

ERAGON

Ejderha Sövarileri'nin Mirası

Christopher Paolini

Eragon

Ejderha Süvarileri'nin Mirası

Kitap I

Christopher Paolini

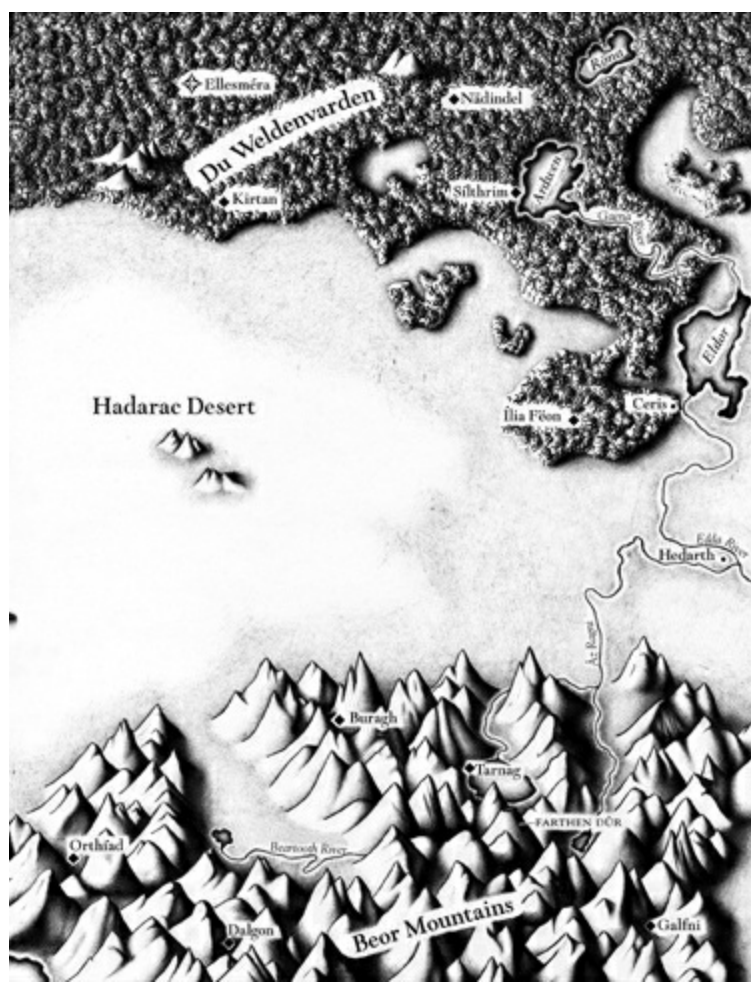
İngilizce aslından çeviren: Zeliha İyidoğan Babayığit

Altın Kitaplar

Bu kitap, bana sihir dnyasını gsterdiği için anneme; perdenin arkasındaki adamı gsterdiği için babama adanmıştır.

Ve de moralim bozuk olduğunda bana yardımcı olduğu için kız kardeşim Angela'ya.

Önsöz: Shade'in Dehşeti

Dünyayı değiştirecek kokuyu taşıyan rüzgâr, gece uğuldayarak esiyordu. Uzun boylu bir Shade başını kaldırıp havayı kokladı. Kırmızı saçları ve kestane rengi gözleri dışında insana benziyordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Mesaj doğrudu: buradaydılar. Yoksa bu bir tuzak mıydı? Olasılıkları tartıp buz gibi bir sesle, "Dağılın; ağaçların ve çalılarının arkasına saklanın. Gelen her kimse durdurun... ya da ölün," dedi.

Ellerinde kısa kılıçlar ve üzerinde siyah sembollerin olduğu yuvarlak demir zırhlar taşıyan Urgallar kıpırdandılar. Çarpık bacaklı, ezmek için yapılmış kalın, hayvansı kolları olan erkeklere benziyorlardı. Küçük kulaklarının üstünde bir çift eğri boynuz yükseliyordu. Yaratıklar telaşla, homurdanarak çalılarının arasına koşup saklandılar. Kısa bir süre sonra hışırtı kesildi ve orman yeniden eski sessizliğine büründü.

Shade bulunduğu kalın bir ağaç gövdesinin arkasından yola baktı. Ortalık insanların göremeyeceği kadar karanlıktı, ama onun için ay ışığı ağaçların arasından süzülen güneş ışığı gibiydi; araştıran bakışları karşısında bütün ayrıntılar açık ve kesindi. Elinde soluk renkli uzun kılıcıyla olağandışı derecede sessizdi. Kılıç iki kaburganın arasına girecek kadar ince, ama en sert zırhta çentik açacak kadar güçlüydü.

Urgallar, Shade kadar iyi göremiyorlardı; kör dilenciler gibi el yordamıyla hareket ediyor, silahlarını beceriksiz bir şekilde tutuyorlardı. Öten bir baykuş sessizliği yırttı. Kuş uçup gidene kadar hiçbiri rahatlamadı. Yaratıklar soğuk gecede ürperdiler; bir tanesi kalın çizmesiyle bastığı bir dal parçasını kırdı. Shade öfkeyle tıslayınca Urgallar geriye büzülüp hareketsiz kaldılar. Shade tiksintisini bastırıp –çürümüş et gibi kokuyorlardı– arkasını döndü. Onlar araçtan başka bir şey değildi.

Dakikalar saatlere dönüşürken Shade sabırsızlığını gizlemeye çalışıyordu. Koku, sahiplerinin çok daha ilerisine ulaşmış olmalıydı. Urgalların ayağa kalkmalarına ya da kendilerini ısıtmalarına izin vermiyordu. Bu lüksü kendisinden de esirgeyip ağaçların arasında bekliyor, patikayı gözlüyordu. Bir rüzgâr dalgası daha esti ormanın içinde. Bu kez koku daha güçlüydü. Heyecanlandı, ince dudağını dişleri ortaya çıkacak şekilde büktü.

"Hazırlanın," diye fısıldadı, bütün bedeni titriyordu. Kılıcının ucu küçük daireler çiziyordu. Bu ana gelebilmek için bir sürü plan yapmış, çok acı çekmişti. Şu anda kontrolü kaybetmesi hiç iyi olmazdı.

Urgalların kalın kaşlarının altındaki gözleri parladı, yaratıklar silahlarına daha sıkı sarıldılar.

Shade ileride sert bir şeyin gevşek bir taşa çarparken çıkardığı tıkırtıyı duydu. Karanlıkta belli belirsiz gölgeler belirip patikadan aşağıya doğru ilerledi.

Üzerinde binicileri olan üç beyaz at, başları dik, örtüleri ay ışığında sıvı gümüş gibi parlayarak tuzağa doğru eşkin gidiyordu.

İlk atın üzerinde sivri kulaklı ve kaşları zarif bir şekilde yana yatmış bir Elf vardı. Bedeni bir kılıç gibi ince, ama kuvvetliydi. Sırtında güçlü bir yay asılıydı. Bir yanında bir kılıç, diğerinde kaz tüylerinin takılı olduğu okların bulunduğu bir okluk vardı.

Son binici de diğeri gibi temiz bir yüze ve köşeli hatlara sahipti. Sağ elinde uzun bir mızrak, kemerinde beyaz bir hançer taşıyordu. Başında olağanüstü bir işçilik örneği olan kehribar ve altınla

süslü bir miğfer vardı.

İkisinin arasında çevresini temkinli bir şekilde inceleyen kuzguni saçlı bir Elf kadını vardı. Uzun siyah perçemlerle çevrelenen derin gözleri itici bir güçle parlıyordu. Giysileri süslü değildi, ama bu güzelliğini azaltmıyordu. Yanında bir kılıç, sırtında uzun bir yay ve okluk vardı. Kucağında orada olduğundan emin olmak istercesine sık sık baktığı bir kese duruyordu.

Elflerden biri sessizce konuştu, ama Shade ne söylediğini duyamadı. Kadın belirgin bir otoriteyle ona yanıt verdi, bunun üzerine korumaları yer değiştirdi. Başında miğfer olan öne geçti, mızrağını kullanmaya hazır bir şekilde tuttu. Shade'in gizlendiği yerin ve ilk birkaç Urgalın önünden hiçbir şeyden kuşkulanmaksızın geçtiler.

Shade şimdiden zaferinin tadını çıkarmaya başlamışken rüzgâr yön değiştirip Urgalların iğrenç kokusuyla ağırlaşarak Elflere doğru esti. Atlar telaşla homurdanıp kafalarını iki yana savurdular.

Biniciler kaskatı kesildi, gözleriyle hızla iki yanı tarayıp atlarını döndürdüler, dörtnala uzaklaşmaya başladılar.

Kadının atı korumalarını geride bırakıp hızla ileri atıldı. Gizlendikleri yerden çıkan Urgallar peşlerinden siyah oklar fırlattılar. Shade gizlendiği ağacın arkasından çıkıp sağ elini kaldırdı. "Garjzla!" diye bağırdı.

Avucunun içinden kırmızı bir şimşek çakıp ağaçları kan rengi bir ışıkla aydınlattı. Şimşegın çarptığı at tökezleyip tiz bir çığlıkla göğüsüstü yere gömüldü. Kadın hayvani bir hızla atın üstünden atladı, hafifçe yere inip geriye, korumalarına doğru baktı.

Urgalların ölümcül okları iki Elfi hemen yere indirdi. Soylu atlarından yere düşüp toprağın içinde bir kan gölü oluşturdular. Urgallar ölü Elflere doğru koşarken Shade bağırdı. "Kadının peşinden gidin! Benim istediğim o!" Yaratıklar homurtuyla patikadan aşağı inmeye başladılar.

Ölü arkadaşlarını gören Elfin dudaklarından bir çığlık yükseldi. Onlara doğru bir adım attıktan sonra düşmanlarına küfredip ormana doğru koştu.

Urgallar ağaçların arasından hızla geçerken Shade yüksek bir granit parçasının üstüne çıktı. Bulunduğu yerden etrafındaki bütün ormanı görebiliyordu. Elini kaldırıp, "Böetq istalri!" dedi ve ormanın çeyrek millikbir bölümü alevler içinde kaldı. Tuzak alanının bir buçuk mil açığında bir yangın halkası oluşana dek ormanı acımasızca parça parça yaktı. Alevler ormanın üstüne konan erimiş bir taca benziyordu. Tatmin olarak halkayı dikkatle inceledi.

Yangın şeridi kalınlaşarak Urgalların araştırması gereken alanı daralttı. Birden Shade bağırmalar ve boğuk bir çığlık duydu. Ağaçların arasından adamlarından üçünün ölümcül yaralar alarak düştüklerini gördü. Gözleri geriye kalan Urgallardan kaçan Elfi yakaladı.

Elf olağanüstü bir hızla çentikli granit parçasına doğru koşuyordu. Shade altı metre aşağıdaki zemini inceledi, sonra atlayıp çevik bir hareketle tam Elfin önüne indi. Elf yana doğru kayarak patikaya geri döndü. Kılıcından damlayan siyah Urgal kanı elindeki keseyi lekeliyordu.

Boynuzlu yaratıklar ormandan çıkıp etrafını sardılar ve tek kaçış yolunu kapadılar. Elf bir kaçış yolu bulmaya çalışarak iki yanına baktı. Bir yol olmadığını görünce kraliçelere yaraşır bir küçümsemeye dimdik durdu. Shade elini kaldırarak ona yaklaşırken, Elfin çaresizliğinden büyük zevk alıyordu.

"Yakalayın onu."

Urgallar ileri doğru atılırken Elf kesesini açıp elini içine soktu, sonra yere bıraktı. Ellerinde yangının öfkeli ateşini yansıtan iri bir safir taş vardı. Taşı başının üstüne kaldırırken dudaklarından hızla bazı sözcükler döküldü. Shade umutsuzca haykırdı. "Garjzla!"

Elinden fırlayan kırmızı bir alev topu bir ok hızıyla Elfe doğru uçtu. Ama çok geç kalmıştı. Zümrüt rengi bir ışık parıltısı ormanı kısa bir süre için aydınlattıktan sonra taş kayboldu. Kırmızı ateş topu Elfi hızla çarpıp yere düşürdü.

Shade öfkeyle uluyup ilerlerken kılıcını bir ağaca doğru savurdu. Gövdenin yarısına kadar giren kılıç titreyerek olduğu yerde kaldı. Avucundan dokuz enerji şimşegi gönderdi –bu şimşekler Urgalları hemen öldürdü– sonra kılıcını kurtarıp Elfe doğru yürüdü.

Dudaklarından yalnızca kendisinin bildiği adi bir dilde söylenen intikam kehanetleri döküldü. İnce ellerini yumruk yapıp öfkeyle gökyüzüne baktı. Soğuk yıldızlar, öbür dünyanın seyircileri gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Bilinçsiz Elfe dönmeden önce dudakları tiksintiyle büküldü.

Herhangi bir ölümlü erkeği büyüleyecek olan güzelliği onun için bir çekicilik arz etmiyordu. Taşın gittiğinden iyice emin olduktan sonra atını ağaçların arasında gizlediği yerden çıkardı. Elfi eğere bağladıktan sonra atına atlayıp ormandan çıktı.

Yolundaki yangınları söndürdü, ama ormanın gerisinin yanmaya devam etmesine izin verdi.

Keşif

Eragon ezilmiş saz yatağında diz çöküp deneyimli gözleriyle izleri taradı. İzler geyiğin yalnızca yarım saat önce otlakta olduğunu gösteriyordu. Kısa süre sonra uyuyacak bir yer bulurlardı. Peşinde olduğu, sol ön ayağında belirgin bir sakatlık bulunan dişi geyik hâlâ sürüdeydi. Bir kurt ya da ayıya yem olmadan buraya kadar gelebilmesi Eragon'u çok şaşırtıyordu.

Gökyüzü berrak ve karanlıktı, hafif bir esinti havayı hareketlendiriyordu. Kenarları iki tepe arasındaki güz dolunayından yayılan kırmızı ışıkla parlayan gümüş rengi bir bulut etrafını saran dağların üstüne doğru süzüldü. Duygusuz buzullardan ve parlak kar yığınlarından süzülen sular dereler halinde dağlardan aşağıya akıyor, neredeyse ayaklarını örtecek kalınlıktaki sis vadi boyunca ilerliyordu.

Eragon on beşindeydi, erkekliğe varmasına bir yıl kalmıştı. Dikkatli kahverengi gözlerinin üstünü, koyu renk kaşlar kaplamıştı. Giysileri çalışmaktan yıpranmıştı. Kemerindeki kının içinde kemik saplı bir avcı bıçağı taşıyordu. Boru şeklinde güderi bir kılıf, porsuk ağacından yapılmış yayını sisten koruyordu. Sırtında tahta kenarlı bir sırt çantası vardı.

Geyik, onu Alagaesia ülkesinin aşağı ve yukarı kısmında uzanan vahşi dağ sırası olan Spine'in derinliklerine kadar götürmüştü. Bu dağlarla ilgili garip hikâyeler anlatılırdı ve erkekler genellikle kötü bir şey olacağı hissiyle gelirlerdi oralardan. Buna rağmen Eragon, Spine'dan korkmuyordu, engebeli bu iç kısımlarda av izi sürme cesareti gösteren Carvahall yakınındaki tek avcıydı o.

Avın üçüncü gecesiydi ve yiyeceklerinin yarısı bitmişti. Geyiği yere devirmezse eve eli boş dönmek zorunda kalacaktı. Hızla yaklaşan kış için ailesinin bu ete ihtiyacı vardı ve Carvahall'den et satın almaya gücü yetmezdi.

Eragon toz rengi ay ışığının aydınlattığı sessizlikte kendine güvenle durdu, sonra ormanın içine, geyiklerin dinlendiğinden emin olduğu dar vadiye doğru yürüdü. Ağaçlar gökyüzünün görünmesini engelliyor ve yere tüylü gölgeler düşürüyordu. İzlere yalnızca ara sıra bakıyordu; çünkü yolu biliyordu.

Dar vadiye varınca yayını kendinden emin bir dokunuşla gerdi, sonra üç tane ok alıp birini yaya taktı, diğer ikisini sol elinde tuttu. Ay ışığı, yirmi kadar geyiğin çimenlerin üstünde oluşturduğu hareketsiz yığını aydınlatıyordu. İsteddiği geyik sürünün sonundaydı, sol ön ayağı garip bir açıyla uzanmıştı.

Eragon okunu hazır tutarak yavaşça ilerledi. Son üç günün çalışması bu ana kadar getirmişti onu. Son bir nefes aldı ve bir patlama geceyi paramparça etti.

Sürü ok gibi ileri atıldı. Eragon çimenlerin üstünde deli gibi koşarken ateşli bir rüzgâr yanağını yaladı. Kayarak durdu ve oku sekerek koşan geyiğe doğru attı. Ok bir parmaklık mesafeyle geyiği ıskalayıp tıslayarak karanlığa daldı. Eragon küfrederek döndü, içgüdüsel olarak yaya bir ok daha taktı.

Arkasında, az önce geyiklerin yattığı yerde dumanı tüten geniş bir çimen ve ağaç halkası vardı. Çamların çoğunun iğneleri yanmıştı. Yanan alanın dışındaki çimenler düzleşmişti. Havaya doğru yükselen duman yanık kokusu taşıyordu. Patlama çapının tam ortasında cilalı mavi bir taş yatıyordu. Cisimsiz sarmaşık dalları gibi kıvrılan sis, kavrulan alanın üstünden döne döne taşla doğru süzüldü.

Eragon birkaç dakika daha tehlike olup olmadığını görmek için etrafına bakındı, ama hareket eden tek şey sisti. Dikkatle yayın gerginliğini gevşetip ilerledi. Taşın önünde dururken ay ışığı ona solgun bir gölge ve riyordu. Taşı okuyla dürtüp geriye sıçradı. Bir şey olmayınca taşı dikkatle eline aldı.

Doğa hiçbir zaman bir taşı bu kadar parlatmazdı. Pürüzsüz yüzeyi koyu maviydi, üzerinde örümcek ağı gibi yayılan ince beyaz damarlar vardı. Parmaklarını üstünde dolaştırdığı taş sanki sertleştirilmiş ipek gibi serin ve pürüzsüzdü. Oval şeklinde ve yaklaşık otuz santim uzunluğundaydı, ağırlığı birkaç kiloydu, ama olması gerektiğinden daha hafif gibi hissediliyordu.

Eragon taşın hem güzel, hem de ürkütücü olduğunu düşünüyordu. Nereden gelmişti? Bir anlamı var mıydı? Sonra aklına daha rahatsız edici bir düşünce geldi: Buraya kazayla mı geldi, yoksa benim almam mı gerekiyor? Eski hikâyelerden öğrendiği tek bir şey varsa o da sihre ve onu kullananlara büyük bir dikkatle yaklaşması gerektiğiydi.

Peki ama taşla ne yapacağım? Taşınması zordu ve tehlikeli olma riski vardı. Belki de burada bırakması daha iyiydi. İçinden bir kararsızlık dalgası geçerken taşı neredeyse bırakıyordu, ama bir şey elinde kalmasını sağladı. Omuz silkip taşı sırt çantasına koyarken, en azından onunla biraz yiyecek alabilirim, diye düşündü.

Dar vadi kamp yapamayacağı kadar açıktaydı, bu yüzden ormanın derinliklerine girerek uyku tulumunu devrilmiş bir ağacın ters dönmüş köklerinin altına serdi. Ekmek peynirden oluşan soğuk akşam yemeğinden sonra battaniyesine sarılıp olanları düşünerek uykuya daldı.

Palancar Vadisi

Ertesi sabah güneş muhteşem pembe ve sarı parıltıyla doğdu. Hava temiz, tatlı ve çok soğuktu. Derelerin kenarları buz tutmuştu ve küçük su birikintileri tamamen donmuştu. Eragon yulaf lapasından oluşan kahvaltısını yaptıktan sonra vadiye dönüp yanan alanı inceledi. Sabah ışığı yeni bir ayrıntı görmesini sağlamayınca evinin yolunu tuttu.

Pürüzlü av izi hafifçe bozulmuş, kimi yerlerde yok olmuştu. Hayvanlar tarafından açıldığı için çoğunlukla aynı yerden geriye dönüyor, uzun ve dolambaçlı yolları izliyordu. Fakat bütün kusurlarına rağmen dağlardan en hızlı çıkmanın yolu hâlâ bu patikalardı.

Spine, Kral Galbatorix'in kendisinin olduğunu söyleyemediği az sayıda yerlerden biriydi. Antik ormana girdikten sonra ordusunun yarısının nasıl yok olduğuna dair hikâyeler hâlâ anlatılırdı. Ormanın üzerinde talihsizlik ve kötü şans bulutu asılı duruyor gibiydi. Ağaçlar uzasa ve gökyüzü pırlıl pırlıl parlarsa da çok az insan bir kaza geçirmeden Spine'da uzun süre kalabilirdi. Eragon bu az sayıda kişiden biriydi; ona kalırsa bunun nedeni herhangi bir özel yeteneği değil, ısrarlı uyanıklığı ve keskin refleksleriydi. Yıllardır dağlarda yürüyordu, ama bu dağlara karşı hâlâ dikkatliydi. Ne zaman artık sırlarını açığa verdiklerini düşünse onlara yönelik anlayışını bozacak bir şey oluyordu: taşın ortaya çıkışı gibi.

Hızlı yürüyünce mesafeler sabit bir şekilde yok oldu. Akşamın geç saatinde sarp vadinin yamacına ulaştı. Anora Nehri çok aşağılarda hızla akarak Palancar Vadisi'ne doğru ilerliyordu. Yüzlerce minik dereyle iyice coşan nehir acımasız bir güce sahipti. Yolundaki taşları ve kayaları döverken havayı alçak sesli bir homurtuyla dolduruyordu.

Sarp vadinin yakınındaki çalılarda kamp kurup yatmadan önce ay ışığını seyretti.

Sonraki bir buçuk gün içinde hava iyice soğudu. Eragon hızla yolculuk yaparken etrafındaki vahşi hayata pek dikkat etmiyordu. Vakit öğleyi biraz geçtikten sonra binlerce şapırtısıyla her sesi bastıran Iguolda Şelalesi'ni duydu. İzlediği yol onu, nehrin hızla geçip açık havaya uçtuğu ve yosun tutmuş yardan aşağıya düştüğü nemli arduvaz çıkıntısına götürdü.

Palancar Vadisi serili bir harita gibi uzanıyordu karşısında. Yarım mil uzaktaki Iguolda Şelalesi'nin tabanı vadinin en kuzey ucuydu. Şelaleden biraz uzakta kahverengi bina yığınının oluştuğu Carvahall vardı. Bacalardan çıkan beyaz duman etrafındaki yabanıl hayata meydan okur gibiydi. Bu yükseklikten bakınca çiftlikler parmağının ucundan daha büyük olmayan küçük kare biçiminde yamalar gibi görünüyordu. Ölü çimenlerin rüzgârda savrulduğu etraflarındaki arazi sarımsı kahverengi ya da kumluydu. Güneş ışınlarını yansıtan Anora Nehri, şelaleden Palancar'ın güney ucuna doğru devam ederken uzaklardaki Therinsford Köyü'nden ve Utgard adlı ıssız dağdan geçiyordu. Eragon onun, daha da ileride kuzeye dönüp denize kavuştuğunu biliyordu.

Eragon biraz durakladıktan sonra kaya çıkıntısından ayrıлып yükseklik karşısında yüzünü buruşturarak patikadan aşağıya inmeye başladı. En alta vardığında yumuşak alacakaranlık her şeyi örterek renkleri bulandırıyor, şekilleri gri yığınlarla dönüştürüyordu. Carvahall'in ışıkları alacakaranlıkta titreyiyor, evler uzun gölgeler bırakıyordu. Carvahall, Therinsford dışında Palancar Vadisi'ndeki tek köydü. Yerleşim merkezi kuytu bir yerdeydi ve kaba, ama güzel bir araziyle çevriliydi. Buraya tacirler ve tuzak avcıları dışında çok az kimse gelirdi.

Köy bazıları sazdan, bazıları padavra tahtasından yapılma alçak çatılı, güçlü kütük evlerden oluşuyordu. Bacalardan çıkan duman havaya odunsu bir koku veriyordu. Evlerin geniş verandalarında insanlar konuşmak ve iş yapmak için toplanıyordu. Ara sıra bir mum ya da lamba yakıldığında bir pencere aydınlanırdı. Kadınlar geç kaldıkları için azarlamak üzere kocalarını bulmaya giderken Eragon alacakaranlıkta adamların yüksek sesle konuştuklarını duydu.

Evlerin arasından dolanıp tepedeki bacasından siyah duman çıkan, çeniz kalın kirişli bir bina olan kasap dükkânına ulaştı.

Kapıyı iterek açtı. içerisi geniş oda taş şöminede çatırdayan ateşle sıcak ve aydınlıktı. Odanın uzak tarafını çıplak bir tezgâh kaplıyordu. Yere gevşek hasır serilmişti. Sanki sahibi boş zamanlarını gizli çatlaklardaki minicik pislik parçalarını kazımakla geçiriyormuş gibi her yer tertemizdi. Tezgâhın arkasında Kasap Sloan duruyordu. Ufak tefek adam pamuklu gömleğinin üstüne uzun, kan lekeli bir önlük giymişti. Kemerinden bir dizi bıçak sarkıyordu. Soluk renkli, çiçek bozuğu bir yüzü vardı ve siyah gözleri kuşkuyla bakıyordu. Tezgâhı eskimiş bir bez parçasıyla siliyordu.

Eragon içeri girerken Sloan'ın dudakları büküldü. "Vay vay, haşmetli avcı biz ölümlülerin arasına katılmış. Bu kez kaç tanesini avladın?"

"Hiç." Eragon'ın yanıtı kısıydı. Sloan'ı hiçbir zaman sevmemişti. Kasap, ona sanki pis bir şeymiş gibi her zaman aşağılayarak bakardı. Bir dul olan Sloan yalnızca tek bir şeyi umursuyor gibiydi; üzerine titrediği kızı Katrina.

"Çok şaşırdım," dedi. Sloan sahte bir şaşkınlıkla. Duvardaki bir şeyi kazımak için Eragon'a sırtını döndü. "Buraya gelme nedenin bu mu?"

"Evet," diye itiraf etti, Eragon rahatsız bir şekilde.

"O zaman paranı görelim." Eragon ağırlığını bir ayağından ötekine geçirip sessiz kalırken Sloan parmağıyla tezgâhta tempo tuttu. "Hadi... paran ya vardır ya yoktur. Hangisi?"

"Aslında param yok, ama.."

"Demek paran yok," diye sözünü kesti kasap sert bir şekilde. "Ve et satın almayı umuyorsun! Öteki satıcılar mallarını bedava veriyorlar mı? Sana istediğimi parasız olarak öylece vermem mi gerekiyor? Üstelik," dedi birdenbire. "Vakit geç oldu. Yarın parayla gel. Bugün dükkânı kapattım." Eragon öfkeyle ona baktı. "Yarına kadar bekleyemem, Sloan. Ama merak etme emeğine degecek; sana ödeme yapabileceğim bir şey buldum." Taşı gösterişli bir şekilde çıkarıp çizik içindeki tezgâha koydu, taş orada dans eden alevlerden aldığı ışıkla parlamaya devam etti.

"Çaldım, desen daha doğru olur," diye mırıldandı Sloan, ilgilendiğini gösteren bir ifadeyle eğilerek.

Yorumuna aldırmayan Eragon, "Bu yeterli olur mu?" diye sordu.

Sloan taşı alıp tahmini ağırlığını tarttı. Ellerini pürüzsüz yüzeyinin üstünde dolaştırıp beyaz damarlarını inceledi. Hesaplayan bir bakışla taşı bıraktı. "Çok güzel, ama değeri ne kadar?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, Eragon. "Ama bir değeri olmasa kimse onu böyle tıraşlama zahmetine girmezdi."

"Elbette," dedi, Sloan abartılı bir sabırla. "Ama değeri ne kadar? Bilmediğine göre ya bilen bir tacir bul ya da benim üç kronluk teklifimi kabul et."

"Bu çok cimrice bir pazarlık! Değeri bunun en az on katı olmalı," diye itiraz etti, Eragon. Üç kron bir haftalık et almasına bile yetmezdi.

Sloan omuz silkti. "Teklifim hoşuna gitmediyse tacirler gelene kadar bekle. Her iki şekilde de bu konuşmadan sıkıldım artık."

Tacirler Carvahall'i ilkbahar ve kış aylarında ziyaret eden tüccar ve, eğlendiricilerden oluşan göçebe bir gruptu. Çiftçilerin ya da köylülerin üretmeyi veya yapmayı başardıkları her fazlalığı satın alıyor ve bir kışı daha geçirmeleri için tohum, hayvan, kumaş, tuz ve şeker gibi malları satıyorlardı.

Ama Eragon onlar gelene kadar beklemek istemiyordu; bu biraz zaman alabilirdi, oysa ailesinin ete şimdi ihtiyacı vardı. "Tamam, kabul ediyorum," dedi öfkeyle.

"Güzel. Eti hazırlayayım. Aslında fark etmez, ama nerden buldun bunu?"

"İki gün önce Spine'da..."

"Def ol burdan!" dedi, Sloan taşı iterek. Kızgın bir şekilde tezgâhın öteki tarafına giderek eski kan lekelerini bıçakla kazımaya başladı.

"Neden?" diye sordu, Eragon. Taşı Sloan'ın öfkesinden korumak istercesine kendine doğru çekti.

"O kahrolası dağlardan getirdiğin hiçbir şeyle alışveriş yapmam! Büyücü taşını başka bir yere götür." Sloan'ın eli birden kaydı ve bıçakla bir parmağını kesti, ama bunu fark etmemiş gibiydi.

Bıçağı taze kanla lekeleyerek kazımaya devam etti.

"Bana et satmayı reddediyorsun!"

"Evet! Parasını ödemedikçe," diye kükredi, Sloan. Bıçağı alıp çekinircesine yana doğru yürüdü. "Ben seni zorlamadan git burdan."

Arkalarındaki kapı savrulurak açıldı. Eragon daha büyük bir belaya hazırlanarak arkasına döndü. İriyarı bir adam olan Horst içeri girdi. Sloan'ın kızı Katrina –on altı yaşında bir kızdı– yüzünde kararlı bir ifadeyle onun arkasından geliyordu. Eragon, onu gördüğüne şaşırılmıştı; çünkü o genellikle babasıyla ilgili hiçbir tartışmaya katılmazdı. Sloan dikkatle onlara bakıp Eragon'u suçlamaya başladı. "Bu var ya.."

"Sessiz ol," dedi Horst kükreyen bir sesle, aynı anda parmak eklemlerini çatırdattı. Horst kalın boynu ve çizik içindeki önlüğünden anlaşılacağı gibi Carvahall'in demircisiydi. Güçlü kolları dirseğine kadar çıplaktı; kıllı ve kaslı geniş göğsü açık gömleğinden görülüyordu. Dikkatsiz bir şekilde düzeltilmiş siyah sakalı çene kasları gibi gerilip düğüm düğüm olmuştu. "Sloan bu sefer ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Eragon'a öldürmek istercesine baktı, sonra tükürdü. "Bu... çocuk buraya gelip beni rahatsız etmeye başladı. Gitmesini söyledim, ama beni dinlemedi. Onu tehdit bile ettim, ama bana aldırmadı!" Sloan, Horst'a bakarken küçülmüş gibiydi.

"Bu doğru mu?" diye sordu, demirci.

"Hayır!" diye yanıtladı, Eragon. "Biraz et almak için bu taşı teklif ettim, o da kabul etti. Spine'dan aldığımı söyleyince dokunmayı bile reddetti. Nerden geldiğinin ne önemi var ki?"

Horst merakla taşa baktı, sonra dikkatini kasaba çevirdi. "Neden onunla alışveriş yapmıyorsun, Sloan? Spine'ı ben de sevmem, ama eğer sorun taşın değeriye kendi paramla onu desteklerim."

Soru havada bir süre asılı kaldı. "Burası benim dükkânım. Ne istersem onu yaparım."

Katrina, Horst'un arkasından çıkıp kumral saçlarını erimiş bakır spreyi gibi geriye savurdu. "Baba, Eragon ödeme yapmayı istiyor. Ona eti ver de akşam yemeği yiyelim."

Sloan'ın gözleri öfkeyle kısıldı. "Eve git; bu iş seni hiç ilgilendirmez... Git, dedim!" Katrina'nın yüzü asıldı, sonra sırtını dikleştirerek odadan çıkıp gitti.

Eragon bu durumu onaylamadan seyretti, ama müdahale etmeye cesaret edemedi. Horst azarlarçasına konuşmadan önce sakalını sıvazladı. "Güzel, benimle anlaşabilirsin. Ne alacaktın, Eragon?" Sesi odanın içinde yankılandı.

"Olabildiği kadar çok et."

Horst cüzdanını çıkarıp madeni paraları işaret etti. "Bana en iyi rosto ve bifteklerini ver. Eragon'un çantasını dolduracak kadar çok olsun." Kasap tereddüt ederken bakışları Eragon'la Horst arasında gidip geliyordu. "Bana satış yapmak fena bir fikir değil," dedi, Horst.

Zehir saçan bir bakış savuran Sloan arka odaya geçti. Deli gibi et kesme, paket kâğıdı hışırtısı ve alçak sesli küfürler onlara kadar ulaştı. Birkaç huzursuz dakikadan sonra Sloan bir kucak dolusu paketlenmiş etle yanlarına geldi. Horst'un parasını kabul ederken yüzü ifadesizdi. Sonra onlar orada değilmiş gibi bıçağını temizlemeye başladı.

Horst eti kucaklayıp dışarı çıktı. Eragon çantasını ve taşı alarak arkasından koştu. Boğucu dükkândan sonra ferahlatıcı temiz gece havası yüzlerine çarptı.

"Teşekkürler, Horst. Garrow Dayım çok memnun olacak."

Horst sessizce güldü. "Bana teşekkür etme. Bunu uzun süredir yapmak istiyordum. Sloan acımasız bir baş belası; aşağılanmak ona iyi gelir. Katrina olanları duyup beni çağırmaya geldi. İyi ki gelmişim, ikiniz nerdeyse kavgaya başlamak üzereydiniz. Ne yazık ki sen ya da ailen bir dahaki sefere dükkânına gittiğinizde paranız olsa da size et vereceğini sanmıyorum."

"Neden böyle öfkeleni ki? Hiçbir zaman arkadaş olmadık, ama paramızı kabul ederdi. Ve Katrina'ya böyle davrandığını hiç görmemiştim," dedi, Eragon sırt çantasını açarak.

Horst omuz silkti. "Dayına sor. O bu konuda benden daha fazlasını biliyor."

Eragon eti çantasına doldurdu. "Şimdi eve aceleyle dönmek için bir nedenim daha var... bu esrarı çözmek. Al, bu artık senindir," dedi taşı uzatarak.

Horst güldü. "Hayır, garip taşını kendin sakla. Ödemeye gelince, Albreich gelecek bahara Feinster'e gitmek için plan yapıyor. Usta demirci olmak istiyor ve benim de bir yardımcıya ihtiyacım olacak. Boş zamanlarında gelip borcunu ödeyebilirsin."

Eragon sevinç içinde hafifçe eğildi. Horst'un iki oğlu vardı, Albreich ve Baldor. İkisi de onun demirci dükkânında çalışıyordu. Birinin yerini almak çok cömert bir teklifi. "Tekrar teşekkür ederim! Seninle çalışmayı sabırsızlıkla bekleyeceğim." Horst'a ödeme yapmanın bir yolu bulunduğu için çok mutluydu. Dayısı böyle bir yardımı asla kabul etmezdi. Sonra Eragon av için yola çıkmadan önce kuzeninin kendisine söylediği bir şeyi hatırladı. "Roran, Katrina'ya bir mesaj vermeme istedi, ama ben veremeyeceğime göre sen verebilir misin?"

"Elbette."

"Tacirler gelir gelmez kasabaya gelip Katrina'yı görecekmiş."

"Hepsi bu mu?"

Eragon biraz utanmıştı. "Hayır, Katrina'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel kız olduğunu ve başka bir şey düşünemediğini de bilmesini istiyor."

Horst'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Eragon'a göz kırptı. "İş ciddileşiyor, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi, Eragon çabucak gülümseyerek. "Ona benim için de teşekkür edebilir misin? Benim için babasına karşı çıkması çok hoştu. Umarım bunun için cezalandırılmaz. Benim yüzümden başı belaya girerse Roran deliye döner."

Ben olsam bu yüzden endişelenmezdim. Sloan, beni Katrina'nın çağırdığını bilmiyor, bu yüzden ona sert davranacağını sanmıyorum. Gitmeden önce bizimle akşam yemeği yer misin?"

"Üzgünüm, ama olmaz. Garrow beni bekliyor," dedi, Eragon ve çantasının bağını çözdü. Sonra çantasını sırtına atıp yoldan aşağı doğru inmeye başladı. Elini hoşça kal anlamında kaldırdı.

Et hızını yavaşlatıyordu, ama eve varmak için sabırsızlanıyordu ve yenilenmiş bir enerji adımlarına güç veriyordu. Köy birdenbire biterken sıcak ışıkları geride kaldı. İnci gibi parlayan ay dağların üstünden bakarken araziyi gün ışığının hayaleti andıran yansımasıyla aydınlatıyordu. Her şey beyaz ve düz görünüyordu.

Yolculuğunun sonuna yaklaşırken güneye devam eden yoldan çıktı. Kaba bir patika bel yüksekliğindeki sazların arasında dümdüz uzanıyor, küçük bir tepeyi tırmanırken neredeyse karaağaçların gölgesiyle gizleniyordu. Zirveye ulaşıncaya evinde parlayan sıcak ışığı gördü.

Evin padavra tahtalarıyla kaplı bir çatısı ve tuğla bacası vardı. Beyaz sıvalı duvarlarından sarkan saçaklar aşağıdaki yeri gölgeliyordu. Kapalı verandanın bir kenarı yanmaya hazır kesilmiş odunlarla doluydu. Diğer tarafta çiftlik aletlerinden oluşan bir yığın duruyordu. Buraya Garrow'un karısı Marian öldüğünde taşındıklarında ev sanki yarım yüzyıldır terk edilmiş gibi duruyordu. Carvahall'den on mil ötede, herkesin evinden uzaktaydı. İnsanlar bu mesafenin tehlikeli olduğunu düşünmüşlerdi, çünkü aile zor zamanlarda köyden gelecek yardıma güvenemezdi, ama Eragon'un dayısı onları dinlememişti bile.

Evden otuz metre ötedeki donuk renkli ahırda iki at –Birka ve Brugh– tavuklar ve bir inek yaşıyordu. Bazen domuzları da oluyordu, ama bu sene bir domuz besleyecek paraları olmamıştı. Ahır bölmelerinin arasında bir at arabası duruyordu. Tarlalarının kıyısındaki sık ağaç dizisi Anora Nehri boyunca uzanıyordu.

Yorgun bir şekilde verandaya ulaşırken pencerenin arkasında bir ışığın hareket ettiğini gördü.

"Dayı, benim Eragon. Kapıyı aç." Küçük kepenk bir saniye için geri çekildi, sonra kapı açıldı.

Garrow eli tokmakta dikiliyordu. Üzerindeki yıpranmış elbiseleri bir sopaya asılmış çuval gibi duruyordu. Kırlaşan saçlarının altında zayıf, aç yüzünü dolduran dikkatli gözleri vardı. Hayatta olduğu anlaşılmadan önce kısmen mumyalanmış bir adama benziyordu. "Roran uyuyor," dedi Eragon'un araştıran bakışlarına yanıt olarak.

Tahta masanın üstündeki lambanın ışığı titreşiyordu. Masa o kadar skivdi ki, ağacın damarımınik kabartıların üstündeki dev bir parmak izi gibi çıkıntı yapıyordu. Odun sobasının yanında el yapımı çivilerde yemek pişirmek için kapkacak asılıydı. İkinci bir kapı evin diğer kısımlarına açılıyordu.

Döşeme yıllardır ayak basıldığı için pürüzsüz hale gelip cilalanmış tahtalardan oluşuyordu.

Eragon sırt çantasını indirip eti çıkardı. "Bu ne? Et mi aldın? Parayı nefden buldun?" diye sordu dayısı paketleri görünce.

Eragon yanıt vermeden önce bir nefes aldı. "Bizim için Horst aldı."

"Onun ödemesine izin mi verdin? Yiyecek almak için dilenmediğimizi sana daha önce de söylemiştim. Kendimizi doyuramıyorsak kasabaya dönsek de olur. Yakında bize giysi göndermeye başlayıp kışı geçirip geçiremeyeceğimizi sorarlar." Garrow'un yüzü öfkeyle solmuştu.

"Ben yardım kabul etmedim," diye parladı, Eragon. "Horst bu bahar çalışarak borcumu ödememi kabul etti. Albreich uzaklara gideceği için ona yardım edecek birine ihtiyacı olacakmış."

"Peki onun için çalışacak zamanı nerden bulacaksın? Burda yapılması gereken her şeye boş mu vereceksin?" diye sordu Garrow sesini alçaltmaya çalışarak.

Eragon okunu ve yayını ön kapının yanındaki askıya astı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi öfkeyle. "Üstelik para edecek bir şey buldum." Taşı çıkarıp masaya koydu.

Garrow taşın üzerine doğru eğildi. Aç yüzünde kurt gibi bir ifade belirdi, parmakları garip bir şekilde seğirmeye başladı. "Bunu Spine'da mı buldun?"

Evet," dedi, Eragon. Sonra olanları anlattı. "Ve durumu daha da kötüleştirmek istercesine en iyi okumu kaybettim. Kısa süre içinde daha fazla ok yapmalıyım." Yarı karanlıkta taş baktılar.

"Hava nasıldı?" diye sordu dayısı taşı kaldırarak. Birden yok olmasından korkuyormuş gibi elleriyle sıkıca kavradı.

"Soğuk," diye yanıtladı, Eragon. "Kar yağmıyordu, ama her gece don oluyordu."

Bu haber üzerine Garrow endişelenmiş göründü. "Yarın Roran'ın arpa hasadını bitirmesine yardım etmen gerekiyor. Kabaklan da toplarsak don bize zarar veremez." Taşı Eragon'a uzattı. "Al, sakla bunu. Tacirler geldiğinde değerini öğreniriz. Satmak en iyisi. Sihirle ne kadar az ilgilenirsek o kadar iyi... Neden etin parasını Horst verdi?"

Eragon'un Sloan'la geçirdiği tartışmayı anlatması bir dakikasını aldı. "Onu neyin bu kadar kızdırdığını anlayamadım."

Garrow omuz silkti. "Sloan'ın karısı Ismira sen buraya gelmeden bir yıl önce Iqualda Şelalesi'nden düştü. Sloan o zamandan beri Spine'a yaklaşmıyor, onunla ilgili hiçbir şey duymak istemiyor. Ama bu ödemeyi reddetmesi için geçerli bir neden değil. Galiba sana sıkıntı yaratmak istedi."

Eragon yorgunluktan iki yana sallanıyordu. "Geri dönmek çok güzel." Garrow'un gözleri yumuşadı, başını onaylarcasına salladı. Eragon sendeleyerek odasına girdi, taşı yatağının altına koydu, sonra yatağın üstüne devrildi. Ev. Avdan beri ilk kez uyku onu kontrolü altına alırken tamamen gevşedi.

Ejderha Masalları

Şafak sökerken pencereden giren güneş ışınları Eragon'un yüzünü ısıttı. Eragon yatağın kenarına oturarak gözlerini ovuşturdu. Ayaklarının altındaki çam döşeme çok soğuktu. Ağrıyan bacaklarını gerdi, esneyerek sırtını ovuşturdu.

Yatağın yanında topladığı nesnelere bulduğu bir raf vardı. Çarpık tahta parçaları, garip midye kabukları, yer yer kırılıp parlak iç yapısını gösteren taşlar, düğüm atılmış kuru saz şeritler. En sevdiği şey, bakmaktan hiç sıkılmadığı yamru yumru bir köktü. Odanın geri kalan kısmı küçük bir komodin ve lavabo hariç çıplaktı.

Çizmelerini giyerek düşünceli bir şekilde yere baktı. Bu özel bir gündü. On altı yıl önce neredeyse tam bu saatte annesi Selena tek başına Carvahall'e gelmişti. Ve hamileydi. Altı yıldır uzaklardaydı, şehirlerde yaşıyordu. Geri döndüğünde pahalı elbiseler giyiyordu ve saçları incilerden oluşan bir tülle toplanmıştı. Kardeşi Garrow'u arıyor ve bebek doğana kadar onun yanında kalmayı istiyordu. Beş ay içinde oğlu doğmuştu. Selena gözyaşları içinde onu Garrow ve Marian'ın büyütmesini isteyince herkes şok olmuştu. Nedenini sorduklarında yalnızca ağlayarak, "Öyle olmalı," demişti. Ricaları gitgide umutsuz bir hale dönüşünce sonunda kabul etmek zorunda kalmışlardı. Selena bebeğe Eragon adını vermiş ve ertesi sabah gidip bir daha geri dönmemişti.

Marian ölmeden önce bu hikâyeyi anlattığında Eragon neler hissettiğini hala çok iyi hatırlıyordu. Garrow ve Marian'ın onun gerçek annesi babası olmadığını öğrenince çok rahatsız olmuştu. Kalıcı ve sorgulanamaz olan şeyler birden kuşkulu bir hal almıştı. Sonunda bununla yaşamayı öğrenmişti, ama annesi için yeterli olmadığı gibi insanı yiyip bitiren bir şüphe içinde hep var olmuştu. Eminim yaptığı şey için iyi bir nedeni vardı: Keşke ne olduğunu bilebilseydim.

Başka bir şey daha rahatsız ediyordu onu: Babası kimdi? Selena kimseye söylememişti ve her kimse Eragon'u aramak için gelmemişti. Keşke kim olduğunu bilseydi, keşke bir adı olsaydı. Hangi aileden geldiğini bilmek güzel olurdu.

İçini çekip lavaboya gitti, yüzüne su çarptı. Soğuk su boynundan aşağı süzülürken içi ürperdi. Canlanarak taşı yatağın altından çıkardı, rafa koydu. Sabah ışığı taşı okşuyor, duvara sıcak bir gölge bırakıyordu. Taşa bir kez daha dokunup ailesini görmek için sabırsızlanarak aceleyle mutfığa gitti. Garrow ve Roran çoktan kalkmış tavuk yiyorlardı. Eragon onları selamlarken Roran sırtıtarak ayağa kalktı.

Roran, Eragon'dan iki yaş büyüktü. Kasları gelişmiş güçlü kuvvetli delikanlı hareketlerine çok dikkat ediyordu. Gerçek kardeş olsalar daha yakın olamazlardı.

Roran gülümsedi. "Geri döndüğüne sevindim. Yolculuk nasıldı?"

"Zor," dedi, Eragon. "Dayım sana olanları anlattı mı?" Kendine bir parça tavuk alıp açgözlü bir şekilde yalayıp yuttu.

Roran, "Hayır," deyince hikâyeye hızla anlatıldı. Roran'ın ısrarı üzerine Eragon yemeğini bırakıp taşı göstermeye gitti. Bu durum Eragon'da tatmin edici miktarda saygı uyandırdı, ama Roran'ın amacı başkaydı. Endişeli bir şekilde Eragon'a sordu. "Katrina'yla konuşabildin mi?"

"Hayır, tartışmadan sonra bunun için bir fırsat olmadı. Ama tacirler geldiğinde seni bekleyecek. Mesajı Horst'a verdim, o iletcek."

"Horst'a mı söyledin?" diye sordu, Roran inanamayarak. "Bu özel bir konuydu. Herkesin bilmesini isteseydim bir şenlik ateşi yakıp dumanlarla sinyal gönderirdim. Sloan bir öğrenirse onu görmeme izin vermez."

"Horst bunu saklayacak," diye ona güvence verdi, Eragon. "Kimsenin Sloan'a yem olmasını istemez, hele senin hiç." Roran ikna olmamış gibi görünüyordu, ama daha fazla tartışmadı. Suskun bir halde Garrow'un yanına dönüp yemeklerini yediler. Son lokmalar yutulduktan sonra üçü birlikte tarlalarda çalışmaya gittiler.

Soğuk ve solgun güneş çok az rahatlık sağlıyordu. Onun dikkatli bakışları altında arpanın sonu da ambara depolandı. Ardından dikenli sarmaşıkları olan kabakları, şalgamları, pancarları, bezelyeleri ve fasulyeleri toplayıp kilere doldurdular. Saatlerce çalıştıktan sonra kramp giren kaslarını gevşetirken hasadın bittiğine çok memnundular.

Ertesi gün turşu kurma, salamura yapma, kabuk soyma ve kış için yiyecek hazırlama gibi işlerle geçti.

Eragon'un dönüşünden dokuz gün sonra dağlardan gelen amansız bir tipi vadinin üstüne yerleşti. Kar büyük tabakalar halinde gelip kırsal kesimi beyaz bir örtüyle kaplıyordu. Uğuldayan rüzgârda ve özelliksiz arazide kaybolmaktan korktuklarından evden yalnızca odun toplamak, hayvanları beslemek gibi işler için çıkmaya cesaret ediyorlardı. Rüzgâr ağır kepenkleri tangırdattırken sobanın başında toplanarak vakitlerini geçiriyorlardı. Günler sonra fırtına nihayet geçti ve geride yumuşak beyaz kar yığınlarından oluşan yabancı bir dünya bıraktı.

"Korkarım şartlar bu kadar kötüyken tacirler gelmez," dedi, Garrow. "Zaten geç kaldılar. Carvahall'e gitmeden önce onlara bir şans verip bekleyelim. Ama yakında gelmezlerse kasabalıdan mal almak zorunda kalacağız." Boyun eğmiş bir hali vardı.

Günler tacirlerden bir haber çıkmadan geçip giderken endişelenmeye başladılar. Nadiren konuşuyorlardı ve evde bir depresyon havası hâkimdi.

Sekizinci sabah Roran yola giderek tacirlerin henüz gelmediğini doğruladı. O gün kasabaya gidiş için hazırlıklarla, neşesiz bir yüz ifadesiyle satılabilecek eşyaları ayırmakla geçti. O akşam Eragon umutsuzluk içinde yolu bir kez daha kontrol etti. Karda derin tekerlek izleri, aralarında sayısız toynak izi gördü. Neşelenerek eve koştu, nefes nefese haberi vererek hazırlıklara yeni bir hayat getirdi.

Fazla ürünlerini gün batmadan at arabasına yüklediler. Garrow o yılın parasını deri bir çantaya koyarak dikkatle kemerine bağladı. Eragon araba tümseklere çarptığında yuvarlanmasın diye bezlere sardığı taşı arpa çuvallarının arasına koydu.

Telaşlı bir kahvaltıdan sonra atları arabaya koşup yola giden patikayı temizlediler. Tacirler kar yığınlarını dağıttığı için gidişleri hızlanıyordu. Öğlene doğru Carvahall'i gördüler. Carvahall gün ışığında çılgınlık ve kahaahalarla dolu maddiyatçı bir kasabaydı. Tacirler kasabanın eteklerindeki boş bir tarlada kamp yapmışlardı. At arabaları, çadırlar ve ateşler rastgele dağılmış, karın üstünde renkli benekler olarak görünüyorlardı. Trubadurların^[1] çadırları cafcıflı bir şekilde boyanmıştı. Bir insan seli kampı köye bağlıyordu.

Kalabalıklar parlak çadırların oluşturduğu hattın ve ana caddeyi tıkayan satış pavyonlarının etrafında kaynaşıyordu. Atlar gürültü yüzünden kişniyordu. Kar ezilmekten dümdüz olmuş, yüzeyi

parlak bir hal almıştı; başka yerlerde şenlik ateşi karı eritmişti. Kızarmış fındıklar ortalıkta dolaşan kokuya zengin bir aroma katıyordu.

Garrow at arabasını park edip atları kazıklara bağladı, sonra deri kesesindeki madeni paraları çıkardı. "Kendinize bir şeyler alın. Roran istediğini yapabilirsin, yalnız akşam yemeğine Horst'un yerinde ol. Eragon o taşı alıp benimle gel." Eragon, Roran'a sırtıp parayı cebine attı. Nasıl harcayacağını şimdiden planlamıştı.

Roran yüzünde kararlı bir ifadeyle hemen oradan ayrıldı. Garrow, Eragon'u kalabalığa sokup omzuyla kendilerine yol açmaya çalıştı. Kadınlar elbise alıyor, yanlarındaki kocaları yeni bir kilidi, kancayı ya da aleti inceliyordu. Çocuklar neşeyle çığlıklar atarak yolda ileri geri koşuyorlardı. Kimi yerlerde bıçaklar, kimi yerde baharatlar sergileniyor, deri koşum takımlarının yanında parlak tencere takımları dikkati çekiyordu.

Eragon merakla tacirlere baktı. Refah durumları geçen yıla göre daha kötü görünüyordu. Çocuklarında gözlerinde korkmuş, tedbirli bir ba kış vardı. Giysileri yamalıydı. Sıska adamların kılıç ve hançer taşıyor olması yeni bir görüntüydü. Hatta kadınlar bile bellerindeki kemerlerde kamalar taşıyorlardı.

Bu duruma gelmeleri için ne olmuş olabilir? Ve neden bu kadar geç kaldılar, diye düşündü, Eragon. Tacirlerin neşeli insanlar olduklarını hatırlıyordu, ama şu anda bundan eser yoktu. Garrow incik boncuk ve mücevherler konusunda uzman olan Merlock'u arayarak yola devam ediyordu.

Onu satış pavyonunda bir grup kadına broş gösterirken buldu. Her yeni parça çıkarışında kadınlardan hayranlık nidaları yükseliyordu. Eragon kısa süre sonra birkaç cüzdanın boşalacağını tahmin etti. Mallarına iltifat edildikçe Merlock gelişip büyüyor gibiydi. Çenesinde bir keçi sakalı vardı, tavırları çok rahattı ve dünyaya hafif bir küçümsemeyle bakıyordu.

Heyecanlı grup Garrow ve Eragon'un tacire yaklaşmasını engelliyordu, bu yüzden bir taşın üstüne çıkıp beklemeye başladılar. Merlock'un işi biter bitmez yanına koştular.

"Siz beyler nasıl bir şey arıyorsunuz?" diye sordu, Merlock. "Bir hanım için nazarlık ya da kolye olabilir mi?" Kendi etrafında hızla dönerek mükemmel bir işçilik eseri olan gümüşten yapılmış bir gül çıkardı. Cıvalı metal Eragon'un dikkatini çekmişti, takdirle bakıyordu. Tacir devam etti. "Belatona'nın ünlü el işçilerinden buraya kadar gelmesine rağmen üç kron bile değil."

Garrow alçak sesle konuştu. "Biz satın almak değil, satmak istiyoruz." Merlock hemen gülün üstünü örtüp ilgiyle onlara baktı.

"Anlıyorum. Eğer malınız değerliyse belki burdaki bir iki parçayla değiş tokuş yapmak istersiniz." Eragon ve dayısı huzursuz bir şekilde dikilirken bir an durakladı. "Söz konusu nesneyi getirdiniz mi?"

"Yanımızda, ama size başka bir yerde göstermeyi istiyoruz," dedi, Garrow kararlı bir sesle.

Merlock tek kaşını kaldırdı, ama sakın bir şekilde konuşmaya devam etti. "O halde sizi çadırıma davet edeyim." Mallarını toplayıp yumuşak hareketlerle demir sırtlı bir sandığa koyup kilitledi. Onları caddeden geçici kamp yerine götürdü. At arabalarının etrafından dolaşıp diğer tacirlerinkinden uzaktaki çadıra vardılar. Çadırın tepesi kırmızı, altı siyahtı, üzerlerinde birbirine geçmiş renkli üçgen desenler vardı. Merlock çadırın kapısının ipini çözüp yan tarafa kaldırdı.

Küçük incik boncuklar, yuvarlak bir yatak ve ağaç kütüklerinden oyulmuş üç adet koltuk gibi garip mobilya parçaları çadırı dolduruyordu Kabzasında bir yakut olan kıvrık bir hançer beyaz bir

minderin üstünde duruyordu.

Merlock çadırın kapısını kapatıp yanlarına döndü. "Lütfen oturun." Hepsi oturduktan sonra, "Beni neden özel olarak görmek istediniz?" diye sordu. Eragon taşı açıp iki adamın arasına koydu. Gözleri parlayan Merlock taşa doğru uzandı, sonra durup sordu. "Dokunabilir miyim?" Garrow onay verince taşı aldı.

Merlock taşı kucağına koyup bir kenardaki ince kutuya uzandı. Açınca içindeki geniş bakır terazi seti ortaya çıktı. Teraziyi yere koydu. Taşı tarttıktan sonra kuyumcu merceğiyle yüzeyini inceledi, tahta tokmakla yavaşça vurdu ve minik şeffaf bir taşın sivri ucunu üzerinden geçirdi. Uzunluğunu ve çapını ölçtü, rakamları kaydetti. Sonuçları bir an düşündü. "Bunun değerini biliyor musunuz?"

"Hayır," diye itiraf etti, Garrow. Yanağı seğiriyordu, yerinde huzur suzca kıpırdandı.

Merlock yüzünü ekşitti. "Ne yazık ki ben de bilmiyorum. Ama size şu kadarını söyleyebilirim: beyaz damarlar etrafındaki maviyle aynı materyalden, yalnızca rengi farklı. Ama bu materyalin ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Gördüğüm bütün taşlardan daha sert, hatta elmastan bile. Her kim biçimlendirdiyse benim hiç görmediğim aletler –ya da sihir– kullanmış olmalı. Ayrıca içi de boş."

"Ne?" dedi, Garrow şaşırarak.

Merlock'un sesine sinirli bir ton yerleşti. "Bir taşın böyle ses çıkardığını duydunuz mu hiç?" Minderdeki hançeri alıp düz tarafıyla taşa vurdu. Saf bir ton havayı doldurdu, sonra hafifçe kesildi. Eragon taşın zarar göreceğinden korkarak telaşlandı. Merlock taşı onlara doğru itti. "Hançeri vurduğum yerde hiçbir iz ya da çizik göremeyeceksiniz. Çekiç bile kullan sam bu taşa zarar verebileceğimi sanmıyorum."

Garrow ketum bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. Etraflarını bir sessizlik duvarı sarmış gibiydi. Eragon şaşkındı. Taşın Spine'a sihirle geldiğini biliyordum, ama sihirle yapıldığını hayır. Neden ve ne için? "Değeri nedir?" diye sordu.

"Bunu bilemem," dedi, Merlock acı çeker gibi bir sesle. "Eminim buna sahip olmak için bol para verecek insanlar vardır, ama onların hiçbiri Ca r vahall'da değil. Bir alıcı bulmak için güneydeki şehirlere gitmeniz gerek. Bu çoğu insan için acayip bir parça; daha kullanışlı şeylere ihtiyaçları varken para harcayabilecekleri bir şey değil."

Garrow olasılıkları hesaplayan bir kumarbaz gibi çadırın tavanına baktı. "Siz alır mısınız?"

Merlock hemen yanıt verdi. "Riske girmeye değmez. Bahar yolculuklarım sırasında zengin bir alıcı bulabilirim, ama bundan emin olamam. Bulsam bile bir dahaki gelişime kadar para alamazsınız. Ama yine de merak ettim. Neden benimle özel olarak görüşmek istediniz?"

Eragon cevap vermeden önce taşı kaldırdı. "Çünkü," dedi adama bakıp Sloan gibi parlayıp parlamayacağını merak ederek. "Bu taşı Spine'da buldum ve burdaki insanlar bundan pek hoşlanmıyor."

Merlock, ona irkilerek baktı. "Ben ve öteki tacirler bu sene neden geciktik biliyor musunuz?"

Eragon başını iki yana salladı.

"Gezilerimizi hep talihsizlikler takip etti. Alagaesia'yı kaos idare ediyor gibi görünüyor. Hastalıklardan, saldırılardan ve en lanetli kötü şanstın kurtulamadık. Varden'in saldırıları arttığı için

Galbatorix, sınırlara daha fazla asker ve Urgallarla savaşmak üzere adamlar göndermeleri için şehirleri zorladı. Acımasız Urgallar güneydoğuya, Hadarac Çölü'ne doğru göç ediyor. Nedenini kimse bilmiyor ve bizi ilgilendirmiyordu da, ama nüfusu kalabalık yerlerden geçiyorlar. Yollarda ve şehir yakınlarında görüldüler.En kötüsü de Shade'le ilgili raporlar geliyor, ama hikâyeler doğrulanmadı.Böyle bir karşılaşma sonucunda hayatta kalan fazla insan yok."

Neden biz bunu duymadık?" diye bağırdı, Eragon.

"Çünkü," dedi, Merlock keyifsiz bir şekilde. "Yalnızca birkaç ay önce başladı. Bütün köyler taşınmaya zorlandı, çünkü Urgallar tarlalarını mahvetti ve açlık tehdidi başladı."

"Saçma," diye kükredi, Garrow. "Biz hiç Urgal görmedik; buralardaki tek Urgal boynuzunu Morn'un Tavernası'na taktırdı."

Merlock tek kaşını kaldırdı. "Olabilir, ama burası dağların arasında gizlenmiş küçük bir köy. Fark edilmemiş olmanız şaşırtıcı değil. Ama yine de bunun uzun sürmesini beklemiyorum. Bu olanlardan söz ettim, çünkü Spine'da öyle bir taş bulduysan burda da garip şeyler oluyor demektir." Bu ciddi sözlerden sonra başıyla selam verip hafifçe gülümseyerek onlarla vedalaştı.

Garrow peşinde Eragon'la Carvahall'e döndü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, Eragon.

"Kararımı vermeden önce biraz daha bilgi toplayacağım. Taşı arabaya götürüp dilediğini yap. Akşam yemeğinde Horst'un yerinde buluşuruz."

Eragon kalabalığın içinden geçip mutlu bir şekilde arabaya geldi. Alım satım işi dayısının saatlerini alacaktı. Eragon bu saatlerin tadını çıkarmayı planlıyordu. Taşı torbaların altına sakladı, sonra kendinden emin bir halde kasabaya doğru yürümeye başladı.

Bir tezgâhtan ötekine geçip az miktarda parası olmasına rağmen malları alıcı gözüyle değerlendirdi. Tacirler onunla konuşurken Merlock'un Alagaesia'daki düzensizlik konusunda söylediklerini doğruladılar. Mesaj durmadan tekrarlanıyordu: yeni tehlikeler yoldaydı ve hiçbir şey güvenli değildi.

Gün içinde daha sonraki saatlerde üç tane şekerleme ve sıcak bir vişneli tart aldı. Saatlerce karda ayakta kaldıktan sonra sıcak bir yiyecek iyi gelmişti. Parmaklarındaki yapışkan şurubu üzüntüyle yalayıp daha fazla olmasını diledi. Bir verandanın kıyısına oturup şekerlemesini yemeye başladı. Carvahall'den iki çocuk yakında güreşiyorlardı, fakat onlara katılmaya niyeti yoktu.

Gün öğleden sonraya dönerken tacirler işlerini insanların evlerine taşımaya başladılar. Eragon trubadurların hikâyeler anlatacağı ve numaralar yapacağı akşamın gelmesi için sabırsızlanıyordu. Sihir, tanrılar ve eğer çok şanslılarsa Ejderha Süvarileri hakkında hikâyeler dinlemeye bayılıyordu. Carvahall'in kendi hikâyecisi vardı. Eragon'un arkadaşı olan Brom'un hikâyeleri yıllar boyunca eskimişti, ama trubadurlar her zaman Eragon'un keyifle dinlediği yeni hikâyeler anlatırlardı.

Eragon verandanın altındaki bir buz sarkıtını kırmıştı ki, Sloan'ı gördü. Kasap, onu görmemişti, bu yüzden Eragon başını eğip köşeyi döndü, Morn'un Tavernası'na doğru koştu.

İçerisi sıcaktı ve hava don yağından yapılmış cızırdayan mumların yağıyla doluydu. Kolu kadar uzun, parlak siyah çarpık Urgal boynuzları kapının üstüne monte edilmişti. Bar uzun ve alçaktı, bir ucunda müşterilerin oyması için fiçı tahtası istiflenmişti. Barla kollarını dirseklerine kadar sıvamış olan Morn ilgileniyordu. Yüzünün alt kısmı, sanki çenesini öğütücü çarka koymuş gibi kısa ve ezikti. İnsanlar meşe ağacından yapılmış sağlam masalara toplanmış işlerini erken bitirip bira içmeye gelen

iki taciri dinliyorlardı.

Morn temizlediği fincandan başını kaldırıp baktı. "Eragon! Hoş geldin. Dayın nerde?"

"Alışveriş yapıyor," dedi, Eragon omuz silkerek. "Daha sonra gelecek."

"Ya Roran, o da burda mı?" diye sordu, Morn bezi başka bir fincanın içine sokarken.

"Evet, bu sene onun evde kalmasını gerektirecek hasta bir hayvan yok."

"İyi, iyi."

Eragon iki taciri işaret etti. "Kim onlar?"

"Tahıl abaları. Herkesin darısını gülünç denecek fiyatlara aldılar, Şimdi onlara inanmamızı bekleyerek garip hikâyeler anlatıyorlar."

Eragon, Morn'un neden bu kadar sinirli olduğunu anlıyordu. İnsanların o paralara ihtiyacı var. O para olmadan geçinemeyiz. "Ne tür hikâyeler?"

Morn genzinden güldü. "Varden'in Urgallarla bir anlaşma yaptığını ve bize saldırmak üzere bir ordu topladıklarını. Güya yalnızca kralımızın lütfü yüzünden bu kadar uzun süre korunmuşuz; sanki yanıp yerle bir olsak bile Galbatorix'in umurunda olurmuş gibi... Git de dinle onları, zaten bir sürü işim var, bu yalanlara karnım tok."

İlk tacir devasa cüssesiyle sandalyesini doldurmuştu; her hareketi sandalyenin gürültülü gıcırtilarına neden oluyordu. Yüzünde hiç kıl yoktu, tombul elleri bebek teni gibi pürüzsüzdü ve testiden şarap içerken dudakları hırçın bir şekilde bükülüyordu. İkinci adamın beyaz bir suratı vardı. İri çenesini sarmalayan kırışık deri bozulmuş soğuk tereyağı gibi sertleşmiş yağ katmanlarıyla doluydu. Boynu ve çenesinin aksine vücudunun geri kalanı anormal biçimde zayıftı.

İlk tacir sandalyeye sığmak için geniş gövdesini boş yere geri çekmeye çalıştı. "Hayır, hayır, anlamıyorsunuz. Yalnızca kralın sizin adınıza gösterdiği tükenmek bilmeyen çabaları sonucunda bizimle güvenlik içinde tartışabiliyorsunuz. Bütün bilgeliğine rağmen desteğini çekerse size çok yazık olur!"

Birisi bağırdı. "Neden bize Süvariler'in döndüğünü ve her birinizin yüz Elf öldürdüğünüzü söylemiyorsunuz? Bizim sizin hikâyelerinize inanacak çocuklar olduğumuzu mu sanıyorsunuz? Biz kendimize bakabiliriz." Grup gülüştü.

Tacir cevap vermeye hazırlanırken zayıf arkadaşı elini sallayarak araya girdi. Aşırı gösterişli, zevksiz yüzükleri ışıldadı. "Yanlış anladınız. İmparatorun sizin istediğiniz gibi her birimizle şahsen ilgilenemeyeceğini biliyoruz, ama Urgalların ve diğer iğrenç varlıkların bu yeri istila etmesini önleyebilir."

Tacir sözlerine devam etti. "İnsanlara haksızca davrandığı için imparatora kızılıyorsunuz, bu meşru bir endişe, ama hükümet herkesi memnun edemez. Tartışmaların ve çatışmaların olması kaçınılmaz. Ancak, çoğunluğumuzun şikâyet edecek bir şeyi yok. Her ülkede güç dengesinden hoşnut ve tatmin olmayan küçük bir grup vardır."

"Ya, evet," diye seslendi bir kadın. "Varden'e küçük diyebilirsiniz!"

Şişman adam içini çekti. "Varden'in size yardım etmekle ilgilenmediğini açıkladık zaten. Bu yalnızca imparatorluğu dağıtmak ve bizi gerçek tehdidin –dışarda değil– sınırlarımız içinde olduğuna

inandırmak için hainler tarafından sürdürülen bir yalan. Bütün istedikleri kralı devirmek ve ülkemizin sahibi olmak. İstilaya hazırlanırken her yerde casusları var. Kimlerin onlarla çalıştığını hiç bilemezsiniz."

Eragon aynı fikirde değildi, ama tacirlerin ağızlarından bal damlıyor ve insanlar da başlarını sallayarak onları dinliyorlardı. Bir adım öne çıkıp "Bunu nerden biliyorsunuz? Ben de bulutların yeşil olduğunu söyleyebilirim, ama bu doğru olduğu anlamına gelmez. Yalan söylemediğinizi kanıtlayın." İki adam öfkeyle ona bakarken köylüler sessizce cevap vermelerini beklediler.

Önce zayıf olanı konuştu. Bakışlarını Eragon'un gözlerinden kaçırıyordu. "Çocuklarınıza saygıyı öğretmiyor musunuz? Yoksa oğullarınızın istedikleri zaman birilerine meydan okumasına izin mi veriyorsunuz?"

Dinleyiciler yerlerinde kıpırdanıp Eragon'a baktılar. Sonra bir adam, "Sorusuna cevap verin," dedi.

"Bu yalnızca sağduyu," dedi, şişman olanı. Dudaklarının üstünde ter birikmişti. Cevabı köylüleri sinirlendirdi ve tartışma devam etti.

Eragon ağzında ekşi bir tatla bara geri döndü. Daha önce imparatorun lehine konuşup düşmanlarını yok eden birini hiç görmemişti. Carvahall'de imparatora karşı derinlere yerleşmiş, neredeyse kalıtsal olan bir nefret vardı. Açlıktan ölmek üzere oldukları zor yıllarda imparator onlara yardım etmemişi, vergi toplayıcıları kalpsizdi. İmparatorun merhameti konusunda tacirlerle aynı fikirde olmadığı için haklı olduğunu hissediyordu, ama Varden hakkında tahminlerde bulunuyordu.

Varden sürekli olarak imparatora saldıran bir asi grubuydu. Liderleri kim olduğu ya da yüzyıl önce Galbatorix'in iktidara yükseldiği zamanı takip eden yıllar içinde kimin tarafından kurulduğu bilinmiyordu. Galbatorix'in kendilerini yok etme girişimlerinden kaçtıkça sempati topluyordu. Varden hakkında çok az şey biliniyordu; yalnızca bir kaçaksanız gizlenmeniz gerekiyorsa ya da imparatorun nefret ediyorsanız sizi kabul edecekleri kesindi. Tek sorun onları bulmaktı.

Morn barın üstüne eğilip konuştu. "İnanılmaz değil mi? Ölen bir hayvanın üstünde uçuşan akbabalardan kötü bunlar. Biraz daha kalırlarsa bela çıkacak."

"Bizim için mi onlar için mi?"

"Onlar için," dedi, Morn öfkeli sesler tavernayı doldururken. Eragon tartışma şiddete dönüşmek üzereyken oradan ayrıldı. Arkasından kapanan kapı, sesleri kesti. Akşamın erken saatleriydi ve güneş hızla batıyordu; evlerin uzun gölgeleri yere düşüyordu. Eragon caddede ilerlerken Roran ve Katrina'nın bir sokak aralığında dikildiklerini gördü.

Roran, Eragon'un duyamadığı bir şey söyledi. Katrina ellerine bakıp alçak sesle cevap verdi, sonra parmaklarının ucunda dikilip onu öptükten sonra hızla kaçtı. Eragon, Roran'ın yanına gidip ona takıldı. "İyi vakit geçiriyor musun?" Roran yorumsuz bir şekilde homurdanıp yürümeye başladı.

"Tacirlerin haberlerini duydun mu?" diye sordu, Eragon peşinden giderek. Köylülerin çoğu içeride tacirleri dinliyor ya da trubadurların gösteriye başlaması için yeterince karanlık olmasını bekliyordu.

"Evet." Roran'ın dikkati dağınık gibiydi. "Sloan hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunun çok açık olduğunu sanıyordum."

"Katrina ve beni öğrendiğinde aramızda kan çıkacak," dedi, Roran. Burnuna bir kar tanesi düşünce

Eragon başını kaldırıp yukarı baktı. Gökyüzü griye dönmüştü. Söyleyecek uygun bir şey bulamıyordu; Roran haklıydı. Kuzenin omzunu sıkarak yürümeye devam etti.

Horst'un evindeki yemek neşeli geçti. Oda kahkaha ve sohbet doluydu. Bol miktarda tüketilen tatlı meyve suları ve ağır biralar gürültülü ortama katkıda bulunuyordu. Tabaklar boşalınca Horst'un konukları evden ayrılıp tacirlerin kamp yaptıkları tarlaya gittiler. Geniş bir meydanın etrafına üzerlerinde mumlar olan direkler halka şeklinde dizilmişti. Arkada şenlik ateşleri parlıyor, yeri dans eden gölgelere boyuyordu. Köylüler yavaşça halkanın etrafına toplanıp soğukta sabırla beklemeye başladılar.

Püsküllü elbiseler giymiş olan trubadurlar taklalar atarak çadırlarından çıkarken daha yaşlı ve ciddi görünümlü saz şairleri arkalarından geldi. Yaşlı trubadurlar müzik eşliğinde hikâyeler anlatırken genç meslektaşları hikâyeleri canlandırdılar. İlk oyunlar sırf eğlenceye yönelikti: müstehcen, esprili hikâyeler, komik olaylar ve gülünç karakterler söz konusuydu. Ama daha sonra, mumlar yerlerinde titreşip kalabalık daha sıkı bir halka oluşturduğu sırada yaşlı masalcı Brom öne çıktı. Düğüm düğüm olmuş beyaz sakalı göğsüne kadar iniyordu. İkibüklüm olmuş omuzlarına sardığı uzun siyah pelerin vücudunu gizliyordu. Pençeyi andıran ellerini iki yana açarak şu sözleri söyledi:

"Kum saati durdurulamaz. Biz istesek de istemesek de yıllar geçer... ama hatırlayabiliriz. Kaybedilen şey hatıralarımızda yaşayabilir. Duyduğunuz şey mükemmel olmasa ve bölük pörçük olsa da ona değer verin, çünkü siz olmadan o da var olamaz. Şimdi size arkamızda yatan yalanların hayali bulanıklığında gizlenerek unutulmuş bir anıyı anlatacağım."

Dikkatli gözleriyle ilgili yüzleri inceledi. Bakışları en son Eragon'un üzerinde durdu.

"Büyükbabalarınızın babaları doğmadan önce ve evet, onların da babaları doğmadan önce Ejderha Süvarileri vardı. Görevleri korumak, kollamaktı ve binlerce yıl başarılı oldular. Savaşlardaki becerilerinin eşi benzeri yoktu, çünkü her biri on adam gücündeydi. Kılıç ya da zehir kul anılmadığı takdirde ölümsüzdüler. Güçlerini yalnızca iyilik için kullanıyorlardı ve onların himayesi altında canlı taştan yüksek şehirler, kuleler inşa edildi. Onlar huzuru sağlarken toprak verimli hale geldi. Altın dönemdi o. Elfler yandaşlarımız, Cüceler dostlarımızdı. Şehirlerimize zenginlik aktı ve insanlar refaha erişti. Ama ağlayın... çünkü bu durum uzun süremezdi."

Brom sessizce yere baktı. Sesinde sınırsız bir üzüntünün tınısı vardı.

"Hiçbir düşman onları yok edemese de kendilerini kendilerine karşı koruyamazlardı. Ve güçlerinin en yüksek noktasındayken artık var olmayan Inzilbeth ilinde Galbatorix adlı bir çocuk dünyaya geldi. On yaşındayken âdet olduğu üzere sınandı ve içinde büyük bir güç olduğu görüldü. Süvariler onu kendilerinden biri olarak kabul ettiler.

"Aldığı eğitimler sonucunda bütün becerilerde diğerlerini geçti. Keskin bir zekâ ve güçlü bir beden bahşedilmiş Galbatorix, Süvariler arasında hızla yerini aldı. Bazıları onun bu ani yükselişini tehlikeli görüp öteki leri uyardılar, ama Süvariler güçleri konusunda küstahlaşmalardı ve uyarıya aldırmadılar. Heyhat, keder o gün gerçekleşti.

"Galbatorix eğitimi biter bitmez iki arkadaşıyla birlikte pervasız bir yolculuğa çıktı. Gece gündüz kuzeye uçtular ve aptalca yeni güçlerinin! kendilerini koruyacağını düşünerek Urgalların bölgesine girdiler. Yazın bile erimeyen kalın bir buz tabakası üstünde uykuda tuzağa düşürüldüler. Arkadaşları ve ejderhaları öldürüldü, kendisi de ciddi yaralar aldı, ama Galbatorix saldırganlarını öldürdü. Ne

kadar trajiktir ki, bu çarpışma sırasında serseri bir ok ejderhasının kalbine saplandı. Onu kurtaracak becerisi olmadığı için ejderhası kollarında öldü. İşte o zaman delilik tohumları atıldı."

Hikâyeci ellerini kavuşturup yıpranmış yüzünde titreşen gölgelerle yavaşça etrafına bakındı. Bundan sonraki sözleri bir ölüm ayınındeki kederli çan seslerine benziyordu.

Tek başına, gücünün çoğunu yitirmiş ve kayıplarıyla yarı çıldırmış olan Galbatorix o ıssız topraklarda umutsuz bir şekilde dolaşıp ölümü arıyordu. Yaşayan her şeye hiç korkmadan çılgın gibi atılmasına rağmen ölüm gelmedi. Urgallar ve diğer yaratıklar onun acayip görüntüsünden kaçmaya başladılar. Bu sırada Süvariler'in kendisine başka bir ejderha bahsedebileceğini fark etmeye başladı. Bu düşünceyle harekete geçerek, Spine'a yürüyerek döndüğü zorlu yolculuğuna başladı. Ejderhasının sırtında çaba harcamadan uçtuğu bölgeden geri dönmesi aylarını aldı. Sihir yapmadan avlanabiliyordu, ama çoğu zaman hayvanların girmediği yerlerde yürüyordu. Bu yüzden ayaklan sonunda dağları terk ettiğinde ölüme çok yaklaştı. Bir çiftçi onu çamurun içinde yatarken buldu ve Süvariler'i çağırdı.

"Bilinçsiz bir şekilde onların yerine götürüldü ve bedeni iyileşti. Dört gün boyunca uyudu. Uyandığında ateşli zihnine dair bir belirti vermedi. Onu yargılamak için toplanan Konsey'in karşısına getirildiğinde Galbatorix bir ejderha daha talep etti. Gözü dönmüş talebi bunadığını gösteriyordu ve Konsey onun gerçek halini gördü. Galbatorix deliliğinin çarpık aynasında ejderhasının ölümünün Süvariler'in suçu olduğuna inanmaya başladı. Geceler boyu bunu düşündü ve intikam almak için bir plan yaptı."

Brom'un sesi büyüleyici bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Anlayışlı bir Süvari buldu ve sinsi sözleri orada kök saldı. Israrlı mantık ve Shade'den öğrendiği karanlık sırların kullanımıyla Süvari'yi yaşlılarına karşı tahrik etti. Birlikte bir yaşlıyı kalleşçe bir yere çekerek öldürdüler. Bu kötü iş bitince Galbatorix yandaşına dönüp bir uyarıda bulunmaksızın onu da öldürdü. Süvariler onu ellerinden kanlar damlarken buldular. Dudaklarından bir çığlık koptu ve koşarak geceye karıştı. Delirmiş bir şeytan gibi olduğundan onu bulamadılar.

"Yıllar boyunca bir av hayvanı gibi çorak arazilerde dolaşarak takipçilerinden kaçtı. Kötülükleri unutulmamıştı, ama zamanla aramalar azalmıştı. Sonra kötü bir şans eseri Morzan adlı genç bir Süvari'yle tanıştı; Süvari'nin bedeni güçlü, aklı zayıftı. Galbatorix, Morzan'ı, artık Urû'baen denen Ilirea'daki kalenin bir kapısını açık bırakmaya ikna etti. Galbatorix açık kapıdan girerek bir ejderha yumurtası çaldı.

"O ve yeni öğrencisi Süvariler'in girmeye cesaret edemeyeceği kötücül bir yere saklandılar. Morzan orda karanlık bir çiraklığa başlayarak sırları ve hiç açıklanmaması gereken yasak sihirleri öğrenmeye başladı. Dersler bittiğinde ve Galbatorix'in ejderhası Shruikán tamamen büyüdüğünde Galbatorix yanında Morzan'la kendini dünyaya açtı. Birlikte karşılaştıkları bütün Süvariler'le savaştılar. Her cinayetle güçleri daha da arttı. On iki Süvari güç arzusu yüzünden ve algıladıkları yanlışlardan intikam almak için Galbatorix'e katıldı. Bu on iki Süvari Morzan'la birlikte On Üç Tövbekâr adını aldı. Süvariler hazırlıksızdılar ve şiddetli saldırılar karşısında yenik düştüler. Elfler de Galbatorix'e karşı amansızca savaştılar, fakat alaşağı edildiler ve gizli yerlerine kaçmak zorunda kaldılar.

"Yalnızca Vrael, Süvariler'in lideri Galbatorix'e ve Tövbekârlara karşı direnebildi. İhtiyar ve bilge Vrael elinden geleni korumak, geriye kalan Süvari'nin düşmana yenilmesine engel olmak için

mücadele etti. Doru Areaba kapıları önündeki son savaşında Vrael, Galbatorix'i yendi, ama son darbeyi indirmede tereddüt etti. Galbatorix bu fırsatı hemen kullanıp onun böğrüne bir darbe indirdi. Ciddi biçimde yaralanan Vrael, gücünü tekrar toplamayı umarak Utgard Dağı'na kaçtı. Ama bu olmadı, çünkü Galbatorix, onu buldu. Dövüşürlerken Galbatorix, onun kasıklarına bir tekme indirdi. Bu hileli darbeye Vrael'e karşı üstünlük kazandı ve alev alev yanan kılıcıyla kafasını kesti.

"Güç bütün damarlarına hücum ederken Galbatorix kendini bütün Alagaesia'nın kralı ilan etti.

"Ve o günden beri bizi yönetiyor."

Brom hikâyeyi bitirince trubadurlarla birlikte ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Eragon yanağında bir damla yaş gördüğünü sandı. İnsanlar giderken birbirlerine yavaşça bir şeyler mırıldanıyorlardı. Garrow, Eragon ve Roran'a, "Kendinizi talihli saymalısınız. Ben bu hikâyeyi hayatımda yalnızca iki kez dinledim. İmparator, Brom'un hikâyeyi tekrarladığını duysa Brom yeni ayı görece kadar yaşayamazdı."

Kaderin Armağanı

Carvahall'den döndükleri akşam Eragon taş Merlock'un yaptığı gibi sınamak istedi. Odasında yalnızken yatağının üstüne koyup yanına aletlerini açtı. Ağağ tokmakla başlayıp taşa hafifçe dokundu. Belli belirsiz bir çınlama duyuldu. Tatmin olarak bir sonraki aleti, ağır deri çekici aldı. Vurduğu zaman kederli ve güçlü bir çan sesi yankılandı. Son olarak küçük keskiyi taşa indirdi. Metal taştta herhangi bir iz bırakmadı, ama en berrak sesi çıkardı. Son ses de kesilirken belli belirsiz bir çığlık duyduğunu sandı.

Merlock içinin boş olduğunu söyledi; içinde değerli bir şey olabilir. Ama nasıl açacağımı bilmiyorum. Birisinin bunu şekillendirmesi için iyi bir neden olmalı, ama taş Spine'a her kim gönderdiyse geri alma zahmetine girmedi ya da nerede olduğunu bilmiyor. Ama taş yollayabilen bir büyücünün onu yeniden bulamadığına inanmıyorum. Yoksa taşın aslında bana gelmesi mi gerekiyordu? Bu soruya yanıt veremiyordu. Çözölemeyen esrara teslim olarak aletlerini toplayıp taş rafına geri koydu.

O gece uykusundan birden uyandı. Dikkatle ortalığı dinledi. Her yer sessizdi. Huzursuz bir şekilde elini yatağın içine sokarak bıçağını kavradı. Birkaç dakika bekledi, sonra tekrar uykuya daldı.

Sessizliği bir çığlık bozarak onu tekrar uykusundan kopardı. Yatağından inerek bıçağı kınından çekti. Kibrit kutusunu kurcalayarak bir mum yaktı. Odanın kapısı kapalıydı. Ama çığlık bir fare ya da sıçandan gelemeyecek kadar gürültölüydü. Yatağın altını kontrol etti, hiçbir şey yoktu. Yatağın kenarına oturup gözlerini ovuşturdu. Bir çığlık daha duyunca şiddetle irkildi.

Ses nereden geliyordu? Sağlam tahtalardan yapıldığı için ne döşemenin altında ne de duvarın içinde bir şey olamazdı. Aynı şey yatağı için de geçerliydi ve gece hasır yatağının altına bir şey girse bunu fark ederdi. Gözleri taşa gitti. Raftan alıp dalgın bir şekilde kucağında sallamaya başladı. Yeni bir çığlık kulaklarında çınlarken parmaklarının altında da hissediliyordu; ses taşın içinden geliyordu.

Taş ona düş kırıklığı ve öfke dışında bir şey getirmemişti ve demek şimdi de uykusundan olacaktı! Taş ona aldırılmayıp öylece duruyor, ara sıra ötüyordu. Derken çok yüksek bir ses çıkarıp tekrar sessizleştii. Eragon onu dikkatle rafa kaldırıp yatağına girdi. Taşın sırrı her neyse sabaha kadar bekleyebilirdi.

Tekrar uyandığında ay ışığı penceresinden içeri giriyordu. Taş yerinde hızla sallanıp duvara çarpıyordu. Ay ışığı banyosunda yüzeyi bembeyaz görünüyordu. Eragon elinde bıçağıyla yataktan fırladı. Hareket kesildi, ama Eragon hâlâ gergindi. Derken taş gıcırdayıp daha hızlı sallanmaya başladı.

Yemin ederek giyinmeye başladı. Taşın ne kadar değerli olduğu umurunda değildi, onu uzaklara götürüp gömecekti. Taşın sallanması durdu, yeniden sessizleştii. Titredi, ileri doğru yuvarlandı ve tok bir gürültüyle yere düştü. Yalpalayarak kendisine doğru gelirken Eragon telaşla kapıya doğru bir geri adım attı.

Birden taştta bir çatlak belirdi. Sonra bir tane ve bir tane daha. Eragon büyülenmiş gibi elinde bıçakla taşa doğru eğildi. Taşın tepesinde, çatlakların birleştii yerde küçük bir parça dengede durmaya çalışıyormuş gibi oynuyordu. Derken parça yükselip yere düştü. Yine bir dizi çığlık

duyuldu, küçük koyu renk bir kafa delikten dışarı çıktı, garip şekil i bir beden onu takip etti. Eragon bıçağı sıkıca kavrayıp hareketsiz kaldı. Kısa süre sonra yaratık taşın içinden tamamen çıkmıştı. Bir an olduğu yerde kaldı, sonra ay ışığına doğru gitti.

Eragon şok içinde geriledi. Tam karşısında üzerindeki zarı yalayan bir ejderha duruyordu.

Uyanış

Ejderha kolunun ön kısmından daha uzun değildi, ama vakur ve soylu görünüşlüydü. Pullan taşla aynı renkte, koyu safir mavişiydi. Ama şimdi anlıyordu ki o bir taş değil, yumurtaydı. Ejderha kanatlarını yelpazeledi; vücudunun öyle çarpık görünmesinin nedeni kanatlarıydı. Vücudunun birkaç katı büyüklükteki kanatların ön kısmından uzanan ince kemik parmaklar geniş aralıklarla yerleşmiş pençeleri oluşturuyordu. Ejderhanın başı kabaca üçgen biçimindeydi. Üst çenesinden çok keskin görünen iki küçük kıvrık diş sarkıyordu. Pençeleri cilalı fildişinden yapılmış gibi beyazdı ve iç kısımları hafifçe testere gibiydi. Yaratığın başından kuyruğuna kadar küçük dikenler uzanıyordu. Boynu ve omuzlarının birleştiği yerdeki boşluk dikenler arasında normalden geniş bir aralık yaratıyordu.

Eragon hafifçe kıpırdanınca yaratığın başı hızla döndü. Soğuk, buz mavisi gözleri üstüne sabitlendi. Eragon tamamen hareketsiz kaldı. Ejderha saldırmaya karar verirse çok güçlü bir düşman olabilirdi.

Ejderha, Eragon'a karşı ilgisini yitirip beceriksiz bir şekilde odayı keşfetmeye başladı. Duvara ya da bir eşyaya çarparsa tiz bir ses çıkarıyordu. Kanatlarını çırparak yatağın üstüne çıktı, çığlık atarak yastığına tırmandı. Ağzı küçük bir kuşunki gibi acınacak şekilde açıktı ve bir sıra sivri dişi görünüyordu. Eragon dikkatle yatağın kenarına oturdu. Ejderha onun elini koklayıp kolunu dişledi. Eragon kolunu geri çekti.

Küçük yaratığa bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sağ eyle tereddütlü bir şekilde uzanıp yaratığın yan tarafına dokundu. Buz gibi bir enerji patlaması eline hücum edip damarlarını sıvı bir ateş gibi yakarak kolunda yükseldi. Eragon vahşi bir çığlıkla geriye düştü. Demirden bir çınlama kulaklarını doldurdu ve sessiz bir öfke çığığı duydu. Vücudunun her parçası acıyla paramparça oluyordu. Kıpırdamaya çalıştı, ama başaramadı. Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda kollarına ve bacaklarına bir sıcaklık yayılıp karıncalanmaya başladı. Kontrolsüz bir şekilde titreyerek doğruldu. Her yeri hissizleşmiş, parmakları felç olmuş gibiydi. Telaşlanarak avucunun içinin titreşerek oval biçiminde yaygın bir beyazlığın belirmesini seyretti. Derisi kaşınıyor ve örümcek ısırığı gibi yanıyordu. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Eragon gözlerini kırıştırarak neler olduğunu anlamaya çalıştı. Bir şey, derinin üstünde gezinen parmaklar gibi bilincine sürtünmüştü. Aynı şeyi tekrar hissetti, ama bu kez artan bir merak hissetmesini sağlayan düşünce sarmaşığı gibi sağlamlaşmıştı. Sanki düşüncelerini kuşatan görünmez duvar yıkılmıştı ve artık zihniyle dışarıya uzanabiliyordu. Kendisini tutacak bir şey olmayınca bedeninden çıkıp bir daha geri dönememekten, bir ruh haline gelmekten korkuyordu. Ürkerek geri çekildi. Yeni hissi sanki gözlerini kapamış gibi kayboldu. Hareketsiz ejderhaya şüpheyle baktı.

Pullu bir bacak yan tarafına dokununca irkilerek geri kaçtı. Ama ejderhanın enerjisi bu kez onu şok etmedi. Şaşırarak sağ eliyle ejderhanın başını okşadı. Hafif bir karıncalanma kolundan yukarı çıktı. Ejderha, ona burnuyla dokunup sırtını bir kedi gibi gerdi. İnce kanat zarlarına parmağıyla dokundu. Eski bir parşömen gibiydiler, kadifemsi ve ılık, ama hafifçe nemli. İçlerinde yüzlerce ince damar nabız gibi atıyordu.

Düşünce sarmaşığı yine zihnine dokundu, ama bu kez merak yerine çok güçlü, gözü dönmüş bir açlık hissetti. İçini çekerek ayağa kalktı. Bu tehlikeli bir hayvandı, bu kadarından emindi. Ama yatağında emeklerken o kadar çaresizdi ki, onu evde tutmanın bir zararı olup olmayacağını merak etti.

Ejderha yiyecek arıyormuş gibi tiz bir ses tonuyla ağlamaya başladı. Eragon, onun sesini kesmek için hemen başını okşadı. Bu konuyu daha sonra düşünürüm, diye karar vererek odadan çıktı, kapıyı dikkatle arkasından kapattı.

İki parça kurumuş etle geri döndüğünde ejderhanın pencerenin kenarına oturmuş ayı seyrettiğini gördü. Eti küçük kareler şeklinde kesip ejderhaya sundu. Ejderha etleri dikkatle koklayıp başını bir yılan gibi ani ve sert bir biçimde itip eti parmaklarının arasından kaptı, garip bir irkilme hareketiyle parçayı yuttu. Daha fazla yiyecek için Eragon'un elini araştırdı.

Eragon parmaklarını da yememesine dikkat ederek ejderhayı besledi. Yalnızca tek bir parça kaldığında ejderhanın karnı şişmeye başlamıştı. Son parçayı da teklif etti; ejderha bir an düşündükten sonra eti tembel bir şekilde aldı. Yemeği bitirince koluna tırmanıp göğsüne kıvrıldı. Burun deliklerinden koyu renk bir duman çıkararak horlamaya başladı. Eragon merakla ona baktı.

Tam ejderhanın uyuduğunu sandığı sırada titreşen boğazından alçak bir uğultu yükseldi. Eragon, onu yavaşça yatağına taşıyıp yastığının yanına yerleştirdi. Ejderha gözlerini açmadan halinden memnun bir şekilde kuyruğunu karyola direğine doladı. Eragon yanına uzanıp karanlıkta elini açıp kapamaya çalıştı.

Eragon korkunç bir ikileme karşı karşıyaydı: bir ejderha büyüterek Süvari olabilirdi. Süvariler'le ilgili efsaneler ve hikâyelere büyük önem veriliyordu ve onlardan biri olmak kendisini de otomatik olarak bir efsane yapardı. Ama eğer imparator ejderhayı öğrenirse kendisine katılmadığı takdirde onu ve ailesini hemen öldürtürdü. Kimse kendilerine yardım edemezdi... etmezdi. En basit çözüm ejderhayı öldürmek olurdu, ama bu fikir iğrençti ve ondan hemen vazgeçti. Ona göre ejderhalar böyle bir şeyi aklından bile geçirmeyeceği kadar değerliydi. Üstelik bize kim ihanet edebilir ki diye düşündü. Uzak bir bölgede yaşıyoruz ve dikkat çekecek hiçbir şey yapmıyoruz.

Tek sorun, ejderhayı elinde tutmak için Garrow ve Roran'ı ikna etti, ikisi de ortalıkta bir ejderha istemezdi. Onu gizlice büyütebilirim. Bir iki ay içinde Garrow'un kovamayacağı kadar büyüyecektir, ama o zaman kabul eder mi? Etse bile bir ejderhaya yetecek kadar yiyecek bulabilir miyim? Şu anda küçük bir kediden daha büyük değil, ama bir avuç dolusu et yedi. Herhalde biraz büyüyünce karnını doyurmak için avlanabilir, ama bu ne zaman olur? Dışarıdaki soğukta hayatta kalmayı başarabilir mi? Yine de ejderhayı çok istiyordu. Bunu düşündükçe daha fazla emin oluyordu. Garrow'la işler nasıl giderse gitsin ejderhayı korumak için her şeyi yapmaya hazırdı. Kararlı bir şekilde yanında ejderhayla uykuya daldı.

Şafak söktüğünde ejderha, yeni bir günü karşılayan antik bir nöbetçi gibi karyola direğinin tepesinde oturuyordu. Eragon, onun renklerine hayranlıkla baktı. Hiç böyle berrak, güçlü bir mavi görmemişti. Pul arı yüzlerce minik mücevhere benziyordu. Avucunda ejderhaya dokunduğu yerde bulunan oval beyazlığın gümüşü bir parıltıya dönüştüğünü gördü. Ellerini kirleterek bunu gizleyebileceğim umuyordu.

Ejderha direktten inerek yerde dolaşmaya başladı. Eragon, onu dikkatle kucağına alıp bir parça et, birkaç deri ve taşıyabildiği kadar bez parçası alıp sessiz evden çıktı. Serin sabah çok güzeldi; çiftliği taze bir kar katmanı kaplamıştı. Küçük yaratık kollarının güvenliği içinde merakla etrafına bakınırken Eragon gülümsüyordu.

Tarlaları geçerek sessizce karanlık ormanın içine girdi, ejderhanın kalabileceği güvenli bir yer aramaya başladı. Sonunda çıplak bir tepenin üstünde tek başına duran, dalları gökyüzüne doğru

uzanan karlı parmakları andıran bir üvez ağacı buldu. Ejderhayı ağacın dibine bırakarak derileri yere serdi.

Birkaç becerikli hareketle bir ilmek yapıp ağacın etrafındaki kar yığınlarını inceleyen ejderhanın başından geçirdi. Deri eskimişti, ama dayanırdı. Ejderhanın emeklemesini seyretti, sonra yarattığı kendini boğmaması için ilmeği boynundan çıkarıp bacakları için geçici bir koşum takımı yaptı. Sonra bir kucak dolusu dal parçası bulup yüksek dallarda basit bir kulübe yaptı, içine bezleri yerleştirip eti gizledi. Ağaç sallanırken yüzüne karlar düşüyordu. İçeriye sıcak tutmak için kulübenin önüne biraz daha bez parçası astı. Memnun kalarak yaptığı işi inceledi.

"Sana yeni evini gösterme zamanı," diyerek ejderhayı dalların üstüne kaldırdı. Yaratık eğilip bükülerek kurtulmaya çalıştı, sonra kulübeye tırmanıp bir parça et yedi, kıvrılıp yatarak sessiz bir şekilde ona baktı. "Bur da kaldığın sürece iyi olacaksın," diye talimat verdi ona. Ejderha yine gözlerini kırıştırdı.

Onun kendisini anlamadığından emin olan Eragon, ejderhanın bilincini hissedene kadar zihnini araştırdı. Yine o korkunç açıklık –çok geniş olduğu için üzerine ağır bir battaniye gibi bastıran boşluk– hissini duydu. Gücünü toplayarak ejderhaya odaklandı ve ona tek bir fikri iletmeye çalıştı: Burada kal. Ejderha hareket etmeyi bırakıp başını ona doğru eğdi. Eragon biraz daha zorladı: Burada kal. Eragon bağlantılarından belli belirsiz bir kabulün geldiğini hissetti, ama gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti. Ne de olsa yalnızca bir hayvan o. Bağlantıyı keserek rahatladı ve zihninin güvenliğinin kendisini yeniden kuşattığını hissetti.

Ağaçtan ayrılıp giderken arada bir dönüp arkasına baktı. Ejderha kafasını kulübeden çıkarmış iri gözlerle gidişini seyrediyordu.

Hızla eve yürüdükten sonra yumurta parçalarını kaldırmak için odasına girdi. Garrow ve

Roran'ın yumurtanın yokluğunu fark etmeyeceğinden emindi, satılamayacağını öğrenince düşüncelerinden çıkıp gitmişti. Kalktıklarında Roran gece bazı gürültüler duyduğunu söyledi, ama konuyu fazla zorlamaması Eragon'u rahatlattı.

Eragon'un coşkusu günün hızla geçmesini sağladı. Elindeki izi saklamak çok kolaydı, bu yüzden onun için endişelenmeyi bıraktı. Aradan fazla zaman geçmeden kilerden aşırıldığı sosislerle birlikte üvez ağacının yolunu tuttu. Endişeyle ağaca yaklaştı. Ejderha kış ayında dışarıda hayatta kalabilecek miydi?

Korkuları yersizdi. Ejderha bir dala tünemiş, ön ayaklarının arasındaki bir şeyi kemiriyordu.

Eragon'u görünce heyecanla ötmeye başladı. Ejderha ağaçta, kendisinden büyük avcılarının yetişemeyeceği bir yerde kaldığı için sevindi Eragon. Sosisleri ağacın dibine bırakır bırakmaz ejderha aşağı kaydı. O yiyecekleri açgözlü bir şekilde parçalarken Eragon kulübeyi inceledi. Bıraktığı bütün etler bitmişti, ama kulübe sağlam durumdaydı ve yerlerde tüyler vardı. Güzel. Kendi yiyeceğini bulabiliyor.

Ejderhanın kız mı, erkek mi olduğunu bilmediğini düşünerek şaşırdı. Ejderhayı kaldırıp itiraz çığlıklarına aldırmadan altını çevirdi, ama herhangi bir iz bulamadı. Görünüşe göre mücadele etmeden hiçbir sırrını vermeyecekti.

Ejderhayla bol bol zaman geçirdi. İpini çözdü, omzuna oturttu. Bir likte ormanı keşfe çıktılar. Karla yüklü ağaçlar büyük bir katedralin ciddi sütunları gibi koruyordu onları. Eragon anlayıp

anlamadığına aldırmayarak ejderhaya orman hakkında bilmesi gerekenleri anlattı. Önemli olan yalnızca bir şey paylaşmalarıydı. Sürekli konuşuyordu. Ejderha parlak gözleriyle ona bakıyor, sözlerini yutuyordu. Eragon bir süre için kollarında dinlenen ejderhayla beraber oturup merakla onu inceledi. Hâlâ olanların etkisi altındaydı. Güneş batarken eve doğru yola çıktı. İki mavi gözün sırtına dikildiğini ve terk edildiği için kızgın olduğunu hissediyordu.

Bütün gece küçük ve savunmasız bir hayvanın başına gelebilecekleri düşündü. Kar fırtınası ve acımasız hayvanlar düşüncesi ona işkence ediyordu. Uykuya dalması saatler sürdü. Rüyasında ejderhayı kanlı dişleriyle parçalayan tilkiler ve siyah kurtlar gördü.

Güneş doğarken Eragon evden yiyecek ve örtülerle fırladı, kulübeye biraz daha izolasyon yapacaktı. Ejderhayı uyanık ve güvende buldu, ağaçtaki yerinden güneşi seyrediyordu. Bilinen ve bilinmeyen bütün tanrılara hararetle teşekkür etti. Eragon yaklaşırken ejderha yere inip kucağına atladı, göğsüne sokuldu. Soğuk ona zarar vermemişti, ama korkmuşu benziyordu. Burun deliklerinden kara bir duman çıktı. Eragon, onu okşayarak rahatlatmaya çalıştı, sırtını ağaca dayayarak oturdu, yumuşak bir şekilde bir şeyler mırıldandı. Ejderha başını göğsüne gömerken Eragon hiç kıpırdamadan oturdu. Bir süre sonra ejderha göğsünden çıkıp omzuna tırmandı. Eragon, onu besledi, sonra yeni örtüleri kulübesine serdi. Bir süre birlikte oynadılar, ama Eragon az sonra eve dönmek zorundaydı.

Bir süre sonra hızla bir rutin oluşturdular. Eragon her sabah ağaca aceleyle gidip ejderhaya kahvaltısını veriyor, sonra hızla eve dönüyordu. Gün içinde işlerini bitirip yeniden ejderhayı görmeye gidiyordu. Garrow ve Roran, onun davranışlarının farkındaydılar ve neden dışarıda bu kadar zaman geçirdiğini soruyorlardı. Eragon omuz silkiyordu, ama ağaca giderken takip edilip edilmediğini görmek için durmadan arkasına bakıyordu.

Birkaç gün sonra ejderhanın başına talihsiz bir kaza geleceğinden endişelenmekten vazgeçti. Ejderhanın büyüme hızı inanılmazdı; yakında bütün tehlikelere karşı güvende olacaktı. Ejderhanın büyüklüğü ilk hafta ikiye katlandı. Dört gün sonra boyu dizine geliyordu, artık ağacın tepesindeki kulübeye sığmıyordu, bu yüzden Eragon yerde gizli bir kulübe yapmak zorunda kaldı. Bu iş onun üç gününü aldı.

Ejderha on beş günlükken Eragon, onun başıboş dolaşmasına izin vermek zorunda kaldı, çünkü çok fazla yiyeceğe ihtiyacı vardı. İlk çözüşünde yalnızca Eragon'un iradesinin gücü ejderhanın onu eve kadar takip etmesine engel oldu. Ejderha ne zaman bunu yapmayı denese Eragon, onu zihniyle geriye itti, ta ki çiftlik evinden ve içinde yaşayan öteki kişilerden uzak durmayı öğrenene kadar.

Ayrıca ejderhayı yalnızca Spine'da avlanmanın önemi konusunda da etkilemeyi başardı, çünkü orada görülme şansı daha azdı. Palancar Vadisi'nde av hayvanları azalmaya başlarsa çiftçiler bunu fark ederlerdi. Ejderha o kadar uzaktayken Eragon, onun daha güvende olduğunu düşünüyor, ama yine de büyük bir huzursuzluk duyuyordu.

Ejderhayla kurduğu zihinsel bağ her gün daha da güçleniyordu. Ejderha sözlerini anlamasa da Eragon onunla hayaller ya da duygular yoluyla iletişim kurabiliyordu. Ama bu çok kesin olmayan bir yöntemdi ve genelikle yanlış anlaşılıyordu. Birbirlerinin düşüncelerine dokunabildikleri mesafe gitgide artıyordu. Kısa süre sonra Eragon üç fersah içinde herhangi bir mesafeden ejderhayla bağlantı kurabiliyordu. Bunu sık sık yapıyor, ejderha da karşılık olarak hafifçe zihnine sürtünüyordu. Çalışma

saatlerini bu sessiz sohbetler dolduruyordu. Zihninin bir parçası, bazen ihmal edilse de hiçbir zaman unutulmayan, ejderhayla sürekli bağlantı alındeydi. Eragon insanlarla konuşurken sanki kulağında bir sinek vızıldıyormuş gibi hep dalgındı.

Ejderha olgunlaştıkça tiz çığlıkları homurtuya, mırıltısı alçak sesli bir kremeye dönüşüyordu, ama ejderha henüz ağzından ateş çıkaramıyor du, ki bu durum Eragon'u çok endişelendiriyordu. Sinirli olduğunda duman çıkardığını görmüştü, ama alevden hiçbir iz yoktu.

Ay sona ererken ejderhanın omzu Eragon'un dirseği ile aynı hizaya gelmişti. Bu kısa süre içinde küçük, zayıf bir hayvandan güçlü bir canavara dönüşmüştü. Sert pulları zırh kadar sert, dişleri bir hançer kadar sivriydi.

Eragon akşamları yanında ejderhayla uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Bir açıklık bulduklarında Eragon bir ağaca yaslanıp ejderhanın havada yükselmesini seyrediyordu. Onun uçuşunu görmeye bayılıyordu, ama henüz üzerine binilecek kadar büyümediği için de üzülüyordu. Sık sık ejderhanın yanına oturup boynunu okşuyor, sınırların ve birbirine bağlı kasların elinin altında gerilmesini seyrediyordu.

Eragon'un çabalarına rağmen çiftliğin etrafındaki orman ejderhanın varlığını gösteren izlerle doluydu. Kara derin bir şekilde gömülen dört ayak izinin hepsini silmek olanaksızdı ve artık iyice yaygınlaşmaya başla yan dev dışkı yığınlarını saklamaya bile çalışmıyordu. Ejderha sırtırl ağaçlara sürtüp kabuklarını soyuyor, pençelerini ölü kütüklerde biliyor, geride derin izler bırakıyordu. Garrow ya da Roran çiftlik sınırlarının biraz dışına çıksalar ejderhayı bulurlardı. Eragon gerçeğin anlaşılmasının daha kötü bir yolunu düşünemiyordu, bu yüzden onlara her şeyi açıklayarak bunun önüne geçmeye karar verdi.

Ama önce iki şey yapmak istiyordu: Ejderhaya uygun bir isim bulmak ve genelde ejderhalar hakkında daha fazla şey öğrenmek. Bu nedeni le destanlar ve efsaneler konusunda –ejderhalarla ilgili bilgi bir tek oralarda bulunuyordu– bir uzman olan Brom'la konuşması gerekiyordu.

Bu yüzden Roran, Carvahall'de tamir edilen bir keskiyi almaya giderken Eragon da onunla birlikte gitmek istedi.

Yola çıkmadan önceki akşam Eragon ormandaki küçük açıklığa gH dip zihninden ejderhayı çağırdı. Bir dakika sonra toz rengi gökyüzündj hızla hareket eden bir benek gördü. Ejderha, ona doğru dalışa geçip sel bir şekilde durdu, sonra ağaçların üstünde düz uçuşa geçti. Eragon kanatlarından çıkan yüksek sesli ıslığı duyabiliyordu. Ejderha yavaşça yan yatıp dönerek yere doğru alçaldı. Dengesini sağlamak için ters takla atıp tok bir sesle yere indi.

Eragon zihnini açarken bu garip his konusunda hâlâ rahatsızlık duyuyordu. Yine de ejderhaya gitmesi gerektiğini söyledi. Ejderha huysuz bir şekilde homurdandı. Sakinleştirici zihinsel bir hayalle onu yatıştırmaya çalıştı, ama ejderha tatmin olmayarak kuyruğunu savurdu. Eragon elini onun omzuna koyarak huzur ve sükûnet yaymaya çalıştı. Ejderhayı usul usul okşarken parmakları pullara takılıyordu.

Eragon'un kafasının içinde derin ve açık tek bir sözcük çınılıyordu.

Eragon.

Ciddi ve üzgün bir sesteki bu, sanki aralarında bozulamaz bir anlaşma imzalanmıştı. Ejderhaya baktı, soğuk bir sızı kolundan aşağıya indi.

Eragon.

Derin safir gözler kendisine bakarken midesinde sert bir yumru oluşmuştu. İlk kez ejderhayı bir hayvan olarak görmedi. Başka bir şeydi o... farklı bir şey. Ejderhadan kaçmaya çalışarak hızla eve döndü. Benim ejderham.

Eragon.

İki Kişilik Çay

Roran ve Eragon, Carvahall'in eteklerinde ayrıldılar. Eragon düşüncelerine gömülmüş bir şekilde yavaşça Brom'un evine doğru yürüdü. Evin önüne gelince kapıya vurmak için elini kaldırdı.

"Ne istiyorsun evlat?" diye sordu boğuk bir ses.

Eragon dönüp baktı. Brom arkasında garip oymalarla süslü çarpık bir bastona dayanmış duruyordu. Keşişler gibi kahverengi kukuletalı bir pelerin giymişti. Beline sarılmış aşınmış deri kemerinden bir kese sarkıyordu. Beyaz sakalının üstünde kartal gagasını andıran burnu ağzına doğru sarkıyor, bütün yüzüne hâkim oluyordu. Buruşuk alnının gölgelediği derine kaçmış gözleriyle Eragon'a bakıp bir cevap beldiyordu.

"Bilgi almak," dedi, Eragon. "Roran tamir edilen bir keskiyi almaya geldi, benim de boş zamanım vardı, bu yüzden birkaç soru sormak için sana geldim."

Yaşlı adam homurdanarak kapıyı açtı. Eragon, onun sağ elindeki altın yüzüğü fark etti. Safirden yansıyan ışık üstüne oyulmuş garip sembol vurguluyordu. "İçeri gelebilirsin; konuşmamız biraz uzun sürecektir. Senin soruların hiç bitmez." İçerisi bir kömürden daha karaydı ve havada eka bir tat vardı. "Şimdi bir ışık bulalım." Eragon, yaşlı adamın dolaştığını duydu, derken bir şey yere düştü ve adam alçak sesle küfretti. "Ah, işte." Beyaz bir kıvılcım çaktı; alev titreşerek canlandı.

Brom elinde mumla taş şöminenin önünde duruyordu. Şömineye bakan yüksek arkalıklı, derin oymalarla süslenmiş tahta koltuğu kitap yığınları çevreliyordu; koltuğun dört bacağı kartal pençesi gibi oyulmuştu.

Oturma yeri ve sırtı karışık gül desenlerinin işlendiği deri minderle desteklenmişti. Daha değersiz görünen öteki koltukların üstünde kâğıt yığını duruyordu. Yazı masasının üstünde mürekkep hokkaları ve kalemler dağılmış durumdaydı. Kendine yer aç, ama kayıp krallar adına dikkatli ol. Bu şeyler çok değerli."

Eragon gizemli harflerle yazılı parşömenlerin üstünden atladı. Bir koltuğun üstündeki çatırdayan kâğıtları dikkatle kaldırıp yere bıraktı. Otururken havaya bir toz bulutu kalktı. Hapşırığını bastırdı.

Brom eğilip mumuyla ateşi yaktı. "Güzel! Sohbet için bir şöminenin başına geçmekten daha hoş bir şey yoktur. Şapkasını geriye atınca beyaz değil, gümüş rengi saçları ortaya çıktı. Sonra ateşin üstüne bir çaydanlık asıp koltuğunun yüksek arkasına yaslandı.

"Şimdi, ne istiyorsun bakalım?" diye sert ama kaba olmayan bir şekilde, Eragon'a sordu.

"Şey," dedi, Eragon konuya en iyi nasıl yaklaşabileceğini düşündü. "Ejderha Süvariler'i ve sözde başarıları hakkında durmadan bir şeyler duyuyorum. Herkes onların geri dönmesini istiyor gibi, ama her şeyin nasıl başladığını, ejderhaların nereden geldiğini veya Süvariler'i neyin bu kadar özel kıldığını –ejderhaların dışında– hiç duymadım."

"Bu çok derin bir konu," diye kükredi, Brom. Telaşlı bir şekilde Eragon'a baktı. "Sana bütün hikâyeyi anlatırsam kış tekrar geldiğinde bile burda oturuyor olursun. Biraz kısaltılması gerekiyor. Ama söze gerektiği gibi başlamadan önce pipoma tütün doldurayım."

Eragon, Brom'un piposuna tütün doldurmasını sabırla bekledi. Brom'u severdi. Yaşlı adam bazen çok hırçın olurdu, ama Eragon'a zaman ayırmak onu rahatsız etmezdi. Eragon bir keresinde ona nereli

olduğunu sormuş, Brom da gülerek, "Carvahal gibi bir köyden, ama orası bu kadar ilginç değildi," demişti. Meraklanan Eragon, dayısına sormuştu. Ama dayısı yalnızca Brom'un on altı yıl önce Carvahal'den bir ev aldığını ve o zamandan beri sessizce orada yaşadığını söyleyebilmişti.

Brom kibritle piposunu yaktı. Birkaç kez üfledikten sonra, "İşte... artık çay zamanı hariç durmamız gerekmiyor," dedi. "Şimdi, Süvariler'e ya da Elflerin diliyle Shur'tugal'a bir bakalım. Söze nerden başlamalı? Yüz yıllarca yaşadılar ve güçlerinin doruğunda imparatorun elindeki toprakların iki katını yönettiler. Onlar hakkında çoğu saçma olan çok sayıda hikâye anlatılır. Dedikleri her şeye inanırsan önemsiz bir Tanrı'nın gücüne sahip olduklarını sanırsın. Araştırmacılar yıllarını hayal ile gerçek olanı birbirinden ayırmaya adadı, ama herhangi birinin başarılı olması kuşkulu görünüyor. Eğer senin sınırladığın üç alanın içinde kalırsak bu görevi hakkıyla yerine getiremeyiz: Süvariler nasıl var oldu, neden çok saygı gördüler ve ejderhalar nerden geldi? Son konuyla başlayacağım." Eragon arkasına yaslanıp adamın büyüleyici sesini dinledi.

"Ejderhaların bir başlangıcı yoktu. Alagaesia'nın yaratılışıyla birlikte doğmuş olabilirler. Ve eğer bir sonları varsa bu ülke yok olduğunda onlar da yok olacaklardır, çünkü bu ülke acı çektiğinde onlar da acı çekiyorlar. Onlar, Cüceler ve başka birkaç tür bu ülkenin gerçek halkı. Onlar herkesten önce yaşıyorlardı burda ve denetlenemez şöhretleriyle güçlü ve gururluydular. İlk Elfler gümüşten gemileriyle denizden gelene kadar dünyaları değişmiyordu."

"Elfler nerden geldiler?" diye araya girdi, Eragon. "Ve neden güzeli halk olarak adlandırılıyorlardı? Gerçekten var mıydılar?"

Brom kaşlarını çattı. "İlk sorularının cevaplanmasını istiyor musun? Çünkü belirsiz her noktayı açmaya çalışırsan cevaplanmayacaklar."

"Üzgünüm," dedi, Eragon. Başını eğip pişman görünmeye çalıştı.

"Hayır, değilsin," dedi, Brom eğlenerek. Bakışlarını ateşe çevirip çaydanlığın altını yalayışına baktı.

"Bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, Elfler efsane değildir ve diğer bütün ırklardan daha zarif oldukları için güzel halk olarak adlandırılırlar. Alagaesia denen yerden geldiler, ama onlar hariç hiç kimse bunun ne olduğunu ya da nerde olduğunu bilmiyor."

"Şimdi," dedi ve sözü kesilmemesi için kalın kaşlarının altından öl keyle baktı. "Elfler o zamanlar gururlu bir ırktılar ve büyücülükte çok güçlüydüler. Başlangıçta ejderhaları yalnızca hayvan olarak görüyorlardı Ama bu inançtan ölümcül bir hata doğacaktı. Kendini beğenmiş genç bir Elf geyik gibi avlamak için bir ejderhanın peşine düşerek onu öldürdü. Deliye dönen ejderhalar bu Elfi tuzağa düşürüp öldürdüler. Ne yazık ki dökülen kan bununla da kalmadı. Ejderhalar bir araya gelip bütün Elf ulusuna saldırdılar. Korkunç yanlış anlamayla üzülen Elfler bu düşmanlığa son vermeye çalıştılar, ama ejderhalarla iletişim kurmanın bir yolunu bulamadılar.

"Çok karmaşık olaylar serisini kısaca özetleyecek olursak, daha sonra iki tarafın da pişman olduğu çok uzun ve kanlı bir savaş meydana geldi. Başta, Elfler yalnızca kendilerini savunmak için savaştılar, çünkü kavganın şiddetini yükseltmek istemiyorlardı, ama ejderhaların gaddarlığı sonunda onları da hayatta kalmak için saldırmak zorunda bıraktı. Bu durum beş yıl sürdü ve Eragon adlı bir Elf ejderha yumurtası bulmasa daha da uzun sürecekti." Eragon şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ah, seni adının kimden geldiğini bilmiyorsun," dedi, Brom.

"Hayır." Çaydanlık tiz bir şekilde ötmeye başladı. Neden bir Elfin adı verildi bana?

"O zaman bu hikâyeyi çok daha ilginç bulacaksın," dedi, Brom. Çaydanlığı ateşten alarak kaynar suyu iki fincana doldurdu, birini Eragon'a uzattı. "Bu yaprakların uzun süre demlenmeleri gerekmiyor, o yüzden çok acı olmadan iç." Eragon bir yudum almaya çalıştı, ama dili haşlandı. Brom kendi fincanını bir kenara koyup piposunu içmeye devam etti.

"O yumurtanın neden terk edildiğini kimse bilmiyordu. Kimileri anne babasının bir Elf saldırısı sırasında öldüğünü söylüyor. Kimileri ejderhaların bilerek orda bıraktığını söylüyor. İki şekilde de Eragon bir ejderhayı dostça büyütmenin değerini anlamıştı. Ejderhayı gizlice büyüttü ve antik dilin alışkanlığıyla ona Bid'Daum adını verdi. Bid'Daum çok büyüdüğünde birlikte öteki ejderhaların ülkesine yolculuk yaptılar ve Elflerle barış içinde yaşamaya onları ikna ettiler. İki ırk arasında anlaşmalar yapıldı. Savaşın yeniden çıkmaması için Süvariler'i kurmanın gerekli olduğuna karar verdiler.

Başta Süvariler'in yalnızca Elflerle ejderhalar arasında iletişimi sağması amaçlanıyordu. Ama zaman geçtikçe değerleri kabul edildi ve onlara daha fazla yetki verildi. Sonunda Vroengard'ı evleri olarak kabul edip orada bir şehir kurdular: Doru Areaba. Galbatorix onları devirmeden önce Süvariler Alagaesia'daki bütün krallardan daha fazla güce sahipti. Şimdi iki sorunu yanıtlamış oldum sanırım."

"Evet," dedi, Eragon dalgın bir şekilde. Kendisine ilk Süvari'nin adının verilmesi inanılmaz bir tesadüftü. Nedense adı artık aynı gibi gelmiyordu ona. "Eragon'un anlamı ne?"

"Bilmiyorum," dedi, Brom. "Çok eski bir isim. Elfler hariç kimsenin hatırladığını sanmıyorum ve onlardan birini görebilmen için önce şansın, sana gülmesi lazım. Ama güzel bir isim; isminle gurur duymalısın. Herkessin böyle onur verici bir adı olmaz."

Eragon bu konuyu aklından çıkarıp Brom'dan öğrendiklerine odaklandı; atladığı bir şey vardı. "Anlamıyorum. Süvariler yaratıldığında bizi neredeydik?"

"Biz mi?" diye sordu, Brom, tek kaşını kaldırarak.

"Biliyorsun, hepimiz." Eragon eliyle havada bir daire çizdi. "Genel olarak bütün insanlar."

Brom bir kahkaha attı. "Elfler buranın yerlisi. Atalarımızın buraya gelip Süvariler'e katılması üç yüzyıl sonra oldu."

"Olamaz," diye itiraz etti, Eragon. "Biz her zaman Palancar Vadisi'nde yaşıyorduk."

"Bu birkaç nesil için doğru olabilir, ama ondan öncesi için hayır. Senia için bile doğru değil, Eragon," dedi yumuşak bir şekilde. "Sen kendini Garrow ailesinin bir parçası olarak görersen de, ki bunda haklısın, baban burai değil. Etrafındakilere sorarsan o kadar uzun süredir buralı olmayan bir sürü insan bulursun. Bu vadi çok eski ve her zaman bize ait değildi."

Eragon kaşlarını çatıp çayını yudumladı. Hâlâ boğazını yakacak kaj dar sıcağı. Babası kim olursa olsun, burası onun eviydi! "Süvariler yol edildikten sonra Cücelere ne oldu?"

"Kimse gerçekten bilmiyor. İlk birkaç çarpışmada Süvariler'le birlikte savaştılar, ama Galbatorix'in kazanacağı kesinleştikten sonra tünelleri nin bütün girişlerini kapattılar ve yeraltına girip ortadan kayboldular. Bildiğim kadarıyla o zamandan beri bir tanesi bile görünmedi."

"Ya ejderhalar?" diye sordu. "Onlara ne oldu? Hepsi öldürülmemiştir elbet."

Brom üzüntülü bir şekilde yanıtladı. "Bugünlerde Alagaesia'nın en büyük esrarı bu: Galbatorix'in

cinayetlerinden kaç tane ejderha kurtuldu? Kendisine hizmet etmeyi kabul edenlerin hayatta kalmasına izin verdi ama yalnızca Tövbekârların çarpık ejderhaları onun deliliğine hizmet ederdi. Shruikana dışında hayatta kalan başka bir ejderha hâlâ hayattaysa, imparator tarafından bulunmamak için gizlenmiştir."

Peki benim ejderham nereden geldi? diye merak etti Eragon. "Elfler Alagaesia'ya geldiğinde Urgallar burda mıydı?" diye sordu.

"Hayır, kan isteyen keneler gibi denizde Elfleri takip ettiler. Savaşdaki ustalıkları ve barışı sağlama becerileri yüzünden Süvariler'e değer verilmesinin nedenlerinden biri onlardı... Tarihten çok şey öğrenilebilir. Kralın tarihi, böyle hassas bir konu yapması çok yazık," diye düşüncelerini belirtti, Brom.

"Evet, kasabaya son gelişimde hikâyeni dinledim."

"Hikâye mi!" diye kükredi, Brom. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Eğer bunlar hikâyeyse, benim öldüğüm söylentileri de doğrudur ve bu durumda sen şu anda bir hayaletle konuşuyorsun demektir! Geçmişe biraz saygı göster; seni nasıl etkileyeceğini asla bilemezsin."

Eragon soru sorma cesareti göstermek için Brom'un yüzünün biraz yumuşamasını bekledi.

"Ejderhaların büyüklükleri ne kadardı?"

Koyu renk bir duman bulutu Brom'un üstünde minyatür bir fırtına gibi dönüyordu. "Bir evden daha büyük. Küçüklerin kanat genişliği bile otuz metrenin üzerindedir; büyümeleri hiç durmuyordu. İmparator onları öldürmeden önce antik ejderhalar tepeler kadar büyüklerdi."

Eragon'un içini bir keder dalgası kapladı. Gelecek yıllarda ejderhamı nasıl saklayacağım? Sessizce öfkelenmiş, ama sesinin sakin çıkması için çaba harcadı. "Ne zaman olgunlaşıyorlardı?"

"Şey," dedi, Brom çenesini kaşıyarak. "Beş altı aylık olana kadar ağızlarından ateş çıkaramıyorlardı ve aşağı yukarı bu dönemde çiftleşiyorlardı. Ejderha ne kadar yaşlıysa o kadar uzağa ateş püskürtebiliyordu.

Bazıları bunu birkaç dakika yapabiliyordu." Brom piposuyla bir duman halkası yapıp tavana doğru yükselişini izledi.

"Pullarının mücevher gibi parladığını duydum."

Brom öne doğru eğilip kükredi. "Doğru duymuşsun. Her renkte olabiliyorlardı. Bazılarının canlı gökkuşağına benzediği, sürekli renk değiştirip parladıkları söyleniyordu. Kim söyledi bakalım bunu sana?"

Eragon bir saniye donup kaldıktan sonra yalan söyledi. "Bir tacir."

"Adı neydi?" Karışık kaşları kalın beyaz bir çizgi halinde birleşmişti; alnındaki kırışıklar derinleşti. Piposunun dumanı tüterek söndü.

Eragon düşünüyormuş gibi yaptı. "Bilmiyorum. Morn'un Tavernası'nda konuşuyordu, ama kim olduğunu öğrenemedim."

"Keşke öğreseydin," diye mırıldandı, Brom.

"Ayrıca bir Süvari'nin ejderhasının düşüncelerini okuyabildiğini de söyledi," dedi Eragon hızla, bu hayali tacirin kendisini şüphelerden koruyacağını umuyordu.

Brom'un gözleri kısıldı. Bir kibrit alıp yaktı. Duman yükselirken piposundan uzun bir nefes çekti. Düz bir sesle, "Yanılıyor. Böyle bir şey hiçbir hikâyede geçmiyor ve ben hepsini biliyorum. Başka bir şey söyledi mi?"

Eragon omuz silkti. "Hayır." Brom, tacirle çok ilgilendiği için yalana devam edemezdi. Doğal bir tavırla sordu. "Ejderhalar çok uzun yaşar mıydı?"

Brom hemen cevap vermedi. Çenesini göğsüne yaslamış derin düşüncelere dalmış gibi parmaklarıyla piposunda tempo tutarken yüzüğünden ışık yansıyor. "Özür dilerim, aklım başka yerdeydi. Evet, bir ejderha oldukça uzun yaşardı, hatta öldürülmediği takdirde sonsuza kadar yaşardı ve Süvari'si de ölmezdi."

"Bunu kim nerden bilebilir ki?" diye itiraz etti, Eragon. "Eğer ejderhalar Süvariler'i öldüğünde ölüyorlarsa o zaman ancak altmış ya da yetmiş yaşına kadar yaşayabiliyorlar demektir. Sen... öykün sırasında Süvariler'in yüzyıllarca yaşadığını söylemiştin, ama bu olanaksız." Ailesinden ve arkadaşlarından daha uzun yaşayacağını düşünmek onu rahatsız ediyordu. Brom'un dudaklarına sessiz bir gülümseme yerleşirken alaycı bir şekilde, "Neyin olanaklı olduğu görecelidir. Kimileri senin Spine'da dolaşıp hayatta kalamayacağını söyleyebilir, ama sen bunu yapabiliyorsun. Bu bir bakış açısı meselesi. Genç yaşta bu kadar çok şey bildiğine göre çok akıllı olmalısın." Eragon kızarınca yaşlı adam güldü. "Sinirlenme; bu tür şeyleri bilmen beklenemez. Ejderhaların sihirli olduklarını unutuyorsun... etraflarındaki her şeyi garip bir şekilde etkilerler. Onlara en yakın olanlar Süvariler olduklarına göre, fazla yaşamaları doğaldır. Üzerlerindeki en yaygın yan etki uzamış ömürleriydi. Kralımız bunu aşikâr hale getirecek kadar uzun yaşadı, ama çoğu insan bunu onun sihirli yeteneklerine bağlıyor. Ayrıca daha başka, fark edilemeyen değişiklikler de vardı. Bütün Süvariler'in vücudu çok güçlüydü, zekâları çok keskindi ve görüşleri normal insanlardan daha doğrudu. Bütün bunların yanı sıra bir insan Süvari'nin kulakları yavaş yavaş sivrileşirdi, ama hiçbir zaman Elflerinki kadar belirgin olmazdı."

Eragon kulaklarına doğru giden elini durdurmak zorunda kaldı. Bu ejderha hayatımı başka nasıl değiştirecek? Yalnızca zihnime girmekle kalmadı, bedenimi de değiştiriyor! "Ejderhalar çok mu akıllıydı?"

"Sana daha önce anlattıklarımı dinlemedin mi!" diye kükredi, Brom. "Elfler aptal hayvanlarla nasıl anlaşma yapıp barış imzalayabilirlerdi? Ejderhalar senin ya da benim kadar akıllıydı."

"Ama hayvandılar," diye ısrar etti, Eragon.

Brom genzinden güldü. "Bizden daha fazla hayvan değildiler. Nedense insanlar Süvariler'in yaptıkları her şeye hayranlık gösteriyor, ama bir şehirden ötekine gitmek için kullanılan egzotik araçlardan başka bir şey değillermiş gibi ejderhaları umursamıyorlardı. Ama ejderhalar yalnızca birer araç değildi. Süvariler'in yaptığı büyük işler yalnızca ejderhalar sayesinde mümkün olabildi. Ateş soluyan dev bir kertenkelenin –hem de kralın isteyebileceğinden bile daha fazla doğal kurnazlık ve bilgeliğe sahip bir kertenkelenin– şiddeti durdurmak için kısa süre sonra oraya gereğini bilen kaç adam kılıcını çekebilir? Hımm?" Bir başka duman halkası çıkarıp uzaklaşmasını seyretti.

"Sen hiç gördün mü?"

"Yok," dedi, Brom. "Benim zamanımdan çok önceydi bütün bunlar."

Şimdi sıra isimdeydi. "Bir ejderhanın adını hatırlamaya çalışıyorum, ama bir türlü aklıma gelmiyor. Carvahall'deki tacirlerden duydum galiba, ama emin değilim. Sen bana yardım edebilir

misin?"

Brom omuz silkip hızla birkaç isim saydı. "Jura, Hirador ve Fundor; dev deniz yılanıyla savaşmışlardı. Galzra, Briam, Güçlü Ohen, Gretiem, Beroan, Roslarb.." En sonunda Eragon'un neredeyse duymadığı kadar yumuşak bir şekilde ekledi. "...ve Saphira." Brom sessizce piposunu boşalttı. "Bunlardan biri miydi?"

"Korkarım hayır," dedi, Eragon. Brom, ona üzerlerinde düşünmesi gereken bir sürü bilgi vermişti ve geç oluyordu. "Şey, Roran, Horst'la işini bitirmiştir herhalde. İstemesem de geri dönmeliyim."

Brom kaşlarını kaldırdı. "Ne yani, hepsi bu kadar mı? Roran gelip seni arayana kadar sorularına cevap vereceğimi sanıyordum. Ejderha savaş taktikleri ya da soluk kesici hava dövüşleri konusunda sorun yok mu?"

İşimiz bitti mi?"

"Şimdilik," diye güldü, Eragon. "İstediklerimi ve daha fazlasını öğrendim." Ayağa kalktı, Brom da peşinden geldi.

"Pekâlâ." Eragon'u kapıya kadar geçirdi. "Hoşça kal. Kendine iyi bak. Ve unutma, o tacirin adını hatırlarsan bana söyle."

"Söylerim, teşekkür ederim." Eragon kaşlarını çatarak parlak kış güneşine çıktı. Duyduklarını düşünerek ağır ağır yürümeye başladı.

Gücün Adı

Eve dönerken Roran, "Horst'un yanında Therinsford'tan gelen bir yabancı vardı," dedi.

"Adı neydi?" diye sordu, Eragon. Buz birikintisinin yanından geçip hızla yürümeye devam etti. Yanakları ve gözleri soğuktan acıyordu.

"Dempton. Horst'a yuvalı anahtar yaptırmak için gelmiş," dedi, Roran. Kalın bacakları kar birikintilerini ezip yolu Eragon için açıyordu.

"Therinsford'da demirci yok muymuş?"

"Varmış, ama yeterince becerikli değilmiş," dedi, Roran. Eragon'a baktı. Omuz silkerek ekledi. "Değirmeni için lazımmış bu yuvalı anahtarlar. Değirmeni genişletiyormuş ve bana iş teklif etti. Kabul edersem yuvalı anahtarları aldığı zaman onunla gideceğim."

Değirmenciler bütün yıl çalışırlardı. Kışın insanların kendilerine getirdikleri şeyleri öğütürlerdi, ama hasat zamanı tahıl satın alıp un olarak satarlardı. Zor, tehlikeli bir işti; işçiler sık sık değirmen taşma parmaklarını ya da ellerini kaptırırlardı. "Garrow'a söyleyecek misin?" diye sordu, Eragon.

"Evet." Yüzünde keyifsiz bir gülümseme belirdi.

"Neden? Bizim uzaklara gitmemiz konusunda ne düşündüğünü biliyorsun. Bir şey söylersen yalnızca başına bela alırsın. Unut gitsin, böylece yemeğimizi huzur içinde yiyelim."

"Yapamam. İş kabul edeceğim."

Eragon durdu. "Neden?" Birbirlerine bakarken nefesleri havada gösterebiliyordu. "Parayı kazanmanın zor olduğunu biliyorum, ama her zaman hayatta kalmayı başarıyoruz. Gitmen gerekmiyor."

"Hayır, gerekmiyor. Ama parayı kendim için istiyorum." Roran yürü meye devam etmeye çalıştı, ama Eragon kıpırdamayı reddediyordu. "Paraya ne için ihtiyacın var?" diye sordu. Roran'ın omuzları hafifçe dikleşti. "Evlenmek istiyorum." Şaşkınlık bütün benliğini kapladı Eragon'un. Tacirlerin ziyareti sırasında Roran ve Katrina'nın öpüştüğünü görmüştü, ama evlilik? "Katrina'yla mı?" diye sordu zayıf bir şekilde, yalnızca doğrulamak için. Roran başıyla onayladı. "Ona sordun mu?"

"Henüz değil, ama bahar geldiğinde, bir eve bakabilecek durumda olduğumda soracağım."

"Şu anda gidemeyeceğin kadar iş var çiftlikte," diye itiraz etti, Eragon. "Biz ekim için hazır olana kadar bekle."

"Hayır," dedi, Roran hafifçe gülerek. "Baharda daha fazla ihtiyaç olacak bana. Toprağın sabanla havalandırılması ve ekilmesi gerekecek. Yabani otlar ayıklanmalı... öteki işlerden söz etmiyorum bile. Hayır, gitmem için en iyi zaman şimdi. Ne de olsa bütün yaptığımız mevsimlerin değişmesini beklemek. Sen ve Garrow bensiz idare edebilirsiniz. Eğer her şey yolunda giderse kısa süre sonra yeniden çiftlikte çalışmaya başlayırım, yanımda karımla birlikte."

Eragon isteksiz bir şekilde Roran'ın söylediklerinin mantıklı olduğu' sonucuna vardı. Başını iki yana sal ıyordu, ama bunun şaşkınlıktan mı yoksa öfkeden mi olduğunu kendi de bilmiyordu. "Galiba elimden bir tela sana iyi şanslar dilemek geliyor. Ama Garrow bu işi biraz isteksiz karşılayabilir."

"Göreceğiz."

Yürümeye devam ettiler, sessizlik aralarında bir duvar gibi yükseliyordu. Eragon'un yüreğinde bir burukluk oluşmuştu. Bu gelişmeyi iyi karşılamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Eve geldiklerinde Roran, Garrow'a planlarından söz etmedi, ama Eragon bunu yakında yapacağını biliyordu.

Eragon kendisiyle konuştuğundan beri ilk kez ejderhasını görmeye gidiyordu. Artık onunla eşit olduğunun farkında olarak ona endişeyle yaklaştı.

Eragon.

"Bütün söyleyebildiğin bu mu?" diye parladı.

Evet.

Beklenmedik cevap üzerine gözleri irileşti, olduğu yere çöktü. Espri yeteneği de var. Daha başka neyle karşılaşacağım? İçgüdüsel olarak ölü bir dalı kırdı. Roran'ın açıklaması onu kötü bir ruh haline sokmuştu. Ejderha neler olduğunu sorunca anlattı. Konuştukça sesi yükseldi, kısa süre sonra anlamsızca havaya bağırmaya başladı. Duyguları tükenene kadar konuştu, sonra boş yere toprağı yumrukladı.

"Gitmesini istemiyorum, hepsi bu," dedi çaresizce. Ejderha, onu hareketsiz bir şekilde seyrediyor, dinliyor ve öğreniyordu. Eragon birkaç küfür savurup gözlerini ovuşturdu. Düşünceli bir şekilde ejderhaya baktı. "Sana bir ad bulmamız gerekiyor. Bugün bazı ilginç isimler öğrendim; belki bir tanesi hoşuna gider." Brom'un saydığı listeyi aklından geçirip kendisini kahramanca ve soylu olarak etkileyen, kulağa hoş gelen iki ismi buldu. "Vanilor ya da onun halefi Eridor'a ne dersin? İkisi de büyük ejderhalarmış."

Hayır, dedi ejderha. Eragon'un çabaları onu eğlendiriyor gibiydi. Eragon.

"Bu benim adım, senin olamaz," dedi çenesini okşayarak. "Eh, eğer bunları sevmediysen başkaları da var." Listeyi sıraladı, ama ejderha hepsini reddetti. Eragon'un anlamadığı bir şeye gülüyor gibiydi, ama Eragon ona aldırmaııp isim önermeye devam etti. "Ingothold var, şeyi öldürmüş..." Birden aklına gelen şey onu durdurdu. Sorun bu! Erkek isimleri seçiyorum. Ama sen bir dişisin!

Evet. Ejderha kendinden hoşnut bir şekilde kanatlarını katladı. Artık ne aradığını bildiği için yarım düzine kadar isim buldu. Miremel'i düşündü, ama ona uygun değildi; ne de olsa kahverengi bir ejderhanın adıydı bu. Ophelia ve Lenora'yı beğenmedi. Vazgeçmek üzereyken Brom'un sözünü ettiği son isim aklına geldi. Eragon'un hoşuna gitmişti, ama ejderhası sevecek miydi?

Sordu, "Sen Saphira mısın?"

Ejderha zeki gözlerle baktı ona. Eragon zihninin derinliklerinde onun memnun olduğunu hissetti.

Evet. Zihninde bir şey yerine oturdu ve ejderhanın sesi uzaklardaymış gibi yankılandı. Eragon karşılık olarak gülümsedi. Saphira mırlamaya başladı.

Müstakbel Değirmenci

Akşam yemeğine oturana kadar güneş batmıştı. Dışarıda fırtına uğulduyor, evi sarsıyordu. Eragon, Roran'ı yakından inceleyip kaçınılmazı bekliyordu. Sonunda Roran, "Therinsford'un değirmeninden bir iş teklifi aldım.. kabul etmeyi düşünüyorum," dedi.

Garrow acele etmeden ağzındaki lokmayı bitirip çatalını bıraktı. Arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kenetledi, ağzından tek, kuru bir sözcük çıktı. "Neden?"

Eragon dalgın bir şekilde yemeğiyle oynarken Roran açıkladı.

"Anlıyorum," dedi Garrow. Sessizce oturup tavana baktı. Cevabını beklerken kimse kıpırdamıyordu. "E, ne zaman gidiyorsun?"

"Ne?" diye sordu, Roran.

Garrow gözlerinde pırıltılarla öne doğru eğildi. "Seni durduracağımı mı sandın? Yakında evleneceğini umuyordum. Bu ailenin yeniden büyüdüğünü görmek çok güzel. Katrina, sana sahip olacağı için çok şanslı." Roran'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra rahatlamış bir şekilde sırttı. "Peki ne zaman gidiyorsun?" diye sordu Garrow tekrar.

Roran çekinmeden cevap verdi. "Dempton değirmeni için yuvalı kantarları almaya geldiğinde."

Garrow başıyla onayladı. "Peki bu ne zaman olacak?"

"İki hafta sonra."

"Güzel. Bu da bize hazırlanmak için zaman kazandırır. Evin bize kalması biraz garip olacak. Ama her şey yolunda giderse fazla uzun sürmez." hasaya bakıp sordu. "Eragon, sen bunu biliyor muydun?"

Eragon üzüntülü bir şekilde omuz silkti. "Bugüne kadar hayır... bu delilik."

Garrow elini yüzünde dolaştırdı. "Bu hayatın doğal seyri." Sandalyesinden kalktı. "Her şey yolunda gidecek; zaman her şeyi hal eder. Ama şimdi tabakları kaldıralım." Eragon ve Roran sessizce ona yardım ettiler.

Sonraki birkaç gün zordu. Eragon'un sınırları iyice yıpranmıştı. Doğrudan yöneltilen sorulara verdiği kısa cevaplar dışında kimseyle konuşmuyordu. Her yerde Roran'ın gittiğini hatırlatan şeyler vardı: toplanmasına yardım eden Garrow, duvarlardan inen şeyler ve evi dolduran garip boşluk. Neredeyse bir hafta önceden Roran'la aralarındaki mesafenin arttığını fark etti. Konuşurlarken zorlanıyorlardı. Sohbetleri tatsızdı.

Saphira, Eragon'un düş kırıklığı için bir teselliydi. Onunla özgürce konuşabiliyordu; duygularını tam anlamıyla ona açabiliyordu. Saphira, onu herkesten iyi anlıyordu. Roran'ın gidişinden önceki haftalarda Saphira yeni bir büyüme hamlesi yapmıştı. Omuzları otuz altı santim uzamıştı ve artık Eragon'dan daha uzundu. Eragon, onun omzuyla omuzlarının birleştiği yerdeki boşluğun mükemmel bir oturma yeri olduğunu keşfetmişti. Akşamları orada oturup ensesini kaşıyor, bu arada farklı sözcüklerin anlamlarını açıklıyordu. Kısa süre içinde Saphira, onun söylediği her şeyi anlar ve yorumda bulunur olmuştu.

Eragon'un hayatının bu bölümü çok keyif vericiydi. Saphira herkes kadar gerçek ve karmaşıktı.

Kişiliği derlemeydi ve zaman zaman tam bir yabancı oluyordu, ama birbirlerini çok derin bir düzeyde anlayabiliyorlardı. Hareketleri ve düşünceleri sürekli olarak karakterinin yeni bir yönünü ortaya koyuyordu. Bir keresinde bir kartal yakaladığıında onu yemek yerine serbest bırakarak, gökyüzündeki hiçbir avcının hayatı av olarak bitmemeli. Kanatlar üzerinde ölmek yere akılmaktan daha iyi, demişti.

Eragon'un Saphira'yı ailesine gösterme planı Roran'ın açıklaması ve Saphira'nın kendi uyarı sözleriyle suya dşmşti. Saphira görülmeyi istemiyordu ve Eragon, kısmen bencil içi yüzünden, bunu kabul etmişti. Saphira'nın varlığı anlaşıldığı andan itibaren azarlara, suçlamalara hedef olacağını ve herkesin korkacağını biliyordu... bu yüzden erteliyordu. Doğru zamanın geldiğini gösterecek bir işaret beklediğini söylüyordu kendi kendine.

Roran yola çıkmadan bir gece önce Eragon onunla konuşmaya gitti. Koridoru geçip Roran'ın açık kapısının önüne geldi. Komodinin üstündeki gaz lambası, duvarları titreşen sıcak bir aydınlığa boyuyordu. Karyola direklerinin uzamış gölgeleri tavana yükselen boş raflara yansıyordu. Roran – gözleri gölgeli, ensesi gergindi– giysilerinin ve eşyalarının üstüne battaniyeler örtüyordu. Durakladı, yastığından bir şey alıp elinde zıplattı. Eragon'un yıllar önce ona verdiği parlak taştı bu. Roran taşı eşyalarının arasına sokmaya kalktı, ama sonra vazgeçip rafa koydu. Eragon'un boğazında sert bir yumru belirince hemen oradan ayrıldı.

Carvahall'deki Yabancılar

Kahvaltı soğuktu, ama çay sıcaktı. Camın içindeki buzlar sabah ateşiyle eriyip ahşap döşeme tarafından emilmiş, geride kahverengi lekeler bırakmıştı. Eragon mutfak sobasının yanındaki Garrow ve Roran'a bakıp bunun onları birkaç ay süresince birlikte son görüşü olduğunu düşündü.

Roran bir sandalyeye oturmuş botlarını bağlıyordu. Ağzına kadar dolu sırt çantası yanında yerdeydi. Garrow ellerini ceplerine sokmuş ikisinin arasında duruyordu. Gömleği gevşek bir biçimde sarkmıştı; derisi çekilmiş gibiydi. Genç adamın kandırmak için söylediği tatlı sözlerine rağmen onlarla birlikte gitmeyi reddetmişti. Nedeni sorulunca yalnızca bunun daha iyi olacağını söyledi.

"Her şeyini aldın mı?" diye sordu Garrow, Roran'a.

"Evet."

Başını sallayıp cebinden küçük bir kese çıkardı. Roran'a verirken içindeki madeni paralar şıngırdadı. "Bunları senin için biriktiriyordum. Fazla değil, ama süs eşyası ya da incik boncuk almak istersen yeterli olacaktır."

"Teşekkür ederim, ama önemsiz şeyler için para harcamayacağım," dedi, Roran.

"Ne istersen yap, para senin," dedi, Garrow. "Sana bir babanın duaları haricinde verebileceğim başka bir şey yok. İstersen al, ama değeri çok az."

Roran'ın sesi boğuk çıkıyordu. "Almaktan onur duyarım."

"O halde al ve huzurla git," diyerek oğlunu alnından öptü. Dönüp daha yüksek bir sesle, "Seni unuttuğumu sanma, Eragon," dedi. "İkinize de söyleyeceklerim var. Artık dünyaya açıldığınıza göre söylememin zamanı geldi. Söylediklerime dikkat edin, işinize yarayacaktır." Haşın bakışlarını onlara doğru çevirdi. "Öncelikle kimsenin ruhunuzu ya da bedeninizi yönetmesine izin vermeyin. Düşüncelerinizin zincirlenmemesine özellikle dikkat edin. Bir insan özgür olabilir, ama bir köleden daha sıkı bağlanmış olabilir. İnsanlara kulağınızı verin, ama kalbinizi asla. Güçlülere saygı gösterin, ama onları kör gibi takip etmeyin. Onları mantıkla yargılayın, ama bir yorumda bulunmayın."

"Rütbeleri ya da hayattaki konumları ne olursa olsun kimseyi üstünüz olarak görmeyin. Herkese adil davranın yoksa intikam almaya kalkarlar. Paranızı kullanırken dikkatli olun. İnançlarınıza sıkı sarılırsanız diğerleri de sizi dinler." Daha yavaş bir şekilde devam etti. "Aşk konularına gelince... tek tavsiyem dürüst olmanız. Bu bir kalbin kilidini açmanız ya da bağışlanmanız için en güçlü aracınızdır. Bütün söyleyeceklerim bu kadar." Konuşurken biraz utanmış gibiydi.

Roran'ın sırt çantasını kaldırdı. "Artık gitmelisin. Şafak yakında sökecek ve Dempton seni bekliyor olacak."

Roran çantasını sırtlayıp Garrow'a sarıldı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Güzel," diye cevap verdi, Garrow. "Ama artık git ve bizi merak etme."

Gönülsüzce birbirlerinden ayrıldılar. Eragon ve Roran dışarı çıktılar, sonra dönüp el salladılar. Garrow kemikli elini kaldırdı, gözlerinde kederli bir ifadeyle yola doğru gidişlerini seyretti. Uzun süre sonra kapıyı kapattı. Ses sabah havasında uzaklara taşınırken Roran durdu.

Eragon arkasını dönüp bakışlarıyla araziye taradı. Gözleri tek başına duran binalara takıldı.

Acınacak derecede küçük ve kırılğan görünüyordu. Evden yükselen ince duman karla kapanmış çiftlikte birinin yasadışı tek belirtisiydi.

"İşte bizim bütün dünyamız," dedi, Roran ciddi bir sesle.

Eragon sabırsızlıkla titreyip homurdandı. "Ve iyi bir dünya." Roran başıyla onayladı, sonra omuzlarını dikleştirip yeni geleceğine doğru yürüdü. Tepeden aşağı inerlerken ev gözden kayboldu.

Carvahall'e vardıklarında vakit hâlâ erkendi, fakat demircinin kapılarının açık olduğunu gördüler. İçerinin hoş bir sıcaklığı vardı. Baldor parlak kömürlerle dolu demirci ocağının yan tarafındaki iki iri körüğü yavaşça körükledi. Ocağın önünde siyah bir örs ve tuzlu suyla dolu bir fiçı duruyordu. Duvarlara çakılmış boy hizasındaki bir dizi çubukta çeşitli aletler asılıydı: dev maşalar, penseler, her şekil ve büyüklükte çekiçler, keskiler, pergeller, çelik zimbalar, törpüler, eğeler, torna parçaları, biçimlendirilmeyi bekleyen çelik ve demir çubuklar, mengeneler, makaslar, kazma ve kürekler. Horst ve Dempton uzun tezgâhın başında duruyorlardı.

Dempton gösterişli kırmızı bıyığıyla gülerек onlara yaklaştı. "Roran! Geldiğine çok sevindim. Yeni değirmen taşlarımla benim halledemeyeceğim kadar çok işim olacak. Gitmeye hazır mısın?"

Roran çantasını kaldırdı. "Evet. Gidiyor muyuz?"

"Önce yapmam gereken birkaç iş var, ama bir saat içinde gideceğiz." Dempton bıyığının ucunu burarak kendisine doğru dönerken Eragon ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. "Sen Eragon olmalısın. Sana da iş teklif ederdim, ama Roran tek işi aldı. Belki bir iki sene sonra, hı?"

Eragon huzursuz bir şekilde gülümseyip başını iki yana salladı. Adam dostça davranıyordu. Başka şartlar altında olsa Eragon ondan hoşlanabilirdi, ama o anda hırçın bir şekilde adamın Carvahall'e hiç gelmemiş olmasını diliyordu. "Güzel, çok güzel," diye soludu, Dempton. Sonra Roran'a dönüp değirmenin nasıl çalıştığını anlattı.

"Hazırlar," dedi Horst, tezgâhın üzerindeki birkaç yığını işaret ederek. "Ne zaman istersen alabilirsin." El sıkıştılar, Horst, Eragon'u çağırarak dışarı çıktı.

Meraklanan Eragon, onun peşine düştü. Adamı sokakta kollarını göğsüne kavuşturmuş dururken buldu. Eragon başparmağıyla değirmenciye işaret ederek sordu. "Ne düşünüyorsun onun hakkında?"

Horst güçlü sesiyle, "İyi bir adam," dedi. "Roran'la iyi geçinecektir." Dalgın bir şekilde önlüğündeki metal talaşları temizledi, sonra dev gibi elini Eragon'un omzuna koydu. "Evlat, Sloan'la yaptığın kavgayı hatırlıyor musun?"

"Etin parasını soruyorsan, unutmadım."

"Hayır, sana güveniyorum, evlat. Bilmek istediğim mavi taşın hâlâ sende olup olmadığı."

Eragon'un kalbi kuş gibi çırpınmaya başladı. Neden bilmek istiyor? Belki birisi Saphira'yı gördü! Paniğe kapılmamaya çalışarak, "Bende, ama neden soruyorsun?"

"Eve döner dönmez ondan kurtul." Horst, Eragon'un şaşkınlığına aldırmadı. "Dün iki adam geldi. Siyahlar içinde kılıç taşıyan adamlar. Onlara bakmak bile ürpermeme neden oldu. Dün akşam insanlara seninki gibi bir taş bulup bulmadıklarını sormaya başladılar. Bugün yine soruyorlar." Eragon bembeyaz kesildi. "Aklı başında hiç kimse bir şey söylemedi. Belayı görünce tanırılar, ama

ben konuşacak birkaç kişi tanıyorum."

Eragon'un yüreği korkuyla doldu. Taşı Spine'a kim gönderdiyse sonunda aramaya başlamıştı. Ya da belki de İmparator, Saphira'yı öğrenmişti. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Düşün! Düşün! Yumurta yok! Onu bulmaları artık imkânsız! Ama eğer yumurtanın ne olduğunu biliyorlarsa, olanları anlayacaklardır... Saphira tehlikede olabilir! Doğal bir havaya bürünmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. "Uyardığın için teşekkürler. Nerde olduklarını biliyor musun?" Sesi çok az titrediği için kendisiyle gurur duyuyordu.

"O adamlarla görüşmen için uyarmadım seni! Carvahall'den ayrıl. Evine git."

"Tamam," dedi, Eragon, demirciyi yatıştırmak için. "Gitmem gerektiğini düşünüyorsan."

Düşünüyorum." Horst'un yüzü yumuşamıştı. "Aşırı tepki gösteriyor olabilirim, ama bu yabancılar kötü şeyler hissetmeme neden oluyor. Onlar gidene kadar evinde kalsan daha iyi olur. Onları senin çiftliğinden tutmaya çalışacağım, ama bir işe yaramayabilir."

Eragon, ona minnetle baktı. Ona, Saphira'yı anlatabilmeyi diledi. "Şimdi gidiyorum," diyerek, Roran'ın yanına koştu. Kuzenin kolunu sıkıca tutup ona veda etti.

"Biraz daha kalmayacak mısınız?" diye sordu, Roran şaşkınlıkla.

Eragon neredeyse bir kahkaha atacaktı. Nedense komik gelmişti bu soru ona. "Yapabileceğim bir şey yok ve sen gidene dek burda dikilecek değilim."

"Eh," dedi, Roran kuşkuyla. "Galiba birkaç ay için bu birbirimizi son görüşümüz olacak."

"O kadar uzun sürmeyeceğine eminim," dedi, Eragon aceleyle. "Kendine dikkat et ve çabuk dön." Roran'a sarılıp hemen yanından uzaklaştı. Horst hâlâ sokaktaydı. Demircinin kendisini seyrettiğinden emin olan Eragon, Carvahall'in dışına doğru yürüdü. Demirci görüş açısından çıkar çıkmaz bir evin arkasına gizlenip köyün arkasına dolaştı.

Eragon gölgelerin arasında kalmaya özen göstererek, her gürültüye kulak kabartıp sokakları adım adım dolaştı. Düşünceleri yayının asılı olduğu odasına gitti; şu anda elinde olmasını diliyordu. Carvahall'de sessizce dolaşırken herkesten uzak duruyordu. Bir evin köşesinden aniden ıslık gibi tıslayan birinin sesini duydu. Kulakları keskin olmasına rağmen söylenenleri duymak için tüm dikkatini vermesi gerekiyordu.

"Ne zaman oldu bu?" Sözcükler yağlı cam gibi pürüzsüzdü ve havada bir solucan gibi kıvrılıyordu sanki. Sözlerinin altında kafatasının iğnelenmesine neden olan garip bir tıslama vardı.

"Üç ay kadar önce," diye yanıtladı birisi. Eragon, Sloan'ın sesini tanıdı.

Shade'in kanı, onlara söylüyor... Bir daha karşılaştıklarında Sloan'a bir yumruk indirmeye karar verdi.

Üçüncü bir kişi daha söze girdi. Sesi derin ve nemliydi. Çürüme, küf ve dokunulmasa daha iyi olacak başka şeyleri çağırıyordu. "Emin misiniz? Bir hata yaptığınızı öğrenmek hiç hoşumuza gitmez. Eğer öyleyse bu... hiç hoş olmaz." Eragon neler olabileceğini çok iyi tahmin ediyordu. İmparator haricinde birisi insanları böyle tehdit etmeye cesaret edebilir miydi? Büyük olasılıkla hayır, ama yumurtayı her kim gönderdiyse ceza almadan güç kullanacak kadar nüfuzlu biri olmalıydı.

"Evet, eminim. Onun elinde gördüm. Yalan söylemiyorum. Bir sürü insan biliyor bunu. Gidip

onlara sorun." Sloan'ın sesi titriyordu. Eragon'un anlayamadığı bir şey söyledi.

"İşbirliğine... pek yanaşmıyorlar." Sözcükler alaycıydı. Bir duraklama oldu. "Sizin verdiğiniz bilgi bize çok yardımcı oldu. Sizi unutmayacağız." Eragon, ona inanıyordu.

Sloan bir şeyler mırıldandı, sonra Eragon birilerinin hızla uzaklaştığını duydu. Neler olduğunu görmek için köşeden başını uzatıp baktı. Caddede uzun boylu iki adam vardı. İkisi de uzun siyah pelerinler giymişlerdi ve bacalarına çarpan kılıç, kırılan pelerinlerini havaya kaldırıyorlardı. Eteklerinde gümüş iplikle işlenmiş karmaşık rütbe işaretleri vardı. Başlıkları yüzlerini gölgeliyordu, ellerinde eldivenler vardı. Sırtları, elbiselerinin içi doldurulup desteklenmiş gibi garip bir biçimde kamburdu.

Eragon daha iyi görmek için hafifçe kıpırdandı. Yabancılardan biri gerilip arkadaşına garip bir şekilde homurdandı. İkisi birden dönüp çömeldiler. Eragon'un soluğu kesildi. Ölümçül bir korku onu pençesine aldı. Gözleri adamların gizli yüzlerine kilitlendi ve zihnine çöken boğucu bir his kıpırdamasına engel oldu. Bu güce karşı mücadele edip kendi kendine haykırdı, kıpırda! Bacakları hareket etti, ama boşunaydı. Yabancılar kusursuz, sessiz bir yürüyüşle ona doğru geliyorlardı. Artık yüzünü görebildiklerini biliyordu. Elleri kılıçlarında köşeye varmışlardı neredeyse...

"Eragon!" Adı seslenilince irkildi. Yabancılar oldukları yerde donup kaldılar ve aralarında fısıldaştılar. Brom elinde asası, çıplak kafasıyla yan taraftan ona doğru aceleyle yaklaşıyordu. Yaşlı adam yabancıları göremiyordu. Eragon, onu uyarmaya çalıştı, ama dili ve kolları kıpırdamıyordu. "Eragon!" diye bağırdı, Brom tekrar. Yabancılar Eragon'a bir kez daha baktıktan sonra evlerin arasında gözden kayboldular.

Eragon titreyerek yere çöktü. Alnında ter damlacıkları birikmiş, avuçları yapış yapış olmuştu. Yaşlı adam, Eragon'a elini uzatıp güçlü kolluyla onu çekip ayağa kaldırdı. "Hasta görünüyorsun; her şey yolunda mı?"

Eragon yutkunup sessiz bir şekilde başını salladı. Etrafa bakıp garip bir şey olup olmadığını görmeye çalıştı. "Birden başım döndü o kadar... şimdi geçti. Çok garipti... neden oldu bilmiyorum."

"İyileşeceksin," dedi, Brom. "Ama eve gitsen daha iyi olur herhalde."

Evet, eve gitmeliyim! Onlar varmadan önce orada olmalıyım. "Galiba haklısın. Hastalanıyorum."

"O halde senin için en iyi yer evdir. Uzun bir yürüyüş olacak, ama oraya varana dek iyileşeceğinden eminim. Seni yola kadar geçireyim." Eragon, Brom'un kolunu tutup onu hızla yürütmesine itiraz etmedi. Evlerin önünden geçerlerken Brom'un asası karda gıcırdayıyordu.

"Neden beni arıyordun?"

Brom omuz silkti. "Sadece meraktan. Kasabada olduğunu duydum ve tacirin adını hatırlayıp hatırlamadığımı merak ettim."

Tacir mi? Neden söz ediyor bu? Eragon boş boş baktı; şaşkınlığı Brom'un dikkatli gözlerinden kaçmadı. "Hayır," dedi. Sonra hemen kendini toparladı. "Korkarım hâlâ hatırlamıyorum."

Brom sanki düşündüğü bir şey doğrulanmış gibi haşin bir şekilde homurdanıp kartal burnunu ovuşturdu. "Eh, o halde... hatırladığın zaman gelip bana söyle. Ejderhalar hakkında bu kadar çok şey biliyor gibi yapan bu taciri çok merak ettim." Eragon dalgın bir şekilde başını salladı. Yolda sessizlik içinde yürümeye devam ettiler, sonra Brom, "Eve çabuk git. Yolda oyalanmanın iyi bir fikir

olduğunu sanmıyorum," diyerek çarpık elini uzattı.

Eragon, onun elini tutup sıktı, ama çekerken Brom'un eli eldivenine takılıp çıkardı. Eldiven yere düştü. Yaşlı adam eğilip aldı. "Ne kadar sakarım," diye özür dileyip eldiveni Eragon'a uzattı. Eragon eldiveni alırken Brom'un güçlü parmakları bileğini yakalayıp sert bir şekilde çevirdi. Eragon'un eli yukarıya dönerken gümüşi işaret ortaya ıktı. Brom'un gözleri parladı, ama Eragon'un elini çekip eldivenini giymesine izin verdi.

"Hoşça kal," dedi, Eragon zorlukla. şaşkınlık ve telaş içinde yürüyüp uzaklaştı. Arkasında kalan Brom'un neşeli bir şekilde ıslık çaldığını duydu.

Kader Uçuşu

Eragon hızla yol alırken zihni allak bullaktı. Elinden geldiğince hızlı koşuyor, soluğu kesildiğinde bile durmayı reddediyordu. Soğuk yolda ayakları güm güm yere vururken zihniyle Saphira'ya ulaşmaya çalışıyordu, ama aralarındaki mesafe bağlantı kuramayacağı kadar fazlaydı. Garrow'a ne diyeceğini düşündü. Artık seçeneği yoktu; Saphira'yı açıklamak zorundaydı.

Nefes nefese, kalbi deli gibi çarparak eve geldi. Garrow atlarla birlikte ahırın yanında duruyordu. Eragon tereddüt etti. Onunla şimdi mi konuşmalıyım? Saphira buraya gelmediği takdirde bana inanmaz... önce onu bulsam iyi olur. Çiftliğin etrafından dolaşıp ormana girdi. Saphira, diye bağırdı düşünceleriyle.

Belli belirsiz, geliyorum, cevabını aldı. Ağaçların arasında Saphira'nın telaşını hissetti. Sabırsızlıkla bekledi, ama kısa süre sonra kanatlarının sesi havayı doldurdu. Büyük bir duman bulutu içinde yere indi. Ne oldu, diye sordu, Saphira.

Eragon, onun omzuna dokunup gözlerini kapadı. Zihnini yatıştırarak hızla olanları anlattı. Yabancılardan söz edince Saphira korkuyla geri çekildi. Şaha kalkıp kulakları sağır edici bir şekilde kükredi, sonra kuyruğunu Eragon'un başının üstüne savurdu. Eragon şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi, başını eğince Saphira'nın kuyruğu kar yığına çarptı. Mide andırıcı dalgalar halinde kana susamışlık ve korku yayılıyordu Saphiradan. Ateş! Düşmanlar! Ölüm! Katiller!

Ne oldu, Eragon bütün gücünü sözcüklere döktü, ama Saphira'nın zihnini demirden bir duvar örtmüş, düşüncelerine ulaşmasını engelliyordu. Saphira yine bir kükreme koparıp toprağı pençeleriyle kazdı, donmuş yeri paramparça etti. Dur! Garrow duyacak!

Yeminler bozuldu, insanlar öldürüldü, yumurtalar parçalandı! Her yerde kan var. Katiller!

Eragon deli gibi Saphira'nın duygularını engellemeye çalışıp kuyruğuna dikkat etti. Yanından geçince ona doğru koşup sırtındaki dikeniyi yakaladı. Ensesindeki küçük boşluğa tırmandı. Saphira yeniden şaha kalkarken boynuna sıkıca tutundu. "Yeter, Saphira!" diye bağırdı. Saphira'nın düşünce zinciri hemen kırıldı. Eragon elini pullarının üstünde gezdirdi. "Her şey düzelecek." Saphira çömeldi, kanatlan havaya kalktı. Kanatları bir an öyle havada kaldıktan sonra aşağıya indiler ve Saphira gökyüzüne yükseldi.

Yer aşağıda uzaklaşıp ağaçların üstüne yükselirlerken Eragon çığlık attı. Şiddetli hava akımı ona çarparak nefesini kesti. Saphira, onun yaşadığı dehşete aldırılmayarak Spine'a doğru uçmaya devam etti. Eragon aşağıdaki çiftliğe ve Anora Nehri'ne şöyle bir baktı. Midesi bulanıyorda Kollarını Saphira'nın boynuna iyice doladı ve dikkatini burnunun ucundaki pullara yoğunlaştırıp ejderhası gökyüzüne yükselirken kusmamaya çalıştı. Saphira tekrar düz duruma geçerken Eragon cesaretini toplayıp aşağıya baktı.

Hava o kadar soğuktu ki, kirpiklerinde kar birikiyordu. Dağlara onun mümkün olduğunu sandığından daha çabuk ulaştılar. Havadan, dağın tepeleri onları parçalamaya hazır jilet keskinliğinde dev dişlere benziyordu. Saphira beklenmedik bir biçimde sarsılınca Eragon yana kaydı ve korkuyla derin bir nefes aldı. Dudaklarını silerken ağzına safra tadı geldi Başını Saphira'nın boynuna gömdü.

Geri dönmeliyiz, diye yalvardı. Çiftliğe yabancılar geliyor. Garrow'u, uyarmalıyız. Geri dön! Bir

cevap yoktu. Saphira'nın zihnine uzandı, ama korku ve öfke duvarıyla kapanmıştı. Onu geri döndürmeye kararlı bir şe kilde zihinsel zırhının arasından içeri süzüldü. Zayıf noktalarına Ne oldu, Eragon bütün gücünü sözcüklere döktü, ama Saphira'nın zihnini demirden bir duvar örtmüş, düşüncelerine ulaşmasını engelliyordu. Saphira yine bir kükreme koparıp toprağı pençeleriyle kazdı, donmuş yeri paramparça etti. Dur! Garrow duyacak!

Yeminler bozuldu, insanlar öldürüldü, yumurtalar parçalandı! Her yerde kan var. Katiller!

Eragon deli gibi Saphira'nın duygularını engellemeye çalışıp kuyruğuna dikkat etti. Yanından geçince ona doğru koşup sırtındaki dikeniy yakaladı. Ensesindeki küçük boşluğa tırmandı. Saphira yeniden şaha kalkarken boynuna sıkıca tutundu. "Yeter, Saphira!" diye bağırdı. Saphira'nın düşünce zinciri hemen kırıldı. Eragon elini pullarının üstünde gezdirdi. "Her şey düzelecek." Saphira çömeldi, kanatlan havaya kalktı. Kanatları bir an öyle havada kaldıktan sonra aşağıya indiler ve Saphira gökyüzüne yükseldi.

Yer aşağıda uzaklaşıp ağaçların üstüne yükselirlerken Eragon çığlık attı. Şiddetli hava akımı ona çarparak nefesini kesti. Saphira, onun yaşadığı dehşete aldırılmayarak Spine'a doğru uçmaya devam etti. Eragon aşağıdaki çiftliğe ve Anora Nehri'ne şöyle bir baktı. Midesi bulanıyordu

Kollarını Saphira'nın boynuna iyice doladı ve dikkatini burnunun ucundaki pullara yoğunlaştırıp ejderhası gökyüzüne yükselirken kusmamaya çalıştı. Saphira tekrar düz duruma geçerken Eragon cesaretini toplayıp aşağıya baktı.

Hava o kadar soğuktu ki, kirpiklerinde kar birikiyordu. Dağlara onun mümkün olduğunu sandığından daha çabuk ulaştılar. Havadan, dağın tepeleri onları parçalamaya hazır jilet keskinliğinde dev dişlere benziyordu. Saphira beklenmedik bir biçimde sarsılınca Eragon yana kaydı ve korkuyla derin bir nefes aldı. Dudaklarını silerken ağzına safra tadı geldi Başını

Saphira'nın boynuna gömdü.

Geri dönmeliyiz, diye yalvardı. Çiftliğe yabancılar geliyor. Garrow'u, uyarmalıyız. Geri dön! Bir cevap yoktu. Saphira'nın zihnine uzandı, ama korku ve öfke duvarıyla kapanmıştı. Onu geri döndürmeye kararlı bir şekilde zihinsel zırhının arasından içeri süzüldü. Zayıf noktalarına güçlü bölümleri zayıflattı ve onu kendisini dinlemeye zorladı, ama bir işe yaramadı.

Etrafındaki güçlü dağlar granit tepelerle bölünmüş devasa beyaz duvarları oluşturuyordu. Mavi buzullar donmuş nehirler gibi dağların arasında uzanıyordu. Altlarında uzun vadiler ve yarıklar vardı. Saphira görüş açlarına girdiğinde aşağıdaki kuşların atıkları çığlıkları duydu.

Kayalık yamaçta resiften resife sıçrayan bir keçi sürüsü gördü.

Eragon, Saphira'nın kanatlarının neden olduğu rüzgârla iyice hırpalanmıştı ve Saphira ne zaman boynunu oynatsa bir yandan öbür yana savruluyordu. Saphira yorulmak nedir bilmez görünüyordu. Sonunda, karanlık çökerken inişe geçti.

Eragon ileri bakınca vadideki küçük bir açıklığa doğru gittiklerini gördü. Saphira dönerek alçaldı, ağaçların üstünden telaşsız bir şekilde aşağıya süzüldü. Yer onlara doğru yaklaşırken Saphira kendini geri çekti, kanatlarını havayla doldurup arka bacaklarının üstüne indi. Darbenin etkisini içine çeken güçlü kasları dalgalandı. Dört ayak üstüne inip dengesini sağlamak için bir kez sekti. Eragon kanatlarını katlamasını beklemeden aşağıya indi.

Yere inerken dizleri büküldü ve yüzü kara çarptı. Bacakları dayanılmaz bir acıyla yanarken gözleri

yaşardı. O kadar uzun süredir kasıldığı için kramp giren kasları şiddetli bir şekilde titriyordu. Sırtüstü dönüp titreyerek uzuvlarını olabildiğince germeye çalıştı. Sonra kendini aşağıya bakmaya zorladı. Yünlü pantolonunun iç kısımlarında iki büyük leke vardı. Kumaşa dokundu. Islaktı. Paniğe kapılarak pantolonunu çıkardı, yüzünü buruşturdu. Bacaklarının iç kısmının derisi yüzülmüş kaniyordu. Saphira'nın sert pullarına sürtünmekten derisi soyulmuştu. Zedelenen yerine yumuşak bir şekilde dokundu, ama acıyla yüzünü buruşturdu. Pantolonunu tekrar giyerken soğuk içine işliyordu. Kumaş hassas yaralara sürtünürken bir çığlık attı. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları onu beklemiyordu.

Koyulaşan gece etrafındakilerin görünmesini engelliyordu; gölgeli dağları tanımıyordu. Kışın ortasında çıldırmış bir ejderhayla birlikte Spi ne'dayım, nerede olduğumu bilmiyorum, yürüyemiyor ve bir sığınak bulamıyorum. Gece iniyor. Çiftliğe yarın dönmek zorundayım. Ve bunu yapmanın tek yolu uçmak, ama ben buna daha fazla katlanamayacağım. Derin bir soluk aldı. Oh, keşke Saphira ağzından ateş çıkarabilseydi. Başını çevirince onun da yanına çömeldiğini gördü. Dokununca titrediğini hissetti. Zihnindeki engel kalkmıştı. Bu engel olmadan onun korkusu Eragon'un da içini dağlıyordu. Eragon buna engel olup onu yumuşak hayallerle yavaşça sakinleştirdi. Neden yabancılar seni korkutuyor? Katiller, diye tısladı, Saphira.

Garrow tehlikede ve sen beni kaçırarak bu saçma yolculuğa çıkardın! Sen beni koruyamaz mısın? Saphira derinden bir homurtu koparıp çenelerini kasti. Ah, eğer koruyabileceğini düşündüysen neden kaçtın? Ölüm zehirlidir.

Eragon bir dirseğinin üzerine eğilip düş kırıklığını bastırdı. Saphira nerede olduğumuza bir bak! Güneş battı ve uçuşumuz yüzünden bacakların bir balığın pulları gibi soyuldu. İstediyin bu muydu?

Hayır.

O zaman neden yaptın, diye sordu. Saphira'yla kurduğu zihinsel bağlantı sayesinde onun acısı için üzüldüğünü hissedebiliyordu, ama yaptıkları yüzünden pişman değildi. Uzaklara bakıp yanıt vermeyi reddetti. Sıfırın altındaki soğuk hava Eragon'un bacaklarını hissizleştirmişti; acısı hafiflese de durumunun iyi olmadığını biliyordu. Taktik değiştirdi. Bana bir sığınak yapmadığın ya da ısınabileceğim bir delik bulmadığın takdirde donacağım. Çam iğneleri ve dallardan oluşan bir yığın bile yeterli olur.

Saphira, onun kendisini sorgulamaktan vazgeçmesi üzerine rahatlamıştı. Buna gerek yok. Sana sarılıp kanatlarımla üzerini örteceğini... içimdeki ateş soğuğa dayanır.

Eragon başını yere koydu, iyi, ama önce yerdeki karları temizle. O zaman daha rahat olur. Saphira yanıt olarak kar yığınının yerle bir edip kuyruğuyla tek bir hamlede düzleştirdi. Sertleşmiş son kar birikintilerini temizlemek için kuyruğunu bir kez daha savurdu. Eragon ortaya çıkan top rağa hoşnutsuzlukla baktı. Oraya kadar yürüyemem, bana yardım etmelisin. Saphira, Eragon'un göğsünden daha iri olan kafasını ona doğru savurup eğildi. Eragon, onun iri, safir rengi gözlerine bakıp elleriyle fildişi dikenlerinden birine tutundu. Saphira başını kaldırıp onu yavaşça çıplak alana doğru sürükledi. Yavaş, yavaş. Bir kayanın üstünden kayarken Eragon'un gözlerinde yıldızlar dans etti, ama tutunmayı başardı. Eragon, onu bırakınca Saphira yan yatıp sıcak karnını ortaya çıkardı.

Eragon, onun altındaki pulların pürüzsüzlüğüne sokuldu. Saphira canlı bir çadır gibi sağ kanadını üzerine örtüp onu tam bir karanlığa gömdü. Dondurucu soğuk hava birden yok olmaya başlamıştı.

Eragon kollarını ceketinin içinden çıkarıp boş kolları boynuna sardı. İlk kez açlığın midesini

kemirdiğini hissetti. Ama esas endişesini unutmasını sağlamamıştı bu: Yabancılardan önce çiftliğe varabilecek miydi? Eğer varamazsa ne olacaktı? Kendimi Saphira'ya tekrar binebilmek için zorlasam bile biz geri dönene kadar öğleden sonra olur. Yabancılar ondan çok önce varırlar oraya. Gözlerini kapatınca tek bir gözyaşı damlasının yanağından aşağıya süzüldüğünü hissetti. Ben ne yaptım?

Masumiyetin Sonu

Sabah Eragon gözlerini açtığında gökyüzünün düştüğünü hissetti. Başının üstünde mavi bir tabaka uzanıyor ve yere doğru yatıyordu. Yan uykulu bir şekilde dikkatle uzanıp parmaklarının altındaki ince deriyi hissetti. Neye baktığını anlaması bir dakikasını aldı. Boynunu hafifçe yana eğip başını dayadığı pullu kalçaya baktı. Bacaklarını yavaşça cenin pozisyonundan çıkarırken yaraları çatırdadı. Acısı düne göre biraz azalmıştı, ama yürüme fikri içinin kalkmasına neden oluyordu. Yakıcı açlığı kaçırdığı yemekleri hatırlattı. Kıpırdayacak enerjiyi toplayıp zayıf bir şekilde Saphira'nın böğrüne dokundu. "Hey! Uyan!" diye bağırdı.

Saphira kıpırdandı ve gün ışığı hücumunu kabul etmek için kanadını kaldırdı. Kar bir an için kendisini kör edince Eragon gözlerini kıstı. Saphira bir kedi gibi gerinip beyaz dişlerini göstererek esnedi. Etraflarındaki heybetli ve yabancı dağlar buldukları açıklığa derin gölgeler bırakıyordu. Eragon bir kenarda karın içinden geçip ormana giren bir iz gördü, oil manda çağlayan derenin homurtusunu duydu.

İnleyerek ayağa kalkarken yalpaladı, sonra sendeleyerek bir ağacı doğru gitti. Dallardan birine tutunarak ağırlığını ona verdi. Dal önce dal yandı, ama sonra büyük bir çatırtıyla kırıldı. Eragon küçük dallan koparıp dalın bir ucunu koltukaltına, diğerini yere koydu. Uyduruk koltuk değneğinin yardımıyla buzla kaplı dereye doğru topalladı. Sert tabakan kırıp avucunu berrak, acı suyla doldurdu. Susuzluğunu giderdikten sona açıklığa geri döndü. Ağaçların arasından çıkarken sonunda dağları araziye tanıdı.

Kulakları sağır edici gürültünün ortasındaki bu yer, Saphira'nın yumurtasının ortaya çıktığı yerd. Hata yapıyor olamazdı, çünkü patlama sırasında kabukları soyulan ağaçları görebiliyordu. Saphira buranın nerede olduğunu nasıl bildi? O zaman yumurtanın içindeydi. Zihnim ona bulabileceği kadar bilgi vermiş olmalı. Kafasını sessiz bir şaşkınlıkla iki yana salladı.

Saphira sabırla onu bekliyordu. Beni eve götüreceksin, diye sordu ona. Saphira başını yana eğdi. İstemediğini biliyorum, ama götürmelisin. İkimizin de Garrow'a karşı bir sorumluluğu var. O bana ve benim aracılığım da sana baktı. Ona olan borcuna boş verebilir misin? Eğer geri dönmezsek –dayım tehlikedeysen korkaklar gibi saklanırsak– gelecekte bizim hakkımızda neler söylenir? Şu anda neler söylendiğini duyabiliyorum, Süvari ve korkak ejderhasının hikâyesi! Eğer bir savaş olacaksa kaçmadan şimdi yapalım. Sen bir ejderhasın! Shade bile kaçır senden! Ama sen korkak bir tavşan gibi dağlarda saklanıyorsun!

Eragon, onu sinirlendirmeyi amaçlamış ve bunu başarmıştı. Eragon'un yüzünden birkaç santim ötedeki kafasını hızla dürterken boğazından bir homurtu yükseldi. Dişlerini gösterip öfkeyle Eragon'a baktı, burun deliklerinden duman çıkıyordu. Eragon çok ileri gitmemiş olmayı diledi. Kan kanla buluşacak. Savaşacağım. Kaderlerimiz bizi birbirimize bağlıyor, ama beni zorlama. Seni borcum yüzünden götüreceğim, ama bu uçuş aptallık olacak.

Eragon havaya, "Aptallık ya da değil," dedi. "Başka seçeneğimiz yok... gitmeliyiz." Gömleğini ikiye kesip paçalarının içine koydu. Yavaşça Saphira'nın sırtına binip boynuna sıkıca tutundu. Bu kez daha alçaktan ve daha hızlı uç, dedi. Zaman çok önemli.

Sıkı tutun, diye onu uyarıp havalandı, Saphira. Ormanın üstüne çıkıp akıt kaybetmeden düz konuma geçtiler. Ağaçların hemen üstünden Çarlarken Eragon bulan midesi boş olduğu için memnundu.

Daha hızlı, daha hızlı, dedi ısrarla. Saphira hiçbir şey söylemedi, ama kanat çırpışı hızlandı. Eragon gözlerini sıkıca kapatıp omuzlarını kambur yaptı. Gömleğiyle yaptığı ilave desteklerin kendisini koruyacağını umu yordu, ama her hareketi bacaklarına şiddetli sancılar gönderiyordu. Kısa süre sonra bacaklarından sıcak kan damlaları süzölmeye başladı. Saphira endişelenmeye başlamıştı. Artık daha hızlı uçuyor, kanatlarını zorluyor, du. Arazi sanki altlarından çekiliyormuş gibi hızla uzaklaşıyordu. Eragon yerdeki birisinin onları yalnızca bir leke şeklinde belli belirsiz görebildiğini tahmin ediyordu.

Öğleden sonranın ilk saatlerinde Palancar Vadisi önlerinde uzanıyordu. Bulutlar güneye doğru görüşünü engelliyordu; Carvahall kuzeydeydi. Saphira aşağıya doğru süzölürken Eragon çiftliği arıyordu. Birden çiftliği görünce içini büyük bir korku kapladı. Çiftlikten arasında turuncu alevlerin dans ettiği siyah bir duman yükseliyordu.

Saphira, diye işaret etti. Beni şuraya indir. Hemen!

Saphira kanatlarını kilitleyip derin bir dalışa geçti, ürkütücü bir hızla yere doğru ilerlemeye başladı. Dalışını hafifçe değiştirince ormana doğru hızlandılar. Eragon çığlıklar atan havanın sesini bastırmak için, "Tarlalara in!" diye bağırdı. Baş aşağı inerlerken Eragon daha sıkı tutundu. Saphira yerden otuz metre yüksekliğe inene kadar bekledi, sonra kanatlarını birkaç güçlü çırpışla aşağıya doğru indirdi. Sert bir şekilde yere inerken Eragon'un elleri ondan ayrıldı, yere yuvarlandı. Sendeleyerek doğrulurken nefes almaya çalışıyordu.

Alevler içindeki ev paramparça olmuştu. Duvarları ve çatıyı oluşturan kereste ve kalaslar geniş bir alana savrulmuştu. Tahtalar sanki dev bir çekiç tarafından dövölmüş gibi ezilerek toz haline gelmişti. İslı padav™ lar her yere yayılmıştı. Birkaç çarpık metal parçası sobadan geriye kalan tek şeydi. Kırılmış beyaz çanak çömlek ve bacadan fırlayan tuğlalar kan delik deşik etmişti. Feci şekilde yanan ahırdan kalın, yağlı bir duman yükseliyordu. Çiftlik hayvanları yoktu ya ölmüşler ya da korkarak kaçmışlardı.

"Dayı!" Eragon enkaza koştu, tahrip olmuş odalarda Garrow'u aramaya başladı. Ondan bir iz yoktu. "Dayı!" diye bağırdı tekrar.

Saphira evin etrafında dolaşıp yanına geldi. Burada keder var, dedi.

"Eğer beni alıp kaçmasaydın bu olmazdı!"

Kalsaydık şimdi hayatta olmazdın.

"Şuraya bak!" diye bağırdı, Eragon. "Garrow'u uyarabilirdik! Kaçması senin hatan!" Yumruğunu bir direğe indirerek derisinin soyulmana neden oldu. Evin dışına doğru yürürken parmaklarından kan akıyordu. Yola giden patıkaya çıkıp karı incelemek için çömeldi. Önünde birkaç iz vardı, ama görüşü bulanıktı ve pek iyi göremiyordu. Kör mü oluyorum, diye merak etti. Titreyen eliyle yanaklarına dokununca ıslak olduklarını gördü.

Eragon'un üzerine bir gölge düştü. Saphira yanına gelip kanatlarıyla ona sığınak yapmıştı. Rahatla; her şey kaybedilmemiş olabilir. Eragon başını kaldırıp umut arayışıyla ona baktı. İzleri incele; gözlerim yalnızca iki grup iz görüyor. Garrow buradan götürölmüş olamaz.

Eragon karışmış kara odaklandı. Belli belirsiz iki çift deri çizme izi eve doğru gidiyordu. Üzerlerinde geri dönen aynı çiftin izleri vardı. Ayrılan izleri her kim çıkardıysa ağırlıkları gelirken olduğundan farklı değildi. Haklısın, Garrow burada olmalı, Eragon ayağa fırlayıp eve koştu.

Binaların etrafını ve ormanı araştıracalığım, dedi Saphira'ya.

Mutfalığın kalıntılarına girip deli gibi moloz yalığını kaldırmaya başladı. Normalde kaldıramayacalığı moloz parçaları řu anda kendi kendilerine yer değiştiriyor gibiydiler. Bųyık oranda sağlam olan mutfak dolabı Eragon'u biraz engelledi, ama hemen sonra dolabı kaldırıp fırlattı. Bir kalası kaldırırken arkasında bir řey tıngırdadı. Saldırmaya hazır bir şekilde dındđ.

Çöken çatı parçasının arasından bir el çıkmıştı. Zayıf bir şekilde kıpırdıyordu. Eragon bir çığlık atarak eli yakaladı. "Dayı, beni duyuyor musun?" Cevap yoktu. Eragon tahtaları parçalarcasına kaldırıp atıyor, ellerini yırtan kıymıklara aldırmıyordu. Kısa süre içinde dayısının omzunu ve kolunu ortaya çıkardı, ama ağır bir kiriş dayısına ulaşmasına engel oluyordu. Kirişe omzunu dayayıp varlığının tüm gücüyle itti, ama çabaları sonuçsuz kaldı. "Saphira! Sana ihtiyacım var!"

Saphira hemen geldi. Yıkılan duvarların arasında sürünürken altındaki tahtalar çatırdıyordu. Tek kelime bile etmeden yanından geçip böğ rünü kirişe dayadı. Pençelerini döşmeden geri kalanlara batırdı, kaslan gerildi. Kiriş gıcırtıyla kalktı, Eragon hemen altına girdi. Garrow yüzükoyun yatıyordu, giysileri paramparça olmuştu. Eragon, onu çekerek molozların arasından çıkardı. Onlar çıkar çıkmaz Saphira kirişi gürültüyle yere bıraktı.

Eragon, Garrow'u tahrip olan evden çıkararak yavaşça yere yatırdı. Kederli bir şekilde yavaşça dokundu dayısına. Derisi, ateř bütün terini almış gibi kuru, cansız ve griydi. Dudakları yarılmıştı ve yanağında uzun bir kesik vardı, ama en kötüsü bu değildi. Bedeninin bųyık bölümünü derin yanıklar kaplıyordu. Tebeřir beyazı yanıklardan berrak bir sıvı sızıyordu. Üzerinde iç bayıltıcı, mide bulandırıcı bir koku vardı, çürümüş meyve kokusu. Solukları kısa kısaydı ve her biri ölüm hişirtısı gibiydi.

Katiller, diye tısladı Saphira.

Böyle söyleme. Hâlâ kurtartılabilir! Onu Gertrude'a götürmeliyiz. Ama ben Carvahall'e kadar taşıyamam onu.

Saphira zihninde, uçarken Garrow'u altında taşıdığı hayalini canlandırdı.

İkimizi taşıyabilir misin?

Yapmak zorundayım.

Eragon düz bir tahta ve deri kayışlar bulana kadar molozları karıştırdı. Saphira'dan tahtanın köşelerine pençesiyle birer delik açmasını istedi. Her bir delikten birer kayış parçası geçirip Saphira'nın ön bacaklarına bağladı. Düğümlerin sağlam olup olmadığını kontrol ettikten sonra Garrow'u tahtanın üstüne yatırıp bağladı. Bu sırada dayısının elinden siyah bir kumaş parçası düştü. Yabancıların giysilerine uyuyordu bu kumaş. Eragon kumaşı öfkeyle cebine sokup Saphira'ya bindi, bütün vücudu acıyla zonklarken gözlerini kapadı. şimdi!

Saphira havaya sıçradı, ama arka ayakları yere gömüldü. Yavaşça tırmanırken kanatları havaya pençeler atıyor gibiydi. Yerçekimiyle safl sırken kasları iyice gerildi. Uzun, acı veren bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı, ama sonra güçlü bir şekilde ileri atıldı ve yükselmeye başladı. Ormanın üzerine çıktıklarında Eragon, yolu takip et. Böylece inmek zorunda kalırsan yeterli yerin olur, dedi.

Beni görebilirler.

Artık fark etmez! Saphira yola doğru dönüp Carvahall'e yönelirken daha fazla tartışmadı. Garrow

altlarında çılginca sallanırken düşmesine yalnızca deri kayışlar engel oluyordu.

Ekstra ağırlık Saphira'yı yavaşlatıyordu. Kısa süre sonra başı yana sarktı ve ağzından köpükler çıkmaya başladı. Devam etmek için çabalıyordu, ama kanatlarını kilitleyip yola doğru inişe geçtiğinde Carvahall'e daha neredeyse bir fersah vardı.

Arka ayakları yere dokunurken bir kar düşüne neden oldu. Eragon üstünden yuvarlandı, bacaklarının acımasına engel olmak için yanlamasına düştü. Zorlukla ayağa kalkarak Saphira'nın bacağına bağlı kayışları çözdü. Saphira'nın derin solukları havayı dolduruyordu. Dinlenecek güvenli bir yer bul, dedi, Eragon. Ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum, bu yüzden bir süre kendi kendine bakmak zorundasın.

Beklerim, dedi, Saphira.

Eragon dişlerini gıcırdatıp Garrow'u yolda sürüklemeye başladı. İlk birkaç adım vücudunda büyük bir acı patlamasına neden oldu. "Yapamayacağım!" diye bağırdı havaya doğru, sonra birkaç adım daha attı. Ağzı acıyla gerilirken dengesini korumak için yere, ayaklarının arasına bakıyordu. Kural tanımaz vücuduna karşı giriştiği bir savaştı bu... kaybetmeyi reddettiği bir savaş. Dakikalar acı veren bir hızda geçiyordu. Aştığı her metre bundan katbekat fazla görünüyordu. Umutsuzluk içinde

Carvahall'in hâlâ var olup olmadığını merak etti, yoksa adamlar onu da yerle bir mi etmişlerdi? Bir süre sonra acı perdesi ardında bir çığlık duyup babını kaldırdı.

Brom ona doğru koşuyordu... gözleri irileşmiş, saçları karışmıştı ve saçının bir kenarı kurumuş kanla kaplıydı. Ellerini deli gibi havada şallaktan sonra esasını bırakıp Eragon'un omuzlarını yakaladı, yüksek sesle bir şeyler söyledi. Eragon ne dediğini anlamayarak gözlerini kırptırdı. Yer hiç uyardıktan onunla buluşmak için ona doğru yükseldi. Eragon kanın tadını hissedip kendinden geçti.

Ölüm Nöbeti

Eragon'un zihninden kendi kanunlarına göre üreyip yaşayan rüyalar geçiyordu. Gururlu atlar üzerindeki bir grup insanın nehre yaklaşmalarını seyrediyordu. Çoğunun saçları gümüşiydi ve uzun mızraklar taşıyorlardı Parlak ayın altında ışıldayan garip güzel bir gemi onları bekliyordu. İnsanlar yavaşça gemiye binmeye başladılar; diğerlerinden daha uzun olan iki kişi kol kola girmişlerdi. Başlarındaki kukuleta yüzlerini gizliyordu, ama bir tanesinin kadın olduğunu anlayabiliyordu. Geminin güvertesinde durup yüzlerini kıyıya döndüler. Bir adam tek başına çakıl taşı kaplı sahilde duruyordu, gemiye binmeyen tek kişi oydu. Başını geriye atıp uzun, acı dolu bir çığlık attı. Çığlığı dinerken gemi rüzgâr ya da küreklerin yardımı olmaksızın nehirde, boş ve düz arazinin içine doğru ilerlemeye başladı. Görüntü bulanıklaştı, yok olmadan hemen önce Eragon gökyüzünde iki ejderha gördü.

Eragon önce gıcırtıyı duydu: ileri geri, ileri geri. Israrlı ses gözlerini açıp saz kaplı tavana bakmasına neden oldu. Üzerine örtülmüş kaba battaniye çıplaklığını gizliyordu. Birisi bacaklarını bandajlamıştı ve ellerini temiz bir bezle sarmıştı.

Tek odalı bir kulübedeydi. Masadaki çeşitli bitki ve kâselerin yaflı da bir havan ve havan kolu duruyordu. Duvarlarda kurumuş ot dizileri asılıydı ve havayı güçlü aromayla dolduruyorlardı. Şöminede alevler oynuyor, önündeki sallanan sandalyede tombul bir kadın oturuyordu... kasabanın şifacısı Gertrude'du bu. Başını öne düşmüştü, gözleri kapalıydı. Kucağında bir çift örgü şişi ve bir yün yumağı vardı.

Eragon bütün iradesinin tükendiğini hissetse de yattığı yerden doğrulmaya çabaladı. Bu zihninin berraklaşmasına yardımcı oldu. Son iki güne ait anıları zihninde taradı. İlk düşüncesi Garrow, ikincisiyse Saphira idi. Umarım güvenli bir yerdedir. Onunla bağlantı kurmaya çalıştı, ama bunu yapamıyordu. Her neredeyse Carvahall'den çok uzak olmalıydı. En azından Brom beni Carvahall'e getirdi. Acaba ona ne oldu? O kadar çok kan vardı ki!

Gertrude kıpırdanıp parlak gözlerini açtı. "Oh," dedi. "Uyanmışsın. Güzel!" Sesi canlı ve sıcaktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yeterince iyi. Garrow nerde?"

Gertrude sandalyesini yatağa yaklaştırdı. "Horst'un evinde. İkinizi de burda tutacak yerim yoktu. Ve inan bana, ikinizin de iyi olup olmadığını görmek için bir oraya bir buraya koşmaktan canım çıktı."

Eragon bütün endişelerini yutup sordu. "Durumu nasıl?"

Gertrude ellerini incelerken uzun bir duraklama oldu. "Pek iyi değil. Düşmeyen bir ateşi var ve yaraları iyileşmiyor."

"Onu görmeliyim." Yatağından kalkmaya çalıştı.

"Bir şeyler yiyene kadar olmaz," dedi Gertrude, onu kararlı bir şekilde yatağa bastırarak. "Onca emeği sen kalkıp kendini yeniden yaralayasın diye harcamadım. Bacaklarındaki derinin yarısı soyulmuş ve senin ateşin de ancak dün gece düştü. Garrow için endişelenme. İyileşecektir. O güçlü bir adam." Gertrude çaydanlığı ateşin üstüne koydu, sonra çorba için yaban havucu doğramaya başladı.

"Ne kadar zamandır hurdayım?"

"İki gündür."

İki gün! Bu demekti ki, en son dört sabah önce bir şeyler yemişti. Bunu düşünmek bile Eragon'un kendini zayıf hissetmesine neden oldu. Sap hira bunca zamandır tek başına; umarım iyidir.

"Bütün kasaba neler olduğunu bilmek istiyor. Çiftliğine adam gönderdiler ve tahrip olduğunu gördüler." Eragon başıyla onayladı; bunu bekliyordu. "Ahır yanmış... Garrow bu yüzden mi yaralandı?"

"Ben.. ben bilmiyorum," dedi Eragon. "Olay olduğu zaman orda değildim."

"Neyse, önemli değil. Eminim her şey çözülecektir." Çorba pişert Gertrude örgü örmeye devam etti. "Avucunda ciddi bir yara var."

Eragon içgüdüsel olarak yumruğunu sıktı. "Evet."

"Nasıl oldu?"

Aklına birkaç olası cevap geldi. En basit olanı seçti. "Kendimi bildin, bileli var. Garrow'a nasıl olduğunu sormadım hiç."

"Hımm." Çorba kaynayana kadar sessizlik bozulmadı. Gertrude çorbayı bir kâseye koyup kaşıkla birlikte Eragon'a uzattı. Eragon minnetle çorbayı kucaklayıp dikkatle bir yudum aldı. Çok lezzetliydi.

Çorbasını bitirince, "Artık Garrow'u görebilir miyim?" diye sordu.

Gertrude içini çekti. "Çok inatçısın, değil mi? Eh, gerçekten görmek istiyorsan seni durdurmayacağım. Elbiselerini giy, gidelim."

Arkasını dönerek giyinmesini bekledi. Eragon pantolonunu bandajların üstünden geçirirken yüzünü acıyla buruşturdu, sonra gömleğini giydi. Gertrude ayakta durmasına yardım etti. Bacakları çok zayıftı, ama daha önce olduğu gibi acı vermiyordu.

"Birkaç adım at," diye talimat verdi Gertrude, sonra onu gözledi. Ta azından oraya kadar emeklemek zorunda değilsin."

Dışarıda rüzgâr komşu binaların dumanını yüzlerine üflüyordu. Fırtına bulutları Spine'ı saklıyor, vadinin üstünü örtüyordu. Köye yaklaşan kar perdesi dağ eteği tepelerinin görünmesini engelliyordu. Carvahal'e doğru yürürlerken Eragon Gertrude'a iyice yaslanmıştı.

Horst dağ manzarasının tadını çıkarabilmek için tepeye iki katlı bir ev yapmıştı. Bütün becerilerini cömertçe sergilemişti evinde. Kil i yapıt taştan yapılma çatı ikinci kattaki uzun pencerenin önünde uzanan korlt luklu balkonu gölgeleyordu. Tüm su oluklarının ağzı, dişlerini gösteren bir hayvan şeklinde, her pencere ve kapı çerçevesi yılan, geyik, kuzgun ve sarmaşık biçiminde oyulmuştu.

Kapı Horst'un karısı Elain tarafından açıldı. Ufak tefek, zarif yüz hatlı, narin kadının ipeksi sarı saçları bir topuzla tutturulmuştu. Elbisesi mütevazı ve güzeldi, hareketleri çok zarifti. "Lütfen, içeri gelin," dedi. Yumuşak bir sesle. Eşiği geçip aydınlık, geniş odaya girdiler. Merdivenlerin cilalı trabzanları kıvrılarak yere kadar iniyordu. Duvarlar bal rengiydi.

Elain Eragon'a üzgün bir şekilde gülümsedi, ama Gertrude'a hitaben konuştu.

"Ben de size haber göndermek üzereydim. Durumu pek iyi değil. Onu hemen görmelisiniz."

"Elain, Eragon'un merdivenleri çıkmasına yardım etmelisin," dedi Gertrude, sonra onların önüne geçerek merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

"Tamam, ben hal edebilirim," dedi, Eragon.

"Emin misin?" diye sordu, Elaine. Eragon başını evet anlamına salladı ama şüpheliydi. "Eh... işin biter bitmez mutfığa yanıma gel. Yeni pişmiş turta hoşuna gidebilir." O gider gitmez Eragon duvara yaslanarak bu desteğin tadını çıkardı. Sonra acı dolu adımlarla merdivenleri birer birer çıkmaya başladı. En üste vardığında kapıların sıralandığı uzun koridora baktı. Son kapı hafifçe aralıktı. Derin bir nefes alıp o kapıya doğru sendeledi.

Katrina şöminenin yanında durmuş bez kaynatıyordu. Başını kaldırıp teselli sözcükleri mırıldandı, sonra yaptığı işe geri döndü. Gertrude yanında durmuş ağrı lapası yapmak için ot kaynatıyordu. Ayağının dibindeki kovada erimekte olan kar vardı.

Garrow battaniyelerle yükseltilmiş bir yatakta yatıyordu. Alnı ter içindeydi ve gözbebekleri kapaklarının altında titreşip duruyordu. Yüzündeki deri bir kadavranınki gibi büzülmüştü. Sığ nefesinin neden olduğu belli belirsiz titremeler dışında hareketsizdi. Eragon bir gerçekdışılık hissiyle dayısının alnına dokundu. Yanıyordu. Endişeyle battaniyeleri kaldırıp bakınca Garrow'un yaralarının çoğunun bezlerle sarılmış olduğunu gördü. Bandajların değiştirildiği yerlerde yaraların üstü açıktı. Herhangi bir iyileşme belirtisi görünmüyordu. Eragon umutsuz gözlerle Gertrude'a baktı. "Bunlar için bir şey yapamaz mısınız?"

Gertrude elindeki bezi buzlu su kovaasına soktu, soğuk bezi Garrow'un alnına koydu. "Her şeyi denedim: merhem, lapa, tentür, ama hiçbir işe yaramadı. Yaralar kapansa şansı daha yüksek olurdu. Yine de işler iyiye gidebilir. O güçlü ve dayanıklı bir adam.

Eragon köşeye gidip yere çöktü. Böyle olmamalıydı. Sessizce düşüncelerini yuttu. Boş bakışlarla yatağa baktı. Bir süre sonra yanına çömelen

Katrina'yı fark etti. Kız kolunu onun omzuna attı. Eragon bir tepki vermeyince çekingen bir şekilde yanından ayrıldı.

Bir süre sonra kapı açıldı ve Horst içeri girdi. Alçak sesle Gertrude'la konuştuktan sonra Eragon'a yaklaştı. "Gel. Burdan çıkmalısın" Eragon itiraz edemedi Horst, onu ayağa kaldırıp kapıya yöneltti.

"Kalmak istiyorum," diye sızlandı, Eragon.

"Molaya ve temiz havaya ihtiyacın var. Merak etme, az sonra tekrar içeri girebilirsin," diye, onu rahatlattı Horst.

Eragon dişlerini sıkarak demircinin kendisini mutfığa indirmesine izin verdi. Baharat ve otlarla dolu bir düzine tabaktan çarpıcı kokular yükseliyordu. Albreich ve Baldor ekmek yoğuran anneleriyle konuşuyorlardı. Eragon'u görünce sustular, ama Garrow'un durumu hakkında konuşacak kadar şey duymuştu.

"Şuraya otur," dedi, Horst bir sandalye vererek.

Eragon minnetle oturdu. "Teşekkürler." Elleri hafifçe titrediği için kucağına koydu. Yiyeceklerle dolu bir tabak önüne konmuştu.

"Yemek zorunda değilsin," dedi, Elain. "Ama istersen yiyebilirsin." Eragon çatalını alırken o işine geri döndü. Eragon zorlukla birkaç lokma yutabildi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu, Horst.

"Korkunç."

Demirci bir an bekledi. "Bunun çok iyi bir zaman olmadığını biliyorum, ama bilmemiz gerekiyor... neler oldu?"

"Çok iyi hatırlamıyorum."

"Eragon," dedi Horst öne doğru eğilerek. "Çiftliğine giden insanlardan biri de benim. Evin durup dururken paramparça olmamış; birisi onu parçalamış. Evin etrafında daha önce hiç görmediğim ya da duymadığın dev bir yaratığın izleri vardı. İzleri başkaları da gördü. Şimdi, eğer Shade ya da bir yaratık ortalarda dolaşıyorsa bunu bilmemiz gerekiyor. Bunu bize bir tek sen söyleyebilirsin."

Eragon yalan söylemesi gerektiğini biliyordu. "Carvahall'den ayrıldığım zaman..." Günleri saymaya başladı. "Dört gün önce, kasabada... benim bulduğuma benzer taş hakkında sorular soran yabancılar vardı." Horst'u işaret etti. "Sen bu konuda benimle konuşmuştun. O yüzden aceleyle eve gittim Bütün gözler üzerindeydi. Dudaklarını yaladı. "O gece hiçbir şey... hiçbir şey olmadı. Ertesi sabah işlerimi bitirdim ve ormanda yürüyüşe çıktım. Az sonra bir patlama duydum ve ağaçların üstünden duman yükseldiği gördüm. Mümkün olduğunca hızla eve geri döndüm, ama bunu yapan her kimse çoktan gitmişti. Enkazı kazdım ve... Garrow'u buldum."

"Sonra onu kalasın üstüne koyup buraya sürükledin, öyle mi?" diye sordu Albreich.

"Evet," dedi, Eragon. "Ama önce yola giden patıkaya baktım. Üzerinde iki çift iz vardı, ikisi de erkeğe aitti." Elini cebine sokup kumaş parçasını çıkardı. "Bu Garrow'un elindeydi. O yabancıların giydiklerine uyuyor galiba." Kumaşı masaya koydu.

"Evet," dedi, Horst. Hem düşünceli, hem de öfkeli görünüyordu. "Peki ya senin bacakların? Nasıl yaralandın?"

"Emin değilim," dedi, Eragon başını iki yana sallayarak. "Galiba Garrow'u dışarı çıkarmaya çalışırken oldu, ama emin değilim. Bacaklarımdan kan akmaya başlayana kadar farkına varmadım."

"Bu korkunç!" dedi, Elain.

"O adamları takip etmeliyiz," dedi, Albreich hararetli bir şekilde. "Bu yaptıkları yanlarına kalamaz! Bir çift atla onları yarın yakalayıp buraya geri getiririz."

"Bu aptalca düşünceyi aklından çıkar," dedi, Horst. "Seni bir bebek gibi kaldırıp ağaca fırlatırlar.

Eve olanları hatırlıyor musun? Bu insanların yoluna çıkmak istemeyiz. Üstelik artık istediklerini aldılar." Eragon'a taktı. "Taşı aldılar, değil mi?"

"Evde değildi."

"O halde geri gelmeleri için bir neden yok." Delici bakışlarla bakıyordu Eragon'a. "O garip izler konusunda bir şey söylemedin. Nerden geldiklerini biliyor musun?"

Eragon başını iki yana salladı. "Ben görmedim."

Baldor birden söze karıştı. "Ben sevmedim bu işi. Çok fazla sihir kokuyor. Kim bu adamlar? Shade'ler mi? Taşı neden istiyorlar ve karanlık güçleri olmadan bir evi nasıl böyle tahrip edebildiler? Haklı olabilir baba, bütün istedikleri taş olabilir, ama bence onları bir daha göreceğiz.

Bu sözleri sessizlik takip etti.

Bir şeyi atlıyorlardı, ama Eragon ne olduğundan emin değildi. Sonra birden aklına geldi. Yüreği burkularak şüpheini dile getirdi. "Roran bilmiyor, değil mi?" Onu nasıl untabildim?

Horst başını iki yana salladı. "O ve Dempton senden biraz sonra ayrıldılar. Yolda bir zorlukla karşılaşmadılarsa birkaç gün önce Therinsford'a varmış olmalılar. Ona mesaj gönderecektik, ama dün ve evvelki gün hava çok soğuktu."

"Sen uyandığında Baldor ve ben yola çıkmak üzereydik," dedi, Albreich.

Horst sakalını sıvazladı. "Siz ikiniz gidin. Atları eyerlemenize yardım edeyim."

Baldor, Eragon'a döndü. "Ona yumuşak bir şekilde vereceğim haberi," diye söz verdi, sonra Horst ve Albreich'in peşinden mutfaktan çıktı.

Eragon masada kaldı, bakışları masanın budağına takılmıştı. Müthiş olan her ayrıntı çok açıktı onun için: çarpık damar, asimetrik çıkıntı, küçük bir renk lekesinin olduğu üç küçük kabartı. Damar sayısız ayrıntıyla doluydu; daha yakından baktıkça daha fazla şey görüyordu. Yanıtları anyordu, ama herhangi bir yanıt varsa bile kendisinden kaçıyordu.

Kafasının içinde zonklayan düşünceleri belli belirsiz bir çağrı böldü. Sanki birisi dışarıdan sesleniyordu. Önce aldırmadı. Bırak başkası ilgilensin. Birkaç dakika sonra sesi yeniden duydu, bu kez daha yüksekti. Öfkeyle sesi duymamaya çalıştı. Neden sessiz olamıyorlar ki? Garrow dinleniyor. Elain'e baktı, ama o rahatsız olmuşa benzemiyordu.

ERAGON! Bu kez kükreme o kadar güçlüydü ki, Eragon neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Telaşla etrafına bakındı, ama herhangi bir değişiklik yoktu. Birden seslerin kafasının içinden geldiğini fark etti.

Saphira, diye sordu endişeyle.

Bir duraklama oldu. Evet, taş kulaklı.

Saphira, ona küçük bir ağaç grubunun hayalini gönderdi. Seninle pek çok defa bağlantı kurmaya çalıştım, ama sana ulaşamadım.

Hastaydım... artık daha iyiyim. Neden daha önce hissedemedim seni? İki gece bekledikten sonra açlık hâkim geldi. Avlanmak zorunda kaldım.

Bir şey yakalayabildin mi?

Genç bir geyik. Karadaki avcılara karşı dikkatli olacak kadar akıllıydı, ama havadan gelenleri düşünmedi. Onu çenelerime ilk aldığımında deli gibi cırpım'P kaçmaya çalıştı. Garrow da kaçınılmazla mücadele ediyor mu?

Bilmiyorum. Ona ayrıntıları anlatıp şunları söyledi: Eve dönmemiz, tabi eğer dönebilirsek, çok uzun zaman alacak. Seni en azından birkaç gün daha göremeyeceğim. Rahatına bakabilirsin.

Saphira mutsuz bir şekilde, söylediklerini yapacağım, ama çok gecikme, dedi.

Gönülsüzce bağlantıyı kestiler. Eragon pencereden dışarı bakınca güneşin battığını görüp şaşırıldı. Kendini çok yorgun hissettiği için topallayarak etli börekleri yağlı beze saran Elain'in yanına gitti. "Uyumak için Gertrude'un evine dönüyorum."

Elain işini bitirip, "Neden bizimle kalmıyorsun?" diye sordu. "Hem dayına yakın olursun, hem de Gertrude yatağını geri almış olur."

"Yeterli yeriniz var mı?" diye sordu titreyerek.

"Elbette." Ellerini sildi. "Benimle gel; her şeyi hazırlayayım." Onu üst kattaki boş odaya çıkardı. Eragon yatağın kenarına oturdu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. Eragon başını iki yana salladı. "Ben aşağıda olacağım. Yardıma ihtiyacın olursa beni çağır." Eragon, onun aşağıya inişini dinledi. Sonra kapıyı açıp koridoru geçti, Garrow'un odasına süzüldü. Gertrude örgü şişlerinin üstünden ona gülümsedi.

"Nasıl?" diye fısıldadı, Eragon.

Gertrude'un sesi yorgunluktan boğuk çıkıyordu. "Zayıf, ama ateşi biraz düştü ve bazı yaraları daha iyi görünüyor."

Bu haber Eragon'u biraz keyiflendirdi, odasına geri döndü. Örtülerin altına girerken karanlık düşmanca görünüyordu. Sonunda uykuya dalarak ruhunun ve bedeninin katlanmak zorunda kaldığı acıları hafifletti.

Hayatın ılgınlığı

Zorlukla nefes alan Eragon yatakta birden doğrulup oturduğunda ortalık karanlıktı. Oda soğuktı; kollarında ve omuzlarındaki tüyler diken diken oldu. Şafağa birkaç saat vardı... hiçbir şeyin kıpırdamadığı ve hayatın güneşin ılık ilk dokunuşlarını beklediği bir saatti.

Korkunç bir önsezi içini sıkarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Sanki dünyanın üstüne bir örtü örtülmüştü ve en karanlık köşesi onun odasıydı. Sessizce yataktan çıkıp giyindi. Endişeyle koridoru geçti. Garrow'un kapısının açık ve içeride insanların toplanmış olduğunu görünce büyük bir telaşa kapıldı.

Garrow huzurlu bir şekilde yatağında yatıyordu. Üzerinde temiz giysiler vardı, saçları geriye taranmış, yüzü sakindi. Yaşayanların ölüye verdiği son hediyeler olan boynunun etrafındaki gümüş muska ve göğsündeki kuru baldıran ağı otu dalı olmasa uyuyor olabilirdi.

Katrina soluk yüzü ve üzgün gözleriyle yatağın kenarında duruyordu. Eragon, onun, "Bir gün ona baba diyebilmeyi umuyordum..." diye fısıldadığını duydu.

Ona baba demek, diye düşündü, Eragon buruk bir şekilde, benim bile sahip olmadığım bir hak bu. Hayatın içinden çekilip alınan bir hayalet gibi hissediyordu kendini. Garrow'un yüzü hariç her şey hayaliydi. Hızla akan yaşlar Eragon'un yanaklarına hücum etti. Orada durmuş omuzları sarsılarak ağlıyor, ama sesi çıkmıyordu. Anne, teyze, dayı... hepsini kaybetti. Acısının ağırlığı eziciydi, sendelemesine neden olan korkunç bir güçtü. Birisi ona teselli sözcükleri fısıldayarak odasına götürdü.

Yatağa düşüp kollarını başına sardı ve katıla katıla ağlamaya başladı, Saphira'nın kendisiyle bağlantı kurduğunu hissetti, ama onu bir kenara kendini acısının kollarına bıraktı. Garrow'un öldüğünü kabul edemezdi. Ederse inanacağı ne kalırdı ki geriye? Yalnızca, hayatları rüzgârın dışındaki bir mum ışığı gibi söndüren acımasız, sevgisiz bir dünya. Düş kırıklığı ve dehşet içinde yaşlarla ıslanmış yüzünü gökyüzüne çevirip bağırdı "Tanrı bunu neden yapıyor? Kendini göstermek için mi?" İnsanların odasına koştuklarını duydu, ama yukarıdan bir cevap gelmedi. "O bunu hak etmedi!"

Rahatlatan eller ona dokunurken Elain'in yanında oturduğunu hissetti. Ağlarken Eragon'a sarıldı ve o sonunda yorgun düşerek istemeden uykuya daldı.

Süvarinin Kılıcı

Uyandığında keder her yanını kaplamıştı. Gözleri kapalı olmasına rağmen yaşarmaya devam ediyordu. Aklını başında tutmasını sağlayacak bir fikir ya da umut aradı. Bununla yaşayamam, diye inledi.

O zaman yaşama. Saphira'nın sözleri kafasının içinde çınlıyordu.

Nasıl? Garrow sonsuza dek gitti. Ve zaman içinde ben de aynı kaderle karşılaşacağım. Aşk, aile, başarılar... hepsi sökülüp alınacak ve geriye hiçbir şey kalmayacak. Yaptığımız şeylerin ne değeri var ki?

Değer eylemedir. Değişme ve hayatı yaşama isteğinden vazgeçtiğinde değer biter. Ama seçeneklerin karşında; birini seç ve kendini ona ada. Eylemlerin sana yeni umut ve amaçlar verecektir.

Ama ne yapabilirim ki?

Tek gerçek rehberin kalbindir. Onun yüce arzusundan başka hiçbir şey sana yardımcı olamaz.

Saphira söylediklerini düşünmesi için onu yalnız bıraktı. Eragon duygularını inceledi. Acıdan çok içini dağılayan bir öfke hissettiğini görünce çok şaşırdı. Ne yapmamı istiyorsun... yabancıları takip etmemi mi?

Evet.

Açık cevabı Eragon'u şaşırtmıştı. Derin, titrek bir nefes aldı. Nedeni

Spine'da söylediklerini hatırlıyor musun? Ejderha olarak görevimi bana nasıl hatırlattığını ve içgüdülerimin ısrarına rağmen seninle birlikte geri döndüğümü? Bu yüzden sen de kendini kontrol etmelisin. Son birkaç gündür geçmişi uzun uzun ve derinlemesine düşündüm. Ejderha ve Süvari olmanın anlamını fark ettim: Olanaksızı başarmak ve korkuya rağmen büyük işler yapmak bizim kaderimiz. Geleceğe karşı sorumluluğumuz bu.

Söylediklerin umurumda değil; bunlar gitmek için uygun nedenler değil! diye ağladı Eragon.

O zaman başkaları da var. İzlerim görüldü ve insanlar benim varlığım yüzünden telaşlandılar.

Eninde sonunda ortaya çıkacağım. Üstelik burada senin için hiçbir şey yok. Ne çiftliğin, ne ailen ve..

Roran ölmedi, dedi Eragon hararetle bir şekilde.

Ama kalırsan gerçekten neler olduğunu anlatmak zorunda kalacaksın. Babasının neden ve nasıl öldüğünü bilmeye hakkı var. Beni öğrendiğinde ne yapar?

Saphira'nın iddiaları kafasının içinde dönüp duruyordu, ama Palancar Vadisi'nden ayrılma fikrinden kaçmaya çalışıyordu; burası onun eviydi. Ama yabancılardan intikam alma fikri son derece rahatlatıcıydı. Bunun için yeterince güçlü müyüm ?

Elinde ben varım.

Şüphe her yerini kaplamıştı. Çok çılgınca, umutsuz bir şey olurdu bunu yapmak. Kararsızlığı yüzünden kendini azarlarken dudaklarında haşin bir gülümseme dans etti. Saphira haklıydı. Artık

eylemin dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Önemli olan yapmaktır. Ve kendisine yabancıları avlamaktan daha fazla zevk verecek bir şey var mıydı? İçinde korkunç bir enerji ve güç büyümeye başladı. Bu güç duygularını ele geçirip onları üzerinde tek bir sözcüğün yazılı olduğu kuvvetli bir öfke çubuğu halinde Şekillendirdi: intikam. İnançla, yapacağım, derken başı zonkluyordu.

Saphira'yla bağlantısını keserek yataktan kalktı, vücudu gergin bir yay gibiydi. Sabahın erken saatleriydi; yalnızca birkaç saat uyumuştı. "Hiçbir şey, kaybedecek bir şeyi olmayan bir düşmandan daha tehlikeli değildir. diye düşündü. Ben de şu anda öyle biriyim.

Dün dik yürümekte zorlanmıştı, ama şimdi demirden iradesi sayesinde kendine olan güveniyle hareket ediyordu. Vücudunun kendisine gönderdiği acı sinyallerine aldırılmıyordu.

Evden çıkarken iki kişinin konuştuğunu duydu. Meraklanarak durup dinledi. Elain şefkatli bir sesle, "...kalacak yer. Bizim odamız var." Horst bas sesiyle işitilemeyen bir şey söyledi. "Evet, zavallı çocuk," diye cevap verdi, Elain.

Eragon bu kez Horst'un sesini duyabildi. "Olabilir. ." Uzun bir duraklama oldu. 'Eragon'un söylediklerini düşünüp duruyorum ve bize her şeyi anlattığından emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, Elain. Sesinden endişe seziliyordu.

"Çiftliğine doğru yola çıktığımızda yol Eragon'un Garrow'u çektiği kalasla düzleşmişti. Sonra karın karmakarışık olduğu bir noktaya vardık. Eragon'un ayak izleri ve kalas izleri orada bitiyordu, ama ayrıca çiftlikte gördüğümüz dev ayak izlerini de gördük orada. Hem bacaklarına ne diyorsun? Derisi öyle soyulurken bunu fark etmediğine inanmıyorum. Daha önce cevap vermesi için onu zorlamadım, ama sanırım artık zorlayacağım."

"Belki gördüğü şey onu çok korkuttu ve bu konuda konuşmak istemiyor," dedi, Elain. "Ne kadar üzgün olduğunu gördün."

"Bu hiç iz bırakmadan Garrow'u nerdeyse buraya kadar nasıl getirdiğini açıklamıyor."

Saphira haklıydı, diye düşündü, Eragon. Gitme zamanı. Çok fazla insan çok fazla soru soracak. Er ya da geç cevapları bulacaklar. Yerler gıcırdadıkça gerilerek evin içinde ilerlemeye devam etti.

Sokaklar boştu; günün bu saatinde çok az insan vardı. Bir an için durup kendini düşünmeye zorladı. Ata ihtiyacım yok. Saphira benim atım olacak, ama bir eyer gerekli. O ikimiz için de avlanabilir, bu yüzden yiyecek düşünmeme gerek yok... ama yine de yanıma biraz almalıyım, ihtiyacım olan diğer şeyleri evde gömülü olarak bulabilirim.

Gedric'in Carvahall eteklerindeki deri atölyesine gitti. İğrenç koku yüzünün buruşmasına neden oldu, ama yürümeye devam etti. Tepenin yamacındaki derilerin saklandığı kulübeye kadar yürüdü. Tavandan sarkan sıra sıra derilerden üç tane iri öküz derisini kesip indirdi. Bu hırsızlık yüzünden kendini kötü hissediyordu, ama yaptığı şey için mantıklı nedenler buluyordu, bu gerçekten hırsızlık değil. Bir gün Horst'la birlikte Gedric'e de parasını ödeyeceğim. Kalın deriyi yuvarlayıp köyden uzaktaki ağaçların arasında götürdü Bir ağacın dallarının arasına sıkıştırıp tekrar Carvahall'e döndü

Şimdi sıra biraz yiyecekte. İçeri girme niyetiyle tavernaya gitti, ama dudaklarında gergin bir gülümseyişle yönünü değiştirdi. Eğer hırsızlık yapacaksa Sloan'dan yapmalıydı. Kasabın evine gizlice girdi. Sloan yokken ön kapı sürgülenirdi, ama yan kapı yalnızca ince bir zincirle bağlıydı, o da kolayca kırılmıştı. İçerideki odalar karanlıktı. El yordamıya ilerledi, elleri beze sarılı sert et yığınlarına gelince durdu. Mümkün olduğunca eti gömleğinin içine doldurup aceleyle dışarı çıktı,

arkasından kapıyı kapattı.

Yakınlardaki bir kadın bağırarak adını seslendi. Eragon etlerin düşmesini engellemek için gömleğinin eteklerini tutarak köşeyi döndü. Horst'un on adım ötedeki iki evin arasından geçtiğini görünce ürperdi.

Horst görüş alanından çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Sokaklardan geçip ağaçlara geri dönerken bacakları acıyla yanıyordu. Ağaçların arasına dalıp takip edilip edilmediğini görmek için arkasına baktı. Kimse yoktu. Rahatlayarak nefesini bıraktı, derileri almak için ağacın dallarına uzandı. Deriler yoktu.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Eragon hızla arkasına döndü. Brom öfkeyle ona bakıyordu, başının yan tarafında çirkin bir yara vardı. Belinde kahverengi kını, içinde kısa bir kılıç asılıydı. Deriler ondaydı.

Eragon'un gözleri öfkeyle kısıldı. Yaşlı adam, onu gizlice nasıl izlemişti? Etraf o kadar sessizdi ki, kimsenin ortalıkta olmadığına yemin edebilirdi. "Onları geri ver," diye parladı.

"Neden? Daha Garrow gömülmeden kaçasın diye mi?" Suçlama çok sertti.

"Bu seni ilgilendirmez!" dedi öfkeyle. "Neden beni takip ettin?"

"Etmedim," diye homurdandı, Brom.

"Burda seni bekliyordum. Şimdi söyle bakalım, nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere." Eragon derilere doğru atılıp Brom'un elinden kaptı. Yaşlı adam, onu durdurmak için bir şey yapmadı.

"Umarım ejderhanı beslemeye yetecek kadar etin vardır." Eragon donup kaldı. "Neden söz ediyorsun sen?" Brom kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni kandırmaya çalışma, elindeki o izin, Gedwey Ignasia, yani parlak avucun nerden geldiğini biliyorum: bir ejderha yavrusuna dokundun. O sorularla bana neden geldiğini ve Süvariler'in yaşadığını bir kez daha biliyorum."

Eragon derileri ve etleri düşürdü. Sonunda oldu... kaçmalıyım! Yaralı bacaklarımla ondan hızlı koşamam, ama eğer... Saphira, diye seslendi.

Acı dolu birkaç saniye için Saphira'dan bir cevap gelmedi, ama sonra, evet, dedi.

Bizi öğrendiler! Sana ihtiyacım var! Saphira'ya bulunduğu yerin resmini gönderdi ve Saphira hemen yola çıktı. Artık bir tek Brom'u oyalaması gerekiyordu. "Nasıl öğrendin?" diye sordu boş bir sesle.

Brom uzaklara baktı ve sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi dudaklarını oynattı. Sonra, "Her yerde ipuçları ve izler vardı," dedi. "Yalnızca dikkat etmem gerekiyordu. Doğru bilgiye sahip herkes aynı şeyi yapabilir. Söyle bana, ejderhan nasıl?"

"İyi," dedi, Eragon. "Yabancılar geldiğinde çiftlikte değildik."

"Ah, bacakların. Uçuyordunuz."

Brom bunu nasıl anladı? Ya yabancılar bunu yapması için onu zorladılarsa? Belki bize tuzak kurmak için nereye gittiğimi öğrenmesini istediler. Peki Saphira nerede kaldı? Zihniyle uzanıp onun çok yukarılarda gökyüzünde daireler çizdiğini gördü. Buraya gel! Hayır, biraz seyredeceğim. Neden?

Doru Areaba'daki katliam yüzünden.

Ne?

Brom hafifçe gülerek bir ağaca yaslandı. "Onunla konuştum ve anlaşmazlığımızı halledene kadar yukarıda kalmayı kabul etti. Gördüğün gibi sorularına cevap vermekten başka seçeneğin yok. Şimdi söyle bana nereye gidiyorsun?"

Şaşkına dönen Eragon elini şakağına götürdü. Brom Saphira'yla nasıl konuşabilir? Ensesi zonkluyor, kafasında fikirler uçuşuyordu, ama hep aynı sonuca ulaşıyordu: yaşlı adama bir şey söylemek zorundaydı. "İyileşirken kalmak için güvenli bir yer bulacaktım."

"Ya sonra?"

Bu soruya boş veremezdi. Başındaki zonklama daha da kötüleşiyordu. Düşünmesi olanaksızdı; artık hiçbir şey açık görünmüyordu. Bütün istediği birisine son birkaç ay içinde olanları anlatmaktı. Sırrının Garrow'un ölümüne neden olduğunu düşünmek için parçalıyordu. Teslim olup titrek bir şekilde, "Yabancıları yakalayıp öldürecektim," dedi.

"Bu kadar genç biri için çok büyük bir iş," dedi Brom normal bir ses tonuyla, sanki Eragon en aşikâr ve akla uygun şeyi söylemiş gibi. "Kesinlikle kayda değer bir çaba ve başarabileceğin bir şey, ama biraz yardım almanın da fena olmayacağını düşünüyorum." Bir çalının arkasına uzanıp büyük bir paket çıkardı. Sesi boğuktu. "Her neyse, bir delikanlı ejderhayla ortalıkta dolaşırken ben geride kalamam."

Gerçekten yardım mı teklif ediyor, yoksa bu bir tuzak mı? Eragon esrarengiz düşmanlarının yapabileceklerinden korkuyordu. Ama Brom, Saphira 'yi kendisine güvenmeye ikna etmiş ve zihin yoluyla konuşuyorlar. Eğer Saphira endişelenmiyorsa... Şüphelerini şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdi. "Yardıma ihtiyacım yok," dedi, sonra isteksiz bir şekilde ekledi. "Ama yine de gelebilirsin."

"O halde yola çıksak iyi olur," dedi, Brom. Yüzünde bir an için boş bir ifade belirdi. "Sanırım ejderhanın seni tekrar dinlediğini göreceksin artık."

Saphira, diye seslendi, Eragon.

Evet.

Eragon, onu sorgulama isteğine karşı direndi. Bizimle çiftlikte bulunmuşsun?

Evet. Demek bir uzlaşmaya vardınız?

Galiba. Saphira bağlantıyı kesip uzaklaştı. Eragon, Carvahall'e bacıca insanların bir evden ötekine koştuklarını gördü. "Sanırım beni arıyorlar."

Brom tek kaşını kaldırdı. "Olabilir. Gidiyor muyuz?"

Eragon tereddüt etti. "Roran için bir mesaj bırakmak istiyorum. Ona nedenini söylemeden çekip gitmek doğru gelmiyor."

"Bunu hallettim," diye ona güvence verdi, Brom. "Gertrude'a onun için bir mektup bıraktım, birkaç şeyi açıklıyor mektup. Bazı tehlikelere karşı uyanık olması için de onu uyardım. Bu yeterli mi?"

Eragon başıyla onayladı. Deriyi etin etrafına sarıp yola koyuldu. Yola ulaşana kadar kimsenin kendilerini görmemesi için dikkat ettiler, sonra Carvahall'den uzaklaşma gayretiyle hızlandılar.

Eragon kararlı bir şekilde yürürken bacakları yanmaya devam ediyordu. Yürüyüş ritmi dalgın zihnini düşünmek için boşaltmasını sağlıyordu. Eve vardktan sonra bazı cevaplar alana kadar Brom'la yolculuk yapmayacağım, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. Umarım bana Süvariler ve kimlerle savaştığım konusunda daha fazla bilgi verir.

Çiftliğin enkazı görüş alanlarına girerken Brom'un kaşları öfkeyle çatıldı. Eragon doğanın çiftliği ne kadar hızlı bir şekilde geri aldığını görerek kederlendi. Şimdiden evin içine dolan kar ve pislik yabancıların saldırısının şiddetini gizliyordu. Ahırdan geriye kalan her şey hızla aşınarak dikdörtgen biçiminde is yığınına dönüşmüştü.

Saphira'nın kanatlarının sesi ağaçların üstünden onlara doğru gelince Brom başını hızla yukarı kaldırdı. Saphira arkalarından alçalırken neredeyse başlarına sürünüyordu. Hava akımı onlara çarparken sendelediler. Çiftliğin üzerinde yavaşlayıp zarif bir şekilde yere inerken Saphira'nın pulları parlıyordu.

Brom hem ciddi, hem de neşeli bir ifadeyle bir adım attı. Gözleri parlıyordu, yanağından süzülen bir damla yaş sakallarının arasında kayboldu. Uzun süre orada kalıp soluksuz bir şekilde Saphira'yı seyretti, Saphira da onu. Eragon onun mırıldandığını duydu ve dinlemek için yaklaştı.

"Demek... yeniden başladı. Ama nasıl ve nerde sona erecek? Net göremiyorum; bunun bir trajedi mi, yoksa komedi mi olacağını bilemiyorum, çünkü ikisine ait unsurlar da var... Ne olursa olsun, durumum değişmeyecek ve ben..." Saphira onlara doğru gururla yaklaşıırken Brom'un söyleyebileceği diğer şeyler yok olup gitti. Eragon hiçbir şey duymamış gibi yapıp Brom'un yanından geçti, Saphira'yı selamladı. Artık aralarında farklı bir şey vardı, sanki birbirlerini daha yakından tanıyorlardı, ama hâlâ birer yabancıydılar. Eragon, onun boynunu okşadı ve zihinleri birbirine dokunurken avucu karıncalandı. Güçlü bir merak hissi yayılıyordu Saphira'dan.

Sen ve Garrow'dan başka insan görmedim, o da kötü şekilde yaralıydı.

İnsanları benim gözlerimle gördün.

Aynı şey değil. Saphira biraz daha yaklaştı ve Brom'u iri mavi gözüyle inceleyebilmek için uzun kafasını uzattı. Siz gerçekten garip yaratıklarsınız, dedi eleştirel bir şekilde ve ona bakmaya devam etti. Saphira havayı koklarken Brom hareketsiz durmaya devam ediyordu, sonra elini Saphira'ya uzattı. Saphira yavaşça başını eğip alnına dokunmasına izin verdi. Ama bir homurtuyla geri çekilerek Eragon'un arkasına geçti. Kuyruğu yere çarptı.

Ne oldu, diye sordu Eragon. Saphira cevap vermedi.

Brom, ona dönüp alçak sesle sordu. "Adı ne?"

"Saphira." Brom'un yüzünden garip bir ifade geçti. Asasını toprağa o kadar sert bir şekilde bastırdı ki eklem yerleri bembeyaz oldu. "Bana verdiğin o kadar isim arasından bir tek bunu beğendi. Bence ona uyuyor," diye ekledi hemen.

"Çok uyuyor," dedi, Brom. Sesinde Eragon'un tanımlayamadığı bir şey vardı. Bu kayıp ifadesi miydi, yoksa merak, korku ya da kıskançlık mıydı? Eragon emin değildi; hiçbiri ya da hepsi olabilirdi. Brom sesini yükseltip, "Selam sana, Saphira," dedi. "Seninle tanışmak benim için bir onurdur." Elini garip bir hareketle büküp başıyla selam verdi.

Ondan hoşlandım, dedi Saphira sessizce.

Elbette hoşlanırsın; herkes iltifattan hoşlanır. Eragon, onun omzuna dokunup yıkılmış eve gitti. Saphira, Brom'la birlikte peşinden geldi. Yaşlı adam canlı ve coşkulu görünüyordu.

Eragon eve girdi, bir kapının altından emekleyerek odasından geri kalan yere geçti. Parçalanmış tahta yığınlarının altındaki odasını zorlukla tanıdı. Belleğinin yardımıyla iç duvarı araştırıp boş sırt çantasını buldu. Bir parçası kırılmıştı, ama kolayca tamir edilebilirdi. Aramaya devam etti ve hâlâ geyik derisinden muhafazasının içinde duran yayını buldu.

Deri çizilip yıpranmış olsa da yağlı tahtanın zarar görmemesine sevindi. Sonunda şansım yaver gidiyor. Denemek için yayı gerdi. Yay herhangi bir çatırtı çıkarmaksızın kolayca büküldü. Tatmin olarak okluğunu aradı ve onu yakınlarda gömülü olarak buldu. Okların çoğu kırılmıştı.

Yayı gevşeterek oklukla birlikte Brom'a verdi. "Bunu çekmek için güçlü bir kol gerek," dedi, Brom. Eragon iltifatı sessizce kabul etti. Öteki kullanışlı malzemeleri bulmak için evin geri kalanını gezdi, topladıklarını Brom'un yanına yere yığıdı. Pek büyük bir yığın olmamıştı. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu, Brom. Bakışları keskin ve sorgulayıcıydı. Eragon bakışlarını kaçırdı.

"Saklanacak bir yer bulacağız."

"Aklında bir yer var mı?"

"Evet." Yayı hariç bütün malzemeleri sıkıca bağlayıp sırtına kaldırdı. "Bu taraftan," diyerek ormana yöneldi. Saphira, bizi havadan takip et. Ayak izlerin kolayca bulunup izlenebilir.

Tamam. Saphira arkalarından havalandı.

Gidecekleri yer yakındı, ama Eragon takipçilerini şaşırtmak için dolambaçlı bir yol izledi. Bir saati aşkın bir süre sonra iyi gizlenmiş bir böğürtlen çalısında durdular.

Ortadaki düzensiz açıklık ateş, iki insan ve bir ejderhayı alacak kadar genişti. Kırmızı sincaplar ağaçlara tırmanıp davetsiz misafirlerini protesto edercesine bağışıyorlardı. Brom takıldığı çalıdan kendini kurtarıp ilgiyle etrafına bakındı. "Burayı başka bilen var mı?"

"Hayır. Buraya ilk taşındığımızda bulmuştum. Ortaya ulaşmam, ölü çalıları dışarı taşımam birer hafta aldı. Saphira dikenlerden kaçınmak için kanatlarını katlayarak yanlarına indi. Kıvrılıp başını yere koyarken sert pulları altındaki dalları çatırdattı. Anlaşılamaz bakışları onları yakından takip ediyordu.

Brom esasına dayanıp bakışlarını ona sabitledi. Dikkatli bakışları Eragon'un gerilmesine neden oluyordu. Açlık harekete geçmesine neden olana kadar onları seyretti. Sonra bir ateş yakıp bir çömleği karla doldurdu, erimesi için alevlerin üstüne koydu. Su ısınınca etleri parçalayıp suya attı, biraz da tuz ekledi. Büyük bir yemek sayılmaz, ama yeter. Uzun bir süre yalnızca bunu yiyebileceğim, onun için alısam iyi olur.

Güveç sessizce kaynıyor, ortalığa güçlü bir koku yayıyordu. Saphira'nın dili dışarı çıkıp havayı tattı. Et yumuşayınca Brom yanına geldi, Eragon ona yemeğini verdi. Birbirlerinin gözlerinden kaçınarak sessizlik içinde yediler. Ardından Brom piposunu çıkarıp keyifle yaktı.

"Neden benimle gelmek istiyorsun?" diye sordu, Eragon.

Brom'un dudaklarından çıkan duman ağaçlara doğru dönerek yükseldi. "Seni hayatta tutmak benim çıkarıma," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Açıkça söylemek gerekirse ben bir masalcıyım ve senden iyi bir hikâye çıkaracağımı düşünüyorum. Yüz yıldan uzun bir süre sonra kralın kontrolü dışındaki ilk Süvari'sin sen. Neler olacak? Bir şehit olarak yok mu olacaksın? Varden'e mi katılacaksın? Yoksa Galbatorix'i öldürecek misin? Hepsi büyüleyici sorular. Ve ben, ne yapmam gerekirse gereksin, her bölümünü görmek için orda olmak istiyorum."

Eragon'un midesinde bir düğüm oluştu. Kendini bu şeylerden herhangi birini yaparken düşünemiyordu, hele şehit olarak hiç. İntikam almak istiyorum, ama gerisi konusunda... hırslı değilim. "Olabilir, ama bana Saphira'yla nasıl konuşabildiğini söyle."

Brom acele etmeden piposuna biraz daha tütün koydu. Tekrar yakıp sıkıca dudaklarının arasına yerleştirdi. "Çok güzel, eğer istediğin cevaplar, cevapları bulacaksın, ama hoşuna gitmeyebilir." Ayağa kalkıp çantasını ateşin yanına getirdi, içinden beze sarılı bir nesne çıkardı. Nesne bir buçuk metre uzunluğundaydı ve tutuşuna bakılırsa oldukça ağırdı.

Bezi, soyulan bir mumya gibi parça parça çıkardı. Bir kılıç ortaya çıkarken Eragon büyülenmiş gibi bakıyordu. Kabzanın tepesindeki altın topuz gözyaşı biçimindeydi, kenarları küçük bir yumurta büyüklüğündeki yakutu ortaya çıkaracak şekilde kesilmişti. Kabzası gümüş tellerle sarılmış, yıldız gibi parlamaya kadar cilalanmıştı. Cam kadar pürüzsüz kını şarap kırmızısıydı, yalnızca üzerine işlenmiş garip siyah sembollerle süslenmişti. Kılıcın yanında ağır tokalı bir deri kemer vardı. Son bez parçası da açıldı ve Brom silahı Eragon'a uzattı.

Sapı sanki onun için yapılmış gibi Eragon'un eline uydu. Eragon kılıcı yavaşça çekti; bıçak kınından sessizce çıktı. Düz bıçağı yanar dönerdi ve ateşin ışığıyla parlıyordu. Keskin kenarları zarif bir kıvrımla uca kadar sivriliyordu. Siyah sembolün bir benzeri metalin üstüne de işlenmişti. Kılıcın dengesi mükemmeldi; kullanmaya alışık olduğu kaba çiftlik aletlerinin aksine kolunun bir uzantısı gibiydi. Özünde durdurulamaz bir güç varmış gibi bir hava yayıyordu etrafa. Şiddetli çarpışmalar ve insanların hayatlarını almak için yaratılmıştı, ama yine de korkunç bir güzelliği vardı.

"Bu bir zamanlar bir Süvari'nin kılıcıydı," dedi, Brom büyük bir ciddiyetle. "Bir Süvari eğitimini tamamladığında Elfler ona bir kılıç verirdi. Kılıç şekillendirme yöntemleri her zaman bir sır olarak kalmıştır. Ama kılıçları sonsuza dek keskindir ve hiç lekelenmez. Bıçağın renginin Süvari'nin ejderhasına uyması âdetti, ama bu kez bir istisna yapabiliriz. Bu kılıcın adı Zar'roc. Anlamını bilmiyorum, büyük olasılıkla sahibi olan Süvari için kişisel bir anlamı vardı." Eragon'un kılıcı savuruşunu seyretti.

"Nerden buldun bunu?" diye sordu Eragon. Kılıcı gönülsüzce kınına sokarak Brom'a uzattı, ama o almak için herhangi bir hareket yapmadı.

"Fark etmez," dedi, Brom. "Yalnızca onu ele geçirmek için bir dizi çirkin ve tehlikeli maceraya girdiğimi söyleyeceğim. Senin olduğunu düşün. Sen, ona benden daha fazla sahip çıkabilirsin ve her şey bitmeden önce ona ihtiyacın olacak."

Bu teklif Eragon'u hazırlıksız yakalamıştı. "Bu çok güzel bir armağan. Teşekkür ederim." Başka ne diyeceğini bilemeden elini kının üzerinde dolaştırdı. "Bu sembol nedir?"

"Süvari'nin kişisel arması." Eragon bir şey söylemek istedi, ama sesini kesene kadar Brom, ona öfkeyle baktı. "Şimdi, eğer bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, uygun eğitimi alan herkes ejderhalarla konuşabilir. Ve... Sözlerini vurgulamak için parmağını kaldırdı. "Konuşabiliyorlarsa da bubir anlam

ifade etmez. Ejderhalar ve yetenekleri hakkında hayattaki herkesten daha fazla şey biliyorum. Sana öğretebileceklerimi kendi başına öğrenmen yıllar alır. Ben bildiklerime kısa yoldan ulaşma fırsatı tanıyorum sana. Bu kadar şeyi nerden bildiğime gelince, onu da kendime saklayacağım."

Brom konuşmasını bitirirken Saphira kalkıp Eragon'a doğru yürüdü. Eragon kılıcını çıkarıp ona gösterdi. Saphira burnunun ucuyla kılıca dokunarak çok güçlü dedi. Metalin yanar döner rengi pullarıyla karşılaşınca su gibi dalgalanmaya başladı. Saphira başını tatminkâr bir homurtuyla kaldırdı, kılıç normal görünümüne geri döndü. Eragon canı sıkılarak kılıcı kınına soktu.

Brom tek kaşını kaldırdı. "İşte ben de böyle bir şeyden söz ediyorum. Ejderhalar insanı sürekli şaşırtırlar. Etraflarında başka bir yerde mümkün olmayan şeyler... esrarengiz olaylar olur. Süvariler yüzyıllar boyunca ejderhalarla çalışmalarına rağmen onların yeteneklerini hiçbir zaman tam olarak anlamamışlardır. Bazıları ejderhaların bile kendi güçlerini tam olarak bilmediklerini söyler. Bu topraklara büyük engellerin üstesinden gelmelerine izin verecek bir şekilde bağlıdır. Saphira'nın az önce yaptığı şey benim daha önce söylemek istediğim şeyi destekliyor, senin bilmediğin çok fazla şey var."

Uzun bir duraklama oldu. "Olabilir," dedi, Eragon. "Ama öğrenebilirim. Ve şu anda en çok yabancılar hakkında bir şey öğrenmem gerekiyor. Kim oldukları konusunda bir fikrin var mı?"

Brom derin bir soluk aldı. "Onlara Ra'zac deniyor. Bu ırklarının adı mı, yoksa kendilerine verdikleri bir isim mi kimse bilmiyor. Eğer bireysel isimleri varsa bile bunu gizli tutuyorlar. Ra'zac, Galbatorix'in iktidara gelmesiyle ortaya çıktı. Onları yolculukları sırasında bulmuş ve hizmetine almış olmalı. Onlar hakkında çok az şey biliniyor. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: onlar insan değiller. Bir tanesinin başına baktığımda gagaya benzer bir şey ve yumruğum kadar iri kara gözler gördüm... ama kokmamızı nasıl taklit ettikleri benim için de bir sır. Bedenlerinin geri kısmının da bir o kadar çarpık olduğuna kuşku yok. Bu nedenle hava nasıl olursa olsun sürekli pelerinle geziyorlar.

"Güçlerine gelince herkesten daha güçlüler ve inanılmaz yüksek lere sıçrayabilirler, ama sihir kullanamazlar. Bunun için müteşekkir olmalısın, çünkü eğer kullanabilselerdi şimdiye kadar çoktan ellerine geçmiş olurdun. Gün ışığından kaçtıklarını da biliyorum, ama kararlılırsa bu da onları durduramaz. Bir Ra'zac'ı küçümseme hatasına sakın düşme çünkü çok kurnaz ve hilekârdırlar."

"Kaç kişiler?" diye sordu Eragon, Brom'un bu kadar çok şeyi nereden bildiğini merak ederek.

"Bildiğim kadarıyla yalnızca senin gördüğün iki tane var. Daha fazlası olabilir, ama ben hiç duymadım. Belki yok olan ırklarının sonucusudur onlar. Görüyorsun ya kralın özel ejderha avcıları onlar. Galbatorix'e ne zaman ülkede bir ejderha bulunduğu söylentisi ulaşırsa araştırmak için Ra'zac'ı gönderir. Genellikle arkalarında bir ölüm izi bırakırlar." Brom birkaç duman halkası üfleyip çalılarının arasından yükselmelerini seyretti. Eragon renk değiştirip sağa sola uçtuklarını fark edene dek onlara dikkat etmedi. Brom muzip bir şekilde göz kırptı.

Eragon, Saphira'yı kimsenin görmediğinden emindi, o zaman Galbatorix, onu nereden duymuş olabilirdi? İtirazını dile getirdiğinde Brom, "Haklısın, Carvahall'den birinin kralı bilgilendirmesi olanaksız görünüyor. Neden bana yumurtayı nerden bulduğunu ve Saphira'yı nasıl büyüttüğünü anlatmıyorsun, belki konuya böylece açıklık getirebiliriz."

Eragon önce tereddüt etti, sonra Spine'da yumurtayı bulduğundan beri olan olayları anlattı. Sonunda birisine içini dökmek harikaydı. Brom birkaç soru sordu, ama çoğunlukla büyük bir dikkatle onu dinledi. Eragon hikâyesini bitirdiğinde güneş batmak üzereydi. Bulutlar toz pembeye dönüşürken

ikisi de sessizdi. "Keşke nerden geldiğini bilebilseydik. Saphira da hatırlamıyor."

Brom başını yana eğdi. "Bilmiyorum... Birçok şeyi açığa kavuşturdun. Bizim dışımızda kimsenin

Saphira'yı görmediğine eminim. Ra'zac bu vadinin dışında bir bilgi kaynağı olmalı, şu ana kadar büyük olasılıkla ölmüş biridir bu... Çok zor günler geçirmiş ve çok fazla şey başarmışsın çok etkilendim."

Eragon boş boş uzaklara baktı, sonra bir soru sordu. "Başına ne oldu? Bir taş gelmiş gibi görünüyor."

"Hayır, ama iyi bir tahmin." Puposundan derin bir nefes çekti. "Kanlıktan sonra Ra'zac kampının etrafında dolanıyor, mümkün olduğun-fazla şey öğrenmeye çalışıyordum. Gölgelelerin içinden çıkarak beni şa-ırttılar. İyi bir tuzaktı, ama beni küçümsediler ve onları uzaklaştırmayı basardım. Ama bu aptallık nişanını da aldım," dedi alaycı bir şekilde. "Sersemleyerek yere düştüm ve ertesi güne kadar kendime geledim. O zamana dek senin çiftliğine varmışlardı zaten. Onları durdurmak için çok geçti, ama yine de peşlerine düştüm. İşte seninle o zaman yolda karşılaştık."

Kendini ne sanıyor ki bir Ra'zac'la tek başına mücadele etmeye kalkıyor? Onu karanlıkta pusuya düşürdüler ve yalnızca sersemledi, öyle mi? Bu durumdan rahatsız olan Eragon ısrarla sordu. "Avucumdaki işareti, gedwey ignasia'yı gördüğünde neden bana Ra'zac'ın kim olduğunu söylemedin? Önce Saphira'ya gitmek yerine Garrow'u uyarırdım ve üçümüz kaçabilirdik."

Brom içini çekti. "O sırada ne yapacağımdan emin değildim. Ra'zac'ı senden uzak tutabileceğimi düşündüm, onlar gittikten sonra da seninle Saphira konusunda yüzleşecektim. Ama onlar benden akıllıca davrandı. Bu, büyük bir pişmanlık duyduğum ve sana çok pahalıya mal olan bir hata."

"Kimsin sen?" diye sordu, Eragon, birden terslenerek. "Nasıl olur da bir köy masalcısının elinde bir Süvari kılıcı bulunabilir? Ra'zac'ı nerden biliyorsun?"

Brom piposuna hafifçe vurdu. "Bu konuda konuşmayacağımı açıkça söyledim sanıyorum."

"Dayım bu yüzden öldü. Öldü," dedi, Eragon elini havayı yararcasına indirerek. "Sana şu ana dek güvendim, çünkü Saphira sana hürmet ediyor ama buraya kadar! Sen benim Carvahall'de onca yıldır tanıdığım insan değilsin. Kendini açıkla!"

Brom uzun bir süre boyunca helezonlar çizerek yükselen dumana baktı altında derin çizgiler oluşmuştu. Ancak piposundan yeni bir nefes çekmek için kıpırdadı. Sonunda, "Büyük olasılıkla bu konuyu hiç düşün, medin, ama ben hayatımın büyük bölümünü Palancar Vadisi'nin dışına geçirdim. Yalnızca Carvahal'de hikâye anlatma işine giriştim. Farklı insanlara farklı roller oynadım... karmaşık bir geçmişim var. Buraya kısmen o geçmişten kaçma arzusuyla geldim. Bu yüzden hayır, sandığın kişi değilim."

"Ha!" diye homurdandı, Eragon. "O halde kimsin?"

Brom şefkatle gülümsedi. "Sana yardım etmek için burda olan biriyim. Bu sözleri küçümseme, bugüne kadar söylediğim en doğru sözler. Ama sorularına cevap vermeyeceğim. Şu anda hikâyemi dinlemene gerek yok, bu hakkı da kazanmadın zaten. Evet, Masalcı Brom'un sahip olamayacağı bilgileri biliyorum, ama ben ondan fazla bir şeyim. Bununla ve soran herkese hayatımı açıklamayacağım gerçeğiyle yaşamayı öğrenmek zorundasın!"

Eragon somurtarak ona baktı. "Ben uyuyacağım," dedi ateşin yanından ayrılarak.

Brom ŐaŐırmamıŐtı, ama gözlerinde keder vardı. Eragon, Saphira'nın yanına uzanırken o da uykutulumunu ateşin yanına serdi. Kampın zerine buz gibi bir sessizlik çöktü.

Eyer Yaparken

Eragon'un gözleri açılırken Garrow'un ölümü üzerine çöktü. Battaniyeleri üstüne çekip sıcak karanlığında sessizce ağladı. Orada öylece yatmak... dışarıdaki dünyadan gizlenmek çok güzeldi. Sonunda gözyaşları dinerken Brom'a küfretti. Sonra gönülsüzce yanaklarını silip doğruldu.

Brom kahvaltı hazırlıyordu. "Günaydın," dedi. Eragon homurdanarak cevap verdi. Soğuk parmaklarını koltukaltlarına sıkıştırıp yemek hazır olana dek ateşin karşısına çöktü. Yemeği soğumadan bitirebilmek için hızla yediler. Yemekten sonra Eragon tabakları karla yıkayıp çalıntı deriyi yere serdi.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu, Brom. "Yanımızda taşıyamayız."

"Saphira için eğer yapacağım."

"Mmm," dedi, Brom öne doğru çıkarak. "Ejderhaların eskiden iki tür eyerleri vardı. Bir tanesi sertti ve kalıpları at eyerine benziyordu. Ama onu yapmak için alet ve zaman gerekir ki, ikisi de bizde yok. Öteki ince ve hafifçe minderliydi, yani sürücüyle ejderha arasındaki ekstra bir katandan daha fazla bir şey değildi. Hız ve esneklik gerektiğinde bu tür eyerler kullanılırdı, ama kalıplı olanlar kadar rahat değildiler."

"Neye benzediklerini biliyor musun?" diye sordu, Eragon.

"Daha iyisini söyleyeyim, bir eyer yapabilirim."

"O zaman lütfen yap," dedi, Eragon kenara çekilerek.

"Güzel, ama ne yaptığıma dikkat et. Bir gün bunu kendin yapmak zorunda kalabilirsin." Brom, Saphira'nın izniyle boyun ve göğüs ölçüsünü aldı. Sonra deriden beş tane şerit kesip derinin üstünde bir düzine kadar şekil çizdi. Parçalar deriden çıktıktan sonra kalan deriyi uzun kordonlar halinde kesti.

Brom bu kordonları öteki parçaları birbirine dikmek için kullandı. ama her bir dikiş için deride iki deliğin açılması gerekiyordu. Bu konuda Eragon yardımcı oldu. Toka yerine karmaşık düğümler atıldı ve eyeri birkaç ay sonra hâlâ Saphira'ya sığıyor olması için her şerit ekstra uzunlukta tutuldu.

Eyerin ana parçası araya minder konarak birbirine dikilen üç benzer parçadan oluşuyordu. Ön tarafa Saphira'nın boynundaki dikenlere iyice oturan bir halka yapıldı. İki tarafa dikilen geniş şeritler Saphira'nın karnını sarıp altında bağlanıyordu. Üzengi yerine iki şeridin ucundan bir dil halka iniyor, gerildiklerinde Eragon'un bacaklarını sabit tutuyorlarfl Uzun bir şerit Saphira'nın ön bacaklarının arasından geçip ikiye ayrılıyor, sonra bacaklarının arkasından dolaşıp tekrar eyerle birleşiyordu.

Brom çalışırken Eragon sırt çantasını onarıp malzemelerini düzenledi. İşleri biterken gün de sona ermişti. Yorgun düşen Brom eyeri Saphira'nın üstüne koyarak şeritlerin uyup uymadığını kontrol etti. Birkaç ayarlama yaptıktan sonra tatmin olarak eyeri indirdi.

"İyi iş çıkardın," dedi, Eragon dişlerini sıkarak.

Brom başını yana eğdi. "Elimden geleni yaptım. İşine yarayacaktır; deri yeterince sağlam."

Denemeyecek misin, diye sordu, Saphira.

Belki yarın, dedi, Eragon, eyeri battaniyeleriyle birlikte kaldırarak. Bugün geç oldu. Aslında

yeniden uçmak için hiç hevesli değildi... hele son girişiminin korkunç sonuçlarından sonra.

Akşam yemeğini hızla hazırladılar. Yemek basit olsa da tadı çok gül zeldi. Brom yemeğini yerken ateşin üstünden Eragon'a bakıp sordu. "Yarın gidiyor muyuz?"

"Kalmak için bir neden yok."

"Bence de... " Olduğu yerde kıpırdandı. "Eragon olanlar yüzünden özür dilemeliyim. Bunun olmasını hiç istemezdim. Ailen böyle bir trajediyi hiç hak etmedi. Durumu tersine çevirmek için yapabileceğim bir şey olsa yapardım. Hepimiz için korkunç bir durum bu." Eragon, Brom'un bakışlarından kaçarak sessizlik içinde oturdu. O zaman Brom söze girdi. "Atlara ihtiyacımız olacak."

"Senin olabilir, ama benim Saphiram var."

Brom başını iki yana salladı. "Uçan bir ejderhadan daha hızlı koşacak bir at yoktur ve Saphira ikimizi taşıyamayacak kadar genç. Üstelik birlikte kalmamız daha güvenli ve ata binmek yürümekten daha hızlı."

"Ama bu Ra'zac'ı yakalamamı güçleştirecektir," diye itiraz etti, Eragon. "Saphira'nın üzerindeyken onları bir iki gün içinde bulurum. Ama atla bu çok daha uzun sürer... tabi eğer yerde izlerini sürmek mümkünse."

Brom ağır ağır, "Sana eşlik edeksem bu riski göze alman gerek," dedi.

Eragon biraz düşündü. "Tamam," diye homurdandı. "At bulacağız. Ama satın alman gerekiyor. Benim param yok ve tekrar çalmak istemiyorum. Bu çok yanlış."

"Bu senin bakış açına göre değişir," diye onu düzeltti Brom hafifçe gülümseyerek. "Bu işe başlamadan önce düşmanın Ra'zac'ın kralın uşakları olduğunu unutma. Nereye giderlerse gitsinler korunacaklardır. Kanun onları durdurmaz. Şehirlerde bir sürü kaynakları ve gönül ü yardımcıları var. Şunu da aklından çıkarma ki, Galbatorix için seni bulmak veya öldürmekten daha önemli bir şey yok, ama senin yaşadığın haberi daha ona ulaşmamıştır herhalde. Sen Ra'zactan ne kadar uzun süre kaçarsan, Galbatorix o kadar umutsuz duruma düşer. Senin her geçen gün daha da güçleneceğini ve geçen her dakikanın sana onun düşmanlarına katılman için bir şans vereceğini biliyor. Dikkatli olmalısın, çünkü avcıyken kolayca ava dönüşebilirsin."

Eragon bu güçlü sözlere teslim oldu. Düşünceli bir şekilde bir dal Parçasını parmaklarının arasında çevirdi. "Yeterince konuştuk," dedi, Brom. "Geç oldu ve kemiklerim ağrıyor. Yarın tekrar konuşuruz."

Eragon başıyla onaylayıp ateşi doldurdu.

Therinsford

Keskin bir rüzgârın eşlik ettiği şafak gri ve kasvetliydi. Orman sessizdi. Hafif bir kahvaltıdan sonra Brom ve Eragon ateşi söndürüp çantalarını omuzladılar. Yola çıkmaya hazırdılar. Eragon yayını ve okluğunu çantasının kolayca ulaşabileceği yan tarafına astı. Saphira eyerini takmıştı; atları olana kadar eyeri taşımak zorundaydı. Eragon, Zar'roc'u da dikkatle onun sırtına bağladı, çünkü ekstra bir yük istemiyordu. Ayrıca onun ellerindeki kılıç bir sopadan daha fazla işe yaramazdı.

Eragon böğürtlen çalılarının içinde kendini güvende hissediyordu, ama dışarı çıkınca hareketlerine bir ihtiyat yerleşti. Saphira havalanıp tepelerinde daire çizdi. Çiftliğe dönerlerken ağaçlar seyrelmeye başlamıştı.

Burayı tekrar göreceğim, dedi, Eragon kendi kendine, harap olmuş binalara bakarken. Bu geçici bir sürgün, kalıcı değil. Bir gün, güvenli olduğunda geri döneceğim.. Omuzlarını geriye atarak yüzünü güneye döndü. Önünde yabancı, vahşi topraklar uzanıyordu.

Yürürlerken Saphira batıya, dağlara doğru dönüp gözden kayboldu. Eragon, onun gidişini seyrederken rahatsız oldu. Şu anda, etraflarında kimse yokken bile günlerini birlikte geçiremiyorlardı. Yabancı bir yolcuyla karşılaşabilirler düşüncesiyle onun saklanması gerekiyordu.

Ra'zac'ların ayak izleri aşınan karda belli belirsizdi, ama Eragon bu konuda endişelenmiyordu. Vadiden çıkmanın en kolay şekli olan patikadan ayrılmış olmaları pek olası değildi. Ama patika vadiden çıktıkta" sonra birkaç yöne ayrılıyordu. Ra'zac'ın hangisini seçtiğini bilmek zor olacaktı.

Dikkatlerini hızlarına yoğunlaştırarak sessizlik içinde yol aldılar.Eragon'un bacaklarındaki yaralar kanamaya devam ediyordu. Dikkatini yaralarından uzaklaştırmak için, "Peki ejderhalar tam olarak neler yapabilir." diye sordu. 'Yetenekleri konusunda bir şeyler bildiğini söylemiştin"

Brom bir kahkaha attı. Eliyle bir hareket yaparken safir yüzüğü parlıyordu. "Ne yazık ki bildiklerim bilmek istediklerime göre acınacak kadar az. Senin sorduğun soruyu insanlar yüzyıllardır cevaplamaya çalışıyorlar, bu yüzden sana söyleyeceklerim yapısı gereği eksik olacak. Ejderhalar her zaman esrarengiz yaratıklar olmuşlardır, ama belki bilinçli bir şey değildi bu.

"Soruna gerçekten cevap vermeden önce ejderhalar konusunda temel eğitime ihtiyacın var. Dayandığı temeli anlamadan böyle karmaşık bir konuya ortasından başlamak aklını karıştırır. Ejderhaların yaşam döngüsünden başlayayım, eğer bu seni yormazsa başka bir konuya geçebiliriz."

Brom ejderhaların nasıl çiftleştiklerini ve yumurtalarını nasıl kuluçkaya yatırdıklarını anlattı. "Görüyorsun ya bir ejderha yumurtasını bıraktığında içindeki yavru dışarı çıkmaya hazırdır. Ama doğru şartların oluşması için bazen yıllarca bekleyebilir. Ejderhalar yabanıl hayatın içinde yaşadıkları zaman bu şartlar genelikle yiyecek bulunmasıyla bağlantılıydı. Ancak, Elflerle işbirliği içine girdikten sonra belirli sayıda yumurta, çoğunlukla bir iki taneden fazla olmamak üzere her yıl Süvariler'e veriliyordu. Bu yumurtalar ya da içindeki yavrular diyebiliriz, kaderin tayin ettiği Süvari yanlarına gelene kadar yumurtadan çıkmıyorlardı... ama bunu nasıl hissettikleri bilinmiyor. İnsanlar eskiden içlerinden biri seçilir umuduyla yumurtaya dokunmak için sıraya girerlerdi."

"Yani Saphira'nın benim yanımda yumurtadan çıkmayabileceğini mi Söylüyorsun?"

"Senden hoşlanmasaydı çıkmayabilirdi."

Eragon, Saphira'nın Alagaesia'daki onca insan içinden kendisini seçmiş olmasından dolayı onur

duydu. Saphira'nın yumurtadan çıkmadan önce ne kadar süre beklediğini merak ederken bir yumurtanın içine tıklılıp kalma düşüncesi içini ürpertti.

Brom ders vermeye devam ediyordu. Ejderhaların ne zaman ve ne yediklerini anlattı. Tam gelişmiş hareketsiz bir ejderha aylarca yiyeceksiz kalabilirdi, ama çiftleşme mevsiminde her hafta yemek zorundaydı. Bazı bitkiler hastalıklarını iyileştirebilirken, bazıları onları hasta ediyordu. Pençelerine bakım yapmanın ve pullarını temizlemenin çeşitli yolları vardı.

Bir ejderha tarafından saldırıya uğradığında, ayakta, at sırtında veya bir başka ejderhayla birlikte ona karşı nasıl savaşacağını anlattı. Ejderhaların karınları zırhlıydı, ama koltukaltları değildi. Eragon sürekli soru sormak için müdahale ediyordu ve Brom bu sorulardan memnun görünüyordu. Konuşurlarken farkında olmadan saatler geçti.

Akşam olurken Therinsford yakınlarına varmışlardı. Gökyüzü kararırken kamp yeri aramaya başladılar. "Zar'roc'un sahibi olan Süvari kimdi?" diye sordu, Eragon.

"Güçlü bir savaşçı," dedi, Brom. "Zamanında ondan çok korkulurdu ve gücü çok büyüktü."

"Adı neydi?"

"Söylemeyeceğim." Eragon itiraz etti, ama Brom kararlıydı. "Senin bilgi sahibi olmanı istiyorum, ama bazı bilgiler şimdi senin için yalnızca tehlikeli olur ve dikkatini dağıtır. Onlarla baş edecek gücün ve zamanın olana dek seni bu tür şeylerle yormam için bir neden yok. Sadece seni kötüye kullanacaklara karşı koruyabilmeyi umuyorum."

Eragon öfkeyle ona baktı. "Biliyor musun? Bence sen bilmece gibi konuşmaktan zevk alıyorsun. Bu tür şeylerle rahatsız olmamam için aklımın bir kenarı senden ayrılmamı söylüyor. Bir şey söyleyecekse anlamsız sözlerle dans etmek yerine açıkça söyle."

"Sakin ol. Her şey zamanla söylenecek," dedi, Brom yumuşak bir şekilde. Eragon homurdandı, ikna olmamıştı.

Geceyi geçirecek rahat bir yer bulup kamp kurdular. Yemeği ateşin üstüne koydukları sırada Saphira onlara katıldı. Avlanacak zamanın oldu mu, diye sordu Eragon.

Saphira neşeyle güldü. Siz ikiniz biraz daha yavaş olursanız denizi geven gelecek zamanım bile olur. Hakaret etmen gerekmiyor. Üstelik atlarımız olunca daha hızlı gideceğiz.

Saphira burnundan duman çıkardı. Olabilir, ama Ra 'zac'ı yakalamak için yeterli olacak mı bu? Onlar birkaç gün ve fersah fersah uzaktalar. Ve korkarım onları takip ettiğimizden şüpheleniyor olabilirler. Seni onları takip etmen için kışkırtmak istemedilerse, çiftliği neden o kadar korkunç bir şekilde tahrip etsinler ki?

Bilmiyorum, dedi Eragon. Rahatsız olmuştu. Saphira arkasına kıvrıldı, Eragon, onun karnına yaslanıp sıcaklığın tadını çıkardı. Brom ateşin karşı tarafına oturmuş iki uzun dalı bıçağıyla düzeltiyordu. Birden dalın birini Eragon'a fırlattı, o da refleks olarak çatırdayan ateşin üstünde yaladı dalı.

"Kendini savun!" dedi, Brom ayağa kalkarak.

Eragon elindeki dala bakınca basit bir kılıç biçiminde şekillendirildiğini gördü. Brom onunla dövüşmek mi istiyordu? Yaşlı adamın şansı ne kadar olabilirdi ki? Eğer oynamak istiyorsa bırakayım oynasın, ama beni yeneceğini düşünüyorsa bir sürprizle karşılaşacak.

Brom ateşin etrafında dönerken ayağa kalktı. Bir an birbirlerine baktılar, sonra Brom ileri atılıp kılıcını savurdu. Eragon saldırıyı savuşturmaya çalıştı, ama geç kalmıştı. Brom kaburgalarına vururken inleyip geriye doğru sendeledi.

Hiç düşünmeden ileri atıldı, ama Brom darbeyi kolayca geçiştirdi. Eragon kılıcı Brom'un kafasına doğru salladı, ama son anda döndürüp böğrüne vurmaya çalıştı. Kamp boyunca kılıca çarpan kılıç sesi yankılanıyordu. "Doğaçlama... güzel!" dedi, Brom heyecanla, gözleri parlıyordu. Kolu neredeyse görünmeyecek bir hızla hareket etti. Eragon kafasının yan tarafında şiddetli bir acı duyumsadı. Boş bir çuval gibi yere yığıldı, bayılmıştı.

Soğuk su telaşla uyanmasına neden oldu, kekeleyerek doğruldu. Karnın içinde ziller çalıyordu. Yarasından akan kanlar yüzünde kurumuştu. Brom elinde erimiş karla dolu bir kapla tepesinde dikiliyordu. "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi, Eragon öfkeyle ayağa kalkarak. Baş dö nüyor, dengesini sağlayamıyordu.

Brom tek kaşını kaldırdı. "Oh? Gerçek düşman, darbelerini yumuşatmayacaktır, tabi ben de. Kendini daha iyi hissetmen için yetersizliklerini... tatmin mi etmeliyim? Hiç sanmıyorum." Eragon'un düşürdüğü dalı alıp uzattı. "Şimdi, kendini savun."

Eragon boş boş dal parçasına baktı, sonra başını iki yana salladı "Unut gitsin; bu kadarı yetti." Arkasını dönüp giderken sırtına gürültülü bir darbe yedi. Kükreyerek döndü.

"Sırtını asla düşmana dönme!" diye parladı Brom, sonra kılıcını ona fırlatıp saldırıya geçti. Eragon bu saldırı karşısında ateşin etrafında geri çekildi. "Kollarımı içeri çek. Dizlerini bük," diye bağırdı, Brom. Talimat vermeye devam etti, sonra bir hamleyi nasıl yapacağını Eragon'a göstermek için durdu. "Bir daha yap, ama bu kez yavaşça!" Hararetli dövüşlerine başlamadan önce abartılı hareketlerle alıştırma yaptılar. Eragon hızla öğreniyordu, ama ne yaparsa yapsın Brom'u birkaç darbeden fazla durduramıyordu.

Bitirdiklerinde Eragon homurdanarak battaniyelerin üstüne düştü. Her yeri acıyordu, Brom ona karşı hiç nazik davranmamıştı. Saphira uzun, öksürüğe benzer bir şekilde gürledi, dudağını güçlü alt dişleri görünene kadar büktü.

Neyin var senin, diye sordu huzursuz bir şekilde.

Hiçbir şeyim, diye cevap verdi Saphira. Senin gibi bir yavrunun böyle yaşlı biri tarafından yenildiğini görmek çok komik. O sesi tekrar çıkardı. Eragon, onun güldüğünü anlayarak kıpkırmızı kesildi. Gururunu korumak için yan tarafına yatıp uykuya daldı.

Ertesi gün kendini daha da kötü hissediyordu. Kolları mosmordu ve canı kıpırdıyamayacak kadar acıyordu. Brom servis yaptığı lapanın üstünden bakıp sıırıttı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Eragon bir şeyler homurdanıp kahvaltıya saldırdı.

Yola çıkınca öğleden önce Therinsford'a varabilmek için tempolarını hızlandırdılar. Bir fersah sonra yol genişled ve uzakta duman gördüler. "Saphira'ya önden gidip Therinsford'un diğer yakasında bizi beklemesini söyleyen iyi olur," dedi, Brom. "Dikkatli olsun, yoksa insanlar onu görebilirler."

"Neden kendin söylemiyorsun?" diye ona meydan okudu, Eragon.

"Bir başkasının ejderhasına müdahale etmek terbiyesizliktir."

"Carvahall'de bu konuda bir sorunun yoktu ama."

Brom'un dudakları bir gülümsemeyle büküldü. "Yapmam gerekeni yaptım"

Eragon, ona karanlık gözlerle baktı, sonra talimatlarını Saphira'ya ilettiler. Saphira, onu uyardı, dikkatli olun; imparatorun uşakları her yerde gizleniyor olabilirler.

Yoldaki izler derinleşirken Eragon daha fazla ayak izi olduğunu fark etti. Çiftlikler Therinsford'a yaklaştıkları haberini veriyordu. Köy, Carvahall'den daha genişti, ama gelişigüzel inşa edilmişti ve evler düzensiz bir şekilde sıralanıyordu.

"Ne karmaşa," dedi, Eragon. Dempton'ın değirmenini göremiyordu. Baldor ve Albreich, Roran'ı şimdiye kadar bulmuşlardır. Hem zaten bulmamış olsalar da Eragon'un kuzeniyle karşılaşmak gibi bir arzusu yoktu.

"Çok çirkin," diye, onu doğruladı Brom.

Üzerinde sağlam bir köprünün uzandığı Andora Nehri köyle aralarında akıyordu. Köye yaklaşırlarken çalılarının arkasından kir pas içinde bir adam çıkıp yollarını kesti. Saçları çok kısaydı ve kirliliği ip kemerinin üstünden sarkıyordu. Çatlak dudaklarının arkasındaki dişleri kırık dökük mezar taşlarına benziyordu. "Burda durun. Bu benim köprüm. Para ödeyeceksiniz."

"Ne kadar?" diye sordu, Brom boyun eğmiş bir ses tonuyla. Kesesini vardı, köprücüyü gerildi.

"Beş kron," dedi dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle. Bu fahiş fiyat karşısında Eragon'un öfkesi ateşlendi, hararetli bir şekilde itiraz etmeye barken Brom sessiz bir bakışla onu durdurdu. Paralar bir şey söylenmeden el değiştirdi. Adam bunları belinden sarkan çuvala attı. "Çok teşekkürler," dedi alaycı bir şekilde, sonra kenara çekilerek yolu açtı.

Brom yürümeye başlarken tökezleyip köprücünün koluna tutundu. "Adımlarına dikkat et," diye söylendi adam, yana çekilirken.

"Özür dilerim," dedi, Brom, Eragon'la birlikte köprüden geçerken.

"Neden pazarlık etmedin? Seni feci yoldu!" dedi Eragon, söyledikleri duyulmayacak kadar uzaklaşınca. "Herhalde köprünün bile sahibi değildi. Onu iterek geçebilirdik köprüden."

"Olabilir," diye kabullendi, Brom.

"O zaman neden para ödedin ona?"

"Çünkü dünyadaki bütün aptallarla tartışamazsın. Önce onların istedikleri gibi davranıp dikkat etmedikleri zaman da kandırmak daha iyidir; Brom elini açıp ışıktaki parlayan paraları gösterdi.

"Çantasını kestir!" dedi Eragon inanamayarak.

Brom göz kırparak parayı cebine attı. "İçinde şaşırtıcı miktarda para varmış. Bütün paraları aynı yerde saklamamalıydı." Nehrin öteki tarafından acı bir çığlık yükseldi. "Galiba dostumuz kaybını yeni fark etti. Bir nöbetçi görürsen bana haber ver." Evlerin arasında koşan küçük bir çocuğu omzundan yakaladı. "Nerden at alabileceğimizi söyler misin?" Çocuk ciddi gözlerle onlara bakıp Therinsford'un kıyısındaki geniş bir ahırını işaret etti. "Teşekkürler," dedi, Brom, ona doğru küçük bir para fırlatarak.

Ahırın kapısı açıktı, iki uzun ağıl sırası görünüyordu. Uzaktaki duvarda eyerler, koşum takımları ve diğer alet edevat asılıydı. Kaslı kol an sahip bir adam bir uçta durmuş beyaz bir aygırı fırçalıyordu. Elini kaldırıp onları yanına çağırdı.

Yaklaşırlarken, "Çok güzel bir hayvan," dedi, Brom.

"Öyledir. Adı Snowfire. Benimki de Haberth." Haberth nasırlı elin uzatıp Eragon ve Brom'la coşkuyla el sıkıştı. İsimlerini söylemelerini beklerken nazik bir şekilde durdu. Onlar bir şey söylemeyince, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Brom başıyla onayladı. "İki ata ve tam takıma ihtiyacımız var. Atlar hızlı ve güçlü olmalı; yolculuğumuz uzun olacak."

Haberth bir an düşündü. "Öyle çok fazla hayvanım yok ve olanlar da hiç ucuz değil." Aygır huzursuzca kıpırdandı; adam onu okşayarak yatıştırdı. "Para sorun değil. Vereceğin en iyi atı istiyorum," dedi, Brom. Haberth başıyla onaylayıp sessizce aygırı bağladı. Sonra eyerleri ve diğer malzemeleri indirmeye başladı. Kısa süre sonra birbirinin aynı iki yığın lusturmuştu. Sonra ağıl arı dolaşıp iki at getirdi.

Bir tanesi doru, diğeri mercan kırıydı. Doru ipini çekiştirdi.

"Biraz havaidir, ama kararlılık gösterirseniz hiç zorluk çekmezsiniz," dedi Haberth, dorunun ipini Brom'a uzatarak.

Brom atın elini koklamasına izin verdi; at da onun boynunu okşamasına. "Bunu alıyoruz," dedi Brom, sonra ötekine baktı. "Ama diğeri konusunda emin değilim."

"Bacakları çok iyidir."

"Mmm... Snowfire için ne istiyorsun?"

Haberth ata sevgiyle baktı. "Onu satmamayı tercih ederim. Yetiştirdiğim en iyi at... onu damızlık olarak kullanmak isterdim."

"Ondan ayrılmayı düşünseydin bütün bunlar bana ne kadara mal olurdu?" diye sordu, Brom.

Eragon, Brom gibi ata dokunmaya çalıştı, ama doru kaçtı. Atı sakinleştirmek için otomatik olarak zihniyle ona doğru uzandı, ama hayvanın bilincine dokunurken şaşkınlıkla kaskatı kesildi. Aralarındaki bağlantı Saphira'yla olduğu gibi açık ya da keskin değildi, ama yine de belirli ölçüde bağlantı kurabiliyordu doruyla. Dikkatle onun arkadaşı olduğunu anmasını sağladı. At sakinleşip berrak kahverengi gözlerle ona baktı.

Haberth malların fiyatını üst üste eklemek için parmaklarıyla hesap yaptı. "İki yüz krandan aşağı olmaz," dedi gülümseyerek, kimsenin bu parayı veremeyeceğinden emindi. Brom kesesini açıp parayı çıkardı.

"Bu kadarı yeter mi?" diye sordu.

Haberth'ın bakışları paralarla doru arasında gidip gelirken uzun bir sessizlik oldu. Sonra adam içini çekerek, "Yüreğimin söylediğinin tersini yapıyor olsam da o artık sizindir," dedi.

"En büyük efsane at Gildintor'un yavrusu gibi davranacağım ona," dedi, Brom.

"Sözleriniz beni memnun etti," diye karşılık verdi Haberth, başım ha fıfçe öne eğerek. Atlan eyerlemesine yardımcı oldu. Gitmeye hazır olduklarında Haberth, "Güle güle gidin o halde," dedi. "Snowfire'in hatırına umarım herhangi bir talihsizlikle karşılaşmazsınız."

"Korkma; onu iyi koruyacağım," diye söz verdi, Brom giderlerken "İşte," dedi Snowfire'ın dizginlerini Eragon'a vererek. "Therinsford'un öteki ucuna gidip beni bekle."

"Neden?" diye sordu Eragon, ama Brom çoktan gitmişti bile. Sinirlenerek iki atla birlikte

Therinsford'tan çıkıp yolun kenarında beklemeye başladı. Güneyde vadinin ucunda dev bir taş anıt gibi duran Utgard'ın belli belirsiz silüetini gördü. Zirvesi bulutları delerek gözden kayboluyor, etrafındaki alçak dağların üstünde bir kule gibi yükseliyordu. Karanlık, kötü görünümü Eragon'un tüylerinin ürpermesine neden oldu.

Brom kısa süre sonra gelip Eragon'a kendisini takip etmesini işaret etti. Therinsford ağaçların arasında kalana dek ilerlediler. "Ra'zac kesinlikle burdan geçmiş," dedi, Brom. Bizim gibi at satın almak için burada durmuşlar. Onları gören bir adam buldum. Gördüklerini titreyerek anlattı ve Therinsford'tan kutsal bir adamdan kaçan şeytanlar gibi dörtnala gittiklerini söyledi."

"Çok büyük bir etki bırakmışlar."

"Çok."

Eragon atları okşadı. "Ahırdarken kazayla dorunun zihnine dokundum. Bunu yapmanın mümkün olduğunu bilmiyordum."

Brom kaşlarını çattı. "Senin kadar genç birinin böyle bir yeteneğinin olması çok sıradışı bir şey. Çoğu Süvari'nin kendi ejderhalarından başka bir şeyle güçlü bir bağlantı kurmak için yıllarca eğitilmeleri gerekirdi." Snowfire'ı incelerken yüzü düşünceliydi. "Çantadaki her şeyi eyerlere koy, çantanı da üstüne bağla." Eragon söylediklerini yaparken Brom Snowfire'a bindi.

Eragon düşünceli bir şekilde doruya baktı. Saphira'dan o kadar küçüktü ki, Eragon bir an için gülünç bir şekilde atın ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını merak etti. İçini çekerek beceriksiz bir şekilde eyere bindi.

Atlara yalnızca eyersiz binmişti ve uzak bir mesafeye gitmemişi. "Bacaklarım yine Saphira'ya bindiğim zamanki gibi mi olacak?" diye sordu.

"Şu anda kendini nasıl hissediyorsun?"

"Fena değil, ama sanırım zorlu bir yolculukta yaralar yine açılacak."

"Hızlı gitmeyiz," diye söz verdi, Brom. Eragon'a birkaç tavsiyede bulunup çok hızlı olmayan bir şekilde yola koyuldu. Kısa süre sonra kırsal kesim değişirken verimli tarlalar yerini yabanıl araziye bıraktı. Yolun kenarında böğürtlen çalılıarı ve karmakarışık yabani otlarla giysilerine yapışan gül dikenleri sıralanıyordu. Yerden uzun kayalar yükseliyordu... varlıklarının gri tanıklarıydı bu kayalar. Havada dostça olmayan bir atmosfer, davetsiz misafirlere direnen bir düşmanlık vardı.

Üstlerinde her adımla daha da büyüyen Utgard yükseliyordu. Girintili çıkıntılı yamaçları karlı kanyonlarla kırış kırıştı. Dağın siyah kayaları güneş ışığını bir sünger gibi emerek etraftaki alanı karartıyordu. Utgard ve Palancar Vadisi'nin doğu yakasını oluşturan sıradağlar arasında derin bir yarık vardı. Vadiden çıkışın tek yoluydu bu ve üzerlerinde buldukları yol oraya doğru uzanıyordu.

Atların nalları çakıl taşlarının üstünde şingirdiyordu ve Utgard'ın dibinden geçen patika iyice inceliyordu. Eragon karşılarında yükselen zirveye bakarken üzerindeki sivri kuleyi görüp irkildi. Kule yıkılıyordu ve tamir edilmemişti, ama yine de vadinin üzerindeki haşin bir nöbetçi gibiydi. Eragon kuleyi işaret ederek, "Burası ne?" diye sordu.

Brom yukarıya bakmadan üzgün ve buruk bir sesle, "Süvariler'in karakolu," dedi. "Süvariler'in kuruluşundan beri var olan karakol. Vrael buraya kaçmıştı ve ihanet sonucu Galbatorix onu burda bulup yendi. Vrael yenilince bu bölge bozuldu. Bu kale burcunun adı 'Fethedilemez' anlamına gelen

Edoc'sil'di, çünkü dağ o kadar dik ki, insanın uçamadığı takdirde zirveye ulaşması mümkün değildir. Vrael'in ölümünden sonra halk buraya Utgard demeye başladı, ama başka bir adı daha var, Ristvak'baen; anlamı 'Kederli Yer'. Kral tarafından öldürülmeden önce son Süvariler bu isimle tanıyordu burayı."

Eragon huşuyla bakıyordu. Burası zamanın acımasız geçişiyle parlaklığını yitirmiş olsa da Süvariler'in görkeminin elle tutulur hatırasıydı.

O zaman Süvariler'in ne kadar eskide kaldığı kafasına dank etti. Antik zamanlara kadar uzanan gelenek ve kahramanlık mirası üzerine çökmüştü.

Utgard etrafında uzun saatler boyunca yolculuk yaptılar. Dağ sırasını bölen bir gediğe girdiklerinde sağ taraflarında sağlam bir duvar şeklinde uzanıyordu Utgard. Eragon üzengilerinin üstünde doğruldu; Palancar'ın dışında neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu, ama hâlâ çok uzaktaydı. Bir süre için eğimli geçitin içinde ilerlediler, Anora Nehri'ni takip ederek tepelere çıkıp yarıklardan geçtiler. Sonra güneş arkalarında iyice alçalırken bir yükseltiye çıkarak ağaçların üzerini gördüler.

Eragon yutkundu. İki tarafta dağlar vardı, ama aşağıda ufka kadar uzanıp gökyüzüyle birleşen dev bir ova bulunuyordu. Ova ölü çimen rengi gibi açık sarımsı kahverengiydi. Hoyrat rüzgârlarla biçimlenen uzun, ince bulutlar gökyüzünü kaplıyordu.

Brom'un atlar konusunda neden ısrar ettiğini artık anlıyordu. Bu mesafeyi yürüyerek almaları haftalar veya aylar sürerdi. Saphira çok yükseklerde dönerek uçuyordu. O kadar yüksekteydi ki, kolayca bir kuş sınılabilirdi.

"Aşağıya inmek için yarımı bekleyeceğiz," dedi, Brom. "Bütün günümüzü alır, bu yüzden şimdi kamp kurmalıyız."

"Ovayı geçmek kaç günümüzü alır?" diye sordu, Eragon. Hâlâ şaşkındı.

"Hangi yöne gittiğimize bağlı iki gün ya da on beş gün de sürebilir. Ovanın bu kesimlerinde dolaşan göçebe kabilelerin dışında neredeyse doğudaki Hadarac Çölü kadar ıssızdır. Bu yüzden çok fazla köylü görmeyeceğiz. Ama güneye doğru ovalar daha sulaktır ve nüfus da daha kalabalıktır."

Yoldan ayrılıp Anora Nehri'nin yanında atlardan indiler. Atların eyerlerini çözerken Brom doru atı işaret etti. "Ona bir isim vermelisin."

Eragon doruyu incelerken bunu düşündü. "Snowfire kadar soylu bir şey bulamadım, ama belki bu olur."

Elini doruya koyup, "Sana Cadoc adını veriyorum. Büyükbabamın adıydı, bu yüzden iyi taşı." Brom onaylayarak başını salladı, ama Eragon kendini biraz aptal gibi hissediyordu. Saphira indiğinde, ovalar nasıl görünüyor, diye sordu.

Sıkıcı. Ne tarafa bakarsan bak tavşan ve çalı dışında bir şey görünmüyor.

Brom yemekten sonra ayağa kalkıp bağırdı. "Yakala!" Eragon son anda kolunu kaldırıp kafasına çarpmadan önce tahta parçasını yakalayabildi. Bunun yeni bir uyduruk kılıç olduğunu görünce homurdandı.

"Yine mi?" diye sızlandı. Brom yalnızca gülümseyip bir eliyle onu çağırdı. Eragon isteksizce ayağa kalktı. Birbirlerinin etrafında dönerek dövüştüler ve Eragon sızlayan bir kolla geri çekildi.

Eğitim seansı ilkinden daha kısaydı, ama yine de Eragon'un yeni morluklar edinmesine yetmişti. Kavgayı bitirdiklerinde kılıcını tiksintiyle yere saplayıp yaralarıyla ilgilenmek için ateşten uzaklaştı.

Gök Gürlüyor, Şimşek Çakıyor

Ertesi sabah Eragon son olayları aklına getirmekten kaçındı; bunları düşünmek bile ona acı veriyordu. Bunun yerine enerjisini Ra'zac'ları nerede bulup öldüreceğine odaklamaya çalıştı. Yayıyla öldüreceğim onları, diye karar verdi. Okları saplandığında pelerinli adamların neye benzeyeceğini hayal etti.

Ayağa kalkmada bile zorluk çekiyordu. En ufak bir harekette kaslarına kramp giriyordu, parmaklarından biri sıcak ve şişti. Gitmeye hazır olduklarında Cadoc'a binip huysuz bir sesle konuştu. "Eğer bu iş devam ederse beni parçalara ayıracaksın."

"Yeterince güçlü olduğumu düşünmesem zorlamazdım seni."

"Bir kerelik küçümsenmeye itiraz etmezdim," diye mırıldandı, Eragon.

Saphira yaklaşırken Cadoc sinirli bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Saphira ata tiksintiye benzer bir ifadeyle bakıp, bu ovada gizlenecek bir yer yok, bu yüzden saklanmaya çalışmayacağım. Bundan sonra sizin biraz üstünüzde uçacağım, dedi.

Saphira havalandı ve dik yamaçtan aşağıya inmeye başladılar. Çoğu yerde patika tamamen kayboluyor, aşağıya inmenin yolunu kendileri bulmak zorunda kalıyorlardı. Bazen atlardan inip onları yürüyerek çekmek, dik yamaçtan düşmemek için ağaçlara tutunmak zorunda kalıyorlardı. Yerde gevşek kayalar vardı, bu da adımlarının güvenilmez olmasına neden oluyordu. Soğuğa rağmen harcadıkları çaba yüzünden sıcak ve kolay sinirlenir bir hale gelmişlerdi.

Gün ortasında yamacın dibine indiklerinde dinlenmek için durdular, Anora Nehri sol tarafa kıvrılıp kuzeye doğru akıyordu. Keskin rüzgâr aziyi aşındırıyor, onları acımasızca dövüyordu. Toprak kavruluyor, gözlerine doğru savruluyordu.

Her şeyin bu kadar düz oluşu Eragon'un sinirlerini bozuyordu; ovada tümsekler veya tepelikler yoktu. Bütün hayatı boyunca dağlarla çevrili bir yerde yaşamıştı. Onlar olmadan kendini bir kartalın keskin bakışları altındaki fare gibi açıkta ve savunmasız hissediyordu.

Patika ovaya varınca üçe ayrılıyordu. Birincisi kuzeyin en büyük şehirlerinden Ceunon'a gidiyordu; ikincisi doğrudan ovaya uzanıyor; sonuncusu da güneye gidiyordu. Üç yolda da Ra'zac izi aradılar ve sonunda otlığa giden yolda izlerini buldular.

"Yazuac'a gitmiş benziyorlar," dedi, Brom şaşkın bir havayla.

"Orası neresi?"

"Doğuda ve her şey yolunda giderse dört günlük mesafede. Ninor Nehri kıyısında bulunan küçük bir köy." Onlardan uzağa, kuzeye doğru akan Anora Nehri'ni işaret etti. "Tek su kaynağımız bu. Ova'yı geçmeye başlamadan önce su torbalarımızı doldurmalıyız. Burasıyla Yazuac arasında bir göl ya da nehir yok."

Eragon'un içinde avın heyecanı yükselmeye başlamıştı. Birkaç gün içinde, belki bir haftadan kısa bir sürede Garrow'un intikamını almak için oklarını kullanacaktı. Ve sonra... ondan sonra ne olacağını düşünmek istemiyordu.

Su torbalarını doldurup atları suladılar ve nehirden olabildiğince su içtiler. Saphira onlara katılıp birkaç yudum su içti. Güçlenmiş bir şekilde doğuya dönüp ovayı geçmeye başladılar.

Eragon başta kendisini deli eden şeyin rüzgâr olduğunu sandı. Kendisini perişan eden her şey – çatlamış dudakları, kavrulan dili ve yanan gözleri– ondan kaynaklanıyordu. Dinmek bilmeyen rüzgâr onları bütün gün takip etmişti. Gece ise rüzgârı hafifletmek yerine daha da güçlenmişti.

Sığınacakları bir yer olmadığı için açık alanda kamp yapmak zorunda kaldılar. Eragon zorlu şartlara dayanan kısa, sert bir çalı kümesi buldu. Dikkatle bir yığın oluşturup yakmaya çalıştı, ama çalının yalnızca dumanı tütü ve iğrenç bir koku çıkardı. Düş kırıklığına uğrayan Eragon kav kutusunu Brom'a fırlattı. "Yakamıyorum, özellikle de rüzgâr böyle eserken. Sen yakabilecek misin bakalım? Yoksa akşam yemeği soğuk olacak.

Brom çalının yanına çömeli eleştirel bir gözle inceledi. Birkaç dalı düzeltti, sonra kav kutusunu yakıp bitkilere bir alev şelalesi gönderdi Duman haricinde bir şey çıkmadı. Brom kaşlarını çatarak tekrar denedi, ama onun şansı da Eragon'unkinden iyi değildi. "Brisingr!" diye küfretti öfkeyle çakmak taşını tekrar yakarak. Birden alevler belirdi ve yüzünde hoşnut bir ifadeyle geri çekildi. "İşte oldu. İçten içe tütüyor olmalı."

Yemek pişerken sahte kılıçlarla dövüştüler. Yorgunluk ikisini de zorluyordu, bu yüzden süreyi kısa tuttular. Yemek yedikten sonra Saphira'nın yanına uzanıp sağladığı sığınak için müteşekkir bir şekilde uyudular.

Korkunç düzlükte esen aynı soğuk rüzgâr sabah onları yeniden karşıladı. Gece Eragon'un dudakları çatlamıştı; ne zaman gülse ya da konuşsa kan damlacıkları kaplıyordu dudaklarını. Yalamak ise yalnızca dalı kötü yapıyordu. Aynı şey Brom için de geçerliydi. Atlara binmeden önce su içmelerine izin verdiler. Gün zahmetli, monoton yürüyüşle geçti.

Üçüncü gün Eragon iyice dinlenmiş olarak kalktı. Rüzgârın dinmesi de bu duruma eşlik edince neşeli bir ruh hali içine girdi. Ama ilerideki gökyüzünün fırtına bulutlarıyla karardığını görünce bütün keyfi kaçtı.

Brom bulutlara bakıp yüzünü buruşturdu. "Normalde böyle bir fırtınanın içine girmezdim, ama ne yaparsak yapalım hırpalanacağız, bu yüzden hiç olmazsa biraz mesafe kat edelim."

Fırtınanın başlangıcına vardıklarında ortalık hâlâ sakindi. Gölgesine girerlerken Eragon başını kaldırıp baktı. Fırtına bulutunun egzotik bir yapısı vardı, dev kemerli çatısıyla doğal bir katedral oluşturuyordu. Biraz hayal gücüyle sütunları, pencereleri, yükselen sıraları ve dışlarını gösteren hayvan başlarını görebiliyordu. Vahşi bir güzellikti bu.

Eragon bakışlarını indirirken çimenlerin üzerinden dev bir dalganın rlerine geldiğini, otları dümdüz yatırdığını gördü. Dalganın dev bir rüzgâr dalgası olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı. Aynı şeyi Brom görmüştü. Omuzlarını kaldırıp fırtınaya hazırlandılar.

Eragon'un aklına korkunç bir düşünce gelirken fırtına neredeyse tam üstlerindeydi. Eyerinde dönerek hem sesiyle, hem de zihniyle bağırdı "Saphira! Yere in!" Brom'un yüzü soldu. Yukarıdan yere doğru dalışa geçtiğini gördüler. Başaramayacak!

Saphira zaman kazanmak için geldikleri yola doğru kıvrıldı. Boranın öfkesi bir çekiç darbesi gibi indi üzerlerine. Eragon nefes almak için çabalayarak eyerine sıkıca tutundu, delice bir uğultu kulaklarını doldurdu. Cadoc sarsılırken toynaklarını iyice yere bastırdı, yelesi rüzgârda savruldu.

Hava toz bulutlarıyla kararırken rüzgâr görünmez parmaklarıyla giysilerini yırttı.

Eragon gözlerini kısarak Saphira'yı aradı. Onun şiddetli bir şekilde inip çömeldiğini ve pençeleriyle yere yapıştığını gördü. Saphira kanatlarını kaparken rüzgâr ona ulaştı. Rüzgâr öfkeli bir çekişle kanatlarını açarak onu havaya sürükledi. Saphira bir an fırtınanın gücüyle havada asılı kaldı. Sonra sırtüstü yere çakıldı.

Eragon dizginleri acımasızca bükerek Cadoc'u döndürdü, atı topuklarıyla ve zihniyle yönlendirerek dörtnala geriye doğru gitmeye başladı. Saphira! diye bağırdı. Yerde kalmaya çalış. Geliyorum! Saphira'dan tatsız bir tamam yanıtı aldı. Saphira'ya yaklaşırken Cadoc duraksadı, bunun üzerine Eragon yere atlayıp Saphira'ya doğru koşmaya başladı.

Yayı başına çarptı. Güçlü bir rüzgâr dengesini kaybetmesine neden oldu, öne doğru uçarak göğsünün üstüne düştü. Yerde biraz kaydı, ama derisindeki sıyrıklara aldırmandan dişlerini gıcırdatarak tekrar ayağa kalktı. Saphira yalnızca üç metre ötedeydi, ama çırpılan kanatları yüzünden ona yaklaşamıyordu. Saphira amansız fırtınaya karşı kanatlarını katlama ya çalışıyordu. Eragon yere bastırma niyetiyle sağ kanadına doğru atıldı ama rüzgâr onu yakaladı ve Saphira, Eragon'un üstünden ters takla attı, Sırtındaki omurgalar Eragon'un başının birkaç santim üstünden geçmişti Saphira pençelerini yere yapıştırıp orada kalmaya çalıştı.

Kanatları tekrar kalkmaya başladı, ama onlar Saphira'yı savuramadan Eragon kendini soldaki kanada attı. Kanat eklem yerlerinden büküldü ve Saphira kanadı bedenine sıkıca bastırdı. Eragon sırtından geçip öteki kanada doğru yuvarlandı. Kanat bir uyarıda bulunmaksızın havaya savrulup Eragon'u yere itti. Eragon dönerek düşmesine engel oldu, sonra sıçrayarak kanadı tekrar yakaladı. Saphira kanadı katlamaya başlat Eragon da bütün gücüyle itiyordu. Rüzgâr onlarla bir saniye mücadele etti, ama son bir hamleyle onu yendiler.

Eragon nefes nefese Saphira'ya yaslandı. İyi misin? Onun titrediğini hissedebiliyordu.

Saphira biraz bekledikten sonra cevap verebildi. Ga... Galiba. Sesi titrek çıkıyordu. Bir yerim kırılmadı... bir şey yapamadım; rüzgâr beni bırakmadı. Çaresiz kaldım. Titreyerek sessiz kaldı.

Eragon endişeyle ona baktı. Merak etme, artık güvendesin. Cadoc'un biraz ileride rüzgâra karşı dikildiğini gördü. Ata zihniyle Brom'a gitmesi talimatını gönderdi. Sonra Saphira'nın üstüne bindi. Saphira yolda sürünerek ilerlerken Eragon sırtına sıkıca yapışıp başını önüne eğdi.

Brom'un yanına vardıklarında Brom fırtınanın arasından bağıra, "Yaralı mı?"

Eragon başını iki yana sallayıp Saphira'nın üzerinden indi. Cadoc kişneyerek yanına geldi. Atın uzun yanağını okşayan Brom dalgalanan gri tabakalar halinde üzerlerine gelen karanlık yağmur perdesini işaret etti. Eragon giysilerine sıkıca sarılarak, "Geriye başka ne kaldı?" diye bağırdı. Onlara doğru yaklaşan sele yüzünü buruşturarak baktı. Buz gibi yağrı f adeta iğne gibi batıyordu; kısa süre içinde sıırıslam olmuş titriyorlardı. Mızrak gibi çakan şimşek gökyüzünde bir belirip bir kayboluyordu. Ufuktaki mavi yıldırımları aşağıdaki yeri sarsan gök gürültüsü izliyordu, görüntü hem çok güzel, hem de çok tehlikeliydi. Bir iki yerde yıldırımların tutuşturduğu otları yağmurla söniyordu.

Yazuac'ta Olanlar

Fırtına sırasında su torbalarını kısmen doldurabilmiş olsalar da o sabah son sularını içtiler. "Umarım doğru yöne doğru gidiyoruzdur," dedi Eragon, boş su torbasını ezerek. "Çünkü bugün Yazuac'a ulaşamazsak başımız dertte demektir."

Brom endişeli değildi. "Buraya daha önce geldim. Yazuac gün batmadan görünecek."

Eragon şüpheyle güldü. "Belki sen benim görmediğim bir şey görüyorsundur. Etraftaki her şey fersahlar boyunca aynı görünürken nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ben yolumu toprağın değil yıldızların ve güneşin yardımıyla buluyorum. Onlar bizi yanlış yönlendirmezler. Gel! Gidelim. Ortada bir şey yokken üzüntü yaratmak aptallıktır. Yazuac şu tarafta."

Brom'un sözleri doğru çıktı. Köyü önce Saphira gördü, ama diğerlerinin onu ufuktaki bir karaltı olarak görmesi için daha vakit vardı. Yazuac hâlâ çok uzaktaydı; yalnızca ovanın düzlüğü yüzünden görülebiliyordu. Yaklaşırlarken köyün iki yakasında kıvrılan bir çizgi bir belirip bir kayboluyordu.

"Ninor Nehri," dedi, Brom işaret ederek.

Eragon, Cadoc'u durdurdu. "Saphira biraz daha bizimle kalırsa görülecek. Biz Yazuac'a girerken o saklansın mı?"

Brom çenesini kaşıyıp köye baktı. "Nehirdeki şu kıvrımı görüyor musun? Orda beklesin. Yazuac'tan yeterince uzak, bu yüzden onu kimse görmez ama bizden çok geri kalmayacağı kadar da yakın. Biz köye gidip alacağımızı alır, sonra onunla burda buluşuruz."

Bu hoşuma gitmedi, dedi Saphira, Eragon planı açıklayınca. Bir suçlu gibi saklanmak sinir bozucu.

Görülürsek ne olur biliyorsun. Saphira homurdanmakla birlikte boyun eğerek havalandı.

Kısa bir süre sonra tadını çıkaracakları yiyecek ve içecekleri düşünerek adımlarını hızlandırdılar. Küçük evlere yaklaşırlarken bir düzine bacadan duman çıktığını gördüler, ama sokaklar bomboştu. Köyü anormal bir sessizlik kaplamıştı. Aralarında herhangi bir konuşma olmadan ilk evin önünde durdular.

Eragon birden, "Havlayan hiç köpek yok," dedi.

"Yok."

"Ama bu hiçbir şey ifade etmez."

"...Etmez."

Eragon durakladı. "Birisi şimdiye kadar bizi görmüş olmalıydı."

"Evet."

"O zaman neden kimse dışarı çıkmadı?"

Brom gözlerini kısarak güneşe baktı. "Korkuyor olabilirler."

"Olabilir," dedi, Eragon. Bir an sessiz kaldı. "Ya bu bir tuzaksa? Ra'zac bizi bekliyor olabilir."

"Su ve erzaka ihtiyacımız var."

"İşte Ninor."

"Yine de erzaka ihtiyacımız var."

"Doğru." Eragon etrafına bakındı. "Peki içeri giriyor muyuz?"

Brom dizginlere hafifçe vurdu. "Evet, ama aptal gibi değil. Burası Yazuac'ın ana girişi. Eğer bir tuzak varsa burda olacaktır. Kimse bizim farklı yönden gelmemizi beklemez."

Arkadan mı dolaşacağız o zaman?" diye sordu, Eragon. Brom başıyla onaylayıp kılıcını çıkardı, eyere koydu. Eragon yayını gerip bir ok taktı.

Sessizce kasabanın etrafından dolaşıp dikkatle girdiler. Onlar yaklaşırken kaçan bir tilki hariç sokaklar boştu. Evler karanlıktı ve parçalanmış camlarıyla kötü bir şey olacakmış ifadesiyle doluydu. Kapıların en kırılıp menteşelerine asılı kalmıştı. Atlar endişeyle gözlerini yuvalarla döndürüyordu. Eragon'un avucu karıncalandı, ama kaşıma isteğine direndi. Kasabanın merkezine doğru giderlerken okuna sıkıca sarıldı, yüzü sapsarıydı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Karşılarında, yüzleri buruşuk kaskatı cesetlerden oluşan bir yığın yükseliyordu. Giysileri kanla sıırılsıklamdı, karmakarışık olmuş toprak kan lekeleriyle doluydu. Doğranmış erkekler korumaya çalıştıkları kadınların üstünde yatıyorlardı, anneler çocuklarına sıkıca sarılmış ve birbirini korumaya çalışan sevgililer ölümün soğuk kucığında buluşmuştu. Hepsi, ne kara oklar saplanmıştı. Ne küçüklere, ne de yaşlılara acımışlardı. Daha kötüsü de yığının tepesindeki bebeğin beyaz bedeninden yükselen diken mızraktı.

Gözyaşları Eragon'un bakışlarını bulanıklaştırdı, başka yöne doğru bakmaya çalıştı, ama ölü yüzler dikkatini çekiyordu. Açık gözlere bakıp hayatın onları nasıl bu kadar kolayca bıraktığını merak etti. Sonuma böyle olacaksa yaşamının ne anlamı var? İçini büyük bir umutsuzluk dalgası kapladı.

Bir karga gökyüzünden inip kara bir gölge gibi mızrağa tündü. Başını yana eğip açgözlü bir şekilde bebeğin yüzünü inceledi. "Oh, hayır, bunu yapmayacaksın," diye dişlerini gösterdi, Eragon, yayını gerip bir ok fırlatırken. Karga tüyleri savrularak sırtüstü düştü, ok göğsünde yükseliyordu. Eragon yaya bir ok daha taktı, ama midesi bulandı ve Cadoc'un yanından eğilip yere kasmaya başladı.

Brom sırtını sıvazladı. Eragon'un işi bitince Brom yumuşak bir şekilde, "Beni Yazuac'ın dışında beklemek ister misin?" diye sordu.

"Hayır... kalacağım," dedi, Eragon ve titreyerek ağzını sildi. Karşısındaki korkunç manzaraya bakmamaya çalıştı. "Bunu kim yapmış ola-" Sözlerini tamamlayamadı.

Brom kaşlarını çattı. "Başkalarının acı çektiğini görmekten zevk alan birileri. Pek çok yüzleri vardır, bir sürü kılığa girerler, ama onların tek bir adı vardır: kötülük. Bunu anlamamanın bir yolu yok. Bütün yapabileceğimiz kurbanlara şefkat gösterip hürmet etmek."

Snowfire'dan inip etrafta dolaştı, karışmış toprağı dikkatle inceledi. Razac burdan geçmiş," dedi yavaşça. "Ama bu onların değil, Urgalın işi; mızraklar onların yapımı. Bir grup Urgal buraya gelmiş, sayıları yüz kadar olabilir. Bu çok garip; onların böyle toplandığı yalnızca birkaç örnek biliyorum." Diz çöküp bir ayak izini dikkatle inceledi. Küfrederek Snowfire'a koştu, üstüne atladı.

"Yürü!" diye tısladı, Snowfire'ı ileri sürerek. "Burda hâlâ Urgallar var Eragon topuklarını Cadoc'un karnına bastırdı. At ileri atılıp Snowfire'ın peşinden koştu. Evleri hızla geçtiler. Neredeyse Yazuac'ın kıyısına varmışken Eragon'un avucu tekrar karıncalandı. Sağ tarafında bir hareket gördü,

derken dev bir yumruk onu eyerinden aşığı savurdu. Tekrar Cadoc'un üstüne atladı, ama bir duvara çarptı. İçgüdüsel olarak yayını hâlâ sıkıca tutuyordu. Sersemlemiş bir şekilde sendeleyerek ayağa kalktı, böğrünü tutuyordu.

Yüzünde hain bir gülümsemeyle bir Urgal üstüne geldi. Canavar uzun boylu, iri cüsseli ve bir kapıdan daha genişti. Gri derisi ve domuzlarınkine benzer sarı gözleri vardı. Kollarındaki ve çok küçük bir zırhla kaplı göğsündeki kaslar dışarı fırlamıştı. Şakaklarından yükselen bir çift koç boynuzunun üstüne demir bir başlık konmuştu; koluna yuvarlak bir kalkan bağlanmıştı. Güçlü elinde kısa, kötü görünümlü bir kılıç vardı.

Eragon arkasındaki Brom'un Snowfire'in dizginlerini çekerek geri döndüğünü gördü, ama elinde balta olan ikinci Urgalla karşılaşınca o da durdu. "Koş, seni aptal!" diye bağırdı Brom, Eragon'a. Bu arada kılıcını düşmanına doğru sallıyordu. Eragon'un önündeki Urgal kükreyerek kılıcı şiddetle savurdu. Eragon korkuyla geri çekilirken kılıç ıslık çalarak yanağının dibinden geçti. Dönerek Yazuac'ın merkezine doğru koştu, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Urgal çizmeleri gümlenerek onu takip ediyordu. Eragon umutsuzca Saphira'yı yardıma çağırırdı, sonra daha hızlı koşmak için kendini zorladı. Eragon'un çabalarına rağmen Urgallaradaki mesafeyi kapadı; iri dişleri eşsiz bir böğürtüyle aralandı. Urgal neredeyse üstüne çıkarken Eragon mayını gerdi, durarak arkasına döndü, nişan alıp oku fırlattı. Urgal kolunu kaldırıp titrek oku kalkarıyla yakaladı. Canavar, tekrar ok atamadan önce Eragon'la çarpıştı, birbirlerine dolanarak karmaşık bir yumak haline yere düştüler.

Eragon hemen ayağa kalkarak Brom'a koştu. O da Snowfire'in üstünde düşmanıyla yumruklaşıyordu. Urgalların gerisi nerede, diye merak etti Eragon çılgın gibi. Yazuac'ta bir tek bu ikisi mi var? Güçlü bir şakırtı, oldu, Snowfire kişneyerek şaha kalktı. Brom eyerinde ikibüklüm olmuş kolundan kan akıyordu. Yanındaki Urgal zaferle uludu ve ölüm vurusu için baltasını kaldırdı.

Urgalın üstüne doğru atılan Eragon'dan sağır edici bir çığlık koptu Urgal şaşkınlık içinde durdu, küçümseyerek Eragon'a bakıp baltasını savurdu. Eragon iki el e indirilen darbenin altında yere çömelip Urgalın böğrünü tırnaklayıp kanlı izler bıraktı. Urgalın yüzü öfkeyle çarpıldı. Baltasını tekrar savurdu, ama Eragon yana kayıp bir ara sokakta yalpalayarak koşmaya başladı.

Eragon bütün dikkatini Urgalı Brom'dan uzaklaştırmaya vermişti. İki evin arasındaki dar geçite girince buranın çıkmaz sokak olduğunu görüp kayarak durdu. Geri dönmeye çalıştı, ama Urgallar girişi tıkamıştı bile. Gıcırıtılı sesleriyle küfrederek yaklaştılar. Eragon iki yana bakıp kaçacak bir yer aradı, ama yoktu.

Urgallara bakarken zihninde bazı hayaller belirdi: bir mızrağın etrafına yığılan ölü köylüler ve hiç büyümeyecek olan bir bebek. Kaderlerini düşünürken vücudunun her yerinden hücum eden ateşli bir gücün içinde toplandığını hissetti. Bu adalet arzusundan daha öte bir şeydi. Bütün varlığı ölüm gerçeğine karşı isyan ediyordu. Patlamaya hazır olana dek gücü büyüdü, büyüdü.

Doğrularak dimdik oldu, bütün korkusu gitmişti. Yayını doğrulttu Urgallar gülerek kalkanlarını kaldırdılar. Eragon yüzlerce kez yaptığı gibi okun üstünden baktı ve okun tepesiyle hedefi aynı hizaya getirdi. İçinde ki enerji dayanılmaz bir seviyede yanıyordu. Enerjiyi salması gerekiyordu, yoksa kendisini tüketecekti. Birden dudaklarından kendiliğinden söz dökülüverdi. "Brisingr!"

Ok havada ıslık çalarak ilerledi, mavi bir ışıqla parlıyordu. Öndeki Urgalın alnına çarptı ve hava bir patlama sesiyle çınladı. Mavi şok dalgası canavarın başından fırlayıp öteki Urgalı da anında

öldürdü, bir tepki verme fırsatı bulamadan Eragon'a ulaştı, ama herhangi bir zarar vermeden içinden geçip evlerin arasında dağıldı.

Eragon nefes nefese buz gibi avucuna baktı. Gedwey Ignasia bembeyaz olmuş bir metal gibi parlıyordu, ama daha Eragon bakarken solup normale döndü. Yumruğunu sıktı, sonra bir yorgunluk dalgası her yerini kapladı. Kendini biraz garip ve güçsüz hissediyordu, sanki günlerdir birsey yememişti. Dizleri büküldü ve duvarın dibine çöktü.

Vahşi havanın dinmesi yavaş oluyordu, ama gün ilerledikçe başka bir yere göç etti. Gökyüzü bir kez daha ortaya çıktı ve batan güneş göz alıcı bir şekilde parlamaya başladı. Işık huzmeleri bulutları çarpıcı renklere boyarken her şey keskin bir zıtlık kazandı: bir taraf parlak, öteki tarafısimsiyahtı. Çimen sapları mermer sütunlar kadar güçlü görünüyordu. Sıradan şeyler çok güzel görünmeye başlamıştı; Eragon kendini bir tablonun içinde oturuyormuş gibi hissediyordu.

Dinçleşen toprak taptaze kokuyor, zihinlerini berraklaştırarak ruh hallerini canlandırıyor. Saphira gerindi, boynunu uzatarak mutlu bir şekilde kükredi. Atlar ondan uzağa kaçıştılar, ama Eragon ve Brom, onun coşkusuna güldü.

Güneş iyice kaybolmadan geceyi geçirmek için durdular. Dövüşemeyecek kadar yorgun oldukları için doğruca uykuya daldılar.

Eragon kendinde birazcık güç bulunca ölü yaratıkların yanından geçip ara sokaktan çıktı. Çok fazla gitmesine gerek kalmadan Cadoc yanına geldi. "Güzel, yaralanmamışsın," diye mırıldandı, Eragon. Ellerin deli gibi titrediğini ve beden hareketlerinin kesik kesik olduğunu fark etti. Gördüğü her şey bir başkasına oluyormuş gibi etkilenmediğini hissediyordu.

Snowfire'ı buldu. Burun delikleri kabarmış, kulakları başına doğru yatmıştı ve bir evin köşesinde hızla koşmaya hazır bir şekilde hoplayıp zıplıyordu. Brom hâlâ eyerinin üstünde hareketsiz bir şekilde ikibüklüm yatıyordu. Eragon zihniyle uzanıp atı yatıştırdı. Snowfire sakinleşince Eragon, Brom'un yanına gitti.

Yaşlı adamın sağ kolunda uzun, kanlı bir kesik vardı. Yara çok fazla kanamıştı, ama yara ne derin, ne de genişti. Yine de Brom'un çok fazla kan kaybetmeden yarasının sarılması gerektiğini biliyordu Eragon. Snowfire'ı biraz okşadıktan sonra Brom'u eyerden kaydırıldı. Ağırlık onun için çok fazla olduğundan adamı yere düşürdü. Kendi güçsüzlüğü karşısında şaşkına döndü.

Başının içini bir öfke ılgığı doldurdu. Saphira gökyüzünden dalışa geçip telaşla önlerine indi, kanatlarını tam olarak kapamadı. Gözleri yanarak öfkeyle tısladı. Kuyruğu havayı dövüyordu. Başının üstünde saklayınca Eragon yüzünü buruşturdu. Yaralandın mı, diye sordu Saphira, sesi öfkeyle kayınıyordu.

"Hayır," diye onu temin etti Eragon, Brom'ı sırtına alırken.

Uyarılar

Saphira kükreyip, bunu yapanlar nerede? Onları paramparça edeceğim, dedi.

Eragon yorgun bir şekilde geldiği sokağı işaret etti. "Bunun bir yararı olmaz; zaten ölüler."

Onları sen mi öldürdün, diye sordu Saphira şaşkınlıkla.

Eragon başını evet anlamında salladı. "Bir şekilde becerdim." Birkaç kısa sözcükle olanları anlatırken bir yandan da eyerde Zar'roc'un sarılı olduğu bez parçasını arıyordu.

Saphira büyük bir ciddiyetle, sen artık büyüdün, dedi.

Eragon homurdandı. Uzun bir bez parçası bularak Brom'un kaftanının kolunu dikkatle sıyırdı. Birkaç becerikli hareketle kesiği temizleyip sıkıca sardı. Keşke hâlâ Palancar Vadisi'nde olsaydık, dedi Saphira'ya. Orada en azından hangi bitkinin neyi iyileştirdiğini biliyordum. Burada Brom'a iyi gelecek şeyin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Brom'un kılıcını yerden alıp temizledi, sonra Brom'un belindeki kınına soktu.

Gitmeliyiz, dedi Saphira. Etrafta başka Urgallar olabilir.

Brom'u taşıyabilir misin? Eyerin onu sabit tutacaktır, böylece onu sen koruyabilirsiniz.

Evet, ama seni yalnız bırakmayacağım.

Tamam, yakınımda uç, ama buradan hemen gidelim. Eyeri Saphira'nın sırtına bağladı, sonra kollarıyla Brom'a sarılıp kaldırmaya çalıştı, ama azalan gücü yine etkisiz kaldı. Saphira... yardım et.

Saphira başını uzatıp Brom'un kaftanının sırtını dişlerinin arasına aldı— Bir kedinin yavrusunu taşıdığı gibi yaşlı adamı yerden kaldırıp sırtına koydu. Sonra Eragon, Brom'un bacaklarını eyerin kayışlarına geçirip bağladı. Yaşlı adam inleyip kıpırdanınca ona baktı.

Brom kızarmış gözlerini kırıştırdı, elini başına koydu. Endişeyle Eragon'a baktı. "Saphira buraya zamanında geldi mi?"

Eragon başını iki yana salladı. "Daha sonra anlatırım. Kolun yaralandı. Elimden geldiğince sardım, ama dinlenecek güvenli bir yere ihtiyacın var."

"Evet," dedi, Brom yavaşça koluna dokunarak. "Kılıcımın nerde olduğunu biliyor musun... Ah, bulmuşsun."

Eragon kayışları sıktı. "Saphira seni alıp beni havadan takip edecek."

"Ona binmemi istediğinden emin misin?" diye sordu, Brom. "Snowfire'a binebilirim."

"O kolunla olmaz. Bu şekilde bayılsan bile düşmezsin."

Brom başıyla onayladı. "Onur duydum." Sağlam kolunu Saphira'nın boynuna doladı, Saphira gökyüzüne yükseldi. Eragon kanatlarının neden olduğu girdapla sarsılarak geriledi, sonra atların yanına döndü.

Snowfire'ı Cadoc'un arkasına bağladı, Yazuac'tan ayrılarak yola geri döndü, güneye doğru ilerlemeye başladı. Yol kayalık bir alana geldikten sonra sola kıvrılıyor ve Ninor Nehri kıyısına devam ediyordu. Eğreltiotları, yosunlar ve küçük çalılar yolun kenarını süslüyordu. Ağaçların altı

insanı ferahlatacak derecede serindi, ama Eragon yatıştırıcı havanın kendisini kandırıp bir güvenlik hissine kapılmasına izin vermedi. Su torbalarını doldurmak ve atlara su içirmek için durdu. Yere bakınca Ra'zac'ın ayak izlerini gördü. En azından doğru yönde gidiyoruz. Saphira tepesinde daireler çizerek ona gözkulak oluyordu.

Yalnızca iki Urgal görmüş olmaları onu rahatsız ediyordu. Köylüler öldürülmüştü ve Yazuac büyük bir kalabalık tarafından yağmalanmıştı, ama neredeydi bu kalabalık? Belki bizim karşılaştıklarımız geride kalan nöbetçilerdi ya da ana kuvveti takip edenlere karşı kurulan bir tuzaktı.

Düşünceleri Urgalları nasıl öldürdüğüne yöneldi. Bir fikir, bir anlayış zihninde belirmeye başladı. O, Eragon –Palancar Vadisi'nde yaşayan bir çiftçi çocuk– sihir kullanmıştı. Sihir! Olanları açıklayacak tek kelime buydu. Olanaksız görünüyordu, ama olanları inkâr edemezdi. Bir şekilde büyücü veya sihirbaz olmuştu! Ama bilmediği şey, bu yeni gücünü bir daha nasıl kullanabileceği veya sınırlarının ve tehlikelerinin neler olduğuydu. Nasıl olur da bu yeteneğe sahip olabilirim? Süvariler arasında yaygın bir şey miydi bu? Eğer Brom biliyorsa bana neden söylemedi? Başımı hayret ve şaş–kınlıkla iki yana salladı.

Brom'un durumunu kontrol etmek ve düşüncelerini paylaşmak için Saphira'yla sohbet etti. Sihir konusunda Saphira da onun kadar şaşkıındı. Sap hira, bize kalacak bir yer bulabilir misin? Buradan fazla uzağı göremiyorum– Saphira araştırırken o Ninor boyunca ilerlemeye devam etti.

Işık azalırken bir çağrı ona ulaştı. Gel. Saphira, ona nehrin yanındaki ağaçların arasında gizli bir açıklığın resmini gönderdi. Eragon atları bu yöne doğru çevirip hızlanmaları için dürttü. Saphira'nın yardımıyla yeri bulması kolay oldu, ama o kadar iyi gizlenmişti ki, başka kimsenin orayı fark etmediğinden emindi.

Açıklığa girdiğinde küçük, ateşsiz bir duman yanıyordu bile. Brom ateşin yanına oturmuş garip bir açıyla büktüğü koluyla ilgileniyordu. Saphira yanına çömelmişti, vücudu çok gergindi. Dikkatle Eragon'a baktı, yaralanmadığından emin misin?

Dışandan hayır... ama başka yerlerimden emin değilim.

Sana yardıma daha önce gelmeliydim.

Kendini kötü hissetme. Bugün hepimiz hata yaptık. Benimki sana yakın durmamaktı. Bu ifade karşısında Saphira'nın duyduğu minnettarlık Eragon'u çok etkiledi. Brom'a baktı. "Nasılsın?"

Yaşlı adam koluna baktı. "Büyük bir yara ve korkunç acıyor, ama hızla iyileşecek. Temiz bir sargıya ihtiyacım var; eskisi umduğum kadar uzun dayanmadı." Brom'un yarasını yıkamak için su kaynattılar. Brom koluna temiz bir bez sarıp, "Bir şeyler yemeliyim," dedi. "Sen de aç görünüyorsun. Önce yemek yiyip sonra konuşalım."

Karınları doyup ısındıktan sonra Brom piposunu yaktı. "Ben baygınken neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi artık. Çok merak ediyorum." Yüzü titreyen ışığı yansıtıyordu ve kalın kaşları sertçe çatılmıştı.

Eragon gergin bir şekilde ellerini kucağına koyup süslemeden olanları anlattı. O konuşurken Brom sessiz kaldı, aklından geçenleri yüzünden okumak olanaksızdı. Eragon sözlerini bitirince Brom yere baktı. Uzun bir süre boyunca yalnızca ateşin sesi duyuldu. Brom sonunda kıpırdandı. "Bu gücü daha önce kullandın mı?"

"Hayır. Sen bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Biraz." Brom'un yüzü düşünceliydi. "Galiba sana hayatımı borçluyum. Umarım bir gün bu iyiliği ödeyebilirim. Gurur duymalısın; çokaz insan ilk Urgalı öldürdükten sonra hayatta kalmayı başardı. Ama bun yapma şeklin çok tehlikeliymiş. Kendini ve bütün kasabayı da yok edebi lirdin."

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Eragon kendini savunarak. "Urgallar nerdeyse tepeme binmek üzereydi. Eğer bekleseydim beni paramparça ederlerdi!"

Brom piposunu dişledi. "Ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yoktu."

"O halde sen söyle bana," diye ona meydan okudu Eragon. "Bu esrarı aydınlatacak cevaplar arıyorum, ama bir anlam çıkaramıyorum. Ne oldu? Ben nasıl sihir kullanabilirim? Daha önce kimse bana bu konuda ders vermedi ya da büyü yapmayı öğretmedi."

Brom'un gözleri parladı. "Bu senin –kullanmak bir yana– öğreneceğin bir şey değil!"

"Ama kullandım işte ve savaşmak için bu güce tekrar gerek duyabilirim. Ama sen bana yardım etmezsen bunu yapamam. Yanlış olan ne? Yaşlı ve bilge olana kadar öğrenmemem gereken bir sır mı var? Ya da belki sen sihir konusunda bir şey bilmiyorsundur?"

"Evlad!" diye kükredi, Brom. "Nadir görülen bir küstahlıkla cevap istiyorsun. Ne istediğini bilseydin sormak için bu kadar acele etmezdin. Beni zorlama." Durakladı, sonra rahatlayarak daha nazik bir tutam içine girdi. "İstediğin bilgi senin anlayamayacağın kadar karmaşık."

Eragon itiraz etmek için heyecanla ayağa kalktı. "Kimsenin bana açıklamadığı garip kuralları olan bir dünyanın içine itilmiş gibi hissediyorum kendimi."

"Anlıyorum," dedi, Brom. Çimenlerle oynamaya başladı. "Vakit geç oldu ve artık uyumalıyız, ama başımın etini yemene engel olmak için sana birkaç şey söyleyeceğim. Bu sihrin –sihir olduğu için– dünyanın geri kalanı gibi kuralları var. Kuralları bozarsan cezası istisnasız ölümdür. Yaptığın işler gücünle, bildiğin sözcüklerle ve hayal gücünle sınırlıdır."

"Sözcükler derken ne demek istiyorsun?" diye sordu, Eragon.

"Yine sorular!" diye bağırdı, Brom. "Bir an için sorularının bittiğini sanmıştım. Ama sormakta haklısın. Urgalları vururken bir şey söylemedin mi?"

"Brisingr, dedim." Ateş parladı ve Eragon'un içini bir ürperti kapladı. Bu sözcükle ilgili bir şey onun kendisini inanılmaz derecede canlı hissetmesine neden oldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Brisingr bütün canlıların eskiden kullandı antik bir dilden gelir. Ama bu dil zaman içinde unutulmuştur ve Alageaesia'da binlerce yıldır konuşulmamıştır, ta ki Elfler deniz ötesinden tekrar getirene kadar. Elfler bu dili başka ırklara öğrettiler, onlar da bunu güçlü şeyleri yapmak için kullandılar. Eğer bulabilirsen her şey için bir isim vardır bu dilde."

"Ama bunun sihirle ne ilgisi var?" diye sözünü kesti, Eragon.

"Hem de çok ilgisi var! Bütün gücün temeli bu. Bu dil nesnelere gerçek doğasını tarif eder, herkesin gördüğü yapay yönünü değil. Örneğin, ateşe brisingr denir. Yeterince güçlüysen brisingr'ı ateşi istediğin gibi yönlendirmek için kullanabilirsin. Bugün olan şey de bu."

Eragon bir an düşündü. "Ateş neden maviydi? Bütün söylediğim yalnızca ateşe nasıl olup da tam olarak istediğim şeyi yaptı?"

"Renk kişiden kişiye değişir. Sözcüğü kimin söylediğine bağlıdır. Ateşin neden senin istediğin şeyi

yaptığına gelince bu pratik meselesidir. Başlangıç aşamasındakilerin çoğunun ne istediklerini tam olarak söylemeleri gerekir. Deneyim kazandıkça bu o kadar gerekli olmaz. Gerçek bir usta yalnızca su der ve mücevher gibi tamamen ilişkisiz bir şey yaratabilir. Nasıl yaptığını anlamayabilirsin, ama gerçek usta suyla mücevher basındaki bağlantıyı görmüş ve gücünün odak noktası olarak kullanmıştır. Bu pratik tam bir sanattır. Senin yaptığın şey son derece zordu."

Saphira, Eragon'un düşüncelerini böldü. Brom bir büyücü! Ovada böyle ateş yaktı. Büyüyü yalnızca bilmekle kalmıyor kendisi de yapabiliyor!

Eragon'un gözleri irileşti. Haklısın!

Ona gücünü sor, ama söylediklerine dikkat et. Bu tür yeteneklere sahip birisine karşı saygısızlık etmek akılsızlık olur. Eğer büyücü ya da sihirbazsa Carvahall'e yerleşmesinin ardındaki nedenlerin ne olduğunu kim bilebilir?

Eragon sözlerini dikkatle seçerken bunları aklından çıkarmadı. "Saphira ve ben bir şey fark ettik. Sen de sihir yapabiliyorsun, değil mi? İlk gün ovada ateşi böyle yaktın."

Brom başını hafifçe yana eğdi. "Bir dereceye kadar sihir yapabiliyorum.

"O zaman neden Urgallarla savaşırken bu gücünü kullanmadın? Aslında şimdi düşününce sihrin işe yarayabileceği bir sürü fırsat aklıma geliyor... bizi fırtınadan koruyabilirdin ve gözlerimize kumların girmesine engel olabilirdin."

Brom piposunu yeniden doldurduktan sonra konuştu. "Bazı basit nedenlerle. Ben bir Süvari değilim, ki bu da senin en zayıf anında bile benden daha güçlü olduğun anlamına geliyor. Ve artık genç değilim; eskiden olduğu kadar güçlü de değilim. Ne zaman sihir yapmaya kalksam gitgide zorlaşıyor."

Eragon utanarak bakışlarını yere indirdi. "Üzgünüm."

"Üzülme," dedi, Brom kolunu kıpırdatırken. "Bu herkese olur."

"Sihir yapmayı nerden öğrendin?"

"Bu kendime saklayacağım bir sır... Ama şu kadarını söyleyebilirim ki çok uzak bir yerde ve çok iyi bir öğretmenden öğrendim. Sana en azından onun derslerini öğretebilirim." Brom küçük bir taşla piposunu söndürdü. "Bir sürü sorun olduğumu biliyorum ve onları cevaplayacağım, ama yarına kadar beklemek zorundalar."

Gözleri parlayarak öne doğru eğildi. "O zamana kadar deneme yapmana engel olmak için şunu söyleyeceğim: sihir yapmak kolunu ve sırtım kullanman kadar enerji gerektirir. Bu yüzden Urgalları yok ettikten sonra kendini o kadar yorgun hissettin. Ve ben de bu yüzden öfkeliydim. Bu senin için korkunç bir riskti. Eğer yaptığın sihirle vücudundakinden daha fazla enerji kullansaydın sen de ölebilirdin. Sihri ancak sıradan yollarla başaramayacağın işler için kullanmalısın."

"Bir büyüünün bütün enerjini tüketeceğini nerden anlarsın?" diye sordu Eragon korkarak.

Brom ellerini kaldırdı. "Çoğu zaman bunu bilemezsin. Bu yüzden büyücülerin sınırlarını bilmeleri ve o zaman bile dikkatli olmaları gerekir. Bir kez işe girdikten ve sihir yaptıktan sonra seni öldüreceğini bilsen bile geri alamazsın. Bunun senin için bir uyarı olmasını istiyorum: daha fazla şey öğrenmeden hiçbir şey deneme. Bu gecelik bu kadar yeter."

Battaniyelerini yayarlarken Saphira tatmin olmuş bir şekilde yorumda bulundu, ikimiz de gittikçe daha güçlü oluyoruz, Eragon. Yakında kimse karşımızda duramayacak.

Evet, ama hangi yolu seçeceğiz?

Hangisini istersek, dedi Saphira kendinden hoşnut bir tavırla geceyi geçirmek için yerine yerleşirken...

Sihir En Basit Şeydir

"Sence o Urgallar neden hâlâ Yazuac'taydı?" diye sordu, Eragon, yola çıktıktan bir süre sonra.

"Geride kalmaları için bir neden yok gibiydi."

"Bence kasabayı yağmalamak için ana gruptan ayrıldılar. Bana garip gelen şey, bildiğim kadarıyla

Urgalların tarihte yalnızca iki ya da üç kez güçlerini birleştirmiş olmaları. Bunu şimdi yapmaları beni rahatsız ediyor."

"Sence saldırıya Ra'zac mı neden olmuştur?"

"Bilmiyorum. Yapabileceğimiz en iyi şey mümkün olan en yüksek hızla Yazuac'tan uzaklaşmaktır. Üstelik Ra'zac bu yöne, yani güneye gitmiş."

Eragon doğruladı. "Ama hâlâ erzaka ihtiyacımız var. Yakında başka kasaba var mı?"

Brom başını iki yana salladı. "Hayır, ama yalnızca et yemek zorunda kalırsak Saphira bizim için avlanır. Bu ağaç grubu sana küçük görünebilir, ama içinde yaşayan bir sürü hayvan var. Miller boyunca nehir tek su kaynağımız, bu yüzden ovadaki hayvanların çoğu su içmek için buraya gelir. Aç kalmayız."

Eragon, Brom'un cevabıyla tatmin olarak sessiz kaldı. Atlarla yola devam ederlerken gürültülü kuşlar etraflarında uçuşuyor, nehir sakin bir şekilde yanlarından akıyordu. Hayat ve enerjiyle dolu gürültülü bir yerdi burası. "O Urgal seni nasıl yaraladı?" diye sordu, Eragon. "Her şey o kadar hızlı oluyordu ki bir şey göremedim."

"Aslında kötü şanslı," diye homurdandı, Brom. "Ondan daha üstün durumda olduğum için Snowfire'ı tekmeledi. Aptal at şaha kalktı ve dengemi kaybetmeme neden oldu. Bu Urgalın beni yaralamasına yetti." Çenesini kaşdı. "Hâlâ şu sihir işini merak ediyorsundur herhalde. Var olduğunu keşfetmiş olman zorlu bir sorun ortaya koyuyor. Bunu çok az kişi bilir, ama farklı güçlerde olsa da bütün Süvariler sihri kullanabilirdi. Güçlerinin doruk noktasında bile bu yeteneklerini gizli tuttular, çünkü bu onlara düşmanları karşısında bir avantaj sağladı. Eğer herkes bilseydi sıradan insanlarla baş etmek zor olurdu. Çoğu insan kralın sihir güçlerinin onun bir büyücü ya da sihirbaz olmasının sonucu olduğunu düşünür. Oysa bu doğru değil; bunun nedeni onun bir Süvari olması."

"Aradaki fark ne? Büyüyü kullanmış olmam beni büyücü yapmıyor mu?"

"Kesinlikle hayır! Shade gibi bir büyücü isteğini gerçekleştirmek için ruhları kullanır. Bu senin gücünden tamamen farklı bir şey. Ama bu seni, güçleri ruhların veya bir ejderhanın yardımı olmaksızın var olan bir büyücü de yapmaz. Güçlerini çeşitli iksir ve büyülerden alan bir cadı ya da sihirbaz da değilsin.

"Bu da beni başlangıç noktama geri götürüyor: yani ortaya koyduğum soruna. Senin gibi genç Süvariler bedenlerini güçlendirmek ve zihinsel kontrollerini artırmak için tasarlanmış sıkı bir rejime tabi tutuluyorlardı. Bu rejim aylarca, bazen yıllarca sürüyordu, ta ki Süvariler sihir yapmaya yetecek kadar sorumlu bulunana kadar. O zamana dek tek bir öğrenciye bile potansiyel güçlerinden söz edilmezdi. İçlerinden biri büyü yapabildiğini kazayla fark ederse hemen özel eğitime alınıyordu. Ama birisinin bunu kendi kendine keşfetmesi çok nadir görülüyordu." Başını Eragon'a doğru eğdi. "Ama onlar hiçbir zaman senin maruz kaldığın baskıyla karşılaşmıyordu."

"Peki en sonunda sihri kullanmak için nasıl eğitiliyorlardı?" diye sordu, Eragon. "Bunun birisine nasıl öğretilbileceğini anlayamıyorum. Bana iki gün önce anlatmaya kalksan bir şey ifade etmezdi."

Öğrencilere onları düş kırıklığına uğratmak için bir dizi anlamsız alıştırmaya veriliyordu. Örneğin, bir taş yığınına yalnızca ayaklarını kullanarak taşımaları, akan küvetlerini suyla doldurmaları ve buna benzer ola naksız işler veriliyordu. Bir süre sonra sihir kullanmaya yetecek kadar sinirleniyorlardı. Bu durum çoğu zaman işe yarıyordu.

"Bunun anlamı şu ki, bu eğitimi almış bir düşmanla karşılaşırsan dezavantajlı duruma düşersin. O kadar yaşlı olan birileri var hâlâ: birincisi kral tabii Elflerden söz etmiyorum bile. Onlardan biri seni paramparça edebilir."

"O halde ne yapabilirim?"

"Resmi eğitim için zaman yok, ama yolculuk sırasında bir sürü şey yapabiliriz," dedi, Brom. "Sana güç ve kontrol hissi kazandıracak pek çok teknik biliyorum, ama bir gecede Süvariler'in disiplinini kazanamazsın." Eragon'a keyifle baktı. "Sen bunları yolda giderken biriktirmek zorunda kalacaksın. Başta zor gelecek, ama ödülün büyük olacak. Senin yaşında hiçbir Süvari'nin senin dün o iki Urgala karşı yaptığın gibi sihir yapamadığını bilmek seni memnun edecektir."

Eragon bu övgü karşısında gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bu dilin bir adı var mı?"

Brom kahkahayla güldü. "Evet, ama kimse bilmiyor. İnanılmaz güce ait bir sözcük olmalı, senin bütün dili ve onu kullananları kontrol edebileceğin bir şey. İnsanlar bunu uzun süredir arıyorlar, ama kimse bulamadı."

"Bu sihrin nasıl işe yaradığını hâlâ anlamıyorum," dedi, Eragon. "Tam olarak nasıl kullanacağım?"

Brom şaşkındı. "Bunu yeterince açıklamadım mı?"

"Hayır."

Brom derin bir nefes alıp, "Sihirle uğraşmak için kesin bir içsel gücün olmalı, ki bugünlerde bulunması çok zor bir şey bu. Ayrıca bu gücü istediğin zaman çağırabilmelisin. Bir kez çağırdıktan sonra da ya kullanmalı ya da yok olup gitmesine izin vermelisin. Anladın mı? Şimdi, gücünü kullanmak istiyorsan, antik dilde senin niyetini tarif eden sözcüğü veya ifadeyi söylemelisin. Örneğin, dün brisingr demeseydin hiçbir şey olmazdı."

"Yani yeteneklerim bildiğim dille sınırlı."

"Kesinlikle," diye bir sevinç çığlığı attı, Brom. "Ayrıca, o dili konuşurken aldatmaca yapman mümkün değil."

Eragon başını iki yana salladı. "Olamaz, insanlar her zaman yalan söyler. Antik dilin söylenişi bunu yapmalarını engelleyemez."

Brom tek kaşını kaldırıp, "Fethrblaka, eka weohnata neiat haina ono. Blaka eom iet lam," dedi. Birdenbire bir kuş ağaçtan havalanıp eline kondu. Neşeyle cıvıldaşıp boncuk gibi gözlerle onlara baktı. Bir süre sonra Brom, "Eitha," dedi ve kuş uçup gitti.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, Eragon.

"Ona zarar vermeyeceğime söz verdim. Ne demek istediğimi tam olarak anlamamış olabilir, ama güç dilinde sözlerimin anlamı çok açıktı. Kuş bana güvendi, çünkü bütün hayvanların ne yaptığını, bu

dili konuşanların sözleriyle bağlandığını biliyor."

"Peki Elfler de bu dili mi konuşuyor?"

"Evet."

"Yani hiç yalan söylemiyorlar, öyle mi?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti, Brom. "Söylemediklerini iddia ediyorlar ve bir bakıma doğru bu, ama bir şey söylerken başka bir şey kastetme sanatında ustalaştılar. Niyetlerinin tam olarak ne olduğunu veya onları doğru olarak anlayıp anlamadığını asla bilemezsin. Çoğu kez gerçeği yalnızca kısmen açıklayıp gerisini saklarlar. Onların kültürleriyle baş etmek için ince ve kurnaz bir akıl gerekir."

Eragon bunu düşündü. "Özel isimler bu dilde ne anlama gelir? İnsanlara güç verir mi bu isimler?"

Brom'un gözleri onaylar gibi parladı. "Evet, verirler. Dili konuşanların iki adı vardır. Birincisi gündelik kullanım içindir ve çok az otoritesi vardır. Ama ikincisi gerçek isimleridir ve yalnızca güvenilir birkaç kişiyle Paylaşılır. Bir zamanlar kimse gerçek adını gizlemezdi, ama bu çağ o kadar nazik değil. Gerçek adını bilen herkes senin üzerinde muazzam bir güç kazanır. Hayatını bir başkasının ellerine bırakmak gibi bir şeydir bu. herkesin gizli bir adı vardır, ama çok az kişi ne olduğunu bilir."

"Gerçek adını nasıl bulursun?" diye sordu, Eragon.

"Elfler kendilerininkini içgüdüsel olarak bilirler. Başka kimse bu yeteneğe sahip değildir. İnsan Süvariler genellikle isimlerini bulmak için arayışa girerler... ya da isimlerini söyleyecek bir Elf bulurlar, ama bu çok nadir olur, çünkü Elfler bu bilgiyi bedavaya dağıtmazlar."

"Ben kendi adımlı bilmek isterdim," dedi, Eragon.

Brom'un alını kırıştı. "Dikkatli ol. Bu korkunç bir bilgi olabilir. Her. hangi bir aldanma veya sempati olmadan kim olduğunu gerçekten bilmek, kimsenin kazasız belasız atlatamadığı bir deneyim anıdır. Bazıları çarpıcı gerçek yüzünden delirirler. Bazıları unutmaya çalışır. Ama isim başkalarına güç verirken sen de kendin üzerinde güç kazanabilirsin, tabi gerçek seni mahvetmezse."

Eminim etmeyecektir, diye yorumda bulundu, Saphira.

"Yine de bilmek isterdim," dedi, Eragon kararlı bir şekilde.

"Kolay vazgeçmiyorsun. Bu iyi bir şey, çünkü yalnızca kararlı olanlar kimliklerini bulurlar, ama bu konuda ben sana yardım edemem. Bu senin kendi başına yapman gereken bir araştırma." Brom yaralı kolunu kaldırıp rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Neden kolunu sihirle iyileştiremiyorsun ya da iyileştirmiyorsun?" diye sordu, Eragon.

Brom gözlerini kırıştırdı. "Buna gerek yok, ama gücümün dışında olduğu için hiç düşünmedim zaten. Sen doğru bir sözcükle bunu yapabilirsin, ama gücünü tüketmeni istemiyorum."

"Seni bir sürü ağrı acıdan kurtarabilirdim," diye itiraz etti, Eragon. 1 "Bununla yaşayabilirim," dedi Brom, kesin bir ifadeyle. "Bir yarayı sihirle iyileştirmek kendi başına iyileşirken gerektiği kadar enerji ister. Önümüzdeki birkaç gün yorulmanı istemiyorum. Henüz böyle zor bir işe girişmemelisin."

"Peki, eğer kolunu iyileştirmek mümkünse, ölmüş birisini geri getirebilir miyim?"

Bu soru Brom'u şaşırttı, ama hemen cevap verdi. "Seni öldürecek projeler hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Bu onlardan bir tanesi. Süvariler'in kendi güvenlikleri için ölüleri yeniden canlandırmaya çalışmaları yasaklanmıştır. Hayatın ötesinde sihrin bir işe yaramadığı bir boşluk var. Eğer ona uzanırsan gücün yok olur ve ruhun karanlığa gömülür

Büyücüler, sihirbazlar ve Süvariler... bu eşikte hepsi başarısız olup öldü. Mümkün olanın yanında kal –kesikler, sıyrıklar, belki kırık kemikler ama ölülerden kesinlikle uzak dur."

Eragon kaşlarını çattı. "Bu benim sandığımdan çok daha karmaşık."

"Kesinlikle!" dedi, Brom. "Ve eğer ne yaptığını anlamazsan çok büyük bir şey yapıp ölürsün." Eyerinde dönüp aşağıya eğildi, yerden bir avuç çakıl taşı aldı. Büyük bir çabayla kendini düzeltti, sonra biri hariç bütün taşları attı. "Bu çakıl taşı görüyor musun?"

"Evet."

"Bunu al." Eragon alıp dikkati çekecek bir özelliği olmayan taşta baktı. Siyah, düz ve başparmağı kadar büyüktü. Yolda onun gibi sayısız taş vardı. "Bu senin eğitimin."

Eragon şaşkın bir şekilde ona baktı. "Anlamadım."

"Elbette anlamıyorsun," dedi, Brom sabırsızlıkla. "Bu yüzden ben seni eğitiyorum, sen beni değil. Şimdi konuşmayı kes yoksa hiçbir yere varamayacağız. Yapmanı istediğim şey taşı avucundan havaya kaldırıp mümkün olduğunca havada asılı tutman. Kullanacağın sözcükler stenr reisa. Söyle bakayım."

"Stenr reisa."

"Güzel. Hadi şimdi dene."

Eragon bütün dikkatini çakıl taşına verdi, zihninde bir gün önce kendisini yakan enerjiden bir iz aradı. O ter içinde taşta bakıp düş kırıklığına uğrarken taş öylece hareketsiz duruyordu. Bunu nasıl yapacağım? Sonunda kollarını göğsünde kavuşturup söylendi. "Bu imkânsız."

"Hayır," dedi, Brom huysuz bir sesle. "Ne zaman imkânsız olup olmadığım ben söyleyeceğim. Mücadele et! Bu kadar kolay teslim olma. Bir daha dene."

Eragon kaşlarını çatarak gözlerini kapadı, bütün dikkat çelici düşünceleri bir kenara bıraktı. Derin bir soluk alıp bilincinin en uzak köşeleri uzandı, gücünün bulunduğu yerleri bulmaya çalıştı. Araştırırken yalnızca düşünceler ve anılar buldu, derken farklı bir şeyle karşılaştı... kendisinin bir parçası olan ve olmayan bir yumru. Heyecanlanarak içine girmeye, ne gizlediğini bulmaya çalıştı. Dirençle, zihnindeki bir engel e karşılaştı, ama gücün öteki tarafta olduğunu biliyordu. Engeli yıkmaya çalıştı, ama çabalarının karşısında sapsasağlam duruyordu. Öfkelenerek engeli hücum etti, ince bir cam tabakası gibi parçalanıp zihnini bir ışık seliyle kaplayana dek bütün gücüyle vurdu.

"Stenr reisa," dedi yutkunarak. Çakıl taşı belli belirsiz parlayan avucunun üstünde yükseldi. Havada asılı tutmaya çalıştı, ama gücü kaçarak tekrar engelin arkasına girdi. Taş avucuna düştü, avucu normale döndü.

Kendini biraz yorgun hissediyordu, ama başarısı karşısında mutlulukla sırıttı.

"İlk deneme için fena değil," dedi, Brom.

"Neden elim böyle oluyor? Küçük bir fener gibi."

"Kimse bilmiyor," diye itiraf etti, Brom. "Süvariler güçlerini gedwey ignasia'yı taşıyan elleriyle

aktarmayı tercih ediyorlardı. Öteki elini de kullanabilirsin, ama o kadar kolay olmaz." Bir an için Eragon'a baktı. "Eğer yakılıp yıkılmamışsa bir sonraki kasabada sana bir eldiven alacağım. İzi kendin de çok güzel gizliyorsun, ama kimsenin kazayla görmesini istemeyiz. Üstelik avucunun parlayarak düşmanı uyarmasını istemeyeceğin zamanlar olabilir."

"Senin elinde de iz var mı?"

"Hayır. Yalnızca Süvariler'in vardır," dedi, Brom. "Bilmen gereken bir şey daha var: sihir mesafeden etkilenir, ok veya mızrak gibi. Bir mil uzaktaki bir şeyi kaldırmaya çalışırsan daha fazla enerji harcaman gerekir. Bu yüzden eğer düşmanların bir fersah uzaktan seni kovalıyorlarsa sihir yapmak için yaklaşmalarını bekle. Şimdi işe koyul bakalım! Taşı tekrar kaldırmaya çalış."

"Tekrar mı?" diye sordu, Eragon zayıf bir sesle, bir kez bile yapmanın gerektirdiği çabayı düşünerek.

"Evet! Ve bu kez biraz daha çabuk yap."

Günün büyük çoğunluğunda alıştırmalara devam ettiler. Eragon sonunda çalışmayı bıraktığında yorgun ve hırçındı. Çalıştığı saatler içinde iyi taşından ve onunla ilgili her şeyden nefret etmeye başlamıştı. Taşı fırlatmaya kalktı, ama Brom, "Atma. Sakla," dedi. Eragon, ona öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra taşı isteksizce cebine soktu.

"İşimiz henüz bitmedi," diye onu uyardı, Brom. "Bu yüzden rahatlama." Küçük bir bitkiyi işaret etti. "Buna delois denir." O andan itibaren Eragon'a antik dilde ders vermeye, ince, düz çubuk anlamına gelen vöndr'den, sabah yıldızı anlamına gelen Aiedail'e kadar ezberleyeceği sözcükleri öğretti.

O akşam ateşin etrafında dövüştiler. Brom sol eliyle dövüşmesine rağmen yeteneklerinde bir azalma olmamıştı.

Sonraki günler de aynı şekilde geçti. Önce Eragon antik dili öğrenmeye ve çakıl taşını oynatmaya çalışıyordu. Akşam olunca da sahte kılıçlarla Brom'dan dövüş eğitimi alıyordu. Eragon sürekli bir rahatsızlık içinde yaşıyordu, ama neredeyse hiç fark etmeden yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Kısa süre içinde çakıl taşını kaldırırken taş artık sarsılmamaya başlamıştı. Brom'un ona verdiği ilk alıştırmalarda ustalaşıp daha zorlarına geçti ve antik dil konusundaki bilgisi de artmaya başladı.

Dövüşlerinde de Eragon kendine güven ve hız kazanıp bir yılan gibi sokmaya başladı. Darbeleri daha ağırdı ve saldırıları geçiştirirken kolu artık titremiyordu. Brom'a karşı kendini savunmayı öğrendikçe çarpışmaları daha uzun sürmeye başlamıştı. Artık yatarlarken vücudunda morluklar olan tek kişi Eragon değildi.

Saphira da büyümeye devam ediyordu, ama gelişimi öncekinden daha yavaştı. Periyodik avları sırasında uçuş süresini artırıyor, sağlıklı ve zinde kalıyordu. Artık atlardan daha uzun boyluydu ve vücudu da daha uzundu. Büyüklüğü ve pullarının parlaklığı yüzünden artık iyice göze batıyordu. Brom ve Eragon bu konuda endişeleniyordu, ama parlak pullarını gizlemek için üstünü toprakla kaplamaya onu ikna edemiyorlardı.

Ra'zac'ın peşinden güneye doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. Ne kadar hızlı giderlerse gitsinler Ra'zac'ın onlardan birkaç gün ileride olması Eragon'u düş kırıklığına uğratiyordu. Zaman zaman vazgeçmeye hazır uyordu, ama sonra buldukları bir iz umutlarını tazeliyordu.

Ninor boyunca ya da ovalarda herhangi bir yerleşim yeri yoktu, bu da üç arkadaşın günler hızla

geçerken rahatsız edilmeden ilerlemesini sağlıyordu. Sonunda Yazuac'tan beri ilk köy olan Daret'e yaklaştılar.

Köye ulaşmalarından bir gece önce Eragon'un gördüğü rüya oldukça canlıydı.

Garrow ve Roran evde, yıkılmış mutfakta oturuyorlardı. Çiftliği yeniden inşa etmek için onun yardımını istiyorlardı, ama o yüreğinde büyük bir özlemle yalnızca başını iki yana salladı. "Senin katillerini izliyorum, " diye fısılladı dayısına.

Garrow şüpheyle ona bakarak, "Sence ölüye benziyor muyum?" diye sordu.

Eragon gözleri yaşararak, usulca, "Size yardım edemem," dedi.

Derken aniden bir kükreme duyuldu ve Garrow bir Ra'zac'a dönüştü. "O halde geber," diye tıslayarak Eragon'un üstüne atladı.

Eragon ter içinde uyanıp gökyüzünde yavaşça dönen yıldızlara baktı.

Her şey iyi olacak, küçüğüm, dedi Saphira yumuşak bir sesle.

Daret

Daret, Ninor Nehri kıyısında bir yerdi... varlığını sürdürebilmek için öyle olması gerekiyordu. Köy küçük ve yabancı görünümliydi, içinde birilerinin yaşadığına dair herhangi bir belirti yoktu. Eragon ve Brom büyük bir dikkatle köye yaklaşırlarken Saphira bu kez köye yakın bir yere gizlendi; eğer bir belayla karşılaşılırsa saniyeler içinde yanlarında olacaktı.

Sessiz olmaya çalışarak Daret'e girdiler. Brom kılıcını sağlam eliyle tutarken gözleriyle her tarafı kolaçan ediyordu. Sessiz evlerin arasından geçerken Eragon yayını hafifçe gerili tutuyordu. Birbirlerine endişeyle baktılar. Bu durum pek iyi değil, diye Saphira'ya bildirdi Eragon. Saphira cevap vermedi, ama Eragon, onun hızla yanlarına gelmek için hazırlandığını hissedebiliyordu. Eragon yere baktı ve çocuklara ait taze izler görüp rahatladı. Peki ama neredeydiler?

Daret'in merkezine girerlerken Brom gerildi, ama meydan boştu. Vahşi rüzgâr boş kasabanın içinden geçiyor, tozlar havada dönüyordu. Brom, Snowfire'ı döndürdü. "Gidelim. Burdan hiç hoşlanmadım," dedi ve Snowfire'ı dörtünela koşturmaya başladı. Eragon, Cadoc'u zorlayarak onu takip etti.

Birkaç adım gitmişlerdi ki, evlerin arkasından çıkan at arabaları yollarını kesti. Cadoc kişneyerek nallarını yere batırdı, kayarak Snowfire'ın yanında durdu. Esmer bir adam arabasından yere atlayarak önlerine dikildi. Yanında uzun bir kılıç sallanıyordu, elinde de gerilmiş bir yay vardı. Eragon kendi yayını adama doğrultup gerdi. "Durun!" diye bağırdı adam. "Silahlarınızı bırakın. Etrafınızı altmış okçu kuşattı. Hareket ederseniz sizi vuracaklar." Etraflarını çevreleyen evlerin çatılarında bir dizi adam belirdi.

Uzakta kal, Saphira, diye bağırdı Eragon. Sayıları çok fazla. Eğer gelersen seni vururlar. Uzakta kal! Saphira, onu duymuştu, ama Eragon kendisini dinleyeceğinden emin değildi. Sihir yapmaya hazırlandı. Bana ya da Brom'a ulaşmadan önce okları durdurmalıyım.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu, Brom sakin bir şekilde.

"Neden buraya geldiniz?" diye sordu, adam.

"Erzak alıp haberleri duymak için. Başka bir şey için değil. Dras-Leona'daki kuzenimin evine gidiyoruz."

"Çok ağır silahlar kuşanmışsınız."

"Siz de öyle," dedi, Brom. "Zaman tehlikeli."

"Doğru." Adam dikkatle onlara baktı. "Bize kötülük yapmak istediğinizi sanmıyorum, ama Urgallarla ve haydutlarla o kadar çok karşılaştık ki, yalnızca size ve sözünüze güvenemem."

"Söylediklerimizin bir anlamı yoksa şimdi ne olacak?" diye karşılık verdi, Brom. Evlerin üstündeki adamlar kıpırdamamıştı. Hareketsizlikleri yüzünden Eragon, adamlar ya çok disiplinli ya da... hayatları için endişeliler, diye düşündü. İkincisi olmasını diledi.

"Yalnızca erzak istediğinizi söylediniz. Biz istediklerinizi getirene kadar burda kalmayı, sonra paramızı ödeyip hemen gitmeyi kabul eder miydiniz?"

"Evet."

"Tamam," dedi adam yayını gevşetmeden indirerek. Okçulardan birine işaret etti, adam yere inip yanlarına koştu. "Ona ne istediğinizi söyleyin."

Brom kısa bir liste sıralayıp ekledi. "Bir de eğer bir çift eldiveniniz varsa yeğenim için onu da almak isterim." Okçu başıyla onaylayıp koştu.

"Adım Trevor," dedi önlerinde dikilen adam. "Aslında elinizi sıkardım, ama bu şartlar altında aramızdaki mesafeyi koruyacağım. Nereli' niz?"

"Kuzeyli," dedi, Brom. "Ama bir yerde evimiz diyebileceğimiz kadar uzun süre yaşamadık. Bu önlemleri almanıza Urgallar mı neden oldu.

"Evet," dedi, Trevor. "Ve daha kötü gaddarlar. Öteki kasabalarla illi bir haber getirdiniz mi? Onlardan nadiren haber alıyoruz, ama onların taciz edildiğine dair haberler duyduk."

Brom'un yüzü üzüntülü bir hal aldı. "Size bu haberi getiren biz olmasaydık keşke. On beş gün kadar önce Yazuac'tan geçtik ve yağmalandığımızı gördük. Köylüler kılıçtan geçirilip üst üste yığılmıştı. Onları uygun şekilde gömmek istedik, ama iki Urgal bize saldırdı."

Şok olan Trevor gerileyerek gözlerinde yaşlarla yere baktı. "Gerçekten çok karanlık bir gün bu. Ama yine de iki Urgalın bütün bir köyü nasıl yendiğini anlayamıyorum. Ordaki insanlar çok iyi savaşçılardır... bazıları arkadaşımıdır."

"Kalabalık bir grup Urgalın kasabaya saldırdığına dair izler vardı," diye açıkladı, Brom. "Galiba bizim karşılaştıklarımız geriye kalanlardı."

"Grubun büyüklüğü ne kadardı?"

Brom bir an eyeriyle oynadı. "Yazuac'ı yok edecek kadar büyük, ama kırsal kesimde varlığı fark edilmeyecek kadar küçük. Yüzden fazla, elliden az olamaz. Bence ikisi de ölümcül sayılar." Trevor bitkin bir şekilde onayladı. "Burdan ayrılmayı düşünmelisiniz," dedi, Brom. "Bu bölge insanların huzur içinde yaşayamayacağı kadar tehlikeli bir hal aldı."

"Biliyorum, ama burdaki halk gitmeyi reddediyor. Burası onların evi –benim de evim, ama ben yalnızca birkaç yıldır yaşıyorum burda– ve evlerini hayatlarından daha değerli tutuyorlar." Trevor onlara büyük bir ciddiyetle baktı. "Tek tek gelen Urgalları yendik ve bu da kasabalıya yeteneklerinin ötesinde bir güven duygusu verdi. Bir gün hepimizin boğazları kesik olarak uyanmasından korkuyorum."

Okçu kolunda bir yığın eşyayla bir evden çıktı. Malları atların yanına toydu, Brom paralarını ödedi. Adam giderken Brom, "Neden Daret'i savunmak için sizi seçtiler?" diye sordu.

Trevor omuz silkti. "Yıllarca kralın ordusundaydım."

Brom malları karıştırdı, Eragon'a eldivenleri verip gerisini eyerlere yerleştirdi. Eragon avucunu aşağıya doğru tutmaya dikkat ederek eldivenleri giydi, ellerini açıp kapadı. Deri kullanılmaktan eskimiş olsa da güzel ve güçlüydü. "Eh," dedi, Brom. "Söz verdiğimiz gibi gidelim artık."

Trevor başıyla onayladı. "Dras-Leona'ya gittiğinizde bize bir iyilik yapar mısınız? İmparatora bizim ve diğer kasabaların içinde bulunduğu çıkmazı anlatın. Eğer şimdiye kadar bu konuda krala bir haber gitmediyse bu endişe verici. Ama eğer haber gitti ve kral bir şey yapmamayı tercih ettiyse bu daha da endişe verici."

"Mesajınızı götüreceğiz. Kılıçlarınız keskin olsun," dedi, Brom.

"Sizinkiler de."

At arabaları yollarından çekildi ve Daret'ten ayrılıp Ninor Nehri boyundaki ağaçların arasına girdiler. Eragon, Saphira'a haberleri gönderdi. Yoldayız. Her şey yoluna girdi. Saphira'nın tek tepkisi köpüren öfkesiydi.

Brom sakalını sıvazladı. "İmparatorluk benim sandığımdan daha kötü bir durumda. Tacirler, Carvahall'i ziyaret ettiğinde bize huzursuzluk haberleri getirmişlerdi, ama ben huzursuzluğun bu kadar geniş bir alana yayıldığına inanmamıştım. Bu Urgallar ortalıktayken imparatorluğun kendisi de saldırı altında, ama hiçbir asker gönderilmedi. Sanki kral kendi ülkesini korumak istemiyor."

"Çok garip," diye onayladı, Eragon.

Brom alçak dallardan birinin altına gelince kafasını eğdi. "Daret'teyken herhangi bir gücünü kullandın mı?"

"Buna gerek yoktu."

"Yanlış," diye onu düzeltti, Brom. "Trevor'un niyetini önceden hissedebilirdin. Sınırlı yeteneklerimle ben bile yapabildim bunu. Köylüler bizi öldürme niyetinde olsaydılar orda öylece oturmazdım. Konuşarak ordan ayrılma şansımızın yüksek olduğunu hissettim ve bunu sağladım."

"Trevor'un ne düşündüğünü nerden bilebilirdim?" diye sordu, Eragon. "İnsanların zihninin içini görmem mi gerekiyor?"

"Hadi ama," diye onu azarladı, Brom. "Bu sorunun cevabını biliyor olmalısın. Trevor'un amacını Cadoc ya da Saphira'yla konuştuğun gibi anlayabilirdin. İnsanların zihni de bir ejderha ya da atkinden farklı değildir. Bunu yapmak basit bir iş, ama büyük bir dikkatle ve tutumlu bir şekilde kullanman gereken bir güç bu. İnsanın zihni son sığınağıdır. Şartlar seni zorlamadığı takdirde asla ihlal etmemen gereken bir sığınak. Süvariler'in bu konuda çok katı kuralları vardı. Gereksizce bozulan kurallara karşı verilen cezalar çok ciddiydi."

"Ve sen bir Süvari olmadığın halde bunu yapabiliyorsun, öyle mi?"

"Daha önce de söylediğim gibi, doğru talimatla herkes zihinleriyle konuşabilir, ama başarı dereceleri farklı olur. Ancak bunun sihir olup olmadığını söylemek zor. Sihir yetenekleri bu beceriyi kesinlikle tetikler, ama ben bu beceriyi kendi kendine öğrenen bir sürü insan tanıyorum. Bir düşün: bilinçli her varlıkla bağlantı kurabilirsin, ama bu bağlantı çok berrak olmayabilir. Bütün bir günü bir kuşun düşüncelerini dinleyerek ya da bir fırtına sırasında bir solucanın neler hissettiğini anlamaya çalışarak geçirebilirsin. Ama ben hiçbir zaman kuşların ilginç olduklarını düşünmedim. Kediyle başlanı tavsiye ederim; onların sıradışı kişilikleri vardır." Eragon, Brom'un söylediklerini düşünerek Cadoc'un dizginlerini çevirdi. "Ama ben birisinin zihnine girebiliyorsam, bu başkalarının da benim zihnime girebilecekleri anlamına gelmez mi? Birisinin zorla zihnime girmeye çalıştığını nasıl anlayabilirim? Bunu durdurmanın bir yolu var mı?" Brom'un şu anda ne düşündüğümü bildiğini nasıl anlayabilirim? "Evet. Saphira hiç zihnine girmeni engellemedi mi?"

"Ara sıra," diye itiraf etti, Eragon. "Beni Spine'a götürdüğünde onunla hiç konuşamadım. Bana aldırış etmiyor değildi; beni duyduğunu bile sanmıyorum. Zihninin etrafında içine giremediğim bir duvar vardı."

Brom bir an sargısıyla uğraştı, kolunun biraz daha yukarısına çekti. Çok az insan birisinin zihnine girdiğini anlayabilir ve onların içinde sayıları bir elin parmağını geçmeyecek kadarı zihinlerine girmeni engelleyebilir. Bu bir eğitim meselesi ve nasıl düşündüğünle ilgili bir şey. Sihir yeteneklerin sayesinde zihnine birisinin girdiğini her zaman anlayacaksın. Bir kez anladıktan sonra onları engellemek basit bir iş. Bir konuya odaklanıp başka her şeyi dışlaman yeterli. Örneğin, yalnızca tuğladan bir duvarı düşünürsen düşman zihninde bir tek bunu bulur. Ama birisini uzun süre engellemek büyük enerji ve disiplin gerektirir. En ufak bir şey bile dikkatini dağıtırsa duvarın sarsılır ve rakibin bu zayıf noktadan yararlanıp içeri girer."

"Bunu yapmayı nasıl öğrenebilirim?" diye sordu, Eragon. "Bunun tek bir yolu var: pratik, pratik ve daha fazla pratik. Aklında bir şey düşün ve mümkün olduğunca uzun bir süre için aklındaki her şeyi çıkarıp ona odaklan. Bu çok ileri bir beceridir, çok az sayıda insan bu konuda ustalaşmıştır."

"Mükemmel olmaya gerek yok, yalnızca güvenlik istiyorum." Eğer birinin zihnine girebilirim düşünce tarzını değiştirebilir miyim? Sihir konusunda yeni bir şey öğrendikçe bu konuda daha dikkatli oluyorum.

Saphira'nın yanına vardıklarında başını onlara doğru savurarak irkilmelerine neden oldu. Atlar sinirli bir şekilde geriye çekildiler. Saphira Eragon'u şöyle bir inceleyip alçak sesle tısladı. Gözleri çakmak çakmaktı. Eragon endişeyle Brom'a baktı –Saphira'yı hiç bu kadar öfkeli görmemişti– sonra sordu. Sorun ne?

Sen, diye kükredi Saphira. Sorun sensin.

Eragon kaşlarını çatıp Cadoc'tan indi. Ayakları yere değer değmez Saphira kuyruğuyla onun ayaklarını yerden kesip pençeleriyle yere bastırdı. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı, Eragon, ayağa kalkmaya çalışarak, ama Saphira ona göre çok güçlüydü. Brom, Snowfire'in üstünden dikkatle olanları seyrediyordu.

Saphira göz göze gelene kadar yüzünü Eragon'a yaklaştırdı. Eragon onun sarsılmaz bakışları altında kıvrılıp büküldü. Sen! Ne zaman gözümün önünden ayrılсан başını derde sokuyorsun. Yeni yumurtadan çıkmış bir yavru gibisin, burnunu her şeye sokuyorsun. Ya seni ısırان bir şeye burnunu sokarsan ne olacak? O zaman nasıl hayatta kalacaksın? Millerce uzaklayken sana yardım edemem. Kimsenin beni görmemesi için gizlendim, ama artık bunu yapmayacağım! Bu senin hayatına mal olabilecekken bunu yapamam.

Sinirlendiğini görebiliyorum, dedi, Eragon. Ama ben yaşça senden daha büyüğüm ve kendime bakabilirim. Üstelik korunması gereken biri varsa o da sensin.

Saphira kükreyip Eragon'un kulağının dibinde dişlerini birbirine çarptı. Buna gerçekten inanıyor musun, diye sordu. Yarın bana bineceksin –at dediğiniz o zavallı geyiksi hayvana değil– yoksa seni pençelerimle götürürüm. Sen bir Süvari misin, değil mi? Beni umursamıyor musun?

Soru Eragon'un içini yaktı, bakışlarını yere indirdi. Onun haklı oklusunu biliyordu, ama ona binmeye korkuyordu. Birlikte uçuşları onun katlanmak zorunda kaldığı en acı verici iş olmuştu.

"Eee?" diye sordu, Brom.

"Yarın ona binmemi istiyor," dedi, Eragon zayıf bir sesle.

Brom gözlerinde parıltıyla bu olasılığı düşündü. "Eh, eyerin var. gence ikiniz gözden uzak olursanız bir sorun çıkmaz." Saphira, ona baktı, sonra bakışlarını tekrar Eragon'a çevirdi.

"Ama ya sen saldırıya uğrarsan veya bir kaza olursa? Buraya zamanında varamam ve..."

Saphira göğsüne daha sert bir şekilde bastırıp sözünü kesti. Benim söylemek istediğim de tam olarak bu, ufaklık.

Brom gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. "Riske değer. Zaten ona binmeyi öğrenmen gerekli. Şöyle düşün: yukardan uçup etrafa bakarken her türlü tuzağı, pusuyu veya başka davetsiz sürprizleri görebilirsin."

Eragon, Saphira'ya baktı. Tamam, bineceğim. Ama kalkmama izin ver.

Bana söz ver.

Bu gerçekten gerekli mi, diye sordu Eragon. Saphira gözlerini kırptı. Tamam. Yarın seninle uçağıma söz veriyorum. Tatmin oldun mu?

Oldum.

Saphira, onu ayağı kaldırdı ve ayaklarını yere vurarak havalandı. Onun havada dönerek yükseldiğini gören Eragon'un içinden bir ürperti geçti. Homurdanarak Cadoc'a döndü, Brom'u takip etti.

Kamp yaptıklarında güneş neredeyse batmıştı. Eragon her zamanki gibi yemekten önce Brom'la dövüştü. Kavganın ortasında Eragon öyle güçlü bir darbe savurdu ki, ikisinin sopasını da ince bir dal parçası gibi kırdı. Parçalar kıymık bulutu içinde ıslık çalarak karanlığa karıştı. Brom elinde kalan parçayı ateşe atıp, "Bunlarla işimiz bitti; seninkini de at gitsin," dedi. "İyi öğrendin, ama dallarla yapabileceğimiz kadarını yaptık. Onlardan daha fazla öğreneceğin bir şey yok. Kılıç kullanmanın zaman geldi." Zar'roc'u Eragon'un çantasından çıkarıp ona verdi.

"Birbirimizi parçalara ayırırız," diye itiraz etti, Eragon.

"Hiç de değil. Sihri yine unutuyorsun," dedi, Brom. Kılıcını kaldırın ateşin ışığını yansıtacak şekilde çevirdi. Bıçağın iki yanına birer parmağın koyarak dikkatini yoğunlaştırdı, alnındaki kırışıklar derinleşti. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra, "Geuloth du kn'fr!" dedi ve parmaklarının arasından küçük kırmızı bir kıvılcım sıçradı. Kıvılcım ileri geri titreşirken Brom parmaklarını kılıç boyunca yürüttü. Sonra kılıcı döndürüp aynı şeyi öteki taraf için de yaptı. Parmakları metalden ayrılır ayrılmaz kıvılcım yok oldu.

Brom elini açtı, avucunu yukarı çevirip kılıçla kesti. Eragon ileri atıldı, ama onu durdurmak için geç kalmıştı. Brom elini kaldırıp kesilmediğini gösterdi. "Ne yaptın?" diye sordu.

"Kenarına dokun," dedi, Brom. Eragon kılıcın kenarına dokununca parmaklarının altında gözle görünmeyen bir yüzey olduğunu hissetti. Engel yarım santim genişliğindeydi ve çok kaygandı. "Şimdi aynı şeyi Zar'roc'a yap," dedi, Brom. "Senin engelin benimkinden biraz daha farklı olacak, ama aynı işe yarar."

Eragon'a sözcükleri nasıl telaffuz edeceğini söyledi ve bu sihri yaparken ona tavsiyelerde bulundu. Eragon birkaç deneme yapmak zorunda kaldı, ama kısa süre sonra Zar'roc'un kenarını da korumalı hale getirdi. Kendine güveni gelerek dövüş pozisyonu aldı. Başlamadan önce Brom onu uyardı. "Bu kılıçlar bizi kesmez, ama kemiklerimizi kırabilir. Bunu hiç istemem, bu yüzden normalde yaptığın gibi gelişigüzel sallama. Boyuna gelen bir darbe ölümcül olabilir."

Eragon başıyla onaylayıp uyarmadan saldırıya geçti. Kılıcından kıvılcımlar çıktı ve Brom darbeyi

savuştururken metal şangırtısı kamp yerini doldurdu. Uzun süredir sopalarla dövüştükleri için kılıç Eragon'a ağır gelmişti. Zar'roc'u yeterince hızlı oynatamadığı için dizine sert bir darbe aldı.

Durdukları zaman Eragon'da daha fazla olmak üzere ikisinde de kırmızı izler oluşmuştu. Eragon aldığı onca darbeye rağmen üzerinde bir çizik bile bulunmayan Zar'roc'a hayretle baktı kaldı.

Ejderhanın Gözüyle

Ertesi sabah Eragon her yeri ağrıyla ve morluklarla uyandı. Brom' un eyeri Saphira'ya taşıdığını görünce bu konudaki huzursuzluğunu yatıştırmaya çalıştı. Kahvaltı hazır olana dek Brom eyeri Saphira'ya bağlamış, Eragon'un çantalarını asmıştı.

Eragon kâsesindekileri bitirince sessizce yayını alıp Saphira'nın yanına gitti. "Unutma, dizlerinle tutunup onu düşüncelerle yönlendir ve sırtında olabildiğince düz bir şekilde otur. Paniğe kapılmazsan her şey yolunda gider," dedi, Brom. Eragon başıyla onaylayıp yayını deri kılıfına soktu, Brom onu eyerine kaldırdı.

Bacaklarının etrafındaki bantları sıkılaştırırken Saphira sabırsızlıkla onu bekledi. Hazır mısın, diye sordu.

Taze sabah havasını içine çekti. Hayır, ama hadi gidelim! Saphira coşkuyla ona katıldı. O çömelirken Eragon sıkıca tutundu. Saphira'nın güçlü bacakları havada dalgalanırken hava akımı Eragon'un etrafından geçip soluğunu kesti. Saphira kanatlarını üç kez çırpınca gökyüzüne vardı ve hızla yükselmeye devam etti.

Eragon, Saphira'ya son bindiğinde kanat çırpmakta zorlanıyordu. Artık Saphira dengeli bir şekilde ve çaba harcamadan kanat çırpıyordu. Saphira yan yatarken Eragon, onun boynuna sıkıca sarıldı. Altlarındaki nehir puslu gri bir çizgi halinde uzanıyordu. Etraflarında bulutlar uçuşuyordu. Ovaların üstünde tekrar düzleşirlerken aşağıdaki ağaçlar yalnızca küçük benekler olarak görünüyordu. Hava serin ve mükemmel derecede berraktı. "Bu harika..." Saphira yan yatıp tamamen dönünce sözleri havada asılı kaldı. Yer hızla dönerken Eragon'un başı dönmeye başladı. "Bunu yapma!" diye bağırdı. "Düşeceğim sanıyorum."

Buna alışmalısın. Havada saldırıya uğrarsam yapacağım en basit manevralardan biri bu, diye karşılık verdi, Saphira. Eragon'un aklına onun sözlerini çürütecek bir şey gelmedi, bu yüzden dikkatini midelerini kontrol etmeye verdi. Saphira dalışa geçerek yere yaklaştı.

Eragon'un midesi her sarsıntıyla altüst olsa da zevk almaya başlamıştı. Kollarını biraz gevşeterek boynunu gerdi, manzarayı seyretmeye başladı. Saphira, onun bir süre manzaranın tadını çıkarmasına izin verdikten sonra, sana uçmanın gerçekte nasıl bir şey olduğunu göstereyim, dedi.

Nasıl?

Gevşe ve korkma.

Saphira'nın zihni onunkini çekerek bedeninden uzaklaştırdı. Eragon bir an mücadele etti, ama sonra teslim oldu. Görüşü bulanıklaştı ve birden Saphira'nın gözleriyle görmeye başladığını fark etti. Her şey çarpılmıştı: renkler garip, egzotikti; maviler daha belirginken yeşil ve kırmızı daha mattı. Eragon başını ve vücudunu çevirmeye çalıştı, ama yapamadı. Havada kayan bir hayaletmiş gibi hissediyordu kendini.

Gökyüzünde yükselen Saphira saf neşe yayıyordu etrafa. Bu istediği yere gitme özgürlüğünü çok seviyordu. Yerden iyice yükseldiklerinde tekrar Eragon'a baktı. Eragon kendisini onun gördüğü gibi, yani boş bir ifadeyle Saphira'ya tutunurken gördü. Saphira'nın vücudunun havaya karşı gerildiğini, yukarıya giden hava akımını yükselmek için kullandığını hissedebiliyordu. Saphira'nın bütün kasları onun kendi kasları gibiydi. Kuyruğunun rotasını düzelten dev bir dümen gibi savrulduğunu hissetti.

Saphira'nın adeta kendi kuyruğuna teslim olmuş gibi davranması onu şaşırttı.

Aralarındaki bağlantı, kimlikleri arasında bir fark kalmayana dek güçlenmeye devam etti. Kanatlarını birbirine kenetleyip yukarıdan atılan bir mızrak gibi dimdik inişe geçtiler. Saphira'nın neşesiyle kuşatılmış olan Eragon düşme korkusu gibi bir şey hissetmiyordu. Hava yüzlerini yalayıp geçiyordu. Kuyrukları havayı dövüyor, birbirine bağlanan zihinleri bu deneyimle cümbüş yapıyordu.

Yere doğru hızla dalışa geçerlerken bile çarpma korkusu yoktu. Kanatlarını tam zamanında açıyor, ikisinin kenetlenmiş güçleriyle tekrar yükseliyorlar, hızla yukarı tırmanarak dev bir halka çiziyorlardı.

Tekrar yatay bir şekilde uçuşa geçerlerken zihinleri farklılaşmaya, yeniden birbirinden ayrı kişiler olmaya başladılar. Bir saniye için Eragon hem kendisinin, hem Saphira'nın vücudunu hissetti. Sonra görüşü bulanıklaştı ve yeniden Saphira'nın sırtında oturmaya başladı. Yutkunarak eyeye çöktü. Şiddetle çarpan kalbinin ve soluklarının normale dönmesi biraz zaman aldı. Kendine gelince heyecanla, bu inanılmazdı, dedi. Uçmaktan bu kadar hoşlanırken yere inmeye nasıl dayanabiliyorsun?

Yemek de yemek zorundayım, dedi Saphira eğlenerek. Ama hoşuna gitmesine sevindim.

Bu tür bir deneyim için sözcükler yetersiz kalıyor. Seninle daha fazla uçmadığım için özür dilerim; böyle olacağını hiç düşünmezdim. Her zaman bu kadar mavi mi görüyorsun?

Ben öyleyim. Artık birlikte daha sık uçacak mıyız?

Evet! Her fırsatta.

Güzel, diye karşılık verdi, Saphira halinden hoşnut bir sesle.

Uçarken düşüncelerini paylaştılar, haftalardır yapmadıkları kadar konuştular. Saphira, Eragon'a saklanmak için tepeleri ve ağaçları nasıl çullandığını, bir bulutun gölgesine nasıl gizlendiğini gösterdi. Brom'un gittiği patikayı izliyorlardı ki, bu Eragon'un tahmin ettiğinden daha zor bir işti. Saphira çok yakından uçmadığı takdirde patikayı göremiyorlardı, o zaman da görülme riski doğuyordu.

Gün ortasına doğru Eragon'un kulağını sinir bozucu bir vızıltı doldurdu ve zihninde yabancı bir baskı fark etti. Kurtulmaya çalışarak başını iki yana salladı, ama gerilim gitgide arttı. Brom'un insanların zihnine nasıl girebileceğine dair sözleri Eragon'un aklından geçti ve deli gibi zihnini güncelerden arındırmaya çalıştı. Dikkatini Saphira'nın pullarına verip başka hiçbir şeye aldırılamamaya çalıştı. Baskı bir an için hafifledi, ama sonra daha da büyüyerek geri geldi. Ani bir rüzgâr Saphira'yı sarsarak Eragon'un dikkatini dağıttı. O bir savunma geliştiremeden güç içeri girdi Ama başka bir zihnin istilacı varlığı yerine yalnızca sözcükler olduğunu fark etti, ne yaptığını sanıyorsun sen? Çabuk aşağı in. Önemli bir şey buldum.

"Brom," dedi Eragon.

"Evet," dedi yaşlı adam sinirli bir şekilde. Şimdi o koca kertenkeleni yere indir. Buradayım.. Ona bulunduğu yerin resmini gönderdi. Eragon hızla Saphira'ya nereye gitmesi gerektiğini söyledi ve Saphira aşağıdaki nehre doğru inişe geçti. Bu arada Eragon yayını gerip birkaç ok hazırladı.

Eğer bir bela varsa hazırlıklı olacağım.

Ben de öyle, dedi, Saphira.

Brom'un yanına vardıklarında Eragon, onun bir meydanda durmuş kollarını salladığını gördü. Saphira yere indi. Eragon yere atlayıp tehlike olup olmadığını görmek için etrafına baktı. Atlar meydanın kenarındaki bir ağaca bağlanmışlardı, ama bunun dışında Brom yalnızdı. Eragon yanına koşup, "Ne oldu?" diye sordu.

Brom çenesini kaşıyıp bir dizi küfür sıraladı. "Bir daha beni öyle engellemeye çalışma. Zaten kendimi sana duyurmam yeterince zor."

"Üzgünüm."

Brom bir homurtu çıkardı. "Nehrin aşağı tarafındayken Ra'zac'ın izlerinin bittiğini fark ettim. Geri dönüp izlerin nerde bittiğini buldum. Yere bakıp ne gördüğünü söyle bana."

Eragon çömelip toprağı inceledi ve çözmesi zor karışık izler buldu. Sayısız Ra'zac izi birbirinin üstüne binmişti. Eragon izlerin yalnızca birkaç günlük olduğunu tahmin etti. Onların üzerinde toprağa gömülü uzun, kalın izler vardı. Tanıdık görünüyorlardı, ama Eragon bunun nedenini anlayamıyordu.

Başını iki yana sallayarak ayağı kalktı. "Bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim..." Sonra Saphira'ya bakıp bu izleri neyin yaptığını fark etti. Saphira ne zaman havalansa pençeleri toprağı gömülüyor ve aynı şekilde iz bırakıyordu. "Bu çok anlamsız, ama aklıma gelen tek şey Ra'zac'ın derhaların üstünde havalandığı. Ya da dev kuşlara binip gökyüzünde kayboldular– Bana daha iyi bir açıklamanı söyle lütfen."

Brom omuz silkti. "Ra'zac'ın bir yerden bir yere inanılmaz bir hızla –ittiğini duymuştum, ama buna dair ilk kanıtım bu. Uçan atları varsa onlar! bulmak imkânsız. Ama bunlar ejderha değil, bu kadarını biliyorum. Bir ejderha asla Ra'zac taşımayı kabul etmez."

"Ne yapacağız? Saphira gökyüzünde izlerini süremez onların. Bunu yapabilse bile seni geride bırakmak zorunda kalırız."

"Bu işin kolay bir çözümü yok," dedi, Brom. "Düşünürken öğle yemeği yiyelim. Belki yerken ilham gelir." Eragon somurtkan bir şekilde çantasında yiyecek aradı. Sessizlik içinde yemeklerini yerken gökyüzüne bakıyorlardı.

Eragon bir kez daha evi düşünüp Roran'ın ne yaptığını merak etti. Yanmış çiftliğin görüntüsü karşısında belirdi ve yas duygusu bütün benliğini kapladı. Ra'zac'ı bulamazsam ne yapacağım? O zaman amacım ne olacak? Carvahall'e dönebilirim –yerden bir dal parçası alıp ikiye böldü– ya da Brom'la yolculuğı ve eğitimime devam edebilirim. Eragon düşüncelerini susturabilmeyi umarak ovalara baktı.

Brom yemeğini bitirince ayağı kalkıp başlığını geriye itti. "Bildiğim her numarayı, aklımdaki her güç sözcüğünü ve sahip olduğum bütün yetenekleri denedik, ama Ra'zac'ı nasıl bulabileceğimizi hâlâ çözemedim." Eragon üzgün bir şekilde Saphira'ya yaslandı. "Saphira bir kasabada kendini gösterebilir. O zaman Ra'zac bala koşan arılar gibi oraya üşüşürler. Ama son derece riskli bir şey olur bu. Ra'zac yanında askerler de getirir ve kral bu duruma el koyabilir, bu da senin ve benim mutlak ölümüm anlamına gelir."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu, Eragon kollarını havaya kalkarak. Bir fikrin var mı Saphira?

Hayır.

"Bu iş sana bağlı," dedi, Brom. "Bu senin savaşın."

Eragon öfkeyle dişlerini gıcırdatıp Brom'dan ve Saphira'dan uzaklaştı. Ağaçların arasına girmek üzereyken ayağı sert bir Şeye takıldı. Yer de birisinin omzuna asabileceği uzunlukta deri kayışı olan metal bir Şişe vardı. Üzerine Eragon'un Ra'zac'a ait olduğunu bildiği gümüş bir simge işlenmişti.

Heyecanlanarak Őiřeyi aldı, kapağını açtı. Havayı iç bayıltıcı bir koku doldurdu... Garrow'u evin enkazında bulduğunda aldığı kokuydu bu. Őiřeyi eğdi, bir damla berrak, parlak bir sıvı parmağına döküldü. Eragon'un parmağı ateşe girmiş gibi birden yandı. Acıyla inleyip parmağını yere sürdü. Bir dakika sonra acı hafifleyip can sıkıcı bir zonklamaya dönüştü Parmağının bir parça derisi erimişti.

Yüzünü buruşturarak Brom'a koştu. "Bak ne buldum," dedi Brom'a. Brom Őiřeyi alıp inceledi, sonra kapağına biraz sıvı döküdü. Eragon, onu uyarmaya çalıştı. "Dikkat et, derini..."

"Yakar, biliyorum," dedi, Brom. "Ve galiba sen bütün eline döküdü. Parmağın? Eh, en azından içmeme akıllılığını göstermişsin. Senden geriye bir su birikintisi kalırdı yalnızca."

"Ne bu?"

"Yalnızca dondurucu kuzey denizlerindeki küçük bir adada yetişen seithr bitkisinin yapraklarından çıkarılan yağ. Doğal durumundayken yağ incileri korumada kullanılır... incileri parlak ve güçlü yapar. Ama kan akıtarak yağa bazı özel sözler söylendiğinde her türlü eti eritme özelliğini kazanır. Bu onu tek başına özel yapmaz –sinirleri ve kemiği eritecek bir sürü asit var– ama bu yağ başka hiçbir Şeye zarar vermez. Bu yağa her Şeyi sokabilir ve insana veya hayvana ait bir parça olmadığı takdirde zarar görmeden dışarı çıkarabilirsin. Bu da yağı işkence ve suikast için aranılan hale getirir. Ahşabın içinde saklanabilir, bir mızrağın ucuna sürülebilir ya da ona dokunacak bir sonraki insanın yanması için çarşaflara dökülebilir. Yalnızca yaratıcılığınla sınırlı bir sürü kullanım alanı vardır. Bu yağın neden olduğu yara çok ağır iyileşir. Nadir bulunur ve çok pahalıdır, özellikle bu dönüştürülmüş Şekli."

Eragon, Garrow'un üzerindeki korkunç yanıkları hatırladı. Onun üzerinde bunu kullanmışlar, diye fark etti dehşet içinde. "Bu kadar değerliyse Ra'zac onu neden burda bıraktı acaba?"

"Uçarlarlarken düşmüş olmalı."

"Ama neden almak için geri gelmediler? Kaybettikleri için kralın pek memnun olacağını sanmıyorum."

"Evet, memnun olmayacaktır," dedi, Brom. "Ama seninle ilgili haberleri geciktirirlerse daha da sinirlenirdi. Hatta, eğer Ra'zac şu ana dek krala ulaştıysa onun senin adını öğrendiğine emin olabilirsin. Bu da bizim kasabalara girdiğimizde çok daha dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor. Bütün imparatorluk boyunca seninle ilgili uyarılar ve ihbarlar olacaktır."

Eragon düşünmek için durdu. "Bu yağ, gerçekte ne kadar nadir bulunur?"

"Bir domuz ağılındaki elmas gibidir," dedi, Brom. Ama bir süre sonra kendini düzelitti. "Aslında, kuyumcular normal yağ kullanır, ama yalnızca buna parasal gücü yetenler."

"Yani bunu alıp satan insanlar var."

"Belki bir iki tane."

"Güzel," dedi, Eragon. "Sahil boyunda bulunan Şehirler nakliye kayıtları tutarlar mı?"

Brom'un gözleri parlardı. "Elbette tutarlar. O kayıtlara ulaşabilirsek bize yağ güneye kimin getirdiğini ve ordan nereye gittiğini öğrenebiliriz."

"Ve imparatorun satın alma kaydı bize Ra'zac'ın nerde yaşadığını gösterir!" Sonucuna vardı, Eragon. "Bu yağ kaç insan alabilir bilmiyorum, ama hangilerinin imparator için çalışmadığını öğrenmek zor olmamalı."

"Dâhice!" dedi, Brom gülümseyerek. "Keşke bunu yıllar önce ben düşünebilseydim beni büyük baş ağrılarından kurtarırdı. Sahilde gemilerin karaya yanaşabildiği bir sürü şehir ve kasaba var. Başlangıç noktamız taretin büyük bölümünü kontrol eden Teirm olabilir." Brom durakladı. Son duyduğuma göre eski dostum Jeod orda yaşıyormuş. Birbirimizi yıllardır görmedik, ama bize yardım etmeyi isteyebilir. Ve tüccar olduğu için o kayıtlara ulaşması da mümkün."

"Teirm'e nasıl ulaşacağız?"

"Spine'daki yüksek geçite varana dek güneydoğuya gideceğiz. Karşı tarafa geçtikten sonra Teirm sahilinden yukarı çıkabiliriz," dedi, Brom Yumuşak bir rüzgâr saçlarını havalandırdı.

"Geçite bir hafta içinde varabilir miyiz?"

"Kolayca. Ninor'dan uzaklaşıp sağa doğru gidersek yarına kadar dağ lan görürüz."

Eragon, Saphira'nın yanına gidip üzerine bindi. "Akşam yemeğinde görüşürüz o zaman." İyice yükseldiklerinde, yarın Cadoc'a bineceğim, dedi. Sen itiraz etmeye başlamadan önce söyleyeyim bunu yalnızca Brom'la konuşabilmek için yapıyorum.

Onunla gün aşırı yolculuk etmelisin. Böylece eğitimine devam edebilirsin ve benim de avlanacak zamanım olur.

Bu senin canını sıkırmaz mı?

Bunu yapmak gerekli.

Geceyi geçirmek için yere indiklerinde bacaklarının acımadığını görüp sevindi. Eyer onu Saphira'nın pullarından iyi korumuştur.

Eragon ve Brom'la gecelik dövüşlerini yaptılar, ama kafaları günün olaylarıyla meşgul olduğu için ikisinin de enerjisi yoktu. Dövüşü bitirdiklerinde Eragon'un kolu Zar'roc'un alışık olmadığı ağırlığı yüzünden yanıyordu.

Yol için Bir Şarkı

Ertesi gün atla giderlerken Eragon, Brom'a sordu. "Deniz nasıl bir şey?"

"Daha önce tarif edildiğini duymuşsundur."

"Evet, ama gerçekte neye benziyor?"

Brom'un gözleri sanki gizli bir manzaraya bakıyormuş gibi bulanıklaştı. "Deniz duyguların somut halidir. Sever, nefret eder ve ağlar. Sözcüklerle yakalanma girişimlerine karşı çıkar, bütün kelepçelere direnir. Hakkında ne söylersen söyle her zaman söyleyemediğin bir şeyler kalır. Elflerin denizden geldiklerini anlattığımı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sahilden çok uzakta yaşamalarına rağmen okyanusla büyülenirler ve ona büyük bir tutkuyla bağlıdırlar. Çarpan dalgaların sesi, tuzlu havanın kokusu onları derinden etkiler ve en güzel şarkılarının çoğuna ilham vermiştir. Eğer dinlemek istersen bu sevgiyi anlatan bir şarkı var."

"İsterim," dedi, Eragon ilgiyle.

Brom boğazını temizledi. "Antik dilden elimden geldiğince tercüme edeceğim. Mükemmel olmayacaktır, ama orijinalinin nasıl olduğu konusunda sana bir fikir verebilir." Snowfire'ı durdurup gözlerini kapadı. Bir süre sessiz kaldı, sonra yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı:

Mavi gökyüzünün altında berrak, fattan bir kadın
Yıldızlı genişliğin beni çağırıyor, çağırıyor.
Her zaman üstünde yelken açardım
Beni çağıran, çağıran Elf kızı olmasa
Beni çağırıyor, çağırıyor.
Yüreğimi zambak beyazı bir iple bağlıyor,
Hiç kopmayan, denizin koruduğu,
Ağaçların ve dalgaların arasında hiç yırtılmayan.

Unutulmaz melodinin nağmeleri Eragon'un zihninde yankılanmaya devam etti.

"Bu şarkının adı Du 'Silbena Datia'. Çok uzundur. Ben birkaç dizesini mırıldandım. Deniz özlemiyle yanıp tutuşan Acallamh ve Nuada adındaki iki sevgilinin acıklı ayrılık hikâyesini anlatır. Elfler için bu şarkı büyük anlam taşır."

Eragon, "Çok güzel bir şarkı," dedi.

O gece mola verdiklerinde Spine ufukta belirmişti. Spine'in eteklerine vardıklarında dönüp dağları güneye doğru takip ettiler. Eragon yeniden dağlara yakın olduğu için memnundu; dağlar dünyaya rahatlatıcı sınırlar koyuyorlardı. Üç gün sonra at arabalarının tekerlek izlerinin bulunduğu geniş bir yola geldiler. "Burası başkent Urû'bean ile Teirm arasındaki anayol," dedi, Brom. "Tacirlerin sık kullandığı ve sevdiği bir yol. Burda daha dikkatli olmalıyız. Yılın en işlek zamanında değiliz, ama yolu kullanan birkaç kişi olacaktır."

Spine boyunca ilerlemeye devam edip dağ geçitini ararlarken günler hızla geçti. Eragon can sıkıntısından şikâyet edemezdi. Elf dilini öğrenmediği zamanlarda ya Saphira'yla nasıl ilgileneceğini ya da sihir alıştırması yapmayı öğreniyordu. Ayrıca sihirle nasıl avlanacağını da öğrenmişti, bu da av için harcayacakları zamanın kendilerine kalmasını sağlıyordu. Eline küçük bir taş alıp avına fırlatıyordu. Iskalaması imkânsızdı. Çabalarının ürünü her gece ateşte kızardıktan sonra midelerine iniyordu. Yemekten sonra Brom ve Eragon kılıçlarıyla ve zaman zaman da yumruklarıyla dövüşüyordu.

Uzun günler ve zorlu çalışma Eragon'un vücudundaki aşırı yağın erimesini sağladı. Kolları kaslandı, yağsız kasları bronz teninde dalgalanmaya başladı. Tüm vücudum sertleşiyor, diye düşündü gösterişsiz bir şekilde.

Sonunda geçite vardıklarında Eragon geçitten çıkan bir nehrin yolu kestiğini gördü. "Burası Toark," diye açıkladı, Brom. "Denize kadar onu takip edeceğiz."

"Spine'dan bu yönde akarken bu nasıl olur?" diye güldü, Eragon. "Kendi üstünde ikiye katlanmıyorsa okyanusta sona ermez."

Brom parmağındaki yüzüğü döndürdü. "Çünkü dağların ortasında Woadark Gölü var. Nehir onun iki ucundan akıyor ve ikisine de Toark deniyor. Biz şu anda doğuya gideni görüyoruz. Güneye inip çalılıarın etrafından dolaşarak Leona Gölü'yle birleşiyor. Diğeriyse denize gidiyor."

Spine'da iki gün geçirdikten sonra dağların dışını kolayca görebildikleri kayalık bir çıkıntı buldular. Eragon uzaktaki arazinin nasıl dümdüz uzandığını görüp daha geçmeleri gereken fersahlarca yol karşısında inledi. Brom işaret etti. "Surda, kuzeyde Teirm bulunuyor. Eski bir şehirdir. Bazıları Elflerin Alagaesia'da karaya çıktıkları ilk yerin orası olduğunu söyler. Kalesi hiç düşmemiş, savaşçıları hiç yenilmemiştir." Snowfire'ı döndürüp kayalık çıkıntıdan ayrıldı.

Dağın eteklerine inmeleri ve ormanlık arazinin hızla düzleştiği Spine'ın öteki tarafına ulaşmaları ertesi gün öğlene kadar sürdü. Arkasına gizleneceği dağlar olmayınca Saphira yere yakın uçmaya başlayarak saklanmak için arazideki her deliği, kovuğu kullanmaya başladı.

Ormanın ötesinde bir değişiklik fark ettiler. Kırsal alan yumuşak çimen ve çalılıarla kaplı olduğu için ayakları yere gömülüyordu. Her taş yosun tutmuştu. Yolda çamur birikintileri vardı. Az sonra Brom ve Eragon siyah kir tabakasıyla kaplanmıştı.

"Neden her yer yeşil?" diye sordu, Eragon. "Burda kış yok mu?"

"Var, ama mevsim yumuşak geçiyor. Sis ve pus denizden gelip her şeyi canlı tutuyor. Bazıları bundan hoşlanıyor, ama bana göre kasvetli ve depresif."

Akşam olurken bulabildikleri en kuru noktada kamp kurdular. Yemek yerlerken Brom yorumda bulundu. "Teirm'e ulaşana dek Cadoc'a Dinmelisin. Spine'dan çıktığımızı göre başka yolcularla da karşılaşabiliriz ve yanımda olman daha iyi olur. Yalnız başına yolculuk yapan bir adam şüphe uyandırır. Yanımda sen olunca kimse soru sormaz. Üstelik beni yolda gören biri şehre varınca senin nasıl birdenbire oraya geldiğini merak edebilir."

"Kendi isimlerimizi mi kullanacağız?" diye sordu, Eragon.

Brom bunu bir süre düşündü. "Jeod'u kandıramayız. Adımı zaten biliyor ve sanırım senin adını

vermek konusunda da ona güvenebilin. Ama başkaları söz konusu olduğunda ben Neal'ım, sen de yeğenim Evan Dilimiz sürçer de kendimizi ele verirsek fark etmez, ama isimlerimizin kimsenin aklında kalmasını istemiyorum. İnsanların hatırlamamaları gereken şeyleri hatırlamak gibi sınır bozucu bir alışkanlığı vardır."

Teirm'de Neler Oluyor?

Kuzeye, okyanusa doğru iki günlük yolculuktan sonra Saphira, Teirm'i gördü. Yoğun bir sis yeri kaplamış, Brom ve Eragon'un görüşünü engelliyordu. Batıdan esen bir rüzgâr sisi alıp götürünce bu sorun da ortadan kalktı. Güneşin altında titreşen denizin kenarına yuvalanmış, gururlu gemilerin sarılı yelkenleriyle demir attığı Teirm birdenbire önlerinde belirince Eragon yutkundu. Dalgaların tok sesi uzaktan bile duyulabiliyordu.

Şehir –otuz metre yüksekliğinde, dokuz metre kalınlığında– dikdörtgen biçiminde ok deliklerinin sıralandığı, üzerinde askerler ve nöbetçilerin yürümesine olanak sağlayan geniş beyaz bir duvarın arkasında kurulmuştu. Duvarın yüzeyinin pürüzsüzlüğünü, biri batıdaki denize, diğeri güneydeki yola bakan, inip kalkar iki demir kapı bozuyordu. Duvarın üstünde büyük taşlardan ve kulelerden inşa edilmiş dev bir kale yükseliyordu. En yüksek kulede deniz feneri göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Kale, duvarların üstünde görülen tek şeydi.

Güney kapısını askerler koruyordu, ama mızraklarını gelişi güzel tutuyorlardı. "Bu bizim ilk sınavımız," dedi, Brom. "Umalım da imparatorun bizi durdurmalarına neden olacak bir haber almamış olsunlar. Ne olursa olsun paniğe kapılma ve şüpheli davranma."

Eragon, Saphira'ya, artık bir yere inip saklanmalısın. Biz içeri giriyoruz, dedi.

Ejderha, burnunu ait olmadığı yerlere sokuyorsun. Yine, dedi huysuz bir sesle.

Biliyorum. Ama Brom ve ben çoğu insanın sahip olmadığı avantajlara sahibiz. Merak etme, bir şey olmayacak.

Bir şey olursa seni sırtıma iğneleyip bir daha indirmeyeceğim.

Ben de seni seviyorum.

O zaman seni daha sıkı bağlayacağım.

Eragon ve Brom kapıya doğru giderlerken doğal davranmaya çalışıyorlardı. Üzerinde kükreyen bir aslan ve zambak tutan bir el resmi bulunan bir sancak girişin yukarısında dalgalanıyordu. Duvara yaklaşırlarken Eragon hayretle sordu. "Burası ne kadar büyük?"

"Senin şimdiye kadar gördüğün bütün şehirlerden daha büyük," dedi Brom.

Teirm'in girişinde nöbetçiler daha dik duruyor ve mızraklarıyla girişi kapıyorlardı. "Adınız ne?" diye sordu bir tanesi canı sıkkın bir ses tonuyla.

"Ben Neal," dedi, Brom hırıltılı bir sesle. Yüzünde aptalca bir mutluluk ifadesiyle bir yana doğru eğilmişti.

"Peki öteki kim?" diye sordu, nöbetçi.

"Ben de tam onu diyecektim. Bu yeğenim Evan. Kız kardeşimin oğlu, erkek kardeşimin de..."

Nöbetçi sabırsızlıkla başını salladı. "Tamam, tamam. Burda ne işiniz var?"

"Eski bir dostu ziyaret edeceğiz," dedi, Eragon, sesine ağır bir aksan katarak. "Kaybolmasın diye ben de yanında geldim, anlarsınız ya. Eskisi gibi genç değil artık... gençken çok fazla güneşte kalmış. Beyni sulanmış." Brom keyifle başını sallıyordu.

"Tamam. Devam edin," dedi nöbetçi, elini sallayıp mızrağını indirerek. "Başımı derde sokmamasına dikkat et."

"Oh, merak etmeyin, sokmaz," diye söz verdi, Eragon. Cadoc'u sürdü ve Teirm'e girdiler. Atların nalları kaldırım taşlarında şakırdıyordu.

Nöbetçilerden uzaklaştıkları zaman Brom, "Beyni sulanmış, ha?"

"Eğlencenin tadını bir tek senin çıkarmana izin veremezdim," diye takıldı, Eragon.

Brom homurdanıp bakışlarını uzaklara çevirdi. Evler kasvetli ve tatsız bir şeylerin habercisi gibiydi. Küçük, derin pencereler gün ışığının evlere az girmesine neden oluyordu. Evlerin girintili yerlerinde dar kapılar vardı. Çatıları –metal korkuluklar hariç– düzdü ve hepsi arduvaz padavralarla kaplıydı. Eragon, Teirm'in dış duvarına yakın evlerin tek katlı olduğuna dikkat etti, ama içeri girdikçe evler gitgide yükseliyordu. Kaleye yakın olanlar en yüksek olanlardı, ama kaleye kıyasla onlar da önemsiz görünüyorlardı.

"Burası savaşa hazır görünüyor," dedi, Eragon.

Brom başıyla onayladı. "Teirm'in tarihinde korsan, Urgal ve başka düşmanların saldırıları vardır. Uzun zamandır ticaretin merkezidir. Zenginliğin böyle bol olduğu bir yerde her zaman çatışma olur. Burdaki insanlar istila edilmekten korunmak için olağanüstü önlemler almak zorundadır. Galbatorix'in şehri savunmaları için asker vermiş olması da çok işlerine yarıyor."

"Neden bazı evler ötekilerden yüksek."

"Kaleye bak," dedi, Brom işaret ederek. "Teirm'i hiç engelsiz görebiliyor. Dış duvarda gedik açılırsa okçular bütün çatılara yerleştirilebilirler. Öndeki, dış duvarın yanındaki evler daha alçaktır, bu yüzden gerideki adamlar kendi arkadaşlarını vurma korkusu olmadan ateş edebilirler. Ayrıca eğer düşman o evleri ele geçirse ve kendi okçularını yerleştirirse bile onları vurmak çok kolay olur."

"Hiç böyle planlanmış bir şehir görmemiştim," dedi, Eragon hayretle.

"Evet, ama bu plan ancak Teirm bir korsan saldırısıyla yakılıp nerdeyse yerle bir olduktan sonra yapıldı." Yola devam ederlerken insanlar onlara bakıyordu, ama aşırı bir ilgi yoktu.

Daref'le karşılaştırdınca burada kol an açık karşılandık sayılır. Belki Teirm Urgalların dikkatinden kaçmıştır, diye düşündü, Eragon. Belinde kılıcı olan iriyarı bir adam yanlarından geçince fikri değişti. Zor zamanlara ait bunun gibi başka açık olmayan işaretler de vardı: çocuklar sokaklarda oynarmıyordu, insanların yüzlerinde sert ifadeler vardı ve pek çok ev boştu,taşla kaplı bahçelerini yabancı otlar bürümüştü. "Sıkıntı yaşamış gibiler," dedi, Eragon.

"Durum her yerdekiyle aynı," dedi, Brom keyifsiz bir şekilde. "Jeod'u bulmalıyız." Atlarını bir tavernaya doğru sürüp dışarıdaki direklere bağladılar. "Yeşil Kestane... harika," diye mırıldandı Brom, binaya girerken tepelerindeki yıpranmış tabelaya bakarak.

Kir pas içindeki salon pek güven verici değildi. Şöminede ateş yanıyordu, ama kimse odun atma zahmetine girmiyordu. Köşelerde oturan tek tük insanlar somurtkan suratlarla içkilerini içiyordu. İki parmağı eksik olan bir adam uzak köşeye oturmuş geri kalan parmaklarına bakıyordu. Barmenin dudaklarında alaycı bir gülümseme, elinde kırık olmasına rağmen durmadan cilaladığı bir bardak vardı.

Brom bara yaslanıp sordu. "Jeod adında birini nerde bulabileceğimizi biliyor musunuz?" Eragon

yanında durmuş, belindeki yayın ucuyla oynuyordu. Yayı sırtında asılıydı, ama o anda elinde olmasını diliyordu.

Barmen aşırı derecede yüksek sesle, "Neden böyle bir şeyi bileyim ki? Bu Tanrı'nın cezası yerde uyuz hödüklerin kaydını tuttuğumu mu sanıyorsun?" Bütün gözler üzerlerine dönerken Eragon yüzünü buruşturdu.

Brom sakince konuşmaya devam etti. "Bunlar hatırlamanızı sağlar mı?" Bara biraz para koydu.

Adamın gözleri parladı ve elindeki bardağı bıraktı. "Olabilir," diye cevap verdi sesini alçaltarak. "Ama hafızamın çok fazla zorlanması gerekiyor." Brom'un yüzü ekşidi, ama bara biraz daha para bıraktı. Barmen kararsızca yanağını emdi. "Pekâlâ," dedi sonunda paralara uzanarak.

Ama o paralara dokunmadan iki parmağı olmayan adam bulunduğu köşeden seslendi. "Gareth, ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Sokaktaki herkes ona Jeod'un nerde yaşadığını söyleyebilir. Paralarını neden alıyorsun?"

Brom paraları cüzdanına geri koydu. Gareth masadaki adama ölümcül bir bakış fırlattı, sonra onlara sırtını dönüp bardağı yeniden eline aldı. Brom, yabancıнын yanına gidip, "Teşekkürler. Adım Neal. Bu da Evan," dedi.

Adam bardağını onlara doğru kaldırdı. "Ben Martin ve Gareth'le de tanıştınız zaten." Sesi derinleşip soğuklaştı. Boş sandalyeleri işaret etti. "Hadi, oturun. Benim için bir sakıncası yok." Eragon bir sandalye alıp sırtı duvara, yüzü kapıya dönük olacak şekilde yerleştirdi. Martin tek kaşını kaldırdı, ama bir yorumda bulunmadı.

"Paramı kurtardınız," dedi, Brom.

"Benim için bir zevkti. Ama Gareth'i suçlayamam, son zamanlarda işler hiç iyi değil." Çenesini kaşdı.

"Jeod şehrin batı kıyısında yaşıyor, şifalı ot satan Angela'nın hemen yanında. Onunla bir işiniz mi var?"

"Sayılır," dedi, Brom.

"Ama bir şey satın almak istemeyecektir; birkaç gün önce bir gemi daha kaybetti."

Brom bu haberi ilgiyle dinledi. "Ne oldu? Urgallar değil, değil mi?"

"Hayır," dedi, Martin. "Onlar bölgeyi terk ettiler. Nerdeyse bir yıldır kimse görmüyor onları. Güneye ve doğuya gittiler galiba. Ama sorun onlar değil. Görüyorsunuz ya, bizim işimizin büyük bir bölümü deniz ticaretiyle ilgili, eminim bunu biliyorsunuzdur. Şey... " İçkisinden bir yudum almak için durdu. "Birkaç ay önce, birisi gemilerimize saldırmaya başladı. Bu sıradan korsan işi değildi, çünkü yalnızca belirli tüccarların mallarını taşıyan gemilere saldırılıyordu. Jeod da onlardan biri. Durum o kadar kötüleşti ki, hiçbir kaptan o tüccarların mallarını kabul etmemeye başladı, bu da burdaki hayatı çok zorlaştırdı. Çünkü bazıları imparatorluktaki en büyük nakliyecilik işini yürütüyor. Malları karayoluyla göndermek zorunda kaldılar. Maliyet çok arttı ve karavanları da her zaman gideceği yere ulaşamıyor."

"Bundan kimin sorumlu olduğu konusunda bir fikriniz var mı? Tanıklar olmalı," dedi, Brom.

Martin başını iki yana salladı. "Saldırılarından kurtulan kimse olmadı. Gemiler gidiyor, sonra

ortadan kayboluyor; onları bir daha gören olmuyor." Onlara doğru eğilip sır verir gibi, "Denizciler bunun sihir olduğunu söylüyorlar." Başını öne arkaya sallayıp göz kırptı, sonra arkasına yaslandı.

Sözleri Brom'un canını sıkıyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Martin kayıtsızca omuz silkti. "Bilmiyorum. Kaçırılan o gemilerde birinde olma talihsizliğine uğramadıkça da öğreneceğimi sanmıyorum"

"Denizci misiniz?" diye sordu, Eragon.

"Hayır," dedi, Martin bir homurtu çıkararak. "Denizci gibi mi görünüyorum. Kaptanlar beni gemilerini korsanlara karşı korumam için tutuyorlar. Ve o hırsız serseriler de son zamanlarda fazla aktif değiller. Yine de iyi bir iş bu."

"Ama tehlikeli de," dedi, Brom. Martin tekrar omuz silkip birasının son yudumunu aldı. Brom ve Eragon oradan ayrılarak şehrin daha güze! bir kesimi olan batı yakasına doğru ilerlediler. Evler temiz, süslü ve büyüktü. Sokaklardaki insanlar pahalı giysiler giyiyor, otoriter bir havayla yürüyorlardı. Eragon göze çarptığını ve oraya ait olmadığını hissetti.

Eski Bir Dost

Şifalı otlar dükkânının neşeli bir tabelası vardı ve bulması çok kolaydı. Kısa, kıvrıkcık saçlı bir kadın kapının yanında oturuyordu. Bir elinde bir kurbağa tutuyor, diğeriyle yazı yazıyordu. Eragon, onun şifalı ot satıcısı Angela olduğunu tahmin etti. Dükkânın iki yanında da ev vardı. "Sence hangisi?"

Brom biraz düşündü, sonra, "Hadi öğrenelim," dedi. Kadına yaklaşip nazik bir şekilde sordu. "Bize Jeod'un hangi evde yaşadığını söyleyebilir misiniz?"

"Söyleyebilirim." Kadın yazmaya devam etti.

"Söyleyecek misiniz?"

"Evet." Kadın sessiz kaldı, ama kalemi her zamankinden hızlı yazıyordu. Elindeki kurbağa ötüp uğursuz gözlerle onlara baktı. Brom ve Eragon rahatsız bir şekilde beklediler, ama kadın daha fazla bir şey söylemedi. Eragon bir şey söylemek üzereyken kadın başını kaldırdı. "Elbette, söyleyeceğim! Bütün yapmanız gereken sormak. İlk sorunuz size söyleyip söyleyemeyeceğimdi, ikincisi de söyleyip söylemeyeceğim. Ama so ruyu gerçekten sormadınız bana."

"O zaman doğru dürüst sormama izin verin," dedi, Brom gülümseyerek. "Hangi ev Jeod'un? Ve neden elinizde bir kurbağa tutuyorsunuz?"

"İşte şimdi bir yere varıyoruz," dedi, kadın şakacı bir şekilde. "Jeod orada oturuyor. Ve kurbağaya gelince o aslında bir karakurbağası. Ama ben karakurbağalarının var olmadığını, yalnızca kurbağaların var olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum."

"Şu anda elinizde bir karakurbağası varsa nasıl onların var olmadıklarını söyleyebilirsiniz?" diye sözünü kesti, Eragon. "Üstelik, yalnızca kurbağaların var olduğunu kanıtlamanız ne işinize yarayacak?"

Kadın başını şiddetle iki yana sallarken lüleleri hopladı. "Hayır, hayır, anlamıyorsunuz. Karakurbağaların var olmadığını kanıtlarsam bu yalnızca kurbağa olur ve hiçbir zaman da karakurbağası olmamış demektir. Bu yüzden gördüğünüz bu karakurbağası aslında yok. Ve..." Serçe parmağını kaldırdı. "Yalnızca kurbağaların var olduğunu kanıtlarsam, o zaman karakurbağaları kötü bir şey yapamaz; dişleri dökmek, siğile neden olmak ve insanları zehirlemek ya da öldürmek gibi. Ayrıca, cadılar kötü büyülerini yapamayacaklar, çünkü etrafta hiç karakurbağası olmayacak."

"Anlıyorum," dedi, Brom nazik bir şekilde. "Kulağa ilginç geliyor ve daha fazlasını da dinlemek isterdim, ama Jeod'la görüşmeliyiz."

"Elbette," dedi, kadın elini sallayıp yazısına geri dönerek.

Şifalı otlar satıcısının duyamayacağı bir noktaya geldiklerinde Eragon, "Bu kadın deli!" dedi.

"Olabilir," dedi, Brom. "Ama bunu asla bilemezsin. İşe yarar bir şey keşfedebilir, bu yüzden onu eleştirme. Kimbilir, karakurbağaları gerçekten kurbağa olabilir!"

"Benim ayakkabılarım da altından!" diye karşılık verdi, Eragon.

Demir tokmağı ve mermer basamakları olan evin önünde durdular. Brom kapıyı üç kez çaldı. Kimse cevap vermedi. Eragon kendini aptal gibi hissediyordu. "Belki bu yanlış evdir. Ötekini

deneyelim." Brom, ona aldırılmayarak bu kez daha gürültülü bir şekilde çaldı kapıyı.

Yine kimse cevap vermedi. Eragon sinirlenerek arkasını döndü, sonra birinin kapıya doğru koştuğunu duydu. Soluk tenli, açık sarı saçlı genç bir kadın kapıyı araladı. Gözleri şişti; ağlıyor gibiydi, ama sesi hiç titremiyordu. "Evet, ne istiyorsunuz?"

"Jeod burda mı yaşıyor?" diye sordu, Brom nazikçe.

Kadın başını hafifçe öne eğdi. "Evet, benim kocamdır. Sizi bekliyor mu?" Kapıyı daha fazla açmadı.

"Hayır, ama onunla konuşmamız gerekiyor."

"Çok meşgul."

"Çok uzaktan geliyoruz. Onu görmemiz çok önemli."

Kadının yüzü sertleşti. "Meşgul diyorum."

Brom öfkelenmişti, ama sesi hâlâ nazikti. "Şu anda uygun değilse ona bir mesaj iletebilir misiniz?" Kadının dudağı seğirdi, ama razı oldu. "Ona Gil'ead'dan bir arkadaşının dışarda beklediğini söyleyin."

Kadın şüpheyile bakıyordu, ama, "Pekâlâ," dedi. Sonra da kapıyı birden kapattı. Eragon uzaklaşan ayak seslerini duydu.

"Bu hiç de nazik bir davranış değildi," dedi.

"Fikirlerini kendine sakla," diye parladı, Brom. "Ve hiçbir şey söyleme. Konuşmayı bana bırak." Kollarını kavuşturup parmaklarıyla tempo tuttu. Eragon ağzını kapatıp uzaklara baktı.

Kapı birden açıldı ve uzun boylu bir adam dışarı fırladı. Pahalı elbiseleri buruşmuştu, gri saçları seyrek ve yüzünde kederli bir ifade vardı. Kafatasından şakağına kadar uzun bir yara iniyordu.

Onları görünce gözleri irileşti, bir şey söyleyemeden kapının pervazına yaslandı. Ağzı bir balık gibi birkaç kez açılıp kapandı. Gördüklerine inanamayan, yumuşak bir sesle sordu. "Brom?.."

Brom parmağını dudaklarına götürüp uzandı, adamın kolunu tuttu. "Seni görmek çok güzel, Jeod! Hafızanın bozulmadığına sevindim, ama o adı kullanma. Birisi burda olduğumu öğrenirse büyük talihsizlik olur."

Jeod yüzünde bir şok ifadesiyle deli gibi etrafına bakındı. "Senin öldüğünü sandım," diye fısıldadı. "Ne oldu? Neden daha önce bağlantı kurmadın benimle?"

"Her şeyi anlatacağım. Konuşabileceğimiz güvenli bir yer var mı?"

Jeod tereddüt etti, bakışları Eragon'la Brom arasında gidip geldi, yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Sonunda, "Burda konuşabiliriz, ama bir dakika beklerseniz sizi bir yere götürebilirim."

'Güzel,' dedi, Brom. Jeod başıyla onaylayıp kapının arkasında kayboldu.

Umarım Brom'un geçmişi hakkında bir şey öğrenebilirim, diye düşündü Eragon.

Geri döndüğünde Jeod'un yanında bir kılıç sallanıyordu. Nakışlı bir ceket gevşek bir şekilde omuzlarına atılmıştı, başında ona uyan tüylü bir şapka vardı. Brom bu gösterişe eleştirel bir gözle baktı, Jeod utangaç bir şekilde omuz silkti.

Teirm'i geçip kuleye doğru gittiler. Eragon iki adamın arkasında atları yürütüyordu. Jeod gidecekleri yeri işaret etti. "Teirm Lordu Risthan bütün işyeri sahiplerinin merkezlerinin kalede olmasını emretti. Çoğumuzun başka yerlerde işi olmasına rağmen yine de burda yer kiralamak zorundayız. Bu saçmalık, ama onu yatıştırmak için yine de itaat ediyoruz Burda kulak misafirleri olmaz; duvarlar kalındır."

Kalenin ana kapısından içeri girdiler. Jeod yan kapıya gidip demirden bir halkayı işaret etti. "Atları buraya bağlayabilirsiniz. Kimse onları rahatsız etmez." Snowfire ve Cadoc güvenle bağlandı, Jeod kapıyı demir anahtarla açıp onları içeri aldı.

Duvarlara yerleştirilmiş meşalelerle aydınlanan uzun, boş bir koridor vardı karşılarında. Eragon içerisinin ne kadar soğuk ve nemli olduğunu görüp şaşırıldı. Duvara dokununca parmakları kaygan balçıktan kaydı. Ürperdi.

Jeod bir meşale alıp onları koridordan geçirdi. Ağır, tahta bir kapının önünde durdular. Adam kilidi açıp onları ayı derisinden kilimlerin ve koltukların olduğu odaya aldı. Duvarlar deri ciltli kitapların bulunduğu kitaplıklarla kaplıydı.

Jeod şömineye odun atıp meşaleyi altına yerleştirdi. Ateş hemen canlandı. "Sen, yaşlı adam, bazı açıklamalar yapman gerekiyor."

Brom gülümseyince yüzünde kırışıklar belirdi. "Bana yaşlı adam rını diyorsun? Seni son gördüğümde saçında hiç beyaz yoktu. Şimdiyse artık çürümenin son aşamasında gibi görünüyorsun."

"Sen ise yirmi yıl önce olduğun gibisin. Zaman yeni nesillere biraz bilgelik vermek için seni huysuz yaşlı bir adam olarak korumuşa benziyor.Neyse bu kadar yeter! Şimdi hikâyeyi duyalım. Hikâye anlatmakta üstün yoktur," dedi, Jeod sabırsızlıkla. Eragon'un kulakları dikildi ve Brom ur anlatacaklarını dinlemek için hevesle beklemeye başladı.

Brom bir koltuğa yerleşip gevşedi, piposunu çıkardı. Yeşil bir halka üfledi, halka hızla şömineye gidip bacadan yukarı kaçtı. "Gil'ead'da ne yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi, Jeod. "Öyle bir şeyi unutmak çok zordur."

"Bu biraz hafife alma oluyor, ama yine de doğru," dedi, Brom kuru bir sesle. "Biz... ayrıldıktan sonra seni bulamadım. Kargaşanın ortasında küçük bir odaya girdim. İçerde olağandışı bir şey yoktu –yalnızca sandıklar ve kutular– ama yine de meraktan etrafi biraz inceledim. Talih o saat yüzüme güldü, çünkü aradığımızı buldum." Jeod'un yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Onu bir kez elime geçirince seni bekleyemedim. Beni her an yakalayabilirlerdi ve her şeyi kaybederdik. Kendimi elimden geldiğince gizleyerek şehre kaçtım ve koşmaya başladım.." Brom tereddütle Eragon'a baktı. "Arkadaşlarımızın yanına koştum. Onu korumak için mahzene sakladılar ve her kim alırsa onu gözetmem için söz verdirdiler. Benim yeteneklerime ihtiyaç duyulana kadar ortadan yok olmak zorundaydım. Kimse hayatta olduğumu bilmemeliydi –sen bile– ama sana gereksiz yere acı vermek beni çok üzdü. Bu yüzden kuzeye gidip Carvahall'de saklandım."

Eragon çenesini sıktı. Brom'un kendisini bilerek karanlıkta bıraktığını bilmek öfkeden çıldırtıyordu onu.

Jeod kaşlarını çatarak, "O zaman... arkadaşlarımız senin hayatta olduğunu biliyorlardı?"

"Evet."

İçini çekti. "Sanırım bu hile kaçınılmazdı, ama keşke bana söyleselerdi. Carvahal kuzeyde, Spine'in öteki tarafında değil mi?" Brom başını hafifçe salladı. Jeod ilk kez Eragon'u inceledi. Gri gözleri her ayrıntıya dikkat etti. Kaşlarını kaldırıp, "O zaman sanırım görevini yerine getiriyorsun."

Brom başını iki yana salladı. "Hayır, o kadar basit değil. Bir süre önce çalınmıştı –en azından ben öyle tahmin ediyorum, çünkü arkadaşlarımızdan bir haber almadım ve habercilerin pusuya düşürüldüklerini tahmin ettim– bu yüzden öğrenebileceklerimi öğrenmeye karar verdim. Eragon da aynı yöne yolculuk ediyordu. Bir süredir birlikteyiz."

Jeod şaşırmış görünüyordu. "Ama eğer mesaj göndermedilerse sen şeyi nerden bildin?.. "

Brom hemen sözünü kesti. "Eragon'un dayısı Ra'zac tarafından acımasızca öldürüldü. Evini yaktılar ve o da nerdeyse yakalanıyordu. İntikam almayı hak ediyor, ama adamlar geride hiç iz bırakmadan kayboldu ve bizim onları bulmamız gerekiyor."

Jeod'un yüzü aydınlandı. "Anlıyorum... Ama neden buraya geldiniz? Ra'zac'ın nerde saklandığını bilmiyorum ve bilenler de size söylemeyecektir."

Brom ayağa kalkarak elini kaftanının içine sokup Ra'zac'ın şişesini çıkardı. Jeod'a fırlattı. "İçinde Seithr yağı var, tehlikeli türden. Ra'zac taşıyordu onu. Geride bırakmışlar ve biz de tesadüfen bulduk. İmparatorun yağ alımının izini sürmek için Teirm'in nakliye kayıtlarına ihtiyacımız var. Bu şekilde Ra'zac yatağının nerde olduğunu öğrenebiliriz."

Düşünürken Jeod'un yüzünde çizgiler belirdi. Raflardaki kitapları işaret etti. "Şunları görüyor musun? Hepsi benim işimin kayıtları. Tek bir işin. Başına aylarca sürecek bir proje almışsın. Ama daha büyük başka bir sorun var. Senin aradığın kayıtlar kalede saklanıyor, ama yalnızca Risthart'ın Ticaret Müdürü Brand görüyor onları. Benim gibi bir tüccarın görmesine izin verilmez. Kayıtları değiştirip imparatoru değerli vergilerinden mahrum bırakmamızdan korkuyorlar."

"Zamanı gelince bununla baş edebilirim," dedi, Brom. "Ama ilerlemeyi düşünmeden önce birkaç gün dinlenmemiz gerekiyor."

Jeod gülümsedi. "Görünüşe göre sana yardım etme sırası bende. Evim senindir. Burdayken başka bir adın var mı?"

"Evet," dedi, Brom. "Ben Neal'im, çocuk da Evan."

"Eragon," dedi, Jeod düşünceli bir şekilde. "Benzersiz bir adın var. Çok az kişiye ilk Süvari'nin adı verilmiştir. Hayatımda bu adı taşıyan yalnızca üç kişi hakkında bir şeyler okudum." Jeod'un adının kaynağını bilmesi Eragon'u çok şaşırtmıştı.

Brom, Eragon'a baktı. "Gidip atlara bakabilir misin? İyi olup olmadıklarını kontrol et. Snowfire'ı çok sıkı bağlamadım galiba."

Benden bir şey saklamaya çalışıyorlar. Ben gider gitmez konuşacaklar. Era gon koltuktan kalkıp odadan çıktı, kapıyı arkasından sert bir şekilde kapadı. Snowfire yerinden kıpırdamamıştı; düğümü de sıkıydı. Atların boyunlarını okşayıp somurtarak kale duvarına yaslandı.

Bu haksızlık, diye söylendi kendi kendine. Keşke ne söylediklerini duyabilseydim. Birden heyecanlanarak doğruldu. Brom bir keresinde ona işitme gücünü artıracak sözcükleri öğretmişti. Tam olarak istediğim şey keskin kulaklar değil. Ama sözcüklerin işe yaramasını sağlamalıyım. Ne de olsa, bir tek brisingr sözcüğüyle neler yaptım!

Dikkatini iyice yoğunlaştırıp gücüne ulaşmaya çalıştı. Ulaşınca, "Thverr stenr un atra eka hörna!" diyerek bu sözcükleri iradesiyle güçlendirdi. İçini büyük bir güç kaplarken kulağında belli belirsiz bir fısıltı duydu, ama daha fazlası yoktu. Düş kırıklığına uğrayarak geriye yaslandı. Sonra birden Jeod'un, "...ve ben de sekiz yıldır bunu yapıyorum," dediğini duydu.

Eragon etrafına baktı. Kalenin uzak duvarındaki birkaç nöbetçi hariç etrafında kimse yoktu. Sırtarak bahçeye oturup gözlerini kapadı.

"Senin bir tüccar olmanı hiç beklemezdim," dedi, Brom. "Kitaplarla geçirdiğin onca zaman sonra. Ve geçiti o şekilde bulman! Araştırmacı olarak kalmak yerine ticareti seçmenin nedeni ne?"

"Gil'ead'dan sonra küflü odalarda oturup papirüs okumak bana o kadar zevk vermedi. Elimden geldiğince Ajihad'a yardım etmeye karar verdim, ama ben bir savaşçı değilim. O başlamama yardım etti. Ama işim aslında Surda'ya mal sokmak için bir paravandan başka bir şey değil."

"Ama işlerin çok kötü gittiğini duydum," dedi, Brom.

"Evet, son zamanlarda gemilerimin hiçbiri yerine ulaşmadı ve Tronjheim malzeme kıtlığı çekiyor. İmparator bir şekilde –en azından ben öyle sanıyorum– Tronjheim'in desteklenmesine yardım edenleri öğrendi. Ama imparator olduğundan hâlâ emin değiliz. Kimse asker görmedi. Hiç anlamıyorum. Belki Galbatorix bizi taciz etmesi için paralı askerler tuttu."

"Yakın zamanda bir gemi kaybettiğini duydum."

"Sahip olduğum son gemiydi," dedi, Jeod buruk bir sesle. "İçindeki bütün adamlar sadık ve cesurdu. Onları bir daha göreceğimi sanmıyorum... Elimde kalan tek seçenek Surda veya Gil'ead'a karavan göndermek –ama ne kadar muhafız tutarsam tutayım oraya varamayacaklarını biliyorum– ya da malları taşınması için bir başkasının gemisini kiralamak. Ama artık mallarımı kimse kabul etmez."

"Sana kaç tüccar yardım ediyor?" diye sordu, Brom.

"Oh, sahil boyunca çok sayıda tüccar. Hepsi aynı belayla karşılaşılıyor. Ne düşündüğünü biliyorum; ben de geceler boyu düşündüm, ama o kadar bilgiye ve güce sahip bir hain fikrine dayanamıyorum. Eğer bir hain varsa hepimiz tehlikedeyiz. Sen Tronjheim'e dönmelisin."

"Ve Eragon'u da oraya mı götürmeliyim?" diye sözünü kesti, Brom. "Onu paramparça ederler. Şu anda onun gidebileceği en kötü yer olur orası. Belki birkaç ay, hatta bir yıl sonra. Cücelerin nasıl tepki vereceğini düşünebiliyor musun? Herkes onu etkilemeye çalışacak, özellikle de Islanzadi. O ve Saphira, Tronjheim'de güvende olmaz, en azından onları tuatha du orothrim'den geçirene kadar."

Cüceler, diye düşündü Eragon heyecanla. Tronjheim neresi? Ve Jeod'a neden Saphira'yı anlattı? Bana sormadan bunu yapmamalıydı.

"Yine de senin gücüne ve bilgeliğine ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum."

"Bilgelik," diye homurdandı, Brom. "Ben yalnızca senin daha önce söylediğin şeyim... huysuz yaşlı bir adam."

"Bir sürü insan bu konuda aynı fikirde olmayacak."

"Olmasınlar. Kendimi açıklamaya ihtiyacım yok. Hayır, Ajihad bensiz yaşamak zorunda. Benim şu anda yaptığım şey çok daha önemli. Ama bir hain olasılığı insanın aklında rahatsız edici sorular uyandırıyor. Acaba imparator nerde olacağını böyle mi biliyor..." Sesi kısılıp yok oldu.

"Ve ben de benimle bu konuda neden kontak kurulmadığını merak ediyorum," dedi, Jeod.

"Belki denemişlerdir. Ama bir hain varsa..." Brom durakladı. "Ajihad'a haber göndermeliyim. Güvenebileceğin bir habercin var mı?"

"Galiba var," dedi, Jeod. "Nereye gideceğine bağlı."

"Bilmiyorum," dedi, Brom. "O kadar uzun süredir yalnızım ki bağlantılarım ya ölmüş ya da beni unutmuştur. Onu senin gönderdiğin malları alan kişiye gönderebilir misin?"

"Evet, ama bu çok riskli olur."

"Bugünlerde risksiz ne var ki? Ne zaman yola çıkabilir?"

"Sabah. Onu Gil'ead'a göndereceğim. Daha hızlı olur," dedi, Jeod. "Ajihad'ı mesajın senden geldiğine inandırmak için ne götürebilir?"

"Al, adamına yüzüğümü ver. Ve söyle ona, eğer kaybederse ciğerini kendi ellerimle sökerim. Bana kraliçe vermişti onu."

"Ne kadar da neşelisin," diye yorumda bulundu, Jeod.

Brom homurdandı. Uzun bir sessizlikten sonra, "Eragon'un yanına gitsem iyi olur. Yalnızken endişeleniyorum. O çocuğun belayı çekmek gibi doğal olmayan bir eğilimi var."

"Buna şaşırdın mı?"

"Pek sayılmaz."

Eragon sandalyelerin çekildiğini duydu. Zihnini hemen oradan uzaklaştırıp gözlerini açtı. "Neler oluyor?" diye mırıldandı kendi kendine. Jeod'un ve diğer tüccarların, imparatorun sevmediği insanlara yardım ettikleri için başları dertte. Brom, Gil'ead'da bir şey buldu ve saklanmak için Carvahall'e gitti. Arkadaşının kendisini ölü sanmasına izin vermesine degecek kadar önemli olan şey ne olabilir? Kraliçeden –oysa bilinen krallıklarda hiç kraliçe yok– ve Cücelerden söz etti, ama onların uzun zaman önce yeraltına indiğini bana kendisi söylemişti.

Cevap istiyordu! Ama Brom'la şirndi yüzleşip görevi tehlikeye atamazdı. Hayır, Teirm'den ayrılana dek beklemesi gerekiyordu, sonra yaşlı adam sırlarını açıklayana kadar ısrar ederdi. Kapı açıldığında Eragon'un düşünceleri hâlâ deli gibi dönüyordu zihninde.

"Atlar iyi mi?" diye sordu, Brom.

"İyi," dedi, Eragon. Atları çözüp kaleden ayrıldılar.

Yeniden Teirm'e girdiklerinde, "Demek sonunda evlendin Jeod," dedi, Brom. Göz kırparak ekledi. "Ve çok güzel genç bir kadınla. Tebrikler."

Jeod bu iltifatla pek mutlu olmuşa benzemiyordu. Omuzlarını kaldırıp yolun aşağısına baktı. "Şu anda tebriklerin uygun olup olmadığı biraz tartışmalı. Helen pek mutlu değil."

"Neden? Ne istiyor?" diye sordu, Brom.

"Her zamanki şeyler," dedi, Jeod boyun eğer bir şekilde omuz silkerek. "İyi bir ev, mutlu çocuklar, masada yiyecek ve hoş bir eş. Sorun şu ki, o varlıklı bir aileden geliyor; babası işine büyük yatırım yapmış. Böyle mal kaybetmeye devam edersem alışık olduğum şekilde yaşamasına yetecek kadar param kalmayacak."

Jeod sözüne devam etti. "Ama lütfen, benim sıkıntılarım sizin sıkıntılarınız değil. Ev sahibi konuklarını asla sorunlarıyla sıkmamalı. Benim evimdeyken aşırı dolu bir mideden başka hiçbir şeyin sizi rahatsız etmesine izin vermeyeceğim."

"Teşekkürler," dedi, Brom. "Misafirperverliğin için çok teşekkürler. Yolculuğumuz uzun süredir büyük rahatsızlıklar içinde geçiyor. Nerde ucuz bir dükkân bulabiliriz? Bu yolculuk yüzünden giysilerimiz çok eskidi."

"Elbette. Benim işim bu," dedi, Jeod neşelenerek. Evi görüş alanına girene dek büyük bir coşkuyla fiyatlardan ve dükkânlar hakkında konuştu. Sonra, "Yemeye başka bir yere gitmemizin sizin için bir sakıncası var mı? Şu anda gelmeniz biraz tuhaf kaçabilir."

"Sen nasıl rahat edersen," dedi, Brom.

Jeod rahatlamış görünüyordu. "Teşekkürler. Atlarınızı ahırda bırakalım."

Önerisini dinledikten sonra büyük bir tavernaya kadar takip ettiler onu. Burası Yeşil Kestane'nin aksine gürültülü, temiz ve şamatacı insanlarla doluydu. Ana yemek –dondurulmuş süt domuzu– gelince Eragon hevesle yemeye girişti, ama yanında gelen patates, havuç, şalgam ve tatlı elmaları özel bir iştahla yedi. Çok uzun süredir yabani av hayvanlarından başka bir şey yememişti.

Yemekten sonra orada saatlerce oyalandılar, Brom ve Jeod hikâyeler anlattı. Eragon için bunun bir sakıncası yoktu. Sıcaktı, fonda neşeli bir müzik çalıyordu ve fazlasıyla yiyecek vardı. Canlı taverna sohbeti kulaklara ulaşıyordu.

Sonunda tavernadan çıktıklarında güneş ufka yaklaşıyordu. "Siz ikiniz gidin; ben bir şeye bakacağım," dedi, Eragon. Saphira'yı görmek ve iyi gizlendiğinden emin olmak istiyordu.

Brom dalgın bir şekilde onayladı. "Dikkatli ol. Çok gecikme."

"Bekle," dedi, Jeod. "Teirm'in dışına mı çıkacaksın?" Eragon tereddüt etti, ama isteksizce başını salladı. "Karanlık basmadan duvarların içine girmiş ol. O zaman kapılar kapanır ve nöbetçiler seni sabaha kadar içeri almaz."

"Geç kalmam," diye söz verdi, Eragon. Dönüp bir ara sokağa girdi, Teirm'in dış duvarına doğru koştu. Şehirden çıkınca derin derin nefes alıp temiz havanın tadını çıkardı. Saphira, diye seslendi. Neredesin? Saphira, ona yoldan çıkması için rehberlik edip akçaağaçlarla çevrili yosunlu bir kayanın dibine götürdü. Tepede Saphira'nın kafasını görüp el salladı. Oraya nasıl çıkacağım?

Bir açıklık bulursan oraya inip seni alırım.

Hayır, dedi Eragon kayaya bakıp. Bu gerekli değil. Ben oraya tırmanırım.

Çok tehlikeli.

Sen çok fazla endişeleniyorsun. Biraz eğlenelim.

Eragon eldivenlerini çıkarıp tırmanmaya başladı. Fiziksel değişiminin keyfini sürüyordu. Tutunabileceği bir sürü çıkıntı vardı, bu yüzden tırmanması kolaydı. Kısa süre sonra ağaçların üstüne çıkmıştı bile. Yarı yolda soluklanmak için durdu.

Gücünü yeniden toplayınca bir sonraki çıkıntıya uzandı, ama kolu yeterince güçlü değildi. Durup tutunabileceği başka bir yarık ya da çıkıntı olup olmadığına baktı. Yoktu. Aşağıya inmeye çalıştı, ama bacakları son Çıkıntıya ulaşamıyordu. Saphira gözlerini kırpmadan onu seyrediyordu. Eragon

sonunda vazgeçip, biraz yardım iyi olurdu, dedi.

Bu senin hatan.

Evet! Biliyorum. Beni aşağıya indirecek misin, indirmeyecek misin?

Ben yanında olmasam durumun çok kötü olurdu.

Eragon gözlerini yuvalarında döndürdü. Bunu söylemen gerekmiyor.

Haklısın. Benim gibi bir ejderha senin gibi bir adama ne yapması gerektiğini nasıl söyleyebilir ki? Aslında, herkes senin çıkmaz sokağı bulma konusundaki dehana hayranlıkla bakmalı. Bir metre sağdan ya da soldan başlasan yol seni tepeye kadar getirirdi. Parlayan gözlerle başını yana eğdi.

Pekâlâ! Bir hata yaptım. Şimdi lütfen buradan kurtulmama yardım eder misin, diye rica etti.

Saphira başını geri çekti. Eragon bir süre sonra seslendi. "Saphira!" Yukarıda yalnızca sallanan ağaçlar vardı. "Saphira! Geri dön!"

Saphira gürültülü bir çatırtıyla yamacın tepesinden yuvarlandı, havada bir takla attı. Dev bir yarasa gibi Eragon'un yanına gelip pençeleriyle gömleğinden yakalayıp sırtını çizdi. Eragon kayaları bırakarak havada yükseldi. Kısa bir uçuştan sonra Saphira, onu yumuşak bir şekilde yamacın tepesine koyup pençelerini çekti.

Bu aptallık, dedi Saphira yumuşak bir sesle.

Eragon uzaklara bakarak araziye inceledi. Yamacın manzarası harikaydı, özellikle köpüren deniz ve düşmanca bakışlara karşı korunaklı oluşu çok güzeldi. Orada yalnızca kuşlar görebilirdi Saphira'yı. İdeal bir yerdi burası.

Brom'un arkadaşı güvenilir biri mi, diye sordu, Saphira.

Bilmiyorum.

Eragon günün olaylarını anlatmaya başladı. Etrafımızda bizim farkında olmadığımız olaylar var. Çevremizdeki insanların gerçek amaçlarını bir gün anlayabilecek miyiz merak ediyorum. Hepsinin bazı sırları var.

Dünya böyle. Bütün hilelere boş verip her insanın doğasına güven. Brom çok iyi biri. Bize zarar vermek istemiyor. Planlarından korkmamız gerekmiyor.

Umarım, dedi Eragon ellerine bakarak.

Ra'zac'ın izini böyle kayıtlarla bulmaya çalışmak çok garip bir yol, dedi Saphira. Odaya girmeden kayıtları görmek için sihir yapmanın bir yolu var mı?

Emin değilim. Görmeyele ilgili sözcüğü uzaklıkla ya da... belki ışık ve mesafe sözcüklerini birleştirmek gerekir. Her iki şekilde de zor görünüyor. Brom'a sorarım.

Bu çok akıllıca olur. Bir süre sessizliğe hüründüler.

Biliyorsun, burada bir süre kalmamız gerekebilir.

Saphira'nın sesinde sert bir ton vardı. Ve ben her zamanki gibi dışarıda beklemek zorunda kalacağım.

Ben öyle olsun istemiyorum. Yakında tekrar birlikte yolculuk yapacağız.

O gün çabuk gelsin.

Eragon gülümseyip ona sarıldı. O zaman ışığın ne kadar çabuk kaybolduğunu gördü. "Artık gitmeliyim, yoksa Teirm'e giremem. Yarın avlan, akşam gelip seni görürüm."

Saphira kanatlarını açtı. Gel, seni aşağıya indireyim. Saphira'nın pullu sırtına binip yamaçtan aşağıya inerlerken sıkıca tutundu. Ağaçların üstünden süzülürcesine inip bir tümseğin üstüne indiler. Eragon, ona teşekkür edip Teirm'e geri döndü.

Demir parmaklık tam alçalmaya başlamışken kapıyı gördü. Beklemeleri için bağırıp hızlandı ve giriş kapısı kapanmadan saniyeler önce içeri süzüldü. "Nerdeyse dışarda kalıyordun," dedi nöbetçilerden biri.

"Bu bir daha olmayacak," diye söz verdi, Eragon, soluklanmak için çömelerek. Kararan şehirde Jeod'un evine doğru yollandı. Evin dışında bir fener asılıydı.

Şişman bir uşak kapıyı açıp hiçbir şey söylemeden onu içeri aldı. Taş duvarları goblen işlemler, tavandan sarkan şamdanların ışığıyla aydınlanan cilalı ahşap döşemeyi süslü kilimler kaplıyordu. Havada dolaşan duman yukarıda toplanıyordu.

"Bu taraftan, efendim. Arkadaşınız çalışma odasında."

Bir dizi kapıdan geçtikten sonra uşak çalışma odasının kapısını açtı. Odanın duvarları kitaplarla kaplıydı. Ama Jeod'un ofisindekilerin tersine bunlar her boyutta ve biçimdeydi. Şömine odayı ısıtan parlak kütüklerle doluydu. Brom ve Jeod oval çalışma masasının önünde oturmuş dostça sohbet ediyorlardı.

Brom piposunu kaldırıp neşeli bir sesle, "Ah, işte geldin," dedi. "Seni merak etmeye başlamıştık. Yürüyüşün nasıl geçti?"

Acaba neden bu kadar iyi bir ruh hali içinde? Neden dışarı gelip Saphira'nın nasıl olduğunu sormuyor? "Güzeldi, ama nöbetçiler nerdeyse şehrin dışında bırakıyorlardı beni. Ve Teirm çok büyük bir yer. Evi bulmakta zorluk çektim."

Jeod güldü. "Dras-Leona'yı, Gil'ead'ı, hatta Kuasta'yı görsen bu küçük okyanus kentinden bu kadar etkilenmezsin. Ama ben burayı çok seviyorum. Yağmur yağmadığı zaman Teirm gerçekten güzel bir yerdir."

Eragon, Brom'a döndü. "Burda ne kadar kalacağımızı biliyor musun?"

Brom ellerini havaya kaldırdı. "Bunu bilmek çok zor. Kayıtlara ulaşım ulaşamayacağımıza ve istediklerimizi bulmanın ne kadar süreceğine bağlı. Hepimizin yardım etmesi gerekiyor; çok büyük bir iş olacak. Yarın Brand'le konuşup kayıtları incelememize izin verip vermeyeceğini soracağım."

"Ben size yardım edemeyeceğim," dedi, Eragon huzursuzca kıpırdanarak.

"Neden?" diye sordu, Brom. "Senin için de çok iş var."

Eragon başını eğdi. "Ben okuma bilmiyorum."

Brom, ona inanamayarak baktı. "Yani Garrow sana okuma öğretmedi mi?"

"O okuma biliyor muydu?" diye sordu, Eragon şaşırarak. Jeod onlan ilgiyle seyrediyordu.

"Elbette biliyordu," dedi, Brom genizden gülererek. "Gururlu aptal... ne düşünüyordu acaba? Sana

öğretmeyeceğini düşünmeliydim. Bunu gereksiz bir lüks olarak görmüştür." Brom kaşlarını çatıp öfkeyle sakalını çekiştirirdi. "Bu benim planlarımı biraz geciktirecek, ama düzeltilemez bir şey değil. Yalnızca sana okumayı öğretmek zorunda kalacağım. Aklını verirsen fazla sürmez."

Eragon yüzünü buruşturdu. Brom'un dersleri genelikle yoğun ve acımasız oluyordu. Bir kerede daha ne kadar şey öğrenebilirim? "Bu galiba gerekli," dedi esefle.

"Hoşuna gidecektir. Kitaplardan ve kayıtlardan öğrenebileceğin bir sürü şey var," dedi, Jeod. Duvarları işaret etti. "Bu kitaplar benim dostlarım arkadaşlarım. Beni güldürüyor, ağlatıyor ve hayatın anlamını bulmamı sağlıyorlar."

"İlginç," dedi, Eragon.

"Her zaman öğrencisin, değil mi?" diye sordu, Brom.

Jeod omuz silkti. "Artık değilim. Korkarım artık iyice yozlaştım. Tam bir bibliofil oldum."

"Ne oldun?" diye sordu, Eragon.

"Kitap delisi," diye açıkladı Jeod, Brom'la sohbete devam ederek. Canı sıkılan Eragon raflara baktı. Altın çivilerle süslü zarif bir kitap dikkatini çekti. Raftan alıp dikkatle inceledi.

Siyah deri cildine gizemli harfler oyulmuştu. Eragon parmaklarını kapakta gezdirip serin pürüzsüzlüğünü hissetti. İçindeki harfler kırmızımsı parlak mürekkeple yazılmıştı. Parmakları sayfaların arasında dolaştı. Normal yazılardan ayrılan bir sütun dikkatini çekti. Sözcükler uzun ve dalgalıydı, zarif hatları ve keskin noktaları vardı.

Eragon kitabı Brom'a götürdü. "Ne bu?" diye sordu garip yazıyı göstererek.

Brom sayfaya dikkatle bakıp şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Jeod, koleksiyonunu genişletmişsin. Bunu nereden aldın? Yıllardır bunlardan hiç görmedim."

Jeod kitabı görmek için boynunu uzattı. "Ah evet, Domia abr Wyrda. Birkaç yıl önce bir adam geldi ve rıhtımdaki bir tacire bunu satmaya çalıştı. Bereket versin tesadüfen ordaydım ve adamın boynuyla birlikte kitabı da kurtarabildim. Ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu."

"Kaderin Üstünlüğü adlı bu kitabı seçmen çok garip, Eragon," dedi, Brom. "Bu evin içindeki onca şeyin arasında büyük olasılıkla en değerlisi bu kitap. Alagaesia'nın tam tarihini anlatıyor; Elflerin buraya ilk gelip onlarca yıl evvel gitmelerinden öncesinden başlıyor. Bu kitap çok değerli ve türünün en iyi örneğidir. Yazıldığında imparatorluk bunu küfür olarak değerlendirdi ve yazarı Keşiş Heslant'ı yaktı. Bir kopyasının var olduğunu sanmıyordum. Sorduğun yazılar antik dilden."

"Ne diyor?" diye sordu, Eragon.

Brom'un okuması bir dakika aldı. "Ejderhalarla savaştıkları yılları anlatan bir Elf şiirinin bir parçası. Bu bölüm Elf Kralı Ceranthor'un savaşa gidişini anlatıyor. Elfler bu şiiri çok sever ve geçmişin hatalarını tekrarlamamak için düzenli olarak okurlar, ama bunu doğru dürüst okumasını öğrenmen için üç güne ihtiyacın var. Bazen o kadar güzel bir şekilde söylerler ki, kayalar ağlar gibi görünür."

Eragon elinde kitapla sandalyesine oturdu. Ölmüş bir insanın bu sayfalar aracılığıyla insanlarla konuşması çok şaşırtıcı. Bu kitap var olduğu sürece onun fikirleri yaşar. Ra'zac hakkında bir bilgi veriyor mu acaba?

Brom ve Jeod konuşurken kitabı taradı. Saatler geçti ve Eragon uyuklamaya başladı. Jeod, onun yorgunluğuna acıyarak iyi geceler diledi. "Uşak size odanızı gösterir."

Yukarı çıkarken uşak, "Yardıma ihtiyacınız olursa yatağın yanındaki kordonu çekin," dedi. Yan yana üç kapının önünde durup başıyla selam verdi, geri çekilerek uzaklaştı.

Brom sağdaki odaya girerken Eragon, "Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Konuşuyorsun ya, ama yine de içeri gel."

Eragon kapıyı arkasından kapattı. "Saphira'yla benim bir fikrimiz var. Hiç.."

Brom onu eliyle durdurup penceredeki perdeleri kapadı. "Böyle şeyler konuşurken kulak misafirlerinin olmamasına dikkat etmelisin."

"Özür dilerim," dedi Eragon, bu hatası yüzünden kendine içerledi. "Neyse, göremediğin bir şeyin hayalini oluşturmak mümkün mü?"

Brom yatağın kenarına oturdu. "Sözünü ettiğin bu şeyin adı kristal görüştür. Yapılması mümkün ve bazı durumlarda son derece yararlıdır, ama büyük bir sakıncası vardır. Yalnızca daha önce gördüğün insanları, şeyleri ve yerleri gözleyebilirsin. Ra'zac'ı görmeye çalışırsan görebilirsin, ama çevrelerini göremezsin. Başka sorunlar da var. Diyelim ki, kitaptan daha önce gördüğün bir sayfayı görmek istiyorsun. Eğer kitap açıksa o sayfayı görebilirsin. Eğer kitap kapalıysa bunu denediğinde sayfa simsiyah görünür."

"Neden görmediğin şeyleri göremiyorsun?" diye sordu, Eragon. Bu kadar sınırlı olmasına rağmen kristal görüşün çok faydalı olabileceğini fark etti. Acaba fersahlarca uzağı görüp orada olanları etkilemek için sihir yapabilir miyim?

"Çünkü kristal görüş için neye baktığını ve gücünü nereye yönlendireceğini bilmen gerekir. Bir yabancıyı sana tarif etseler bile, etrafındakileri bir yana bırak onu görmeyi imkânsıza yakındır. Bu senin sorunu cevaplıyor mu?"

Eragon bir süre düşündü. "Peki ama nasıl yapılıyor? Görüntüyü hiç yoktan mı hayal ediyorsun?"

"Her zaman değil," dedi, Brom beyaz saçlarını iki yana sallayarak. "Bu, görüntüyü bir su birikintisi ya da aynaya yansıtmaktan daha fazla enerji gerektirir. Bazı Süvariler mümkün olan her yere gider, olabildiğince çok şey görmeye çalışırlardı. Sonra savaş ya da başka bir tehlike doğduğunda Alagaesia'daki olayları görebilirler."

"Deneyebilir miyim?" diye sordu, Eragon.

Brom, ona dikkatle baktı. "Hayır. Şimdi olmaz. Yorgunsun ve kristal görüş çok büyük güç gerektirir. Sana gerekli sözleri söylerim, ama bu gece denemeyeceğine söz ver. Teirm'den çıkana kadar beklemeni tercih ederim; sana öğretecek daha çok şeyim var."

Eragon gülümsedi. "Söz veriyorum."

"Çok güzel." Brom eğilip Eragon'un kulağına sessizce fısıldadı. "Draumr kopa."

Eragon sözcükleri ezberlemeye çalıştı. "Teirm'den ayrıldıktan sonra Roran'ı görmeye çalışabilirim belki. Nasıl olduğunu bilmek isterdim. Ra'zac'ın onun da peşine düşmesinden korkuyorum."

"Seni korkutmak istemem, ama bu çok belirgin bir olasılık," dedi, Brom. "Ra'zac'ın Carvahail'da olduğu süre içinde Roran orda olmasa bile eminim onun hakkında da sorular sormuşlardır. Kimbilir,

Therinsford'tayken onunla görüşmüş bile olabilirler. İki şekilde de meraklarının yatıştığını sanmıyorum. Ne de olsa sen kaçaksın ve kral seni bulamazlarsa büyük cezalar vermekle tehdit ediyordur onları. Çok kızarlarsa geri dönüp Roran'ı sorgulayabilirler. Bu yalnızca zaman meselesi."

"Eğer bu doğruysa Roran'ı güvende tutmanın tek yolu Ra'zac'a nerede olduğumu bildirmek, böylece onun yerine benim peşime düşerler."

"Hayır, bu da işe yaramaz. Hiç düşünmüyorsun," diye onu azarladı, Brom. "Eğer düşmanlarını anlayamazsan ne yapacaklarını önceden tahmin etmeyi nasıl bekleyebilirsin? Yerini Ra'zac'a bildirsen bile Roran'ın peşine yine de düşerler. Neden biliyor musun?"

Eragon doğrulup her olasılığı düşünmeye çalıştı. "Eğer yeterince uzun saklanırsam Roran'ı yakalayıp kendimi ele vermemi bekleyebilirler. Bu işe yaramazsa sırf beni incitmek için onu öldürebilirler. Eğer imparatorun halk düşmanı olursam beni yakalamak için onu yem olarak kullanabilirler. Eğer Roran'la buluşsam ve bunu öğrenirlerse nerde olduğumu öğrenmek için ona işkence yapabilirler."

"Çok güzel. Bunu gayet iyi anladın," dedi, Brom.

"Ama çözüm nedir? Onu öldürmelerine izin veremem!"

Brom ellerini kavuşturdu. "Çözüm çok açık. Roran kendini savunmayı öğrenecek. Bu acımasızlık gibi gelebilir, ama senin de dediğin gibi onunla buluşma tehlikesini göze alamazsın. Sen bunu hatırlamayabilirsin, ama –o zamanlar yarı delirmiş durumdaydın– Carvahall'den ayrıldığımız zaman tehlikeye karşı hazırlıklı olması için Roran'a bir uyarı mektubu bıraktığımı sana söylemiştim. Biraz akli varsa Ra'zac Carvahall'e yeniden geldiğinde tavsiyeme uyup kaçacaktır."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi, Eragon mutsuz bir şekilde.

"Ah, ama bir şey unutuyorsun."

"Neymiş o?" diye sordu, Eragon.

"Bu işin bir de iyi yanı var. Kral kontrol edemediği bir Süvari'nin ortalıkta dolaşmasını kabul edemez. Galbatorix senin dışındaki yaşayan tek Süvari, ama kontrolü altında bir Süvari olsun ister. Roran'ı ya da seni öldürmeden önce ona hizmet etme fırsatını teklif edecektir sana. Ne yazık ki, sana bu teklifi yapacak kadar yaklaştığında, artık çok geç olacağı için hem onu reddedip, hem de hayatta kalamazsın."

"Sen buna işin iyi yanı mı diyorsun!"

"Roran'ı koruyan şey bu. Kral senin hangi taraftan olduğunu öğrenmeden önce kuzenini öldürüp seni kendisinden soğutma riskine giremez, Bunu aklından hiç çıkarma. Ra'zac, Garrow'u öldürdü, ama bunun onlar için kötü verilmiş bir karar olduğunu düşünüyorum. Galbatorix'i tanıdığım kadarıyla bir kazancı olmayacaksa buna izin vermezdi."

"Peki, beni ölümle tehdit ederken kralın isteklerine nasıl karşı koyacağım?"

Brom içini çekti. Lavaboya gidip elini gül suyu tasına soktu. "Galbatorix senin onunla seve seve işbirliği yapmanı ister. Böyle olmazsa onun işine yaramazsın. O zaman ortaya şu soru çıkıyor, bu seçimle karşı karşıya kalırsan inandığın şey uğruna ölmeye hazır mısın? Çünkü onu ancak bu şekilde reddedebilirsin."

Bu soru havada asılı kaldı.

Brom sonunda, "Bu zor bir soru ve yüzleşmediğin takdirde cevap veremezsin. Bir sürü insanın inançları uğruna öldüğünü unutma; aslında bu oldukça sık karşılaşılan bir durum. Gerçek cesaret inandığın şey için yaşamak ve acı çekmektir," dedi.

Cadı ve Kedi Adam

Eragon sabah geç kalktı. Giyinip lavaboda yüzünü yıkadı, sonra aynayı kaldırıp saçlarını fırçaladı. Görüntüsündeki bir şey durup daha dikkatle bakmasına neden oldu. Kısa bir süre önce Carvahail'dan ayrıldığından beri yüzü değişmişti. Yolculuk, mızrak dövüşü ve eğitimler yüzünden bebeksi yağlar eriyip gitmişti. Elmacık kemikleri daha çıkık, çene çizgisi daha belirgindi. Yakından bakıldığında gözlerine yabani, yabancı bir görünüş veren bir gölge düşmüştü. Aynayı biraz daha uzakta tutunca yüzü normal görüntüsüne kavuştu, ama yine de kendisi gibi görünmüyordu.

Biraz rahatsız olarak okunu ve yayını omzuna astı, sonra odadan çıktı. Koridorun sonuna vardığında uşak yanına geldi. "Neal, efendimle birlikte erken saatte kaleye gitti, efendim. Sizin bugün istediğinizi yapabileceğini söyledi, çünkü akşamdan önce dönmeyecekmiş."

Eragon mesaj için ona teşekkür edip hevesle Teirm'i keşfe başladı. Saatlerce caddelerde dolaşım ilgisini çeken her dükkâna girdi, çeşitli insanlarla sohbet etti. Sonunda boş mide ve ceplerle Jeod'un evine geri dönmek zorunda kaldı.

Tüccarın sokağına geldiğinde yandaki şifalı otlar satan dükkâna uğradı. Bir dükkân için çok garip bir yerdi. Diğer dükkânlar şehir duvarının yakınında olup böyle pahalı evlerin arasına sıkışmamıştı. Camdan içeri bakmaya çalıştı, ama içerisi sık sarmaşıklarla kaplıydı. Meraklanarak içeri girdi.

Başta hiçbir şey görmedi, çünkü dükkân çok karanlıktı, ama sonra gözleri pencerelerden süzülen yeşilimsi soluk ışığa alıştı. Kuyruğunda ge niş tüylerle keskin, güçlü gagası olan renkli bir kuş vitrinin yanındaki kafesinden soru sorarcasına Eragon'a baktı. Duvarlar bitkilerle kaplıydı, sarmaşıklar tavana yapışmış, eski bir avize hariç her şeyi gizliyorlardı. Yerde içinde sarı bir çiçek olan geniş bir tas vardı.

Uzun tezgâhın üstünde havan, havan eli, metal kâseler ve Eragon'un kafası büyüklüğünde şeffaf kristal bir küre duruyordu.

Karmaşık makinelerin, kâğıt tomarlarının ve bilmediği diğer nesnelerin etrafından dikkatle dolaşım tezgâha doğru yürüdü. Tezgâhın arkasındaki duvar çeşitli büyüklükte çekmecelerle kaplıydı. Bazıları serçe parmağı kadar küçük, bazıları bir fiç i alabilecek kadar büyüktü. Yukarıdaki raflarda otuz santim genişliğinde bir boşluk vardı.

Birden karanlık boşlukta bir çift kırmızı göz belirdi ve iri, telaşlı bir kedi tezgâha atladı. Güçlü omuzları ve aşırı büyük patileriyle ince bir vücudu vardı. Köşeli yüzü salkım saçak tüylerle çevriliydi; kulaklarının tepesinde siyah tüyler vardı. Alt çenesinde beyaz dişler sıralanmıştı. Sonuç olarak bu kedi Eragon'un daha önce gördüğü kedilere hiç benzemiyordu. Kurnaz gözlerle Eragon'u inceledi, sonra kuyruğunu ona aldırılmazmış gibi salladı.

Eragon ani bir dürtünün etkisiyle zihniyle uzanıp kedinin bilincine dokunmaya çalıştı. Nazik bir şekilde düşünceleriyle ona dokunarak dost olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştı.

Bunu yapmak zorunda değilsin.

Eragon telaşla etrafına bakındı. Kedi, ona aldırılmayıp patisini yalıyordu. Saphira? Neredesin, diye sordu. Cevap yoktu. Şaşırarak tezgâhın üstüne yaslanıp tahta çubuğa benzer şeye uzandı.

Bu pek akıllıca olmaz.

Oyun oynamayı bırak, Saphira, dedi öfkeyle, sonra çubuğu aldı. Vücudunu bir elektrik dalgası kapladı ve ikibüklüm yere düştü. Acı yavaş yavaş geçerken soluklanmaya çalıştı. Kedi yere atlayıp ona baktı.

Bir Ejderha Süvarisi için hiç de akıllı değilsin. Seni uyarmıştım.

Bunu sen mi söyledin, dedi Eragon şaşkınlıkla. Kedi esneyip gerindi, nesnelere arasından geçerek yürüdü.

Başka kim olabilir ki?

Sen yalnızca bir kedisin, diye itiraz etti.

Kedi miyavlayarak ona doğru geldi. Göğsüne sıçrayıp oturdu, parlak gözlerini dikip ona baktı. Eragon doğrulmaya çalıştı, ama kedi hırlayarak dişlerini gösterdi. Ben başka kedilere benziyor muyum?

Hayır...

O halde neden onlardan biri olduğumu düşünüyorsun? Eragon bir şey söylemeye çalıştı, ama yaratık pençelerini göğsüne gömdü. Belli ki, eğitimin ihmal edilmiş. Hatanı düzeltmek için söylüyorum ben bir kedi adamım. Bizden fazla kalmadı, ama bir çiftçi çocuğun bile bizi duyduğunu sanıyorum.

Gerçek olduğunuzu bilmiyordum, dedi Eragon büyülenmiş bir şekilde. Bir kedi adam! Gerçekten çok şanslıydı. Her zaman hikâyelerin kıyılarında dolaşır ve ara sıra tavsiyeler verirlerdi. Eğer efsane doğruysa sihirli güçleri vardı, insanlardan daha uzun süre yaşıyorlardı ve genellikle söylediklerinden daha fazlasını biliyorlardı.

Kedi adam tembel tembel göz kırptı. Bilmek var olmaktan bağımsızdır. Buraya gelip uykumu bölmeden önce senin var olduğunu bilmiyordum. Ama bu sen beni uyandırmadan önce var olmadığını anlamına gelmez.

Eragon, onun mantığını anlamamıştı. Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm.

Zaten kalkacaktım, dedi kedi. Tezgâhın üstüne atlayıp patisini yaladı. Senin yerinde olsam o çubuğu elimde fazla tutmazdım. Birkaç saniye sonra sana yeniden şok verecek.

Eragon çubuğu aceleyle aldığı yere bıraktı. Ne bu?

Benim tersime sıradan ve sıkıcı bir nesne.

Ama ne işe yarıyor?

Anlamadın mı? Kedi patisini yalamayı bitirip bir kere daha gerindi, sonra tekrar uyuma yerine sıçradı. Oturup patilerini göğsünün altına soktu, gözlerini kapatıp mırlamaya başladı.

Bekle, dedi, Eragon. Adın ne?

Kedinin gözlerinden biri hafifçe aralandı. Bir sürü adım var. Gerçek adımları anyorsan başka yere bakmalısın. Gözler yeniden kapandı. Eragon vazgeçip gitmek üzere döndü. Ama yine de sen bana Solembum diyebilirsin.

Teşekkür ederim, dedi, Eragon ciddiyetle. Solembum'un mırlaması arttı.

Dükkânın kapısı savrulmuş olarak açıldı, bir ışık huzmesi içeri süzüldü. Angela bitkilerle dolu bez bir

çuvalla içeri girdi. Solembum'a baktı ve hafifçe irkildi. "Onunla konuştuğunu söylüyor," dedi, Angela.

"Siz de konuşabiliyor musunuz onunla?" diye sordu, Eragon.

Angela başını hafifçe savurdu. "Elbette, ama bu onun karşılığında bir şey söylediği anlamına gelmiyor." Bitkileri tezgâha koydu, sonra arkasına geçip Eragon'a döndü. "Seni sevmiş. Bu çok olağandışı bir şey. Solembum çoğunlukla kendini müşterilere göstermez. Aslında senin umut vaat ettiğini, birkaç yıllık çalışmaya ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Teşekkürler."

"Bu ondan gelen bir iltifat. Sen buraya gelip onunla konuşabilen yalnızca üçüncü kişisin. İlki yıllar önce gelen bir kadındı; ikincisi kör bir dilenci ve şimdi de sen. Ama ben yalnızca çene çalmak için dükkân işletmiyorum. İstedğin bir şey var mı? Yoksa yalnızca bakınmak için mi geldin buraya?"

"Yalnızca bakmak için," dedi, Eragon hâlâ kediye düşünerek. "Üstelik şifalı ota ihtiyacım yok."

"Benim yaptığım tek şey şifalı ot satmak değil," dedi, Angela gülerek. "Zengin ve aptal lordlar aşk iksirleri ve onun gibi şeyler için bana para öder. İşe yaradıklarını hiçbir zaman iddia etmedim, ama nedense durmadan geliyorlar. Ama senin o tür safsatalara ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Kaderini bilmek ister misin? Zengin ve aptal leydiler için bunu da yapıyorum."

Angela merakla Solembum'a baktı. "Galiba..." Tezgâhın üstündeki kristal küreye baktı. "Bu yalnızca şov için. Aslında bir işe yaramıyor. Ama bir şeyim var ki... Burda bekle; hemen geliyorum." Aceleyle dükkânın arkasına geçti.

Elinde deri bir keseyle soluk soluğa geri geldi. Keseyi tezgâha bıraktı. "Bunu uzun süredir kullanmadım, nerde olduğunu bile unutuyordum. Şimdi karşıma otur ve neden bunca zahmete girdiğimi göstereyim." Eragon bir tabure bulup oturdu. Solembum'un gözleri çekmecelerin arasındaki boşlukta parlıyordu.

Angela tezgâha kalın bir örtü serdi, sonra üzerine her biri bir parmaktan biraz uzun olan yarım düzine kadar pürüzsüz kemik döktü. Kenarlarında gizemli harfler ve semboller yazılıydı. "Bunlar," dedi, hafifçe kemiklere dokunarak. "Bir ejderhanın parmak kemikleri. Nerden bulduğumu sorma; açıklayamayacağım bir sır bu. Ama çay yapraklarının, kristal kürelerin ya da kartların tersine bunların gerçek gücü var. Yalan söylemezler, ama ne dediklerini anlamak biraz... zordur. Eğer istersen senin falını okuyabilirim. Ama bir insanın kaderini bilmesinin korkunç bir şey olabileceğini unutma. Kararından emin olmalısın."

Eragon bir korku hissiyle kemiklere baktı. Bir zamanlar Saphira'nın akrabası olan biri yatıyor burada. İnsanın kaderini bilmesi... Beni neyin beklediğini ve hoşuma gidip gitmeyeceğini bilmeden böyle bir kararı nasıl verebilirim? Cehalet gerçekten bir mutluluk kaynağı. "Neden bunu teklif ediyorsunuz bana?"

"Solembum yüzünden. Kaba olabilir, ama seninle konuşmuş olması seni özel yapar. Ne de olsa bir kedi adam o. Onunla konuşan diğer iki kişiye de önerdim bunu. Yalnızca kadın kabul etti. Adı Selena'ydı. Ama o da pişman oldu. Yazgısı iç karartıcı ve acılıydı. Bana inandığını sanmıyorum.. en azından başlangıçta."

Eragon birden duygulandı, gözleri yaşardı. "Selena," diye fısıldadı kendi kendine. Annesinin adıydı bu. O olabilir miydi? Yazgısı beni terk etmesine neden olacak kadar korkunç muydu? "Onun kaderi hakkında bir şey hatırlıyor musunuz?" diye sordu kendini hasta hissederek.

Angela başını iki yana sallayarak içini çekti. "Aradan o kadar zaman geçti ki ayrıntılar artık çok iyi olmayan hafızama gömüldü. Üstelik hatırladıklarımı da sana söylemem. Yalnızca ona ait bir şeydi bu. Ama üzücüydü; yüzündeki ifadeyi hiç unutmuyorum."

Eragon gözlerini kapatıp duygularım kontrol altına almaya çalıştı. "Hafızanız hakkında neden şikâyet ediyorsunuz?" diye sordu dikkatini dağıtmak için. "O kadar yaşlı değilsiniz."

Angela'nın yanaklarında gamzeler belirdi. "Gururumu okşadın; ama görüntüye aldanma, görüdüğümünden çok daha yaşlıyım. Bu genç görünümün nedeni verimsiz zamanlarda kendi otlarımı yemek olmalı."

Eragon gülümseyerek derin bir soluk aldı. Eğer o benim annem idiyse ve kaderini duymaya dayanabildiyse, ben de dayanabilirim. "Kemikleri benim için okuyun," dedi ciddi bir şekilde.

Kemikleri ellerine alan Angela'nın yüzü ciddileşti. Gözleri kapandı, dudakları sessiz bir mırıltıyla kıpırdandı. Sonra güçlü bir şekilde, Manin! Wyrda! Hugin! Ve kemikleri örtünün üstüne döktü. Hepsi karmakarışık bir yığın halinde düşüp soluk ışıpta parladı.

Sözcükler Eragon'un kulağında çınılıyordu. Antik dilden onları hatırlayıp sihir için kullanıldıklarını fark etti. Angela bir cadı olmalıydı. Yalan söylememişti; bu gerçek falcılıktı. Angela kemikleri incelerken dakikalar yavaş yavaş geçti.

Sonunda Angela arkasına yaslanıp derin bir iç çekti. Alnını silip tezgâhın altından hayvan derisinden yapılmış şarap torbası çıkardı. "İster misin?" diye sordu, Eragon'a. Eragon başını iki yana salladı. Angela omuz silkip büyük bir yudum aldı. "Bu," dedi, ağzını silerek. "Şimdiye kadar baktığım en zor fal. Haklısın. Geleceğini görmek nerdeyse imkânsız. Birisinin geleceğinin hiç bu kadar karışık ve bulutlu olduğunu görmemiştim. Ama birkaç cevap çıkarmayı başardım."

Solembum tezgâha sıçrayıp ikisini seyretmeye başladı. Angela kemiklerden birini işaret ederken Eragon yumruklarını sıktı. "Burdan başlayacağım," dedi yavaşça. "Çünkü anlaması en kolay olan o."

Kemikteki sembol, üzerinde bir halka olan uzun, yatay bir çizgiydi. "Sonsuzluk ya da uzun hayat," dedi, Angela hızla. "Birisinin geleceğinde çıktığını ilk kez görüyorum bunu. Çoğunlukla kişinin normal uzunlukta bir ömür süreceğini gösteren kavak ya da karaağaç çıkar. Bu senin ya sonsuza dek yaşayacağını ya da olağanüstü bir hayat yaşayacağını gösteriyor, hangisi olduğundan emin değilim. Ne söylerse söylesin önünde yaşayacağın uzun yıllar olduğundan emin olabilirsin."

Bu hiç şaşırtıcı değil... ben bir Süvariyim, diye düşündü, Eragon. Angela ona zaten bildiği şeyleri mi söylüyordu?

"Gerisi karmaşık bir yığın haline geldikçe kemikleri okumak zorlaşıyor." Angela üç kemiğe dokundu. "İşte dolambaçlı yol, çakan şimşek ve yelken açmış gemi birlikte yatıyor; hiç görmediğim bir şey bu, yalnızca duymuştum. Dolambaçlı yol hayatında pek çok seçeneğin olacağını gösterir, bazılarıyla şu anda bile karşı karşıyasın. Etrafında büyük savaşlar görüyorum, bazıları senin adına savaşıyor. Bu ülkenin büyük güçlerinin senin iradeni ve kaderini kontrol etmeye çalıştıklarını görüyorum. Sayısız olası gelecek seni bekliyor –hepsi kan ve çatışmayla dolu ama yalnızca biri sana mutluluk ve huzur getirecek. Yolunu kaybetmemeye dikkat et, çünkü sen kaderini seçmek için gerçekten özgür olan birkaç kişiden birisin. Bu özgürlük bir armağandır, ama aynı zamanda sorumluluk zincirlerinden daha bağlayıcıdır."

Sonra yüzünde bir üzüntü ifadesi belirdi. "Ama sanki bunu dengelemek istercesine çakan şimşek

var. Korkunç bir işaret bu. Üzerinde kötü bir yazı var, ama ne türde olduğunu bilmiyorum. Bir kısmı ölüme giriyor... hızla yaklaşan ve sana büyük acı verecek bir ölüm bu. Ama gerisi büyük yolculukta bekliyor. Bu kemiğe yakından bak. Uçlarının nasıl yelken açmış gemiye dayandığını görebilirsin. Bunu yanlış anlamak olanaksız. Kaderinde bu ülkeden sonsuza dek ayrılmak var. Nereye gideceğini bilmiyorum, ama bir daha Alagaesia'ya ayak basmayacaksın. Bu kaçınılmaz. Bundan kaçınmaya çalışsan bile olacağın önüne geçemeyeceksin."

Sözleri Eragon'u korkuttu. Bir ölüm daha... bu kez kimi kaybedeceğim? Düşünceleri hemen Roran'a gitti. Sonra ülkesini düşündü. Beni buradan gitmeye ne zorlayabilir ki? Ve nereye giderim? Denizin karşısında ya da doğuda topraklar varsa bile bunu yalnızca Elfler biliyor.

Angela şakaklarını ovup derin derin soludu. "Bir sonraki kemiği okumak daha kolay ve belki biraz daha zevkli." Eragon hilal şeklinde boynuzlu bir ayın arasında açan gülü görüp inceledi.

Angela gülümsedi. "Ayın gösterdiğine göre –çünkü bu sihirli bir sembol– geleceğinde efsanevi, olağanüstü bir aşk var ve imparatorluktan daha uzun sürecek. Bu tutkunun mutlulukla sona erip ermeyeceğini söyleyemem, ama aşkın soylu bir aileden geliyor. Güçlü, akıllı ve kimseyle karşılaştırılmayacak bir güzelliğe sahip."

Soylu biri, diye düşündü, Eragon şaşkınlıkla. Bu nasıl olabilir ki? En yoksul çiftçiden daha yüksek bir mevkiim yok ki benim.

"Son iki kemiğe gelince, birbirine sıkıca sarılan ağaç ve alıç kökü. Öyle olmamasını dilerdim –bu yalnızca daha fazla sıkıntı anlamına gelebilir– ama ihanet kaçınılmaz. Ve bu senin ailenin içinden gelecek."

"Roran böyle bir şey yapmaz!" diye itiraz etti, Eragon birden.

"Bilemem," dedi, Angela dikkatle. "Ama kemikler hiç yalan söylemez ve söyledikleri bu."

Eragon'un zihninde bir şüphe belirdi, ama ona aldırmamaya çalıştı. Roran'ın ona arkasını dönmesi için ne gibi bir neden olabilirdi ki? Angela elini rahatlatırcasına omzuna koydu ve ona yeniden şarap torbasını uzattı. Eragon bu kez içmeyi kabul etti ve bu kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

"Bütün bunlardan sonra ölüm hoş geldi," diye takıldı, Eragon sinirli bir şekilde. Roran'ın ihaneti? Bu olamaz! Olmayacak!

"Olabilir," dedi, Angela ciddiyetle, sonra hafifçe güldü. "Ama daha ileride olacaklar konusunda endişelenmemelisin. Geleceğin bize zarar vermesinin tek yolu endişeye neden olmasıdır. Güneşe çıktığın zaman kendini daha iyi hissedeceğini garanti ederim."

"Belki." Ne yazık ki söylediği hiçbir şey gerçekleşmeden bir anlam taşımayacak, diye düşündü alaycı bir şekilde. Eğer gerçekleşirse tabi, diye kendini düzeltilti. "Güç sözcükleri kullandınız," dedi sessizce.

Angela'nın gözleri parladı. "Geleceğinin geri kalanının nasıl olacağını göremiyorum. Kedi adamlarla konuşabiliyorsun, antik dili biliyorsun ve en ilginç geleceğe sahiptin. Ayrıca boş cepleri ve üzerinde kaba seyahat giysileri olan az sayıda genç adamın soylu bir kadın tarafından sevilmesi beklenir. Kimsin sen?"

Eragon, kedinin Angela'ya onun bir Süvari olduğunu söylemediğini fark etti. Neredeyse, "Evan," diyecekti, ama sonra kararını değiştirip "Eragon," dedi.

Angela kaşlarını kaldırdı. "Sen o musun yoksa adın mı öyle?"

"İkisi de," dedi, Eragon küçük bir gülümsemeye ve adının geldiği ilk Süvari'yi düşünerek.

"Şimdi hayatının nasıl gelişeceğini görmek beni daha çok ilgilendiriyor. Dün yanında olan o pejmürde kılıklı adam kimdi?"

Eragon bir ismi daha söylemesinin zararının olmayacağını düşündü. "Adı Brom."

Angela birden bir kahkaha patlattı ve ikibüklüm olup gülmeye başladı. Gözlerini silip şarabından bir yudum aldı, sonra yeni bir kahkaha krizine engel oldu. Sonunda nefes almaya çalışarak zorlukla, "Oh... o mu? Hiçbir fikrim yoktu!" diyebildi.

"Ne var?" diye sordu, Eragon.

"Hayır, hayır, kızma," dedi, Angela gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Yalnızca... şey, benim mesleğimdekiler onu iyi tanır. Korkarım bu zavallı adamın kaderi ya da geleceği diyebilirsin bize yapılmış bir şaka gibidir."

"Ona hakaret etme! O bulabileceğin bütün insanlardan daha iyidir!" diye parladı, Eragon.

"Sakin ol, sakın ol," diye onu neşeyle azarladı, Angela. "Bunu biliyorum. Doğru zamanda tekrar karşılaşsak sana bu konuda kesinlikle bir şeyler söylerim. Ama bu arada, sen..." Solembum aralarına girince Angela konuşmayı kesti. Kedi gözlerini kırpmadan Eragon'a bakıyordu.

Evet, dedi Eragon sinirlenerek.

Beni dikkatle dinle, sana iki şey söyleyeceğim. Zamanı geldiğinde ve bir silaha ihtiyacın olduğunda Menoa ağacının köklerinin altına bak. Sonra, her şeyi kaybetmiş gibi hissettiğinde ve gücün yetersiz kaldığında Kuthian Kayası'na git ve Ruhlar Mezarlığı'nı açmak için adını yüksek sesle söyle.

Eragon, ona ne demek istediğini soramadan kedi kuyruğunu her zamankinden daha zarif bir şekilde sallayarak uzaklaştı. Angela başını yana eğdi, sık saçları alnını gölgeledi. "Ne dediğini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. O yalnızca seninle konuştu. Kimseye söyleme."

"Galiba gitmeliyim," dedi, Eragon titreyerek.

"Eğer gitmek istiyorsan," dedi, Angela tekrar gülümseyerek. "Burda istediğin kadar kalabilirsin, özellikle de mallarımdan bazılarını satın alırsan. Ama eğer istiyorsan git; eminim bir süre düşünmene yetecek kadar malzeme vermişizdir sana."

"Evet." Eragon hızla kapıya yöneldi. "Geleceğimi okuduğunuz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi, Angela gülümsemeye devam ederek.

Eragon dükkândan çıkıp sokağın ortasında durdu, gözleri ışığa alışana kadar gözlerini kısıp bekledi. Öğrendikleri hakkında sakın bir şekilde düşünebilmesi için birkaç dakika geçti. Yürümeye başladı, adımları bilinçsizce hızlandı, Teirm'den çıkarak uçarcasına Saphira'nın saklandığı yere gitti.

Yamacın dibinden Saphira'yı çağırdı. Bir dakika sonra Saphira uçarak aşağıya gelip onu yukarıya taşıdı. İkisi de güvenli bir şekilde yere indikten sonra Eragon, ona gününü anlattı. Galiba Brom haklı; bela neredeyse gidip buluyorum.

Kedinin söylediklerini unutmamalısın. Çok önemli.

Sen nereden biliyorsun, diye sordu merakla.

Bilmiyorum, ama kullandığı sözcükler çok güçlü. Kuthian, dedi sözcüğü yuvarlayarak. Hayır, kedinin söylediklerini unutmamalıyız.

Sence Brom'a söylemeli miyim?

Bu senin tercihin, ama şöyle düşün: Brom'un senin geleceğini öğrenmeye hakkı yok. Ona Solembum ve söylediklerini anlatman yalnızca cevap vermek istemediğin soruların sorulmasına neden olacaktır. Ona yalnızca o sözcüklerin ne anlama geldiğini sormak istiyorsan nereden öğrendiğini bilmek isteyecektir. Ona inandırıcı bir yalan söyleyebileceğini düşünüyor musun!

Hayır, diye itiraf etti, Eragon. Belki hiçbir şey söylemem. Yine de bu gizlenmeyecek kadar önemli bir şey olabilir. Söylenecek başka bir şey kalmayana kadar konuştular. Sonra birlikte oturup gün batımına kadar ağaçları seyrettiler.

Eragon aceleyle Teirm'e girip kısa süre sonra Jeod'un kapısına vardı. "Neal geldi mi?" diye sordu, uşağa.

"Evet, efendim. Şu anda çalışma odasında olmalı."

"Teşekkür ederim," dedi, Eragon. Odaya gidip içeri göz attı. Brom ateşin önünde oturmuş pipo içiyordu. "Nasıl gitti?" diye sordu, Eragon.

"Brom piposunu dudaklarımın arasından çekip, "Berbat," diye kükredi.

"Yani Brand'le konuştun?"

"O da bir işe yaramadı. Ticaret bakanı en kötü bürokratlardan. Her kurala uyuyor, birisine rahatsızlık vereceğini düşündüğü zamanlarda kendi kurallarını koyuyor ve bu süre zarfında da iyi şeyler yaptığına inanıyor."

"O zaman kayıtları görmemize izin vermeyecek?" dedi, Eragon.

"Hayır," diye patladı, Brom, öfkeyle. "Söylediğim hiçbir şey onu kararından döndüremedi. Rüşveti bile reddetti! Hem de büyük bir rüşveti. Yozlaşmamış bir soylu göreceğimi hiç sanmazdım. Şimdi bir tane bulunca, onların açgözlü serseriler olmalarını tercih ettiğime karar verdim." Puposundan deli gibi bir nefes çekip bir dizi küfür savurdu.

Sakinleşmiş gibi görüldüğünde Eragon sordu. "Peki şimdi ne olacak?"

"Önümüzdeki hafta sana okumayı öğreteceğim."

"Ya sonra?"

Brom'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ondan sonra Brand'e çirkin bir sürpriz yapacağız." Eragon ayrıntıları öğrenmek için onu sıkıştırıp durdu, ama Brom daha fazlasını söylemeyi reddetti.

Akşam yemeğini görkemli yemek salonunda yediler. Jeod masanın bir kenarına oturmuştu, sert bakışlı Helen de karşı ucuna. Brom ve Eragon ikisinin arasına oturdu ki, Eragon buranın oturmak için tehlikeli bir yer olduğunu düşünüyordu. İki yanında boş sandalyeler vardı, ama o boşluğu umursamıyordu. Ev sahiplerinin bakışlarından koruyordu kendisini.

Yemekler sessizce servis yapıldı, Jeod ve Helen sessizce yemeğe başladı. Eragon, cenazelerde bile bundan daha neşeli bir havada yemekler yediğim olmuştu, diye düşünerek onlara uydu. Üzücü olan bir sürü cenaze töreni hatırlıyordu, ama hiçbiri bu kadar kasvetli değildi. Burası farklıydı; yemek boyunca Helen'den fişkırان öfkeyi hissetti.

Okuma ve Planlar

Brom parşömene bir harf yazıp Eragon'a gösterdi. "Bu a harfi," dedi. "Öğren."

Böylece Eragon okuryazar olma görevine başlamış oldu. Zor ve garipti; zekâsını sınırlarına kadar zorluyordu, ama hoşuna gitmişti. Başka yapacak bir şeyi olmadığı ve iyi bir öğretmeni –bazen sabırsız da olsa– olduğu için hızla ilerledi.

Kısa süre içinde bir rutin oluşturdular. Eragon her gün kalkıp mutfakta yemek yiyor, sonra çalışmak için çalışma odasına gidip harflerin seslerini ve yazı kurallarını öğrenmeye çalışıyordu. O hale gelmişti ki, harfler ve sözcükler zihninde dans ediyordu. Bu süre zarfında başka bir şey düşünemiyordu.

Yemekten önce o ve Brom, Jeod'un evinin arkasına gidip dövüşüyorlardı. Uşaklar ve gözleri merakla irileşmiş çocuklardan oluşan küçük bir kalabalık onları seyrediyordu. Daha sonra zaman kalırsa Eragon odasında perdeleri sıkıca kapatarak sihir alıştırma yapıyordu.

Tek endişesi Saphira'ydı. Onu her akşam ziyaret ediyordu, ama birlikte geçirdikleri zaman ikisi için de yeterli olmuyordu. Gün içinde Saphira fersahlarca uzakta yiyecek arıyordu; çünkü Teirm yakınlarında şüphe uyandırmadan avlanamazdı. Eragon, ona yardım edebilmek için elinden geleni yapıyordu, ama Saphira'nın açlığını ve yalnızlığını dindirmenin tek yolunun o şehirden ayrılmak olduğunu biliyordu.

Her gün Teirm'e daha kötü haberler getiriyordu. Gelen tüccarlar sahil boyunca gerçekleştirilen korkunç saldırıları anlatıyorlardı. Geceleri evlerinden kaybolan ve sabah parçalanmış cesedi bulunan nüfuzlu insanlara dair haberler geliyordu. Eragon sık sık Brom ve Jeod'un akşamları sessizce bu olayları tartıştıklarını duyuyordu, ama o yaklaşınca hep susuyorlardı.

Günler birbirine eklenmiş ve bir hafta hızla geçmişti. Eragon'un becerileri temel düzeydeydi, ama artık Brom'dan yardım istemeden bütün bir sayfayı okuyabiliyordu. Yavaş okuyordu, ama zaman içinde hızlanacağını biliyordu. "Ne olursa olsun, planladığım şeyi başaracaksın," diye Brom, ona cesaret veriyordu.

Brom bir öğleden sonra Jeod'u ve Eragon'u çalışma odasına çağırdı. Brom, Eragon'a işaret etti. "Artık bize yardım edebileceğine göre harekete geçmemizin zamanı geldi."

"Aklında ne var?" diye sordu, Eragon.

Brom'un yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. Jeod inledi. "Bu bakışı tanıyorum; ilk başta bu bakış bizi belaya sokmuştu."

"Biraz abartılı," dedi, Brom. "Ama haksız değil. Pekâlâ, yapacağımız şey şu..."

Bu gece veya yarın gidiyoruz, dedi Eragon, Saphira'ya odasından.

Bu beklenmedik bir şey. Bu tehlikeli işte güvende olacak mısın?

Eragon omuz silkti. Bilmiyorum. Peşimizde askerlerle Teirm'den kaçmak zorunda kalabiliriz. Saphira'nın endişesini hissedip ona güvence vermeye çalıştı. Sorun çıkmayacak. Brom ve ben sihir yapabiliyoruz... ikimiz de iyi dövüşçüleriz.

Yatağa uzanıp tavana baktı. Elleri hafifçe titriyordu ve boğazında bir yumru vardı. Uykuya dalarken kafası biraz karışıktı. Teirm'den ayrılmak istemiyorum, diye düşündüğünü fark etti birden. Burada geçirdiğim zaman... neredeyse normaldi. Oradan oraya dolaşmamak için neler vermezdim. Burada kalmak ve herkes gibi olmak harika olurdu. Sonra başka bir düşünce geçti aklından. Ama Saphira etraftayken bunu asla yapamam. Asla.

Rüyalar bilincine sahip çıkmış onu istedikleri yöne çekip çeviriyorlardı. Zaman zaman korkudan zangır zangır titriyor; zaman zaman zevkle kahkahalar atıyordu. Derken bir değişiklik oldu –sanki gözleri ilk kez açılmıştı– ve daha önce hiç olmadığı kadar berrak bir rüya gördü.

Soğuk, berbat bir hücrede zincirlenmiş, acıdan ikibüklüm olmuş genç bir kadın gördü. Duvarın yukarısındaki demir parmaklıklı pencereden içeriye süzölen ay ışığı huzmesi kızın yüzünü aydınlatıyordu. Yanağından sıvı elmas gibi bir damla yaş yuvarlandı.

Eragon irkilerek uyandı ve kontrolsüz bir şekilde ağladığını gördü. Huzursuz bir uykuya dalana kadar, ağladı, ağladı.

Kaledeki Hırsızlar

Eragon öğlen uykusundan uyandığında altın gibi parlayan güneş batmak üzereydi. Kırmızı ve turuncu ışık huzmeleri odaya dolup yatağın üstüne düşüyordu. Sırtım hoş bir şekilde ısıtıyor, yataktan çıkmak istemiyordu. Tekrar uyudu, ama gün ışığı üzerinden uzaklaşınca bedeni söğüdü. Güneş ufkun altına inerek denizi ve gökyüzünü rengârenk boyadı. Neredeyse zaman gelmişti!

Okluğunu ve yayını sırtına taktı, ama Zar'roc'u odasında bıraktı; kılıç yalnızca kendisini yavaşlatırdı, ayrıca onu kullanmaya korkuyordu. Birisini etkisiz hale getirmesi gerekirse sihir ya da ok kullanabilirdi. Yeleğini gömleğinin üstüne geçirip sıkıca bağladı.

Işık solana dek odasında gergin bir şekilde bekledi. Sonra koridora çıkıp okluğunu rahatça sırtına yerleştirmek için omzunu oynattı. Kılıcı ve diğer malzemesiyle birlikte Brom, ona katıldı.

Siyah yelek ve dar pantolon giymiş olan Jeod onları dışarıda bekliyordu. Belinden zarif bir kılıç ve deri bir kese sarkıyordu. Brom kılıca bakıp, "O şey gerçek dövüş için çok ince. Ya birisi daha geniş bir kılıçla ya da hançerle peşine düşerse ne yaparsın?"

"Gerçekçi ol," dedi, Jeod. "Muhafızların hiçbirinde hançer yok. Üstelik bu şey bütün geniş kılıçlardan daha hızlıdır."

Brom omuz silkti. "Uçacak olan senin kafan."

Nöbetçilerden ve askerlerden uzak durarak cadde boyunca rahat bir tavırla yürüdüler. Eragon gergindi ve kalbi çarpıyordu. Angela'nın dükkânının önünden geçerlerken çatıdaki bir hareket dikkatini çekti, ama kimseyi görmedi. Avuç içi titredi. Çatıya tekrar baktı, ama hâlâ boştu.

Brom onları Teirm'in dış duvarı boyunca yürüttü. Kaleye varana kadar gökyüzü iyice karardı. Kalenin kapalı duvarları Eragon'un titremesine neden oldu. Orada mahkûm olmak hiç hoşuna gitmezdi. Jeod sessizce öne geçip rahat görünmeye çalışarak kapılara doğru yürüdü. Kapıyı çalıp bekledi.

Kapının üstündeki küçük ızgara sürülerek açıldı ve asık suratlı bir muhafız dışarı baktı. "Evet?" diye homurdandı kısaca. Eragon, adamın nefesindeki konyak kokusunu alabiliyordu.

"İçeri girmemiz gerekiyor," dedi, Jeod.

Muhafız, ona daha yakından baktı. "Neden?"

"Bu çocuk ofisimde çok değerli bir şey unuttu. Hemen almamız gerekiyor." Eragon utanç içinde başını önüne eğmişti.

Muhafız kaşlarını çatı, şişesine geri dönmek için sabırsızlandığı belli oluyordu. "Ah, her neyse," dedi kolunu sallayarak. "Yalnız benim yerime iyice bir dövün onu."

"Bunu yapacağım," dedi, Jeod. Muhafız kapının içindeki küçük kapının kilidini açtı. Kaleye girdiler, Brom muhafıza birkaç tane madeni para verdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı adam, yalpalayarak uzaklaşırken. O gider gitmez Eragon yayını çıkararak gerdi. Jeod, onları hızla kalenin ana bölümüne doğru götürdü. Hedeflerine doğru hızla giderlerken devriye gezen askerlerin sesini duymak için kulak kabartmışlardı. Kayıt odasına geldiklerinde Brom kapıyı denedi. Kilitliydi. Elini kapıya koyup Eragon'un anlamadığı bir sözcük

mırıldandı. Kapı belli belirsiz bir tıkırtıyla açıldı. Brom duvardan bir meşale aldı, hızla içeri dalıp kapıyı arkalarından kapattılar.

Oda parşömen tomarlarının sıralandığı tahta raflarla doluydu. Uzak duvarda demir parmaklıklı bir pencere vardı. Jeod rafların arasından geçip gözleriyle kâğıtları aradı. Odanın arka tarafında durdu. "Bu tarafa," dedi. "Bunlar son beş yılın nakliye kayıtları. Köşedeki balmumu mühürden tarihi anlayabilirsiniz."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Eragon yakalanmadan buraya kadar gelmiş olmalarına seviniyordu.

"Yukardan başlayarak aşağıya kadar in," dedi, Jeod. "Bazı kâğıtlar yalnızca vergilerle ilgili. Onlara boş verebilirsin. Seithr yağından söz eden bir şey ara." Kesesinden uzun bir parşömen çıkarıp yere serdi, yanına bir şişe mürekkep ve tüy kalem koydu. Böylece bulduklarımızın izini sürebiliriz," diye açıkladı.

Brom rafın tepesinden bir kucak dolusu parşömen indirip yere koydu. Oturup ilk parşömeni açtı. Eragon, ona katılıp kapıyı görebilecek şekilde oturdu. Sıkıcı iş onun için özellikle zordu, çünkü parşömenlerin üzerindeki sıkışık yazılar Brom'un kendisine öğrettiğinden farklıydı.

Yalnızca kuzeye giden gemileri arayarak pek çok parşömeni safdışı bıraktılar. Buna rağmen yukarıdan aşağıya doğru çok ağır ilerliyorlar, buldukları Seithr yağı nakliyesini kaydediyorlardı.

Ara sıra dışarıdan geçen nöbetçinin ayak sesleri dışında odanın içerisi sessizdi. Birden Eragon'un tüyleri diken diken oldu. Okumaya devam etmeye çalıştı, ama huzursuzluk hissi devam etti. Sinirlenerek başını kaldırdı ve bir sürprizle irkildi... pencere pervazına küçük bir oğlan çocuğu çömelmişti. Gözleri çekikti ve dağınık siyah saçlarına çoban püskülü dalı takılmıştı.

Yardıma ihtiyacın var mı, diye sordu, Eragon'un kafasının içindeki bir ses. Gözleri şokla irileşti. Ses Solembum'un kine benziyordu.

Sen misin, diye sordu inanamayarak.

Başka biri gibi mi görünüyorum?

Eragon yutkunup dikkatini işine verdi. Gözlerim beni aldatmıyorsa öylesin.

Çocuk hafifçe gülümseyerek sivri dişlerini gösterdi. Nasıl görüdüğüm kim olduğumu değiştirmez. Bana boş yere kedi adam dendiğini düşünmedin, değil mi?

Burada ne yapıyorsun, diye sordu, Eragon.

Kedi başını yana eğip soruyu cevaplamaya değil değmeyeceğini düşündü. Bu senin burada ne yaptığına bağlı. Eğer o parşömenleri eğlence olsun diye okuyorsanız ziyaretime gerek yokmuş diyeceğim. Ama eğer yaptığınız şey kanundışıysa ve yakalanmak istemiyorsanız buraya seni uyarmak için gelmiş olabilirim. Rüşvet verdiğiniz nöbetçi yerini alan nöbetçiye sizin burada olduğunuzu söyledi ve imparatorun ikinci subayı sizi aramak için asker gönderdi.

Bana söylediğin için teşekkürler, dedi, Eragon.

Sana bir şey söyledim, değil mi? Sanırım söyledim. Ve kullanmanı tavsiye ederim.

Çocuk ayağa kalkıp inatçı saçlarını geriye attı. Eragon hızla sordu, ağaç ve mezarlık derken ne demek istedin?

Tam olarak söylediğim şeyi.

Eragon daha fazla şey sormaya çalıştı, ama kedi pencerenin içinden geçip kayboldu. Hemen öğrendiklerini bildirdi. "Askerier bizi arıyor."

"Nerden biliyorsun?" diye sordu, Brom.

"Nöbetçiyi dinledim. Yerini alan nöbetçi bizi aramaları için asker gönderdi. Burdan çıkmalıyız. Büyük olasılıkla şimdiye kadar Jeod'un ofisinin boş olduğunu görmüşlerdir."

"Emin misin?" diye sordu, Jeod.

"Evet!" dedi, Eragon sabırsızlıkla. "Yoldalar."

Brom raftan bir parşömen tomarı daha aldı. "Olsun. Bu işi şimdi bitirmeliyiz!" Bir dakika boyunca deli gibi çalıştılar, mümkün olduğunca fazla sayıda kayıt okudular. Son tomarı bitirince Brom parşömeni rafa attı, Jeod kendi kâğıt, mürekkep ve kalemini deri kesesine soktu. Eragon meşaleyi kaptı.

Odadan hızla çıkıp kapıyı kapattılar, ama tam o sırada koridorun aşağı kısmından gelen askerlerin ayak seslerini duydular. Gitmek üzere döndüler, ama Brom öfkeyle tısladı. "Kahretsin! Kilitli değil." Elini kapıya koydu. Üç asker görüş açılarına girerken kapı kilitlendi.

"Hey! Uzaklaşın o kapıdan!" diye bağırdı askerlerden biri. Brom yüzünde şaşırılmış bir ifadeyle geri çekildi. Üç adam onlara doğru geldi.

Uzun boylu olanı, "Neden kayıt odasına girmeye çalışıyorsunuz?" diye sordu. Eragon okunu daha sıkı tutup kaçmaya hazırlandı.

"Korkarım yolumuzu kaybettik." Jeod'un sesindeki endişe çok açıktı. Bir ter damlası boynuna süzüldü.

Asker şüpheyle onları süzdü. "İçeriye kontrol edin," dedi adamlarından birine.

Asker kapıya doğru ilerlerken Eragon nefesini tuttu. Asker kapıyı açmaya çalıştı, sonra yumruğunu indirdi. "Kilitli, efendim."

Adam çenesini kaşdı. "Tamam o halde. Neyin peşindesiniz bilmiyorum, ama kapı kilitli olduğuna göre gidebilirsin. Hadi gelin." Askerler etrafını sarıp onları kaleye geri götürdü.

Buna inanamıyorum, diye düşündü, Eragon. Kaçmamıza yardım ediyorlar.

Ana kapıda asker eliyle gösterdi. "Şimdi surdan geçin ve hiçbir şey denemeye kalkmayın. Sizi seyrediyor olacağız. Geri gelmeniz gerekiyorsa sabahı bekleyin."

"Elbette," diye söz verdi, Jeod.

Aceleyle uzaklaşırlarken Eragon askerlerin delici bakışlarını sırtlarında hissediyordu. Kapı arkalarından kapandığı an yüzlerinde zafer dolu bir gülümseme belirdi ve havaya zıpladı. Brom, ona uyarıcı bir bakış fırlatıp kükredi. "Eve kadar normal bir şekilde yürü. Orda kutlama yapabilirsin."

Azarlanan Eragon ağır başlı bir görünüme büründü, ama içi hâlâ enerjiyle doluydu. Eve dönüp çalışma odasına girdikleri an, "Başardık!" diye bağırdı, Eragon heyecanla.

"Evet, ama şimdi bunun çektiğimiz sıkıntıya değip değmeyeceğini görmeliyiz," dedi, Brom. Jeod raftan bir Alagaesia haritası alıp kasaya açtı.

Haritanın sol tarafındaki okyanus bilinmeyen batıya doğru gidiyordu. Spine sahil boyunca uzanıyordu. Hadarac Çölü haritanın ortasını dolduruyordu... doğu kıyısı boştu. O boşlukta bir yerde Varden gizliydi. Güneyde, Süvariler'in çöküşünden sonra imparatorluktan ayrılan Surda vardı. Eragon, Surda'nın gizlice Varden'ı desteklediğini duymuştu.

Surda'nın doğu sınırının yakınında Beor Dağları uzanıyordu. Eragon onların adını pek çok hikâyede duymuştu... Spine'in on katı yüksekliğinde olduğu söyleniyordu, ama bunun abartılı olduğu düşünülüyordu. Beor bağları'nın doğu kısmı boştu.

Surda Sahili'nin açıklarında beş ada bulunuyordu: Nifa, Parlim, Uden, Il ium ve Beirland. Nifa'da kaya çıkıntısından başka bir şey yoktu, ama en büyüğü olan Beirland'da küçük bir kasaba vardı. Daha yukarıda Teirm yakınlarında Sharktooth denen girintili çıkıntılı bir ada vardı. En kuzeyde büyük ve yumrulu bir ele benzer, bir ada daha vardı. Eragon, onun adını daha bakmadan biliyordu: Vroengard, Süvariler'in atalarının memleketi, bir zamanlar görkemli bir yerken şimdi yağmalanmış, yabancı canavarların uğrak yeri olan boş bir kabuktu sadece. Vroengard'ın ortasında terk edilmiş Doru Areaba şehri vardı.

Carvahall, Palancar Vadisi'nin zirvesinde küçük bir nokta şeklindeydi. Onunla aynı seviyede, ama ovanın karşısında Du Weldenvarden ormanı uzanıyordu. Beor Dağları gibi onun da doğu yakası haritada yoktu. Du Weldenvarden'ın batı kanadının bir kısmında yerleşim birimleri vardı, ama merkezi esrarengiz ve keşfedilmemişti. Orman Spine'dan daha yabaniydi; derinliklerine gitme cesaretini gösterenler ya delilerek geri dönmüş ya da hiç dönememişlerdi.

Eragon imparatorluğun ortasında Urû'baen'i görünce ürperdi. Kral Galbatorix yanında siyah ejderhası Shruikan'la ülkeyi oradan yönetiyordu. Eragon parmağını Urû'baen'e koydu. "Ra'zac'ın gizlenme yeri kesinlikle hurdadır."

"Tek gizlenme yerlerinin orası olmaması için dua et," dedi, Brom ifadesiz bir sesle. "Yoksa yanlarına asla yaklaşamazsın." Buruşuk elleriyle hışırdayan haritayı düzeltti.

Jeod çantasından parşömeni çıkardı. "Kayıtlarda gördüğüm kadarıyla son beş yıldır imparatorluktaki bütün büyük şehirlere Seithr yağı nakliyesi yapılmış. Anladığım kadarıyla hepsi varlıklı kuyumcular tarafından sipariş edilmiş. Elimizde daha fazla bilgi olmadan bu listeyi nasıl daraltacağımızı bilmiyorum."

Brom elini haritada gezdirdi. "Sanırım bazı şehirleri safdışı bırakabiliriz. Ra'zac kral nereye isterse gitmek zorunda ve kral onları yeterince meşgul ediyordur. Eğer herhangi bir zamanda bir yere gitmeleri bekleniyorsa kalmaları için en mantıklı yer ülkenin her yerine rahatça ulaşabilecekleri bir kavşak noktası olmalıdır." Artık heyecanla odanın içinde turluyordu. "Bu kavşak noktası Ra'zac'ın göze batmayacağı kadar büyük bir yer olmalı. Olağandışı isteklerin –örneğin atları için gerekli yemlerin– fark edilmemesi için yeterince ticareti olan bir yer olmalı."

"Bu mantıklı," dedi, Jeod başıyla onaylayarak. "Bu şartlar altında kuzeydeki şehirlerin çoğuna boş verebiliriz. En büyükleri Teirm, Gil'ead ve Ceunon. Teirm'de olmadıklarını biliyorum ve yağın kuzeye, Narda'ya kadar çıktığını da sanmıyorum, orası çok küçük. Ceunon çok sakin... geriye yalnızca Gil'ead kalıyor."

"Ra'zac hâlâ orda olabilir," dedi, Brom. "Bu tam bir ironi olurdu."

"Gerçekten," dedi, Jeod yumuşak bir şekilde. "Eh," dedi, Jeod. "Bir de Urû'baen var, ama orası pek mümkün görünmüyor. Galbatorix'in sarayında birisi Seithr yağı yüzünden ölürse bir kontun ya da

lordun imparatorun büyük miktarlarda yağ aldığı anlaması çok kolay olur. Ama yine de geriye bir sürü şehir kalıyor, istediğimiz onlardan herhangi biri olabilir."

"Evet," dedi, Eragon. "Ama yağ hepsine gönderilmemiş. Kayıtlarda Kuasta, Dras Leona, Aroughs ve Belatona var. Kuasta, Ra'zac'ın işine yaramaz; sahilde ve etrafı dağlarla çevrili. Arough Ceunon gibi ıssız, ama ticaret merkezi. Bu durumda geriye Belatona ve Dras-Leona kalıyor ki, ikisi birbirine oldukça yakın. Bence ikisi içinde Dras-Leona olması daha mümkün. Daha büyük ve yeri de daha iyi."

"Ve Teirm'inkiler dâhil imparatorluğun neredeyse bütün malları ordan geçiyor," dedi, Jeod. "Ra'zac'ın saklanması için iyi bir yer olabilir."

"Peki... Dras-Leona," dedi, Brom oturup piposunu yakarken. "Kayıtlar ne gösteriyor?" Jeod parşömene baktı. "İşte burda. Yılın başında üç parti Seithr yağı Dras-Leona'ya gönderilmiş. Her parti birbirinden iki hafta arayla gönderilmiş ve kayıtlar hepsinin aynı tüccar tarafından nakledildiğini gösteriyor. Aynı şey geçen yıl ve ondan bir önceki yıl da olmuş. Hiçbir kuyumcunun, hatta bir araya gelen bir grup kuyumcunun bile o kadar yağ alacak parası olduğunu sanmıyorum."

"Ya Gil'ead?" diye sordu, Brom, tek kaşını kaldırarak.

"İmparatorluğun geri kalanına aynı şekilde ulaşamıyor. Ve... " parşömene parmağıyla vurdu. "Geçen yıllarda yalnızca iki kez yağ almışlar." Bir an düşündü. "Üstelik galiba bir şeyi unutuyoruz... Helgrind."

Brom başıyla onayladı. "Ah, evet, Karanlık Kapılar. Yıllardır aklıma gelmemişti. Haklısın, bu Dras-Leona'yı Ra'zac için mükemmel bir yer haline getirir. O halde kararımızı verdik sanırım; gideceğimiz yer orası."

Eragon birden doğruldu. Duygusal açıdan o kadar yorulmuştu ki Helgrind'in ne olduğunu bile soracak durumda değildi. Ava devam ederken mutlu olacağını sanıyordum. Ama onun yerine kocaman bir boşluk açıldı önümde. Dras-Leona! O kadar uzakta ki...

Jeod haritayı yavaşça katlarken parşömen hışırdadı. Haritayı Brom'a uzattı. "Korkarım buna ihtiyacın olacak. Brom başıyla onaylayarak haritayı aldı. Jeod, onun omzunu tuttu. "Bensiz gitmen doğru değil. Yüreğim seninle gitmemi söylüyor, ama aklım bana yaşımı ve sorumluluklarımı hatırlatıyor."

"Biliyorum," dedi, Brom. "Ama Teirm'de bir hayatın var. Standartları yeni neslin üstlenmesinin zamanı geldi. Sen üzerine düşeni yaptın; mutlu ol."

"Ya sen?" diye sordu, Jeod. "Senin yolunun sonu hiç gelmeyecek mi?"

Brom'un dudaklarından kocaman bir kahkaha patladı. "Yaklaştığını görüyorum, ama pek yakında değil." Piposunu söndürdü ve yorgunluktan bitkin bir şekilde odalarına çekildiler. Eragon uyumadan önce Saphira'yla bağlantı kurup geceki maceralarını anlattı.

Brom şaşkınlıkla ona baktı. "Şimdi bu soru nereden çıktı?"

Pahalıya Patlayan Bir Hata

"Teirm'de birisinin onlardan söz ettiğini duydum. Gerçek değiller, öyle değil mi?" diye sordu bilmiyormuş gibi yaparak.

"Son derece gerçekler. Süvariler'in görkemli günlerinde ejderhalar kadar ünlüydüler. Krallar ve Elfler onları arkadaş olarak yanlarında tutuyorlardı, ama kediler istediklerini yapmakta özgürdüler. Haklarında çok az şey bilinir. Korkarım son zamanlarda sayıları çok azaldı."

"Sihir yapabilirler mi?" diye sordu, Eragon.

"Kimse emin değil, ama bazı olağandışı şeyler yapabiliyorlardı. Her zaman neler olup bittiğini biliyorlar ve bir şekilde kendilerini işin içine dâhil ediyorlardı." Brom soğuk rüzgârdan korunmak için kukuletasını kafasına geçirdi.

"Helgrind nedir?" diye sordu, Eragon biraz düşündükten sonra.

"Dras-Leona'ya gittiğimizde görürsün."

Teirm görüş alanından çıktıktan sonra Eragon zihniyle uzanıp Saphira'yı çağırdı. Zihinsel çılgılığının gücü o kadar büyüktü ki, Cadoc sinirli bir şekilde kulaklarını oynattı.

Saphira cevap verip bütün gücüyle onlara doğru hızlandı. Eragon ve Brom karanlık bir gölgenin bulutların arasından çıkışını izleyip Saphira'nın kanatları açılırken çıkan tok kükremeyi duydular. İnce zarların ardında güneş parlıyor, kanatlarının şeffaflığını ve koyu renk damarların silüetini gösteriyordu. Büyük bir hava akımıyla yere indi.

Eragon, Cadoc'un dizginlerini Brom'a fırlattı. "Öğle yemeğinde sana katılırım."

Brom başıyla onayladı, ama dalgın görünüyordu. "İyi eğlen," dedi, sonra Saphira'ya bakıp, "Seni yeniden görmek çok güzel," dedi.

Seni de öyle.

Eragon, Saphira'nın omuzlarına atladı ve yükselirken sıkıca tutundu. Saphira kuyruğunu savurup havayı yarararak ilerledi. Sıkı tutun, diye uyardı Eragon'u. Boru sesini andıran bir kükremeye havada bir daire çizdi. Yalnızca bacaklarıyla tutunup kollarını havaya kaldıran Eragon heyecanla haykırdı.

Sen bu hareketi yaparken eyere bağlanmadan da durabileceğimi bilmiyordum, dedi deli gibi gülerek.

Ben de öyle, diye itiraf etti Saphira, garip bir şekilde gülerek. Eragon ona sıkıca sarıldı, gökyüzünün hâkimi gibi düz bir şekilde uçmaya başladılar.

Öğlene kadar bacakları Saphira'nın çıplak sırtına binmekten dolayı sızlamaya başlamış, elleri ve yüzü soğuk havadan dolayı hissizleşmişti. Saphira'nın pul arı her zaman sıcaktı, ama Eragon'un üşümesine engel olamıyordu. Öğle yemeği için yere indiklerinde ellerini giysilerine gömüp oturacak güneşli, sıcak bir yer buldular. Brom'la yemek yerken Eragon Saphira'ya, Cadoc'a binmemin bir sakıncası var mı senin için, diye sordu. Brom'u geçmişi konusunda sorgulamaya karar vermişti.

Hayır, ama sonra söylediklerini bana anlatacaksın. Eragon, Saphira'nın planlarını bilmesine şaşırılmıyordu. Aralarındaki zihinsel bağlantı sayesinde, ondan bir şey gizlemek neredeyse imkânsızdı. Yemeklerini bitirdiklerinde Saphira uzaklaşırken Eragon, Brom'a katıldı. Bir süre sonra Eragon,

Cadoc'u yavaşlatıp, "Seninle konuşmam lazım. Teirm'e ilk geldiğimizde bunu yapmak istedim, ama şimdiye kadar beklemeye karar verdim," dedi.

"Neyle ilgili?"

Eragon durakladı. "Anlamadığım bir sürü şey var. Örneğin, 'arkadaşların' kim ve neden Carvahall'de saklanıyordun? Sana hayatım pahasına güvendim –bu yüzden hâlâ seninle yolculuk yapıyorum– ama senin kim olduğun ve ne yaptığın konusunda daha fazla şey bilmem gerekiyor. Gil'ead'dan ne çaldın ve beni götürdüğün tuatha du orothrim nedir? Sanırım bunca olandan sonra bir açıklamaya ihtiyacım var."

"Bizi gizlice dinledin."

"Yalnızca bir kez," dedi, Eragon.

"Görüyorum ki henüz terbiyeli davranmayı öğrenmemişsin," dedi, Brom keyifsiz bir şekilde sakalını sıvazlayarak. "Bunun seni ilgilendirdiğini düşünmeni sağlayan şey ne?"

"Aslında hiçbir şey," dedi, Eragon omuz silkerek. "Yalnızca Saphira'nın yumurtasını bulduğumda senin Carvahal'de gizlenmen ve ejderhalar hakkında bu kadar çok şey bilmen garip bir tesadüf. Düşündükçe daha az mümkün görünüyor bu. Fazla umursamadığım başka ipuçları da vardı, ama şimdi geçmişe baktıkça daha açık hale geliyorlar. En başında Ra'zac'ı nerden biliyordun ve sen yaklaştığında neden kaçtılar? Ve elimde olmadan Saphira'nın yumurtasının ortaya çıkışıyla bir ilgin olup olmadığını merak ediyorum. Bize söylemediğin bir sürü şey var. Saphira ve ben tehlikeli olacak bir şeye boş veremeyiz."

Snowfire'ı durdururken Brom'un alnında karanlık çizgiler oluşmuştu. "Beklemeyecek misin?"

Eragon inatla başını iki yana salladı. Brom içini çekti. "Bu kadar şüpheli olmasaydın bu durum hiç sorun olmazdı, ama aksi olsaydı zaman harcadığıma değmezdin sanırım." Eragon bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildi. Brom piposunu yakıp yavaşça dumanını üfledi. "Sana söyleyeceğim, ama şunu bil ki, her şeyi anlatamam." Eragon itiraz etmeye kalktı, ama Brom sözünü kesti. "Bilgi saklamak istediğimden değil, benim olmayan sırları açıklayamayacağım için. Bu hikâyeye iç içe geçmiş bir sürü hikâye var. Gerisini öğrenmek için başkalarıyla konuşman gerek."

"Tamam. Sen mümkün olanı anlat," dedi, Eragon.

"Emin misin?" diye sordu, Brom. "Bazı şeyleri saklamamın bir nedeni var. Seni paramparça edebilecek güçlere karşı korumak için bazı şeyleri gizledim senden. Bu bilgiyi ve amaçlarını bildikten sonra sessizce yaşama şansın kalmayacak. Taraf seçmek ve bir yerde durmak zorundasın. Bilmeyi gerçekten istiyor musun?"

"Hayatımı cehalet içinde geçiremem," dedi, Eragon sessizce.

"Değerli bir amaç... Çok güzel: Alagaesia'da Varden ve imparatorla sürüp giden bir kavga var. Ama çatışmaları tesadüfi silahlı çarpışmaların çok ötesine geçiyor. Dev bir güç mücadelesi içine girdiler... ve bu mücadele senin etrafında toplanıyor."

"Benim mi?" dedi, Eragon inanamayarak. "Bu olanaksız. İkiyle de hiçbir ilgim yok."

"Henüz yok," dedi, Brom. "Ama varlığın savaşlarının odak noktası. Varden ve imparator bu toprakları ya da halkını kontrol etmek için savaşmıyor. Amaçları gelecek Süvari neslinin kontrolünü kazanmak. Bu Süvarileri her kim kontrol ederse Alagaesia'nın tartışmasız hâkimi olacak."

Eragon, Brom'un anlattıklarını anlamaya çalıştı. Bu kadar insanın kendisiyle ve Saphira'yla ilgilenmesini anlayamıyordu. Brom'un dışında hiç kimse önemli olduğunu düşünmemişti. İmparator ve Varden'in kendisi için kavga etmesi hiçbir zaman anlayamayacağı soyut bir şeydi. Zihninde hemen itirazlar yükseldi. "Ama Galbatorix'e katılan Tövbekârlar hariç bütün Süvariler öldürüldü. Bildiğim kadarıyla onlar bile öldü artık. Ve sen Carvahall'de kimsenin Alagaesia'da ejderhaların hâlâ var olduğunu bilmediğini söylemiştin."

"Ejderhalar konusunda yalan söyledim," dedi, Brom ifadesiz bir şekilde. "Süvariler ölmüş bile olsa üç ejderha yumurtası kalmıştı geriye... hepsi de Galbatorix'in elindeydi. Aslında artık yalnızca iki tane kaldı, çünkü Saphira yumurtadan çıktı. Kral, Süvarilerle giriştiği son çarpışmada kurtardı bu üç yumurtayı."

"Yani yakında krala sadık olan iki Süvari daha çıkabilir," dedi Eragon durumu yeni anlayarak.

"Kesinlikle," dedi, Brom. "Bu süreçte ölümcül bir yarış var. Galbatorix umutsuzca yumurtaların kimlerin eline geçtiğini bulmaya çalışırken, Varden da onun adaylarını öldürüp yumurtalarını çalmak için elinden gelen her şeyi yapıyor."

"Peki ama Saphira'nın yumurtası nerden geldi? Kraldan kim çalabildi onu? Ve sen bütün bunları nerden biliyorsun?" diye sordu, Eragon şaşkınlık içinde.

"Çok fazla soru soruyorsun," diye buruk bir şekilde güldü, Brom. "Bütün bunların eskilere dayanan bir yönü daha var. Sen doğmadan çok önce başladı her şey. Biraz daha genç olduğum, ama o kadar akıllı olmadığım dönemlerde. İmparatorluktan nefret ediyordum –nedenlerini kendime saklayacağım– ve elimden gelen her şekilde ona zarar vermeye çalışıyordum. Şevkim beni bir araştırmacı olan Jeod'a götürdü. Galbatorix'in kalesine giden gizli bir geçiti gösteren bir kitap bulduğunu iddia ediyordu. Hevesle Jeod'u Varden'e –arkadaşlarıma– götürdüm ve yumurtaların çalınması için plan yaptılar."

Varden!

"Ama bir şey ters gitti ve hırsızımız yalnızca bir yumurta çalabildi. Nedense yumurtayla birlikte kaçtı ve Varden'e geri dönmedi. Adam bulunmayınca Jeod ve ben onu, yumurtayı geri getirmek için gönderildik." Brom'un gözleri uzaklara daldı, ilginç bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Tarihteki en büyük araştırmalar o zaman başladı. Ra'zac ve Tövbekârların sonuncusu aynı zamanda kralın en iyi uşağı olan Morzan'a karşı büyük bir yarışa girdik."

"Morzan!" diye sözünü kesti, Eragon. "Ama Süvariler'e ihanet edip yerlerini Galbatorix'e bildiren o değil miydi?" Ve bu çok uzun zaman önce olmuştu! Morzan antika olmalı. Süvariler'in çok uzun yaşadığını düşünmek onu rahatsız etmişti.

"Yani?" dedi, Brom tek kaşını kaldırarak. "Evet, yaşlıydı, ama güçlü ve acımasızdı da. Kralın en iyi takipçilerinden biriydi ve en sadıklarındandı. Daha önce de aramızda kan davası olduğu için yumurta avı kişisel bir çatışmaya dönüştü. Gil'ead'da olduğu anlaşılınca oraya koşup Morzan'la yumurta için çatıştım. Korkunç bir mücadele idi ama sonunda onu öldürdüm. Çarpışma sırasında Jeod'dan ayrılmıştım. Onu arayacak zamanım yoktu, bu yüzden yumurtayı alıp Varden'e götürdüm, o da benden yeni Süvari her kim olacaksa onu eğitmemi istedi. Kabul edip Varden beni çağırana kadar Carvahall'de gizlenmeyi kabul ettim... daha önce birkaç kez gitmiştim oraya. Ama hiç çağırılmadım."

"O zaman Saphira'nın yumurtası nasıl olup da Spine'da ortaya çıktı? Kraldan çalınan başka bir yumurta mıydı o?"

Brom homurdandı. "Bu çok düşük bir olasılık. Kalan iki yumurtayı o kadar iyi koruyordu ki onları çalmaya kalkışmak intihar olurdu. Hayır, Saphira, Varden'den alındı ve sanırım ben nasıl olduğunu biliyorum. Koruyucusu yumurtayı korumak için sihirle bana göndermeye çalışmış olmalı."

"Varden yumurtayı nasıl kaybettiklerini bildirmek için benimle bağlantı kurmadı, bu yüzden habercilerinin kral tarafından durdurulduğunu ve onların yerine Ra'zac'ın gönderildiğini tahmin ediyorum. Bir sürü Planlarını mahvettiğim için eminim beni bulmaya can atıyorlardır."

"Yani Ra'zac Carvahal'e geldiğinde beni bilmiyordu," dedi, Eragon hayretle.

"Doğru," dedi, Brom. "Eğer o sersem Sloan ağzını sıkı tutsaydı seni öğrenmeyebilirlerdi. İşler çok daha farklı olabilirdi. Aslında bir bakıma hayatım için sana teşekkür etmeliyim. Eğer Ra'zac seni bulmaya çalışmasaydı, beni hazırlıksız yakalayabilirlerdi ve bu da Masalcı Brom'un sonu olabilirdi."

Kaçmalarının tek nedeni ikisinden de daha güçlü olmamdı, özelikle de gündüz. Gece beni uyuşturup yumurta konusunda sorgulamayı planlamış olmalılar."

"Varden'e mesaj gönderip beni anlattın mı?"

"Evet. Eminim seni mümkün olduğunca çabuk onlara götürmemi istiyorlardır."

"Ama götürmeyeceksin, değil mi?"

Brom başını iki yana salladı. "Hayır, götürmeyeceğim."

"Neden? Varden'la birlikte olmak Ra'zac'ı kovalamaktan daha güvenli olmalı, özellikle de yeni bir Süvari için."

Brom gülüp sevecen bir şekilde Eragon'a baktı. "Varden tehlikeli insanlardır. Eğer onlara gidersek ayağın politikalarına ve entrikalarına dolaşır. Liderleri yeterince güçlü olmasan bile sırf ne demek istediğini göstermek için seni bir göreve gönderebilir. Varden'e yaklaşmadan önce iyi hazırlanmanı istiyorum. En azından biz Ra'zac'ı takip ederken birisinin senin suyuna zehir koyduğundan şüphelenmek zorunda değilim. Bu kötünün iyisi. Ve..." dedi gülümseyerek. "Ben seni eğitirken mutlu oluyorsun... Tuatha du orothrim ise eğitimindeki bir aşama. Ra'zac'ı bulmana –ve hatta belki de öldürmene– yardım edeceğim, çünkü onlar senin olduğu kadar benim de düşmanım. Sonra bir seçim yapman gerekecek."

"Ne seçimi?..." diye sordu, Eragon dikkatle.

"Varden'e katılıp katılmama konusunda," dedi Brom. "Ra'zac'ı öldürürsen Galbatorbt'in gazabından kurtulmanın tek yolu Surda'ya kaçıp Varden'in himayesine sığınmak ya da kralın merhametini isteyip onun güçlerine katılmak. Ra'zac'ı öldürmesen bile sonunda bu seçimle karşı karşıya kalacaksın."

Eragon bir sığınak bulmanın en iyi yolunun Varden'e katılmak olduğunu biliyordu, ama bütün hayatını onların yaptığı gibi imparatorla savaşarak geçirmek istemiyordu. Brom'un yorumlarını her açıdan düşünmeye çalıştı; "Ejderhalar hakkında bu kadar çok şeyi nereden bildiğini hâlâ anlatmadın."

"Anlatmadım, değil mi?" dedi, Brom çarpık bir gülümsemeyle. "Bu başka zamana kadar beklemeli."

Neden ben, diye sordu Eragon kendi kendine. Onu Süvari olmasını sağlayacak kadar özel kılan şey neydi? "Annemle tanıştın mı hiç?" diye soruverdi.

Brom'un yüzü ciddileşti. "Evet, tanıştım."

"Nasıl biriydi?"

Yaşlı adam içini çekti. "Çok gururlu ve onurluydu, Garrow gibi. Sonunda bu onun çöküşüne neden oldu, ama yine de en önemli özel iklerindendi... Kendi durumu ne olursa olsun her zaman yoksula ve bahtsızlara yardım ederdi."

"Onu iyi tanıyormuşsun," dedi, Eragon şaşırarak.

"Gittiği zaman özleyecek kadar iyi tanıyordum."

Cadoc yola devam ederken Eragon, Brom'un yalnızca hikâyeler anlatan pasaklı yaşlı bir adam olduğunu düşündüğü günleri hatırladı. Ne kadar cahil olduğunu ilk kez fark ediyordu.

Saphira'ya öğrendiklerini anlattı. Brom'un açıklamaları onu da şaşırtmıştı, ama Galbatorb'tin mallarından biri olma düşüncesi onu çok korkutmuştu. En sonunda Saphira, Carvahall'de kalmadığına memnun değil misin? Kaçıracağın bütün bu ilginç deneyimleri düşün, dedi. Eragon sahte bir sıkıntı ifadesiyle inledi.

Gün sonunda mola verdiklerinde Brom yemeği hazırlarken Eragon su aradı. Geniş bir daire çizip dere veya pınar sesi duymaya çalışırken ısınmak için ellerini birbirine sürüyordu. Ağaçların arası kasvetli ve nemliydi.

Kamptan uzakta bir akarsu buldu, kıyıya çömelip suyun kayaların üstünden akıp avucuna doluşunu seyretti. Buzlu dağ suyu derisinin üstünü kaplayıp hissizleştirdi. Bize ya da herhangi birine ne olduğu umurunda değil, diye düşündü. Ürpererek ayağa kalktı.

Akarsuyun karşı kıyısındaki bir iz dikkatini çekti. Garip bir şekli vardı ve çok büyüktü. Merakla akarsuyun karşısına geçip bir kayanın üstüne atladı. Kayanın üstüne inerken ayağı nemli bir yosun parçasına takılıp kaydı. Destek almak için bir dal parçasına tutunurken dal kırıldı ve düşüşünü engellemek için elini uzattı. Yere çarparken sağ bileğinin çatırdadığını hissetti. Acı koluna doğru yükseldi.

Haykırmamak için kendini zor tutarken sıkılı dişlerinin arasından bir dizi küfür sıralandı. Acıyla yarı kör olmuş bir biçimde ikibüklüm olup koluna sarıldı. Eragon! Saphira'nın telaşlı çığılığıydı bu. Ne oldu?

Bileğimi kırdım... aptalca bir şey yaptım... düştüm.

Geliyorum, dedi Saphira.

Hayır... ben geri gelebilirim. Sen... gelme. Ağaçlar birbirine çok yakın...kanatların açılmaz.

Saphira, Eragon'a ona bulmak için ormanı talan ettiğini gösteren bir görüntü gönderdi, sonra, acele et, dedi.

Eragon inleyerek ayağa kalktı. Gördüğü iz birkaç adım ötesinde yere gömülüydü. Ağır, çivili çizmelerin iziydi bunlar. Aklına hemen Yazuac'taki cesetlerin etrafını saran izler geldi. "Urgal," dedi Zar'roc'unun yanında olmasını dileyerek; tek eliyle ok atamazdı. Başını kaldırıp zihninden bağırdı. Saphira! Urgallar! Brom'un güvende olmasını sağla.

Akarsuyun üstünden tekrar atlayıp bıçağını çıkararak kampa koştu. Her ağacın ve çalının arkasında potansiyel düşmanlar görüyordu. Umarım yalnızca bir Urgal vardır. Kampa girip Saphira'nın savrulan

kuyruğundan korunmak için eğildi. "Dur. Benim!" diye bağırdı.

Tüh, dedi Saphira. Kolları bir duvar gibi göğsünde kavuşmuştu.

"Tüh mü?" diye söylendi Eragon, ona doğru koşarken. "Beni öldürebilirdin. Brom nerde?"

"Burdayım," dedi, Brom'un sesi Saphira'nın kanatlarının arkasından. "Delirmiş ejderhana beni bırakmasını söyle. Beni dinlemiyor."

"Bırak onu!" dedi, Eragon öfkeyle. "Ona söylemedin mi?" Hayır, dedi, Saphira mahcup bir şekilde.

Sen yalnızca onun güvende olmasını sağlamamı söyledin. Kanatlarını kaldırdı, Brom öfkeyle dışarı çıktı.

"Bir Urgal izi buldum. Hem de çok taze."

Brom hemen ciddileşti. "Atları eyerle. Gidiyoruz." Ateşi söndürdü, ama Eragon kıpırdamıyordu.

Koluna ne oldu?"

"Bileğim kırıldı," dedi Eragon yalpalayarak.

Brom küfredip Cadoc'u kendisi eyerledi. Eragon'un ata binmesine yardım etti. "En kısa zamanda kolunu askıya almalıyız. O zamana kadar bileğini oynatmamaya çalış." Eragon sol eliyle dizginleri sıkıca tuttu. Brom, Saphira'ya, "Hava nerdeyse karardı; hemen üstümüzde uçabilirsin. Urgallar gelirse yakında sen varken bize saldırmadan önce iki kez düşünmeleri gerek," dedi.

Düşünseler iyi olur, yoksa bir daha düşünemezler, dedi, Saphira havalanırken.

Işık hızla azalıyordu, atlar yorgundu, ama mola vermeden yola devam ettiler. Eragon'un şişmiş ve kızarmış bileği zonklamaya devam ediyordu. Kamptan bir mil uzakta Brom durdu. "Dinle," dedi.

Eragon arkalarında bir av borusunun öttüğünü duydu. Etraf sessizleşirken içini bir panik hissi kapladı. "Nerde olduğumuzu öğrenmiş olmalılar," dedi, Brom. "Ve büyük olasılıkla Saphira'nın izini de görmüşlerdir. Bizi takip edecekler. Avlarının kaçmasına izin vermek onların doğasında yoktur." Sonra iki boru sesi duyuldu. Yaklaşıyorlardı. Eragon'un içi ürperdi. "Tek şansımız kaçmak," dedi, Brom. Başını gökyüzüne kaldırıp bembeyaz yüzle Saphira'yı çağırdı.

Saphira hemen yere indi. "Cadoc'u bırak. Saphira'yla git. Onunla daha güvende olursun," diye emretti, Brom.

"Ya sen?" diye itiraz etti, Eragon.

"Ben iyiyim. Git artık!" Eragon tartışacak gücü kendinde bulamayınca Saphira'ya bindi. Brom, Snowfire ve Cadoc'la uzaklaştı. Saphira, onun üstünde uçuyor, dörtnala giden atların üstünde kanat çırpıyordu.

Eragon, Saphira'ya elinden geldiğince sıkı tutundu; Saphira'nın hareketleri ne zaman bileğini oynatsa acı içinde yüzünü buruşturuyordu.

Brom çalılıkların arasından hızla geçiyor, atları son sınırlarına kadar zorluyordu. Borular arkasında öttü, sonra sessizlik oldu.

Dakikalar geçti. Urgallar nerde, diye düşündü, Eragon. Bu kez uzaklarda bir boru sesi duyuldu. Rahatlayarak iç çekip başını Saphira'nın boynuna yasladı. Brom da aşağıda atları biraz yavaşlattı.

Çok yakındı, dedi.

Evet, ama şimdi durma... tam altlarından bir boru sesi gelince Saphira'nın sözü kesildi. Eragon şaşkınlıkla irkildi ve Brom delice kaçışına devam etti. Boru çalan Urgallar boğuk sesleriyle bağıriyor, atlarının üstünde hızla ilerliyorlardı. Brom görüş açılarına girmek üzereydi; yaşlı adam onlardan hızlı gidemezdi. Bir şey yapmalıyız, dedi, Eragon heyecanla. Ama ne?

Urgalların önüne in! Delirdin mi sen, diye sordu Saphira.

İn! Ben ne yaptığımı biliyorum, dedi Eragon. Başka bir şey için zaman yok. Brom'u yakalayacaklar!

Pekâlâ. Saphira Urgalların önüne geçip inmek üzere döndü. Eragon gücüne uzandı ve zihninde kendisini sihirden ayıran o tanıdık dirençle karşılaştı. Engeli aşmaya çalışmadı. Boynunda bir kas seğiriyordu.

Urgallar yolda hızla ilerlerken bağırdı. "Şimdi!" Saphira kanatlarını birden katlayıp ağaçların üzerinden aşağıya inerek etrafı toz ve taş saçtı. Urgallar telaşla haykırıp atlarının dizginlerine asıldılar. Hayvanların bacakları kaskatı kesildi, birbirlerine çarptılar, ama Urgallar kendilerini hemen toparlayıp silahlarıyla Saphira'yla yüzleştiler. Ona öfkeyle bakarken yüzleri nefret doluydu. On iki kişiydiler, hepsi çirkin, alaycı yaratıklardı. Eragon neden kaçmadıklarını merak etti. Saphira'nın onları korkutup kaçıracağını sanmıştı. Ne bekliyorlardı? Bize saldıracaklar mı?

En iri Urgal ileri çıkıp tükürünce şok oldu. "Efendimiz sizinle konuşmak istiyor, insan!" Canavar derin, genizden gelen bir hırıltıyla konuşmuştu.

Eragon bir cevap veremeden, bu bir tuzak, diye onu uyardı, Saphira. Eragon, en azından ne söyleyeceğini öğreniriz, diye mantık yürütti meraklanarak, ama son derece endişeliydi. "Efendiniz kim?" diye sordu.

Urgal alaycı bir şekilde sırıttı. "Adı senin gibi düşük seviyeli birine söylenmeyi hak etmiyor. O gökyüzünü yönetiyor ve dünyanın hâkimi. Sen onun için sürüden ayrılmış bir karıncasın o kadar. Ama onun karşısına canlı olarak çıkarılmanı emretti. Böyle bir uyarıya değer hale geldiğin için cesaret bulmalısın!"

"Ne sizle, ne de başka düşmanlarımla bir yere gitmem!" dedi, Eragon, Yazuac'ı düşünerek. "İster Shade'e, ister Urgala, isterseniz adımı bile duymadığım çarpık bir iblise hizmet edin onunla barış görüşmesi yapmaya niyetim yok."

"Bu büyük bir hata," diye kükredi, Urgal, dişlerini göstererek. "Ondan kaçmanın yolu yoktur. Eninde sonunda efendimizin karşısına çıkacaksınız. Eğer direnirsen günlerini acıyla doldurur."

Eragon, Urgalları tek bir bayrak altında toplamaya kimin gücünün yettiğini merak etti. Ülkede başıboş gezen üçüncü bir güç daha mı vardı... imparator ve Varden'in dışında? "Teklifinizi kendinize saklayın ve efendinize söyleyin iç organlarınızı kargalar yesin!"

Urgallar büyük bir öfkeye kapıldılar; liderleri kükreyip dişlerini gıcırdattı. "Seni sürükleyerek götüreceğiz o halde!" Elini sallayınca Urgallar Saphira'ya hücum etti. Eragon elini kaldırıp bağırdı. "Jierda!"

Hayır, diye bağırdı Saphira, ama çok geçti.

Eragon'un avucu parlarken yaratıklar bocaladılar. Eragon'un elinden çıkan ışık huzmesi her birinin karnına çarptı. Urgallar havaya fırlayıp ağaçlara çarptılar, bilinçsizce yere düştüler.

Yorgunluk Eragon'un bütün gücünü tüketmişti. Saphira'nın üstünden yere düştü. Zihni bulanık ve donuktu. Saphira, ona doğru eğilirken çok ileri gitmiş olabileceğini düşündü. On iki Urgalı kaldırıp fırlatmak için gerekli enerji muazzamdı. Uyanık kalmaya çalışırken büyük bir korku her yanını kaplamıştı.

Gözünün ucuyla Urgalların ellerinde kılıçlarıyla sendeleyerek ayağa kalktıklarını gördü. Eragon, Saphira'yı uyarmaya çalıştı, ama çok zayıftı. Hayır... diye düşündü zayıf bir şekilde. Bir Urgal sürünerek Saphira'ya doğru yaklaştı, kuyruğunun yanından geçti, sonra ona vurmak için kılıcını kaldırdı. Hayır!... Saphira çılgınca kükreyerek canavara döndü. Pençeleri kör edici bir hızla savruldu.

Urgal ikiye ayrılırken her yere kan fişirdi.

Saphira kararlı bir tavırla çenelerim birbirine kenetleyip Eragon a döndü. Kanlı pençelerim onun göğsüne sarıp kükreyerek gökyüzüne yükseldi. Saphira'nın kanatlarının uyuşturucu sesi onu transa geçirmişti: yukarı, aşağı; yukarı, aşağı; yukarı, aşağı...

Saphira sonunda yere indiğinde Eragon, Bromun Saphira ile konuştuğunu belli belirsiz duydu. Ne dediğini anlayamadı, ama bir karar verilmiş olmalıydı, çünkü Saphira tekrar havalanmıştı.

Uyuşukluğu uykuya yenik düştü ve onu yumuşak bir battaniye gibi saran örtüye teslim oldu.

Mükemmel Görüş

Eragon örtülerin altında kıpırdandı, gözlerini açmaya isteksizdi. Tekrar uykuya dalarken belli belirsiz bir düşünce aklına geldi... Buraya nasıl geldim? Şaşkın bir şekilde battaniyelere daha sıkı sarındı ve sağ kolunda bir sertlik hissetti. Bileğini kıpırdatmaya çalışınca acı bir bıçak gibi saplandı. Urgallar! Birden doğrulup oturdu.

Güveç dolu bir tencereyi ısıtan küçük bir kamp ateşi hariç boş olan bir meydandaydı. Sincaplar dallarla sohbet ediyorlardı. Oku ve yayı battaniyelerin yanında duruyordu. Ayağa kalkmaya çalışınca yüzünü buruşturdu, çünkü kasları güçsüz ve acı içindeydi. Morarmış sağ kolunda ağır bir tahta vardı.

Boynunu büküp, herkes nerede, diye merak etti. Saphira'yı çağırmaya çalıştı, ama onu hissedememesi telaşa kapılmasına neden oldu. Kurt gibi acıktığını hissettiği için tenceredeki yemeği yedi. Hâlâ açtı, ekmek bulmayı umarak eyerlere baktı. Ne atlar, ne de eyerler vardı açıklıkta. Eminim bunun iyi bir nedeni vardır, diye düşündü, huzursuzluk hissini bastırmaya çalışarak.

Meydanda biraz dolaştıktan sonra battaniyelerin yanına geri dönüp katladı. Yapacak daha iyi bir işi olmadığı için bir ağaca yaslanıp bulutlan seyretmeye başladı. Saatler geçti, ama Brom ve Saphira görünmedi. Umarım kötü bir şey olmamıştır.

Öğleden sonra geçip giderken Eragon'un canı sıkıldı ve etrafındaki ormanı keşfe çıktı. Yorulunca üzerinde berrak çiy suyuyla dolu bir çukur bulunan bir kayaya dayanan köknar ağacının altında dinlendi.

Suya bakıp Brom'un kristal görüşle ilgili söylediklerini düşündü. Belki Saphira'nın nerede olduğunu görebilirim. Brom bunun çok enerji gerektirdiğini söyledi, ama ben ondan daha güçlüyüm... Derin bir soluk alıp gözlerini kapadı. Zihninde Saphira'nın bir görüntüsünü oluştururken mümkün olduğunca canlı olmasını sağladı. Beklediğinden daha zordu. "Draumr kopa!" diyerek suya baktı.

Suyun yüzeyi görünmez bir güçle donarak tamamen pürüzsüz hale geldi. Üzerinde Saphira'nın hayali belirdi. Çevresi bembeyazdı, ama Eragon, onun uçtuğunu görebiliyordu. Brom sırtında, kılıcı dizlerindeydi.

Eragon yorgun bir şekilde hayalin kaybolmasına izin verdi. En azından güvendeler. Toparlanmak için kendine birkaç dakika verdi, sonra yeniden suya doğru eğildi. Roran, nasibin? Zihninde kuzenini açık bir şekilde gördü. İçgüdüsel olarak sihir yapıp gerekli sözcükleri söyledi.

Su hareketsizleşti, sonra yüzeyinde bir görüntü belirdi. Görünmez bir sandalyenin üstünde oturan Roran göründü. Saphira gibi onun çevresi de beyazdı. Roran'ın yüzünde yeni çizgiler vardı... Garrow'a her zamankinden daha fazla benziyordu. Eragon hayali olabildiğince zihninde tutmaya çalıştı. Roran Therinsford'ta mı? Kesinlikle benim hiç gitmediğim bir yerde.

Sihir yapmanın zorluğu altında ter damlacıklarının birikmesine neden olmuştu. İçini çekip uzunca bir süre öylece oturdu. Sonra aklına saçma bir şey geldi. Ya hayalimde canlandırdığım veya rüyamda gördüğüm bir şeyi hayal etmeye çalışırsam? Gülümsedi. Belki kendi bilincimin neye benzediğini görebilirim.

Boş veremeyeceği kadar çekici bir fikirdi bu. Bir kez daha suyun kenarına eğildi. Ne arayacağım? Birkaç şey düşündü, sonra rüyasında hücrede gördüğü kadın aklına gelince hepsini bir kenara bıraktı.

Sahneyi zihninde sabitledikten sonra sözcükleri söyleyip suyu dikkatle seyretti. Bekledi, hiçbir şey

olmadı. Düş kırıklığına uğrayarak sihri bırakmaya kalktı, ama suyu mürekkep koyuluğunda bir karanlık kapladı. Tek bir mum ışığı karanlıkta titreyiyor, taş hücreyi aydınlatıyordu. Rüyasındaki kadın bir köşedeki yatakta kıvrılmış yatıyordu. Başını kaldırdı, koyu renk saçları geriye düştü ve kadın doğruca Eragon'a baktı. Eragon donup kaldı, kadının bakışlarının gücü onun kıpırdamadan öylece kalmasına neden oldu. Gözleri kilitlenirken omuriliğinden yukarı bir ürperti yükseldi. Kadın titreyip bir çuval gibi yatağa yıkıldı.

Su berraklaştı. Eragon nefes nefeseydi. "Bu olamaz." Bu kadın gerçek olmamalı; onu yalnızca rüyamda gördüm! Ona baktığımı nereden bilmiş olabilir? Ve ben daha önce hiç görmediğim bir zindanı nasıl görebildim? Başını iki yana salladı, başka rüyalarının da geleceği görüp görmediğini merak etti.

Saphira'nın kanatlarının ritmik sesi düşüncelerini böldü. Aceleyle açıklığa gitti, Saphira yere inerken oraya vardı. Eragon'un gördüğü gibi Brom onun sırtındaydı, ama kılıcı kanlıydı. Brom'un yüzü çarpılmıştı; sakalının kenarı kırmızıydı. "Ne oldu?" diye sordu Eragon yaralanmış olmasından korkarak.

"Ne olacak?" diye kükredi yaşlı adam. "Senin neden olduğun pisliği temizlemeye çalışıyorum!" Kılıcıyla havayı yardı, kan damlaları havada bir kavis çizdi. "O küçük sihrinle nelere neden olduğunu biliyor musun? Söyle biliyor musun?"

"Urgalların seni yakalamasına engel oldum," dedi Eragon, midesinde bir düğümle.

"Evet," diye kükredi, Brom. "Ama o küçük sihir seni nerdeyse öldürüyordu! İki gündür uyuyorsun. On iki Urgal vardı. On iki! Ama bu senin onları Teirm'e kadar fırlatmaya çalışmana engel olmadı, değil mi? Ne düşünüyordun? Hepsinin kafasına birer taş atmak akıllıca olurdu. Ama sonradan kaçabilmeleri için sen onları bayıltmak zorundaydın. Son iki günü onları izlemekle geçirdim. Saphira'yla olmama rağmen üçü kaçtı!"

"Onları öldürmek istemedim," dedi, Eragon kendini iyice ufalmış hissederek.

"Ama bu Yazuac'ta bir sorun olmamıştı senin için."

"O zaman başka çarem yoktu ve sihri kontrol edemiyordum. Bu kez bunu yapmak biraz... aşırı göründü."

"Aşırıymış!" diye bağırdı, Brom. "Onlar sana acımadıklarında bu aşırı olrnuyor. Ve neden, oh neden, kendini onlara gösterdin."

"Saphira'nın ayak izlerini bulduklarımı söylemiştin. Beni görmeleri bir şey fark etmezdi," dedi, Eragon kendini savunarak.

Brom kılıcını toprağa saplayıp, "Saphira'nın izlerini bulmuş olabilirler, dedim. Kesin olarak bilmiyorduk. Bazı yolcuları takip ettiklerini düşünebilirlerdi. Ama şimdi neden öyle düşünsünler? Ne de olsa, tam önlerine indir! Ve hayatta kalmalarına izin verdiğin için her türlü fantastik hikâyeye ortalıkta dolaşıyorlar! Bunlar imparatora kadar ulaşabilir!" El eini havaya kaldırdı. "Bu yaptığından sonra artık sana Süvari denmesini bile hak etmiyorsun, evlat." Brom kılıcını yerden alıp ateşe doğru gitti. Kaftanın içinden bir bez çıkarıp öfkeyle kılıcını temizlemeye başladı.

Eragon serseme dönmüştü. Tavsiye almak için Saphira'yla konuşmaya çalıştı, ama onun da bütün söylediği, Brom'la konuş, oldu.

Eragon tereddüt ederek ateşin yanına gitti. "Üzgün olduğumu söylesem işe yarar mı?"

Brom içini çekip kılıcını kınına soktu. "Hayır, yaramaz. Duyguların olanları değiştirmez." Parmağını Eragon'un göğsüne bastırdı. "Çok kötü yankıları olabilecek çok kötü seçimler yaptın. Nerdeyse ölmeni saymıyorum bile. ölmek, Eragon! Bundan sonra düşünmek zorundasın. Kafamızın içinde taş değil de beyinle doğmuş olmamızın bir nedeni var."

Eragon utanarak başını salladı. "Ama düşündüğün kadar kötü değil; Urgallar beni zaten biliyorlardı. Beni yakalamak için emir almışlardı."

Brom'un gözleri şaşkınlıkla irileşti. Yanmamış piposunu ağzına soktu. "Hayır, düşündüğümde de kötü. Hatta daha da kötü! Saphira, bana Urgallarla konuştuğunu söyledi, ama bundan söz etmedi."

Eragon hızla aralarında geçen tartışmayı anlattı. "Yani bir liderleri var, ha?"

Eragon başıyla onayladı.

"Ve sen de onun isteğine karşı çıktın, ona hakaret ettin ve adamlarına saldırdın, öyle mi?" Brom başını iki yana salladı. "Daha kötü olabileceğini düşünmemiştim. Eğer Urgallar öldürülmüş olsaydı kabalığın fark edilmeyebilirdi, ama artık buna boş vermek olanaksız. Tebrikler, Alagaesia'nın en güçlü varlıklarından birini kendine düşman ettin."

"Tamam, bir hata yaptım," dedi, Eragon asık suratla.

"Evet, yaptın," diye onayladı, Brom gözlerinden ateşler saçarak. "Ama beni endişelendiren şey bu Urgal liderinin kim olduğu."

Eragon titreyerek sordu. "Şimdi ne olacak?"

Huzursuz bir duraklama oldu. "Kolunun iyileşmesi en az bir iki hafta alır. Bu zamanı sana biraz mantık aşılımla geçirmem gerek. Galiba bu olanlar biraz da benim hatam. Ben sana bazı şeyleri nasıl yapman gerektiğini anlatıyorum, yapıp yapmaman gerektiğini değil. Biraz sağduyulu olmak gerekiyor ki, bu da sende yok. Ne zaman kullanacağını bilmiyorsan Alagaesia'nın bütün sihri sana yetmez."

"Ama yine de Dras-Leona'ya gidiyoruz, değil mi?"

Brom gözlerini yuvalarında döndürdü. "Evet, Ra'zac'ı aramaya devam edebiliriz, ama onları bulsak bile sen iyileşene dek bunun bir anlamı olmaz." Saphira'nın eyerini çözmeye başladı. "Ata binecek kadar iyi misin?"

"Galiba."

"Güzel, o zaman bugün birkaç mil ilerleyebiliriz."

"Cadoc ve Snowfire nerde?"

Brom ileride bir yeri işaret etti. "Şurdalar. Onları otların bulunduğu bir yere bağladım." Eragon gitmeye hazırlandı, sonra atlara kadar Brom'u takip etti.

Saphira anlamlı bir şekilde, eğer ne yapmayı planladığını söyleseydin bunların hiçbiri olmazdı. Sana

Urgalları öldürmemenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Söylediğini yapmayı yalnızca mantıklı olduğunu tahmin ettiğim için kabul ettim!

Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Nasıl istersen.

Yoldaki her tümsek ve çukur Eragon'un acıyla dişlerini sıkmasına neden oluyordu. Yalnız olsaydı dururdu, ama Brom'un yanında şikâyet etmeye cesaret edemiyordu. Ayrıca Brom, ona Urgallar, sihir ve Saphira'yla ilgili zor senaryolar öğretmeye başlamıştı. Çok sayıda ve çeşitli hayali savaşlar vardı. Bazen bir Shade ya da başka bir ejderha söz konusu oluyordu. Böylece Eragon aynı anda hem vücuduna, hem de beynine işkence yapmanın mümkün olduğunu gördü. Soruların çoğuna yanlış cevap verdi ve düş kırıklığı iyice arttı.

Geceyi geçirmek için durduklarında Brom kısaca homurdandı. "Bu daha başlangıçtı." Eragon, onun da düş kırıklığı içinde olduğunu görebiliyordu.

Kılıç Ustası

Ertesi gün ikisi için de daha kolaydı. Eragon kendini daha iyi hissediyordu ve Brom'un sorularını daha doğru cevaplıyordu. Oldukça zor bir alıştırmadan sonra Eragon kristal görüşle gördüğü kadından söz etti. Brom sakalını sıvazladı. "Mahkûm olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet."

"Yüzünü gördün mü?" diye sordu, Brom dikkatle.

"Pek açık bir şekilde değil. Işık kötüydü, ama çok güzel olduğunu söyleyebilirim. Çok garip; gözlerini görmede hiç zorlanmadım. Ve o da bana baktı."

Brom başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla kimse kristal görüşle izlendiğini anlayamaz."

"Sence kim olabilir?" diye sordu, Eragon. Sesindeki hevese kendisi de şaşırdı.

"Bilemiyorum," dedi, Brom. "Zorlarsan birkaç tahminde bulunabilirim, ama hiçbiri pek olası değil. Bu rüyan çok garip. Uykunda bir şekilde daha önce hiç görmediğin bir şeyi görmeyi başarmışsın... hem de güç sözcükleri kullanmadan. Rüyalar zaman zaman ruhlar âlemine dokunur, ama bu farklı."

"Bunu anlamak için belki de o kadını bulana kadar bütün zindanları ve hapishaneleri gezmemiz gerekir," diye takıldı, Eragon. Aslında bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Brom gülerek yola devam etti.

Günler ağır ağır haftalara dönerken Brom'un katı eğitimi neredeyse günün her saatini dolduruyordu. Alçısı yüzünden dövüştüklerinde Eragon sol elini kullanmak zorunda kalıyordu. Kısa süre içinde sol eliyle de sağ eliyle olduğu kadar iyi dövüşmeye başlamıştı.

Zaman içinde Spine'ı geçip ovaya geldiler. Yapraklarını dökmüş çıplak ağaçlar tomurcuklanmış, yeni çimen gövdeleri geçen yılın ölü sapsularının arasından çıkmaya başlamıştı. Kuşlar çiftleşmek ve yuva yapmak için tekrar ortaya çıkmışlardı.

Yolcular, Toark Nehri'ni Spine boyunca güneydoğuya doğru takip ediyorlardı. Her yerden kendisine dökülerek kabaran iştahını doyuran ırmak ayaklarıyla nehir sabit bir şekilde büyüyordu. Nehrin genişliği bir fersahı aştığında Brom sudaki kum adasını işaret etti. "Leona Gölü'ne yakınız artık," dedi. "Yalnızca iki fersah uzakta."

"Gece çökmeden oraya varabilir miyiz sence?" diye sordu, Eragon.

"Deneyeceğiz." Alacakaranlık kısa süre sonra yolun takibini zorlaştırdı, fakat yanlarındaki nehrin sesi onlara rehberlik ediyordu. Parlak bir disk gibi yükselen ay önlerinde olanı görmelerine yetecek kadar ışık vermeye başladı.

Leona Gölü arazinin üstüne örtülmüş ince gümüş tabakası gibi görünüyordu. Su o kadar sakin ve pürüzsüzdü ki, sıvıya benzemiyordu bile. Yüzeyine yansıyan parlak ay ışığı şeridi olmasa yerden görünmesi mümkün değildi. Saphira kayalık sahilde durmuş kurutmak için kanatlarını sallıyordu. Eragon, onu selamlayınca Saphira, su çok güzel... derin, serin ve berrak, dedi.

Belki yarın yüzerim, karşılığını verdi, Eragon. Bir grup ağacın altına kamp kurup kısa süre sonra uykuya daldılar.

Eragon gölü gün ışığında görmek için şafakta büyük bir hevesle kalktı. Beyaz köpüklü dalgalar rüzgârın estiği yerde yelpazeyi andıran şekiller oluşturuyordu. Sırf büyüklüğü bile neşelendirmişti Eragon'u. Sevinç çığlığı atarak suya koştu. Saphira, neredesin? Hadi biraz eğlenelim!

Eragon üstüne biner binmez Saphira suyun üstüne zıpladı. Yukarıya doğru yükselip gölün üstünde bir daire çizdiler, ama o yükseklikte bile karşı kıyı görünmüyordu. Banyo yapmak ister misin, diye doğal bir şekilde Saphira'ya sordu.

Saphira haince güldü. Bekle! Kanatlarını kavuşturup dalgalara doğru alçaldı, dalgaların tepelerini pençeleriyle yardı. Su gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Eragon tekrar bir çığlık attı. Sonra Saphira kanatlarını katlayıp göle daldı, başı ve boynu suya girdi.

Su Eragon'a buzlu bir duvar gibi çarpıp nefesini kesti. Neredeyse Saphira'nın üstünden düşüyordu. Saphira yüzeyde yüzerken ona sıkıca tutundu. Saphira ayaklarını üç kez çırparak suyu köpürtüp gökyüzüne yükseltti. Saphira kuyruğunu dümen gibi kullanarak gölde kayarcasına ilerlerken Eragon yutkunup saçlarını salladı.

Hazır mısın?

Eragon başıyla onaylayıp derin bir nefes aldı, kollarını sıkı sıkı onun boynuna doladı. Bu kez suyun altına girdiler. Berrak sıvıda metrelerce öteyi görebiliyorlardı. Saphira şahane hareketlerle eğilip bükülüyor, suyun içinde bir yılanbalığı gibi kıvrılarak ilerliyordu. Eragon efsanevi deniz yılanına biniyormuş gibi hissetti kendini.

Ciğerleri hava için çığlık atmaya başlarken Saphira sırtını kavis yapıp başını yukarı kaldırdı. Kanatlarını açıp havaya yükselirken su damlacıkları bir hale gibi etraflarını sardı. İki güçlü kanat çırpma ile yükseldiler.

Vay canına! Bu müthişti, dedi, Eragon.

Evet, dedi Saphira mutlulukla. Ama nefesini biraz daha tutamaman çok kötü.

Bu konuda bir şey yapamam, dedi, Eragon saçlarındaki suları sıkarak. Elbiseleri sırılsıklamdı ve Saphira'nın kanatlarının esintisi üşümesine neden oluyordu. Alçısına dokundu... bileği kaşınıyordu.

Eragon kuruyunca Brom'la birlikte atları eyerleyip neşe içinde Leona Gölü'nün etrafında ilerlemeye başladılar. Bu arada Saphira keyifle suya girip çıkıyordu.

Akşam yemeğinden önce Eragon her zamanki dövüş hazırlıkları için Zar'roc'un kenarında bir engel oluşturdu. Diğerinin saldırmasını beklerken ne Brom, ne de Eragon hamle yapıyordu. Eragon kendisine avantaj sağlayacak bir şey olup olmadığını görmek için çevresini inceledi. Ateşin yanındaki bir dal parçası dikkatini çekti.

Ani bir hamle yaparak dal parçasını kapıp Brom'a fırlattı. Ama Brom bir adım yana kayarak daldan kolayca kurtuldu. Yaşlı adam kılıcını sallayarak ileri atıldı. Eragon eğilince kılıç başının üstünde vızladı. Kükreyerek ateşli bir şekilde Brom'a saldırdı.

Yere düştüler ve üstte kalmak için mücadele etmeye başladılar. Eragon yana yuvarlanıp Zar'roc'u Brom'un bacaklarının üstüne savurdu. Brom darbeyi kılıcının sapıyla karşılayıp ayağa fırladı. Eragon

ayağa kalkarken dönüp tekrar saldırdı, Zar'roc'u karmaşık bir hareketle savurdu. Birbirine tekrar tekrar çarpan kılıçlardan kıvılcımlar çıkıyordu. Brom her darbeyi engellerken yüzü dikkatle gerilmişti. Ama Eragon, onun yorulduğunu anlayabiliyordu. İkisi de diğerinin savunmasında bir açık arayarak amansız mücadele sürüp gitti.

Sonra Eragon çarpışmanın değiştiğini hissetti. Darbe üstüne darbe indirerek avantaj kazandı; Brom'un verdiği karşılıklar yavaşladı ve dengesini kaybetti. Eragon, Brom'dan gelen bir darbeyi kolayca karşıladı. Yaşlı adamın alnındaki damarlar atıyor, gösterdiği çaba yüzünden boynundaki damarlar dışarı fırlıyordu.

Birden kendine güveni gelen Eragon, Zar'roc'u her zamankinden hızlı savurarak Brom'un kılıcının etrafına çelikten bir ağ ördü. Büyük bir hızla kılıcının düz tarafını Brom'un kabzasına çarparak kılıcı yere düşürdü. Brom bir tepki veremedi Zar'roc'u Brom'un gırtlığına dayadı.

"Ama yeni başladık," dedi, Eragon şaşırarak.

Brom başını iki yana salladı. "Kılıç konusunda daha fazla bir şey öğretemem sana. Tanıdığım bütün savaşçılar içinde yalnızca üçü beni böyle yenebildi, ki onlardan hiçbirinin de bunu sol eliyle başarabileceğini sanmıyorum." Esefle gülümsedi. "Eskisi kadar genç olmayabilirim, ama senin yetenekli ve nadir bulunan bir kılıç ustası olduğumu söyleyebilirim."

"Her gece dövüş yapmayacağımız anlamına mı geliyor bu?"

"Hayır, bundan kurtulamazsın," diye güldü, Brom. "Ama artık daha sakin olacağız. Bir iki gece atlamamız o kadar önemli değil." Alnını sildi. "Şunu unutma, eğer bir Elfle –ister eğitilmiş olsun, ister eğitilmemiş, ister dişi olsun, ister erkek– dövüşme bahtsızlığıyla karşılaşırırsan kaybetmeye hazır ol. Onlar, ejderhalar ve diğer sihirli yaratıklar gibi doğanın istediğinden birkaç kat daha güçlüdürler. En zayıf Elf bile seni kolayca yenebilir. Aynı şey Ra'zac için de geçerli... onlar insan değil ve bizden çok daha yavaş yorulurlar."

"Onlarla eşit olmanın bir yolu yok mu?" diye sordu, Eragon. Saphira'nın yanına oturup bağdaş kurdu.

İyi dövüş, dedi, Saphira. Eragon güldü.

Brom omuz silkerek oturdu. "Birkaç kişi var, ama onlara ulaşmak mümkün değil artık. Sihir en güçlü düşmanların dışındakileri yenmeni sağlayabilir. Onlar için Saphira'nın yardımına ve büyük şansa ihtiyacın var. Şunu unutma, sihirli yaratıklar gerçekten sihir yaptıklarında normalde bir insanı öldürebilecek şeyler başarabilirler, çünkü onların yetenekleri çok daha güçlendirilmiştir."

"Sihirle nasıl savaşırırsın?" diye sordu, Eragon.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey," dedi, Eragon dirseğine dayanarak. "Diyelim ki bir Shade'in saldırısına uğradım. Onun sihrine nasıl engel olabilirim? Çoğu büyü hemen gerçekleşir, bu da zamanında tepki vermeyi olanaksız hale getirir. Bir düşmanın sihrini nasıl etkisiz hale getirebilirim? Galiba düşmanımın niyetini harekete geçmeden önce anlamalıyım." Durakladı. "Bunun nasıl yapılabileceğini bilmiyorum. Önce kim saldırırsa o kazanır."

Brom içini çekti. "Sözünü ettiğin şey 'büyücü düellosu' son derece tehlikelidir. Galbatorix'in yalnızca bir düzine hainle o kadar Süvari'yi nasıl yendiğini hiç merak etmedin mi?"

"Bunu hiç düşünmedim," dedi, Eragon.

"Bunun birkaç yolu var. Bazılarını daha sonra öğreneceksin, fakat en önemlisi Galbatorix'in insanların zihinlerine zorla girme ustası olması. Büyücüler düellosunda iki tarafın da uyması gereken katı kurallar vardır, voksa iki rakip de ölür. Bir rakip diğerinin zihnine girene kadar kimse sihir yapmaz."

Saphira kuyruğunu rahat bir şekilde Eragon'un etrafına sarıp, neden bekliyorlar ki? Bir düşman saldırıya uğradığını anladığında karşılık vermek için çok geç kalmış olacaktır. Eragon soruyu yüksek sesle tekrarladı.

Brom başını iki yana salladı. "Hayır, olmaz. Eğer birdenbire gücümü sana karşı kullanmaya kalkarsam, kesinlikle ölürsün, ama yok olmadan önce kısa bir an içinde karşı saldırıya geçecek zaman bulabilirsin. Bu yüzden, bir rakibin ölüm arzusu yoksa, biri diğerinin savunmalarını yıkana dek iki taraf da saldırmaz."

"Sonra ne olur?" diye sordu, Eragon.

Brom omuz silkti. "Düşmanın zihnine girdikten sonra ne yapacağını öğrenip onu engel emek elindedir. Ama büyüye nasıl karşılık vermen gerektiğini bilmiyorsan bu avantaja rağmen yenilmen mümkündür."

Piposunu doldurup yaktı. "Ve bu olağanüstü derecede hızlı düşünme gerektirir. Kendini savunmadan önce sana yöneltilen güçlerin tam yapısını anlamalısın. Eğer sana sıcakla saldırıyorlarsa, bunun hava, ateş, ışık ya da başka hangi iletkenle sana yöneltildiğini bilmelisin. Ancak bunu öğrendikten sonra sihirle çarpışabilir, örneğin sıcak materyali dondurabilirsin."

"Zor görünüyor."

"Aşırı derecede zordur," diye doğruladı, Brom. Piposundan duman çıktı, "İnsanlar böyle bir düelloda nadiren birkaç saniyeden fazla yaşayabilirler. Gereken muazzam çaba ve beceri miktarı uygun eğitim almamış birinin hemen ölümüne neden olur. Biraz ilerledikten sonra sana gerekli yöntemleri öğreteceğim. Bu arada eğer bir büyücü düellosuyla karşı karşıya gelersen elinden geldiğince hızlı kaçmanı tavsiye ederim."

Dras-Leona Bataklığı

Kalabalık bir göl kenarı köyü olan Fasaloff'ta öğle yemeği yediler. Burası göle bakan bir yükseltiye kurulmuş büyüleyici bir yerdi. Pansiyonun dinlenme odasında Eragon dikkatle söylentileri dinleyip kendisi ve Saphira'yla ilgili bir dedikodu olmadığını görüp rahatladı.

Artık bir yol haline gelen patika son iki gündür gitgide kötüleşmişti. At arabalarının tekerleklerinin ve demir nalların izleri toprağı altüst etmiş ve pek çok yeri geçilmez hale getirmişti. Yolcuların sayısının artışı Saphira'yı gün içinde saklanıp geceleri Brom ve Eragon'la buluşmaya zorluyordu.

Günlerce Leona Gölü'nün geniş sahili boyunca güneye doğru yollarına devam ettiler. Eragon gölün etrafında dolaşmayı bitirip bitiremeyeceklerini merak etmeye başlamıştı, bu yüzden Dras-Leona'nın bir günlük mesafede olduğunu söyleyen bir adamla karşılaştıklarında çok sevindi.

Eragon ertesi sabah erkenden kalktı. Sonunda Ra'zac'ı bulma düşüncesiyle parmakları seğiriyordu. İkiniz çok dikkatli olmalısınız, dedi Saphira. Ra'zac'ın sizin tarifinize uyan yolcuları izleyen casusları olabilir. Yardıma gelemez kadar uzakta olacağım, hem zaten sizin türünüzün sevdiği o dar sokaklarda fazla yaşayamam. Brom 'u takip et; o mantıklı biri.

Biliyorum, dedi, Eragon ciddiyetle.

Brom'la Varden'e gidecek misin? Ra'zac öldürüldükten sonra Brom seni onlara götürmek isteyecektir. Ve Galbatorix Ra'zac'ın ölümüyle deliye dönmüş olacağı için yapabileceğimiz en güvenli şey Varden'e gitmek olacaktır.

Eragon kollarını ovuşturdu. Varden gibi sürekli imparatorla savaşmak istemiyorum. Hayatta sürekli savaştan daha fazlası var. Ra'zac öldükten sonra bunu düşünecek zaman olacaktır.

O kadar emin olma, diye onu uyardı, Saphira. Sonra geceye kadar saklanacak bir yer bulmaya gitti.

Yol, mallarını pazara götüren çiftçilerle doluydu. Brom ve Eragon atlarını yavaşlatıp yolu kapatan at arabalarının çekilmesini beklemek zorunda kaldı.

Öğleden önce uzaklarda duman görmelerine rağmen şehrin açıkça görülmesi için bir fersah daha ilerlemeleri gerekti. Dras-Leona, planlanmış bir şehir olan Teirm'in tersine Leona Gölü'nün kıyısına kadar uzanan karmakarışık bir yerdi. Eğri büğrü sokaklarda derme çatma binalar bulunuyordu ve şehrin merkezi kirli, soluk sarı sıvalı çamur duvarıyla kuşatılmıştı.

Birkaç mil doğuda, çıplak kayalardan oluşan bir dağ, kuleler ve sütunlar halinde gökyüzüne yükseliyordu. Neredeyse dikey olan kenarları, dünyanın testere dişli kemikleri gibiydi.

Brom işaret etti. "İşte bu Helgrind. Dras-Leona'nın ilk olarak inşa edilme nedeni. Sağlıksız ve kötü bir şey olmasına rağmen insanları büyülüyor." Şehrin duvarının içindeki binaları işaret etti. "Önce şehrin merkezine gitmeliyiz."

Yoldan Dras-Leona'ya doğru ilerlerken Eragon şehirdeki en yüksek binanın duvarların arkasından yükselen katedral olduğunu gördü. Helgrind'e şaşırtıcı derecede benziyordu, özellikle de kemerleri ve kuleleri ışığı yansıttığı zaman. "Kime ibadet ediyorlar?" diye sordu, Eragon.

Brom tatsız bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Duaları Helgrind'e gidiyor. Onları acımasız bir din.

İnsan kanı içiyor ve et sunuyorlar. Rahiplerinin vücut parçaları genellikle eksiktir, çünkü ne kadar çok kemik ve sinirden vazgeçersen ölümlü dünyaya o kadar az bağlı olursun. Zamanlarının çoğunu Helgrind'in üç tepesinden hangisinin en yüksek ve en önemlisi olduğunu; dördüncüsünün –en alçak olanının– ibadetlerine dâhil edilip edilmemesi gerektiğini tartışarak geçirirler."

"Bu korkunç bir şey," dedi, Eragon ürpererek. "Evet," dedi, Brom sıkıntılı bir sesle. "Ama bunu bir inanana söyleme. 'Ceza' olarak bir elini kaybedersin hemen."

Dras-Leona'nın devasa kapılarında atları bir insan kalabalığının arasından geçirdiler. On asker kapıların iki yanında dikilmiş, kalabalığı gelişigüzel tarıyordu. Eragon ve Brom olaysız bir şekilde şehrin içine girdiler. Şehrin içindeki evler, alan yokluğunu telafi edercesine ince uzundu. Duvara yakın olanlar ona adeta destek oluyorlardı. Dar, kıvrımlı sokakların üstüne doğru eğilen evlerin çoğu gökyüzünü örttüğü için gece mi, gündüz mü olduğunu anlamak zordu. Binaların hemen hepsi aynı kaba, kahverengi ahşaptan yapılmıştı ve bu da şehri daha da karartıyordu. Havada lağım kokusu vardı; sokaklar leş gibiydi.

Üstü başı perişan bir grup çocuk evlerin arasında koşturuyor, ekmek parçaları için kavga ediyorlardı. Sakat dilenciler giriş kapılarının kenarına çömelmiş para dileniyorlardı. Yardım çağrıları lanetliler korosunu andırıyordu. Biz hayvanlara bile böyle davranmıyoruz, diye düşündü, Eragon, gözleri öfkeyle büyüyerek. "Ben burada kalmam," dedi gördüklerine isyan ederek.

"İçerlere girdikçe düzelecek," dedi, Brom. "Şimdi bir han bulup bir strateji belirlemeliyiz. Dras-Leona en dikkatli için bile tehlikeli bir yer olabilir. Sokakta gerektiğinden daha uzun kalmak istemiyorum."

Dras-Leona'nın daha içlerine doğru ilerleyip bakımsız binaları geride bıraktılar. Şehrin zengin kesimlerine girdikçe Eragon merakla, etraflarındaki sefalet bu kadar belirginken bu insanlar nasıl rahatça yaşayabiliyorlar, diye düşündü.

Altın Küre adındaki handa ucuz, ama köhne olmayan kalacak bir yer buldular. Dar yatak, odanın bir duvarına dayanmıştı, yanında sarsak bir masa ve lavabo vardı. Eragon çarşafa bir kez bakıp, "Ben yerde yatacağım," dedi. "O şeyin içinde beni canlı canlı yiyecek kadar böcek vardır herhalde."

"Eh, ben onları yiyeceksiz bırakmak istemem," dedi, Brom çantalarını yatağın üstüne koyarak.

Eragon kendi çantasını yere bırakıp okunu çıkardı. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Yiyecek ve bira bulacağız. Ondan sonra da uyuyacağız. Yarın Ra'zac'ı aramaya başlayabiliriz." Odadan çıkmadan önce Brom, "Ne yaparsan yap diline hâkim ol," diye uyardı. "Kendimizi ele verirsek hemen gitmek zorunda kalırız."

Hanın yemekleri iyi sayılmazdı, ama birası mükemmeldi. Yalpalayarak odalarına geri dönene kadar Eragon'un başı hoş bir şekilde dönmeye başlamıştı. Battaniyesini yere serip altına girdi, Brom da yatağa devrildi.

Eragon uykuya dalmadan hemen önce Saphira'yla bağlantı kurdu: Birkaç gün burada kalacağız, ama Teirm'deki kadar uzun sürmeyecek. Ra'zac'ın nerede olduğunu öğrendiğimizde onları bulmamıza yardımcı olabilirsin. Sabah görüşürüz. Şu anda çok iyi düşünmüyorum.

İçki içiyordun, dedi suçlayıcı düşünce. Eragon bunu bir an düşündü ve sonra Saphira'nın kesinlikle haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Saphira'nım bunu onaylamadığı kesindi, ama bütün söylediği, sabah durumunu kıskanmayacağım, oldu.

Evet, diye homurdandı, Eragon. Ama Brom kıskanacak, çünkü o benim içtiğimin iki katını içti.

Yağın İzi

Ne düşünüyordum, acaba, diye merak etti. Eragon sabah. Başu zonkluyordu, dili şişmiş ve keçeleşmiş gibiydi. Yerin altından geçen farenin sesi yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Kendini nasıl hissediyorsun, diye halinden memnun bir şekilde sordu, Saphira. Eragon, ona aldırmadı.

Bir dakika sonra Brom söylenerek yataktan indi. Kafasını lavabodaki suya soktu, sonra da dışarı çıktı.

Eragon peşine düştü. "Nereye gidiyorsun?"

"İyileşmeye."

"Ben de geliyorum." Eragon barda Brom'un iyileşme yönteminin bol miktarda sıcak çay ve buzlu su ile hepsinin üstüne konyak içmek olduğunu gördü. Odaya geri döndüklerinde Eragon kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Brom kılıcını beline takıp kaftanındaki kırışıklıkları düzeltti. "Yapmamız gereken ilk şey gizli sorular sormak. Seithr yağının Dras-Leona'da nereye teslim edildiğini ve ordan nereye götürüldüğünü öğrenmek istiyorum. Nakliyesiyle çoğunlukla askerler veya işçiler uğraşıyordu. O insanları bulup bir tanesini konuşurmalıyız."

Altın Küre'den ayrılıp Seithr yağının teslim edilmiş olabileceği depoları aramaya başladılar. Dras-Leona'nın merkezine yakınlaştıkta sokaklara cilalı granit saraya doğru meyillenmeye başladı. Saray katedral hariç her binaya tepeden bakmak için yükseğe inşa edilmişti.

Sarayın avlusu sedefli mozaikle kaplıydı ve duvarların bir kısmı altın kakmaydı. Nişlerinde siyah heykeller bulunuyor, soğuk ellerindeki tütsü çubuklarından duman yükseliyordu. Dört metre arayla dizilmiş askerler geçenleri dikkatle inceliyordu.

"Burda kim yaşıyor?" diye sordu, Eragon huşu içinde.

"Marcus Tâbor, şehrin yöneticisi. Yalnızca krala ve kendi vicdanına cevap verir, ki o da son zamanlarda fazla aktif değil," dedi, Brom. Sarayın etrafında dolaşıp kapıları oymalı, süslü evlere baktılar.

Öğlene kadar işe yarar bir şey öğrenemediler, bu yüzden öğle yemeği için mola verdiler. "Bu şehir ikimizin birlikte araştıramayacağı kadar büyük," dedi, Brom. "Sen kendi başına ara. Akşam Altın Küre'de buluşalım." Kalın kaşlarının altından Eragon'a dik dik baktı. "Aptalca bir şey yapmayacağına inanıyorum."

"Yapmayacağım," diye söz verdi, Eragon. Brom, ona biraz para verdi, sonra farklı yönlere dağıldılar. Eragon günün geri kalanında olabildiğince şirin görünmeye çalışarak dükkân sahipleriyle, işçilerle konuştu. Soruları onu şehrin bir ucundan diğerine gönderiyor, sonra geriye getiriyordu. Kimse yağ hakkında bir şey bilmiyor gibiydi. Nereye giderse gitsen katedral ona bakıyordu. Uzun kulelerinden kaçmak imkânsızdı.

Sonunda Seithr yağının nakledilmesine yardımcı olan ve hangi depoya götürüldüğünü hatırlayan bir adam buldu. Eragon heyecanla binaya bakmaya gitti, sonra Altın Küre'ye geri döndü. Brom bir saat kadar sonra gelip yorgunlukla çöktü. "Bir şey buldun mu?" diye sordu, Eragon.

Brom beyaz saçlarını geriye itti. "Bugün bir sürü ilginç şey duydum, ki bunların arasında Galbatorix'in bu hafta Dras-Leona'yı ziyaret edeceği de bulunuyor."

"Ne?" dedi, Eragon şaşkınlıkla.

Brom duvara yaslandı, alnındaki çizgiler derinleşmişti. "Tabor gücünü fazla özgürce kullanmaya başlamış, bu yüzden Galbatorix gelip ona bir ders vermeye karar vermiş. Kral on yılı aşkın süredir ilk kez Urû'baen'den ayrılıyor."

"Sence bizden haberi var mı?" diye sordu, Eragon.

"Elbette bizden haberi var. Ama yerimizi bildiğini sanmıyorum. Eğer bilseydi şimdiden Ra'zac'ın eline geçmiş olurduk. Ama bu demek oluyor ki Ra'zac konusunda ne yaparsak Galbatorix gelmeden yapmalıyız. Onun yirmi fersah civarında bile olmamalıyız. Bizim lehimize olan tek şey Ra'zac'ın kesinlikle burda olup kralın ziyaretine hazırlanıyor olması."

"Ra'zac'ı bulmak istiyorum," dedi, Eragon, yumruğunu sıkarak. "Ama bu kralla savaşmak anlamına gelecektir istemem. Beni parçalara ayırır."

Bu sözler Brom'u eğlendiriyor gibiydi. "Çok güzel tedbir. Ve haklısın; Galbatorix'e karşı hiç şansın yok. Şimdi bugün neler öğrendiğini söyle bana. Belki benim duyduklarımı doğrulayabilir."

Eragon omuz silkti. "Çoğu zırvaydı, ama yağın nereye götürüldüğünü bilen bir adamla konuştum. Eski bir depoymuş. Onun dışında işe yarar bir şey bulamadım."

"Benim günüm seninkinden biraz daha verimli geçti. Aynı şeyi ben de duydum, bu yüzden depoya gidip işçilerle konuştum. Seithr sandıklarının depodan saraya götürüldüğünü öğrenmek için fazla ısrar etmem gerekmedi."

"Sonra da buraya geldin," diye sözünü onun yerine tamamladı, Eragon.

"Hayır! Sözümü kesme. Sonra saraya gidip trubadur olarak hizmetkârlar bölümüne davet ettirdim kendimi. Birkaç saat etrafta dolaştım, hizmetçileri ve diğerlerini şarkı ve şiirlerimle eğlendirdim ve bu süre boyunca soru sordum." Brom piposunu tütünlüyle doldurdu. "Uşakların öğrendikleri şeyler çok ilginç. Kontlardan birinin üç karısı olduğunu ve hepsinin sarayın aynı kanadında yaşadığını biliyor muydun?" Başını iki yana sallayıp piposunu yaktı. "Büyüleyici bazı ilginç haberlerin yanı sıra kazayla yağın saraydan nereye götürüldüğünü de öğrendim."

"Ve?..." diye sordu, Eragon sabırsızlıkla.

Brom piposundan bir duman çekip halka yaptı. "Şehrin dışına elbette. Her dolunayda iki köle bir aylık erzakla Helgrind'in dibine gönderiliyormuş. Seithr yağı Dras-Leona'ya geldiğinde erzaklarla birlikte onu da gönderiyorlarmış. Oraya giden köleleri bir daha gören yokmuş. Bir keresinde birisi köleleri takip etmiş ve o da ortadan kaybolmuş."

"Süvariler'in köle ticaretini kaldırdığını sanıyordum," dedi, Eragon. "Ne yazık ki kralın hükümdarlığında tekrar başladı."

"Demek Ra'zac Helgrind'de," dedi, Eragon kayalık dağı düşünerek. "Orda ya da yakınlarında."

"Eğer Helgrind'delerse ya dibindedirler –ve kalın taş kapıyla korunuyorlardır– ya da uçan atlarının veya Saphira'nın onlara ulaşabileceği en yukardadırlar. İster aşağıda olsunlar, ister yukarda sığınakları kuşkusuz gizli olacaktır." Bir an düşündü. "Eğer Saphira ve ben Helgrind'in etrafında"

uçarsak Ra'zac bizi kesin görür, bütün Dras-Leona'dan söz etmiyorum bile."

"Bu büyük bir sorun," diye kabul etti, Brom.

Eragon kaşlarını çattı. "Ya iki kölenin yerini alırsak? Dolunay çok uzak değil. Ra'zac'a yaklaşmamız için mükemmel bir fırsat olur bu."

Brom düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı. "En iyi ifadeyle riskli bir iş. Eğer köleler uzaktan vurulurlarsa başımız dertte demektir. Göremediğimiz Ra'zac'a zarar veremeyiz."

"Kölelerin öldürülüp öldürülmediklerini kesin olarak bilmiyoruz," dedi, Eragon. "Öldürüldüklerinden eminim," dedi, Brom ciddi bir yüzle. Sonra gözleri parladı ve bir duman halkası daha çıkardı. "Yine de ilginç bir fikir. Eğer Saphira yakınlarda gizlenirken yapılırsa ve..." Sesi kesildi. "İşe yarayabilir, ama acele etmeliyiz. Kral geliyorsa fazla vaktimiz yok demektir."

"Helgrind'e gidip etrafa bakmalı mıyız? Araziyi gün ışığında görmek iyi olur, böylece gece bir tuzağa düşmeyiz," dedi, Eragon.

Brom esasına dokundu. "Bunu daha sonra yapabiliriz. Yarın saraya tekrar gideceğim ve kölelerin yerini nasıl alacağımızı öğreneceğim. Ama şüphe uyandırmamak için dikkatli olmalıyım –Ra'zac'ı bilen casuslar ve saray mensupları beni kolayca ortaya çıkarabilir."

"Buna inanamıyorum; sonunda onları bulduk," dedi, Eragon sessizce, Ölen dayısının ve yanan çiftliğin görüntüleri aklına geldi. Çenesi kasıldı.

"En zor kısmı şimdi başladı, ama evet, iyi iş çıkardık," dedi, Brom. "Eğer şans bize gülerse yakında intikamını alırsın ve Varden tehlikeli bir düşmandan kurtulmuş olur. Sonra ne olacağı sana bağlı."

Eragon zihnini açıp Saphira'ya neşeyle, "Ra'zac'ın yatağını bulduk!" dedi.

Neredeymiş? Eragon hemen öğrendiklerini anlattı. Helgrind, diye düşündü Saphira. Onlara uygun bir yer.

Eragon da aynı fikirdeydi. Burada işimiz bitince belki Carvahall'i ziyaret edebiliriz.

İstedğin ne, diye sordu, Saphira birden huysuz bir ifadeyle. Önceki hayatına geri dönmek mi? Bunun olmayacağını biliyorsun, bu yüzden bu konuda sızlanmayı bırak artık! Zaman gelecek kendini neye adayacağına karar vermek zorunda kalacaksın. Hayatının geri kalanını saklanarak mı geçireceksin yoksa Varden'e yardım mı edeceksin? Elindeki tek seçenek bu, Galbatorix'in güçlerine katılman dışında tabii, ki bunu asla ve asla kabul etmem.

Eğer bir seçim yapmam gerekiyorsa kaderimi Varden'la birleştiririm, bunu sen de çok iyi biliyorsun.

Evet, ama bazen bunu söylerken kendini duymalısın. Sözlerini düşünmesi için Saphira onu yalnız bıraktı.

Helgrind'in İbadetçileri

Eragon uyandıığında odada yalnızdı. Duvarda kömür parçasıyla yazılmış bir not vardı:

Eragon,

Bu gece geç saatlere kadar gelmeyeceğim. Yiyecek parası yatağın altında. Şehri gezip eğlen, ama sakın fark edilme!

Brom

Hamiş. Oradan uzak dur. Okun ve yayın olmadan bir yere gitme! Her zaman gerili tut.

Eragon duvarı temizledi, yatağın altındaki parayı aldı. Yayını sırtına takarken, keşke her zaman silahlanamam gerekmeseydi, diye düşündü.

Altın Küre'den çıkıp sokaklarda avare gezinmeye başladı, ilgisini çeken bir şey olursa durup baktı. Pek çok ilginç dükkân vardı, ama hiçbiri Teirm'deki Angela'nın baharat dükkânı kadar heyecan verici değildi. Zaman zaman kasvetli, klostrofobik evlere bakıp bu şehirden kurtulmayı diliyordu. Karnı acıkınca bir parça peynir ve ekmek alıp kaldırıma oturarak yedi.

Daha sonra Dras-Leona'nın uzak köşesinde fiyat listesi sıralayan bir açık artırmacının sesini duydu. Meraklanarak sese doğru yöneldi ve iki bina arasındaki geniş açıklığa vardı. On adam bel hizasına dek yükselen bir platformun üstünde duruyordu. Önlerinde gösterişli giysiler içinde renkli ve gürültücü insanlar sıralanmıştı. Satılacak mallar nerede, diye merak etti, Eragon.

Açık artırmacı listesini bitirip platformun arkasındaki genç bir adama kendisine katılmasını işaret etti. Adam ellerine ve ayaklarına bağlanmış zincirlerle zorlukla yukarı tırmandı. "İşte ilk malımız," dedi açık artırmacı. "Hadarac Çölü'nden sağlıklı bir erkek, geçen ay yakalandı ve mükemmel bir durumda. Şu kollara ve bacaklara bakın; bir boğa kadar güçlü! Mükemmel bir kalkan taşıyıcı olur ya da eğer bunun için ona güvenmiyorsanız zor işlere koşabilirsiniz. Ama size şu kadarını söyleyemem izin verin, lordlar ve leydiler, bu paranızı ziyan etmeniz demek olur. Medeni bir dilde konuşmasını sağlayabilirsiniz zekâsının bir çivi kadar parlak olduğunu görürsünüz!"

Kalabalık gülerken Eragon öfkeyle dişlerini gıcırdatıyordu. Dudaklarından köleyi serbest bırakacak bir sözcük dökülmeye hazırlandı ve askıdan yeni kurtulan kolu yükseldi. Avucundaki iz titreşiyordu. Tam sihir yapmak üzereyken kafasına bir şey dank etti, köle oradan asla kaçamazdı! Şehir duvarlarına varmadan ona yetişirlerdi. Eragon, ona yardım etmeye çalışırsa ancak durumu zorlaştırmış olurdu. Kolunu indirip sessizce küfretti. Düşün! Urgallarla da başını böyle derde sokmuşsun.

Kölenin uzun boylu, kartal burunlu bir adama satılışını umutsuzca seyretti. Bir sonraki köle altı yaşından büyük olmayan zayıf bir kızdı. Ağlayan annesinin kollarından zorlukla koparıldı. Açık artırmacı artırmayı başlarken Eragon öfkeden kaskatı kesilmiş bir şekilde kendini oradan uzaklaşmaya zorladı.

Ağlamaların işitilmez olması için birkaç blok yürümek zorunda kaldı. Su anda bir hırsızın çantamı çalmaya çalışmasını çok isterdim, diye düşündü vahşi bir şekilde. Düş kırıklığı içinde yakındaki bir duvarı yumruklayarak eklem yerlerini kanattı.

İmparatorla savaşıarak bu tür şeyleri durdurabilirim, diye düşündü. Saphira yanımdayken o köleleri kurtarabilirim. Bana özel güçler bahşedildi; bunu başkalarının iyiliği için kullanmamak bencillik olur. Kullanmazsam Süvari olmasam da olur.

Bir süre nerede olduğunu anlamaya çalıştı ve katedralin önünde olduğunu görerek şaşırıldı. Sarmallı kuleleri heykeller ve fantezi süslemelerle kaplıydı. Çatı çıkıntılarında açık ağızlarından dişleri görünen hayvan heykelleri vardı. Duvarlara fantastik canavarlar kazınmıştı. Soğuk mermerde donmuş kahramanlar ve krallar uygun adım yürüyordu. Katedralin yan taraflarını kemerler, yüksek vitraylı camlar ve farklı büyüklüklerde sütunlar süslüyordu. Tek bir kule yelken direği gibi yükseliyordu katedralin tepesinde.

Katedralin ön tarafında, gölgelerin içinde kalan demir kapı Eragon'un antik dilde olduğunu anladığı gümüş yazılarla süslüydü. Anladığı kadarıyla şu yazıyordu: Buraya girenler faniliklerini anlasın ve sevdiklerine bağlılıklarını unutsun.

Bütün bina Eragon'un iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. Kötü bir şey vardı bu binada, sanki şehrin üstüne çökmüş bir sonraki kurbanını bekleyen avcı gibiydi.

Bir dizi geniş basamak katedralin girişine çıkıyordu. Eragon yavaşça merdivenleri çıkıp kapının önünde durdu. Acaba içeri girebilir miyim? Neredeyse suçlu bir şekilde kapıyı itti. Kapı yağlanmış menteşelerin üstünden kayarak kolayca açıldı. İçeri girdi.

Boş katedrali unutulmuş bir mezarın sessizliği dolduruyordu. Hava serin ve kuruydu. Çıplak duvarlar Eragon'un kendisini bir karınca kadar küçük hissetmesine neden olan kemerli tavana kadar yükseliyordu. Öfke, nefret ve pişmanlıkla ilgili sahneleri tasvir eden vitraylar duvarlara yerleşmiş, ışık huzmeleri granit sıraları şeffaf renklerle aydınlatıyor, geri kalan yerleri gölgede bırakıyordu. Elleri koyu mavi renge boyanmıştı.

Pencerelerin arasında katı, soluk renk gözlü heykeller dikiliyordu. Onların, sert bakışlarına karşılık verdikten sonra sessizliği bozmaya korkarak yavaşça ortaya doğru yürüdü. Deri botları cilalı taş döşemede sessizce ilerliyordu.

Sunak süslemesiz büyük bir taşan oluşuyordu. Üzerine tek düşen ince bir ışık demeti havada uçuşan tozları aydınlatıyordu. Sunağın arkasında rüzgâr orgunun boruları tavanı deliyor ve açık havaya çıkıyordu. Enstrüman yalnızca sert bir rüzgâr Dras-Leona'yı sarstığında çalıyordu.

Eragon saygıyla sunağın önüne çömelip başını öne eğdi. Dua etmedi, ama katedrale saygısını gösterdi. Duvarlarının arasında sergilenen özenli gösterişin yanı sıra, tanık olduğu hayatların acısı da taşlardan yayılıyordu. Burası kötü şeyler olacakmış hissi veren çıplak ve soğuk bir yerdi. Ama bu soğuk dokunuşa, bir sonsuzluk hissi ve belki de orada yatan güçlerin bir bakışı da vardı.

Sonunda Eragon ayağa kalktı. Sakin ve ciddiye. Kendi kendine antik dilde bazı şeyler fısıldadı, sonra gitmek üzere döndü. Ama birden donup kaldı. Gümbür gümbür atan kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi.

Ra'zac katedralin girişinde durmuş kendisini seyrediyordu. Çekili kılıçları kırmızı ışıktaki kanlı görünüyordu. Daha ufak tefek olan Ra'zactan bir tıslama yükseldi. İkisi de kıpırdamıyordu.

Eragon'un içinden büyük bir öfke yükseldi. Ra'zac'ı o kadar uzun süredir takip ediyordu ki işledikleri cinayet yüzünden duyduğu acı hafiflemişti. Ama intikamı elindeydi. Gazabı bir volkan gibi patladı, kölelerin içinde bulunduğu kötü duruma karşı duyduğu öfke de buna eklendi. Dudaklarından

bir kükreme yükseldi, yayını sırtından alırken gök gürlmesine dönüştü. Becerikli bir şekilde yayına bir ok yerleştirip fırlattı. Hemen arkasından iki tane daha gönderdi.

Ra'zac insanüstü bir hızla okların önünden kaçtılar. Sıraların arasındaki koridorda koşarken tıslıyorlar, pelerinleri kuzgun kanatları gibi havalanıyordu. Eragon bir ok daha almak için uzandı, ama aklına gelen şey elini durdurdu. Beni nerede bulacaklarını biliyorlarsa, Brom da tehlikede olmalı! Onu uyarmalıyım! Sonra gördüğü şey Eragon'u dehşete düşürdü. Bir dizi asker katedrale dolmuştu ve kapının dışında da bir sürü üniformanın hareket ettiğini görebiliyordu.

Eragon hızla üstüne gelen Ra'zac'a doğru bakıp kaçacak bir yer aradı. Sunağın solundaki koridor dikkatini çekti. Kemerli yoldan geçip çan kulesi olan küçük bir manastıra açılan koridora daldı. Arkasından gelen Ra'zac'ın ayak sesleri hızını artırmasına neden oldu, ama az sonra koridor kapalı bir kapıyla birden sona erdi.

Kapıyı yumruklayıp açmaya çalıştı, ama ahşap çok güçlüydü. Ra'zac neredeyse onu yakalamak üzereydi. Deli gibi nefesini içine çekip bağırdı, "Jierda!" Kapı birden paramparça olup yere düştü. Eragon küçük odaya girip koşmaya devam etti.

Birkaç odadan geçip bir grup rahibi korkuttu. Arkasından çığlıklar ve küfürler geldi. Çan sesleri alarm vermeye başladı. Eragon mutfığa dalıp bir çift keşişin yanından geçti, sonra bir yan kapıdan geçti. Tutunacak bir yeri olmayan yüksek bir tuğla duvarla kuşatılmış bahçede durdu. Başka çıkış yoktu.

Eragon arkasına dönmeye kalktı, ama Ra'zac'ın tıslamasını duydu. Umutsuzlukla kollarını iki yana açarak duvara hücum etti. Sihir burada işe yaramazdı... eğer sihirle duvarı delmeye çalışsa koşamayacak kadar yorulacaktı.

Zıpladı. Kolları iki yana açıkken bile yalnızca parmak uçları duvarın üstüne ulaşabiliyordu. Bedenin geri kalanı duvara çarptı, nefesi kesildi. Eragon yutkunup orada asılı kaldı, düşmemek için mücadele etti. Ra'zac bahçeye girdi, avını arayan av köpekleri gibi başlarını iki yana sallıyorlardı.

Eragon yaklaştıklarını hissederek kollarını kaldırdı. Duvara tırmanıp öteki tarafa düşerken omuzları acıyla çığlık atıyordu. Bir an sendeledikten sonra dengesini buldu. Ra'zac duvarın üstünden atlarken bir ara sokağa daldı. Aşırı enerji yüklenen Eragon yeniden hızlandı.

Durup soluklanmadan önce bir mil koştu. Ra'zactan kurtulup kurtulmadığından emin olamayarak kalabalık bir pazar yeri buldu ve park etmiş bir at arabasının altına girdi. Beni nasıl buldular, diye merak etti, soluk soluğa. Burada olduğumu bilmemeleri gerekiyor... eğer Brom'a bir şey olmadıysa tabi! Zihniyle Saphira'ya uzanıp olanları anlattı. Ra'zac beni buldu. Tehlikedeyiz! Brom'un iyi olup olmadığını kontrol et. Eğer tehlikedeyse onu uyar ve benimle handa buluşmasını sağla. Kaçmak için yardımına ihtiyacımız olabilir.

Saphira sessizdi, sonra kısaca, seninle handa buluşacak. Durmadan hareket et; büyük tehlikeydesin!

"Sanki bilmiyorum," diye mırıldandı, Eragon at arabasının altından çıkarken. Altın Küre'ye geri döndü, hızla eşyalarını toplayıp atları eyerledi, sonra onları caddeye çıkardı. Brom kısa süre içinde elinde asasıyla geldi. Yüzü tehlikeli bir şekilde asıktı. Snowfire'ın üstüne atlayıp, "Neler oldu?" diye sordu.

"Katedraldeyken Ra'zac birden arkamda belirdi," dedi, Eragon, Cadoc'a binerek. "Mümkün olduğunca hızlı koştum, ama her an buraya gelebilirler. Dras-Leona'dan çıktıktan sonra Saphira bize

katılacak."

"Kapılar kapanmadan önce şehrin dışına çıkmalıyız, tabi şimdiye kadar çoktan kapamadılarsa," dedi, Brom. "Eğer kapadırlarsa burdan ayrılmamız imkânsıza yakın. Ne yaparsan yap benden ayrılma." Bir grup askerin sokaklardan birinin sonundan geçtiğini gören Eragon kaskatı kesildi.

Brom küfredip Snowfire'ı hızlandırdı, dörtnala ilerlemeye başladılar. Eragon, Cadoc'un üzerinde eğilip onu takip etti. Şehir duvarına yaklaşırken sokakları dolduran insanların arasından hızla geçtiler bu vahşi, tehlikeli koşuda birkaç kez çarpışma tehlikesi yaşadılar. Kapılar sonunda görüş alanına girdiğinde Eragon üzüntüyle Cadoc'un dizginlerini çekti. Kapıların yansı kapanmıştı ve iki sıra mızraklı adam yollarını kesmişti. "Bizi paramparça edecekler!" dedi heyecanla. "Denemeliyiz," dedi, Brom sert bir sesle. "Ben adamlarla uğraşırım, ama sen de kapıları açık tutmaya çalışacaksın." Eragon dişlerini sıkarak başını salladı, topuklarını Cadoc'un karnına bastırdı.

Mızraklarını yere gömüp atların göğüslerine doğrultarak hiç kıpırdamadan bekleyen askerlerin üzerine doğru atıldılar. Atlar korkuyla kişnese de Eragon ve Brom onların durmasını engelledi. Eragon askerlerin bağırdığını duydu, ama dikkatini santim santim kapanan kapıya verdi.

Keskin mızraklara yaklaşırlarken Brom elini kaldırıp bir şey söyledi. Sözcükler anında etkisini gösterdi; askerler sanki ayakları yerden kesilmiş gibi iki yana düştüler. Kapıların arasındaki boşluk saniye saniye daralıyordu. Eragon bu çabanın çok fazla güç gerektirmemesini umarak bağırdı. "Du grind huildr!"

Titreyen kapılardan derin bir gıcırta çıktı, ardından kapılar durdu Kalabalık ve muhafızlar sessizleşti, şaşkınlıkla olanları seyrettiler. Atların nal sesleri arasında Brom ve Eragon, Dras-Leona duvarlarının arkasından fırladılar. Özgürlüğe kavuşur kavuşmaz Eragon kapıları serbest bıraktı ve kapılar sarsılarak gürültüyle kapandı.

Beklediği gibi yorgunlukla biraz sarsılmıştı, ama atını sürmeye devam etti. Brom endişeyle onu seyrediyordu. Yolculukları Dras-Leona'nın dış eteklerine kadar devam etti, bu arada şehir duvarlarından trampetlerin alarm sesleri yükseliyordu. Saphira ağaçların arkasına saklanmış onları bekliyordu. Gözleri yanıyordu; kuyruğu ileri geri sallanıyordu. "Gidip ona bin," dedi, Brom. "Ve bana ne olursa olsun bu kez havada kal. Ben güneye gidiyorum. Yakınımda uç; Saphira'nın görülmesi umurumda değil." Eragon hemen Saphira'ya bindi. Yer altında uzaklaşırken Brom'un yol boyunca dörtnala ilerlediğini gördü.

İyi misin, diye sordu, Saphira.

Evet, dedi, Eragon. Ama yalnızca şanslı olduğumuz için.

Burun deliklerinden bir duman bulutu çıktı. Onca zaman Ra'zac'ı arayışımız boşa çıktı.

Biliyorum, dedi, Eragon, başını onun pullarına yaslayarak. Oradaki tek düşman Ra'zac olsaydı kalıp savaşırdım, ama onların tarafındaki o kadar askerle pek adil bir dövüş olmazdı!

Artık hakkımızda konuşacaklarını biliyorsun, değil mi? Bu pek dikkati çekmeyen bir kaçış değildi.

İmparator'dan kaçmak her zamankinden daha zor olacak. Sesinde Eragon'un alışık olmadığı bir sertlik vardı.

Biliyorum.

Yolun üstünde alçaktan ve hızla uçuyorlardı. Leona Gölü arkalarında küçülüyordu; önlerindeki

arazi çorak, taşlık bir hal almış, sert ve keskin çalılarla ve uzun kaktüslerle dolmuştu. Gökyüzünü bulutlar sarmıştı. Uzaklarda şimşek çakıyordu. Rüzgâr uğuldamaya başlarken Saphira, Brom'a doğru alçaldı. Brom atları durdurup, "Ne var?" diye sordu.

"Rüzgâr çok güçlü."

"O kadar kötü değil," diye itiraz etti, Brom. "Yukarda öyle," dedi, Eragon eliyle işaret ederek.

Brom küfredip ona, Cadoc'un dizginlerini verdi. Saphira onları koşarak yerde takip etmeye başladı, ama koşarken atlara yetişmede zorluk çekiyordu.

Sert rüzgâr biraz daha hızlandı, toprakları havaya fırlatıp bir derviş gibi döndürüyordu. Gözlerini korumak için başlarına örtü sardılar. Brom'un kaftanı rüzgârda sallanırken sakalı sanki kendi canı varmış gibi çırpınıyordu. Bu onları perişan edecek bile olsa Eragon izlerinin örtülmesi için yağmur yağmasını diliyordu.

Kısa süre sonra karanlık onları durmaya zorladı. Kendilerine rehberlik edecek bir tek yıldızlar varken yoldan ayrılıp iki kayanın arasında kamp kurdular. Ateş yakmak çok tehlikeli olduğu için soğuk yemek yediler ve Saphira onları rüzgârdan korudu.

Yedikleri az miktardaki yemekten sonra Eragon, "Bizi nasıl buldular?" diye sordu.

Brom piposunu yakmaya çalıştı, ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verip bir kenara koydu. "Saray hizmetçilerinden biri aralarında casuslar olduğunu söyledi. Bir şekilde ben ve sorularım Tâborün kulağına ulaşmış olmalı... ve onun aracılığıyla da Ra'zac'a."

"Dras-Leona'ya geri dönemeyiz, değil mi?" Brom başını iki yana salladı. "Birkaç yıl içinde olmaz." Eragon başını ellerinin arasına aldı. "Peki Ra'zac'ı dışarı çekebilir miyiz? Saphira'nın görülmesine izin verirsek onlar nerdeyse koşarak gelirler."

"Ve yanlarında da elli asker olur," dedi, Brom. "Her neyse, bunu tartışacak zaman değil şimdi. Şu anda dikkatimizi hayatta kalmaya vermeliyiz. Bu gece en tehlikeli gece olacak, çünkü Ra'zac bizi karanlıkta, yani en güçlü oldukları zaman avlamaya çalışacak. Sabaha kadar nöbet tutmalıyız."

"Tamam," dedi, Eragon ayağa kalkarak. Bir an tereddütte gözlerini kıstı. Gözüne bir hareket, etraftaki gece manzarasına uymayan küçük bir reni parçası ilişmişti. Daha iyi görmek için kamplarının kenarına doğru yürüdü. "Ne var?" diye sordu, Brom battaniyesini açarken. Eragon karanlığa baktı, sonra döndü. "Bilmiyorum. Bir şey gördüğü mü sandım. Kuş filan olmalı." Birden başının arkasında bir acı hissetti Saphira kükredi. Sonra Eragon bilinçsiz bir şekilde yere yıkıldı.

Ra'zac'ın İntikamı

Hafif bir zonklama Eragon'u uyandırdı. Nabızı attıkça başı yeni bir ağrıya zonkluyordu. Gözlerini aralayarak yüzünü buruşturdu; doğrudan parlak fener ışığına bakarken gözleri yaşardı. Gözlerini kırıştırıp bakışlarını başka yere çevirdi. Doğrulup oturmaya çalışınca ellerinin arkasında bağlı olduğunu fark etti.

Yorgun bir şekilde döndü ve Brom'un kolunu gördü. Birlikte bağlandıklarını anlayınca sevindi. Bunun nedeni neydi? Anlamaya çalışırken aklına ani bir düşünce geldi, ölü bir adamı bağlayamazlar! Peki, ama kimdi onlar? Başını biraz daha çevirdi, bir çift siyah çizme görüş alanına girince durdu.

Başını kaldırıncaya bir Ra'zac'ın kukuletalı yüzüyle karşılaştı. Bir korku dalgası geçti içinden. Sihir yapmaya çalışıp Ra'zac'ı öldürecek olan sözcüğü söylemeye başladı, ama birden şaşırarak durdu. Sözcüğü hatırlamıyordu. Düş kırıklığı içinde tekrar denedi, ama dilinin ucundan kayıp gittiğini fark etti.

Tepesindeki Ra'zacın gülümsemesi onu ürpertiyordu. "Uyuşturucu işe yarıyor, evveet? Sanırım artık bizi rahatsız etmeyeceksin."

Solda bir hışırtı oldu ve Eragon dehşet içinde ikinci Ra'zac'ın Saphira'nın kafasına bir ağızlık geçirdiğini fark etti. Kanatlan siyah zincirlerle iki yanına bağlanmıştı; bacaklarında kelepçeler vardı. Eragon onunla bağlantı kurmaya çalıştı, ama hiçbir şey hissetmedi. Seni öldürmekle tehdit edince işbirliğine yanaştı," diye tısladı Ra'zac. Fenerin yanına çömelerek Eragon'un torbalarını inceleyip Zar'roc'u bulan kadar eline geçirdiği şeyleri bir kenara attı. "Bu kadar... önemsiz biri için ne kadar güzel bir şey. Belki benim olur." Biraz daha yaklaşıp alaycı bir gülüşle, "Ya da belki, eğer uslu durursan efendimiz onu cilalamana izin verir." Nemli nefesi çiğ et gibi kokuyordu.

Sonra kılıcı ellerinde çevirip kabzasında bir sembol görünce bir çılgılık attı. Arkadaşı yanına koştu. Kılıcın başında dikilip tıslamaya, dillerini damaklarında şaklatmaya başladılar. En sonunda Eragon'a baktılar. "Efendimize çok güzel hizmet edecekssin, evveet."

Eragon kalınlaşmış diliyle konuşmaya çalıştı. "Eğer edersem, sizi öldüreceğim."

Soğuk bir şekilde güldüler. "Oh hayır, biz çok değerliyiz. Ama ss-sen... ss-senden kurtulabiliriz." Saphira derinden kükredir burun deliklerinden duman çıktı. Ra'zac, ona aldırılmıyordu.

Brom inleyip yanına düşünce dikkatleri dağıldı. Ra'zactan biri gömleğini yakalayıp hiç çaba göstermeden havaya kaldırdı onu. "Etkisssi kayboluyor."

"Biraz daha ver."

"Onu öldürelim gitsssin," dedi kısa boylu, Ra'zac. "Başımıza çok büyük dertler açtı."

Uzun boylu olanı parmağını kılıcın keskin kenarında dolaştırdı. "İyi bir plan. Ama unutma, kralın talimatları onların hayatta kalması yönündeydi."

"Onları yakaladığımızda öldüğünü söyleyebiliriz."

"Ya bu?" diye sordu, Ra'zac kılıcını Eragon'a doğrultarak. "Ya konuşursssa?"

Arkadaşı gülerek daha küçük bir hançer çıkardı. "Buna cesaret edemez." Uzun bir sessizlik oldu, sonra, "Kabul," dedi diğeri.

Brom'u kampın kenarına sürükleyip dizlerinin üstüne çöktürdüler. Brom yana düştü. Eragon artan korkuyla olanları seyrediyordu. Özgür olmalıyım! İpleri zorladı, ama kopmayacak kadar sıkıydılar. "Bunu yapma artık," dedi uzun boylu, Ra'zac kılıçla onu dürterek. Burnunu havaya kaldırıp kokladı; bir şey onu rahatsız etmişti.

Diğer Ra'zac kükreyerek, Brom'un başını geri çekti ve hançeri açıkta kalan boğazına doğru götürdü. Tam o sırada alçak bir uğultu duyuldu, ardından Ra'zac'ın uluması. Omzuna bir ok saplanmıştı. Eragon'un yanındaki Ra'zac yere çöküp ikinci oktan zor kurtuldu. Yaralı arkadaşının yanına koştu, öfkeyle tıslayarak karanlığa baktılar. Uykulu bir şekilde sendeleyerek ayağa kalkan Brom'u durdurmak için bir hareket yapmadılar. "Yere yat!" diye bağırdı, Eragon.

Brom yalpaladı, sonra sarsak adımlarla Eragon'a doğru geldi. Görünmeyen saldırganlar kampa birkaç ok daha atarken Ra'zac kayaların arkasına koştu. Bir sessizlik oldu, ardından karşı taraftan oklar yağmaya başladı. Şaşkına dönen Ra'zac ağır tepki verdi. Pelerinleri birkaç yerden delindi ve parçalanan ok bir tanesinin koluna girdi.

Kısa boylu Ra'zac vahşi bir çığlıkla yola koştu, geçerken de Eragon'un böğrüne sert bir tekme indirdi. Arkadaşı tereddüt etti, ama sonra hançeri yerden kapıp onun peşinden gitti. Kamptan çıkarlarken hançeri Eragon'a fırlattı.

Brom'un gözlerinde garip bir ışık yandı birden. Kendini Eragon'un önüne fırlattı, ağzı sessiz bir homurtuyla açıldı. Hançer yumuşak bir sesle ona saplandı, Brom omzunun üstüne düştü. Başı gevşek bir şekilde sallandı.

"Hayır!" diye bağırdı, Eragon, acıdan iki büklüm olmasına rağmen. Ayak sesleri duydu, ardından gözlerini kapadı. Daha fazla bir şey görmedi.

Murtagh

Eragon uzun süre boyunca yalnızca böğründeki acının farkında oldu. Aldığı her nefes acı doluydu. Sanki bıçaklanan Brom değil de kendisiydi. Zaman hissi yok olmuştu; haftalar mı, yoksa aylar mı, geçtiğinin farkında değildi. Sonunda bilinci yerine geldiğinde gözlerini açtı ve birkaç adım ötedeki kamp ateşini gördü. Elleri hâlâ bağlıydı, ama uyuşturucunun etkisi geçmiş olmalıydı, çünkü tekrar açık bir şekilde düşünebiliyordu. Saphira, yaralandın mı?

Hayır, ama sen ve Brom yaralısınız. Eragon'un yanına çömelmiş, kanatlarını koruyucu bir şekilde iki yana açmıştı. Saphira o ateşi sen yakmadın, değil mi? Ve zincirlerinden de kendi başına çıkmış olamazsın. Hayır.

Ben de öyle tahmin etmiştim. Eragon dizlerinin üstüne kalkmaya çalıştı ve ateşin uzak tarafında genç bir adamın oturduğunu gördü.

Yıpranmış giysiler içindeki yabancından sakin, kendinden emin bir hava yayılıyordu. Ellerinde yayı, yanında palası vardı. Kucağında gümüş parçalarla bağlanmış beyaz bir boynuz vardı, çizmesinden de bir hançerin kabzası görünüyordu. Ciddi yüzü ve ateşli gözleri kahverengi saçlarla kuşatılmıştı. Eragon'dan birkaç yaş büyük görünüyordu ve birkaç santim kadar uzundu. Arkasındaki ağaca gri bir savaş atı bağlanmıştı. Yabancı dikkatle Saphira'yı seyrediyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu, Eragon, boğuk boğuk nefes alarak.

Adamın yayını tutan eli gerildi. "Murtagh." Sesi alçak ve kontrollüydü, ama ilginç derecede heyecanlıydı.

Eragon ellerini bacaklarının altından geçirip önüne getirdi. Böğrü acıyla yanıyormuş gibiydi. "Neden bize yardım ettin?"

"Burada Ra'zac'ın tek düşmanı siz değilsiniz. Onları takip ediyordum."

"Ra'zac'ın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet."

Eragon bileklerini bağlayan iplere odaklanıp sihir yeteneğine ulaşmaya çalıştı. Murtagh'ın gözlerinin üzerinde olduğunu fark ettiği için önce tereddüt etti, ama sonra bunun önemli olmadığına karar verdi. "Jierda!" diye kükredi. İpler bileklerinden çözülürdü. Kan akışını sağlamak için ellerini ovuşturdu.

Murtagh nefesini tutmuş onu seyrediyordu. Eragon kollarını göğsüne sarıp ayağa kalkmaya çalıştı, ama kaburgaları acıyla parçalanıyordu. Geriye düşerek sıkı dişlerinin arasından nefes almaya çalıştı. Murtagh yardımına gelmeye çalıştı, ama Saphira kükreyerek onu durdurdu. "Sana daha önce yardım edebilirdim, ama ejderhan buna izin vermedi."

"Adı Saphira," dedi, Eragon sıkı dişlerinin arasından. Onun geçmesine izin ver, Saphira. Bunu tek başıma yapamam. Üstelik o bizim hayatımızı kurtardı. Saphira tekrar kükredi, ama kanatlarını katlayıp geri çekildi. Murtagh öne doğru çıkarken ona bakıyordu.

Eragon'un kolunu tutup onu yavaşça yukarı kaldırdı. Eragon inlersen onun yardımı olmasa düşeceğini biliyordu. Brom'un sırtüstü yattığı ateşin yanına gittiler. "Nasıl?" diye sordu, Eragon.

"Kötü," dedi, Murtagh, onu yere indirerek. "Bıçak kaburgalarının arasına girmiş. Ona hemen bakabilirsin, ama önce Ra'zac'ın sana ne kadar zarar verdiğine bakalım." Eragon'un gömleğini çıkarmasına yardımcı oldu, sonra bir ıslık koyverdi. "Üfff!"

"Ahh," diye onayladı, Eragon zayıf bir şekilde. Sol böğründe kocaman bir morluk vardı. Kırmızı, şiş derisi birkaç yerde yüzülmüştü. Murtagh elini morluğun üstüne koyup hafifçe bastırdı. Eragon bir çığlık attı, Saphira, onu uyarır şekilde kükredi.

Murtagh bir battaniye alırken Saphira'ya baktı. "Galiba bazı kaburgaların kırılmış. Kesin olarak söylemek zor, ama en az iki. Belki daha fazla. Kan tükürmediğin için şanslısın." Battaniyeyi şeritlere bölüp Eragon'un göğsünü bağladı.

Eragon gömleğini tekrar giydi. "Evet... şanslıyım." Kesik bir nefes alıp Brom'a yanaştı ve Murtagh'ın yarayı bandajlamak için kaftanını kesmiş olduğunu gördü. Titreyen parmaklarla bandajı açtı.

"Ben olsam açmazdım," dedi, Murtagh. "O olmadan kan kaybından ölür."

Eragon, ona aldırılmayıp bezi Brom'un yarasından aldı. Yara küçük ve inceydi, bu da derinliği hakkında yanlış bir izlenim veriyordu. Yaradan kan sızıyordu. Garrow yaralandığı zaman öğrendiği gibi Ra'zac'ın açtığı bir yaranın iyileşmesi çok ağır oluyordu.

Eldivenlerini çıkarıp deli gibi Brom'un kendisine öğrettiği iyileştirme sözcüklerini düşündü.

Bana yardım et, Saphira, diye yalvardı. Bunu tek başıma yapamayacak kadar güçsüzüm.

Saphira yanına çömeldi, gözlerini Brom'a dikti. Buradayım, Eragon. Zihinleri birleşirken bedenine yeni bir güç girdi. Eragon birleşik güçlerini kullanarak sözcüklere odaklandı. Yaranın üstünde tuttuğu eli titriyordu. "Waise heill!" dedi. Avucunun içi parladı ve Brom'un derisi sanki hiç kesilmemiş gibi birleşmeye başladı. Murtagh bütün bunları dikkatle seyrediyordu.

İşlem çabucak tamamlanmıştı. Işık yok olurken Eragon kendini çok bitkin hissederek oturdu.

Bunu daha önce hiç yapmamıştık, dedi.

Saphira başıyla onayladı. Birlikte tek basımıza ikimizin de yapamadığı büyüleri yapabiliriz.

Murtagh, Brom'un yarasını inceleyip sordu. "Tamamen iyileşti mi?"

"Ancak yüzeyde olanı iyileştirebilirim. İçerdeki tahribatı iyileştirecek kadar şey bilmiyorum. Gerisi ona kalmış. Ben elimden geleni yaptım."

Eragon gözlerini bir an için kapattı, son derece yorgundu. "Benim... basım sanki bulutların üstünde geziyor gibi."

"Bir şeyler yemeye ihtiyacın vardır," dedi, Murtagh. "Çorba yapayım."

Murtagh yemeği hazırlarken Eragon bu yabancıнын kim olduğunu düşünüyordu. Kılıcı ve yayı en iyi türdendi, borusu da öyle. Ya hırsızdı ya da paraya alıştı... hem de çok paraya. Neden Ra'zac'ın peşine düşmüştü? Onu kendilerine düşman edecek ne yapmışlardı? Varden'la mı çalışıyor acaba?

Murtagh, ona bir kâse et suyu verdi. Eragon çorbasını kaşıklarken, "Ra'zac kaçalı ne kadar oldu?" diye sordu.

"Birkaç saat."

"Takviyeyle gelmeden önce gitmeliyiz."

"Sen yolculuk yapabilirsin," dedi, sonra Brom'u işaret etti. "Ama o yapamaz. Kaburgalarının arasından bıçaklandıktan sonra kalkıp ata binemezsin."

Eğer bir sedye yaparsak Garrow'u taşıdığı gibi Brom'u da taşıyabilir misin, diye sordu, Saphira'ya.

Evet, ama inişimiz güç olur.

Olduğu kadar. Murtagh'a döndü. "Saphira, onu taşıyacak, ama bir sedyeye ihtiyacımız var. Sen yapabilir misin? Benim o kadar gücüm yok."

"Burda bekle." Murtagh elinde kılıcıyla kamp yerinden ayrıldı. Eragon çantalarını karıştırıp yayını Ra'zac'ın fırlattığı yerde buldu. Okluğunu ve ardından yattığı yerde Zar'roc'u buldu. Sonra da sedye için bir battaniye çıkardı.

Murtagh iki körpe ağaçla geldi. Onları yere, birbirine paralel olarak koyup battaniyeyi ikisinin araşma serdi. Brom'u eğreti sedyeye dikkatlice bağladıktan sonra Saphira, onu pençeleriyle kavrayıp zorlukla yükseldi. "Böyle bir şey göreceğimi hiç tahmin etmezdim," dedi Murtagh, tuhaf bir tonlamayla.

Saphira karanlık gökyüzünde yükselirken Eragon topallayarak Cadoc'un yanına gidip acı içinde eyere bindi. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler. Artık gitmelisin. Bizden mümkün olduğunca uzaklaş. İmparator senin bizimle olduğunu öğrenirse tehlikeydesin demektir. Seni koruyamayız ve bizim yüzümüzden başına bir şey gelmesini istemem."

"Güzel bir konuşmadı," dedi, Murtagh, ateşi ezerek. "Ama nereye gideceksiniz. Güven içinde dinlenebileceğiniz bir yer var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti, Eragon.

Kılıcının kabzasına dokunurken Murtagh'ın gözleri parladı. "Bu durumda tehlikeden kurtulana dek sana eşlik edeceğim. Gidecek daha iyi bir yerim yok. Üstelik eğer seninle kalırsam Ra'zac'a ok atma fırsatını yalnız başıma olduğundan daha çabuk bulurum. Bir Süvari'nin etrafında ilginç şeyler olur."

Eragon bir yabancından yardım kabul edip etmeme konusunda kararsızdı. Ama konuyu iki şekilde de zorlayamayacak kadar zayıf hissediyordu kendini. Murtagh güvenilirmez çıkarsa Saphira, onu hemen kovalayabilir, "Eğer istiyorsan bize katıl."

Murtagh başıyla onaylayıp gri savaş atına bindi. Eragon, Snowfire'ın 1 dizginlerini yakalayıp kamptan uzaklaşıp yabancı araziye girdi. Boynuz şeklinde bir ay soluk bir ışık yayıyordu, ama bunun yalnızca Ra'zac'ın kendilerini takip etmesini kolaylaştıracağını biliyordu.

Eragon, Murtagh'ı biraz daha sorgulamak istemesine rağmen sessiz kaldı, enerjisini ata binmeye verdi. Şafak yaklaşırken Saphira, Durmalıyım. Kanatlarım yoruldu ve Brom'un bakıma ihtiyacı var. Kalacak güzel bir yer buldum, ama iki mil ötenizde.

Onu yerden büyük bir tepe gibi yükselen geniş bir kum taşının dibinde otururken buldular. Taşın kenarları çeşitli büyüklükte mağaralarla doluydu. Arazinin her yerinde benzer kubbeler vardı. Saphira halinden memnun görünüyordu. Yerden görünmeyen bir mağara buldum. Atlar dâhil hepimizi alacak kadar geniş. Beni takip edin. Dönüp keskin pençelerini kayaya sokarak kum taşma tırmandı. Nalları taşa tutunamadığı için atlar; zorlanıyordu. Eragon ve Murtagh mağaraya varana dek atları

neredeysse bir saat boyunca çekip itmek zorunda kaldılar.

Mağaranın uzunluğu otuz metre, genişliği ise altı metreydi, ama kendilerini kötü havadan ve meraklı gözlerden gizleyecek küçük bir açıklığı vardı. Uzak ucu karanlığın içinde kalıyordu.

"Etkileyici," dedi, Murtagh. "Ben gidip ateş için odun toplayayım." Eragon hemen Brom'un yanına koştu. Saphira, onu mağaranın arka tarafındaki küçük bir kayanın üstüne bırakmıştı. Eragon, Brom'un gevşek elini tutup endişeyle yıpranmış yüzünü inceledi. Birkaç dakika sonra içini çekip Murtagh'ın ateş yakmasına yardıma gitti.

Sessizce yemek yediler, sonra Brom'a su vermeye çalıştı, ama yaşlı adam içmedi. Ona su içirmeyi başaramayınca battaniyelerini serip yattılar.

Bir Süvari'nin Mirası

Uyan Eragon. Eragon kıpırdanıp homurdandı.

Yardıma ihtiyacım var. Bir şeyler ters gidiyor! Eragon sese aldırılmayıp uyumaya çalıştı.

Kalk!

Defol başımdan, diye söylendi.

Eragon, diye bir kükreme yankılandı mağarada. Eragon hemen fırlayıp yayını aradı. Saphira kaya çıkıntısından yuvarlanıp mağaranın döşemesinde deli gibi çırpınan Brom'un yanına çömelmişti. Brom'un yüzü acı içinde, yumrukları sıkılıydı. Eragon en kötüsünden korkarak yanına koştu.

"Onu yerde tutmama yardım et. Kendine bir zarar verecek!" diye bağırdı Murtagh'a, Brom'un kollarını yere bastırarak. Yaşlı adam yeni bir spazm geçirirken Eragon'un böğrüne şiddetli bir sancı saplandı. Birlikte nöbeti geçene kadar Brom'u sıkıca tuttular. Sonra onu dikkatle kayalık çıkıntıya geri götürdüler.

Eragon, Brom'un alnına dokundu. Derisi o kadar sıcaktı ki, birkaç santim öteden hissedilebiliyordu. "Bana su ve bez getir," dedi endişeyle. Murtagh istediklerini getirdi, Eragon yumuşak hareketlerle Brom'un yüzünü silip onu serinletmeye çalıştı. Mağara yeniden sessizleştiğinde dışarıda güneşin yükseldiğini fark etti. Ne kadar uyuduk, diye sordu Saphira'ya.

Uzunca bir süre. Ben çoğunlukla Brom'u seyrettim. Bir dakika öncesine kadar iyiydi, sonra birden çırpınmaya başladı. Yere düşünce seni uyandırdım.

Eragon gerindi, ama kaburgalarına keskin bir sancı saplanınca yüzünü buruşturdu. Birden omzunu bir el yakaladı. Brom'un gözleri aniden açıldı ve cam gibi donuk bakışlarını Eragon'un üzerine dikti. "Sen!" dedi zorlukla yutkunarak. "Bana şarap tulumunu getir!"

"Brom!" dedi Eragon, onun konuştuğunu görerek sevinçle. "Şarap içmemelisin; durumunu daha da kötüleştirir."

"Getir, çocuk... haydi getir..." diye içini çekti. Eli Eragon'un omzundan kaydı.

"Hemen geliyorum... bekle." Eragon eyerlere koşup deli gibi içlerini karıştırdı. "Bulamıyorum!" diye bağırdı, umutsuzca etrafına bakınarak.

"İşte, benimkini al," dedi, Murtagh. Deri tulumu uzattı.

Eragon, onu alıp hemen Brom'un yanına koştu. "İşte şarap," dedi çömelerek. Onların yalnız kalması için Murtagh mağaranın girişine gitti.

Brom'un sonraki sözcükleri daha belirsizdi. "Güzel..." Kolunu zayıf bir şekilde oynattı. "Şimdi... sağ elimi onunla yıka."

"Ne..." diye sormaya kalktı, Eragon.

"Soru sorma! Zamanım yok." Şaşırarak Eragon şarap tulumunun tıpasını açıp Brom'un avucuna biraz döktü. Yaşlı adamın derisini ovuşturup şarabı parmaklarının arasına ve elinin üstüne yaydı. "Biraz daha," dedi, Brom çatlak sesiyle. Eragon eline biraz daha şarap döktü. Deli gibi ovuştururken Brom'un elindeki kahverengi boya çıkmaya başladı. Eragon ağzı açık bir şekilde kalakaldı. Brom'un

avucunda gedwey ignasia vardı.

"Sen Süvari'sin," dedi inanamayarak.

Brom'un yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi. "Bir zamanlar bu doğruydu... ama artık değil. Gençken... senden daha gençken seçildim.. Süvariler tarafından onların saflarına katılmak üzere seçildim. Beni eğitirlerken başka bir çırakla arkadaş oldum.. Morzan'la, Tövbekâr olmadan önce." Eragon yutkundu... bu yüz yıldan uzun bir süre önceydi. "Ama sonra o bize ihanet edip yerimizi Galbatorix'e bildirdi... Doru Areaba'daki –Vroengard'ın şehri– savaşta genç ejderham öldürüldü. Adı... Saphira'ydı."

"Neden bunu bana daha önce söylemedin?" diye sordu, Eragon yumuşak bir sesle.

Brom güldü. "Çünkü... buna gerek yoktu." Durdu. Zor nefes alıyordu; elleri sıkılıydı. "Yaşlıyım Eragon... hem de o kadar yaşlıyım ki. Ejderham öldürüldü, ama ben birçoğundan uzun yaşadım. Benim yaşıma ulaşmanın ne demek olduğunu anlayamazsın, geriye bakar ve çoğu şeyi hatırlamazsın; sonra ileri bakar ve önünde hâlâ uzun yıllar olduğunu görürsün... Bu kadar zaman sonra hâlâ Saphiram için yas tutuyorum... benden koparıp aldığı şey yüzünden Galbatorix'ten nefret ediyorum." Ateşli gözleri Eragon'unkileri bulup hararetle bir şekilde ekledi. "Bunun senin de başına gelmesine izin verme. Verme! Saphira'yı hayatın pahasına koru, çünkü onsuz yaşamaya değmez."

"Böyle konuşmamalısın. Ona bir şey olmayacak," dedi, Eragon endişelenerek.

Brom başını yana çevirdi. "Belki saçmalıyorum." Bakışları Murtagh'a gitti. "Eragon! Fazla yaşamayacağım. Bu... bu çok derin bir yara; gücümü tüketiyor. Onunla savaşacak gücüm yok... Gitmeden önce benim tarafımdan kutsanmak ister misin?"

"Her şey yoluna girecek," dedi, Eragon gözleri yaşararak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İşlerin gidişi böyle... bunu yapmalıyım. Benim tarafımdan kutsanmak istiyor musun?" Eragon başını öne doğru salladı. Brom titreyen elini onun alnına koydu. "O halde seni kutsuyorum. Gelecek yıllar sana büyük mutluluk getirsin." Eragon'un kendisine doğru eğilmesini işaret etti. Sessizce antik dilden yedi sözcük fısıldadı, sonra ne anlama geldiklerini söyledi. "Sana bütün verebileceğim bu... Yalnızca çok ihtiyacın olduğunda kullan."

Brom görmeyen gözlerini tavana çevirdi. "Ve şimdi," dedi mırıldanarak. "Maceraların en büyüğü için..."

Eragon ağlayarak elini tuttu, onu elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı. Nöbetini yiyecek ve içecek için bile bozmadı. Saatler geçerken Brom'un cildi griye döndü ve bakışları yavaş yavaş bulanıklaştı. Elleri buz gibiydi; etrafındaki hava kötü bir hal aldı. Çaresiz Eragon yalnızca Ra'zac'ın açtığı yaranın etkisini göstermesini seyredebiliyordu.

Brom birden kaskatı kesildiğinde akşam yeni çökmüş, gölgeler uzamıştı. Eragon, onun adını söyleyip Murtagh'ın yardımını istedi, ama bir şey yapamadılar. Havaya anlamsız bir sessizlik çökerken Brom gözlerini Eragon'unkilere dikti. Sonra yaşlı adamın yüzüne memnun bir ifade yerleşti ve dudaklarından fısıltı halinde bir nefes çıktı. Ve böylece masalcı Brom ruhunu teslim etti.

Eragon titreyen parmaklarla Brom'un gözlerini kapatıp ayağa kalktı. Arkasındaki Saphira başını kaldırıp kederle gökyüzüne doğru haykırdı, acılı bir şekilde ağıt yaktı. Korkunç kayıp içini yakarken

Eragon'un gözyaşları yanaklarından süzüldü. Tereddütle, "Onu gömmeliyiz," dedi.

"O zaman bizi görebilirler," dedi, Murtagh.

"Umurumda değil!"

Murtagh biraz tereddüt ettikten sonra Brom'un cesedini kılıcı ve asasıyla birlikte mağaranın dışına taşıdı. Saphira peşlerindeydi. "En yukarıya," dedi Eragon boğuk sesle, kum taşının tepesini işaret ederek.

"Taştan bir mezar kazamayız," diye itiraz etti, Murtagh.

"Ben kazabilirim."

Eragon kaburgaları yüzünden büyük mücadele vererek pürüzsüz tepeye tırmandı. Oraya varınca Murtagh, Brom'u taşa yatırdı.

Eragon gözlerini silip bakışlarını taşa sabitledi. Eliyle işaret ederek, "Moi stenr!" dedi. Taş dalgalandı. Su gibi akıp ceset genişliğinde bir oyuk açtı. Eragon kumlasını kil gibi şekillendirip etrafına bel yüksekliğinde duvarlar yükseltti.

Brom'u içeri yatırıp asası ve kılıcıyla kumtaşından yapılmış mezarı tamamladılar. Eragon geri çekilip mezar taşını da sihirle biçimlendirdi. Taş Brom'un hareketsiz yüzünü örtüp uzun, bir yüzü düz bir kule şeklinde yükseldi. Son bir minnettarlık ifadesi olarak taşa şunları yazdı:

Bir Ejderha Süvarisi,
Ve benim için bir baba gibi olan
BROM BURADA YATIYOR.
Adı görkemli bir şekilde yaşamaya devam edecektir.

Sonra başım eğip özgürce yas tuttu. Işıkların iyice karardığı geceye kadar bir heykel gibi dikildi. O gece zindandaki kadın rüyasını tekrar gördü.

O kadınla ilgili bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Solukları düzensizdi ve soğuktan mı, acıdan mı, bilmiyordu, ama titriyordu. Hücresinin yarı karanlığında açıkça görünen tek şey yatağın kenarından sarkan eliydi. Parmak uçlarından siyah bir sıvı damlıyordu. Eragon bunun kan olduğunu biliyordu.

Elmas Mezar

Eragon uyandığında gözleri yanıyordu, vücudu katılaşmıştı. Mağara atlar hariç boştu. Sedyeye gitmişti; Brom'un kalıntılarından bir iz yoktu. Girişe yürüyüp kum taşının üstüne oturdu. Demek cadı Angela haklıydı... geleceğimde bir ölüm olduğunu söylemişti, diye düşündü. Umutsuz bir şekilde araziye baktı. Sarı güneş sabahın erken saatinde çölü ısıtıyordu.

Halsiz yüzünden bir damla yaş süzülüp gün ışığında buharlaştı, derisinde tuzlu bir kabuk kaldı. Gözlerini kapatıp sıcaklığı hissetmeye, zihnini boşaltmaya çalıştı. Tırnağıyla dalgın bir şekilde kum taşını kazıdı. Eğilip bakınca, Neden ben, diye yazmış olduğunu gördü.

Murtagh elinde bir çift tavşanla mağaraya tırmandığında hâlâ oradaydı. Hiçbir şey söylemeden Eragon'un yanına oturdu. "Nasılsın?" diye sordu.

"Çok kötüyüm."

Murtagh düşünceli bir şekilde ona baktı. "İyileşecek misin?" Eragon omuz silkti. Birkaç dakika düşündükten sonra, "Böyle bir zamanda sormak hoşuma gitmiyor, ama yine de sormalıyım... Senin Brom'un o Brom mu? Kraldan bir ejderha yumurtasının çalınmasına yardımcı olan, onu imparatorluk boyunca takip edip düelloda Morzan'ı öldüren Brom mu? Senin onun adını söylediğini duydum ve mezar taşına yazdığın yazıyı gördüm, ama emin olmalıyım. O muydu?"

Oydu," dedi, Eragon yumuşak bir şekilde. Murtagh'ın yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleşti. "Bütün bunları nerden biliyorsun? Çoğu insanın bilmediği şeyleri biliyorsun ve tam yardıma ihtiyacımız olduğunda Ra'zac'ı takip ettiğini öğreniyoruz. Varden'den biri misin sen?"

Murtagh'ın gözleri gizemli kürelere dönüştü. "Senin gibi ben de kaçıyorum." Sözlerinde bastırmaya çalıştığı bir keder vardı. "Ne Varden'e ne de imparatora bağlıyım. Kendim dışında başka hiç kimseye de sadakat borcum yok. Seni kurtarmama gelince yeni bir Süvari söylentilerini duydum ve Ra'zac'ı takip edersem bunun doğru olup olmadığını öğrenebileceğimi düşündüğümü itiraf etmeliyim."

"Ra'zac'ı öldürmeyi istediğini sanmıştım," dedi, Eragon. Murtagh haşın bir şekilde gülümsedi. "İstiyorum, ama onları öldürseydim seninle asla tanışamazdım."

Ama Brom hâlâ hayatta olurdu... keşke burada olsaydı. Murtagh'a güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Eragon, Brom'un Daret'te Trevor'un niyetini nasıl anladığını hatırladı ve aynı şeyi Murtagh'la yapıp yapamayacağını merak etti. Murtagh'ın bilincine uzandı, fakat birden demirden bir duvarla karşılaştı. Duvarın etrafından dolaşmaya çalıştı. Murtagh'ın bütün zihni güçlendirilmişti. Bunu yapmayı nereden öğrenmiş? Brom çok az insanın bir eğitim almadan başkalarını zihinlerinden uzak tutabildiğini söylemişti. Peki Murtagh kim ve bu beceriyi nereden almış? Kederli ve yalnız olan Eragon, "Saphira nerde?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi, Murtagh. "Ava giderken bir süre beni takip etti, sonra kendi başına uçtu. En son öğleden önce gördüm onu." Eragon sallanarak ayağa kalktı ve mağaraya geri döndü. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu, Murtagh.

"Emin değilim." Ve bunu düşünmek de istemiyorum. Battaniyelerini toplayıp Cadoc'un eyerine bağladı. Kaburgaları acıyordu. Murtagh tavşanları hazırlamaya gitti. Eragon çantalarındaki şeyleri karıştırılıp Zar'roc'u çıkardı. Kırmızı kın parlıyordu. Kılıcı çıkardı... elinde tarttı.

Zar'roc'u ne taşımış, ne de çarpışmada kullanmıştı –Brom'la dövüştüğü zamanlar hariç– çünkü

insanların görmesini istememişti. Bu artık Eragon'u ilgilendirmiyordu. Ra'zac kılıcı görünce şaşırılmış ve ondankorkmuştu; bu taşıması için yeterli bir nedendi. Ürpererek yayını çıkarıp Zar'roc'u beline soktu. Şu andan itibaren kılıçla yaşayacaktı. Bütün dünya kim olduğumu görsün. Hiç korkum yok. Artık tam bir Süvari'yim.

Brom'un çantasını karıştırdı, ama yalnızca birkaç giysi, birkaç parça eşya ve küçük bir para kesesi buldu. Eragon Alagaesia haritasını alıp çantaları kaldırdı, sonra ateşin başına çöktü. Murtagh derisini yüzdüğü tavşandan başını kaldırıp ona baktı. "Şu kılıç. Bir bakabilir miyim?" diye sordu ellerini silerek.

Eragon tereddüt etti, silahtan bir an bile vazgeçmeyi istemediği halde başını evet anlamında salladı.

Murtagh üzerindeki sembolleri dikkatle inceledi. Yüzü karardı. "Bunu nerden aldın?"

"Brom verdi. Neden?"

Murtagh kılıcı yerine sokup kollarını öfkeyle göğsünde kavuşturdu. Solukları sıklaştı. "O kılıç bir zamanlar sahibi kadar iyi tanınıyordu," dedi duygusal bir şekilde. "Onu taşıyan son Süvari Morzan'dı; vahşi, acımasız bir adam. Senin imparatorun düşmanı olduğunu sanıyordum, ama görüyorum ki bir Tövbekâr'ın kanlı kılıcını taşıyorsun!"

Eragon şok içinde Zar'roc'a baktı. Brom, Gil'ead'da savaştıktan sonra kılıcı Morzan'dan almış olmalıydı. "Brom, bana kılıcın nerden geldiğini hiç söylemedi," dedi düşünceli bir şekilde. "Morzan'ın olduğunu bilmiyordum."

"Sana hiç söylemedi mi?" dedi Murtagh yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle. "Bu çok garip. Bunu gizlemesi için bir neden göremiyorum."

"Ben de öyle. Ama onun bir sürü sırrı vardı." Süvariler'e ihanet eden bir adamın kılıcını taşıma düşüncesi onu rahatsız etmişti. Bu kılıç zamanında bir sürü Süvari'yi öldürmüştür herhalde, diye düşündü tiksintiyle. Ve daha kötüsü ejderhaları da! "Öyle bile olsa kılıcı taşıyacağım. Kendi kılıcım yok. Benim bir kılıcım olana dek Zar'roc'u taşıyacağım."

Eragon bu adı söylerken Murtagh irkildi. "Seçim senin," dedi. Başını önüne eğerek tavşanları yüzmeğe devam etti.

Yemek hazır olunca Eragon çok aç olmasına rağmen ağır ağır yedi. Sıcak yemek kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Kâselerini sıyrırken, "Atımı satmalıyım," dedi.

"Neden Brom'unkini satmıyorsun?" diye sordu, Murtagh. Siniri geçmiş gibiydi.

"Snowfire'ı mı? Çünkü Brom, ona iyi bakacağına söz verdi. O... artık olmadığına göre bunu onun için ben yapacağım." Murtagh kâsesini kucağına koydu. "İstedğin buysa eminim bir kasabada ya da köyde bir alıcı bulabiliriz."

"Biz mi?" diye sordu, Eragon.

Murtagh bir şeyleri hesaplar gibi ona baktı. "Burda daha fazla kalamazsın. Ra'zac yakınlardaysa Brom'un mezarı deniz feneri gibi görünecektir." Eragon bunu düşünmemişti. "Ve kaburgalarının iyileşmesi de zaman alacaktır. Kendini sihirle koruyabildiğini biliyorum, ama bir şeyleri kaldırıp kılıç kullanacak birine ihtiyacın var. Seninle yolculuk yapmak istiyorum, en azından şimdilik. Ama seni uyarmalıyım, imparator beni arıyor. Sonunda kan dökülecek."

Eragon zayıf bir şekilde güldü, sonra da ağlamaya başladı, çünkü kaburgaları çok acıyordu. Solukları düzelince, "Bütün ordunun peşinde olması umurumda değil. Haklısın. Yardıma ihtiyacım var. Yanımda gelmen beni memnun eder, ama bu konuda Saphira'yla konuşmalıyım. Ancak ben de seni uyarmalıyım, Galbatorix bütün orduyu peşime salabilir. Saphira ve benimleyken tek başına olduğundan daha fazla güvende olmayacaksın."

"Biliyorum," dedi, Murtagh sırtarak. "Ama yine de bu beni durduramaz."

"Güzel." Eragon minnettar bir şekilde gülümsedi. Konuşurlarken Saphira mağaraya girip Eragon'u selamladı. Onu gördüğüne sevinmişti, ama düşüncelerinde ve sözlerinde derin bir üzüntü vardı. Büyük mavi başını yere koyup sordu, iyi misin?

Pek sayılmaz. Yaşlıyı özleyeceğim.

Ben de öyle... Onun bir Süvari olduğu hiç aklıma gelmemişti. Brom, gerçekten yaşlı bir adamdı... bir Tövbekâr kadar yaşlı. Bana sihir hakkında öğrettiği her şeyi Süvariler'den öğrenmiş olmalı.

Saphira hafifçe kıpırdandı. Çiftliğinde benimle konuştuğu an bunu anladım.

Peki bana neden söylemedin? Neden?

Söylememi istemedi, dedi.

Eragon bunu sorun etmemeye karar verdi. Saphira, onu incitmeyi hiç istemezdi. Brom'un bir sürü sır sakladığını söyleyip kılıcı ve Murtagh'ın tepkisini anlattı. Zar'roc'u verirken nereden geldiğini bana neden söylemediğini şimdi anlıyorum. Eğer söyleseydi ondan ilk fırsatta kaçardım herhalde.

Kılıçtan kurtulsan iyi edersin, dedi Saphira tiksintiyle. Paha biçilmez bir silah olduğunu biliyorum, ama Morzan'ın kasap silahından başka bir silah bulsan daha iyi olur.

Belki. Saphira yolumuz buradan nereye gidiyor? Murtagh bizimle gelmeyi önerdi. Geçmişini bilmiyorum, ama yeterince dürüst görünüyor. Şimdi Varden'e gitmeli miyiz? Ama onları nasıl bulacağımı bilmiyorum. Brom bize bunu söylemedi.

Bana söyledi, dedi, Saphira.

Eragon öfkeleni. Neden bu bilgileri vermek için bana güvenmedi de sana güvendi?

Gözlerinde derin bakışlarla ayağa kalkarken pulları kuru kayanın üstünde hışırdadı. Teirm'den ayrılıp Urgalların saldırısına uğradığımızda bana bir sürü şey söyledi, ki bunların bir kısmını gerekmedikçe söylemeyeceğim. Kendi ölümü konusunda endişeleniyor ve sana ne olacağını düşünüyordu. Benimle paylaştığı bilgilerden biri Gil'ead'da yaşayan Dormnad adında bir adamdı. Varden'ı bulmamıza o yardımcı olabilir. Brom ayrıca Alagaesia'daki bütün insanların içinde bir Süvari'nin mirasını almaya en uygun kişinin sen olduğunu bilmeni istedi.

Eragon'un gözleri yaşardı. Brom'dan alabileceği en büyük övgüydü bu. Şerefle taşıyacağım bir sorumluluk bu.

Güzel.

O zaman Gil'ead'a gidiyoruz, dedi Eragon, gücünü ve amaç hissini yeniden kazanarak. Ya Murtagh ne olacak?

Sence o da bizimle gelmeli mi?

Ona hayatlarımızı borçluyuz, dedi, Saphira. Ama öyle olmasa bile seni ve beni gördü. İsteyerek ya da istemeden yerimizi ve tanımımızı imparatora vermemesi için onu yakınımızda tutmalıyız.

Eragon da onunla aynı fikirdeydi, sonra Saphira'ya rüyasını anlattı. Gördüğüm şey beni rahatsız etti. Kadının zamanının kalmadığını hissediyorum; yakında korkunç bir şey olacak ona. Ölümcül bir tehlike altında – bundan eminim– ama onun nasıl bulacağımı bilmiyorum! Herhangi bir yerde olabilir? Yüreğin ne diyor?

Yüreğim bir süre önce öldü, dedi Eragon kara mizah yaparak. Ama, sanırım kuzeye, Gil'ead'a gitmeliyiz. Şansımız varsa yolumuz kadının bulunduğu köy ya da kasabaya düşer. Bir sonraki rüyamda onun mezarını görmekten korkuyorum. Buna dayanmam.

Neden?

Emin değilim, dedi omuz silkerek. Sadece onu gördüğümde değerli olduğunu ve kaybedilmemesi gerektiğini hissettim... Çok garip. Saphira uzun ağzını açıp dişleri parlayarak sessizce güldü. Ne var, diye kızgın bir şekilde sordu Eragon. Saphira başını iki yana sallayıp sessizce uzaklaştı.

Eragon kendi kendine homurdanıp Murtagh'a verdikleri kararı bildirdi. "Dormnad'ı bulur ve Varden'e doğru devam ederseniz sizden ayrılırım. Varden'la karşılaşmak benim için silahsız bir şekilde Urû'baen'e girmem ve gelişimin trampetlerle duyurulması kadar tehlikeli olur."

"Yakında ayrılmamız gerekmiyor," dedi, Eragon. "Gil'ead'a kadar yolumuz çok uzun." Sesi hafifçe titreyince dikkatini dağıtmak için güneşe baktı. "Gün daha fazla ilerlemeden gitmeliyiz."

"Yolculuk yapacak kadar iyi misin?" diye sordu, Murtagh kaşlarını çatarak.

"Bir şey yapmalıyım, yoksa delireceğim," dedi, Eragon kısaca. "Mızrak dövüşü, sihir alıştırılmaları veya oturup parmaklarımla oynamak şu an için iyi seçenekler değil, bu yüzden ata binmeyi tercih ederim."

Ateşi söndürüp toplandılar, atları mağaradan çıkardılar. Eragon, Cadoc ve Snowfire'in dizginlerini Murtagh'a verip, "Sen git, ben hemen geliyorum," dedi. Murtagh yavaşça mağaradan aşağıya inmeye başladı.

Eragon kumtaşına tırmanmaya başladı, böğrü soluk almasını engelledikçe durup dinlendi. Tepeye vardığında Saphira'nın orada olduğunu gördü. Brom'un mezarının başında yan yana durup son görevlerini yerine getirdiler. Gittiğine inanamıyorum... sonsuza kadar yok. Eragon gitmek için dönerken Saphira uzun burnunu uzatıp mezar taşına dokundu. Alçak sesli bir uğultu havayı doldururken iki yanı titredi.

Burnunun etrafındaki kumtaşı yaldızlı çiy tanesi gibi parlıyor, dans eden gümüş parıltılarla şeffaflaşıyordu. Eragon hayretler içinde beyaz elmas sarmaşıkların mezar taşının üstünde birbirine dolanıp paha biçilmez bir ağ oluşturduğunu gördü. Parlak gölgeler yere düşüyor, kumtaşı değişmeye devam ederken göz alıcı şekilde değişen parlak renkleri yansıtıyordu. Saphira tatminkâr bir homurtuyla geri çekilip çıkardığı zarif işi inceledi.

Birkaç dakika önce kumtaşından bir mozole parlak mücevherden bir mezara dönüşmüştü... altında Brom'un dokunulmamış yüzü görünüyordu. Eragon özlemle uyuyor gibi görünen yaşlı adama baktı. "Ne yaptın?" diye sordu, Saphira'ya hayretle.

Ona verebileceğim tek hediyeyi verdim. Artık zaman onu harap etmeyecek. Sonsuza dek huzur

içinde dinlenecek.

Teşekkür ederim. Eragon elini Saphira'nın yan tarafına koydu, birlikte oradan ayrıldılar.

Gil'ead'da Esaret

Ata binmek Eragon için son derece acı vericiydi; kırık kaburgaları yürüyüşten daha hızlı gitmelerini engelliyordu ve büyük bir acı patlaması aşamadan derin bir nefes alması imkânsızdı. Yine de durmayı reddediyordu. Saphira yakından uçuyor, teselli ve güç vermek için zihnini Eragon'unkine bağlı tutuyordu.

Murtagh, Cadoc'un yanında güvenle ilerliyor, atın hareketlerine sorunsuzca uyum sağlıyordu. Eragon gri atı bir süre inceledi. "Atın çok güzel. Adı ne?"

"Tornac, bana dövüşmesini öğreten adamın adını koydum ona." Murtagh atın sağrısını okşadı. "Bana bir tayken geldi. Bütün Alagaesia'da daha cesur ve zeki bir hayvan bulmak için çok uğraşman gerekir, Saphira hariç tabii."

"Muhteşem bir hayvan," dedi, Eragon hayranlıkla.

Murtagh güldü. "Evet, ama Snowfire şimdiye kadar gördüğüm ona en yakın hayvan."

O gün yalnızca kısa bir mesafe aldılar, fakat Eragon yine yolda olduğu için mutluydu. Bu onun aklını daha hastalıklı konulara vermesini engelliyordu. Yerleşim merkezlerinin olmadığı arazilerden geçiyorlardı. Dras-Leona'ya giden yol birkaç fersah sollarında kalmıştı. Neredeyse Carvahall kadar kuzeyde olan Gil'ead'a giderken Dras-Leona'nın etrafından dolaşacaklardı.

Küçük bir köyde Cadoc'u sattılar. At yeni sahibisiyle uzaklaşırken Eragon üzüntüyle alışverişten kazandığı birkaç tane madeni parayı cebine attı. Onun üzerinde Alagaesia'nın yarısını geçtikten – Urgalları atlattıktan– sonra ondan vazgeçmek çok zordu.

Küçük grupları yalnızlık içinde fark edilmeden yolculuk yaparken günler geçiyordu. Eragon, Murtagh'la aynı şeylere ilgi gösterdiklerini anlayınca sevinmişti; okçuluğun ve avlanmanın ince noktalarını birbirine anlatırken saatler geçiyordu.

Ama söylenmemiş bir anlaşmayla konuşmaktan kaçındıkları bir konu vardı: Eragon, Saphira'yı nasıl bulduğunu, Brom'la nasıl tanıştığını ya da nereden geldiğini anlatmamıştı. Murtagh'da imparatorun neden kendisini takip ettiğini açıklamıyordu. Bu basit bir anlaşmaydı, ama işe yarıyordu.

Ama yakınlıkları yüzünden birbirleri hakkında bir şeyler öğrenmeleri kaçınılmazdı. Eragon, Murtagh'ın imparatorluk içindeki güç mücadelelerini ve politikaları bilmesinden çok etkileniyordu. Murtagh her soylunun ve saray mensubunun ne yaptığını ve bunun herkesi nasıl etkilediğini biliyor gibiydi. Eragon zihninde şüpheler dolaşarak onu dikkatle dinliyordu.

İlk haftanın Ra'zac'lardan bir ses çıkmadan geçmesi Eragon'un korkularını biraz hafifletmişti. Buna rağmen geceleri sırayla nöbet tutuyorlardı. Eragon, Gil'ead'a giderken Urgallarla karşılaşmayı bekliyordu, ama onların izine rastlamadılar. Bu uzak köşelerin canavarlarla kaynadığını sanıyordum, diye düşündü. Yine de, başka bir yere gittiler diye şikâyet edecek değilim.

O kadınla ilgili bir daha rüya görmedi. Kristal görüşle onu görmeye Çalışsa bile yalnızca boş bir hücre gördü. Ne zaman boş bir şehir ya da kasabadan geçseler bir hapishanesi olup olmadığını kontrol ediyordu. Eğer varsa kılık değiştirip orayı ziyaret ediyordu, ama kadını hiçbir yerde bulamamıştı. Adını ve tanımını veren –ve onu yakalayana büyük ödüller vaat eden– ilanlar görmeye

başladıkça daha titizlikle kılık değiştirmeye başlamıştı.

Kuzeye yaptıkları yolculuk onları başkent Urû'baen'e gitmeye zorluyordu. Çok kalabalık bir bölgeydi, bu da fark edilmeden kaçmalarını zorlaştırıyordu. Askerler devriye geziyor, köprüleri tutuyorlardı. Başkent'in eteklerinden geçmeleri birkaç rahatsız edici gün sürdü.

Urû'baen'i güvenle geçtikten sonra geniş bir ovanın kıyısında buldular kendilerini. Eragon'un Palancar Vadisi'nden sonra geçtiğiyle aynı ovaydı bu, yalnızca şimdi karşı tarafındaydı. Ramr Nehri'ni takip ederek ovanın kıyısından kuzeye devam ediyorlardı.

Bu arada Eragon'un on altıncı doğum günü gelip geçmişti. Carvahall'de olsa erkeklige adım attığı için kutlama yapılırdı, ama bu yabani ortamda Murtagh'a bunun sözünü bile etmedi.

Neredeyse altı aylık olan Saphira da çok büyümüşü. Kanatları kocamandı; kaslı bedenini ve kalın kemiklerini kaldırabilmek için bu kanatların her santimine ihtiyacı vardı. Çenesinden yükselen dişleri neredeyse Eragon'un yumruğu kadardı, uçları Zar'roc kadar sivriydi.

Sonunda bir gün Eragon böğründeki bandajı son kez açtı. Kaburgaları tamamen iyileşmiş, geride yalnızca Ra'zac'ın çizmesinin neden olduğu küçük bir yara kalmıştı. Saphira, ona bakarken yavaşça gerindi, bir acı duymayınca kaslarını esnetti, durumdan memnundu. Daha önce olsa gülerdi, ama Brom'un ölümünden sonra yüzünde bu ifade pek görünmüyordu.

Gömleğini giyip yaktıkları küçük ateşin yanına gitti. Murtagh ateşin yanında oturuyor bir dal parçasıyla oynuyordu. Eragon Zar'roc'u çekti. Murtagh gerildi, ama yüzü sakindi. "Artık yeterince güçlendiğinle göre dövüşmek ister misin?" diye sordu.

Murtagh elindeki dalı bir kenara fırlattı. "Keskin kılıçlarla mı? Birbirinizi öldürürüz."

"Bana kılıcını ver," dedi, Eragon. Murtagh tereddüt etti, sonra kılıcını verdi. Eragon kılıcın kenarını Brom'un kendisine öğrettiği gibi sihirli kütleştirdi. Murtagh'ın bakışları altında, "İşimiz bittikten sonra eski haline getirebilirim," dedi.

Murtagh kılıcının dengesini kontrol etti. Tatmin olarak, "İşe yarar," dedi. Eragon, Zar'roc'un kenarını düzleştirdi, sonra çömeli kılıcı Murtagh'ın omzuna doğru savurdu. Kılıçları havada buluştu. Eragon gösterişli bir hareketle kılıcını çekti, hızla karşı vuruş yaparken Murtagh bu hamleyi savuşturarak geri çekildi.

Çok hızlı, diye düşündü, Eragon.

İleri geri gidip gelerek birbirlerini devirmeye çalıştılar. Ciddi bir dizi yoğun hamleden sonra Murtagh gülmeye başladı. İkisinin birbirine üstünlük sağlaması olanaksız olduğu gibi birbirlerine o kadar denktiler ki, aynı anda yoruluyorlardı. Sırtarak birbirlerinin becerisini kabullendiler ve kolları ağırlaşmış ter içinde kalana kadar dövüştüler.

Sonunda Eragon, "Yeter, dur!" dedi. Murtagh'ın hamlesi havada kaldı ve soluklanmaya çalışarak oturdu. Eragon göğsü inip kalkarak yere çöktü. Brom'la yaptığı dövüşlerden hiçbiri bu kadar hararetli olmamıştı.

Murtagh havayı içine çekerken, "Müthişsin!" dedi. "Bütün hayatım boyunca kılıç oyunu çalıştım, ama hiç senin gibi biriyle dövüşmedim. İstesem kralın dövüş ustası olabilirsin."

"Sen de çok iyisin," dedi, Eragon nefes nefese. "Sana ders veren adam, Tornac, eskrim okuluyla bir servet kazanabilir. Alagaesia'nın her yerinden insanlar ondan ders almaya gelirler."

"O öldü," dedi, Murtagh kısaca. "Üzgünüm."

Böylece her akşam birbirine eş bir çift kılıç gibi dövüşüp zinde ve dinç kalmayı alışkanlık haline getirdiler. Sağlığına kavuşunca Eragon sihir alıştırmaları yapmaya da başladı. Murtagh bu konuyla çok ilgiliydi ve kısa süre sonra sihrin nasıl olduğu konusunda şaşırtıcı miktarda çok şey bildiği anlaşıldı, ama tam ayrıntıları bilmiyor ve kendisi yapamıyordu, Eragon ne zaman antik dilde konuşma alıştırmaları yapsa o dikkatle dinliyor, ara sıra o sözcüğün ne anlama geldiğini soruyordu.

Gil'ead'ın dış eteklerinde atları yan yana koydular. Oraya varmaları yaklaşık bir ay almıştı ve bu süre içinde ilkbahar nihayet kışın kalıntılarını uzaklaştırmayı başarmıştı. Eragon yolculuk sırasında değiştiğini, daha güçlü ve sakin olmaya başladığını hissediyordu. Hâlâ Brom'u düşünüyor ve Saphira'yla onun hakkında konuşuyordu, fakat acı dolu hatıraları fazla canlandırmamaya çalışıyordu.

Uzaktan kentin kütük evler ve gürültüyle havlayan köpeklerle dolu kaba, yabanıl bir yer olduğu belliydi. Meydanında eğri büğrü taştan bir kule vardı. Hava mavi dumanla bulanıktı. Kent kalıcı bir şehirden çok geçici bir alışveriş yeri gibi görünüyordu. Beş mil ötede belli belirsiz Isenstar Gölü'nün dış sınırları görünüyordu.

Güvenlik için şehirden iki mil uzağa kamp kurmaya karar verdiler. Yemekleri pişerken Murtagh, "Senin Gil'ead'a girmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Neden? Kendimi yeterince iyi gizliyorum," dedi, Eragon. "Ve Dormnad gerçekten bir Süvari olduğumu kanıtlamam için Gedwey Ignasia'yı görmek isteyecektir."

"Belki," dedi, Murtagh. "Ama imparator seni benden çok daha fazla istiyor. Eğer ben yakalanırsam sonunda kaçabilirim. Ama sen yakalanırsan seni krala götürürler ve eğer ona katılmazsan işkenceyle yavaş yavaş öldürürler. Üstelik Gil'ead ordunun en önemli karakollarından biridir. Şurdakiler ev değil; kışladır. Oraya girmek kendini altın tabakta krala sunmak gibidir."

Eragon, Saphira'ya fikrini sordu. Saphira kuyruğunu Eragon'un bacaklarına sarıp yanına yattı. Bana sorman gereksiz; Murtagh mantıklı konuşuyor. Ona, Dormnad'ı doğruyu söylediğine ikna edecek bazı sözcükler söyleyebilirim. Ve Murtagh haklı; yakalanma riskine girmesi gereken biri varsa o da o, çünkü bundan canlı kurtulabilir.

Eragon yüzünü buruşturdu. Bizim için onu tehlikeye atmak hoşuma gitmiyor. "Tamam, gidebilirsin," dedi isteksizce. "Ama bir şeyler ters giderse peşinden geliyorum."

Murtagh güldü. "Bu tam bir efsane olur: yalnız bir Süvari, kralın ordusunu tek başına nasıl yeniyor." Tekrar gülüp ayağa kalktı. "Gitmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Dinlenip yarına kadar beklesek daha iyi değil mi?" diye sordu, Eragon dikkatle.

"Neden? Burda ne kadar uzun kalırsak yakalanma riskimiz o kadar artar. Eğer bu Dormnad seni Varden'e götürebilirse, onun hemen bulunması gerekir. İkimizin de Gil'ead'da birkaç günden fazla kalmaması gerek."

Yine ağzından bilgelik akıyor, diye yorumda bulundu, Saphira kuru bir sesle. Eragon'a Dormnad'a ne söylenmesi gerektiğini söyledi ve o da bu bilgiyi Murtagh'a aktardı.

"Tamam," dedi Murtagh kılıcını düzelterek. "Bir belayla karşılaşmazsam birkaç saat içinde geri

gelirim. Bana yiyecek bırakın." Elini sallayarak Tornac'a binip uzaklaştı. Eragon ateşin yanına oturup endişeli bir şekilde Zar'roc'un kabzasında tempo tutmaya başladı.

Saatler geçti, ama Murtagh dönmedi. Eragon elinde Zar'roc'la ateşin etrafında dolaşırken Saphira dikkatle Gil'ead'ı seyrediyordu. Yalnızca gözleri kıpırdıyordu. İkisi de endişelerini dile getirmiyordu, ama Eragon –bir asker taburu kentten ayrılıp kampa doğru yola çıkması durumunda– belli etmeden gitmeye hazırlanıyordu.

Bak, dedi Saphira heyecanla.

Eragon telaşla Gil'ead'a doğru döndü. Bir atlının kentten ayrılıp telaşla kamplarına doğru geldiğini gördü. Bu hiç hoşuma gitmedi, dedi Eragon, Saphira'nın üstüne atlayarak. Uçmaya hazır ol.

Daha fazlasına da hazırım.

Atlı yaklaşırken Eragon, Murtagh'ın Tornac'ın üstüne doğru eğilmiş olduğunu gördü. Peşinde kimse yoktu, ancak o yine de amansız hızını azaltmıyordu. Dörtnala kampa girip yere atladı, kılıcını çekti. "Ne oldu?" diye sordu, Eragon.

Murtagh kaşlarını çattı. "Beni Gil'ead'dan takip eden oldu mu?"

"Kimseyi görmedik."

"Güzel. O zaman anlatmadan önce bir şeyler yememe izin verin. Açlıktan ölüyorum." Bir kâse kapıp büyük bir iştahla yemeye başladı. Birkaç acele lokmadan sonra ağzı dolu olarak, "Dormnad yarın gün doğarken Gil'ead dışında bizimle buluşmayı kabul etti. Eğer gerçekten bir Süvari olduğuna ve bunun bir tuzak olmadığına inanırsa seni Varden'e götürecektir."

"Onunla nerde buluşacağız?" diye sordu, Eragon.

Murtagh batıyı işaret etti. "Yolun karşısında küçük bir tepede."

"Peki neler oldu?"

Murtagh ağzına biraz daha yemek doldurdu. "Çok basit bir şey, ama bu yüzden daha da ölümcül yolda beni tanıyan biriyle karşılaştım. Yapabileceğim tek şeyi yaptım ve kaçtım. Ama çok geçti; beni tanıdı."

Bu bir talihsizlikti, ama Eragon durumun ne kadar kötü olduğundan emin değildi. "Arkadaşımı tanımadığım için sormak zorundayım kimseye söyler mi?"

Murtagh gergin bir şekilde güldü. "Onu tanısaydın bunu sormazdın. Çenesi çok düşüktür ve aklına gelen her şeyi söyler. Önemli olan insanlara söyleyip söylemeyeceği değil, kime söyleyeceği. Eğer bu yanlış kulaklara giderse başımız dertte demektir."

"Askerlerin karanlıkta seni aramaya geleceklerini sanmıyorum," dedi, Eragon. "En azından sabaha kadar güvende olduğumuzu düşünebiliriz, o zamana kadar da her şey yolunda giderse Dormnad'la yola çıkmış oluruz."

Murtagh başını iki yana salladı. "Hayır. Yalnız sen onunla gideceksin. Dediğim gibi ben Varden'e gitmeyeceğim."

Eragon mutsuz bir şekilde ona baktı. Murtagh'ın kalmasını istiyordu. Yolculukları sırasında arkadaş olmuşlardı ve ondan ayrılmayı istemiyordu. İtiraz etmeye kalktı, ama Saphira, onu susturup yumuşak bir şekilde, yarına kadar bekle. Şimdi zamanı değil, dedi.

Tamam, dedi üzüntüyle. Yıldızlar gökte parlayana dek konuşup ilk nöbeti Saphira alırken uyudular.

Eragon şafaktan iki saat önce uyandı, avucu karıncalanıyordu.ve sakindi, ama bir şey dikkatini çekiyor, sanki bir şey aklını tırmalıyordu. Zar'roc'u takip ses çıkarmamak için dikkatle ayağa kalktı. Saphira dikkatle ona baktı, iri gözleri parlıyordu. Ne oldu, diye sordu.

Bilmiyorum, dedi, Eragon. Olağandışı bir şey görmüyordu.

Saphira havayı dikkatle kokladı. Biraz tıslayıp başını kaldırdı. Yakında at kokusu alıyorum, ama kıpırdamıyorlar. Tanıdık olmayan iğrenç bir kokuları var.

Eragon, Murtagh'ın yanına kadar sürünüp omzunu dürttü. Murtagh irkilerek uyandı ve battaniyenin altından hançerine uzandı hemen. Sonra şaşkınlıkla Eragon'a baktı. Eragon, ona sessiz olmasını işaret etti. "Yakında atlar var," dedi.

Murtagh bir şey söylemeden kılıcını çekti. Sessizce Saphira'nın iki yanına geçip saldırıya hazırlandılar. Beklerlerken doğuda sabah yıldızı doğdu. Bir sincap çığılığı duyuldu.

Derken Eragon'un arkasından gelen öfkeli bir hırıltı, elinde kılıcıyla arkasını dönmesine neden oldu. İri cüsseli bir Urgal elinde sivri uçlu bir mızrakla kampın kenarında dikiliyordu. Nereden geldi bu? İzlerini görmedik, diye düşündü Eragon. Urgal kükreyip silahını salladı, ama saldırmadı.

"Brisingr!" dedi Eragon sihirle. Urganın suratı dehşetle çarpıldı ve mavi bir ışık halinde patladı. Kanı Eragon'a sıçrarken kahverengi bedeni havaya fırladı. Arkasındaki Saphira telaşla şaha kalktı. Eragon arkasına döndü. O ilk Urgalla uğraşırken diğer bir grup yan taraftan yaklaşmıştı. Yapılacak en aptalca hata!

Murtagh, Urgallara saldırırken ortalığı gürültülü çelik sesleri kapladı. Eragon, ona katılmaya çalıştı, ama dört canavar onu engelledi. Birincisi kılıcını omzuna doğru salladı. Eragon yere eğilip Urgalı sihirle öldürdü. İkincisini, Zar'roc'la boğazını keserek öldürdü. Çılgın gibi dönerek kılıcını üçüncünün kalbine sapladı. Bu arada dördüncü Urgal üstüne atılıp ağır bir sopa salladı.

Eragon, onun gelişini görüp darbeyi savuşturmak için kılıcını kaldırdı, ama bir saniye geç kaldı. Sopa başına inerken, "Kaç Saphira!" diye haykırdı. Gözlerine bir ışık dalgası hücum etti ve bilincini kaybetti.

Du Sûndavar Freohr

Eragon'un fark ettiği ilk şey sıcak ve kuru olduğuydu. Yanağı sert bir kumaşa dokunuyordu ve elleri bağlı değildi. Kıpırdandı, ama kendini oturmaya ve çevresini incelemeye zorlarken birkaç dakika geçti.

Bir hücrede, dar ve eğri büğrü bir yatakta yatıyordu. Duvarın yukarısında demir parmaklıkları bir pencere vardı ve sıkıca kapalıydı.

Kıpırdayınca yüzündeki kurumuş kan çatladı. Kanın kendi kanı olmadığı anlaması biraz sürdü. Başını korkunç acıyor –ki aldığı darbe düşünülürse bu beklenen bir şeydi ve garip bir şekilde dönüyordu. Sihir yapmaya çalıştı, ama antik sözlerden herhangi birini hatırlayacak kadar dikkatini veremiyordu. Beni uyuşturmuş olmalılar, diye düşündü sonunda.

İnleyerek kalktı, kalçasında Zar'roc'un tanıdık ağırlığı yoktu. Yalpalayarak pencereye gitti. Ayak uçlarında durarak dışarı baktı. Gözlerinin dışarıdaki parlak ışığa alışması biraz zaman aldı. Pencere yer hizasındaydı. Hücresinin önündeki kalabalık sokakta insanlar telaşlı adımlarla koşturuyorlardı, yolun ilerisinde aynı kütük evlerden oluşan bir sıra vardı.

Eragon kendini zayıf hissederek yere kaydı ve boş boş pencereye baktı. Dışarıda gördükleri onu rahatsız etmişti, ama nedenini bilmiyordu. Yavaş düşünmesine küfrederek başını arkaya yaslayıp zihnini arındırmaya çalıştı. İçeriye elinde bir tepsi yiyecek ve bir sürahi su olan bir adam girip tepsiyi yatağa bıraktı. Ne kadar kibar, diye düşündü, Eragon hoş bir şekilde gülümseyerek. Lahana çorbasından ve bayat ekmekten birkaç lokma aldı, ama daha fazlasına katlanamadı. Keşke daha iyi bir şey getirseydi, diye sızlandı kaşığı bırakarak.

Birden tersliğin ne olduğunu fark etti. Beni Urgallar esir aldı, insanlar değil! Buraya nasıl geldim? Sersem zihni bu ikilemi çözmeye çalıştı, ama başaramadı. Boş vererek bu bilgiyi işine yarayacağı zaman kullanmak üzere rafa kaldırdı.

Yatağa oturup boşluğa baktı. Saatler sonra biraz daha yiyecek getirildi. Ben de acıkmak üzereydim, diye düşündü aptalca. Bu kez midesi bulanmadan yiyebildi. Bitirince şekerleme yapma zamanı geldiğini düşündü. Ne de olsa bir yataktaydı, başka ne yapabilirdi ki?

Zihni dağılıp gitti; uyku onu kuşatmaya başladı. Sonra bir yerlerde bir kapı çarpıldı, taş döşemeye çarpan çizme sesleri havayı doldurdu. Ses gittikçe arttı ve sonunda Eragon'un kafasının içinde çan çalar gibi oldu. Kendi kendine homurdandı. Neden huzur içinde dinlenmeme izin vermiyorlar? Puslu merakı yorgunluğunu bastırdı ve bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak kapıya doğru sürüklendi.

Pencereden neredeyse on metre genişliğinde bir koridor gördü. Karşı duvarda kendisinininkine benzer hücreler sıralanıyordu. Kılıçları çekili bir grup asker koridorda ilerliyordu. Her adam aynı zırhtan giymişti; yüzlerinde aynı sert ifade vardı ve ayakları mekanik bir kesinlikle aynı anda yere vuruyordu. Çıkan ses hipnotikti. Etkileyici bir güç gösterisiydi bu.

Eragon sıkılana kadar askerleri seyretti. Tam o sırada askerlerin oluşturduğu sütunun arasında boşluk olduğunu gördü. İki iri adamın arasında baygın bir kadın vardı.

Saçlarını geride tutmak için başına bağlanmış deri banda rağmen, uzun, gece karası saçları yüzünü örtüyordu. Deri pantolon ve gömlek giymişti. İnce belinde parlak bir kemer vardı, buna takılı boş bir kılıç kını sağ kalçasının üstünde sallanıyordu. Dizkapaklarına dek uzanan çizmeleri bacaklarını ve

küçük ayaklarını örtüyordu.

Başlı bir yana düşmüştü. Eragon karnına bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. Rüyalarında gördüğü kadını bu. Biçimli yüzü bir tablo kadar mükemmeldi. Yuvarlak çenesi, çıkık elmacık kemikleri, uzun kirpikleri ona egzotik bir görünüm veriyordu. Güzelliğindeki tek kusur çenesindeki kesikti; yine de Eragon'un o güne kadar gördüğü en güzel kadındı.

Ona bakarken Eragon içinin yandığını hissediyordu. İçinde bir şeyler uyanmıştı, daha önce hiç hissetmediği bir şey. Bir saplantı gibi bir şeydi bu, ama daha güçlüydü ve neredeyse ateşli bir delilik gibiydi. Sonra kadının saçları yer değiştirdi ve sivri kulakları ortaya çıktı. Eragon'un içini bir ürperti kapladı. Kadın bir Elfi.

Askerler uygun adım yürümeye devam ederek kadını onun göremeyeceği bir yere götürdüler. Sonra samur kürkünden pelerini arkasında savrulan uzun boylu, azametli bir adam belirdi. Yüzü ölümcül beyazdı; saçları kırmızıydı. Kan gibi kırmızı.

Eragon'un hücresinin önünden geçerken adam dönüp kahverengi gözlerle dimdik ona baktı. Üst dudağı vahşi bir gülümsemeye geri çekildi, sivri dişleri ortaya çıktı. Eragon irkilerek geri çekildi. Bu adamın ne olduğunu biliyordu. Bir Shade. Bana yardım et... bir Shade. Asker taburu yürümeye devam etti ve Shade görüş açısından çıktı.

Eragon yere çökerek kollarını vücuduna doladı. İçinde bulunduğu şaşkın ruh halindeyken bile bir Shade'in varlığının kötülüğün ülkede kol gezdiği anlamına geldiğini biliyordu. Onlar nerede görülürse ardından kan gölleri oluşurdu. Bir Shade burada ne arıyor? Askerler onu görür görmez öldürmeliydi! Sonra düşünceleri Elf kadına gitti ve o garip duygu yeniden pençesine aldı onu.

Kaçmalıyım. Ama zihni böyle bulanıkken kararlılığı hızla kayboldu. Yatağa geri döndü. Koridor sessizleşirken derin bir uykuya dalmıştı.

Eragon gözlerini açar açmaz bir şeylerin değiştiğini fark etti. Artık daha rahat düşünüyordu; Gil'ead'da olduğunun farkındaydı. Bir hata yaptılar; uyuşturucunun etkisi geçiyor! Umutlanarak Saphira'yla bağlantı kurmaya ve sihir yapmaya çalıştı, ama ikisini de hâlâ yapamıyordu. Murtagh ve Saphira'nın kaçıp kaçamadığını merak ederken içini endişe bulutları kapladı. Kollarını uzatıp pencereden baktı. Kent yeni uyanıyordu; iki dilencinin dışında sokak boştu.

Sürahiye uzanıp Elfi ve Shade'i düşündü. Düşünmeye başlarken suyun hafif bir kokusu olduğunu fark etti, sanki birkaç damla bozuk parfüm damlatılmış gibiydi. Yüzünü buruşturarak sürahiye bir kenara koydu. Uyuşturucu suda olmalı, belki yemeklerde de vardır! Ra'zac kendisine uyuşturucu verdiğinde etkisinin geçmesinin saatler sürdüğünü hatırlıyordu. Su ve yemekten yeterli bir süre boyunca uzak durursam sihir yapabilirim. O zaman Elfi kurtarabilirim... Bu düşünce gülümsemesine neden oldu. Bir köşeye oturup bunu nasıl yapacağını düşünmeye başladı.

Bir saat sonra şişman gardiyan yemek tepsiyi içeri girdi. Eragon onun gitmesini bekleyip tepsiyi pencereye götürdü. Yemek yalnızca peynir, ekmek ve soğandan oluşuyordu, ama kokusu karnının açlıkla guruldamasına neden oldu. Perişan bir güne teslim olup yiyecekleri pencereden dışarı, sokağa atarak kimsenin görmemesini umut etti.

Eragon kendini uyuşturucunun etkisinden kurtarmaya verdi. Uzun süre konsantre olmayı başaramıyordu, ama gün ilerledikçe zihinsel keskinliği artıyordu. Birkaç antik sözcüğü hatırlamayı

başarmıştı, ama kullandığında bir şey olmuyordu. Düş kırıklığı içinde çılglık atmak istiyordu.

Öğle yemeği geldiğinde kahvaltının peşinden onu da dışarı attı. Açlığı dikkatini dağıtıyordu, ama onu en çok zorlayan şey susuzluktu. Genzi yanıyordu. Nefesi ağzını ve boğazını kuruturken soğuk su içme düşüncesi ona işkence ediyordu.

Koridordan gelen karmaşanın sesi dikkatini çekti. Bir adam yüksek sesle bağıyordu. "Oraya giremezsin! Emirler açık: onu kimse göremez!"

"Gerçekten mi? Beni durdurduğun için ölen sen mi olmak istersin, yüzbaşı?" diye, sordu nazik bir ses.

Diğerinin sesinde bir teslimiyet vardı. "Hayır... ama kral..."

"Kralı ben hallederim," diye sözünü kesti ikinci adam. "Şimdi, kapının kilidini aç."

Bir duraklamanın ardından Eragon'un hücresinin dışında anahtar şıkırtıları duyuldu. Yorgun bir ifadeye bürünmeye çalıştı. Neler olduğunu anlamıyormuş gibi yapmalıyım. Bu kişi ne söylerse söylesin şaşırduğımı göstermemeliyim.

Kapı açıldı. Shade'in yüzüne bakarken soluğu kesildi. Bu bir ölüm maskesine ya da canlıymış gibi görünmesi için üzerine deri geçirilmiş cilalı bir kafatasına bakmaya benziyordu. "Merhaba," dedi Shade soğuk bir gülümsemeyle, sivri dişlerim göstererek. "Seninle tanışmak için çok uzun zaman bekledim."

"Kim.. kimsiniz siz?" diye sordu, Eragon, sözcükleri yuvarlayarak.

"Önemli biri değil," diye cevap verdi Shade, kahverengi gözleri kontrollü bir kötülükle parlarken. Pelerinini gösterişli bir şekilde savurarak oturdu. "Adım senin pozisyonunda birisi için önemli değil. Zaten senin için bir anlam da ifade etmez. Benim ilgilendiğim sensin. Esas sen kimsin?"

Soru yeterince masum bir şekilde sorulmuştu, fakat Eragon içinde bir tuzak olması gerektiğini biliyor, ama ne olduğunu anlayamıyordu. Bir süre bu soruyu düşünüyormuş gibi yaptı, sonra kaşlarını çattı. "Emin değilim.. Adım Eragon, ama kim olduğum bununla sınırlı değil, öyle değil mi?"

Shade keskin bir kahkaha atarken dudakları ağzının üstünde sıkıca gerildi. "Hayır, değil. İlginç bir aklın var, benim genç Süvari'm." Öne doğru eğildi. Alnındaki deri ince ve saydamdı. "Galiba biraz daha direkt olmalıyım. Adın ne?"

"Era..."

"Hayır! O değil." Shade elini havada sallayarak susturdu onu. "Başka bir adın yok mu, nadiren kullandığın bir ad?"

Beni kontrol edebilmek için gerçek adımları bilmek istiyor! Ama ona söyleyemem. Ben kendim bile bilmiyorum. Hızla düşünüp cehaletini gizleyecek bir hile bulmaya çalıştı. Bir isim uydursam ne olur? Tereddüt etti –bu onu kolayca ele verebilirdi– sonra hızla titiz incelemeye bile dayanacak bir isim uydurmaya çalıştı. Bir isim söylemek üzereyken riske girip Shade'i korkutmaya çalıştı. Kurnazca birkaç harfin yerini değiştirdi, sonra aptalca baş sallayıp, "Brom bir keresinde söylemişti bana. Adım şey..." Birkaç saniye daha durakladı, sonra hatırlamış gibi yaparak birden aydınlandı. "Du Sûndavar Freohr." Bu neredeyse "gölgelerin ölümü" anlamına geliyordu.

Gözlerindeki ifade anlaşılmayan Shade hareketsiz bir şekilde otururken hücreye kasvetli bir soğuk

çöktü. Derinlere dalmış, öğrendiği şeyi düşünüyor gibiydi. Eragon çok büyük bir cüret gösterip göstermediğini merak etmeye başlamıştı. Shade kıpırdanmaya başladıktan sonra masum bir şekilde sordu. "Neden burdasınız?"

Shade gözlerinde bir küçümsemeyle ona bakıp, "Zevk için elbet," dedi. "Tadını çıkarmazsan zafer ne işe yarar ki?" Sesinde bir güven vardı, ama sanki planları bozulmuş gibi huzursuz görünüyordu. Birden ayağa kalktı. "İlgilenmem gereken bazı işler var, ama bu arada kime hizmet etmeyi tercih edeceğimi düşünebilirsin: kendi türüne ihanet eden bir Süvari'ye mi, yoksa esrarengiz sanatlarda usta olan benim gibi bir adama mı? Seçim zamanı gelince orta nokta olmayacak." Gitmek üzere döndü, sonra Eragon'un sürahisine bakıp durdu, yüzü granit gibi sertleşti. "Yüzbaşı!" diye kükredi.

Geniş omuzlu adam elinde kılıcıyla hücreye koştu. "Ne oldu, lordum?" diye sordu adam telaşla.

"Kaldır şu oyuncağı," diye talimat verdi, Shade. Eragon'a dönüp ölümcül derecede alçak bir sesle konuştu. "Çocuk suyunu içmemiş. Neden?"

"Daha önce gardiyanla konuştum. Yemeklerinin hepsini silip süpürüyormuş."

"Çok iyi," dedi Shade, rahatlayarak. "Ama yeniden içmeye başlamasını sağla." Yüzbaşıya doğru eğilip kulağına bir şeyler mırıldandı. Eragon son birkaç sözcüğü yakalayabildi. "... ilave doz, ne olur ne olmaz diye." Yüzbaşı kafasını salladı. Shade dikkatini Eragon'a çevirdi. "Yarın zamanım daha uygun olduğunda tekrar görüşürüz. Şunu bilmelisin ki, isimler beni çok etkiler. Seninkini yarın daha ayrıntılı bir şekilde tartışmayı çok isterim."

Bunu söyleme tarzı Eragon'un midesinin kasılmasına neden oldu.

Adamlar gittikten sonra Eragon yatağına uzanıp gözlerini kapadı. Brom'un derslerinin değerini anlıyordu artık; paniğe kapılmamak ve kendi kendine güvence vermek için bu derslere güveniyordu. Her şey sağlandı benim için; yalnızca onları lehime kullanmak zorundayım. Düşünceleri yaklaşan askerlerin sesiyle bölündü.

Endişeyle kapıya gidip iki askerin Elfi koridorda sürüklemesini seyretti. Görüş açısından çıktıklarında yere çöküp yine sihir yapmayı denedi. Sözler dudaklarından dökülürken elinden kayıp gitti.

Kente bakıp dişlerini gıcırdattı. Daha öğleden sonranın ortalarıydı. Sakinleştirici bir nefes alıp sabırla bekledi.

Savaşan Gölgele

Elektriğe kapılmış gibi irkilip doğrulduğunda Eragon'un hücresi kararmıştı. Bir değişiklik olmuştu! Saatlerdir sihrin bilincinin kıyısında olduğunu hissediyordu, ama ne zaman yapmayı denese bir şey olmuyordu. Gözleri heyecanlı bir enerjiyle parladı, ellerini sıkıp, "Nagz reisa!" dedi. Yataktaki battaniye havalanıp yumruk büyüklüğünde bir topa dönüştü. Yumuşak bir sesle yere düştü.

Sevinçten deliye dönen Eragon ayağa kalktı. Zorunlu açlığı yüzünden zayıf düşmüştü, ama heyecanı açlığını bastırıyordu. Şimdi sıra gerçek sınamada. Zihniyle uzanıp kapının kilidine dokundu. Kırmaya ya da kesmeye çalışmak yerine yalnızca iç mekanizmasını açık konumuna getirdi. Kapı klik sesiyle içe doğru aralandı.

İlk kez Yazuac'ta Urgalları öldürmek için sihir yaptığında neredeyse bütün gücü gitmişti, ama o zamandan beri çok güçlenmişti. Bir zamanlar onu bitirip tüketen şey artık yalnızca hafifçe yoruyordu.

Dikkatle koridora adım attı. Zar'roc'u ve Elfi bulmalıyım. Bu hücrelerden birinde olmalı, ama hepsine bakacak zaman yok. Zar'roc'a gelince onu Shade almış olmalı. Zihninin hâlâ biraz bulanık olduğunu fark etti. Neden buradayım? Hücreye geri dönüp sihirle pencereyi açsam hemen kaçabilirim.

Ama o zaman Elfi kurtaramam... Saphira, neredesin, yardımına ihtiyacım var. Onunla daha önce bağlantı kurmadığı için kendi kendine sessizce çıktı. Gücünü geri alır almaz yapması gereken şey buydu.

Saphira'nın cevabı şaşırtıcı bir canlılıkla geldi. Eragon! Gil'ead'ın üzerindiyim. Hiçbir şey yapma. Murtagh yolda.

Ne... ayak sesleri düşüncelerini böldü. Altı asker koridora girerken dönüp çömeldi. Birden durdular, bakışları Eragon'la açık kapı arasında gidip geldi. Yüzlerindeki kan çekildi. Güzel, kim olduğumu biliyorlar. Belki dövüşmek zorunda kalmadan onları korkutup kaçırabilirim.

"Saldırın!" diye bağırdı askerlerden biri, ileri atılarak. Diğerleri de bıçaklarını çekip üzerine geldiler.

Silahsız ve zayıf bir durumdayken altı adamla dövüşmeye çalışmak delilikti, ama aklında Elf olduğu için bulunduğu yerde kaldı. Kendini onu terk etmeye zorlayamıyordu. Gösterdiği çaba sonucu ayakta kalıp kalamayacağından emin olmadan bütün gücünü topladı, elini kaldırdı, gedwey ignasia parladı. Askerlerin gözlerinde bir korku belirdi, ama zorlu savaşçılardı ve yavaşlamıyorlardı. Eragon ölümcül sözcükleri söylemek için ağzını açtığı anda alçak sesli bir vızıltı, gözünün kıyısıyla gördüğü bir kıpırtı oldu. Adamlardan biri sırtında okla yere düştü. Kimse neler olduğunu anlamadan ikisi daha yere yıkıldı.

Koridorun sonunda askerlerin girdiği yerde pejmürde kılıklı, sakallı bir adam elinde yayla duruyordu. Ayaklarının dibinde bir koltuk değneği vardı, ama ayakta durabildiğine göre belli ki ona ihtiyacı yoktu.

Geriye kalan üç asker yeni tehditle karşılaşmak için döndüler. Eragon bu şaşkınlıklarından yararlandı. "Thrysta!" diye bağırdı. Adamlardan biri göğsünü tutup düştü. Sihir etkisini gösterirken Eragon sendeledi. Diğerleri boynunda bir okla yere düştü. "Onu öldürme!" diye bağırdı Eragon, kurtarıcısının son askere nişan aldığını görerek. Sakallı adam okunu indirdi.

Eragon karşısındaki askere odaklandı. Adam sık nefesler alıyordu; yalnız gözlerinin akı gözüküyordu. Hayatının bağışlandığının farkındaydı "Neler yapabildiğimi gördün," dedi, Eragon sert bir sesle. "Eğer sorularıma cevap vermezsen hayatının geri kalanı büyük bir acı ve perişanlık içinde geçer. Şimdi söyle bakalım, kılıcım –kını ve sapı kırmızı– ve Elfin hücresi nerde?"

Adam ağzını sıkıca kapattı.

Eragon sihre başvururken avucu kötü bir şekilde parladı. "Yanlış cevap," dedi. "Karnına gömülen ateş gibi bir kum taneciğinin ne kadar büyük bir acıya neden olacağını biliyor musun? Özellikle de yirmi yıl boyunca soğumayıp ayak parmaklarına kadar yavaş yavaş inerken! İçinden çıkıp gidene kadar yaşlı bir adam olacaksın." Söylediklerinin etkisini göstermesi için bekledi. "İsteddiğimi söylersen iş değişir."

Askerin gözleri yerinden çıkacakmış gibi oldu, ama sessiz kalmaya devam etti. Eragon taş döşemeden biraz toprak alıp kayıtsızca inceledi. "Bu kum tanesinden daha büyük, ama rahat ol; içini daha çabuk yakacaktır. Ancak geride daha büyük bir delik bırakır." Bu sözler üzerine toprak kiraz kırmızısına döndü, ama elini yakmıyordu.

"Tamam, ama o şeyi içime koyma!" diye inledi asker. "Elfin hücresi soldaki sonuncu hücre! Kılıcını bilmiyorum, büyük olasılıkla üst kattaki nöbetçi odasındadır. Bütün silahlar orda durur."

Eragon başını sallayıp mırıldandı. "Slytha." Askerin gözleri yukarı doğru döndü, sonra yere yıkıldı. "Onu öldürdün mü?"

Eragon artık yalnızca birkaç adım ötesinde olan yabancıya baktı. Gözlerini kısıp sakalın arkasındaki yüzü görmeye çalıştı. "Murtagh! Sen misin?"

"Evet," dedi Murtagh, sakalını tıraşlı yüzünden hafifçe kaldırarak. "Yüzümün görünmesini istemiyorum. Onu öldürdün mü?"

"Hayır, yalnızca uyuyor. Buraya nasıl girdin?"

"Açıklayacak zaman yok. Bizi kimse bulmadan üst kata çıkmalıyız. Birkaç dakika içinde bir kaçış yolu açılacak. Onu kaçırmamalıyız."

"Söylediğimi duymadın mı?" dedi Eragon, bilinçsiz askeri işaret ederek. "Hapiste bir Elf var. Onu gördüm! Onu kurtarmalıyız. Yardımına ihtiyacım var."

"Bir Elf!..." Murtagh homurdanarak yürüdü. "Bu bir hata olur. Şansımız varken burdan kaçmalıyız." Askerin gösterdiği hücrenin önünde durup eskimiş pelerininin altından bir anahtarlık çıkardı. "Nöbetçilerin birinden aldım," diye açıkladı.

Eragon anahtarları istedi. Murtagh omuz silkip anahtarları ona verdi. Eragon doğru anahtarı bulup kapıyı açtı. Pencereden tek bir ay ışığı huzmesi içeri süzülüyor, Elfin yüzünü gümüş gibi aydınlatıyordu.

Elf gergin ve ürkek bir şekilde ona baktı, olacak her şeye hazır gibiydi. Başını bir kraliçe edasıyla kaldırdı. Neredeyse siyaha çalan ve bir kedininkiler gibi hafifçe çekik koyu yeşil gözleri Eragon'a doğru kalktı. Eragon'un ürperdiğini hissetti.

Bakışları bir an için buluştu, sonra Elf titreyerek sessiz bir şekilde çöktü. Yere düşmeden hemen önce Eragon, onu yakaladı. Elf şaşkıncı derecede hafifti. Yeni kesilmiş çam iğneleri kokusu etrafını sarmıştı. Murtagh hücreye girdi. "Çok güzel."

"Ama yaralı."

"Ona daha sonra bakabiliriz. Onu taşıyabilecek kadar gücün var mı?" Eragon başını iki yana salladı. "O halde ben taşıyım," dedi, Murtagh Elfi omuzlarına alırken. "Şimdi, yukarı!" Eragon'a hançerini verip hızla askerlerin cesetleriyle dolu koridordan geçti.

Murtagh ağır adımlarla Eragon'u koridorun sonundaki taş merdivenlere götürdü. Yukarı çıkarlarken Eragon, "Fark edilmeden nasıl dışarı çıkacağız?" diye sordu.

"Fark edilmeyeceğiz," dedi, Murtagh.

Bu Eragon'un korkularını hafifletmedi. Askerlerin ya da yakınlardaki herhangi birinin sesini duyabilmek için etrafi endişeyle dinledi. Shade'le karşılaşılırsa olabilecekler büyük bir korku duymasına neden oluyordu. Merdivenlerin başında geniş tahta masalarla dolu bir ziyafet salonu vardı. Duvarlarda kalkanlar sıralanmıştı ve ahşap tavan kıvrımlı kirişlerle desteklenmişti. Murtagh, Elfi bir masaya koyup endişeyle tavana baktı. "Benim için Saphira'yla konuşabilir misin?"

"Evet."

"Ona beş dakika daha beklemesini söyle."

Uzaktan çılgınlıklar geliyordu. Askerler ziyafet salonunun girişini geçtiler. İçinde biriken gerilimin etkisiyle Eragon'un ağzı sımsıkı oldu. "Her ne yapmayı planlıyorsan fazla vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

"Yalnızca ona söyle ve gözden uzak dur," dedi, Murtagh, koşarak.

Eragon mesajı iletirken telaşla adamların merdivenleri çıktıklarını duydu. Açlık ve yorgunlukla savaşarak Elfi masadan çekip altına sakladı. Yanına çömelip elinde hançerle nefesini tuttu.

On asker odaya girdi. Aceleyle odayı şöyle bir tarayıp yalnızca birkaç masanın altına baktıktan sonra yola devam ettiler. Eragon içini çekerek masanın ayağına yaslandı. Bu rahatlık yanan midesini ve kuruyan boğazını aklına getirdi birden. Odanın karşı tarafındaki yarısı yenmiş yemekle, bir maşrapa dikkatini çekti.

Gizlendiği yerden çıkıp biraz yiyecek kaptı, tekrar masanın altına geri döndü. Maşrapadaki amber rengindeki birayı iki yudumda içti. Serin sıvı boğazından aşağıya inip tahriş olmuş dokuyu iyileştirirken içini bir rahatlık kapladı. Bir lokma ekmek koparmadan önce geçirmesini bastırdı.

Murtagh elinde Zar'roc, garip bir yay ve kını olmayan zarif bir kılıçla geri döndü. Zar'roc'u Eragon'a verdi. "Diğer kılıcı ve yayı nöbetçi odasında buldum. Daha önce hiç böyle silahlar görmemiştim, bu yüzden Elflerin olduğunu tahmin ediyorum."

"Hadi öğrenelim," dedi, Eragon ağzı ekmekle dolu bir halde. Uçları incelerken sivrilen ince ve hafif kılıç Elfin kınına mükemmel uyuyordu. Yayın onun olduğunu kesin olarak söylemek mümkün değildi, ama o kadar zarifti ki Eragon başka birisinin olabileceğini sanmıyordu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, ağzına biraz daha yiyecek tıkıştırarak. "Sonsuza kadar burda kalamayız. Er ya da geç askerler bizi bulur."

"Şimdi," dedi, Murtagh kendi yayını alıp bir ok takarak. "Bekleyeceğiz. Dediğim gibi kaçışımız ayarlandı."

"Anlamıyorsun; burda bir Shade var! Bizi bulursa sonumuz geldi demektir."

"Shade mi!" dedi, Murtagh. "Bu durumda Saphira'ya hemen gelmesini söyle. Nöbet değişene kadar bekleyeceğiz, ama o kadar beklemek bile artık çok tehlikeli olur."Eragon, Saphira'nın dikkatini sorularla dağıtmamaya çalışarak mesajı kısaca ilettili. "Kendin kaçmaya kalkışarak planlarımı bozdun," diye söylendi, Murtagh. Askerlerin gelip gelmediğini görmek için odanın girişine baktı.

Eragon gülümsedi. "Belki beklesem iyi olurdu. Senin zamanlaman mükemmeldi. O askerlerle sihir yoluyla savaşmak zorunda kalsaydım sürünemezdim bile."

"İşe yaradığıma sevindim," dedi, Murtagh. Adamların yakınlarda koştuğunu duyunca gerildi. "Dua edelim de Shade bizi bulmasın."

Ziyafet odasını soğuk bir kahkaha doldurdu. "Korkarım bunun için artık çok geç."

Murtagh ve Eragon döndü. Shade odanın ucunda ayakta duruyordu. Elinde, üzerinde ince bir sıyrık olan soluk renkli bir kılıç vardı. Pelerinin tutan broşu açınca giysi yere düştü. Vücudu bir koşucununki gibi ince ve düzdü. Ama Eragon, Brom'un uyarısını ve Shade'in görünüşünün aldatıcı olduğunu hatırladı; normal bir insandan kat kat güçlüydü o.

Shade, "E, benim genç Süvari'm, kendini bana karşı sınamak ister misin?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Bütün yemekleri yediğini söylediğinde yüzbaşıya güvenmemeliydim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Onu ben hallederim," dedi, Murtagh sessizce, yayını yere koyup kılıcını çekerken.

"Hayır," dedi Eragon alçak sesle. "Beni canlı istiyor, seni değil. Onu bir süre oyalayabilirim, ama bu arada sen kaçışımız için bir yol bulmalısın."

"Tamam, git," dedi, Murtagh. "Onu fazla oyalaman gerekmeyecek."

"Umarım," dedi, Eragon kararlı bir şekilde. Zar'roc'u çekip yavaşça ilerledi. Kırmızı kılıç duvardaki meşalelerin ışığında parlıyordu. Shade'in kestane rengi gözleri kor gibi yanıyordu. Yavaşça güldü. "Beni gerçekten yeneceğini mi sanıyorsun, Du Sündavar Freohr? Ne acınası bir isim. Senden daha kurnazca bir şey beklerdim, ama elinden gelen bu herhalde."

Eragon tahrik olmamaya çalıştı. Shade'in yüzüne bakarak gözlerinde bir titreşme ya da dudaklarında bir çekilme, bir sonraki hamlesini ele verecek herhangi bir şey bekledi. Onu aynı şeyi yapmaya kışkırtmamak için sihir yapamam. Sihre başvurmadan beni yenebileceğini düşünmeli... ki bunu yapabilir-

Daha ikisi de kıpırdamaya fırsat bulamadan tavan gümleyip sarsıldı.

Yaydan toz bulutları havayı griye çevirirken etraflarında tahta parçaları uçuşup yere çarpıldı. Tavandan çılgınlıklar ve çarpan metal sesleri duyuldu. Düşen kerestelerin altında ezilmekten korkan Eragon gözlerini yukarı kaldırdı. Bu dikkatsizliğinden yararlanan Shade bir hamle yaptı.

Eragon, Zar'roc'u tam zamanında kaldırarak kaburgalarına girecek olan darbeyi engelledi. Kılıçları dişlerini sarsıp kolunu hissizleştiren bir güçle buluştu. Cehennem ateşi! Çok güçlü! Zar'roc'u iki eliyle kavrayıp bütün gücüyle Shade'in kafasına doğru savurdu. Shade kılıcını Eragon'un mümkün olduğunu sandığından daha büyük bir hızla havada sallayarak onu kolayca engelledi.

Tepelerinde sanki demir çubuklar bir kayaya sürtülüyormuş gibi korkunç bir gıcırta duyuldu.

Tavanda üç uzun yarık belirdi. Çatlaklardan çatı parçaları düşmeye başladı. Eragon taşlardan

birinin tam dibine düşmesine bile aldırmadı. Kılıç ustası Brom'dan ve yine ölümcül bir kılıç adamı olan Murtagh'dan ders almış olmasına rağmen hiç bu kadar kötü durumda olmamıştı. Shade kendisiyle oynuyordu.

Eragon, Shade'in darbelerini savuştururken kolları titreyerek Murtagh'a doğru geri çekildi. Shade'in her darbesi bir öncekinden güçlü gibi geliyordu. Eragon artık istese bile sihir yapamayacak kadar güçsüzdü. Derken Shade bileğinin iki küçümser hareketiyle Zar'roc'u Eragon'un elinden uçurdu. Darbenin gücü Eragon'un dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu ve orada nefes nefese öylece kaldı. Tavandaki gıcırta artık eskisinden daha gürültülüydü. Her ne oluyorsa yaklaşıyordu.

Shade kibirli bir şekilde baktı ona. "Oynanan oyunda güçlü bir parça olabilirsin, ama elinden gelenin en iyisinin bu olması beni düş kırıklığına uğrattı. Eğer diğer Süvariler bu kadar zayıflarsa, imparatorluğu yalnızca sayıca çok olmaları sayesinde yönetmişler demektir."

Eragon yukarı bakıp başını iki yana salladı Murtagh'ın planını anlamıştı. Saphira, bu iyi bir zaman.

"Hayır, bir şey unutuyorsun."

"Neymiş o?" diye sordu, Shade alaycı bir şekilde.

Büyük bir tavan parçası kopup gece gökyüzü ortaya çıkarken gök gürültüsünü andıran bir ses yankılandı. Eragon, "Ejderhalar!" diye bağırarak kendini Shade'in uzanamayacağı bir yere fırlattı. Shade öfkeyle hırlayıp kılıcını salladı. Hedefi kaçıncı ileri atıldı. Murtagh'ın oklarından biri omzuna saplanınca yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

Bir kahkaha atarak oku iki parmağıyla çıkardı. "Beni durdurmak istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın." Bir sonraki ok iki gözünün arasına girdi. Shade acıyla uluyup elleriyle yüzünü örttü. Derisi griye döndü. Etrafında bir sis perdesi olup bedenini gizledi. Sarsıcı bir çılgılık duyuldu; ardından sis dağıldı.

Shade'in bulunduğu yerde pelerini ve elbise yığınları dışında bir şey kalmamıştı. "Onu öldürdün!" dedi Eragon şaşkınlıkla. Yalnızca iki efsane kahramanının Shade'in katliamından kurtulduğunu biliyordu.

"Ben o kadar emin değilim," dedi, Murtagh.

Bir adam bağırdı. "Bu kadar. Yenildi. Gidip onları getirin!" Elllerinde ağlar ve mızraklar olan askerler iki taraftan ziyafet salonuna girdiler. Eragon ve Murtagh, Elfi de yanlarına çekerek duvara geriledi. Adamlar etraflarında yarım daire oluşturdular. Derken Saphira başını tavandaki delikten içeri sokarak kükredi. Güçlü pençeleriyle açıklığın kenarını tutup tavanın büyük bir parçasını daha koparttı.

Üç asker dönüp kaçtı, ama gerisi olduğu yerde kaldı. Tavanın orta yeri büyük bir gürültüyle çatladı, yere çatı parçaları yağmaya başladı. Adamlar ölümcül sağanaktan kaçmaya çalışırken sıraları bozuldu. Eragon düşen molozlardan korunmak için duvara iyice yanaştı. Saphira tekrar kükredi, askerler kaçıştı, bazıları bu arada ezildi.

Saphira son bir çabayla tavanın geri kalanını da parçalayıp kanatlarını katlayarak ziyafet salonuna daldı. Ağırılığı masayı sert bir çatırtıyla ezdi. Eragon rahatlayarak bir çılgılık atıp Saphira'ya sarıldı. Saphira mutlu bir şekilde mırıldandı. Seni çok özledim, ufaklık.

Ben de öyle. Bizimle birlikte birisi daha var. Üç kişiyi taşıyabilir misin?

Elbette, dedi Saphira havalanabilmek için tavan ve masa parçalarını tekmeleyerek. Eragon ve Murtagh, Elfi sakladıkları yerden çıkardılar. Saphira, onu görünce şaşkınlıkla tısladı. BirElf!

Evet, rüyalarımnda gördüğüm kadın bu, dedi Eragon, Zar'roc'u alarak. Murtagh'ın Elfi eyere bağlamasına yardım etti, sonra ikisi birlikte Saphira'ya bindiler. Çatıda çatışma olduğunu duydum. Orada adam var mı?

Vardı, ama artık yok. Hazımlısınız? Evet.

Saphira ziyafet salonundan havalanıp nöbetçilerin cesetlerinin yattığı kalenin çatısına çıktı. "Bak!" dedi Murtagh işaret ederek. Bir dizi okçu çatısız salonun diğer tarafındaki kuleden çıkıyordu.

"Saphira hemen havalanmalısın!" diye onu uyardı, Eragon.

Saphira kanatlarını açıp güçlü bacaklarıyla binanın ucuna doğru koştu. Üzerindeki ağırlık telaş verici bir şekilde alçalmasına neden oldu. Yükseklik kazanmak için mücadele ederken Eragon okların fırlatılırken çıkardığı müzikal tınıyı duydu.

Karanlıkta oklar etraflarında uçuştı. Saphira vurulurken acıyla kükredi, bir sonraki ok atışından kurtulmak için sola döndü. Yeni oklar gökyüzünü delerken gece onları ölümcül darbelerden koruyordu. Eragon üzüntüyle Saphira'nın boynuna doğru eğildi. Nerenden yaralandın?

Kanatlarım delindi... oklardan biri içinden geçmedi. Hâlâ orada. Zor ve yavaş nefes alıyordu.

Bizi ne kadar uzağa götürebilirsin?

Yeterince uzağa. Gil'ead'ın üstünden uçarlarken Eragon, Elfi sıkıca tuttu. Şehirden ayrılıp doğuya döndüler, gece içinde yükselmeye devam ettiler.

Bir Savaşçı ve Bir Şifacı

Saphira bir meydana doğru alçalarak bir tepenin zirvesine kondu, kanatlarını yere açarak dinlendirdi. Eragon, onun altında titrediğini hissedebiliyordu. Gil'ead'dan yalnızca yarım fersah uzaktaydılar.

Açıklıkta bağlanmış olan Snowfire ve Tornac, Saphira'nın gelişi karşısında gergin bir şekilde kişnedi. Eragon hemen yere inerek Saphira'nın yaralarıyla ilgilendi. Murtagh da atları hazırlamaya gitti.

Karanlıkta iyi göremeyen Eragon ellerini bir kör gibi Saphira'nın kanatlarının üstünde gezdirdi. Okların ince zarı delip başparmağı kalınlığında üç delik bıraktığı yerleri buldu. Sol kanadının arka kenarından küçük bir parça da kopmuştu. Eragon'un parmakları yaraların üstünde dolaşırken Saphira ürperdi. Yorgun bir şekilde antik dilden bazı sözcükler söyleyerek yaraları iyileştirdi. Sonra kanatlarının geniş kaslarından birine gömülen oku inceledi. Okun ucu altından dışarı çıkmıştı. Kan sızıyordu.

Eragon, Murtagh'ı çağırıp, "Kanadı yere doğru bastır," dedi. "Ben oku çıkaracağım." Murtagh'ın nereden tutacağını gösterdi. Bu biraz acı verecek, diye uyardı Saphira'yı. Ama hemen bitecek. Mücadele etmemeye çalış, yoksa bize zarar verirsin.

Saphira boynunu uzatıp dişlerinin arasına uzun bir fidan aldı. Başım geri çekerek ağacı kökünden çıkarıp sıkıca çenelerinin arasında tuttu. Hazırım.

Tamam, dedi, Eragon. "Tut," diye fısıldadı Murtagh'a, sonra okun ucunu kırdı. Daha fazla zarar vermemeye çalışarak oku hızla Saphira'nın kanadından çıkardı. Ok kanattan çıkarken Saphira başını geri çekerek inledi. Kanadı refleks olarak çekildi, Murtagh'ın boynuna çarparak onu yere düşürdü.

Saphira kükreyerek ağacı salladı, üzerlerine toprak savurarak uzağa fırlattı. Eragon yarayı bağladıktan sonra Murtagh'ın kalkmasına yardımcı oldu. "Beni hazırlıksız yakaladı," dedi Murtagh, derisi yüzülen çenesine dokundu.

Üzgünüm.

"Sana zarar vermek istemedi," dedi, Eragon. Baygın yatan Elfi kontrol etti. Onu biraz daha taşımam gerekecek, dedi Saphira'ya. Onu atlara alırsak yeterince hızlı gidemeyiz. Oku çıkardığımızı göre uçmak artık daha kolay gelecektir sana.

Saphira başını öne eğdi. Taşırım.

Teşekkür ederim, dedi, Eragon. Ona sıkıca sarıldı. Yaptığın şey inanılmazdı; hiç unutmayacağım.

Saphira'nın bakışları yumuşadı. Artık gidiyorum. Eragon geri çekilirken Saphira ani bir hava akımıyla yükseldi, Elfin saçları geriye doğru sarktı. Saniyeler sonra gitmişlerdi. Eragon, Snowfire'in yanına koştu, eyere atladı, Murtagh'la birlikte dörtnala yola koyuldu.

Yolda Eragon Elfler konusunda öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Ömürleri çok uzundu –bu gerçek çok sık tekrarlanırdı– ama kaç yıl olduğunu bilmiyordu. Antik dili konuşuyorlardı ve çoğu sihir yapabiliyordu. Süvariler iktidardan düştükten sonra Elfler inzivaya çekilmişlerdi. O zamandan beri hiçbiri imparatorlukta görülmemişti. Peki o zaman bu Elf burada ne arıyordu? Ve imparator onu yakalamayı nasıl başarmıştı? Eğer sihir yapabiliyorsa büyük olasılıkla o da uyuşturulmuştu.

Azalan güçleri onları yavaşıtsa da bütün gece yola devam ettiler. Yanan gözlerine ve sakar hareketlerine rağmen yola devam ettiler. Peşlerindeki meşaleli atlılar Gil'ead çevresinde onların izlerini arıyordu.

Yorgun geçen saatler sonunda şafak gökyüzünü aydınlattı. Söze ölmedikleri ortak bir istekle atları durdurdular. "Kamp yapmalıyız," dedi Eragon yorgun bir şekilde. "Uyumam gerek... bizi ister yakalasınlar, ister yakalamasınlar."

"Kabul," dedi Murtagh gözlerini ovarak. "Saphira'ya söyle yere insin. Onunla buluşacağız."

Saphira'nın talimatlarını takip ederek onu küçük bir yamacın eteğinde su içerken buldular. Elf hâlâ sırtında yatıyordu. Saphira onları hafif bir sesle selamlarken Eragon atından indi.

Murtagh onun, Elfi Saphira'nın sırtından indirmesine yardım etti, birlikte yere indirdiler. Sonra yorgun argın bir kayaya yaslandılar. Saphira Elfi dikkatle inceledi. Acaba neden uyanmıyor. Gil'ead'dan ayrıldığıımızdan beri saatler geçti.

Ona ne yaptıklarını kim bilebilir, dedi, Eragon sıkkın bir şekilde. Murtagh onların bakışlarını takip etti. "Bildiğim kadarıyla kralın yakaladığı ilk Elf bu. Gizlendiklerinden beri kral onları arıyor, ama hep başarısız oldu... şimdiye kadar. Bu yüzden ya onların sığınaklarını buldu ya da bunu tesadüfen yakaladı. Bence tesadüftü. Elflerin sığmağını bulmuş olsaydı savaş ilan ederdi ve ordusunu Elflerin peşine gönderirdi. Bu olmadığına göre soru şu, Galbarotix'in adamları biz onu kaçırmadan önce ondan Elflerin yerini öğrenebildi mi?"

"Ayılana kadar bunu öğrenemeyeceğiz. Ben yakalandıktan sonra neler olduğunu anlat. Gil'ead'a nasıl gittim?"

"Urgallar imparator için çalışıyor," dedi Murtagh kısaca, saçlarını geriye iterek. "Ve görünüşe göre Shade de öyle. Saphira ve ben Urgalların seni ona –ama o zaman onun kim olduğunu bilmiyordum– ve bir grup askere verdiğini gördüm. Seni Gil'ead'a onlar götürdüler."

Doğru, dedi Saphira yanına kıvrılarak.

Eragon'un aklı Teirm'de konuştuğu Urgallara gitti ve "efendileri"nden söz ettiklerini hatırladı. Kralı kastediyorlardı! Alagaesia'daki en güçlü adama hakaret ettim, diye düşündü dehşet içinde. Sonra Yazuac'ta katledilen insanların korkunç görüntülerini hatırladı. İçinde mide bulandırıcı, öfkeli bir his vardı. Urgallar Galbatorix'in emirleri altında! Neden kendi halkına böyle bir vahşet yapsın ki?

Çünkü o kötü biri, dedi Saphira kuru bir sesle. Öfkeyle bakan Eragon, "Bu savaş anlamına gelir. İmparatorluktaki insanlar bunu öğrendikten sonra isyan edip Varden'ı destekleyecektir," dedi.

Murtagh çenesini eline yasladı. "Bu zulmünü öğrenseler bile çok azı Varden'e ulaşabilir. İnsanlar ne kadar isyan ederlerse etsinler, kralın, emri altındaki Urgallarla birlikte imparatorluğun sınırlarını kapatacak ve kontrolü sağlayacak kadar savaşçısı var. Böyle bir dehşet idaresiyle imparatorluğu istediği gibi yönetecektir. Ve ondan nefret etseler de insanlar ortak bir düşman karşısında ona katılmaya zorlanırlar."

"Bu düşman kim olabilir?" diye sordu, Eragon şaşırarak.

"Elfler ve Varden. Doğru dedikodularla onlar Alagaesia'nın en nefret edilen canavarları olarak gösterilebilirler... insanların topraklarını ve zenginliklerini ele geçirmeye hazırlanan düşmanlar. İmparator, Urgalların bunca zaman yanlış anlaşıldığını, gerçekte dost ve böyle korkunç düşmanlara

karşı müttefik olacaklarını bile söyleyebilir. Hizmetlerinin karşılığında imparator onlara neler vaat etti acaba?"

"Bu işe yaramazdı," dedi Eragon başını iki yana sallayarak. "Kimse Galbatork ve Urgallar hakkında böyle kolay kandırılmaz. Üstelik neden bunu istesin ki? Zaten iktidarda."

"Ama insanların anlayışla baktığı Varden onun otoritesine meydan okuyor. Ayrıca imparatorluktan ayrıldığından beri ona meydan okuyan Surda da var. Galbatorix imparatorluk içinde güçlü, ama ordusu dışarda zayıf. İnsanların onun aldatmacalarına kanmalarına gelince, o ne isterse ona inanacaklardır. Bu daha önce de oldu." Murtagh sesini kesip huzursuz bir şekilde uzaklara baktı.

Sözleri Eragon'u rahatsız etmişti. Saphira zihniyle ona uzandı: Galbatorix Urgallan nereye gönderiyor? Ne?

Carvahall ve Teirm'de, Urgalların bölgeyi terk edip Hadarac Çölü'nde gösteri yapmak ister gibi güneydoğuya göç ettiklerini duydum. Kral onları gerçekten kontrol etmiyorsa neden o yöne gönderiyor? Belki kralın özel kul lanımı için bir Urgal ordusu toplanıyordur veya bir Urgal şehri oluşturuluyordur.

Eragon bu düşünceyle ürperdi. Buna kafa yoramayacak kadar yorgunum. Galbatorix'in planı her neyse yalnızca başımıza dert açacaktır. Ben yalnızca Varden'in nerede olduğunu öğrenebilmeyi diliyorum. Oraya gitme, miz gerek, ama Dormnad olmadan kaybolmuşuz demektir. Ne yaparsak yapalım; imparator bizi bulur.

Vazgeçme, dedi Saphira, ona cesaret vererek. Sonra da tatsız bir sesle ekledi, ama haklısın. Teşekkürler. Murtagh'a baktı. "Beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attın; bunun için sana borçluyum. Tek başıma kaçamazdım." Ama bundan fazlası vardı. Artık aralarında, savaş kardeşliğiyle şekillenen ve Murtagh'ın gösterdiği sadakatle güçlenen bir bağ oluşmuştu.

"Yardım edebildiğime sevindim. Şey..." Murtagh kekeleyip yüzünü buruşturdu. "Benim esas endişem peşimizde bu kadar adamla nasıl yolculuk yapacağımız. Gil'ead'ın askerleri yarın bizi arayacaktır; atların izini bulur bulmaz Saphira'yla uçmadığını anlayacaklardır."

Eragon kederli bir şekilde bunu doğruladı. "Kaleye girmeyi nasıl basardın?"

Murtagh yumuşak bir şekilde güldü. "Büyük bir rüşvet vererek ve iğrenç bir bulaşık kanalında sürünerek. Ama Saphira olmadan plan işe yaramazdı. O..." Durup sözlerini Saphira'ya hitaben söyledi. "Yani, sen, kaçışımızın tek nedenisin."

Eragon, onun pullu boynunu okşadı. Saphira mutlu bir şekilde mır-larken Eragon, Elfin yüzüne büyülenmiş gibi baktı. Gönülsüzce ayağa kalktı. "Ona bir yatak yapmalıyız."

Murtagh ayağa kalkıp Elf için bir battaniye serdi. Kızı kaldırdıklarında giysisinin kolu bir dala takılıp yırtıldı. Eragon kumaşı bir araya getirmeye çalışırken yutkundu.

Elfin kolu morluklar ve kesiklerle doluydu; bazıları yarı iyileşmişti. diğerleriye yeniydi ve kan sızıyordu. Eragon başını öfkeyle iki yana salla yıp kızın kolunu yukarı sıyırdı. Yaralar omzuna doğru devam ediyordu. Titreyen parmaklarla altında ne göreceğinden korkarak gömleğinin arkasını açtı.

Murtagh küfretti. Elfin sırtı güçlü ve kaslıydı, ama derisinin kuruyup çatlamaş çamur gibi görünmesine neden olan yara kabuklarıyla doluydu. Acımasızca dövülmüşü ve pençe şeklinde sıcak demirlerle dağlanmıştı, perisinin parçalanmadığı yerler sayısız dayak yüzünden mor ve siyahtı. Sol

omzunda koyu mavi mürekkeple yapılmış bir dövme vardı. Brom'un yüzüğündeki sembolün eşiydi. Eragon, Elfe işkence etmekten her kim sorumluyorsa onu öldüreceğine sessizce yemin etti.

"Onu iyileştirebilir misin?" diye sordu, Murtagh.

"Ben... ben bilmiyorum," dedi, Eragon. Ani isteksizliğini uzaklaştırmaya çalıştı. "O kadar çok yarası var ki."

Eragon, dedi Saphira sertçe. Bu bir Elf. Ölmesine izin veremezsin. İster yorgun, ister aç ol, onu kurtarmak zorundasın. Gücümü seninkiyle birleştireceğim, ama sihri sen yapmak zorundasın.

Evet... haklısın, diye mırıldandı gözlerini Elften alamayarak. Kararlı bir şekilde eldivenlerini çıkarıp Murtagh'a, "Bu biraz zaman alacak. Bana biraz yiyecek bulabilir misin? Ayrıca sargılar için bezleri kaynat; bütün yaralan iyileştiremem," dedi.

"Görünmeden ateş yakamayız," diye itiraz etti, Murtagh. "Yıkanmamış bez kullanmak zorundasın ve yiyecek de soğuk olacak." Eragon yüzünü buruşturdu, ama kabullenmek zorunda kaldı. Elini şefkatli bir şekilde Elfin sırtına koyarken Saphira yanına oturdu, parlak gözleri Elfin üstündeydi. Derin bir nefes aldı, sonra sihre başladı.

Antik sözleri söyledi. "Waise heill!" Avucunun altında bir yanına oldu ve üzerinde yara izi olmayan yeni bir deri oluşmaya başladı. Elini urlukların ve hayatını tehdit etmeyen diğer yaraların üstünde dolaştırdı... hepsini iyileştirmesi daha ciddi yaralanmalar için gerekli enerjisini tetirdi. Eragon bitkin bir şekilde çalışırken Elfin hâlâ hayatta olmasına şaşırıyordu. Ölümün kıyısına kadar tekrar tekrar işkence görmüş olması Eragon'un kanını donduruyordu.

Elfin iffetini korumaya çalışmasına rağmen, çirkin yaraların altındaki vücudunun olağanüstü güzel olduğunu elinde olmadan fark etti. Çok yorgundu, ama bunu düşünmüyordu, zaman zaman kulakları kızarıyordu ve Saphira'nın ne düşündüğünü anlamaması için büyük çaba harcıyordu. Şafak sökene dek çalıştı. Ara sıra açlık, kaçış ve şimdi de Elfi iyileştirmenin etkilerini hafifletmek için yemek ve su için kısa molalar verdi. Saphira yanında duruyor gerektiği zamanlarda ona gücünü veriyordu. Eragon sonunda ayağa kalktığına güneş iyice yükselmişti. İnleyerek gerildi, kramp giren kaslarını açmaya çalıştı. Elleri griye dönmüş, gözleri kurumuştur ve sanki içinde kum varmış gibi hissediyordu. Eyerlere gidip şarap torbasından büyük bir yudum aldı. "Bitti mi?" diye sordu, Murtagh. Eragon titreyerek başıyla onayladı. Konuşabileceğini sanmıyordu. Kamp etrafında döndü; neredeyse bayılıyordu. Çok iyiydin, dedi, Saphira onu rahatlatarak. "Yaşayacak mı?"

"Bil... bilmiyorum," dedi yorgun bir şekilde. "Elfler güçlüdür, ama onlar bile böyle bir işkenceye katlanamayabilirler. İyileştirme konusunda daha fazla şey bilsem onu yeniden canlandırabilirdim, ama..." Umutsuzluğunu gösteren bir hareket yaptı. Elleri o kadar kötü titriyordu ki, şarabın birazını döktü. Düşmemek için tutunmak zorunda kaldı. "Yeniden yola çıksak iyi olur."

"Hayır! Uyumalısın," diye itiraz etti, Murtagh.

"Hayır... atın üstünde uyuyabilirim. Ama burda kalamayız, askerler yaklaşırken olmaz."

Murtagh isteksizce kabul etti. "Bu durumda sen dinlenirken ben Snowfire'ı idare ederim." Atları yeniden eyerlediler, Elfi, Saphira'ya bağlayıp kamptan ayrıldılar. Eragon atın üstünde yemek yedi. Enerjisini yenilemeye çalışarak Snowfire'ın üstüne eğilip gözlerim kapadı.

Kumdan Çıkan Su

O akşamı geçirmek için durduklarında Eragon kendini daha iyi hissetmiyordu ve öfkesi daha da şiddetlenmişti. Günün büyük bölümünü av köpekli askerlere yakalanmamak için dolambaçlı yollara saparak geçirmişlerdi. Snowfire'dan inip Saphira'ya sordu. Elf nasıl? Daha öncekinden kötü olduğunu sanmıyorum. Birkaç kez hafifçe kıpırdandı, ama hepsi bu kadar. Saphira, Eragon'un Elfi eyerden indirmesine yardım etmek için çömeldi. Bir an için kızın yumuşak bedeni Eragon'un-kine yapışınca onu hemen yere indirdi.

Murtagh'la birlikte ufak çaplı bir yemek hazırladılar. Uyku ihtiyacıyla savaşmaları çok zordu. Yemek yedikleri zaman Murtagh, "Bu hızla devam edemeyiz; askerlerle arayı açamıyoruz. Bir iki gün daha böyle gidersek bizi yakalarlar," dedi.

"Başka ne yapabiliriz ki?" diye bağırdı, Eragon. "Eğer yalnız ikimiz olsaydık ve Tornac'ı geride bırakmaya razı olsaydın Saphira bizi uçurabilirdi. Ama Elf de var. Bu mümkün değil."

Murtagh, ona dikkatle baktı. "Kendi yoluna gitmek istersen seni durduramam. Saphira ve senin benim yüzümden geride kalıp yakalanma riskine girmenizi istemem."

"Bana hakaret etme," diye mırıldandı, Eragon. "Özgür olmamın tek nedeni sensin. Seni imparatora terk edecek değilim. Bu çok kötü bir tefekkür olur."

Murtagh başını önüne eğdi. "Sözlerin beni yüreklendirdi." Durakladı. "Ama sorunumuzu çözümüyor."

"Ne çözebilir?" diye sordu, Eragon. Elfi işaret etti. "Keşke Elflerin nerde olduğunu söyleyebilse bize; belki onlara sığınabiliriz."

"Kendilerini nasıl koruduklarını düşünürsek yerlerini bize söyleyeceğini sanmıyorum. Söylese bile diğerleri bizi istemeyebilir. Hem neden bizi korumak istesinler ki? Bağlantı kurdukları son Süvari Galbatorix ve Tövbekârlardı. Bunun onlarda hoş hatıralar bıraktığını sanmıyorum. Hele ben, senin gibi şüpheli bir Süvari olma onuruna bile sahip değilim. Hayır, beni hiç istemezler."

Bizi kabul edeceklerdir, dedi, Saphira güvenle, kanatlarını daha rahat bir pozisyona getirerek.

Eragon omuz silkti. "Bizi korusalar bile onları bulamayız ve bilinci yerine gelene dek Elfe bunu sormak imkânsız. Kaçmamız gerek, ama hangi yöne... kuzeye mi, güneye mi, doğuya mı, yoksa batıya mı?"

Murtagh parmaklarını birleştirip başparmaklarını şakaklarına bastırdı. "Yapabileceğimiz tek şey imparatorluktan ayrılmak. İmparatorluğun içindeki birkaç güvenli yer burdan çok uzakta. Yakalanmadan ya da takip edilmeden oraya varamayız... Kuzeyde Du Weldenvarden Ormanı hariç hiçbir şey yok bizim için... orada saklanabiliriz, ama geri dönüp Gil'ead'ı geçme fikrinden hoşlanmıyorum. Batıda yalnızca imparator ve deniz var. Güneyde ise seni Varden'e yönlendirebilecek birini bulabileceğin Surda. Doğuya gitmeye gelince..." Omuz silkti. "Doğuda her ne varsa onunla aramızda Hadarac Çölü bulunuyor. Varden çölün karşısında bir yerlerde, ama elimizde yer ismi olmadan onları bulmamız yıllar sürebilir."

Ama güvende oluruz, dedi, Saphira. Herhangi bir Urgalla karşılaşmadığımız takdirde.

Eragon kaşlarını çattı. Baş ağrısı sıcak zonklamalarla düşüncelerini bastırıyordu. "Surda'ya gitmek

çok tehlikeli. Köylerden ve kentlerden uzak durarak imparatorluğun büyük bölümünü geçmek zorunda kalırız-Surda'yla aramızda oraya fark edilmeden varamayacağımız kadar çok insan var."

Murtagh tek kaşını kaldırdı. "Yani çölü geçmek istiyorsun?"

"Başka seçenek görmüyorum. Üstelik, bu şekilde Ra'zac buraya varmadan imparatorluktan ayrılabiliriz. Onların uçan atlarıyla Gil'ead'a birkaç gün içinde varırlar, bu yüzden fazla vaktimiz yok."

"Onlardan önce çöle varsak bile bizi yine de yakalayabilirler. Onlarla aramızı açmak çok zor olacak," dedi, Murtagh.

Eragon, Saphira'nın sert pullarını okşadı. "İzlerimizi takip ettiklerini varsayarsak bu doğru. Ama bizi yakalamak için askerleri geride bırakmak zorunda kalacaklar, ki bu da bizim lehimize bir durum. Eğer iş savaşa gelirse bence üçümüz onları yenebiliriz... Brom ve benim gibi pusuya düşürülmezsek tabii."

"Hadarac Çölü'nün karşısına güvenle geçerse nereye gideceğiz?" diye sordu, Murtagh ciddiyetle. "O topraklar imparatorluğun çok dışında. Olsa olsa birkaç şehir vardır orda. Sonra da yine çöl. Orası hakkında ne biliyorsun?"

"Yalnızca sıcak, kuru ve kumla dolu olduğunu," diye itiraf etti, Eragon.

"Bu durumu özetliyor," diye cevap verdi, Murtagh. "Zehirli bitkiler, yılanlarla, akreplerle dolu ve bir de yakıcı güneş var. Yiyecek bulmamız olanaksız. Gil'ead'a giderken yoldaki büyük ovayı gördün mü?"

Bu gerçek bir soru değildi, ama Eragon yine de cevap verdi. "Evet, bir kez."

"O zaman muazzam büyüklüğünü biliyorsun. İmparatorluğun merkezini dolduruyor orası. Şimdi onun iki ya da üç katı büyüklükte bir yer hayal et, Hadarac Çölü'nün genişliğini anlarsın. Geçmeyi planladığın yer orası."

Eragon dev bir arazi parçası hayal etmeye çalıştı, ama söz konusu mesafeyi kestiremiyordu. Eyerden Alagaesia haritasını çıkardı. Yere açtığı parşömen küf kokuyordu. Ovayı inceleyip başını hayretle iki yana sairdi. "İmparatorluğun çölde son bulmasına şaşmamak gerek. Öteki taraftaki her şey Galbatorix'in kontrol edemeyeceği kadar uzakta."

Murtagh elini parşömenin sağ tarafında gezdirdi. "Bu haritada boş görünen çölün ötesindeki arazi Süvariler hayattayken tek bir yönetim altındaydı. Kral komutası altında yeni Süvariler yetiştirirse bu onun impa. ratorluğunu emsalsiz bir büyüklüğe ulaştırmasını sağlar. Hadarac Çölü o kadar büyük ve o kadar fazla tehlike içeriyor ki zarar görmeden geçme şansımız çok zayıf. Umutsuz bir yol orası."

"Biz de umutsuzuz," dedi, Eragon kararlı bir şekilde. Haritayı dikkatle inceledi. "Çölün ortasından geçerse bu bir aydan uzun sürer, hatta belki iki. Ama eğer doğuya, Beor Dağları'na doğru kıvrılırsak çok daha hızlı geçeriz. Sonra ya Beor Dağları'nı takip edip daha doğudaki yabanıl alana gireriz ya da batıya, Surda'ya doğru gideriz. Eğer bu harita doğruysa burası ve Beor arasındaki mesafe kabaca Gil'ead'a giderken geçtiğimiz yola eşit."

"Ama oraya varmak bizim nerdeyse bir ayımızı almıştı!"

Eragon sabırsızlıkla başını iki yana salladı. "Gil'ead yolculuğumuz yaralarım yüzünden yavaştı. Eğer kendimizi zorlarsak Beor Dağları'na ulaşmak çok daha kısa sürer."

"Yeter. Ne demek istediğın anlaşıldı," dedi, Murtagh. "Ama ben kabul etmeden önce bir şeyi çözmemiz gerekiyor. Fark ettiğın gibi Gil'ead'dayken atlar ve bizim için erzak aldım. Ama yeterli suyu nerden bulacağız? Hadarac Çölü'nde yaşayan göçebe kabileler kimse sularını çalmasını diye kuyularını ve vahalarını saklarlar. Ve bir gün için gerekenden fazla su taşımak pratik değil. Saphira'nın ne kadar su içtiğini bir düşün! Sâphira ve atlar bizim bir haftada tükettiğimizden daha fazla su içiyorlar. İsteddiğimiz zaman yağmur yağdıramazsan senin istediğın yönde nasıl gidebileceğimizi bilmiyorum."

Eragon topukları üstünde geriye doğru sallandı. Yağmur yağdırmak gücünün çok ötesindeydi. En güçlü Süvari'nin bile bunu yapabileceğini sanmıyordu. O kadar havayı oynatmak bir dağı kaldırmaya çalışmak gibiydi. Bütün gücünü tüketmeyecek bir çözüm bulması gerekiyordu. Acaba kumu suya dönüştürmek mümkün mü? Bu sorunumuzu gözer, ama ancak çok fazla enerji gerektirmezse.

"Bir fikrim var," dedi. "Bir deneme yapayım, sonra sana bir cevap verebilirim." Eragon peşinde Saphira'yla kampın dışına çıktı.

Ne deneyeceksin, diye sordu, Saphira.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. Saphira, bizim için yeterince su taşıyabilir misin?

Saphira devasa başını iki yana salladı. Hayır, o kadar ağırlıkla uçmak bir yana kaldıramam bile.

Çok kötü. Çömelip eline üzerinde bir ağız dolusu su alacak boşluk olan bir taş aldı. Boşluğa biraz toprak koyup dikkatle inceledi. Şimdi işin zor kısmı gelmişti. Bir şekilde toprağı suya dönüştürmeliydi. Ama hangi sözcükleri kullanacaktı? Bir süre düşündükten sonra işe yarayacağını umduğu iki sözcük seçti. Zihnindeki tanıdık engeli aşarken içini buz gibi bir his kapladı. "Deloi moi!" Birdenbire toprak bütün gücünü şaşılacak bir hızla emmeye başladı. Aklına Brom'un bazı işlerin bütün gücünü tüketip hayatını alacağına dair uyarısını hatırladı. Göğsünde bir panik hissi belirdi.

Sihri bırakmaya çalıştı, ama yapamıyordu. Ya sihir tamamlanacaktı ya da ölecekti. Yapabileceği tek şey hareketsiz bekleyip her an daha da halsiz düşmekti.

Tam artık orada çömelmiş durumda öylece öleceğine inanmaya başladığı sırada toprak titreşti ve bir yüksük dolusu suya dönüştü. Rahatlayan Eragon sık nefes alarak arkasına yaslandı. Kalbi acıyla çarpıyor, açlığı iç organlarını yiyordu.

Ne oldu, diye sordu, Saphira.

Eragon başını iki yana salladı. Vücudundaki rezervlerin çekilmesi karşısında hâlâ şoktaydı. Daha büyük bir şey denemediğine memnun oldu. Bu... bu işe yaramayacak, dedi. İçecek enerjim bile kalmadı.

Daha dikkatli olmalıydın, diye onu azarladı, Saphira. Antik sözcükler yeni şekillerde birleştirildiğinde sihir beklenmedik sonuçlar verebilir.

Eragon öfkeyle baktı ona. Bunu biliyorum, ama fikrimi denemenin tek yolu buydu. Çöle gidene kadar bekleyemezdim herhalde! Kendi kendine Saphira'nın yalnızca yardım etmeye çalıştığını hatırlattı. Kendini öldürme-den Brom'un mezarını nasıl elmasa dönüştürdün? Kum taşı bir kenara bir parça toprağı bile halledemedim ben.

Nasıl yaptığımı bilmiyorum, dedi, Saphira sakın bir sesle. Öylece oldu Tekrar yapabilir misin? Ama bu kez su yapacaksın.

Eragon, dedi Saphira doğruca onun gözlerine bakarak. Yeteneklerim üzerinde bir örümceğinkinden daha fazla kontrol sahibi değilim. Bu tür şeyler ben istesem de istemesem de oluyor. Brom sana ejderhalar etraftayken garip şeylerin olduğunu söylemişti. Gerçeği söylüyordu. O daha fazla açıklama yapmadı, benim de bir açıklamam yok. Bazen yalnızca hissederek, neredeyse hiç düşünmeden değişiklikler yapabiliyorum. Diğer zamanlarda ise –şu anda olduğu gibi– Snowfire kadar güçsüzüm.

Sen hiçbir zaman güçsüz değilsin, dedi, Eragon yumuşak bir sesle, elini boynuna koyarak. Uzun bir süre için ikisi de sessiz kaldılar. Eragon yaptığı mezarı ve Brom'un içinde yattığını düşündü. Kum taşının yaşlı adamın yüzüne düşüşünü zihninde hâlâ görebiliyordu. "En azından ona iyi bir cenaze töreni yaptık," diye fısıldadı.

Parmağıyla toprakta tembel tembel halkalar, kabarık çizgiler çizmeye başladı. Çizgilerden ikisi minyatür bir vadi oluşturdu, bunun üzerine etrafına bir dağ çizdi. Tırnağıyla dağın aşağısına bir nehir çizdi, çok sığ görüldüğü için biraz derinleştirdi. Birkaç ayrıntı daha ekledikten sonra kendisini Palancar Vadisi'nin kopyasına bakarken buldu. İçindeki memleket hasreti iyice büyüdü ve elini şöyle bir savurarak vadiyi sildi.

Bu konuda konuşmak istemiyorum, diye mırıldandı öfkeyle, Saphira'nın sorularını engelleyerek. Kollarını göğsünde kavuşturup yere baktı. Gözleri neredeyse iradesi dışında toprağı oyduğu yere gitti. Şaşırarak doğruldu. Yer kuru olmasına rağmen yaptığı çizgiler nemlenmişti. Meraklanarak biraz daha toprak eşeledi ve yüzeyin altında birkaç santimlik nemli bir katman buldu. "Şuna bak!" dedi heyecanla.

Saphira, onun keşfine doğru eğildi. Bunun bize nasıl bir yardımı olacak? Çöldeki su o kadar derinlerdedir ki haftalarca kazmamız gerekir.

Evet, dedi, Eragon neşeyle. Ama orada olduğu sürece çıkarabilirim. Seyret! Deliği derinleştirip sihir yaptı. Toprağı suya dönüştürmek yerine yalnızca zaten toprakta olan suyu çağırdı. Su belli belirsiz bir sızıntının ardından hızla deliğe hücum etmeye başladı. Eragon gülümseyerek suyu yudurnladı. Su serin ve temiz, içimi mükemmeldi. Gördün mü? İsteddiğimiz kadar su bulabiliriz.

Saphira küçük birikintiyi kokladı. Burada, evet. Ama ya çölde? Çağırmana yetecek kadar su olmayabilir. İşe yarayacaktır, diye onu temin etti, Eragon. Bütün yaptığım suyu taşımak kolay bir iş bu. Yavaş yaptığım sürece gücüm yeter. Suyu elli adım aşağıdan getirmem gerekse bile sorun olmaz. Özellikle sen bana yardım edersen.

Saphira şüpheyile ona baktı. Emin misin? Cevabını dikkatli düşün, çünkü yanıyorsun bu hayatlarımıza mal olacaktır.

Eragon tereddüt etti, sonra kararlı bir şekilde. Eminim, dedi.

O zaman gidip Murtagh'a söyle. Siz uyurken ben nöbet tutacağım.

Ama sen de bizim gibi bütün gece uyanık kaldın, diye itiraz etti. Eragon. Dinlenmelisin.

Ben iyiyim... senin sandığından daha güçlüyüm, dedi yumuşak bir sesle. Dikkatli gözlerle kuzeye, takipçilerinin olduğu yöne doğru bakarak yere kıvrıldı. Eragon, ona sarıldı, Saphira titreyerek derinden mırladı. Hadi git.

Eragon biraz oyalandı, sonra istemeden Murtagh'ın yanına döndü. "Eee? Çöl bize açık mı?"

"Açık," dedi, Eragon. Battaniyesini açıp öğrendiklerini anlattı. Sözlerini bitirince Elfe döndü.

Uykuya dalmadan önce gördüğü son şey onun yüzüydü.

Ramr Nehri

Kendilerini şafak öncesinin griliğinde kalkmaya zorladılar. Eragon serin havada ürperdi. "Elfi nasıl taşıyacağız? Pullar yüzünden yaralanmadan daha fazla gidemez Saphira'nın sırtında. Saphira da onu pençelerinde taşıyamaz, bu onu yorar ve inişini güçleştirir. Kızak işe yaramaz; arkamızda paramparça olur ve bir başka kişinin ağırlığıyla atların yavaşlamasını istemiyorum."

Murtagh, Tornac'ı eyerlerken konuyu düşündü. "Sen Saphira'ya binersen Elfi Snowfire'a bağlayabiliriz, ama yaralar konusunda yine sorun yaşayabiliriz."

Bir fikrim var, dedi Saphira beklenmedik bir şekilde. Neden Elfi karnıma bağlamıyorsunuz? O zaman ben özgürce uçabilirim ve o da güvende olur. Tek tehlike bana ok atan askerler, ama onların çok üstünde uçabilirim.

Kimse daha iyi bir fikir bulamadı, bu yüzden hemen kabul ettiler. Eragon battaniyelerden birini uzunlamasına ikiye katladı, Elfin minik bedenine sarıp onu Saphira'ya götürdü. Battaniyeler ve yedek giysiler Saphira'nın karnına sarılmak için ip oluşturacak şekilde feda edildi. Elf sırtı Saphira'nın karnına dayanacak şekilde sarıldı, başı Saphira'nın ön ayaklarının arasındaydı. Eragon yaptıkları işe eleştirel gözlerle baktı. "Korkarım pulların ipleri kesecektir."

"Ara sıra yıpranıp yıpranmadıklarını kontrol ederiz," dedi, Murtagh

Artık gidelim mi, diye sordu, Saphira. Eragon soruyu Murtagh'a tekrarladı.

Murtagh'ın gözleri tehlikeli bir şekilde parladı, dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. Geldikleri yola geri baktı, askerlerin kamp ateşi açıkça görülüyordu. "Yarışlara bayılırım."

"Ve şimdi hayatımız için yarışıyoruz!"

Murtagh, Tornac'ın eyerine atlayıp kamptan çıktı. Eragon, Snowfire'la onu yakından takibe başladı. Saphira Elfle birlikte havalandı. Askerler tarafından görünmemek için yere yakın uçuyordu. Bu şekilde üçü güneydoğuya, uzaklardaki Hadarac Çölü'ne doğru ilerlemeye başladı.

Eragon yola devam ederlerken hızla takipçilerine göz atıyordu. Aklı sık sık Elfe takılıyordu. Bir Elf! Bir Elf görmüştü ve şimdi o yanlarındaydı! Roran'ın bu konuda ne düşüneceğini merak etti. Carvahall'e dönecek olursa insanları yaşadığı bu maceralara inandırmada zorluk çekeceğini düşündü.

Günün geri kalanında Eragon ve Murtagh, yorgunluk ve rahatsızlığa aldırmandan araziyi hızla geçtiler. Atları öldürmeden olabildiğince acımasız sürüyorlardı. Bazen Tornac ve Snowfire'ı dinlendirmek için onlardan inip koşuyorlardı. Günde yalnızca iki kez, o da atların su içmeleri ve otlamaları için duruyorlardı.

Gil'ead'ın askerlerin çok geride kalmış olmalarına rağmen Eragon ve Murtagh ne zaman bir köy veya kasabadan geçseler yeni askerlerden kaçmak zorunda kalıyorlardı. Her nasılsa alarm onlardan önce ulaşıyordu. İki kez neredeyse pusuya düşüyorlardı, ama Saphira önlerindeki adamların kokusunu alabildiği için kaçabilmişlerdi. İkinci olaydan sonra yoldan tamamen uzaklaşarak ilerlemeye başladılar.

Akşam gökyüzüne siyah bir örtü örterken alacakaranlık taşrayı yumuşatıyordu. Gece boyu yolculuk yaptılar, millerce yol aldılar. Gecenin en derin saatlerinde atlarındaki yer yükselerek kaktüslü

tepelere dönuştü.

Murtagh ileriye işaret etti. "Birkaç fersah ilerde Bullridge diye bir kasaba var, yanından geçmemiz gerekiyor. Bizi bekleyen askerlerin olduğu kesin. Ortalık hâlâ karanlıkken onları geçmeye alışmalız."

Üç saat sonra Bullridge'in saman sarısı fenerlerini gördüler. Bir grup asker kentin çeşitli yerlerine dağılmış nöbet ateşlerinin arasında devriye geziyordu. Eragon ve Murtagh kılıç kınlarının seslerini bastırın dikkatle atlarından indiler. Yanlışlıkla bir kamp yerine girmemek için ortalığı dikkatle dinleyerek Bullridge'in etrafında geniş bir kavis çizdiler.

Kasaba arkalarında kalınca Eragon hafifçe rahatladığını hissetti. şafak sonunda gökyüzünü tatlı bir pembeye boyaymca dondurucu gece havasını ısıttı. Çevreyi incelemek için yüksek bir tepede durdular. Rarnr Nehri sollarında, ama aynı zamanda beş mil sağlarındaydı. Nehir beş fersah daha güneye devam ediyor, sonra batıya kıvrılmadan önce dar bir halka çizerek kendi üstüne katlanıyordu. Bir günde onsekiz fersah yol yapmışlardı.

Eragon kat ettikleri mesafeden mutlu bir şekilde Snowfire'ın boynuna yaslandı. "Rahatsız edilmeden uyuyabileceğimiz bir yarık ya da boşluk bulalım." Küçük bir ardı ağacı grubu bulup battaniyelerini altına serdiler. Elfi karnından özerlerken Saphira sabırla bekledi.

"İlk nöbeti ben alıp sabahın ortalarında sizi uyandırırım," dedi, Murtagh, ıplak kılıcını dizlerine koyarak. Eragon kabul ettiğini gösteren bir şeyler mırıldanıp hemen battaniyesini üstüne çekti.

Gece onları yorgun ve uykuluyken buldu, ama devam etmeye kararlıydılar. Gitmeye hazırlanırken Saphira, Eragon'a, seni Gil'ead'dan kurtaralı üç gece oldu ve Elf hâlâ uyanmadı. Endişeleniyorum. Bu arada ne su içti, ne de bir şey yedi. Elfler hakkında çok az şey biliyorum, ama bu çok zayıf ve beslenmeden daha fazla yaşayacağını sanmıyorum, dedi.

"Ne var?" diye sordu Murtagh, Tornac'ı döndürerek.

"Elf," dedi Eragon, ona bakarak. "Saphira, onun yiyip içmemesinden endişeleniyor; bu beni de rahatsız ediyor. Yaralarını iyileştirdim, en azından yüzeydekileri, ama bu bir işe yararıya benzemiyor."

"Belki Shade, onun zihnine bir şey yapmıştır," dedi, Murtagh.

"O zaman ona yardım etmeliyiz."

Murtagh, Elfin, yanına çömeldi. Onu yakından inceledi, sonra başını iki yana sallayıp ayağa kalktı.

"Anladığım kadarıyla yalnızca uyuyor. Bir şey söyleyerek ya da dokunarak onu uyandırabilirim gibi geliyor. Koma durumu Elflerin acıdan ya da yaralardan kurtulmak için kendi kendilerine başlattıkları bir şey olsa gerek. Ama o zaman neden sona erdirmiyor? Artık onun için bir tehlike yok."

"Ama o bunu biliyor mu?" diye sordu, Eragon sessizce.

Murtagh elini Eragon'un omzuna koydu. "Bu işe biraz daha beklemeli. şimdi gitmeliyiz, yoksa zor elde ettiğimiz yol üstünlüğünü kaybedeceğiz. Daha sonra durduğumuzda onunla ilgilenebilirsin."

"Önce bir şey yapacağım," dedi, Eragon. Bir bezi ıslattı, sonra suyunu Elfin kurumuş dudaklarına sıktı. Bunu birkaç kez yapıp kendini garip bir şekilde koruyucu hissederek kavisli kaşlarını, alnını sildi.

Nöbetçiler tarafından görülmekten korkarak zirvelerden uzak durmak suretiyle tepeler boyunca ilerlediler. Saphira aynı nedenlerle onlarla birlikte yerde ilerliyordu. İri cüssesine rağmen görülmemeyi başarıyordu; yalnızca kuyruğunun kalın, mavi bir yılan gibi yere sürtünürken çıkardığı ses duyuluyordu.

Sonunda doğuda gökyüzü aydınlandı. Çalılarla kaplı dik bir yamacın kıyısına vardıklarında sabah yıldızı Aiedail gökyüzünde belirdi. Aşağıda kayaların üstünden aşırp dalları yıkayan su kükreyerek akıyordu.

"Ramr!" diye bağırdı, Eragon gürültünün arasından.

Murtagh başıyla doğruladı. "Evet! Güvenle geçebileceğimiz sığ bir yerini bulmalıyız."

Bu gerekli değil, dedi, Saphira. Nehir ne kadar geniş olursa olsun ben sizi karşıya taşıyabilirim.

Eragon mavi-gri ejderhasına baktı. Ya atlar? Onları geride bırakamayız. Senin taşıyamayacağın kadar da ağırlar.

Siz üstlerinde olmadığınız ve onlar da fazla mücadele etmedikleri sürece eminim onları taşıyabilirim. Sırtımda üç insanla oklardan kaçabildiysem eminim düz bir hat üzerinde bir atı uçurabilirim.

Sana inanıyorum, ama buna zorunlu olmadıkça denemeyelim istersen. Çok tehlikeli.

Saphira zorlukla setten aşağıya indi. Burada zaman kaybedemeyiz.

Eragon peşinde Snowfire'la onu takip etti. Yamaç hızla ve karanlık bir şekilde akan Ramr'ın kenarında birden sona eriyordu. Sudan kışın dumanı tüten kar gibi beyaz bir sis yükseliyordu. Karşı tarafı görmek mümkün değildi. Murtagh akıntıya bir dal fırlattı ve azgın sularda bata çıka hızla ilerleyişini seyretti.

"Sence ne kadar derin?" diye sordu, Eragon.

"Bilemiyorum," dedi, Murtagh, sesinde endişeyle. "Sihirle karşısının ne kadar uzak olduğunu görebilir misin?"

"Orayı aydınlatan fener gibi bir şey olmadıkça sanmıyorum."

Saphira ani bir rüzgâr dalgası oluşturarak havalanıp Ramr'ın üstünde uçmaya başladı. Kısa bir süre sonra, karşı kıyıdayım, dedi. Nehrin genişliği yarım milden biraz fazla. Gececek daha kötü bir yer seçemezsiniz; Ramr bu noktada kıvrılıyor ve en geniş yeri burası."

"Yarım mil!" dedi, Eragon heyecanla. Murtagh'a Saphira'nın onları uçurma teklifini tekrarladı. "Atlar için bunu denememeyi tercih ederim. Tornac, Saphira'ya Snowfire kadar alışık değil. Paniğe kapılıp ikisine de zarar verebilir. Saphira'ya güvenle yüzebileceğimiz sığ bir yer aramasını söyle. İki yönde de bir mil içinde sığ bir yer yoksa o zaman bizi taşıyabilir."

Eragon'un isteğiyle Saphira sığ bir yer aramayı kabul etti. O etrafı keşfederken onlar atların yanına oturup kuru ekmeğe yediler. Kısa süre sonra kadife kanatları erken şafak güneşinde fısıldayarak Saphira geldi. Su derin ve güçlü, hem aşağı, hem yukarı akıntı var.

"Önce ben geçsem iyi olur," dedi, Murtagh. "Böylece atlara bakabilirim." Saphira'nın eyerine tırmandı. "Tornac'a dikkat et. Yıllardır benimle birlikte. Ona bir şey olmasını istemem." Bunun

üzerine Saphira havalandı.

Geri döndüğünde bilinçsiz Elf karnından çözülmüştü. Eragon atın alçak sesli kişnemelerine aldırmandan Tornac'ı Saphira'nın yanına götürdü. Saphira atı ön ayaklarıyla karnına sarmak için şaha kalktı. Eragon, onun güçlü pençelerine bakıp, "Dur!" dedi. Tornac'ın eyer battaniyesini düzeltip atın karnına bağladı, böylece yumuşak karnını korumaya aldı, sonra Saphira'ya devam etmesini söyledi.

Saphira'nın ön bacakları iki yandan kendisini sarınca Tornac korkuyla kişneyip kaçmaya çalıştı, ama Saphira, onu sıkıca yakalamıştı. At gözlerini çılgın gibi yuvalarında döndürdü, akları iyice ortaya çıktı. Eragon zihniyle Tornac'ı rahatlatmaya çalıştı, ama atın paniği ona dokunmasını imkânsızlaştırıyordu. Tornac yeniden kaçmaya çalışmadan önce Saphira havaya zıpladı ve arka ayaklarını o kadar büyük bir güçle itti ki pençeleri altındaki kayalarda delikler açtı. Muazzam yükü kaldırabilmek için kanatlarını deli gibi çırpı. Bir an için yere düşecekmiş gibi oldu. Sonra göğe doğru atıldı. Tornac dehşet içinde bağıyor, tekmeler savuruyordu. Metalin birbirine sürtünürken çıkardığına benzer korkunç bir ses çıkarıyordu.

Eragon etrafta onu duyacak biri olmasından korkarak küfretti. Acele et, Saphira. Karanlık araziye meşale ışıkları olup olmadığını görmek için tarayıp askerlerin sesini dinledi. Kısa süre içinde gözleri neredeyse bir fersah uzakta yamaçtan inen bir grup atlıyla karşılaştı.

Saphira yere inerken Eragon, Snowfire'ı ona getirdi. Murtagh'ın aptal hayvanı sinir krizi geçirdi. Kaçıp gitmesini önlemek için adam onu bağlamak zorunda kaldı. Snowfire'ı yakalayıp atın itirazlarına aldırmandan havalandı. Eragon gecenin karanlığında kendini yalnız hissederek Saphira'nın gidişini seyretti. Atlılar yalnızca bir mil uzaktaydılar.

Sonunda Saphira, onu almaya geldi ve bir kez daha kuru topraklara ayak bastı. Ramr geride kalmıştı. Atlar sakinleşip eyerleri düzeltildikten sonra Beor Dağları'na doğru ilerlemeye devam ettiler. Hava yeni bir güne uyanan kuş cıvıltılarıyla dolmuştu.

Eragon giderken bile uyukluyordu. Murtagh'ın da bir o kadar uykulu olduğunun farkında bile değildi. Zaman zaman ikisi de atlarını idare edemiyorlardı. Saphira'nın dikkati sayesinde atlar rotayı takip ediyorlardı.

Sonunda altlarındaki yer yumuşadı ve onları taşımaz hale gelip durmalarına neden oldu. Güneş iyice tepedeydi. Ramr Nehri arkalarında yalnızca belli belirsiz bir çizgi şeklinde kalmıştı.

Hadarac Çölü'ne varmışlardı.

Hadarac ölu

Geniş kum tepeleri ufka doğru okyanustaki dalgalar gibi yayılıyordu. Ani esen rüzgâr kırmızımsı altın kumları havaya savuruyordu. Daha sağlam yerlerde tek tük yamru yumru ağağlar yükseliyordu, ama bu topraklarda herhangi bir çiftçi bir Şey yetiştiremezdi. Uzaklarda bir dizi mor renkli sarp kayalık yükseliyordu. Kuş uğmaz kervan geğmez bölgede rüzgârda kayarcasına uçan kuşlar hariç hiç hayvan yoktu. "Burda atlar için yiyecek bulacağımızdan emin misin?" diye sordu, Eragon, sözcükler ağzında yuvarlanarak. Sıcak, kuru hava boğazını yakıyordu.

"Şunları görüyor musun?" diye sordu, Murtagh, kayaları işaret ederek. "Onlarda çimen yetişir. Kısa ve serttir, ama atlara yeter."

"Umarım haklısındır," dedi, Eragon güneşe karşı gözlerini kısarak. "Yola devam etmeden önce dinlenelim. Zihnim bir salyangoz kadar yavaş ve bacaklarımı zor kıpırdatıyorum."

Elfi Saphira'dan çözdüler, yemek yediler, sonra bir kum tepesinin gölgesinde Şekerleme yaptılar. Eragon kuma yerleşirken Saphira yanına kıvrılıp kanatlarını üstlerine açtı. Burası harika bir yer, dedi, Saphira. Burada zamanın geğişini fark etmeden yıllarımı geğirebilirim.

Eragon gözlerini kapadı. Uçmak için harika bir yer, dedi uykulu bir Şekilde.

Yalnız o değil, kendimi çöl için yaratılmış gibi hissediyorum. İhtiyacım olan alan var burada, konabileceğim dağlar, avlanarak günlerimi geğirebileceğim av hayvanları. Ve de sıcak! Soğuk beni rahatsız etmiyor, ama sıcak kendimi canlı ve enerjik hissetmemi sağlıyor. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı, mutlulukla gerindi.

Çok mu sevdim? diye mırıldandı, Eragon.

Evet.

O zaman her Şey bittiğinde belki buraya dönebili... Daha sözlerini biti-remeden uykuya daldı. O ve Murtagh dinlenirken Saphira mutlu mutlu mırıldandı.

Gil'ead'dan ayrılalı dört gün olmuştu. Şimdiden otuz beş fersah yapmışlardı.

Kendilerini ve atları dinlendirmeye yetecek kadar uyudular. Peşlerinden gelen askerler henüz onlara yetişmemişti, ama bu onları rahatlatarak hızlarını düşürmelerine neden olmuyordu. Onlar, imparatorun ulaşabileceği yerin çok ötesine geçene kadar imparatorun kendilerini takip edeceğinden emindiler. "Haberciler kaçışımı Galbatorix'e ulaştırmıştır. O da Ra'zac'ı uyardırmıştır. Şimdiye kadar peşimize düşükleri kesin. Uçarak bile bizi yakalamaları biraz zaman alır, ama her an onlarla karşılaşmaya hazır olmalıyız."

Ve bu kez zincirlerle o kadar kolay bağlanmayacağımı görecekler, dedi, Saphira.

Murtagh çenesini kaşıdı. "Umarım Bullridge'den sonra bizi takip edemezler. Ramr takipçileri kaybetmenin iyi bir yolu; izlerimizin bir daha bulunmaması olasılığı yüksek."

"Umarım öyle olur," dedi, Eragon, Elfi kontrol ederek. Durumu değişmemişti; yardımlarına hâlâ tepki vermiyordu. "Ama artık Şansa güvenmiyorum. Ra'zac Şu an bile izimizi sürüyor olabilir."

Gün batarken o sabah uzaktan gördükleri kayalara ulaştılar. Tepelerinde yükselen heybetli kayalar,

yere ince gölgeler düşürüyordu. Etraflarda yarım mil boyunca herhangi bir kum tepesi görünmüyordu. Toprak güneşten kavrulup çatlamıştı. Snowfire'dan inerken sıcak fiziksel bir yumruk gibi çarptı Eragon'a. Ensesi ve yüzü güneşten yanmıştı; derisi sıcak ve ateşliydi.

Yerdeki bir avuç otu yemeleri için atları bağladıktan sonra Murtagh küçük bir ateş yaktı. "Sence ne kadar yol aldık?" diye sordu, Eragon, Elfi Saphira'nın karnından çözerken.

"Bilmiyorum!" diye terslendi Murtagh. Derisi kızarmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Bir tava alıp küfretti. "Yeterli suyumuz yok. Ve atların su içmesi gerek."

Sıcak ve kuru hava Eragon'un da sinirlerini bozmuştu, ama öfkesini kontrol ediyordu. "Atları getir." Saphira pençeleriyle bir çukur kazdı, sonra Eragon gözlerini kapatıp sihir yapmaya başladı. Toprak kavrulmuş olmasına rağmen bitkilerin yetişmesine yetecek kadar su vardı ve bu su çukuru birkaç kez doldurmasına yeterdi.

Çukura su dolarken Murtagh su tulumlarını yeniden doldurdu, sonra kenara çekilip atların içmesine izin verdi. Susamış hayvanlar galonlarca su içtiler. Eragon hayvanların susuzluğunu dindirmek için suyu daha derinlerden getirmek zorunda kaldı. Bu da gücünü son sınırına kadar kullanmasını gerektirdi. Atlar sonunda tatmin olduğunda Saphira'ya, suya ihtiyacın varsa şimdi iç, dedi. Saphira iki büyük yudum alıp çekildi.

Suyun tekrar geriye çekilmesine izin vermeden önce Eragon içebildiği kadar su içti, sonra son damlaların toprağın içine girişini seyretti. Suyu yüzeyde tutmak umduğundan zordu. Ama en azından yeteneklerim dâhilinde bir şey, diye düşündü. Bir zamanlar bir çakıl taşı bile kaldırmak için ne kadar çabaladığı aklına gelince güldü.

Ertesi gün uyandıklarında hava buz gibiydi. Kum sabah ışığında pembe bir renk almıştı ve bulanık gökyüzü ufku gizliyordu. Uyku Murtagh'ın keyfini yerine getirmemişti ve Eragon kendi ruh halinin de hızla bozulduğunu fark ediyordu. Kahvaltı sırasında, "Sence çölü geçmemize daha çok var mı?" diye sordu.

Murtagh gözlerini dikerek ona baktı. "Yalnızca küçük bir bölümünü geçiyoruz, bu yüzden iki ya da üç günden fazla süreceğini sanmıyorum."

"Ama şimdiden ne kadar yol aldığımıza bak."

"Tamam belki o kadar sürmez! Şu anda Hadarac'tan mümkün olduğunca çabuk çıkmaktan başka bir şey umrumda değil. Bu yaptığımız her dakika gözümüzden kum çıkarmak zorunda kalmadan da yeterince zor zaten."

Yemeklerini bitirdikten sonra Eragon, Elfin yanına gitti. Ölü gibi yatıyordu... ölçülü solukları olmasa bir cesede benziyordu. "Yaran nerde?" diye fısıldadı Eragon, yüzünden bir tutam saç çekerek. "Nasıl olup da böyle uyuyor, ama yaşamaya devam edebiliyorsun?" Kızın hapisanedeki telaşlı ve harekete hazır hayali zihninde hâlâ canlıydı. Canı sıkılarak Elfi yolculuğa hazırladı, sonra Snowfire'ı eyerleyip üstüne bindi.

Elfin içinde bulunduğu durum aklından çıkmıyordu. Ona yardım etmek için bir şey yapması gerektiğinden emindi, yoksa ölecekti, ama ne yapacağını bilmiyordu. Saphira da çok endişeliydi. Saatlerce konuştular, ama ikisi de karşı karşıya oldukları sorunu nasıl düzelteceklerini bilmiyordu.

Gün ortasında kısa bir mola verdiler. Daha sonra yolculuklarına devam ederken Eragon havadaki bulanıklığın sabahtan bu yana azaldığını ve uzaktaki karaltıların daha belirginleşmeye başladıklarını fark etti.

Artık morumsu mavi renkli yumrular değil, sınırları belirgin ormanla kaplı geniş tepeler görünüyordu. Tepelerde hava her zamanki renginden daha açık solgun beyazdı... bütün renkler tepelerin üstünde uzanan gökyüzünün ufuk bandında eriyip kayboluyor ve ufkun kenarlarına yayılıyor gibiydi.

Eragon şaşırarak baktı, ama gördüklerinden ne kadar anlam çıkarmaya çalışırsa kafası o kadar karışıyordu. Gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı, bunun çölün yol açtığı bir serap olduğunu düşündü. Ama gözlerini açtığında sinir bozucu uyumsuzluk hâlâ karşısındaydı. Gerçekten de, beyazlık gökyüzünün yarısını örtüyordu. Bir şeylerin feci şekilde yanlış olduğu belliydi. Gördüklerini Murtagh ve Saphira'ya işaret etmek üzereyken birden bunun ne olduğunu anladı.

Onların tepe olarak gördükleri şey aslında millerce genişlikteki de dağların tabanıydı. Alçak bölgeleri boyunca uzanan sık ormanlar hariç dağlar tamamen kar ve buzla kaplıydı. Eragon'un gökyüzünün beyazladığını düşünmesine neden olan şey buydu. Boynunu geriye atıp zirveyi görmeye çalıştı, ama görünmüyordu. Dağlar gökyüzüne kadar uzanıp görüş açısından kayboluyordu. Dar, çentikli vadiler dağlarda derin yarıklar açıyor gibiydi. Alagaesia'yı gökyüzüyle birleştiren engebeli, dişli bir duvar gibiydi gördükleri.

Bunların ucu bucağı yok, diye düşündü şaşkınlıktan dili tutulmuş bir şekilde. Beor Dağları'yla ilgili hikâyelerde her zaman büyüklüklerinden söz edilirdi, ama bunları hep zarif süslemeler olarak düşünmüştü. Ama şimdi gerçekliklerini kabul etmek zorundaydı.

Onun hayretini ve şaşkınlığını hisseden Saphira bakışlarını takip etti. Birkaç saniye içinde dağları tanıdı. Kendimi yine yumurtadan yeni çıkmış bir yavru gibi hissediyorum. Onlara kıyasla ben bile çok ufak kalıyorum!

Çölün kıyısına yaklaşmış olmalıyız, dedi, Eragon. Yalnızca iki gün oldu, karşı kıyıyı ve ötesini görebiliyoruz!

Saphira kum tepelerinin üstünde dönerek uçtu. Evet, ama o tepelerin büyüklüğü düşünülürse buradan hâlâ elli fersah uzakta olduğunu söyleyebilirim. Bu kadar büyük bir şeyin karşısında mesafeleri kestirmek zor. Elfler veya Varden için mükemmel bir gizlenme yeri olamaz mı burası?

Elfler ve Varden'den fazlası da saklanabilir burada, dedi, Eragon. Bütün bir ülke imparatorun gizli yaşayabilir. Tepende yükselen şu devlerle yaşadığım bir düşün! Snowfire'ı Murtagh'ın yanına götürüp sırtarak işaret etti.

"Ne?" diye homurdandı, Murtagh. Ve bakışlarıyla araziye inceledi. "Dikkatli bak," dedi, Eragon ısrarla.

Murtagh ufka daha dikkatli baktı. Omuz silkti. "Ne var, ben bir şey-" Sözcüklerin gerisi gelmeden ağzı bir karış açık kaldı. Başını iki yana sallayıp mırıldandı. "Bu imkânsız!" Gözlerini o kadar kısıtı ki kenarları kırıştı. Başını yine iki yana salladı. "Beor Dağları'nın büyük olduğunu biliyordum, ama bu kadar büyük olduklarını değil!"

"Dua edelim de orda yaşayan hayvanlar da dağlar kadar büyük olmasınlar," dedi, Eragon neşeyle.

Murtagh gülümsedi. "Bir gölge bulup hiçbir şey yapmadan birkaç hafta geçirmek çok eğlenceli

olurdu. Bu zorunlu yolculuk canıma yetti."

"Ben de çok yorulduğum," diye itiraf etti, Eragon. "Ama şu Elf iyileşene... ya da ölene kadar durmak istemiyorum."

"Yolculuğa devam etmenin ona nasıl bir yararı dokunacak?" diye sordu, Murtagh ciddi bir sesle. "Bütün gün Saphira'nın karnında yolculuk yaptıktan sonra bir yatakta daha rahat edecektir."

Eragon omuz silkti. "Olabilir... Dağlara vardığımızda onu Surda'ya götürebilirim... orası o kadar uzak değil. Orda ona yardım edebilecek bir şifacı vardır; bizim yardımcı olamadığımız kesin."

Murtagh ellerini gözlerine siper ederek dağlara baktı. "Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdilik hedefimiz Beor'a varmak. Orda en azından Ra'zac bizi bulmakta çok zorlanır ve imparatora karşı güvenlikte oluruz."

Günler geçerken Beor Dağları'na pek yaklaştıkları söylenemezdi, ama arazi çarpıcı biçimde değişiyordu. Kırmızımsı iri taneli kumların yerini yavaş yavaş daha sıkı, koyu krem rengi toprak alıyordu. Kum tepeleri yerini parça parça bitkilere ve selin geçtiği derin yarıklara bırakıyordu. Serin bir rüzgâr esiyor, insanı canlandırıyor. Atlar iklim değişikliğini hissetmiş daha büyük bir coşkuyla ilerliyordu.

Güneş akşama teslim olurken dağların etekleri yalnızca bir fersah uzaktaydı. Ceylan sürüleri dalgalanan çimenlerin bulunduğu bereketli arazilerde sıçrayarak ilerliyordu. Eragon, Saphira'nın açgözlü bir şekilde onlara baktığını gördü. Bir dere kenarında kamp kurup insanı harap eden Hadarac Çölü'nden kurtulmanın tadını çıkardılar.

Bulunan Yol

Yorgun ve bezgin, ama yüzlerinde zafer gülümsemesiyle ateşin etrafına oturup birbirlerini kutladılar. Saphira'nin neşeli çığlığı atları korkuttu. Eragon alevlere bakarken beş gün içinde altmış fersah kat etmelerinden dolayı gururluydu. Bir Süvari için bile çok etkileyici bir başarıydı bu.

İmparatorluğun dışındayım. Garip bir düşünceydi bu. İmparatorlukta doğmuş, tüm yaşamı Galbatorix'in egemenliği altında geçmişti, en yakın arkadaşlarını ve ailesini kralın uşakları öldürmüştü ve onun hâkimiyetinde ölüme birkaç kez çok yaklaşmıştı. Ama artık özgürdü. Artık o ve Saphira'nin askerlerden kaçması, kentlerden uzak durması veya kim olduklarını gizlemeleri gerekmecekti. Bu buruk bir gerçektir, çünkü bedelini bütün dünyasını yitirerek ödeyecekti.

Alacakaranlık gökyüzündeki yıldızlara baktı. Bu yalnızlığın güvenliği içinde bir ev kurma fikri ona çekici gelse de, cinayetden katliama dek Galbatorix'in adına işlenen o kadar çok yanlış görmüştü ki, imparatorluğa sırtını dönmesi imkânsızdı. Artık onu teşvik eden şey yalnızca intikam –Garrow'un yanı sıra Brom'un ölümü– değildi. Bir Süvari olarak Galbatorix'in zulmüne direnen güçsüzlere yardım etmek onun göreviydi.

İçini çekerek bu düşünceleri bir kenara bırakıp Saphira'nin yanında yatan Elfe baktı. Ateşin turuncu ışığı yüzüne sıcak bir gölge düşürüyordu. Elmacık kemiklerinin altında sakın gölgeler titreşiyordu. Ona bakarken yavaş yavaş bir fikir geldi aklına.

İnsanların ve hayvanların düşüncelerini okuyabiliyordu –ve eğer isterse bu şekilde onlarla iletişim kurabiliyordu– ama Saphira dışında nadir yaptığı bir şeydi bu. Çok gerekli olmadıkça birisinin zihnine zorla girmedi konusunda Brom'un yaptığı uyarıyı hatırlıyordu. Bir kez Murtagh'ın bilincini kurcalamaya kalkışmak dışında bunu yapmaktan hep kaçınmıştı.

Ama şimdi koma durumundaki Elfin zihniyle bağlantı kurup kuramayacağını merak ediyordu. Hatıralarından neden bu durumda kaldığını öğrenebilirim. Ama eğer iyileşirse böyle bir şey yaptığım için beni affeder mi?... Etse de etmese de denemeliyim. Neredeyse bir haftadır bu durumda. Niyetini Murtagh'a ya da Saphira'ya açıklamadan Elfin yanına çömelip elini onun alınına koydu.

Gözlerini kapatıp düşünce sarmaşığını bir parmak gibi Elfin zihnine uzattı. Kızın zihnine zorluk çekmeden ulaştı. Bulanık değildi ve beklediği gibi acıyla doluydu, ama kristal bir çanın sesi gibi açık seçik ve berraktı. Birden buz gibi bir hançer zihnine saplandı. Gözlerinin arkasında patlayan acıyla her yer renklendi. Saldırı karşısında geri çekildi, ama demirden bir pençeyle yakalanmış gibi kaçamıyordu.

Eragon mümkün olduğunca savaştı ve aklına gelen her savunmayı kullandı. Hançer zihnine tekrar saplandı. Deli gibi bariyerlerini çıkararak saldırıyı engelledi. Acı ilkinden daha hafifti, ama dikkatini dağıtıyordu. Elf bu fırsatı onun savunmalarını yıkmak için acımasızca kullandı.

Boğucu bir örtü her taraftan Eragon'un üstüne bastırılıp düşüncelerini örtüyordu. Karşı konulmaz bir güç yavaşça kasılarak hayatını parça parça alıyordu, ama Eragon vazgeçmiyor, direniyordu.

Elf acımasız tutuşunu biraz daha sıkı, onu bir mum alevi gibi söndürmek üzereydi. Eragon antik dilde umutsuzca haykırdı. "Eka ai fricai un Shur'tugal!" Ben bir Süvari ve dostum! Ölümcül sarış gevsmedi, ama durdu ve kızda bir şaşkınlık belirdi.

Bir saniye sonra şüphe geldi, ama Eragon Elfin kendisine inanacağını biliyordu; antik dilde yalan

söyleyemezdi. Ama dost olduğunu söylemesi ona zarar vermeyeceği anlamına gelmezdi. Elfe göre Eragon kendisini onun arkadaşı olarak görüyordu, bu da ifadesinin doğru olduğunu gösteriyordu, ama Elf, onu arkadaş olarak görmeyebilirdi. Antik dilin eksikleri var, diye düşündü, Eragon, Elfin kendisini özgür bırakacak kadar meraklanacağını umarak.

Nitekim bıraktı. Baskı hafifledi ve kızın zihninin etrafındaki engeller tereddütle indi. Elf dikkatle düşüncelerine dokunulmasına izin verdi, sanki iki vahşi hayvan ilk kez karşılaşılıyordu. Eragon'un böğründen aşağıya soğuk bir ürperti indi. Kızın zihni yabancıydı. Geniş ve güçlüydü, sayısız yılların hatıralarıyla doluydu. Görünmeyen ve dokunulmayan bir yerden karanlık düşünceler belirdi birden, ırkının özellikleri bilincine dokununca Eragon irkilerek geri çekildi. Ama bütün bu duyuların arasından kızın kimliğini somutlaştıran vahşi, çekici bir güzelliğin melodisi yayıldı.

Adın ne, diye sordu kız, antik dilde konuşarak. Sesi yorgun ve sessiz bir umutsuzlukla doluydu.

Eragon. Ya seninki? Kızın bilinci Eragon'u kendisine doğru çekti, coşkuyla akan kanına kendini bırakmaya davet etti. Eragon bu davete zorlukla direndi, ama yüreği kabul etmek için çırpınıyordu. Elferin kaprisli çekiciliklerini ilk kez anlıyordu. Onlar sihirli yaratıklardı, ülkenin ölümlü kanunlarıyla bağlı değildiler... ejderhaların hayvanlardan farklı olması gibi onlar da insanlardan farklıydılar...

Arya. Neden benimle bu şekilde bağlantı kurdun? Hâlâ imparatorun esiri miyim?

Hayır, özgürsün! dedi, Eragon. Antik dilde çok az sözcük bilmesine rağmen anlatmaya devam etti: Ben de senin gibi Gil'ead'da tutukluydum, ama kaçtım ve seni de kurtardım. O zamandan bu yana, beş gün içinde Hadarac Çölü'nü geçtik ve şimdi Beor Dağları'nda kamp kurduk. Bütün bu süre boyunca ne kıpırdadın, ne de tek kelime ettin.

Ah... demek Gil'ead'dı. Durakladı. Yaralarımın iyileştiğini biliyorum. O zaman nedenini anlayamamıştım... yeni bir işkenceye hazırlık olduğuna emindim. Şimdi anlıyorum ki senmişsin. Yumuşak bir şekilde ekledi. Ama buna rağmen uyanmadım ve sen de şaşırdın.

Evet.

Esaretim sırasında bana, gücümü bastırarak uyuşturucuyla birlikte nadir bulunan bir zehir olan Skilna Bragh'ı verdiler. Her sabah bir önceki günün zehrinin panzehirini verdiler, reddedersen zorladılar. O olmadan birkaç saat içinde ölürdüm. Bu yüzden bu şekilde transa geçtim.. panzehir Skilna Bragh'ın etkisini durdurmasa da ilerleyişini yavaşlatıyor... Hayatıma son vermek ve Galbatorix'i reddetmek için uyanmayı düşündüm, ama dost olabilirsin diye bunu yapmaktan çekindim... Sesi zayıflayıp kesildi.

Daha ne kadar bu durumda kalabilirsin, diye sordu, Eragon.

Haftalarca, ama korkarım o kadar zamanım yok. Bu uyku ölümü sonsuza dek durduramaz... şimdi bile damarlarımda hissedebiliyorum. Panzehiri almadığım takdirde üç ya da dört gün içinde zehire teslim olacağım.

Panzehir nerede bulunabilir?

İmparatorluğun dışında yalnızca iki yerde var: kendi halkımda ve Varden'de. Ama evim ejderha sırtında varılacak bir yerde değil.

Ya Varden? Seni hemen onlara götürebiliriz, ama yerlerini bilmiyoruz.

Sana söylerim.. ama yerlerini Galbatorix'e ya da ona hizmet eden kimseye söylemeyeceğine söz verirsen. Ayrıca beni herhangi bir şekilde aldatmadığına ve Elflere, Cücelere, Varden'e veya ejderha ırkına bir zarar vermeyeceğine yemin etmelisin. Arya'nın istediği şey çok basit olabilirdi, eğer antik dilde söyleniyor olmasaydı. Eragon, onun hayatından daha bağlayıcı yeminler istediğini biliyordu. Bir kez yemin ettikten sonra bozamazdı. Kabul ederek söz verirken yemininin ağırlığını hissedebiliyordu.

Anlaşıldı... Birden zihninde baş döndürücü hızda bir dizi hayal belirdi. Kendini Beor Dağı'nda doğuya doğru fersahlarca ilerlerken görüyordu. Engebeli dağlar ve tepelerin yanından geçerken yolu hatırlamak için elinden geleni yaptı. Şimdi güneye gidiyordu, ama hâlâ dağları takip ediyordu. Sonra her şey birden döndü ve dar, kıvrımlı bir vadiye girdi. Vadi dağların arasından kıvrılarak derin bir göle akan köpüklü bir şelalenin dibine ulaştı.

Hayaller burada kesildi. Çok uzak, dedi, Arya. Ama bu seni vazgeçirmesin. Beartooth Nehri'nin sonundaki Köstha-merna Gölü'ne vardığında bir taş alıp şelalenin yanındaki yamaca at ve şöyle bağır, Ai varden abr du Shur'tugals gata vanta. O zaman kabul edilirsin. Sana meydan okuyacaklardır, ama ne kadar tehlikeli görünürse görünsün tereddüt etme.

Zehir için sananevermeleri gerekiyor, diye sordu.

Elfin sesi titredi, ama sonra gücünü yeniden kazandı. Onlara bana Tûnivor'un Nektarı'nı vermelerini söyle. Beni artık bırakmalısın.. Zaten çok fazla enerji harcadım. Benimle bir daha konuşma, ancak Varden'e ulaşma umudun kalmazsa bunu dene. O zaman Varden'in varlığını sürdürebilmesi için sana vereceğim bazı bilgiler olacak. Hoşça kal, ejderhaların süvarisi Eragon.. hayatım senin ellerinde.

Arya bağlantıyı kesti. Eragon sarsılarak derin bir nefes alıp zorla gözlerini açtı. Murtagh ve Saphira iki yanında durmuş endişeyle onu seyrediyorlardı. "İyi misin?" diye sordu, Murtagh. "On beş dakikadır burda dikiliyorsun."

"Öyle mi?" dedi, Eragon gözlerini kırıştırmakla.

Evet ve acı çeken bir heykel gibi yüzünü buruşturuyordun, diye söylendi, Saphira kuru bir sesle.

Eragon ayağa kalkarken kramp giren dizleri yüzünden yüzünü buruşturdu. "Arya'yla konuştum!" Murtagh şaşırarak kaşlarını çattı, aklını kaçırdığını söylemek üzereydi. "Elfin adı bu," diye açıkladı, Eragon.

Peki hastalığı neymiş, diye sordu Saphira sabırsızlıkla.

Eragon, onlara hızla neler konuştuklarını anlattı. "Varden ne kadar uzakta?" diye sordu, Murtagh. "Tam olarak emin değilim," diye itiraf etti, Eragon. "Bana gösterdiğine göre Gil'ead'dan daha da uzak."

"Ve o yolu üç ya da dört günde almak zorundayız, öyle mi?" dedi, Murtagh öfkeyle. "Buraya varmamız beş gün sürdü! Ne yapmak istiyorsun, atları öldürmek mi? Zaten yorgunluktan tükendiler."

"Ama bir şey yapmazsak Arya ölecek! Eğer atlara çok fazla gelecekse Saphira, Arya'yı ve beni götürebilir; en azından Varden'e zamanında ulaşabiliriz. Siz de birkaç gün sonra bize yetişirsiniz."

Murtagh homurdanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tabi. Murtagh yük hayvanı. Murtagh at lideri. Bugünlerde bir tek bu işe yaradığımı-"

Yeter!

Eragon, Saphira'nın kaslı bacağını üstünden çekmeye çalıştı, ama çabası boşaydı. Murtagh'ın da aynı şekilde yere bastırıldığını gördü. Saphira bir kez daha kükreyip çenelerini açıp kapadı. Başını Eragon'a çevirin öfkeyle ona baktı. Sen bari yapma! Bir parça et için dövüşen aç köpekler gibisiniz. Brom görse ne derdi?

Eragon yanaklarının kızardığını hissedip gözlerini kaçırdı. Brom'un ne diyeceğini biliyordu. Saphira öfkelerinin geçmesini bekleyerek onları yerde tutmaya devam etti, sonra Eragon'a anlamlı bir şekilde, şimdi, geceyi ayağımın altında geçirmek istemiyorsan Murtagh'a kibarca canını sıkan şeyin ne olduğunu soracaksın, dedi. Başını Murtagh'a çevirip sakın mavi gözlerle ona baktı. Veona ikinizin hakaretlerine de izin vermeyeceğimi söyle. Kalkmamıza izin vermeyecek misin, diye söylendi, Eragon.

Hayır.

Eragon isteksizce başını Murtagh'a doğru çevirdi, ağzının kenarındaki kanı hissetti. Murtagh bakışlarını ondan kaçırıp gökyüzüne çevirdi.

"E, bizi bırakacak mı?"

"Konuşmadığımız sürece hayır... Gerçek sorununun ne olduğunu sormamı istiyor," dedi, Eragon sıkılarak.

Saphira onaylarcasına homurdamp Murtagh'a bakmaya devam etti. Delici bakışlarından kaçmak imkânsızdı. Murtagh sonunda omuz silkip bir şeyler mırıldandı. Saphira'nın göğsündeki yumruğu sıkılaştı ve kuyruğu havada bir ıslık çaldı. Murtagh, ona öfkeli bir bakış fırlattı, sonra yüksek sesle homurdanarak konuştu. "Daha önce de söyledim: Varden'e gitmek istemiyorum."

Eragon kaşlarını çattı. Bütün mesele bu muydu? "Gitmek istemiyor musun... yoksa gidemez misin?" Murtagh, Saphira'nın bacağını itmeye çalıştı, sonra küfrederek vazgeçti. "İstemiyorum! Yapamayacağım şeyler istiyorlar benden."

"Onlardan bir şey mi çaldın?"

"Keşke o kadar basit olsaydı."

Eragon sabırsızlanarak gözlerini yuvalarında döndürdü. "Nedir o halde? Önemli birini mi öldürdün, yanlış bir kadınla mı yattın?"

"Hayır, doğdum," dedi, Murtagh şifreli bir şekilde. Saphira'nın ayağını bir kez daha itti. Bu kez Saphira ikisini de bıraktı. Onun dikkatli bakışları altında ayağa kalktılar, birbirlerinin sırtlarındaki tozları silkelediler.

"Sorudan kaçıyorsun," dedi, Eragon yanlan dudağına dokunarak.

"Ne olmuş?" dedi, Murtagh sertçe, kampın kenarına giderek. Az sonra iç çektiği duyuldu. "Neden bu açmazın içinde olduğum önemli değil, ama kralın kafasını getirsem bile Varden'in beni kabul etmeyeceğini söyleyebilirim. Oh, beni yeterince hoş karşılayıp konseylerine kabul edebilirler, ama bana güvenirler mi? Asla. Ve eğer şu anda olduğu gibi talihsiz bir rastlantı sonucu karşılarına çıkarsak, beni zincire vururlar."

"Bana bunun nedenini söylemeyecek misin?" diye sordu, Eragon. "Ben de gurur duymadığım şeyler

yaptım, bu yüzden seni yargılayacak değilim."

Murtagh başını yavaşça salladı, gözleri nemlenmişti. "Öyle bir şey değil. Ben bu muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadım, ama eğer yapmış olsaydım bunun bedelini ödemek daha kolay olurdu. Hayır... benim tek yanlışım var olmak." Durup titrek bir nefes aldı. "Benim babam..."

Saphira'nın sert bir şekilde tıslaması sözünü kesti. Bakın!

Bakışlarımı batıya doğru takip ettiler. "Hay kör şeytan!"

Bir fersah kadar uzakta, dağ sıralarına paralel olarak doğuya doğru ilerleyen bir asker sütunu görüyorlardı. Yüzlerce güçlü asker neredeyse bir millik bir sıra oluşturuyordu. Arkalarından büyük bir toz bulutu kalkıyor, silahları solan ışıktaki parlıyordu. Sancaktarları önlerindeki siyah atlı arabada kırmızı sancağı taşıyordu.

"İmparator," dedi, Eragon yorgun bir şekilde. "Bizi... her nasılsa buldular." Saphira başını omzunun üstünden çevirip baktı.

"Evet... ama onlar insan değil, Urgallar," dedi, Murtagh. "Nerden biliyorsun?"

Murtagh sancaktarı işaret etti. "Şu sancak Urgal reisinin kişisel sembolünü taşıyor. Şiddet nöbetlerine ve cinnete teslim olan acımasız bir yaratıktır."

"Onunla karşılaştın mı?"

Murtagh'ın gözleri kısıldı. "Bir kez, kısaca. Hâlâ bu karşılaşmanın yara izlerini taşıyırım. Bu Urgallar buraya bizim için gönderilmemiş olabilirler, ama eminim şu ana kadar bizi görmüşlerdir ve takip edeceklerdir. Liderleri bir ejderhanın elinden kaçmasına izin verecek türde biri değildir, özellikle de onu Gil'ead'da duyduysa."

Eragon telaşla ateşe koşup söndürdü. "Kaçmalıyız! Sen Varden'e gitmek istemiyorsun, ama ben ölmeden önce Arya'yı onlara götürmek zorundayım. İşte anlaşma: Köstha-merna'ya kadar benimle gel, sonra kendi yoluna gidersin." Murtagh tereddüt etti. Eragon hızla ekledi. "Şimdi gidersen Urgallar seni takip edeceklerdir. O zaman onlarla tek başına karşılaşacaksın."

"Tamam," dedi, Murtagh, eyeri Tornac'ın üstüne atarak. "Ama Varden'e yaklaştığımızda ayrılacağım."

Eragon, Murtagh'ı daha fazla sorgulamak için yanıp tutuşuyordu, ama Urgallar bu kadar yakındayken bunu yapamazdı. Eşyalarını toplayıp Snowfire'ı eyerledi. Saphira kanatlarını açıp aceleyle havalandı. Tepelerinde bir daire çizerek kamptan ayrılırken onlara gözcülük etti.

Hangi yöne uçacağım, diye sordu.

Doğuya, Beorboyunca uç.

Saphira kanatlarını hareketsiz tutarak hava akımıyla yükseldi, atlanıl üstünde asılı bekledi. Acaba Urgallar neden burada? Belki Varden'e saldırmak için gönderilmişlerdir.

O zaman onları uyarmalıyız, dedi Snowfire'ı harekete geçirerek. Gece derinleşirken Urgallar arkalarındaki karanlıkta kaldı.

İradelerin Çarpışması

Sabah olduğunda Eragon'un yanağı Snowfire'ın boynuna sürtünmekten zedelenmişti ve Murtagh'la dövüştüğü için her yeri ağrıyordu. Gece boyunca eyerlerin üstünde sırayla uyumuşlardı. Bu şekilde Urgalları geride bırakmışlardı, ama ikisi de aradaki mesafenin böyle kalacağından emin değildi. Atlar durma noktasına gelmişlerdi, ama yine de amansız bir hızla ilerlemeye devam ediyorlardı. Bu hızın yeterli olup olmadığı canavarların nasıl dinlendiğine bağlıydı... ve Eragon ile Murtagh'ın atlarının hayatta kalmasına.

Beor Dağları araziye büyük bir gölge bırakıyor, güneşin sıcaklığını çalıyordu. Kuzeydeki Hadarac Çölü gün ortasındaki kadar parlak, ince, beyaz bir şerit halinde uzanıyordu.

Yemek yemeliyim, dedi, Saphira. Son avlandığımdan bu yana günler geçti. Açlık midemi kemiriyor. Şimdi başlarsam şu zıplayan geyiklerden birkaç lokma yakalayabilirim.

Eragon, onun abartısına güldü. Gitmen gerekiyorsa git, ama Arya'yı burada bırak.

Hemen gelirim. Eragon, Elfi onun karnından çözüp Snowfire'ın eyerine aldı. Saphira yükselip dağlar yönünde gözden kayboldu. Eragon, Arya'nın düşmesini engellemek için Snowfire'a yakın koşuyordu. Ne o, ne de Murtagh sessizliği bozuyordu. Urgallar yüzünden bir gün önceki kavının hiçbir önemi kalmamış gibiydi, ama morluklar bakiydi.

Saphira bir saat içinde avını öldürüp Eragon'a başarısını haber verdi Eragon, onun yakında dönecek olmasına sevindi. Yokluğu onu endişelendiriyordu.

Atların su içmesi için bir gölde durdular. Eragon dalgın bir şekilde bir çimen koparmış parmaklarının arasında döndürerek Elfe bakıyordu Kınından çekilen bir kılıç sesiyle dalgınlığından sıyrıldı. İçgüdüsel olarak Zar'roc'u kapıp düşmanı aramak için döndü. Karşısında bir tek elinde uzun kılıcıyla hazır bekleyen Murtagh vardı. Önlerindeki tepeyi işaret etti. Uzun boylu, kahverengi pelerinli bir adam elinde topuzla doru bir atın üstünde oturuyordu. Arkasında yirmi kadar atlı adam vardı. Hiçbiri kıpırdamıyordu. "Varden olabilir mi?" diye sordu Murtagh.

Eragon gizlice yayını gerdi. "Arya'ya göre hâlâ fersahlarca uzaktalar. Bu onların devriye ya da akıncı gruplarından biri olabilir."

"Haydut olmadıklarını umalım." Murtagh, Tornac'ın üstüne atlayıp kendi yayını hazırladı.

"Onları geçmeyi deneyelim mi?" diye sordu Eragon, Arya'nın üstüne bir battaniye örtterek. Atlılar onu görmüş olmalıydı, ama bir Elf olduğunu gizlemeyi umuyordu.

"Bu bir işe yaramaz," dedi, Murtagh başını iki yana sallayarak. "Tornac ve Snowfire iyi savaş atları, ama yorgunlar ve sürat atları değiller. Şu adamların atlarına bir bak; koşmak için yaratılmışlar. Yarım mil bile gitmeden yakalarlar bizi. Üstelik söyleyecekleri önemli bir şey olabilir. Saphira'ya çabuk dönmesini söyleyen iyi edersin."

Eragon zaten bunu yapıyordu. Durumu açıklayıp onu uyardı, gerekmedikçe kendini gösterme.

İmparatorlukta değiliz, ama yine dekimsenin seni bilmesini istemiyorum.

Bunu boş ver, dedi, Saphira. Hız ve şansın yetmediği yerde sihrin sers koruyacağını unutma.

Eragon, onun havalanıp adamlara doğru hızlandığını, yere yakın uçtuğunu hissetti.

Adamlar tepeden onları seyrediyordu.

Eragon gergin bir şekilde Zar'roc'u kavradı. Telle kaplı kabzası eldi venin altında güvendeydi. Alçak sesle, "Bizi tehdit ederlerse sihirle onları korkutabilirim. Bu işe yaramazsa Saphira var. Bir Süvari'ye nasıl tepki verirler acaba? Süvariler'in güçleri konusunda bir sürü hikâye anlatılır... Bu çarpışmadan kaçınmak için yeterli olabilir."

"Buna güvenme," dedi, Murtagh kayıtsız bir şekilde. "Eğer bir çarpışla olursa yalnızca çabalarına değmeyecek kadarını öldürmemiz yeter." Yüz ifadesi kontrollüydü ve duygularını göstermiyordu.

Elinde topuz olan doru atın üstündeki adam atlıları üzerlerine doğru sürdü. Adamlar mızraklarını başlarının üstüne kaldırıp yaklaştıkça bağırmaya başladılar. Yanlarından yıpranmış kılıç kınları sarkıyordu. Silahları paslı ve lekeliydi. Dört tanesi oklarını Eragon ve Murtagh'a yöneltti.

Liderleri topuzunu havada salladı, adamları Eragon ve Murtagh'ın etrafını çevirirken çılgın gibi bağırıyordu. Eragon'un dudakları seğirmeye başladı. Neredeyse ortalarına bir sihir yıldırımını göndermek üzereyken kendini tuttu. Henüz ne istediklerini bilmiyoruz, diye kendi kendine hatırlattı.

Eragon ve Murtagh'ın etrafı iyice sarıldıktan sonra liderleri atın dizginlerini çekip durdurdu, kollarını göğsünde kavuşturup onları incelemeye başladı. Kaşlarını kaldırıp, "Eh, bunlar bulduğumuz her zamanki ayak takımından daha iyi!" dedi. "En azından sağlıklılar. Ve onları vurmak zorunda bile değiliz. Grieg memnun olacak." Adamları güldü.

Bu sözler üzerine Eragon'un midesi kasıldı. Zihninde bir şüphe belirdi. Saphira..

"Şimdi ikinize gelince," dedi lider, Eragon ve Murtagh'a doğru. "Eğer uslu olup silahlarınızı indirirseniz adamlarım tarafından canlı oklara çevrilmenize gerek kalmayacak." Okçular imalı bir şekilde sırtıttı; adamlar tekrar güldü.

Murtagh'ın tek hareketi kılıcını kaldırmak oldu. "Kimsiniz ve ne istiyorsunuz? Biz bu topraklardan geçen özgür insanlarız. Bizi durdurmaya hakkınız yok."

"Oh, benim her türlü hakkım var," dedi adam, onu küçümseyerek. "Ve adıma gelince, köleler efendileriyle bu şekilde konuşmazlar, dayak yemek istemiyorsa tabi."

Eragon kendi kendine küfretti. Köle tacirleri! Dras-Leona'da açık artırmada gördüğü insanları canlı bir şekilde hatırlıyordu. İçinde büyük bir öfkenin kabardığını hissetti. Etrafındaki adamlara yeni bir nefret ve tiksintiyle baktı.

Liderin yüzündeki kırışıklar derinleşti. "Kılıçlarınızı bırakıp teslim olun!" Köle tacirleri gerildiler, ne Eragon, ne de Murtagh silahlarını bırakmayınca soğuk gözlerle onlara baktılar. Eragon'un avucu karıncalandı. Arkasında bir hışırtı duydu, ardından da yüksek sesli bir küfür. İrkilerek arkasına döndü.

Köle tacirlerinden biri Arya'nın üstündeki battaniyeyi kaldırıp yüzünü ortaya çıkarmıştı. Şaşkınlıkla yutkundu, sonra bağırdı. "Torkenbrand, bu bir Elf!" Adamları şaşkınlıkla kıpırdanırken liderleri atı Snowfire'a doğru sürdü. Arya'ya bakıp bir ıslık çaldı.

"Vay canına, bunun değeri ne kadar?" diye sordu, biri. Torkenbrand bir an sessiz kaldı, sonra ellerini iki yana açıp, "En azından mı? Servet üstüne servet. İmparator onun için bir yığın altın ödeyecektir!" dedi.

Köle tacirleri heyecanla çılgık atarak birbirlerinin sırtını yumrukladılar. Saphira, onlara doğru uçarken Eragon'un zihnini bir kükreme doldurdu. Şimdi saldır, diye bağırdı, Eragon. Ama kaçmak isterlerse bırak kaçsınlar. Saphira hemen kanatlarını katlayıp inişe geçti. Eragon bir işaretle Murtagh'ın dikkatini çekti. Murtagh işareti anlamıştı. Dirseğini bir köle tacirinin yüzüne indirip adamı yere düşürdü, sonra topuklarını Tornac'ın karnına bastırdı.

Savaş atı yelelerini savurarak ileri atıldı, etrafında dönerek şaha kalktı. Murtagh kılıcını çekerken Tornac tekrar yere indi ve ön ayaklarıyla yerdeki köle tacirinin sırtını ezdi. Adam bir çılgık attı.

Köle tacirleri ne olduğunu anlayamadan Eragon karmaşanın arasından sıyrılıp ellerini kaldırdı, antik dilde bir şeyler söyledi. Arbedenin ortasına mavi bir ateş küresi düştü, patlayıp güneşten ısınmış çiy damlaları gibi kıvılcımlar saçtı. Bir saniye sonra Saphira gökyüzünden yanına indi. Ağzını açıp dev dişlerini göstererek kükredi. "Durun!" diye bağırdı, Eragon heyecanın ortasında. "Ben bir Süvari'yim!" Zar'roc'u başının üstüne kaldırdı, kırmızı kılıç gün ışığında parladı. Sonra kılıcı köle tacirlerine doğrultarak, "Eğer ölmek istemiyorsanız kaçın!" diye bağırdı.

Adamlar haykırarak kaçma telaşıyla birbirine dolandılar. Bu karmaşada Torkenbrand'ın şakağına bir mızrak çarptı. Sersemleyerek yere yığıldı. Adamlar düşen liderlerine aldırmandan Saphira'ya korku dolu bakışlar atarak çılgın gibi kaçmaya başladılar.

Torkenbrand dizlerinin üstüne kalkmaya çalıştı. Şakağından sızan kan, yanaklarında kırmızı çizgiler oluşuyordu. Murtagh atından inip elinde kılıcıyla ona doğru gitti. Torkenbrand darbeden kurtulmak istercesine zayıf bir şekilde kolunu kaldırdı. Murtagh soğuk bir şekilde ona bakıp kılıcını Torkenbrand'ın boynuna doğru savurdu. Eragon, "Hayır!" diye bağırdı, ama çok geçti.

Torkenbrand'ın başsız gövdesi bir toz bulutu kaldırarak yere yığıldı. Kesik başı tok bir sesle yere düştü. Eragon, Murtagh'ın yanına koştu. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı öfkeyle. "Neden öldürdün onu?"

Murtagh kılıcını Torkenbrand'ın yeleğine sildi. Çelik geride koyu bir leke bıraktı. "Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum.."

"Kızmak mı!" diye patladı, Eragon. "Kızma aşamasını çoktan geçtim! Onu burda öylece bırakıp yolumuza devam edebileceğimiz aklına gelmedi mi? Hayır! Senin bir cellada dönüşüp kellesini uçurman gerekiyordu. Ya adam savunmasızdı!"

Murtagh, Eragon'un öfkesine şaşırılmış gibiydi. "Onu bırakamazdık.. tehlikeli biriydi. Ötekiler kaçtı... atı olmadan onlara yetişemezdi. Urgalların onu bulup Arya'yı öğrenmelerini istemedim. Bu yüzden düşündüm ki..."

"Ama onu öldürmek?" diye sözünü kesti, Eragon. Saphira, Torkenbrand'ın kafasını merakla kokladı. Sanki kapacakmış gibi ağzını hafifçe araladı, sonra bunu yapmamasının daha doğru olacağını düşünerek Eragon'un yanına geldi.

"Ben yalnızca hayatta kalmaya çalışıyorum. Hiçbir yabancıнын hayatı benimkinden önemli değil," dedi, Murtagh.

"Ama böyle amaçsız bir şiddete kendini bırakamazsın. Anlayışın nerde senin?" diye bağırdı, Eragon parmağını kendi kafasına vurarak.

"Anlayış mı? Anlayış mı? Düşmanlarıma nasıl anlayış gösterebilirim ki? Birisine acı vereceği için kendimi savunmak konusunda tereddüt mü etmeliyim? Öyle olsaydı yıllar önce öldürdüm! Kendini ve

değer verdiklerini korumak zorundasın, ne pahasına olursa olsun."

Eragon, Zar'roc'u kınına sokup başını çılgın gibi iki yana salladı. "Bu mantıkla her vahşeti haklı gösterebilirsin."

"Benim bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" diye bağırdı, Murtagh. "Hayatım doğduğum günden beri tehdit altında! Uyanık olduğum her an o ya da bu tehlikeye karşı tetikte olmam gerekiyor. Ve hiçbir zaman kolay uyuyamıyorum, çünkü hep şafağı bir daha görüp göremeyeceğim için endişeleniyorum. Kendimi güvende hissedebileceğim tek yer annemin karnı olmalıydı, ama orda bile güvende değildim! Anlamıyorsun... eğer sen de bu korkuyla yaşasaydın benimle aynı dersi çıkarırdın: Riske girme." Torkenbrand'ın cesedini işaret etti. "Bu benim ortadan kaldırdığım bir risk. Pişman değilim ve olup bitmiş şeyler için kendimi üzmeyeceğim."

Eragon yüzünü Murtagh'inkine yaklaştırdı. "Yine de yaptığın yanlıştı." Arya'yı Saphira'ya bağladı, sonra Snowfire'a atladı. "Hadi gidelim." Murtagh, Tornac'ı Torkenbrand'ın kan lekeli toprağın içinde yatan cesedinin etrafından dolaştırdı.

Eragon'un bir hafta önce mümkün olduğunu düşünmeyeceği bir hızda ilerliyorlardı; fersahlar ayaklarına kanatlar takılmış gibi eriyip gidiyordu önlerinde. Beor Dağları'nın uzanmış iki kolu arasından güneye döndüler. Dağın kolları kapanmak üzere olan kısaçlara benziyordu, iki ucu arasındaki mesafe bir günlük yoldu. Ama dağların büyüklüğü yüzünden daha kısa görünüyordu. Sanki devler için yapılmış bir mağarada gibiydiler.

Mola verdiklerinde Eragon ve Murtagh sessizlik içinde yemek yediler, ikisi de başlarını kaldırmıyordu. Eragon daha sonra, "İlk nöbeti ben tutacağım," dedi kısaca. Murtagh başıyla onaylayıp sırtını Eragon'a dönüp yattı.

Konuşmak ister misin, diye sordu, Saphira.

Şu anda değil, diye mırıldandı, Eragon. Bana düşünmem için biraz zaman ver, benim... biraz kafam karışık.

Saphira yumuşak bir dokunuşla zihninden ayrılıp şöyle fısıldadı. Seni seviyorum ufaklık.

Ben de seni, dedi. Saphira yanına kıvrılıp yatarak sıcaklığını Eragon'a geçirdi. Eragon karanlıkta huzursuzluğuyla mücadele ederek hareketsiz bir şekilde oturdu.

Vadiyi Uçarak Geçmek

Sabah Saphira, Eragon ve Arya'yla birlikte uçtu. Eragon bir süreliğine Murtagh'dan uzaklaşmak istiyordu. Titreyerek giysilerine sıkıca sarındı. Kar yağacak gibi görünüyordu. Saphira kendini hava akımına bırakarak tembel tembel yükseldi, ne düşünüyorsun?

Eragon, Beor Dağları'nı düşünüyordu. Saphira yerden çok yüksekte uçmasına rağmen göğe doğru yükselmeye devam ediyordu. Dünkü bir cinayetti. Bunun için başka bir sözcük bulamıyorum.

Saphira sola doğru yattı. Aceleyle verilmiş kötü bir karardı, fakat Murtagh doğruyu yapmaya çalıştı. Diğer insanları alıp satan adamlar başlarına gelen her türlü talihsizliği hak ederler. Eğer Arya'ya yardım etmeye kararlı olmasak bütün köle tacirlerini avlayıp hepsini parçalardım!

Evet, dedi, Eragon mutsuz bir şekilde. Ama Torkenbrand savunmasızdı. Kendini koruyamaz ya da kaçamazdı. Bir dakika daha olsa teslim olurdu. Murtagh, ona bu şansı vermedi. Torkenbrand en azından dövüşebilseydi durum o kadar kötü olmazdı.

Eragon, Torkenbrand dövüşseydi bile sonuç aynı olurdu. İkimiz de biliyoruz ki çok az insan dövüşte senin ve Murtagh'ın karşısında dayanabilin Torkenbrand yine de ölürdü, ama sen eşit olmayan bir düelloda ölmesini daha adil ya da onurlu olduğunu düşünüyor gibisin.

Neyin doğru olduğunu bilmiyorum, diye itiraf etti Eragon, sıkıntıyla Mantıklı gelen bir cevap yok. Bazen bir cevap olmaz, dedi, Saphira yumuşak bir şekilde. Bu olaydan Murtagh hakkında olabildiğince şey öğren. Sonra onu bağışla. Eğer bağışlayamıyorsan en azından unut, çünkü hareketi ne kadar sert olursa olsun o sana zarar verme niyetinde değildi.

Eragon kaşlarını çatarak eyerde kıpırdandı. Bir sinekten kurtulmaya ralışan bir at gibi silkinip Saphira'nın omzunun üstünden Murtagh'ın konumunu kontrol etti. Çizdikleri rotanın gerisinde bir leke dikkatini çekti.

Dün geç saatte geçtikleri dere yatağında Urgallar kamp kurmuştu. Eragon'un kalp atışları hızlandı. Urgallar nasıl olup da atları olmadığı halde onlara yaklaşabilirdi? Saphira da yaratıkları görmüş ve kanatlarını vücuduna bastırarak dalışa geçmişti. Bizi gördüklerini sanmıyorum, dedi, Saphira.

Eragon öyle olduğunu umuyordu. Saphira dalış açısını dikleştirirken Eragon içlerine giren havaya engel olmak için gözlerini iyice kıstı. Şefleri onları çok hızlı yürütüyor olmalı, dedi.

Evet... belki hepsi yorgunluktan ölür.

İndiklerinde Murtagh ters bir şekilde sordu. "Şimdi ne var?"

"Urgallar bize yaklaşıyor," dedi, Eragon. Kamp yerini işaret ederek.

"Daha ne kadar gitmemiz gerekiyor?" diye sordu, Murtagh, ellerini gökyüzüne koyup gün batımına ne kadar kaldığını ölçerek.

"Normalde mi?... Tahminimce beş gün kadar. Bu hızla gidersek yalnızca üç. Ama yarın oraya varmazsak Urgallar bizi yakalar ve Arya kesinlikle ölür."

"Bir gün daha dayanabilir."

"Buna güvenemeyiz," diye itiraz etti, Eragon. "Varden'e zamanında armamızın tek yolu uyumak için bile durmamak. Bu bizim tek şansımız."

Murtagh acı bir şekilde güldü. "Bunu yapmayı nasıl bekleyebilirsin? Günlerdir yeterince uyumuyoruz zaten. Süvariler bizim gibi ölümlülerden farklı bir malzemedен yapılmıyorlarsa sen de benim kadar yorgun olmalısın. İnanılmaz yol kat ettik ve fark etmediysen diye söylüyorum atlar artık yıkılmak üzere. Bir gün daha böyle gidersek hepimiz ölebiliriz."

Eragon omuz silkti. "Ölelim o zaman. Başka seçeneğimiz yok."

Murtagh dağlara baktı. "Ben ayrılırsam, siz de Saphira'yla uçarsınız... O zaman Urgallar güçlerini bölmek zorunda kalırlar ve bu da sizin Varden'e varma şansınızı artırır."

"Bu intihar olur," dedi, Eragon kollarını göğsünde kavuşturarak "Her nasılsa bu Urgallar yürüyerek bizim atla gittiğimizden daha hızlı yol alıyorlar. Seni bir geyik gibi ezip geçerler. Onlardan kaçmanın tek yolu Varden'e sığınmak." Söylediklerine rağmen Murtagh'ın kalmasını istediğinden emin değildi. Ondan hoşlanıyorum, diye itiraf etti kendi kendine. Ama artık bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

"Ben daha sonra kaçırım," dedi, Murtagh birden. "Varden'e vardığımızda yan vadiye gözden kaybolur ve Surda'ya giderim. Orda fazla dikkat çekmeden gizlenirim."

"Yani kalıyorsun?"

"Uyuyarak ya da uyumadan seni Varden'e ulaştıracağım," diye söz verdi, Murtagh.

Yenilenen bir kararlılıkla Urgallarla aralarındaki mesafeyi açmak için mücadele etmeye başladılar, ancak takipçileri yaklaşmaya devam ediyordu. Gece çökerken yaratıklar o sabah olduklarından daha yakındılar. Yorgunluk Murtagh ve Eragon'un gücünü tüketirken atların üzerinde sırayla uyuyorlar, uyanık olan atları doğru yöne götürüyordu.

Eragon kendilerine rehberlik etmesi konusunda Arya'nın hafızasına güveniyordu. Ama Arya'nın zihninin yabancı doğası yüzünden bazen rota konusunda hatalar yapıyordu ve bu da çok değerli zamanlarını kaybetmelerine neden oluyordu. Dağın doğu tarafındaki kolunun eteklerine yavaş yavaş yaklaşıyor, kendilerini Varden'e götürecek vadiyi arıyorlardı. Gece yarısı gelip geçti, ama vadiden bir iz yoktu.

Güneş yeniden doğduğunda Urgalların çok geride kaldıklarını görüp rahatladılar. "Bu son gün," dedi, Eragon kocaman esneyerek. "Öğlene kadar Varden'e iyice yaklaşmazsak Arya'yla uçacağım. Sen o zaman istediğin yere gitmekte özgürsün, ama Snowfire'ı da götürmen gerekiyor. Onu almak için geri gelemem."

"Bu gerekli olmayabilir; oraya hâlâ zamanında varma şansımız var," dedi, Murtagh. Kılıcının sapını okşadı.

Eragon omuz silkti. "Olabilir." Arya'nın yanına gidip elini alnına koydu. Nemli ve tehlikeli derecede sıcaktı. Gözleri gözkapaklarının altında sanki bir kâbus görüyormuş gibi huzursuz bir şekilde kıpırdanıyordu. Eragon daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek alnına nemli bir bez koydu.

O sabah geç saatlerde çok geniş bir dağın etrafından dolaştıktan sonra Eragon dağın ucunda dar bir

vadi gördü. O kadar dardı ki kolayca gözden kaçabilirdi. Arya'nın sözünü ettiği Beartooth Nehri bu vadide akıyor ve arazi boyunca kaygısızca halka çiziyordu. Rahatlayarak gülümsedi; gitmeleri gereken yer orasıydı.

Eragon geriye bakarak telaşla Urgallarla aralarındaki mesafenin bir fersahın altına düştüğünü gördü. Murtagh'a vadiyi işaret etti. "Görünmeden oraya sızabilirsek bu onları şaşırtabilir."

*

Vadiye yaklaşırlarken Beor Dağları'nı kaplayan ormanın birbirine dolanan dallarının altından geçtiler. Neredeyse siyah olan kabuklarındaki geniş yarıkları, aynı renkteki iğneleri ve topraktan çıplak dizler gibi yükselen kökleriyle ağaçlar oldukça uzundu. Yerlerde her biri at başı büyüklüğünde olan kozalaklar vardı. Siyah sincaplar ağaçların tepelerinde sohbet ediyor, ağaçların gövdelerindeki deliklerde gözler parlıyordu.

Orman Eragon'a bir huzursuzluk hissi veriyordu; ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Havada düşmanca bir şey vardı, sanki ağaçlar bu davetsiz misafirlerden hoşlanmamıştı. Çok yaşlılar, dedi Saphira, burnuyla bir ağaç gövdesine dokunarak.

Evet, dedi, Eragon, ama dost değiller. İçerilere girdikçe ağaçlar sıklaştı. Alanın darlığı Saphira'nın Arya'yla birlikte havalanmasına neden oldu. Takip edecekleri açık bir yol olmadığı için sert çalılar Eragon ve Murtagh'ın hızını kesiyordu. Beartooth Nehri yanlarında akıyor, havayı çağıldayan su sesiyle dolduruyordu. Yakınlardaki bir tepe güneşi engelli, yor, erken gün batımına neden oluyordu.

Eragon vadinin ağzına gelince orası tepelerin arasındaki ince bir ge. dik gibi görünmesine rağmen gerçekte Spine'in vadileri kadar geniş olduğunu fark etti. Yalnızca kabartılı ve gölgeli dağların muazzam büyüklüğü vadinin bu kadar dar görünmesine neden oluyordu. Dik yamaçlarından şelaleler dökülüyordu. Gökyüzü tepedeki ince bir şerit gibi kalmıştı ve büyük oranda gri bulutlarla kaplıydı. Nemli yerden yükselen sis havayı soğutmuştu. Nefesleri ağızlarından beyaz dumanlar halinde çıkıyordu. Yosunlardan oluşan halının altında yabani böğürtlen çalıları sürünüyor, az miktardaki güneş ışığı için mücadele ediyordu. Çürüyen ağaçların etrafında kırmızı ve sarı renkte mantarlar türemişti.

Her yer sessiz ve sakindi, ağır hava bütün sesleri bastırıyordu. Saphira sessiz kanat çırpışlarıyla yakınlara indi. Etraftaki manzaraya baktı. Kanatlarında kırmızı işaretler olan yeşil ve siyah renkli kuş sürüsünün yanından geçtim. Daha önce hiç böyle kuşlar görmemiştim.

Bu dağlardaki her şey garip, dedi, Eragon. Bir süre seninle gelmemin bir sakıncası var mı? Urgalları görmek istiyorum.

Tabi ki gelebilirsin.

Eragon, Murtagh'a döndü. "Varden bu vadinin sonunda gizleniyor. Acele edersek gece olmadan oraya varabiliriz."

Murtagh ellerini kalçasına koyup homurdandı. "Ben burdan nasıl çıkacağım? Buna bağlanan başka vadi göremiyorum ve Urgallar yakında bize ulaşacak. Bir yerden kaçmam gerek."

"Merak etme," dedi, Eragon sabırsızlıkla. "Burası uzun bir vadi; ileride bir çıkış olduğu kesin." Arya'yı Saphira'dan çözüp Snowfire'a bindirdi. "Arya'ya dikkat et... ben Saphira'yla uçacağım. İlerde buluşuruz." Saphira'nın sırtına binip kendini bağladı.

"Dikkatli ol," diye onu uyardı Murtagh, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak. Sonra atları hızla yürüttü.

Saphira göğe yükselirken Eragon, şu zirvelerden birine çıkabilir misin, diye sordu. Oradan hedefimizi ve Murtagh'ın kaçabileceği yeri görebiliriz. Bütün vadi boyunca sızlanışını dinlemek istemiyorum.

Denebiliriz, dedi, Saphira. Ama hava çok daha soğuyacak. Kalın giyindim.

Sıkı tutun o zaman! Saphira birden dimdik yükselmeye başladı. Kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak vadiyi yeşil bir çizgi halinde geride bıraktı. Beartooth Nehri ışığın vurduğu yerde gümüş gibi parlıyordu.

Bir bulut katmanının üstüne çıktılar. Havayı buzlu bir nem doldurdu. Etraflarını şekilsiz gri bir örtü kapladı, bir kol boyu ileriye göremiyorlardı. Eragon bu arada bir şeye çarpmamalarını diledi. Elini uzatarak havada salladı. Üzerine biriken su kolunu ıslattı.

Tepesinden bulanık gri bir şey uçtu ve kanatlarını deli gibi çırpın bir güvercinle karşılaştı. Bacağında beyaz bir bant vardı. Saphira kuşa doğru bir hamle yaptı, çenesini açarak dilini uzattı. Saphira'nın keskin dişleri kuyruk tüylerine bir milim kala kapanırken kuş tiz bir çığlık attı. Sonra hızla uzaklaşarak gözden kayboldu, çılğın kanat çırpışları duyulmaz oldu.

Bulutların üstüne çıktıklarında Saphira'nın pullan minik gökkuşakları yansıtan ve pullarının mavisiyle titreşen binlerce su damlasıyla kaplıydı. Eragon silkindi, giysilerindeki suyu etrafa saçarken ürperdi. Artık yeri göremiyordu, yalnızca dağların etrafında kıvrılan bulut tepeleri vardı.

Dağlardaki ağaçlar güneşin altında mavi beyaz bir şekilde parlayan kaim buzullara teslim olmuştu. Eragon karın parlaklığı karşısında gözlerini kapamak zorunda kaldı. Bir dakika sonra gözlerini açmaya çalıştı, ama ışık gözünü aldı. Siniri bozularak kolunun arkasından bakmaya çalıştı. Sen nasıl dayanabiliyorsun, diye sordu, Saphira'ya.

Gözlerim seninkilerden daha güçlü, cevabını verdi, Saphira.

Hava buz gibiydi. Eragon'un saçlarındaki su donmuş, parlak bir miğfere dönmüştü. Gömleği ve pantolonu bedenini sert bir kabuk gibi sarıyordu. Saphira'nın pulları kayganlaşmış ve donmuştu; kanatlarını kırağı süslüyordu. Daha önce hiç bu kadar yükseğe uçmamışlardı, ama dağların zirveleri hâlâ millerce yukarıdaydı.

Saphira'nın kanat çırpışı yavaş yavaş hafifledi ve nefes alması zorlaştı. Eragon nefes nefese yutkundu; yeterli hava yok gibiydi. Panikle savaşıyor destek almak için Saphira'nın dikenlerini yakaladı.

Buradan... gitmeliyiz, dedi. Gözlerinin önünde kırmızı benekler uçuşmaya başlamıştı. Ben... ben nefes alamıyorum. Saphira, onu duymuyor gibiydi, bu yüzden mesajı daha yüksek sesle tekrarladı. Yine bir cevap yoktu. Beni duyamıyor, diye düşündü. Sersemlemiş bir şekilde daha fazla düşünemeyerek Saphira'nın böğrünü yumrukladı. "Bizi aşağıya indir!"

Bu çaba başını döndürdü. Dönen bir karanlığa doğru girdiğini hissetti.

Bulutların altından çıkarken yeniden kendine geldi. Başı zonkluyordu. Ne oldu, diye sordu, doğrulup şaşkınlıkla etrafına bakarak.

Bayıldın, diye cevap verdi, Saphira.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken buz parçacıklarını fark edip durdu. Evet, biliyorum, ama neden bana cevap vermedin?

Kafam karıştı. Sözcüklerin anlamsız geldi. Bayılınca da bir şeylerin ters gittiğini anlayıp inişe geçtim. Ne olduğunu anlamak için fazla inmem gerekmedi.

İyi ki sen de bayılmadın, dedi Eragon, sinirli bir şekilde gülerken. Saphira yalnızca kuyruğunu salladı. Eragon özlemlerle artık bulutların arasında kalan zirvelere baktı. Şu zirvelerden birine çıkamamamız çok yazık... Eh artık biliyoruz: bu vadiden ancak geldiğimiz yoldan çıkabiliriz. Neden havamız tükendi? Neden burada hava var da orada yok?

Bilmiyorum, ama bir daha güneşe o kadar yakın uçmaya cesaret etmem. Bu deneyimi unutmamalıyız. Bir başka Süvariyle savaşmamız gerekirse bu bilgi işimize yarar.

Umarım böyle bir şey hiç olmaz, dedi, Eragon. Şimdilik aşağıda kala' lım. Bir günlük bu kadar macera yeter.

Hafif hava akımına kendilerini bırakıp bir dağdan diğerine uçtular, ta ki Eragon Urgalların vadinin ağzına geldiklerini görene kadar. Bu kadar hızlı yol almalarını sağlayan şey ne ve buna nasıl dayanabiliyorlar?

Artık onlara yakın olduğumuz için bu Urgalların daha önce karşılaştıklarımızdan daha iri olduklarını görebiliyorum. Uzun boylu bir adam onların ancak göğsüne kadar gelebilir. Hangi topraklardan geldiklerini bilmiyorum, ama böyle yaratıklar ürettiğine göre berbat bir yer olmalı.

Eragon aşağıya baktı... Saphira'nın gördüğü ayrıntıları göremiyordu. Eğer bu hızda gitmeye devam ederlerse Varden'ı bulamadan Murtagh'ı yakalarlar.

Umudunu kaybetme. Orman hızlarını yavaşlatabilir... Onları sihirle durdurmak mümkün mü?

Eragon başını iki yana salladı. Onları durdurmak mı... hayır. Sayılan çok fazla. Vadinin yerindeki sis katmanını hatırlayıp sırtıttı. Ama onları biraz geciktirebilirim. Gözlerini kapatıp söyleyeceği sözcükleri seçti, sise baktı ve emretti. "Gath un reisa du rakr!"

Aşağıda bir karışıklık oldu. Yukarıdan bakınca, yer ağır ağır akan dev bir nehir haline gelmiş gibi görünüyordu. Ağır sis kuşağı Urgalların önüne geçti ve fırtına bulutu gibi kalınlaşarak karanlık, ürkütücü bir duvara dönüştü. Urgallar önce tereddüt etti, sonra durdurulamaz bir koç başı gibi ilerlemeye devam ettiler. Bariyer etraflarında dönmeye devam ediyor, ön sıradakilerin görünmesini engelliyordu.

Eragon'un gücündeki tükeniş çok ani ve büyük olduğu için kalbi ölmekte olan bir kuş gibi çırpınıyordu. Gözleri yuvalarında dönerek nefes almaya çalıştı. Sihrin kendisini bırakmasını sağlamaya –hayatının akıp gittiği deliği tıkamaya– çalıştı. Vahşi bir homurtuyla kendini sihirden geri Çekerek bağlantıyı kopardı. Sihrin sarmaşıkları kafası kesilmiş yılanlar gibi zihninden kopmaya başladı, sonra isteksizce bilincinden uzaklaşıp gücünün kalıntılarına tutunmaya çalıştılar. Sis duvarı dağıldı ve bir çamur kulesi gibi yere yığıldı. Urgallar yavaşlamamıştı bile.

Eragon gevşek bir şekilde Saphira'nın üstüne yığıldı, nefes nefese kalmıştı. Brom'un söylediklerini şimdi hatırlıyordu. "Sihir mesafeden etkilenir, tıpkı bir ok ya da mızrak gibi. Bir mil uzaktaki bir şeyi kaldırmaya ya da yerinden oynatmaya çalışırsan yakındaki bir şeyden daha fazla enerjini

tüketecektir." Bunu bir daha unutmayacağım, diye düşündü keyifsizce.

En başında unutmamalıydın, dedi, Saphira anlamlı bir şekilde. Önce Gil'ead'daki toprak şimdi de bu. Brom'un söylediklerine dikkat etmedin mi sen? Böyle devam edersen kendini öldüreceksin.

Dikkat ettim, diye ısrar etti, Eragon çenesini ovuşturarak. Yalnızca aradan biraz zaman geçti ve bu konuda düşünme fırsatım olmadı. Daha önce hiç uzaktan sihir yapmamıştım, bu yüzden bu kadar zor olduğunu nereden bilebilirdim?

Saphira homurdandı. Bir dahaki sefere cesetleri diriltmeye çalışırsın sen. Brom'un bu konuda söylediklerini de unutma sakın.

Unutmam, dedi, Eragon sabırsızlıkla. Saphira yere doğru alçalıp Murtagh'ı ve atları aramaya başladı. Eragon, ona yardımcı olabilirdi, ama oturacak enerjisi bile yoktu.

Saphira küçük bir alanda durdu. Eragon atların durmuş ve Murtagh'ın çömelmiş yeri incelediğini görünce şaşırıldı. Eragon, Saphira'nın üstünden inmeyince Murtagh yanına koşup sordu. "Ne oldu?" Sesi aynı anda hem öfkeli, hem endişeli, hem de yorgundu.

"...Bir hata yaptım," dedi, Eragon dürüstçe. "Urgallar vadiye girdi. Onları şaşırtmaya çalıştım, ama sihrin kurallarından birini unuttum ve bu bana pahalıya patladı."

Murtagh kaşlarını çatarak başparmağıyla omzunun gerisini işaret etti. "Az önce kurt izleri buldum, ama ayak izleri iki elim genişliğinde ve iki üç santim derinliğinde. Burda senin için bile tehlikeli olabilecek hayvanlar var, Saphira." Ona döndü. "Ormana giremeyeceğini biliyorum, ama benim ve atların üstünde uçabilirsin. Bu şekilde canavarları bizden uzakta tutarsın. Aksi halde benden geriye yalnızca bir yüksükte rosto yapacak kadar parça kalır."

"Espri yapıyorsun değil mi, Murtagh?" dedi Eragon, gülümseyerek. Kasları titriyor, bu da dikkatini yoğunlaştırmasını zorlaştırıyordu.

"Yalnızca kara mizah." Murtagh gözlerini ovuşturdu. "Bunca zamandır bizi aynı Urgalların takip ettiğine inanamıyorum. Bize yetişmeleri için kuş olmaları gerekir."

"Saphira onların bizim gördüklerimizden daha iri olduklarını söyledi," dedi, Eragon.

Murtagh küfredip kılıcının kabzasını kavradı. "Bu her şeyi açıklıyor! Saphira, eğer haklıysan bunlar Kull, yani Urgalların seçkin tabakasıdır. Kabile reislerinin başlarında olduğunu tahmin etmeliydim. Ata binmezler, çünkü atlar ağırlıklarını taşıyamaz –hiçbirinin boyu iki buçuk metreden kısa değildir– ve günlerce koşup yine de savaşa hazır olabilirler. Bir tanesini öldürmek için beş adam gerekir. Kull savaş haricinde mağaralarından çıkmaz, bu yüzden eğer böyle bir güçle dışardaysalar büyük bir katliam bekliyorlar demektir."

"Önlerinde kalabilir miyiz?"

"Kimbilir?" dedi, Murtagh. "Güçlüler, kararlılar ve sayıları çok fazla. Onlarla karşılaşmak zorunda kalabiliriz. Eğer böyle bir şey olursa Varden'in yakınlara bize yardım edecek nöbetçiler yerleştirmiş olmasını umuyorum. Bizim becerilerimiz ve Saphira'ya rağmen onları durduranlarız."

Eragon'un başı dönüyordu. "Biraz ekmek verebilir misin? Bir şeyler yemeliyim." Murtagh hemen ekmek getirdi ona. Bayat ve sertti, ama Eragon minnetle çiğnemeye başladı. Murtagh gözlerinde endişeyle vadi duvarlarını taramaya başladı. Eragon, onun bir kaçış yolu aradığını biliyordu. "İçerlerde bir çıkış olacak."

"Tabi," dedi Murtagh zorlama bir iyimserlikle, sonra bacağına bir şaplak indirdi. "Gitmeliyiz."

"Arya nasıl?"

Murtagh omuz silkti. "Ateşi daha kötüleşti. Çırpınıp duruyor. Ne bekliyordun? Gücü tükeniyor.

Zehir daha fazla zarar vermeden onu Varden'e yetiştirmelisin."

"Seni geride bırakmam," diye ısrar etti Eragon, her lokmayla gücünü yeniden kazanarak. "Urgallar bu kadar yakındayken olmaz."

Murtagh tekrar omuz silkti. "Nasıl istersen. Ama seni uyarıyorum, benimle kalırsan ölecek."

"Böyle söyleme," dedi Eragon, Saphira'nın eyerinde doğrularak. "Onu kurtarmama yardım et.

Bunu hâlâ yapabiliriz. Bunu cana karşılık can gibi düşün... Torkenbrand'ın tazminatı."

Murtagh'ın yüzü hemen karardı. "Bu benim borcum değil. Sen." Karanlık ormanda bir boru sesi duyulunca sustu. "Daha sonra söyleyeceklerim var," dedi kısaca, atların yanına giderek. Dizginleri alıp Eragon'a öfkeli bir bakış fırlatarak uzaklaştı.

Saphira havalanırken Eragon gözlerini kapadı. Yumuşak bir yatağa uzanıp bütün sıkıntılarını unutabilmeyi diliyordu. Saphira, dedi sonunda. Isıtmak için ellerini kulaklarına kapadı. Arya'yı Varden'e götürsek nasıl olur? O güvende olduktan sonra dönüp Murtagh'ı almaya geliriz.

Varden buna izin vermez, dedi, Saphira. Urgallara Varden'in yerini bildirmeye gittiğini düşünebilirler. Güvenlerini kazanacak bir durumda gitmiyoruz onlara. Neden bütün bir Kull grubunu kapılarına kadar getirdiğimizi merak edeceklerdir.

Onlara doğruyu söyleyip bize inanmalarını umarız, dedi, Eragon.

Eğer Kull, Murtagh'a saldırırsa ne yapacağız?

Savaşacağız tabi! Onu ve Arya 'yı esir almalarına ya da öldürmelerine izin vermeyeceğim, dedi Eragon öfkeyle.

Saphira'nın sesinde bir alay gizliydi. Ne kadar soyluca. Oh, bir sürü Urgalı öldürürüz –sen sihir ve kılıcınla, ben de dişlerim ve pençelerimle– ama sonunda boşa çıkan bir çaba olur bu. Sayılan çok fazla... Onları yenemeyiz.

Ne yapacağız o zaman, diye sordu, Eragon. Arya'yı ve Murtagh'ı onların merhametlerine bırakacak değilim.

Saphira kuyruğunu sallarken ucu yüksek sesle ıslık çalıyordu. Senden bunu istemiyorum. Ama önce biz saldırırsak avantaj kazanabiliriz.

Delirdin mi? Bizi... Eragon susarak bunu düşünmeye başladı. Şaşırdıkları için bir şey yapamayacaklar.

Kesinlikle, dedi, Saphira. Güvenli bir yükseklikten büyük zararlar verebiliriz. Üzerlerine kaya atalım, diye öneride bulundu Eragon. Bu onları dağıtır.

Kafaları yeterince kalın değilse. Saphira sağa doğru yatıp hızla Beartooth Nehri'ne doğru alçaldı. Güçlü pençeleriyle orta büyüklükte bir kaya alırken Eragon yumruk büyüklüğünde birkaç taş kaptı. Taşlarla yüklenmiş bir şekilde Urgalların üstüne gelene dek havada süzüldü Saphira. Şimdi, diye bağırdı kayayı bırakarak. Kayadan füzeler ormanın tepesinden hızla geçip dallan kırarken boğuk

çatırtılar duyuldu. Bir saniye sonra vadide çığlıklar yankılandı.

Eragon, Urgalların gizlenecek yer arayarak dağıldıklarını duyunca güldü. Hadi biraz daha cephane bulalım, dedi Saphira'nın üstüne doğru eğilerek. Saphira kabul ederek nehir yatağına döndü.

Zor bir işti, ama Urgalların ilerleyişini engelleyebiliyorlardı... ancak onları tamamen durdurmaları imkânsızdı. Saphira ne zaman kaya almak için gitse Urgallar ilerliyorlardı. Buna rağmen Eragon ve Saphira'nın çabaları Murtagh'ın Urgalların ilerisinde kalmasıyla sonuçlandı.

Saatler geçerken vadi kararıyordu. Isıtacak güneş olmayınca hava, acı verecek kadar soğumuş, yerdeki sis buza dönerek ağaçlara yapışmıştı. Gece hayvanları mağaralarından çıkıp gizli gölgelerden topraklarına izinsiz giren yabancılara bakıyorlardı.

Eragon dağ yamaçlarını incelemeye devam ediyor, yolculuklarının sonunu haber verecek olan şelaleyi arıyordu. Geçen her dakika Arya'nın ölüme biraz daha yaklaştığını acıyla fark ediyordu. "Daha hızlı, daha hızlı," diye mırıldandı kendi kendine, Murtagh'a bakarak. Saphira biraz daha taş almaya giderken, önce gidip Arya'yı kontrol edelim. Gün bitmek üzere ve korkarım artık önünde saatler kaldı.

Arya'nın hayatı kaderin ellerinde artık. Sen Murtagh'la kalarak seçimi, ni yaptın; artık bunu değiştirmek için çok geç, bu yüzden bu konuda acı çekmeyi bırak... Pullarımı kaşındırıyorsun. Şu anda yapabileceğimiz en iyi şey Urgalları bombalamaya devam etmek. Eragon, onun haklı olduğunu biliyordu, fakat sözleri endişesini azaltmaya yaramıyordu. Şelaleyi aramaya devam etti, ama önlerinde her ne varsa kalın dağ sırtlarıyla gizlenmişti.

Gerçek karanlık koyu bir bulut gibi ağaçların ve dağların üstüne çökerek vadiyi doldurdu. Keskin işitme ve koku alma duyusuna rağmen Saphira bile sık ormanda Urgalların yerini belirleyemiyordu artık. Onlara yardımcı olacak ay da yoktu; ayın dağların ardından yükselmesi saatler sürerdi.

Saphira sola doğru uzun, yumuşak bir dönüş yapıp dağ sırtının etrafında süzülerek ilerledi. Eragon ilerideki belli belirsiz beyaz hattı görünce gözlerini kısıp baktı. Bu şelale olabilir mi, diye düşündü.

Hâlâ gün batımının parlaklığını taşıyan gökyüzüne baktı. Dağların karanlık silüetleri kıvrılarak bir araya geliyor ve vadinin etrafını kuşatan bir kâse biçimini alıyorlardı. Vadinin başlangıcı fazla uzakta değil, diye düşündü heyecanla, dağları işaret ederek. Sence Varden geldiğimizi biliyor mudur? Belki bize yardım etmesi için adamlarını gönderirler.

Dost muyuz düşman mı anlamadan bize yardım edeceklerini sanmıyorum, dedi Saphira birden alçalmaya başlayarak. Murtagh'ın yanına dönüyorum, artık onunla kalmalıyız. Ben Urgalları bulamadığıma göre biz farkına varmadan onun üstüne çullanabilirler.

Eragon, Zar'roc'u kınından çıkarırken savaştaki gücü olup olmadığını merak ediyordu. Saphira, Beartooth Nehri'nin soluna indi, sonra beklentiyle çömeldi. Uzaklardan şelalenin sesi geliyordu. Geliyor, dedi Saphira. Eragon kulaklarını dört açtı ve yaklaşan nal seslerini duydu. Murtagh önlerindeki atları sürerek ormandan koşarak çıktı. Onları görmesine rağmen durmadı.

Eragon, Saphira'dan yere indi, sendeleyerek Murtagh'ın hızına yetişmeye çalıştı. Saphira ağaçlar yüzünden engellenmemek için nehre giderek onları takibe başladı. Eragon haberleri veremedi önce Murtagh, "Saphira'yla Urgallara taş attığınızı gördüm... büyük bir başarıydı. Kull durdu mu yoksa geri mi döndü?"

"Hâlâ peşimizdeler, ama nerdeyse vadinin başındayız. Arya nasıl?"

"Hayatta," dedi Murtagh sert bir şekilde. Nefesi kısa kısa çıkıyordu. Sonraki sözleri aldatıcı derecede sakindi, korkunç bir ihtirası saklayan bir adaminkiler gibi. "İlerde içinden geçebileceğim bir vadi filan var mı?"

Eragon endişeyle önlerindeki dağda herhangi bir gedik görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı; bir süredir Murtagh'ın içinde bulunduğu çıkmazı düşünmemiştir. "Ortalık karanlık," dedi kaçamak bir şekilde, alçak bir dalın altından geçerek. "Bu yüzden görmemiş olabilirim, ama... hayır, yok."

Murtagh şiddetli bir küfür savurup birden durdu, atların dizginlerini onlar durana kadar çekti. "Gidebileceğim tek yerin Varden olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, ama koşmaya devam et. Urgallar nerdeyse tepemize binecek!"

"Hayır!" dedi, Murtagh öfkeyle. Parmağını Eragon'a uzattı. "Seni Varden'e gitmeyeceğim konusunda uyardım, ama sen bildiğini okudun ve şimdi beni korkunç bir durumda bıraktın! Elfin hafızasına sahip olan sensin. Neden bana buranın çıkmaz yol olduğunu söylemedin?"

Eragon bu söz bombardımanı karşısında dimdik olup karşılık verdi. Bütün bildiğim nereye gideceğimizi, arada neyin olduğu değil. Gelmeyi seçtiğin için beni suçlama."

Murtagh dişlerinin arasından soluyarak öfkeyle uzağa döndü. Eragon, onun başını önüne eğmiş hareketsiz bir biçimde durduğunu görebiliyordu. Kendi omuzları da gergindi, boynunda bir damar atıyordu. Sabırsızlanarak ellerini kalçasına koydu.

Neden durduk, diye sordu, Saphira.

Dikkatimi dağıtma. "Varden'la olan sorunun nedir? Şu anda bile gizlemeni gerektirecek kadar korkunç bir şey olamaz. Sırrını açıklamaktansa Kull'la savaşmayı mı tercih ediyorsun? Bana güvenmeye başlamadan önce bu kavgayı kaç kez yapmamız gerekecek?"

Uzun bir sessizlik oldu.

Urgallar, diye hatırlattı Saphira telaşla.

Biliyorum, dedi Eragon öfkesini engellemeye çalışarak. Ama bu işi çözmeliyiz. Çabuk, çabuk.

"Murtagh," dedi, Eragon ciddiyetle. "Ölmek istemiyorsan Varden'e gitmeliyiz. Sana nasıl tepki vereceklerine bilmeden kollarına atılmama izin verme. Gereksiz sürprizler olmadan da yeterince tehlikeli olacak zaten."

Sonunda Murtagh, Eragon'a döndü. Solukları hızlı ve sertti, köşeye sıkışmış bir kurt gibi. Durakladı, sonra acı çeken bir sesle, "Bilmeye hakkın var," dedi. "Ben... ben ilk ve son Tövbekâr olan Morzan'ın oğluyum."

İki Arada Bir Derede

Eragon'un ağzı açık kaldı. Murtagh'ın söylediklerini reddetmeye çalışırken aklı duyduklarını almıyordu. Tövbekârların hiç çocuğu olmadı, özellikle de Morzan'ın! Süvariler'e ihanet edip onları Galbatorix'e teslim eden ve hayatının geri kalanını kralın en sevdiği uşağı olarak yaşayan adam. Bu doğru olabilir miydi?

Saphira'nın yaşadığı şok ona bir saniye sonra ulaştı. Nehirden onun yanına doğru hızla gelirken ağaçlara ve çalılara çarpıyordu. Dişlerini ortaya çıkarmış, kuyruğunu tehditkâr bir şekilde sallıyordu. Her şeye hazırlıklı ol, diye uyardı Saphira, onu. Büyü yapabilir.

"Sen onun oğlu musun?" diye sordu Eragon, belli etmeden Zar'roc'u almaya çalışarak. Benden ne istiyor olabilir? Gerçekten kral için mi çalışıyor?

"Bu benim seçimim değildi!" diye bağırdı Murtagh, yüzü acıyla çarpılarak. Umutsuz bir havayla giysilerini parçalayıp gömleğini yırttı, çıplak göğsünü ortaya çıkardı. "Bak!" diye yalvararak sırtını Eragon'a döndü.

Eragon tereddütle öne doğru eğildi, karanlıkta görmek için gözlerini iyice zorladı. Murtagh'ın kaslı ve bronz teni sağ omzundan sol kalçasına kadar uzanan düğüm düğüm beyaz bir yara vardı... korkunç bir acının kanıtıydı bu yara.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu, Murtagh buruk bir sesle. Sanki sırrını sonunda açıkladığı için rahatlamış gibi hızlı hızlı konuşuyordu artık. "Bu yarayı aldığımda yalnızca üç yaşındaydım. Sarhoşluk cinnetlerinden birinde Morzan yanımdan koşarak geçerken kılıcını bana fırlattı. Sırtım senin şu anda taşıdığın o kılıçla yarıldı –Brom babamın cesedinden çalana kadar miras olarak almayı beklediğim tek şeydi o kılıç. Ama sanırım şanslıyım– yakınlardaki bir şifacı beni ölmekten kurtardı. Şunu anlamalısın ki imparatoru ya da kralı sevmiyorum. Onlarla bir bağım yok ve sana bir zarar verme niyetinde değilim!"

Neredeyse çıldırmış gibi söylüyordu bunları.

Eragon elini huzursuzca Zar'roc'un kabzasından çekti. "O zaman senin baban," dedi titrek bir sesle. "Şey tarafından öldürüldü..."

"Evet, Brom," dedi, Murtagh. Kayıtsız bir edayla gömleğini düzeltilti. Arkalarından gelen boru sesi Eragon'u harekete geçirdi, "Hadi, benimle koş." Murtagh atların dizginlerini sallayarak onları yorgun bir koşuya zorladı. Gözleri dimdik ileri dikilmişti. Arya eyerde gevşek bir şekilde hopluyordu. Saphira, Eragon'un yanındaydı, uzun bacaklarıyla onlara kolayca uyum sağlıyordu. Nehir yatağında bir engelle karşılaşmadan koşabilirsin, dedi Eragon sık dalların arasından geçmede zorlanan Saphira'ya. Seni onunla bırakmam.

Eragon, Saphira kendisini koruduğu için memnundu. Morzan'ın oğlu! Koşarken, "Hikâyene inanmak zor," dedi. "Yalan söylemediğini nereden bileyim?"

"Neden yalan söyleyeyim?"

"Sen..."

Murtagh hemen sözünü kesti. "Şu anda hiçbir şey kanıtlayamam. Varden'e varana kadar şüphelenmeye devam et. Beni hemen tanıyacaktıdır."

"Şunu bilmeliyim," dedi, Eragon ısrarla. "İmparatora hizmet ediyor musun?"

"Hayır. Ve eğer ediyor olsaydım seninle yolculuk ederek ne başarabilirdim? Seni esir alacak ya da öldürecek olsam hapiste bırakırdım."

Murtagh düşmüş bir kütüğün üstünden geçerken tökezledi.

"Urgalları Varden'e götürüyor olabilirsin."

"O zaman neden hâlâ seninle birlikteyim? Artık Varden'in nerde olduğunu biliyorum. Kendimi onlara teslim etmemin nedeni ne olabilir? Onlara saldıracak olsam dönüp Urgallara katılırdım."

"Belki bir suikastçısın," dedi, Eragon düz bir sesle. "Belki. Bunu gerçekten bilemezsin, öyle değil mi?" Saphira, dedi, Eragon.

Kuyruğu Eragon'un başının üstüne savruldu. Sana zarar vermek isteseydi bunu uzun zaman önce yapardı.

Bir dal Eragon'un boynuna çarparak derisini sıyırıp kanamasına neden oldu. Şelalenin sesi şiddetleniyordu. Varden'e vardığımızda Murtagh'ı yakından izlemeni istiyorum. Aptalca bir şey yapabilir, onu yanlışlıkla öldürmelerini istemiyorum.

Elimden geleni yaparım, dedi, Saphira. İki ağacın arasından geçerken ağaçların kabuklarını soydu. Arkalarından tekrar boru sesi duyuldu. Eragon Urgalların karanlıkta birden ortaya çıkmalarını bekleyerek omzunun üstünden geriye baktı. Şelale ileride akmaya devam ederek gecenin seslerini bastırıyordu.

Az sonra orman sona erdi ve Murtagh atları çekip durdurdu. Beartooth Nehri'nin ağzının tam solunda kalan çakıl taşlı sahildeydiler. Derin Köstha-merna Gölü vadiyi dolduruyor, yollarını kapıyordu. Su titreşen yıldızların ışıklarıyla parlıyordu. Dağların duvarları gölün iki yanındaki birkaç adımdan geniş olmayan ince kıyı şeridine giden geçiti daraltıyordu. Gölün uzak ucunda geniş bir su tabakası karanlık bir yamaçtan aşağıya kaynayan köpüklü su birikintisine iniyordu.

"Şelaleye mi gideceğiz?" diye sordu, Murtagh gergin bir şekilde.

"Evet." Eragon önden gidip gölün sol tarafındaki yolu seçti. Ayağının altındaki çakıl taşları ıslak ve balçıkla kaplıydı. Dik vadi duvarıyla göl arasında Saphira için çok az yer vardı; iki ayağı suda yürümesi gerekiyordu.

Şelaleye giden yolun yarısında Murtagh bağırdı. "Urgallar!"

Eragon hızla dönünce ayağının altındaki taşlar saçıldı. İri figürler ormandan çıkmış, onların birkaç dakika önce bulunduğu yerde, Kostha merna'nın kıyısında belirmişlerdi. Gölün önünde toplandılar. Bir tanesi Saphira'yı işaret etti; gırtlaktan gelen sesleri suyun üstünden onlara kadar geliyordu. Grup hemen ikiye ayrılıp gölün iki kıyısında ilerlemeye başladı. Eragon ve Murtagh için kaçacak yer kalmamıştı. Dar kıyı yüzünden Urgallar tek sıra halinde yürümek zorundaydılar.

"Koş!" diye bağırdı Murtagh, kılıcını çekip atların böğürlerine vurarak. Saphira hiç haber vermeden havalanıp Urgalların üstüne hücum etti.

"Hayır!" diye bağırdı, Eragon zihninde. Geri dön! Ama Saphira onun yalvarmalarına aldırmadan devam etti. Eragon acı veren bir gayretle bakışlarını ondan ayırıp ileri atıldı, Zar'roc'u kınından çekti.

Saphira öfkeyle kükreyerek Urgallara saldırdı. Kaçışmaya çalıştılar, ama dağın kıyısında kapana

kısılmışlardı. Bir Kullu pençelerinin arasına alarak çığlıklar atan yarattığı havaya kaldırdı, sivri dişleriyle parçaladı. Bir dakika sonra kolları ve bacakları olmayan sessiz ceset göle düştü.

Kull vazgeçmeden Köstha-merna'nın etrafında yollarına devam ediyorlardı. Burun deliklerinden duman yükselen Saphira tekrar onların üzerine dalışa geçti. Kıvrılıp bükülerek üstüne gelen ok bulutundan kaçmaya çalıştı. Okların çoğu pullu böğrünü sıyrıp geçti, yalnızca birkaç sıyrığa neden oldu. Ama diğer oklar kanatlarını delerken korkunç bir şekilde kükredi.

Eragon, onun acısını hissederken kolları sızlıyordu. Onun yardımına koşmamak için kendini zor frenledi. Üzerlerine yaklaşan Urgalları görünce korku bütün damarlarına hücum etti. Daha hızlı koşmaya çalıştı, ama kasları çok yorgun, taşlar çok kaygandı.

Derken Saphira gürültülü bir şapırtıyla Köstha-merna'ya daldı. Suyun altına iyice gömülüp gölün üstünde halkalar oluşmasına neden oldu. Urgallar endişeyle ayaklarına çarpan suya baktılar. Bir tanesi anlaşılmaz bir şeyler homurdanıp mızrağıyla gölü dürttü. Su birden patladı ve Saphira'nın başı derinliklerden yükseldi. Güçlü çeneleriyle Kullun elinden bükerek kapıldığı mızrağı bir dal parçası gibi ikiye böldü. Urgalın kendisini yakalayamadan arkadaşları mızraklarını doğru savurup burnunu kanattılar.

Saphira geri çekilip öfkeyle tısladı, kuyruğuyla suyu dövmeye başladı. Mızrağını ona doğrultan öndeki Kull, onu geçmeye çalıştı, ama Saphira ağını bacaklarına doğru açıp kapayınca durmak zorunda kaldı. Bu arada gölün diğer tarafındaki Urgallar aceleyle şelaleye doğru gidiyordu.

Onları kapana kısırdım, dedi, Eragon'a kısaca. Ama acele edin... onlun uzun süre tutamam. Kıyıda okçular ona nişan almaya başlamışlardı bile. Eragon dikkatini daha hızlı gitmeye verdi, ama ayağı taşlardan kayınca öne doğru düştü. Murtagh'ın güçlü kolu onu tuttu, birbirlerinin koluna sıkıca tutunup atları yürüttüler.

Şelaleye neredeyse varmışlardı. Bir çığı andıran gürültü dayanılmazdı. Sudan oluşan beyaz duvar bayır aşağı hızla akıyor, aşağıdaki kayalara öfkeyle çarpıyor, yüzlerine kadar gelen damlacıkları etrafa sıçratıyordu. Gürültülü perdeden dört metre kadar sonra sahil genişleyerek onlara manevra yapacak yer bırakıyordu.

Bir Urgal mızrağı sırtını sıyrırken Saphira kükredi, sonra suyun altına girdi. Onun çekilmesiyle birlikte Kull tekrar uzun adımlarla ilerlemeye başladı. Yalnızca birkaç adım uzaktaydılar. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu, Murtagh soğuk bir sesle.

"Bilmiyorum. Bir düşüneyim!" diye bağırdı Eragon, Arya'nın son talimatlarını hatırlamaya çalışarak. Elma büyüklüğünde bir taş bulana kadar yeri taradı, taşı alıp şelalenin yanındaki yamaca fırlattı. "Af varden abr du Shur'tugals gata vanta!"

Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi, bu kez daha yüksek sesle bağırdı, ama yalnızca elini morartmayı başardı. Umutsuzca Murtagh'a döndü. "Kapana kısıldık..." Saphira gölden çıkıp onları buz gibi suyla ıslatırken sözleri yarıda kaldı.

Saphira sahile çıkıp savaşmaya hazır şekilde çömeldi. Atlar kaçmaya hazır şekilde geriye adım atmaya çalışıyorlardı. Eragon zihniyle onlara ulaşip sakinleştirmeye çalıştı. Tam arkanda, diye bağırdı, Saphira. Eragon dönünce öndeki Urgalın kalın mızrağını kaldırmış üstüne doğru geldiğini gördü. Yakından bakınca Kull ağaç gövdesi kalınlığında kolları ve bacaklarıyla küçük bir dev kadar iriydi.

Murtagh kılıcını çekip inanılmaz bir hızla fırlattı. Uzun silah havada bir kez dönüp şiddetli bir çatırtıyla Kullun göğsüne saplandı. Dev Urgal boğulur gibi sesler çıkararak yere düştü. Başka bir Kull saldıramadan önce Murtagh ileri atılıp cesetten kılıcını çekti.

Eragon elini kaldırıp, "Jierda theirra kalfis!" diye bağırdı. Yamaçta sert çatırtılar yankılandı. Koşan Urgalların yirmi tanesi kırılan bacaklarını tutmaya çalışarak çığıllıklarla Köstha-merna'ya düştü. Geriye kalan Urgallar düşen arkadaşlarının üstünden geçip yola devam ettiler. Eragon yorgunluğuna rağmen devam edip güç almak için elini Saphira'ya koydu.

Karanlıkta görülmesi mümkün olmayan bir dizi ok yanlarından geçip yamaca çarptı. Eragon ve Murtagh hemen eğilip başlarını korudular. Saphira zırlı yan taraflarının onları ve atları koruması için hemen yanlarına gelip onlara kalkan oldu. İkinci ok dizisi Saphira'nın pullarına çarpıp düşerken cınlama sesi havayı doldurdu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye bağırdı, Murtagh. Yamaçta hâlâ bir açıklık oluşmamıştı. "Burda kalamayız!"

Kanadının kenarına bir ok girip ince zarı yırtınca Saphira inledi. Eragon deli gibi etrafına bakıp neden Arya'nın talimatının işe yaramadığını anlamaya çalıştı. "Bilmiyorum! Olmamız gereken yer burası!"

"Emin olmak için neden Elfe sormuyorsun?" dedi, Murtagh. Kılıcını bırakıp Tornac'ın eyerinden okunu ve yayını aldı. Hızlı hareketlerle Sap' hira'nın dikenlerinin arasından ok atmaya başladı. Bir süre sonra bir Urgal suya düştü.

"Şimdi mi? Zaten ölmek üzere! Bir şey söyleyecek enerjiyi nerden bulacak?"

"Ben nerden bileyim?" diye bağırdı, Murtagh. "Ama bir şey düşünsen iyi olur, Çünkü bütün orduyu durduramayız!" Eragon, diye kükredi Saphira telaşla.

Ne!

Gölün yanlış tarafındayız! Senin aracılığınla Arya'nın hatıralarını ben de gördüm ve şimdi fark ediyorum ki burası doğru yer değil! Yeni bir ok ateşi başlarken Saphira başını göğsüne gömdü. Kuyruğuna bir ok girince acıyla büküldü. Bunadahafazladayanamayacağım! Beni parçalıyorlar!

Eragon, Zar'roc'u kınına sokup, "Varden gölün karşı kıyısında. Şelalenin içinden geçmeliyiz!" dedi. Köstha-merna'nın karşısındaki Urgalların neredeyse şelalede olduklarını korkuyla fark etti.

Murtagh'ın gözleri yollarını kapatan azgın sulara baktı. "Biz yürüyebilsek bile atları ordan asla geçiremeyiz."

"Ben bizi takip etmeleri için onları ikna ederim," diye parladı, Eragon. "Ve Saphira da Arya'yı taşıyabilir." Urgalların haykırışları ve böğürtüleri Snowfire'in öfkeyle kişnemesine neden oluyordu. Tehlikeden habersiz Elf sırtından gevşek bir şekilde sarkıyordu.

Murtagh omuz silkti. "Doğranarak ölmekten iyidir." Hemen Arya'yı taşıyan eyerin bağlarını kesti, Eragon yere kayarken kızı hemen yakaladı.

Hazırım, dedi Saphira, yarı çömelerek. Yaklaşan Urgallar, onun niyetinden emin olamayarak tereddütle beklediler.

"Şimdi!" diye bağırdı, Eragon. O ve Murtagh, Arya'yı Saphira'nın sırtına bindirip bacaklarını

eyerin kayışlarına geçirdiler. İşlerini bitirdikleri saniye Saphira kanatlarını açıp gölün üstünde havalandı. Kaçtığı görülen Urgallar peşinden uludular. Oklar karnına çarptı. Karşı kıyıdaki Kull, Saphira inmeden önce şelaleye varmak için hızlarını iki katına çıkardı.

Eragon korkan atların düşüncelerine girmek için zihniyle onlara doğru uzandı. Antik dili kullanarak şelaleden geçemedikleri takdirde ölüp Urgallara yem olacaklarını söyledi. Söylediği her şeyi anlamamalarına rağmen ne demek istediğini anladılar.

Snowfire ve Tornac başlarını yana savurup şiddetli sağanağın içine girdiler, su sırtlarına çarparken deli gibi kişniyorlardı. Çırpınarak suyun üstünde kalmaya çalıştılar. Murtagh kılıcını kınına sokup peşlerinden suya atladı; köpüklü kabarcıkların arasında başı gözden kayboldu, az sonra tekrar suyun üstüne çıktı.

Urgallar, Eragon'un hemen arkasındaydı; çakıl taşlarının üstündeki ayak seslerini duyabiliyordu. Ateşli bir savaş çığılığıyla Murtagh'ın arkasından suya atladı, soğuk su vücuduna çarpmadan bir saniye önce gözlerini kapadı.

Şelalenin müthiş ağırlığı muazzam bir güçle omuzlarına çarptı. Suyun umursamaz homurtusu kulaklarını doldurdu. Dibe doğru çekilirken dizleri kayalık göl dibine dokundu. Bütün gücüyle yeri tekmeleyip hızla suyun yüzeyine çıktı. Nefes almaya fırsat bulamadan tepesinden dökülen çavlan onu yeniden suyun altına itti.

Etrafında köpükler kabarırken görebildiği tek şey beyaz bir bulanıklıktı. Yüzeyde kalmak ve ciğerlerini rahatlatmak için çılgınca mücadele ediyordu, fakat yalnızca birkaç adım yükselmişti ki azgın sular onu yeniden engelledi. Paniğe kapılarak çırpınmaya, suyla savaşmaya çalıştı. Zar'roc ve ıslak giysileri onu iyice aşağıya çektiği için kendisini kurtaracak antik sözleri söyleyemeden gölün dibine çöktü.

Birden güçlü bir el gömleğinin arkasını kavrayıp onu sudan çekti Kurtarıcısı gölü hızlı, kısa kulaçlarla geçti; Eragon onun bir Urgal değil Murtagh olması için dua ediyordu. Yüzeye ulaşınca sendeleyerek çakıl taşlı sahile çıktılar. Eragon şiddetle titriyordu; bütün vücudu sarsılıyordu.

Sağ tarafında bir çatışma sesi duyunca bir Urgal saldırısı bekleyerek döndü. Karşı kıyıdaki – kendisinin yalnızca birkaç dakika önce durduğu yerde– canavarlar yamaçtaki yarıklardan atılan ok sağanağı altında yere düştüler. Bir grup Urgal oklarla delik olmuş şekilde karınüstü suda yüzü yordu. Eragon'un kıyısındakiler de aynı durumdaydılar. İki grup da açık taki konumlarından geriye çekilememişti, çünkü gölün dağ yamacıyla birleştiği yerlerde yeni savaşçılar ortaya çıkmıştı. En yakındaki Kullun Eragon'a doğru koşmasını engelleyen tek şey sabit ok yağmuruydu... görünmeyen okçular Urgalları onların yanına yanaştırmamaya kararlıydı.

Eragon'un yanından gelen boğuk bir ses, "Akh Gunteraz dorzâda! Ne düşünüyorlardı? Boğulabilirdiniz!" dedi. Eragon şaşkınlıkla irkildi. Yanında duran adam Murtagh değil boyu kısacık minik bir adamdı.

Cüce örgülü uzun saçlarındaki suları sıkmakla meşguldü. Göğsü güçlüydü ve kaslı kollarını göstermek için omuzlardan kesilmiş zincir zırlı bir ceket giymişti. Belindeki geniş deri kemerde bir savaş baltası asılıydı. Başında, üzerinde on iki yıldızın çevrelediği bir çekiç sembolünün bulunduğu öküz derisinden, demirli bir başlık vardı. Bu başlığa rağmen boyu yalnızca yüz yirmi santim kadardı.

Çatışmaya özlemle bakıp, "Barzul, keşke ben de onlara katılabilsen!" dedi.

Bir Cüce! Eragon, Zar'roc'u çıkarıp Saphira'yı ve Murtagh'ı aradı. Yamaçta üç buçuk metre kalınlığında iki kapı açılmış ve dağın esrarengiz derinliklerine giden neredeyse dokuz metre yüksekliğinde geniş bir tünel ortaya çıkmıştı. Alevsiz lambalar, geçiti göle yansıyan soluk mavi renkte ışıkla dolduruyordu.

Saphira ve Murtagh, acımasız görünümlü adamlar ve Cücelerle kuşatılmış olarak tünelin önünde dikiliyordu. Murtagh'ın yanında mor ve altın rengi kaftan giymiş kel ve sakalsız bir adam vardı. Boyu diğer bütün insanlardan daha uzundu ve Murtagh'ın gırtlığına bir hançer dayamıştı. Eragon gücüne uzandı, ama kaftanlı adam sert ve tehlikeli bir ses tonuyla, "Dur! Eğer sihir yaparsan, senin bir Süvari olduğunu söyleme nezaketini gösteren sevgili arkadaşını buracıkta öldürürüm. Sihir yaptığını alamayacağımı sanma. Benden hiçbir şey gizleyemezsin," dedi. Eragon konuşmaya çalıştı, ama adam hırlayıp hançeri Murtagh'ın gırtlığına biraz daha bastırdı. "Yeter! Eğer sana yapmanı söylemediğim bir şey yapar yada söylersen arkadaşın ölür. Şimdi, herkes içeri." Gözlerini Eragon'dan ayırmadan Murtagh'ı da beraberinde çekerek tünele girdi.

Saphira, ne yapmalıyım, diye sordu, Eragon hemen. Adamlar ve Cüceler atları da alıp Murtagh'ı esir alan adamın peşinden gittiler.

Onlarla git, dedi, Saphira. Ve yaşayacağımızı umut et. Etrafındakilerin endişeli bakışları altında Saphira da tünele girdi. Eragon savaşçıların bakışlarının üstünde olduğunu bilerek isteksizce onu takip etti. Kurtarıcısı olan Cüce elini belindeki baltanın sapından çekmeden yanında yürüyordu.

Son derece yorgun olan Eragon sendeleyerek dağın içine doğru yürümeye devam etti. Taş kapılar yalnızca bir fısıltıyla arkalarından kapandı. Arkasına bakınca açıklığın olduğu yerde düz bir duvar gördü. İçeride kapana kısılmışlardı. Ama acaba daha güvende miydiler?

Cevap Aranıyor

"Bu taraftan," dedi, kel adam sinirli bir şekilde. Hançeri Murtagh'ın gırtlığından çekmeden bir adım geriledi. Sonra sağa dönüp kemerli bir kapıdan kayboldu. Savaşçılar dikkatlerini Eragon ve Saphira'nın üzerinden çekmeden onu takip ettiler. Atlar farklı bir tünelden geçirildi. Günün olaylarıyla iyice sersemlemiş olan Eragon, Murtagh'ın peşinden yürüdü. Arya'nın hâlâ sırtına bağlı olduğundan emin olmak için Saphira'ya baktı. Panzehiri almalı, diye düşündü deli gibi. Skilna Bragh'ın o anda bile Elfin içindeki ölümcül amacını gerçekleştirdiğini biliyordu.

Kel adamın arkasından kemerli kapıdan geçip dar bir koridora çıktı. Savaşçılar silahlarını ona doğrultmuşlardı. Kalın tüyleri olan garip bir hayvan heykelinin önünden geçtiler. Koridor sert bir şekilde sola, ardından sağa dönüyordu. Bir kapı açıldı, Saphira'nın rahatlıkla hareket edebileceği genişlikte boş bir odaya girdiler. Kapı kapanırken tok bir güleme, ardından dışarıdan sürülen sürgünün sesi duyuldu.

Eragon, Zar'roc'u elinden bırakmadan yavaşça etrafını inceledi. Duvarlar, yer ve tavan herkesin görüntüsünü hayalet gibi yansıtan cilalı beyaz mermerden yapılmıştı. Her köşede garip fenerlerden asılıydı. "Bir yaralı var..." diye söze başladı, ama kel adamın sert bir hareketiyle susmak zorunda kaldı.

"Konuşma! Seni sınavıncaya dek konuşma." Murtagh'ı savaşçılardan birine itti, adam kılıcını onun boynuna dayadı. Kel adam ellerini yumuşak bir şekilde birleştirdi. "Silahlarını çıkarıp bana doğru yavaşça kaydır." Bir Cüce Murtagh'ın kılıcını çözüp yere attı. Zar'roc'tan ayrılmayı hiç istemeyen Eragon kınını çözüp Zar'roc'la birlikte yere bıraktı. Okunu ve yayını da yanlarına koydu, sonra bu yığını savaşçılara doğru itti. "Şimdi ejderhandan uzaklaşıp yavaşça bana yaklaş," diye emretti kel adam.

Şaşırان Eragon öne çıktı. Aralarında yarım metre kalınca adam "Orda dur!" dedi. "Şimdi zihninin etrafındaki savunmaları indir; düşünce lerini ve hatıralarını incelememe izin ver. Eğer benden bir şey gizlemeye çalışırsan istediğimi zorla alırım.. bu da seni deli eder. Eğer boyun eğ. mezsen arkadaşların ölecek."

"Neden?" diye sordu, Eragon, hayretle.

"Senin Galbatorix'in hizmetinde olmadığından emin olmak ve neden yüzlerce Urgalın kapımıza dayandığını anlamak için," diye kükredi adam. Birbirine yakın gözleri büyük bir hızla bir oraya, bir buraya gidip geliyordu. "Kimse sınanmadan Farthen Dûr'a giremez."

"Buna zaman yok. Şifacıya ihtiyacımız var!" diye itiraz etti, Eragon.

"Sessizlik!" diye kükredi adam, kaftanına ince parmaklarıyla bastırarak. "Zihnin incelenene kadar sözlerin anlamsız kalacak!"

"Ama ölüyor," diye karşılık verdi Eragon, Arya'yı işaret ederek. Tehlikeli bir durumdaydılar, ama Arya'ya bakılana dek başka bir şey yapılmasına izin veremezdi.

"Beklemek zorunda! Gerçeği öğrenene kadar kimse bu odadan çıkmayacak. Ama eğer..."

Eragon'u gölden kurtaran Cüce ileri atıldı. "Kör müsün, Egraz Carn? Ejderhanın üstünde bir Elf olduğunu görmüyor musun? Tehlikedeysen onu burda tutamayız. Ölmesine izin verirsek Ajihad ve kral kafamızı keser."

Adamın gözleri öfkeyle kısıldı. Bir süre sonra rahatlayarak sakin bir şekilde, "Elbette Orik, bunun olmasını istemeyiz," dedi. Parmaklarını şaklatıp Arya'yı işaret etti. "Ejderhadan çözün." İki insan savaşçı kılıçlarını kınlarına sokup tereddütle Saphira'ya yaklaştı. "Çabuk, çabuk!"

Adamlar Arya'yı eyerden çözüp yere yatırdılar. Adamlardan bir zünü inceleyip sert bir sesle, "Ejderha yumurtası taşıyıcısı Arya bu!" dedi.

"Ne?" dedi kel adam şaşkınlıkla. Cüce Orik'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Kel adam bakışlarını Eragon'un üstüne sabitleyip, "Açıklaman gereken çok şey var," dedi.

Eragon bütün kararlılığıyla bu bakışlara karşılık verdi. "Hapiste Skilna Bragh'la zehirlendi. Yalnızca Tûnivor'un Nektarı onu iyileştirebilir."

Kel adamın yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Ara sıra seyiren dudakları hariç hareketsiz duruyordu. "Çok güzel. Onu şifacılar götürüp neye ihtiyacı olduğunu söyleyin. Tören tamamlanana kadar ona eşlik edin. O zamana kadar sizin için başka emirlerim olacak." Savaşçılar kısaca baş sallayıp Arya'yı odadan dışarı taşıdılar. Eragon, Arya'nın yanında olabilmeyi dileyerek gidişlerini seyretti. "Bu kadar yeter, zaten çok fazla zaman kaybettik. İncelenmeye hazırlan," deyince dikkati hemen adama döndü.

Eragon bu saçsız tehditkâr adamın zihnine girmesine, bütün duygu ve düşüncelerini görmesine izin vermeyi istemiyordu, ama hiçbir direncin işe yaramayacağını biliyordu. Ortam gerilmişti. Murtagh'ın bakışları alnını deler gibiydi. Sonunda başını önüne eğdi. "Hazırım."

"Güzel, o halde..."

Birden Orik söze karıştı. "Ona zarar vermesen iyi olur, Egraz Carn, yoksa kral sana kızar."

Kel adam, ona öfkeyle baktı, sonra hafifçe gülümseyerek Eragon'a döndü. "Yalnızca direnirse." Başını önüne eğip işitilmeyen birkaç söz söyledi.

Zihinsel bir sonda kafasının içinde dolaşırken Eragon acı ve şokla yutkundu. Gözleri yuvalarında dönmeye, otomatik olarak bilincinin önüne engeller koymaya başladı. Saldırı inanılmaz derecede güçlüydü.

Bunu yapma, diye bağırdı Saphira. Saphira'nın da düşünceleri onunkilere eklenip Eragon'u güçle doldurdu. Murtagh'ı riske atıyorsun! Eragon duraksadı, dişlerini gıcırdattı, sonra kendini kalkanlarını indirmeye, zihnini bu açgözlü incelemeye karşı açmaya zorladı. Kel adamın düş kırıklığı belirgindi. Darbeleri güçlendi. Zihninden gelen güç bozucu ve sağlıksızdı; bir şeyler son derece ters gidiyordu.

Onunla savaşmamı istiyor, diye bağırdı Eragon yeni bir acı dalgası onu sarsarken. Bir saniye sonra acı azaldı, ama sonra hemen bir yenisi geldi. Saphira acıyı bastırmak için elinden geleni yapıyordu, ama o bile tamamen engelleyemiyordu.

Ona istediğini ver, dedi hemen. Ama başka her şeyi koru. Sana yardım edeceğim. Gücü benimkine eş değil; konuştuklarımızı ondan gizleyebiliyorum.

O zaman neden hâlâ canım acıyor? Acı senden geliyor.

Sonda, kafatasına saplanan bir çivi gibi daha derinlere girip bilgi ararken Eragon yüzünü buruşturdu. Kel adam çocukluk hatıralarını kabaca kavrayıp elemeye başladı. Onlara ihtiyacı yok... çıkar onu oradan, diye kükredi Eragon öfkeyle.

Seni tehlikeye atmadan bunu yapamam, dedi, Saphira. Ondan bazı şeyleri gizleyebilirim, ama bunu o oraya ulaşmadan yapmalıyım. Hızlı düşün ve gizlemek istediklerini söyle bana.

Eragon acının arasında dikkatini yoğunlaştırmaya çalıştı. Saphira'nın yumurtasını bulduğu zamandan başlayarak hatıralarını hızla taradı. Brom'la yaptıkları konuşmaları ve öğrendiği antik sözcükleri gizledi. Palancar Vadisi, Yazuac, Daret ve Teirm yolculuklarını büyük oranda dokunulmadan bıraktı. Ama Angela'nın baktığı fal ve Solebum'la ilgili hatırladığı her şeyi Saphira'nın gizlemesini istedi. Teirm'deki hırsızlıklarından, Brom'un ölümüne, Gil'ead'da hapse atılmalarına ve son olarak da Murtagh'ın gerçek kimliğiyle ilgili açıklamalarına geldi.

Eragon bunu da saklamak istiyordu, ama Saphira tereddüt ediyordu. Varden'in kimi koruma altına aldığını bilmeye hakkı var, özellikle de o kişi bir Tövbekâr'ın oğluydu.

Sen yap yeter, dedi sertçe, yeni bir acı dalgasıyla mücadele ederek. Onun maskesini çıkarana ben olmayacağım, en azından bu adama karşı.

Murtagh taranır taranmaz ortaya çıkacak, diye uyardı, Saphira.

Sen gizle.

En önemli bilgiyi gizledikten sonra Eragon'un kel adamın incelemesini bitirmesini beklemekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı. Paslı kerpetenle tırnaklarının sökölüşünü beklemek gibi bir şeydi bu. Bütün vücudu kaskatı kesilmiş, çenesi kenetlenmişti. Derisinden sıcaklık yayılıyor, boynundan aşıya ince bir ter damlası süzülüyordu. Geçen her saniyeyi dakika gibi yaşıyordu.

Kel adam, gün ışığında uzayan dikenli bir sarmaşık gibi deneyimleri arasında ağır ağır dolaşıyordu. Annesi Selena gibi Eragon'un konuyla ilgisiz olduğunu düşündüğü bir sürü şeye özel ilgi gösteriyor, acıyı sürdürmek amacıyla oralarda daha uzun süre dolaşıyordu. Eragon'un Ra'zac'la ve daha sonra da Shade'le ilgili hatıralarını incelerken çok uzun zaman geçirdi. Ancak bütün maceraları yorucu biçimde inceledikten sonra adam Eragon'un zihninden ayrıldı.

Zihinsel sonda bir kıymık gibi geri çekildi. Eragon sarsıldı, sendeledi, sonra yere yığıldı. Ama son saniyede güçlü kollar kendisini yakalayıp soğuk mermere uzattı. Orik'in arkasından, "Çok ileri gittin! Bunun için yeterince güçlü değildi," dediğini duydu.

"Yaşayacak. Bütün gereken de bu," dedi kel adam ters bir şekilde. Öfkeli bir homurtu sordu. "Ne buldun?"

Sessizlik.

"Ee, güvenilir mi değil mi?"

Adam gönülsüzce açıkladı. "O... düşmanınız değil." Odada belirgin bir rahatlama oldu.

Eragon'un gözleri titreyerek açıldı. Yavaşça doğruldu. "Sakin ol," dedi Orik, kalın kolunu omzuna dolayarak kalkmasına yardım ederken. Eragon dengesiz bir şekilde yalpalarken öfkeyle kel adama baktı. Saphira'nın boğazından alçak sesli bir homurtu yükseldi.

Kel adam onlara aldırmadı. Hâlâ gırtlığında kılıçla bekleyen Murtagh'a döndü. "Sıra sende." Murtagh gerilip başını iki yana salladı. Kılıç boynunu hafifçe kesti. Kan akmaya başladı. "Hayır."

"Reddedersen korunmayacaksın."

"Eragon'un güvenilir olduğu anlaşıldı, o yüzden beni etkilemek için onu öldürmekle tehdit

edemezsin. Bu yüzden söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey zihnimi sana açmamı sağlamaz."

Adam alaycı bir şekilde kaşı olması gereken, ama olmayan bölgeyi havaya kaldırdı. "Ya senin hayatın? Seni bununla tehdit edebilirim."

"Bir işe yaramaz," dedi, Murtagh taş gibi. Bunu o kadar büyük bir inançla söylemişti ki sözlerinden şüphe etmek imkânsızdı.

Kel adamın nefesi öfkeyle patladı. "Başka seçeneğin yok!" Bir adım öne çıkıp elini Murtagh'ın alınına koydu, kıpırdamaması için elini sıktı Murtagh gerildi, yüzü bir demir gibi sertleşti, yumrukları sıkıldı, boynundaki bütün kaslar fırladı. Saldırıya bütün gücüyle karşı koyduğu belliydi. Kel adam bu direnç karşısında öfke ve düş kırıklığıyla dişlerini gösterdi; parmakları acımasızca Murtagh'ın alınına gömüldü.

Eragon ikisi arasındaki savaşı iyi anladığı için Murtagh'a acıyarak yüzünü buruşturdu. Ona yardım edemez misin, diye sordu Saphira'ya.

Hayır, dedi Saphira yumuşak bir şekilde. Kimseyi zihnine kabul etmiyor.

Orik bu çatışmayı seyrederken kaşlarını çattı. "If carnz orodüm," diye mırıldandı, sonra ileri atılıp haykırdı. "Bu kadar yeter!" Kel adamın kolunu tutup cüssesinden beklenmeyen bir güçle Murtagh'dan uzaklaştırdı.

Kel adam sendeleyerek geriledi, sonra öfkeden deliye dönmüş bir şekilde Orik'e döndü. "Bu ne cüret?" diye bağırdı. "Sen benim liderliğimi sorguluyorsun, kapıları izinsiz açıyorsun ve şimdi de bu! Hainlik ve küstahlıktan başka bir şey yapmıyorsun. Artık kralının seni koruyacağını mı sanıyorsun?"

Orik dimdik karşılık verdi. "Sen onların ölmelerine izin verecektin! Biraz daha bekleseydim Urgallar onları öldürecek." Soluk soluğa kalmış olan Murtagh'ı işaret etti. "Bilgi almak için ona işkence etmeye hakkımız yok! Ajihad buna izin vermez. Süvari'yi inceleyip güvenilir buldukta sonra buna gerek yok. Ve onlar bize Arya'yı getirdiler."

"Sen onun meydan okunmadan içeri alınmasına izin mi vereceksin? Hepimizi riske atacaktı kadar büyük bir aptal mısın?" diye sordu kel adam. Sesini hafifçe bastırılmış, bakışları ölüm saçıyordu; Cüceyi parçalara ayırmaya hazır gibiydi.

"Sihir yapabiliyor mu?"

"Yani..."

"Sihir yapabiliyor mu?" diye kükredi Orik, derin sesi odada yankılanarak Kel adamın yüzünde tüm ifadeler silindi. Ellerini sırtında birleştirdi.

"Hayır."

"O halde neden korkuyorsun? Kaçması mümkün değil ve hepimiz burdayken bir şeytanlık yapamaz, özellikle de eğer senin güçlerin söylediğin kadar büyükse. Ama sen beni dinleme; ne yapılmasını istediğini Ajihad'a sor."

Kel adam yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Orik'e bir an baktı, sonra tavana bakıp gözlerini kapadı. Dudakları sessizce kıpırdarken omuzlarına garip bir katılık yerleşti. Sert bir şekilde kaşlarını çatınca gözlerinin üstündeki soluk renkli deri kırıştı, parmakları görünmez bir düşmanı boğuyormuş gibi sıkıldı. Birkaç dakika bu şekilde sessiz bir iletişim halinde kaldı.

Gözlerini yeniden açtığında Orik'i umursamayıp savaşıtlara, "Artık gidin!" diye bağırdı. Adamlar kapıdan çıkarken Eragon'a soğuk bir sesle, "İncelememi tamamlayamadığım için sen ve... arkadaşın bu gece burda olacaksınız. Gitmeye kalkarsa öldürülecek," dedi. Bu sözler üzerine topuklarının üstünde dönüp soluk kafatası fenerin ışığında parlayarak odadan çıktı.

"Teşekkürler," diye Orik'e fısıldadı, Eragon.

Cüce homurdanarak, "Yiyecek bir şeyler göndereyim," dedi. Alçak sesle bir şeyler mırıldanıp başını iki yana sallayarak dışarı çıktı. Kapının dışındaki sürgü yeniden sürüldü.

Eragon günün heyecanı ve zorunlu yolculukları yüzünden kendini garip bir şekilde hayal âlemindeymiş gibi hissederek oturdu. Gözkapakları ağırlaşmıştı. Saphira yanına yerleşti. Dikkatli olmalıyız. İmparatorluk ta olduğu kadar burada da düşmanımız var gibi görünüyor. Eragon konuşamayacak kadar yorgun olduğu için başını salladı.

Gözleri donuk ve boş bakan Murtagh uzaktaki duvara yaslanarak parlak yere doğru kaydı. Kanamayı durdurmak için kolunu boynundaki kesiğe bastırdı. "İyi misin?" diye sordu, Eragon. Murtagh kısaca baş salladı. "Senden bir şey öğrendi mi?"

"Hayır."

"Onu nasıl engelleyebildin? O kadar güçlü ki?"

"Ben... ben iyi eğitildim." Sesinde buruk bir ton vardı.

Her yanı sessizlik kapladı. Eragon'un bakışları köşede asılı duran fenerlerden birine kaydı.

Düşünceleri bir süre gezindikten sonra birden, "Kim olduğunu söylemedim onlara," dedi.

Murtagh rahatladı. Başını önüne eğdi. "Bana ihanet etmediğin için teşekkürler."

"Seni tanımadılar."

"Evet."

"Ve sen hâlâ Morzan'ın oğlu olduğunu söylüyorsun."

"Evet," dedi, Murtagh içini çekerek.

Eragon bir şey söylemeye kalktı, ama eline sıcak bir sıvı dökülünce durdu. Bakınca elinden aşağıya koyu renk kan damlalarının yuvarlandığını görüp şaşırdı. Saphira'nın kanadından damlıyordu. Seni unuttum. Yaralanmıştın, dedi heyecanla. Büyük bir çaba sarf ederek ayağa kalktı.

Dikkatli ol. Bu kadar yorgunken hata yapmak çok kolaydır.

Biliyorum. Saphira kanatlarından birini açıp yere uzattı. Murtagh, Eragon'un elini sıcak mavi zarın üstünde gezdirip okla açılan bir deli bulduğunda, "Waise heill," demesini seyretti. Neyse ki burnundakiler dâhil bütün yaralar kolay iyileşen türdendi.

İş tamamlanınca Eragon sık sık soluyarak Saphira'nın yanına yere çöktü. Onun iri kalbinin gümbürtüyle attığını duyabiliyordu. "Umarım yakında yiyecek getirirler," dedi, Murtagh.

Eragon omuz silkti. O kadar yorgundu ki acıktığını hissetmiyordu. Zar'roc'un boşluğunu fark ederek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden burdasın?"

"Ne?"

"Eğer gerçekten Morzan'ın oğluyun Galbatorix senin Alagaesia'da özgürce dolaşmana izin vermezdi. Ra'zac'ı kendin bulmayı nasıl basardın? Neden Tövbekârların çocuğu olduğunu duymadım hiç? Ve burda ne arıyorsun?" Sesi neredeyse bağırırçasına çıkmıştı sonunda.

Murtagh elini yüzünde dolaştırdı. "Uzun hikâye."

"Bir yere gitmiyoruz nasıl olsa," diye karşılık verdi, Eragon. "Vakit çok geç oldu."

"Yarın vakit olmayabilir."

Murtagh kollarını bacaklarına dolayıp çenesini dizlerine koydu, yere bakarken ileri geri sallanmaya başladı. "Şey değil..." dedi, sonra durdu. "Sözümün kesilmesini istemiyorum... bu yüzden rahatına bak. Hikâyem biraz zaman alacak." Eragon, Saphira'nın yanına yaslanıp başını salladı. Saphira ikisini de ilgiyle seyrediyordu.

Murtagh önce duraklayarak anlatmaya başladı, ama konuştuğuca sesi güç ve güven kazandı.

"Bildiğim kadarıyla... On Üç Uşağın ya da dedikleri gibi Tövbekârların tek çocuğuyum. Başkaları da olabilir, çünkü On Üç'ün istedikleri her şeyi saklama güçleri vardı, ama daha sonra açıklayacağım nedenlerden dolayı başka çocuk olduğunu sanmıyorum.

"Annem ve babam küçük bir köyde tanışmışlar –neresi olduğunu hiç öğrenemedim– babam kralın işi için yolculuktaymış. Morzan anneme nezaket göstermiş, bunun onun güvenini kazanmak için bir hile olduğuna hiç kuşum yok ve sonra o giderken annem de ona eşlik etmiş. Bir süre birlikte yolculuk yapmışlar ve işin doğası gereği annem ona derinden âşık olmuş. Morzan bunu öğrenince çok sevinmiş, çünkü bu ona işkence yapması için sayısız fırsat verdiği gibi kendisine ihanet etmeyecek bir hizmetçi kazanma avantajına da sahip olmuş. Bu yüzden Morzan, Galbatorix'in sarayına döndüğünde annem onun en fazla güvendiği aracı olmuş. Annemi gizli sırlarını taşıması için kullanmış ve ona basit sihirler öğretmiş. Bu sihirler annemin görünmeden orda kalmasına ve zaman zaman insanlardan bilgi almasına yardımcı olmuş. Morzan, annemi On Üç'ün geri kalanından korumak için elinden geleni yapmış, ona karşı bir şey hissettiğinden değil, ellerine fırsat geçse onu kendisine karşı kullanırlar diye... Üç yıl boyunca işler bu şekilde yürümüş, annem hamile kalana dek."

Murtagh burada durup saçlarıyla oynamaya başladı. Sonra hızlı hızlı konuşmaya devam etti:

"Babam çok kurnaz bir adamdı. Hamileliğin bebek –yani ben– bir yana annemi de kendisini de tehlikeye atacağını biliyordu. Bu yüzden annemi bir gece saraydan kaçırıp kalesine götürdü. Oraya varınca birkaç seçilmiş hizmetçi dışında oraya kimsenin girmemesini sağlayacak güçlü büyüler yaptı. Bu şekilde hamilelik Galbatorix hariç herkesten gizli tutuldu.

"Galbatorix On Üç'ün hayatıyla ilgili bütün ayrıntıları biliyordu: dalaverelerini, savaşlarını –ve en önemlisi– düşüncelerini. Birbirleriyle çatışmalarını zevkle seyrediyor, sırf kendi eğlencesi için bazen birine, bazen diğerine yardım ediyordu. Ama nedense benim varlığımı hiç açıklamadı.

"Zamanında doğdum ve annemin Morzan'ın yanına dönebilmesi için bir sütanneye verildim. Annemin başka seçeneği yoktu. Morzan, onun birkaç ayda bir beni ziyaret etmesine izin veriyordu, ama onun dışında ayrıydık. Üç yıl daha böyle geçti... bu arada... sırtımdaki o yarayı açtı.

"Morzan, Saphira'nın yumurtasını aramak için çağrılmasaydı erkeklığe kadar bu şekilde gidebilirdim. Babam gider gitmez geride kalan annem ortadan kayboldu. Kimse nereye gittiğini ya da nedenini bilmiyor. Kral onu bulmaya çalıştı, ama adamları izini bulamadı... bunun nedeninin Morzan'ın eğitimi olduğuna kuşku yok.

"Ben doğduğum zaman On Üç'ten yalnızca beşi hâlâ hayattaydı Morzan gidene kadar bu sayı üçe inmişti; sonunda Gil'ead'da Bronn'la karşılaştığında bir tek Morzan kalmıştı. Tövbekârlar birkaç şekilde öldüler: intihar, tuzak, aşırı büyü yapma... ama büyük oranda Varden yüzünden.

"Ama Morzan'ın ve diğerlerinin ölüm haberi bize ulaşmadan annem döndü. Ortadan kaybolmasının üstünden aylar geçmişti. Sağlığı kötüydü, sanki ciddi bir hastalığa yakalanmıştı. Ve gitgide daha da kötüleşiyordu. On beş gün içinde öldü."

"Sonra ne oldu?"

Murtagh omuz silkti. "Büyüdüm. Kral beni saraya getirip yetişmem için gerekli düzenlemeleri yaptı. Onun dışında beni rahat bıraktı."

"O zaman neden ordan ayrıldın?"

Murtagh boğuk bir kahkaha attı.

"Kaçtın desen daha doğru olur. Son doğum günümde, on sekizime bastığımda kral beni özel bir akşam yemeği için kendi bölümüne çağırdı. Bu beni şaşırtmıştı, çünkü ben kendimi saraydan hep uzak tutmuştum ve onunla nadiren karşılaşırdım. Daha önce konuşmuştuk, ama hep diğer soyluların kulak misafiri olduğu yerlerde.

"Kuşkusuz reddetmenin akılsızlık olacağını düşünerek bu teklifi kabul ettim. Yemek muhteşemdi, ama siyah gözleri bir dakika olsun üstümden ayrılmadı. Bakışları endişe vericiydi; sanki yüzümde gizli bir şeyler arıyor gibiydi. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum, bu yüzden nazik bir şekilde sohbet etmek için elimden geleni yaptım, ama o konuşmayı reddediyordu, sonunda ben de çaba sarf etmeyi bıraktım.

"Sonunda yemek bitince konuşmaya başladı. Daha önce sesini hiç duymadım, bu yüzden sana nasıl olduğunu anlatmam çok zor. Sözleri büyüleyiciydi, sanki bir yılanın kulaklarıma yaldızlı yalanlar fısıldaması gibi. Hayatımda duyduğum en ikna edici ve korkutucu adamdı. Bir hayali vardı: bir imparatorluk fantezisi. Ülkenin her yerinde büyük savaşçılar, sanatçılar, müzisyenler ve filozoflarla dolu güzel şehirler kurulacaktı. Urgallar sonunda yok edilecekti. İmparatorluk Alagaesia'nın dört köşesini de dolduracak kadar genişleyecekti. Huzur ve refah artacak, ama daha da güzeli Galbatorix'in topraklarını yönetmek üzere Süvariler geri gelecekti.

"Büyülenerek saatlerce onu dinledim. Sözleri bittiğinde Süvariler'in nasıl geri geleceğini sordum, çünkü geride hiç ejderha yumurtası kalmadığını herkes biliyordu. Galbatorix o zaman hareketsiz kalıp düşünceli bir şekilde bana baktı. Uzun bir süre sustu, sonra elini uzatıp, 'Arkadaşım, oğlu, sen bu cenneti yaratmak için bana hizmet edecek misin?' diye sordu.

"Onun ve babamın iktidara yükselişinin tarihini bilmeme rağmen çizdiği tablo o kadar büyüleyici, o kadar baştan çıkarıcıydı ki, kayıtsız kalmam mümkün değildi. Bu görev için büyük bir heves duydum ve heye. canla ona söz verdim. Belirgin biçimde memnun olan Galbatorix beni kutsayıp, 'Gerektiğinde seni çağıracağım,' diye beni gönderdi.

"Aradan birkaç ay geçti. Beni çağırdığında bütün o eski heyecanımın geri geldiğini hissettim. Yine özel olarak buluştuk, ama bu kez şirin ya da büyüleyici değildi. Varden güneyde üç tugayı tahrip etmişti ve gazabı çok şiddetliydi. Bana korkunç bir sesle bir müfreze alıp asilerin zaman zaman gizlendiği bilinen Cantos'u tahrip etmemi söyledi. Ordaki insanlara ne yapacağımızı ve suçlu olup olmadıklarımızı nerden bileceğimizi sorduğumuzda, 'Hepsi hain! Onları kazıklarda yakıp küllerini

gübreyle gömün!" diye bağırdı. Öfkeyle söylenmeye, düşmanlarına küfürler savurup ülkeyi kendisine karşı kötü niyet besleyen herkesten nasıl temizleyeceğini anlattı.

"Ses tonu öncekinden o kadar farklıydı ki; insanların sadakatini kazanacak merhamete ya da öngörüye sahip olmadığını ve ülkeyi yalnızca kendi tutkularının rehberlik ettiği acımasız bir güçle yöneteceğini fark etmeye başladım. O anda ondan ve Urû'baen'den sonsuza dek kaçmaya karar verdim.

"Yanımdan ayrılır ayrılmaz ben ve sadık uşağım Tornac'la birlikte kaçmaya hazırlandık. O gece ayrıldık, ama Galbatorix her nasılsa bu hareketimi bekliyordu ve askerlerini kapıların dışına dikmişti. Ah, soluk fa ner ışığında kılıcım nasıl da kanla parlıyordu. Adamları yendik... ama o arada Tornac öldürüldü.

"Yalnız ve kederli bir şekilde eski bir arkadaşımın yanına kaçtım, beni evinde sakladı. Saklanırken her dedikoduyu dinleyip Galbatorix'in hareketlerini önceden tahmin etmeye ve geleceğimi planlamaya çalıştım. Bu süre zarfında Ra'zac'ın birini yakalamaya ya da öldürmeye gönderildiği söylentisi bana ulaştı. Kralın Süvariler'le ilgili planlarımı hatırlayıp belki bir ejderha bulurlar diye Ra'zac'ı bulmaya ve takip etmeye karar verdim... İşte seni böyle buldum... başka sırrım yok."

Gerçeği söyleyip söylemediğini hâlâ bilmiyoruz, diye uyardı, Saphira.

Biliyorum, dedi, Eragon. Ama neden bize yalan söylesin? Deli olabilir.

Sanmıyorum. Eragon bir parmağını Saphira'nın pulları üstünde dolaştırıp ışığı yansıtmasını seyretti. "Peki neden Varden'e katılmıyorsun? Sana bir süre güvenmeyebilirler, ama sadakatini kanıtladıktan sonra sana saygı gösterirler. Hem bir bakıma onlar senin müttefikin değil mi? Kralın hükümdarlığına son vermek istiyorlar. Sen de bunu istemiyor musun?"

"Sana her şeyi heceleyerek mi anlatmam gerekiyor?" diye sordu, Murtagh. "Galbatorix'in nerde olduğumu öğrenmesini istemiyorum. Eğer insanlar onun düşmanlarıyla işbirliği yaptığını –ki bunu hiç yapmadım– anlatmaya başlarsa yerimi öğrenmesi an meselesi. Bu asiler yalnızca kralı devirmeye değil, imparatorluğu yok etmeye çalışıyorlar... ve ben bunun olmasını istemiyorum. Bu, kargaşa ve anarşi doğurur. Kral hatalı, evet, ama sistemin kendisi sağlam. Varden'in saygısını kazanmaya gelince: Ha! Kendimi gösterdiğim an bana bir suçlu gibi davranacaklardır. Ayrıca birlikte yolculuk yaptığımız için senden de kuşkulananacaklardır!"

Haklı, dedi, Saphira.

Eragon, ona aldırmadı. "Durum o kadar da kötü değil," dedi iyimser olmaya çalışarak. Murtagh alaycı bir şekilde gülüp uzaklara baktı. "Eminim onlar..." Kapı bir el genişliğinde açılıp aradan iki kâse uzatılınca sözleri yarıda kaldı. Ardından bir somun ekmek ve büyük bir parça çiğ et geldi, sonra kapı tekrar kapandı.

"Nihayet!" diye homurdandı Murtagh yiyeceklere doğru giderek. Eti Saphira'ya attı, Saphira havada kapıp bir lokmada yuttu. Murtagh ekmeği ikiye bölüp yarısını Eragon'a uzattı, kâsesini alıp bir köşeye çekildi.

Sessizce yemeklerini yediler. Murtagh, "Ben uyuyacağım," diyerek kasesini bir kenara bıraktı.

"İyi geceler," dedi, Eragon. Saphira'nın yanına uzanıp ellerini başının altına koydu. Saphira uzun boynunu onun yanına getirerek kuyruğunu bir kedi gibi kıvırdı. Kanatlarından birini mavi bir çadır gibi üstüne örttü.

İyi geceler ufaklık.

Eragon'un dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama çoktan uykuya dalmıştı.

Tronjheim'in İhtişamı

Eragon kulağında bir homurtu duyunca hemen doğrulup oturdu. Saphira hâlâ uyuyordu, gözleri gözkapaklarının altında dolaşıyor, üst dudağı dişlerini gösterecekmiş gibi titriyordu. Eragon gülümsedi, ama Saphira tekrar homurdanınca irkildi.

Rüya görüyor olmalı, diye düşündü. Onu bir dakika kadar seyrettikten sonra kanadının altından dikkatlice sıyrıldı. Ayağa kalkıp gerindi. Oda serindi, ama rahatsız edici düzeyde değildi. Murtagh uzak köşede sırt üstü yatıyordu, gözleri kapalıydı.

Eragon, Saphira'nın etrafından dolaşırken Murtagh kıpırdandı. "Günaydın," dedi sessizce doğrularak.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye sordu, Eragon alçak sesle.

"Bir süredir. Saphira'nın seni daha önce uyandırmamış olmasına şaşırımdım."

"Bir fırtınada bile uyuyabilecek kadar yorgundum," dedi, Eragon. Murtagh'ın yanına oturup başını duvara yasladı. "Saatin kaç olduğunu bitiyor musun?"

"Hayır. Burda saati anlamak imkânsız."

"Bize bakmaya kimse geldi mi?"

"Hayır."

Kıpırdamadan ve konuşmadan bir süre oturdular. Eragon kendini Murtagh'a garip bir şekilde bağlı hissediyordu. Onun... onun mirası olması gereken kılıcı taşıyorum. Pek çok açıdan birbirimize benziyoruz, ama görünüşümüz ve yetişme tarzımız tamamen farklı. Murtagh'ın yarasını düşü nüp titredi. Nasıl bir adam çocuğuna böyle bir şey yapabilir ki?

Saphira başını kaldırıp görüşünü düzeltmek için gözlerini kırıştırdı Havayı koklayıp kocaman esnedi, pürtüklü dilinin ucu geriye doğru kıvrıldı Bir şey oldu mu? Eragon başını iki yana salladı. Umarım bana dünkü çerezden daha fazla yemek verirler. Bir inek sürüsünü yiyebilecek kadar açım. Seni doyuracaklardır, diye ona güvence verdi, Eragon. Doyursalar iyi olur. Saphira kapının yanına oturup kuyruğunu sallayarak beklemeye başladı. Eragon gözlerini kapatıp dinlenmenin tadını çıkardı. Bir süre daha uyuduktan sonra kalkıp odada dolaştı. Camı sıkılınca fenerlerden birini inceledi. Bir limonun iki katı büyüklüğünde gözyaşı biçiminde tek parça camdan yapılmıştı ve içi titreşmeyen yumuşak mavi ışıkla doluydu. Camın etrafını dört ince metal parçası sarıyor, tepede birleşerek bir kanca, en altta da üç zarif ayak oluşturuyorlardı. Bütün parça çok güzeldi.

Odanın dışından gelen sesler Eragon'un incelemesini kesti. Kapı açıldı ve bir düzine savaşçı içeri girdi. İlk adam Saphira'yı görünce şöyle bir yutkundu. Arkalarından Orik ve kel adam girdi.

"Varden'in lideri Ajihad sizi çağırıyor," dedi, kel adam. "Yemek yemeniz gerekiyorsa yürürken yiyin." Eragon ve Murtagh yan yana durup ona tedbirli bir şekilde baktılar.

"Atlarımız nerde? Ve kılıcımla okumu geri alabilecek miyim?" diye sordu, Eragon.

Kel adam küçümsercesine baktı ona. "Silahlarınız eğer Ajihad uygun görürse size iade edilecek, daha önce değil. Atlarınıza gelince, tünelde bekliyorlar. Şimdi bizimle gelin!"

Adam gitmek üzere dönerken Eragon sordu. "Arya nasıl?"

Kel adam duraksadı. "Bilmiyorum. Şifacılar hâlâ yanında," dedi ve Orik'le birlikte odadan çıktı. Savaşçılardan biri işaret etti. "Önce sen git." Eragon ardında Saphira ve Murtagh'la kapıdan çıktı.

Bir gece önce geçtikleri koridordan, tüylü hayvan heykellerinin yanından geçtiler. Dağa ilk girdikleri dev tünele vardıklarında kel adam Tornac ve Snowfire'ın dizginlerini tutan Orik'le birlikte bekliyordu.

"Tünelin ortasına doğru tek sıra halinde yürüyün," diye talimat verdi kel adam. "Başka bir yere gitmeye çalışırsanız durdurulacaksınız." Eragon, Saphira'nın sırtına tırmanmaya kalkınca adam bağırdı. "Hayır! Ben sana aksini söyleyene dek atna bin."

Eragon omuz silkip Snowfire'ın dizginlerini aldı. Eyere atladı Snowfire'ı Saphira'nın önüne geçirirken ona, yardımına ihtiyacım olabilir, yanımda kal, dedi.

Peki.

Murtagh, Saphira'nın arkasından Tornac'a bindi. Kel adam küçük sırayı inceleyip savaşçılara işaret etti, adamlar ikiye bölünüp Saphira'dan mümkün olduğunca uzak durarak etraflarını sardılar. Orik ve kel adam grubun başına geçtiler.

Kel adam onlara bir kez daha baktıktan sonra iki kez el çırpıp yürümeye başladı. Eragon, Snowfire'ın böğrüne hafifçe dokundu. Bütün grup dağın merkezine doğru ilerledi. Atların nalları sert yere çarparken çıkan sesler tünel boyunca yankılanıyor, boş geçitte daha da yüksekmiş gibi duyuluyordu. Düz duvarlarda tek tük kapılar göze çarpıyordu, ama hepsi kapalıydı.

Eragon inanılmaz bir beceriyle oyulmuş olan tünelin büyüklüğüne hayretle bakıyordu... duvarlar, yerler, tavan kusursuz bir titizlikle yapılmıştı. Duvarlar tabana tam bir dik açıyla iniyor ve görebildiği kadarıyla tünel rotasından bir santim bile sapmıyordu.

Yolda ilerlerken Eragon'un Ajihad'la tanışma konusundaki beklentisi artıyordu. Varden'in lideri imparatorluktaki insanlar için görülmesi kolay olmayan bir kişiydi. Yaklaşık yirmi yıl önce iktidara gelmişti ve o bandan beri Kral Galbatorix'e karşı şiddetli bir savaş içindeydi. Kimse nereden geldiğini ya da neye benzediğini bilmiyordu. Usta bir strateji uzmanı ve acımasız bir dövüşçü olduğu söyleniyordu. Böyle bir şöhret karşısında nasıl karşılanacaklarını merak ediyordu Eragon. Yine de Brom'u onlara hizmet edecek kadar Varden'e güvendiğini bilmek korkuların azaltıyordu.

Orik'i tekrar görmek aklına yeni korkular getirdi. Tünel belli ki, Cücelerin işiydi –başka kimse böyle becerikli bir şekilde kazamazdı orayı– ama Cüceler Varden'in bir parçası mıydı, yoksa yalnızca onlara sığınak mı sağlıyorlardı? Ve Orik'in sözünü ettiği kral kimdi? Ajihad mıydı? Eragon anlamıştı. Varden yeraltına saklanarak yakalanmaktan kaçınıyordu? Ama ya Elfler? Onlar neredeydi?

Kel adam neredeyse bir saat boyunca durup dinlenmeden onları tünelde yürüttü. Şimdiden bir fersah ilerlemişsinizdir, diye düşündü, Eragon. Belki bizi bütün dağın içinden geçirecekler! En sonunda önlerinde yumuşak beyaz bir parıltı belirdi. Gözlerini kısarak ışığın kaynağını görmeye çalıştı, ama ayrıntıları göremeyecek kadar uzaktı. Yaklaştıkça parıltının gücü arttı.

Artık kırmızı ve mor renkte yakutlar sıralanıyordu duvar boyunca. Sütunların arasında asılı duran sayısız fener havayı akıcı bir parlaklıkla dolduruyordu. Sütunların tabanlarını süsleyen altın şeritler erimiş ipler gibi uzanıyordu. Tavanlara oyulmuş kuzgun başları açık gagalarıyla çılglık atıyor gibiydi. Koridorun sonunda devasa büyüklükteki iki siyah kapıyı belirginleştiren gümüş çizgiler iki yana uzanan yedi uçlu tacı tasvir ediyordu.

Kel adam durup elini kaldırdı. Eragon'a döndü. "Sen şimdi ejderhanın üstünde içeri gireceksin. Uçup kaçmaya kalkışma. Seni izleyen insanlar olacak, bu yüzden kim ve ne olduğunu unutma." Eragon, Snowfire'dan inip Saphira'nın sırtına tırmandı. Galiba bizimle gösteriş yapmak istiyorlar, dedi, Saphira, Eragon eyere yerleşirken.

Göreceğiz. Keşke Zar'roc'um yanımda olsaydı, diye cevap verdi, Eragon bacaklarının etrafındaki kayışları sıkarak.

Varden'le ilk karşılaşmada Morzan'ın kılıcını taşımaman daha iyi. Doğru. "Ben hazırım," dedi Eragon, omuzlarını dikleştirerek.

"Güzel," dedi, kel adam. O ve Orik, Saphira'nın iki yanına geçip Saphira'nın iyice önde kalması için geriye çekildiler. "Şimdi kapılara gidin ve açılınca yolu izleyin. Yavaş yürüyün."

Hazır mısınız, diye sordu, Eragon.

Elbette. Saphira ölçülü bir hızla kapılara yaklaştı. Pullan ışıkların altında parlıyor, sütunların üstüne dans eden pırıltılar yansıtıyordu. Eragon sınırlarını yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Kapılar herhangi bir uyarı olmaksızın dışa doğru açılmaya başladı. Aralarındaki açıklık genişledikçe gün ışığı tünele dolup Saphira ve Eragon'un üstüne düştü. Geçici bir an için bir şey göremeyen Eragon gözlerini kırıştırdı. Gözleri ışığa alışınca şaşkınlıkla yutkundu.

Dev bir volkan kraterinin içindeydiler. Duvarları daralarak Eragon'un tahmin edemediği bir yükseklikte –on milden yüksek olabilirdi– küçük bir açıklık oluşturuyordu. Aralıktan içeri yumuşak bir ışık girerek kraterin merkezini aydınlatıyor, ama çok geniş olan mağaranın geri kalan kısımlarını dingin bir alacakaranlıkta bırakıyordu.

Kraterin uzaktan bulanık mavi görünen bir kenarı neredeyse on mil ötede gibiydi. Yüzlerce metre kalınlığındaki ve binlerce metre uzunluğundaki devasa buzullar millerce yukarıda parlak hançerler gibi asılı duruyordu. Eragon vadideki deneyimlerinden kimsenin, hatta Saphira'nın bile o yüksek noktalara erişemeyeceğini biliyordu. Kraterin iç duvarlarının daha aşağılarındaki kayaları karanlık yosun parçaları ve likenler kaplıyordu.

Bakışlarını yere çevirince kapı eşiğinden ileriye kaldırım taşı döşeli geniş bir patikanın uzandığını gördü. Patika tam kraterin merkezine gidiyor, binlerce renkli ışık yansıtan kesilmemiş bir mücevher gibi parlayan kar beyazı bir dağın dibinde sona eriyordu. Kraterin etrafını çevreleyen bu dağın yüksekliği kraterin onda birinden daha kısaydı, ama kısa görünüşü aldatıcıydı, çünkü aslında yüksekliği bir milden fazlaydı.

Tünel ne kadar uzun olsa da onları yalnızca kraterin bir duvarından dışarı çıkarmıştı. Eragon öylece bakarken Orik derinden gelen sesiyle, "İyi bak, ey insan, çünkü yüzyıldır hiçbir Süvari görmedi burayı. Altında durduğumuz bu havadar zirve Farthen Dûr'dur. Binlerce yıl önce altı için tünel kazan ırkımızın atası Korgan tarafından bulunmuştur. Ortada en büyük başarımız duruyor: Tronjheim. En saf mermerden yapılan dağ-şehir." Kapılar gıcırdayarak açıldı.

Bir şehir!

Sonra Eragon kalabalığı gördü. Manzara onu o kadar etkisi altına almıştı ki tünelin girişine toplanmış olan insan denizini görmemişti. Kalabalık kaldırım taşlı patikanın kenarına sıralanmıştı... Cüceler ve insanlar bir fundalıktaki ağaçlar gibi iç içeydi. Yüzlerce... binlerce kişi vardı. Bütün gözler, bütün yüzler Eragon'a odaklanmıştı. Ve hepsi sessizdi.

Eragon, Saphira'nın dikenlerinden birini sıkıca tuttu. Kirli giysiler içindeki çocuklar, elleri yaralı güçlü adamlar, evde yapılmış giysiler giyen kadınlar ve sakallarını sıvazlayan sağlam yapılı, kırışıklarla dolu Cüceler gördü. Hepsinin yüzünde avcı yakınlardayken kaçacak yeri olmayan yaralı bir hayvanınki gibi aynı ifade vardı.

Eragon'un yüzünden bir ter damlası süzüldü, ama silmeye cesaret edemedi. Ne yapmalıyım, diye düşündü deli gibi.

Gülümse, elini kaldır, bir şey yap, diye cevap verdi, Saphira sertçe.

Eragon zorla gülümsemeye çalıştı, ama dudakları yalnızca seğirdi. Cesaretini toplayıp elini havaya kaldırdı, hafifçe salları gibi yaptı. Bir şey olmayınca utançla kızarak elini indirdi, başını önüne eğdi.

Derken tek bir çığlık sessizliği bozdu. Birisi yüksek sesle alkışlamaya başladı. Kısa bir an için kalabalık tereddüt etti, ardından şiddetli bir alkış koptu ve dalga dalga yayılan ses Eragon'a çarptı.

"Çok güzel," dedi kel adam arkasından. "Şimdi yürümeye başla."

Rahatlayan Eragon daha dik oturarak Saphira'ya şakacı bir şekilde Gidelim mi, diye sordu. Saphira boynunu kıvrarak bir adım attı. İlk sıradaki insanların yanından geçerken iki yana bakıp burnundan duman çıkardı. Kalabalık sesini kesip geriye çekildi, sonra alkışlayıp haykırmaya devam etti, coşkuları daha da artmıştı.

Gösteriş yapıyorsun, diye onu payladı, Eragon. Saphira kuyruğunu allayıp ona aldırmadı. Yolda ilerlerken merakla birbirini itip kakan kalabalığa baktı. Cücelerın sayısı insanlarınkinden çok daha fazlaydı... ve çoğu ona kızgın bir şekilde bakıyordu. Hatta bazıları başlarını çevirip donuk ifadelerle oradan uzaklaştılar.

İnsanlar sert görünüşlüydü. Bütün adamların belinde bıçak ya da karna vardı; çoğu savaşmak için silahlanmıştı. Kadınlar gururla dolaşıyorlardı, ama derinlere yerleşmiş yorgunluklarını gizliyor gibiydiler. Az sayıda çocuk ve bebek irileşmiş gözlerle Eragon'a bakıyordu. Eragon bu insanların çok zor zamanlar geçirdiklerinden ve kendilerini savunmak için ne gerekiyorsa yapacaklarından emindi.

Varden mükemmel bir gizlenme yeri bulmuştu. Farthen Dûr'un duvarları bir ejderhanın uçamayacağı kadar yüksekti ve hiçbir ordu gizli kapıları bulsa bile girişten içeri giremezdi.

Kalabalık Saphira için bol yer bırakarak arkalarından onları takip etmeye başladı. İnsanlar yavaş yavaş sessizleşti, ama dikkatleri hâlâ Eragon'un üzerindeydi. Eragon arkasına bakınca Murtagh'ın soluk bir yüzle kaskatı bir şekilde geldiğini gördü.

Dağ-şehrine yaklaşıncı Eragon Tronjheim'in beyaz mermerinin sanki oraya dökülmüş gibi son derece cilalı ve akışkan köşeli olduğunu gördü. Süslemeli oyma pervazları olan sayısız yuvarlak pencereleri vardı. Her pencerede renkli fenerler asılıydı ve çevredeki kayalara yumuşak bir 'Şık yansıtıyordu. Hiçbir kule ya da baca görünmüyordu. Tam ileride dokuz metre yüksekliğinde bulunan altından iki kanatlı aslan, çok yukarıdaki kemerli tonozla desteklenen kalın payandaların gölgelediği – Tronjheim' in temelının yirmi metre içine yerleştirilmiş olan– dev ahşap kapıyı koruyordu.

Tronjheim'in temelına ulaştıklarında Saphira, kel adamın herhangi bir talimatı olup olmadığını görmek için durdu. Adam bir şey söylemeyince kapıya doğru devam etti. Duvar boyunca kan kırmızısı taştan yapılmış yivli sütunlar sıralanmıştı. Sütunların arasında heykeltıraşın keskiyiyle sonsuza dek esir alınmış olan acayip yaratıkların heykelleri duruyordu.

Gizli zincirler muazzam büyüklükteki kirişleri kaldırırken önlerindeki ağır kapı gümbürtüyle açıldı. Dört kat yüksekliğindeki bir geçit Tronjheim'in ortasına kadar dümdüz ilerliyordu. En üstteki üç katta kıvrılarak uzaklaşan gri tünelleri ortaya çıkararak sıra sıra kemerli geçitler vardı. Yığınlarca insan geçitlerin üstünü doldurmuş coşkuyla Eragon ve Saphira'yı seyrediyordu. Ama alt seviyedeki kemerli geçitler sağlam kapılarla kapatılmıştı. Katlar arasında kahramanlarının ve gösterişli savaş sahnelerinin işlendiği zengin goblenler asılıydı.

Saphira salona çıkıp yürümeye başlayınca sevinç çılgınlıkları kulaklarında çınladı. Eragon'un elini kaldırması kalabalıkta yeni bir gürültünün kopmasına neden oldu, ama Cücelerin çoğu bu hoş geldin çılgınlıklarına katılmıyordu.

Bir mil uzunluğundaki koridor, iki yanında siyah oniks sütunların bulunduğu kemerli bir geçitte son buluyordu. Bir adamın üç katı büyüklüğündeki sarı zirkonlar koyu renk sütunların üzerine geçirilmiş, salonu delici altın huzmeleriyle aydınlatıyordu. Saphira açıklıkta durup boynunu geri çekti ve göğsünün derinliklerinden mırıltılar yükseldi.

Belki üç yüz metre genişliğinde olup Tronjheim'in zirvesinin bir mil yukarısına doğru daralarak uzanan yuvarlak bir salondaydılar. Duvarlarda kemerler sıralanmış –dağ şehrinin her seviyesi için bir sıra– ve cilalı akik taşından yapılmış zemin üzerine Orik'in miğferindeki gibi on iki gümüş yıldızın çevrelediği bir çekiç resmi kazınmıştı.

Bu oda –içinden yeni çıktıkları dâhil– Tronjheim'i bölümlere ayıran dört koridorun birleşme noktasıydı. Koridorlar Eragon'un karşısındaki hariç birbirinin aynıydı. Eragon'un sağ tarafında ve o koridorun solunda aşağıya inen merdivenlere açılan yüksek kemerli geçitler vardı. Yeraltına inen merdivenler birbirinin aynıydı.

Tavana şafak kırmızısı dev büyüklükte bir safir yerleştirilmişti. Mücevher yirmi metre boyundaydı ve kalınlığı da bir o kadar vardı. Yüzeyi bir güle benzeyecek şekilde yontulmuştu ve işçilik o kadar iyiydi ki, çiçek neredeyse gerçek gibi görünüyordu. Safirin kenarına fenerlerden oluşan geniş bir kemer takılmış, aşağıdaki her şeye kırmızı ışık bantları yayıyordu. Mücevherin içindeki yıldızın yanıp sönen ışıkları dev bir gözün onlara baktığı hissini veriyordu.

Eragon yalnızca hayranlıkla yutkunabiliyordu. Kimse kendisini böyle bir şey için hazırlamamıştı. Tronjheim'in ölümlü varlıklar tarafından inşa edilmiş olması mümkün değil gibi görünüyordu. Dağşehir imparatorlukta gördüğü her şeyi önemsiz kılıyordu. Urû'baen'in bile buradaki zenginlik ve görkeme ulaşabileceğinden kuşkuluydu. Tronjheim Cücelerin gücünün ve azminin çarpıcı bir anıtıydı.

Kel adam, Saphira'nın önüne gelip, "Burdan sonra yürümelisin," dedi. O konuşurken kalabalığın arasından tek tük itiraz sesleri yükseldi. Bir Cüce Tornac'ı ve Snowfire'ı götürdü. Eragon, Saphira'nın üstünden indi, ama kel adam onları sağ taraftaki koridora götürürken yanından ayrılmadı.

Birkaç yüz metre boyunca koridoru takip edip daha küçük bir koridora girdiler. Nöbetçiler sıkışık alana rağmen yanlarındaydı. Dört keskin virajdan sonra yıllar içinde kararmış sedir ağacından yapılmış dev bir kapıya geldiler. Kel adam kapıyı açıp nöbetçiler hariç herkesi içeri buyur etti.

Ajihad

Eragon duvarlarda sedir ağacından yapılmış kitap raflarının sıralandığı iki katlı zarif bir çalışma odasına girdi. Demir merdivenler kıvrılarak iki sandalye ve bir okuma masasının bulunduğu küçük balkona çıkıyordu. Odanın her yerinde kitap okunabilmesi için duvarlarda ve tavanda beyaz fenerler asılıydı. Taş zeminde karmaşık desenli oval bir halı vardı. Odanın uzak köşesinde bir adam ceviz masanın arkasında ayakta duruyordu.

Cildi yağlı abanoz rengiydi. Başının tepesi tıraş edilmişti, ama ince bir sakalı ve bıyığı vardı. Yüzünü güçlü hatlar gölgeliyor, kaşlarının altında ciddi, zeki gözler etrafı tarıyordu. Mor gömleğin üzerine geçirilmiş altın işlemeli kırmızı yeleşim vurguladığı omuzları geniş ve güçlüydü. Kendini büyük bir kibirle taşıyor, etrafına dikkatli, hükmedici bir hava yayıyordu.

Konuşurken güçlü sesi kendine olan güvenini yansıtıyordu. "Tronjheim'e hoş geldiniz Eragon ve Saphira. Ben Ajihad. Lütfen oturun."

Eragon, Murtagh'ın yanına koltuğa otururken Saphira korumacı şekilde arkalarına yerleşti. Ajihad elini kaldırıp parmaklarını şaklattı. Merdivenlerin arkasından bir adam çıktı. Yanındaki kel adamın benzeriydi bu adam. Eragon ikisine şaşkınlıkla bakarken Murtagh gerildi. "Şaşkınlığınızı anlıyorum; onlar ikizler," dedi, Ajihad hafifçe gülümseyerek. "Size isimlerini söyledim, ama yok."

Saphira tatsız bir şekilde tısladı. Ajihad bir an için ona baktı, sonra masanın arkasındaki yüksek arkalı sandalyeye oturdu. İkizler merdivenlerin altına çekilip kayıtsız bir şekilde yan yana durdular. Ajihad parlaklarını birbirine bastırıp Eragon ve Murtagh'a baktı. Sarsılmayan hakışıyla uzun süre inceledi ikisini de.

Eragon huzursuzlanarak kıpırdandı. Birkaç dakikanın ardından Ajihad ellerini indirip ikizleri çağırdı. Bir tanesi hızla yanına koştu. Ajihad kulağına bir şey fısıldadı. Kel adamın rengi soldu ve başını çılgın gibi iki yana salladı. Ajihad kaşlarını çatıp bir şey doğrulanmış gibi başını öne arkaya salladı.

Sonra Murtagh'a baktı. "İncelenmeyi reddederek beni zor bir duruma düşürdün. Farthen Dûr'a girmene izin verildi, çünkü ikizler seni kontrol edebileceklerine dair güvence verdiler. Ayrıca Eragon ve Arya'ya yardımcı oldun. Belki zihninde gizlemek istediğin bir şeyler vardır. Bunu anlıyorum, ama bu durum böyle devam ettiği süre, sana güvenemeyiz."

"Durum böyle olmasa da bana güvenmezsiniz," diye Murtagh meydan okudu.

Murtagh konuşurken Ajihad'ın yüzü karardı, gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Son kez duyduğumdan bu yana yirmi üç yıl geçmiş olsa da... bu sesi tanıyorum." Göğsü şiddetle yükselip alçalırken kötü bir şey olacakmış gibi ayağa kalktı. İkizler telaşlandılar ve kafa kafaya verip fısıldaşmaya başladılar. "Bu ses o zamanlar başka bir adamdan çıkmıştı, insandan çok canavar olan bir adam. Ayağa kalk."

Murtagh dikkatle itaat etti, gözleri ikizler ve Ajihad arasında deli gibi gidip geliyordu. "Gömleğini çıkar," diye emretti, Ajihad. Murtagh omuz silkerek gömleğini çıkardı. "Şimdi sırtını dön." Murtagh dönerken ışık sırtındaki yarayı aydınlattı.

"Murtagh," dedi Ajihad nefesini bırakarak. Orik'ten bir şaşkınlık homurtusu koptu. Ajihad birden ikizlere dönüp kükredi. "Bundan haberiniz var mıydı?"

İkizler başlarını önlerine eğdiler. "Adını Eragon'un zihninde gördük, ama bu çocuğun Morzan gibi güçlü birinin oğlu olduğundan şüphelenmedik. Hiç aklımıza.."

"Ve bunu bana söylemediniz!" dedi, Ajihad. Elini kaldırıp açıklama larını engelledi. "Bunu daha sonra konuşuruz." Tekrar Murtagh'a döndü "Önce bu karışıklığı çözmem gerekiyor. Hâlâ zihninin incelenmesini red dediyor musun?"

"Evet," dedi Murtagh sert bir şekilde, gömleğini üstüne geçirerek "Kimseyi zihnime sokmam."

Ajihad masasına doğru eğildi. "O zaman bazı nahoş sonuçlar olacak İkizler senin bir tehdit olmadığını doğrulamadığı sürece, Eragon'a yaptığın yardımlara rağmen ve belki de bu yardımlar yüzünden sana güvenenleyiz. Güvenin kazanılmadıkça burdaki insan ve Cüceler seni paramparça eder. Seni sürekli olarak hapiste tutmak zorunda kalırım.. bizim olduğu kadar senin de korunman için. Bundan kolayca kurtulmanın bir yolu varken kendini böyle bir duruma sokma."

Murtagh inatçı bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır... size itaat etsem bile yine de bir cüzamlı ve yabancı gibi davranılır bana. Benim bütün istediğim burdan gitmek. Eğer gitmeme izin verirseniz yerinizi imparatora asla söylemem."

"Yakalanır ve Galbatorix'in karşısına çıkarılırsan ne olacak?" diye sordu, Ajihad. "Ne kadar güçlü olursan ol, aklındaki her sırrı çeker alır. Ona direnebilseydin bile gelecekte ona katılmayacağını nereden bilebiliriz? Bu riske giremem."

"Beni sonsuza dek hapse mi atacaksınız?" diye sordu, Murtagh doğrularak.

"Hayır," dedi, Ajihad. "Yalnızca sen incelenmene izin verene kadar. Eğer güvenilir olduğun anlaşılırsa sen gitmeden önce ikizler Farthen Dûr'un yeriyle ilgili bütün bilgiyi zihninden silecekler. Birisinin bu hatıralarla Galbatorix'in eline düşmesi riskine giremeyiz. Hangisi olacak Murtagh? Çabuk karar ver, yoksa senin yerine bir karar verilecek."

Teslim ol, diye yalvardı, Eragon, Murtagh'ın güvenliği için endişelenerek. Savaşmaya değmez.

Sonunda Murtagh konuştu, sözleri yavaş ve açıktı. "Zihnim benden çalınmayan tek sığınağım. İnsanlar daha önce onu ihlal etmeye çalıştı, ama ben şiddetle savunmayı öğrendim, çünkü yalnızca en derin düşüncelerimle güvendedim. Benden veremeyeceğim tek şeyi istiyorsunuz, özellikle de şu ikisine." İkizleri işaret ediyordu. "Bana istediğinizi yapın, ama şunu unutmayın: ben kendimi onların incelemesine açmadan önce ölüm beni alacaktır."

Ajihad'ın gözlerinde hayranlık parıltısı belirdi. "Seçimin beni şaşırtmadı, ama başka türlü olmasını dilerdim.. Nöbetçiler!" Sedirağacı kapılar açılarak savaşçılar ellerinde silahlarıyla içeri girdiler. Ajihad, Murtagh'ı işaret edip emretti. "Onu penceresiz bir odaya koyup kapıyı kilitleyin. Girişe altı adam koyup ben onu görmeye gelene kadar kimsenin içeri girmesine izin vermeyin. Siz de onunla konuşmayın."

Savaşçılar ona şüpheyle bakarak Murtagh'ın etrafını sardı. Çalışma odasından çıkarılarken Eragon, Murtagh'ın dikkatini çekti ve dudaklarını, "Üzgünüm," dercesine oynattı. Murtagh omuz silkip kararlı bir şekilde ileriye baktı. Adamlarla koridora çıktı. Ayak sesleri az sonra kesildi.

Ajihad birdenbire, "Eragon ve Saphira dışında herkesin bu odadan çıkmasını istiyorum," dedi. "Hemen!"

İkizler başlarını öne eğerek dışarı çıktılar, ama Orik, "Efendim, kral Murtagh'ı bilmek isteyecektir.

Ve bir de hâlâ benim itaatsizliğim konusu var..." dedi.

Ajihad kaşlarını çattı, sonra elini havada salladı. "Hrothgar'a ben kendim söylerim. Senin yaptıklarına gelince... ben seni çağırana dek dışarda bekle. Ve ikizlerin kaçmasına izin verme. Onlarla da işim bitmedi."

"Tamam," dedi Orik, başını eğerek. Kapı arkasından tok bir sesle kapandı.

Uzun bir sessizlikten sonra Ajihad yorgun bir şekilde içini çekti. Elini yüzünde dolaştırıp tavana baktı. Eragon sabırsızlıkla konuşmasını bekliyordu. Ajihad bir şey söylemeyince dayanamadı. "Arya iyi mi?"

Ajihad, ona bakıp üzgün bir şekilde, "Hayır... ama şifacılar bana iyileşeceğini söylediler. Bütün gece onunla çalışmışlar. Zehrin vücudu üzerindeki etkisi çok büyük olmuş. Sen olmasaydın yaşamazdı. Bu yüzden Varden sana müteşekkirdir."

Eragon'un omuzları rahatlayarak gevşedi. İlk kez Gil'ead'dan beri yaptıkları yolculuklarının bu çabaya değdiğini düşündü. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Saphira'yı nasıl bulduğunu ve o zamandan beri olanları bana anlatmalısın," dedi Ajihad, parmaklarıyla bir kule yaparak. "Bir kısmını Brom'un bize gönderdiği mesajdan, diğerlerini de ikizlerden biliyoruz. Ama senden dinlemek istiyorum, özellikle de Brom'un ölümüyle ilgili ayrıntıları."

Eragon deneyimlerini bir yabancıyla paylaşma konusunda isteksizdi, ama Ajihad sabırlıydı. Devam et, dedi, Saphira şefkatle. Eragon yerinde kıpırdandı, sonra hikâyesine başladı. Başta biraz zordu, ama ilerledikçe kolaylaşmaya başladı. Saphira ara sıra yaptığı yorumlarla her şeyi açıkça hatırlamasına yardımcı oldu. Ajihad bütün bu süre boyunca onu dikkatle dinledi.

Eragon zaman zaman duraklayarak saatlerce konuştu. Ajihad'a Angela'nın baktığı falı atlayarak Teirm'i ve Brom'la birlikte Ra'zac'ı nasıl bulduklarını anlattı. Arya'yı gördüğü rüyalarını bile anlattı. Söz Gil'ead'a geldiğinde ve Shade'den söz ettiğinde Ajihad'ın yüzü sertleşti, sonra ifadesi okunmayan gözlerle arkasına yaslandı.

Hikâyesi bitince Eragon susarak bütün olanları düşündü. Ajihad ayağa kalktı, ellerini arkasında kavuşturarak dalgın dalgın raflardan birini incelemeye başladı. Bir süre sonra tekrar masaya döndü.

"Brom'un ölümü korkunç bir kayıp. O benim yakın bir dostum ve Varden'in güçlü bir yandaşıydı. Cesareti ve zekâsıyla bizi pek çok kez mahvolmaktan kurtardı. Şu anda, öldükten sonra bile bize başarımız sağlayacak bir şeyi kazandırdı... seni."

"Ama benim ne başarmamı bekliyorsunuz?"

"Her şeyi anlatacağım," dedi, Ajihad. "Ama önce ilgilenmemiz gereken daha acil konular var. Urgalların imparatorla işbirliği yaptığı haberi son derece ciddi. Eğer Galbatorix bizi yok etmek için bir Urgal ordusu topluyorsa, çoğumuz burda Farthen Dûr'da korunsak da Varden hayatta kalmak için çok zorlanacaktır. Bir Süvari'nin, Galbatorix kadar kötü bile olsa, canavarlarla bir anlaşma yapması delirdiğinin kanıtıdır. Onların dönek sadakatleri için karşılık olarak ne teklif ettiğini düşünmek ürpermeme neden oluyor. Ve bir de Shade var. Onu tarif edebilir misin?"

Eragon başıyla onayladı. "Uzun boylu, zayıf ve çok solgundu, kestane rengi gözleri ve kırmızı saçları vardı. Simsiyah giyinmişti."

"Ya kılıcı... onu görebildin mi?" diye sordu, Ajihad dikkatle. "Bıçağında uzun bir çizik var mıydı?"

"Evet," dedi, Eragon şaşırarak. "Nerden bildiniz?"

"Çünkü kalbini çıkarmaya çalışırken ben yaptım onu," dedi, Ajihad vahşi bir gülümsemeye. "Adı Durza'dır... bu ülkeye gelmiş en kötü ve kurnaz düşmanlardan biridir. Galbatorix'in en sadık uşağıdır ve bizim için tehlikeli bir düşmandır. Onu öldürdüğünü söyledin. Bunu nasıl yaptın?"

Eragon canlı bir şekilde hatırlıyordu. "Murtagh, onu iki kez vurdu. Birinci ok omzuna girdi, ikincisi gözlerinin arasına."

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Ajihad kaşlarını çatarak. "Onu öldürmediniz. Shade'ler yalnızca kalpleri parçalanarak ölürler. Diğer türlü bir yaralanma yalnızca ortadan kaybolarak ruh şeklinde başka bir yerde yeniden ortaya çıkmalarına neden olur. Nahoş bir durum, ama Durza hayatta kalacak ve her zamankinden daha tehlikeli olarak geri dönecek."

Üzerlerine fırtına öncesini andıran mutsuz bir sessizlik çöktü. Sonra Ajihad, "Sen bir gizemsin Eragon, kimsenin nasıl çözeceğini bilmediği bir açmaz. Herkes Varden'in –ya da Urgalların veya hatta Galbatorix'in bile –ne istediğini biliyor– ama kimse senin ne istediğini bilmiyor. Ve bu da seni tehlikeli yapıyor, özellikle Galbatorix için. Senden korkuyor, çünkü ne yapacağını bilmiyor."

"Varden benden korkuyor mu?" diye sordu, Eragon sessizce.

"Hayır," dedi, Ajihad dikkatle. "Biz umutluyuz. Ama eğer bu umut boşa çıkarsa, evet, korkacağız." Eragon önüne baktı. "Durumunun olağanüstü doğasını anlamalısın. Bazı grupların çıkarlarına hizmet etmek istemelisin diğerlerinininkine değil. Ama Farthen Dûr'a katıldığın an, nüfuzları ve güçleri seni çekiştirmeye başlayacaktır."

"Sizinki dâhil mi?" diye sordu, Eragon.

Ajihad güldü, ama gözleri sertti. "Benimki dâhil. Bilmen gereken bazı şeyler var: birincisi Saphira'nın yumurtasının nasıl Spine'a gittiği. Brom, sana Saphira'nın yumurtasının buraya getirilmesinden sonra neler olduğunu hiç anlattı mı?"

"Hayır," dedi, Eragon, Saphira'ya bakarak. Saphira gözlerini kırıp dilini ona doğru uzatıp çekti. Ajihad bir an parmaklarıyla masada tempo tuttukten sonra söze başladı.

"Brom yumurtayı Varden'e ilk getirdiğinde herkes yumurtanın kaderiyle çok ilgilendi. Biz ejderhaların soyunun tükendiğine inanıyorduk. Cüceler yalnızca gelecekteki Süvari'nin bir müttefik olmasını sağlamayla ilgileniyordu –ama bazıları yeni bir Süvari'ye tamamen karşıydı– Elflerin ve Varden'in ise bu konudaki kişisel riski daha büyüktü. Nedeni yeterince basitti: tarih boyunca bütün Süvariler ya Elf ya da insan olmuştu, ama büyük çoğunluğu Elfti. Hiç Cüce Süvari olmamıştı.

"Galbatorix'in ihanetleri yüzünden Elfler, içindeki ejderha, benzer dengesizlikleri olan bir insana hizmet eder korkusuyla yumurtayla Varden'den birinin ilgilenmesini istemiyorlardı. Zor bir durumdu, çünkü iki taraf da Süvari'nin kendisinden olmasını istiyordu. Cüceler her fırsatta bizimle ve Elflerle tartışarak sorunu daha da kızıştırıyorlardı. Gerilim arttı ve aradan çok uzun zaman geçmeden daha sonra pişman olunacak tehditler savrulmaya başlandı. O zaman Brom iki tarafı da koruyacak bir uzlaşma önerdi.

"Yumurtanın her yıl Varden ve Elfler arasında taşınmasını teklif etti. İki yerde de çocuklar yumurtanın önünde boy gösterecek ve yumurtanın taşıyıcıları ejderhanın yumurtasından çıkmasını

bekleyeceklerdi. Çıkmazsa yumurtayı diğer gruba vereceklerdi. Ama eğer ejderha yumurtadan çıkarsa yeni Süvari'nin eğitimi hemen başlayacaktı. İlk yıllarda burada Brom tarafından eğitilecekti. Sonra Süvari Elflere götürülecek, eğitimi orada tamamlanacaktı.

"Elfler bu planı gönülsüzce kabul ettiler... Brom ejderha yumurtadan çıkmadan önce ölürse, yeni Süvari'yi müdahale edilmeden kendilerinin eğitmesi şartını öne sürdüler. Anlaşma onların lehineydi – iki taraf da ejderhanın bir Elfi seçme olasılığının düşük olduğunu biliyordu– ama bu şart eşitliği sağlıyordu."

Ajihad gözlerinde ciddi bir ifadeyle durakladı. Elmacık kemiklerinin altındaki gölgeler iyice çıkık görünmelerine neden oluyordu. "Bu yeni Süvari'nin iki ırkı birbirine yaklaştıracığı umuluyordu, ama ejderha yumurtadan çıkmadı. Konuyu unuttuk gitti ve yumurtayı hareketsizliği konusunda sızlandığımız zamanlar dışında nadiren düşündük."

"Sonra geçen yıl çok kötü bir kayıp yaşadık. Arya ve yumurta Tronjheim'den Elf şehri Osilon'a dönerken ortadan kayboldu. Kaybolduklarını ilk Elfler anladı. Arya'nın atını, öldürülmüş muhafızları ve bir grup Urgalı Du Weldenwarden'da buldular. Ama ne Arya, ne de yumurta oradaydı. Haber bana ulaştığında Urgalların ikisini de ele geçirdiğini ve kısa süre sonra Farthen Dür'un ve Elflerin kraliçesi Islanzadi'nin yaşadığı başkentleri Ellesmera'nın yerini öğreneceklerinden korktum. Ama şimdi Urgalların imparatorluk için çalıştıklarını öğreniyorum, ki bu çok daha kötü."

"Arya uyanana kadar saldırı sırasında ne olduğunu tam olarak öğrenemeyeceğiz, ama senin anlattıklarından birkaç şey çıkardım." Dirseklerini masaya dayarken Ajihad'ın yelegei hışırdadı. "Saldırı çok hızlı ve kararlı olmalı, yoksa Arya kaçardı. Saklanacağı bir yer olmayınca yapabileceği tek şeyi yapmış ve yumurtayı sihirle başka bir yere göndermiş olmalı."

"O sihir yapabiliyor mu?" diye sordu, Eragon. Arya gücünü bastır mak için kendisine uyuşturucu verildiğini söylemişti. Onun kendisine daha fazla antik sözcük öğretip öğretmeyeceğini merak etti.

"Yumurtayı korumak için seçilmesinin nedenlerinden biri buydu Neyse, Arya yumurtayı bize gönderemedi –çünkü çok uzaktaydı– ve Elflerin krallığı da sihirli yollarla sınırlarından bir şey girmesini engelleyen gizli kalkanlarla kuşatılmıştı. Brom'u düşünmüş ve umutsuzluk içinde yumurtayı Carvahall yakınlarına göndermiş olmalı. Hazırlanacak zamanı olmadığı için yeri tam olarak tutturamamış olmasına şaşırmadım. İkizler bunun çok kesin olmayan bir sanat olduğunu söylediler."

"Arya neden Varden yerine Palancar Vadisi'ne daha yakındı?" diye sordu, Eragon. "Elfler nerde yaşıyor? Bu... Ellesmera nerde?"

Bu soruları düşünürken Ajihad'ın keskin bakışları Eragon'un gözlerine delercesine baktı. "Sana bunu kolayca söyleyemem, çünkü Elfler bu bilgiyi çok sıkı tutuyorlar. Ama yine de bunu sen de öğrenmelisin ve ben bunu sana söylememi bir güven gösterisi olarak kabul etmeni istiyorum. Şehirleri kuzeyde, uçsuz bucaksız Du Weldenwarden Ormanımın en derinlerinde. Süvariler'in zamanından beri ne insan, ne de bir Cüce onların ağaçlık mekânlarına girecek kadar Elf-dostu olamadı. Ben bile Ellesmera'yı nasıl bulacağımı bilmiyorum. Osilon'a gelince... Arya'nın ortadan kaybolduğu yere bakarak Du Weldenwarden'ın batı kıyısında, Carvahall tarafında bir yerde olduğunu düşünüyorum. Kafanda bir sürü soru olabilir, ama dayan ve ben sözlerimi bitirene dek bekle."

Düşüncelerini toplayıp hızla devam etti. "Arya ortadan kaybolunca Elfler Varden'den desteklerini çektiler. Özellikle Kraliçe Islanzadi deliye döndü ve bizimle daha fazla bağlantı kurmayı reddetti. Sonuç olarak, ben Brom'un mesajını almış olsam da Elfler senden ve Saphira'dan hâlâ habersizler..."

Onların askerlerime verdiği destek olmaksızın son aylarda imparatorla çatışmalarımızda başarısız olduk.

"Arya'nın dönüşü ve senin gelişinle kraliçenin düşmanlığının azalacağını umuyorum. Senin Arya'yı kurtarmış olduğun gerçeğinin onunla olan davamıza yardımı büyük olacaktır. Ama eğitimin Varden ve Elflerin sorun olacak. Belli ki Brom'un seni eğitecek zamanı olmuş, ama ne kadar başarılı olduğunu öğrenmemiz gerek. Bu nedenle yeteneklerinin sınırlarını görmek için sınanacaksın. Ayrıca Elfler onlarla olan eğitimini tamamlamanı bekleyecekler, ama ben bunun için zaman olduğunu sanıyorum."

"Neden?" diye sordu, Eragon.

"Birkaç nedenden dolayı. Ama en önemlisi Urgallar hakkında getirdiğin haberler," dedi Ajihad, bakışları Saphira'ya kayarak. "Görüyorsun ya Eragon, Varden'in durumu son derece nazik. Bir taraftan yandaşlarımız olarak kalmalarını istiyorsak Elflerin isteklerine uymalıyız. Öte yandan Tronjheim'de yaşamaya devam etmek için Cüceleri kızdırmamamız gerekiyor."

"Cüceler, Varden'in bir parçası değil mi?" diye sordu, Eragon.

Ajihad tereddüt etti. "Bir bakıma evet. Burda yaşamamıza izin veriyorlar ve imparatorla olan mücadelemize yardım ediyorlar, ama yalnızca kendi krallarına karşı sadıklar. Hrothgar'ın bana verdiği dışında onlar üzerinde bir gücüm yok ve o bile sık sık Cüce klanlarla zorluk yaşıyor. On Üçüncü klan Hrothgar'a bağlı, ama her klan şefinin muazzam bir gücü var; eskisi ölünce yeni Cüce Kralı seçiyorlar. Hrothgar bizim davamıza karşı anlayışlı, ama şeflerin çoğu değil. Hrothgar onları gereksiz yere kızdırmaya cesaret edemez, yoksa halkının desteğini kaybeder, bu yüzden bizim lehimize davranışları ciddi biçimde kısıtlanıyor."

"Bu klan şefleri," dedi, Eragon. "Onlar da bana karşılar mı?"

"Korkarım daha fazla karşılar," dedi, Ajihad yorgun bir şekilde. "Cüceler ve ejderhalar arasında uzun zamandır süregelen bir düşmanlık var –Elfler gelip barış yapmadan önce ejderhalar Cücelerin sürülerini yiyor, altınlarını çalıyordu– ve Cüceler geçmişteki yanlışları çok zor unuturlar. Gerçekten de Süvariler'i hiçbir zaman tamamen kabullenmediler ya da Krallıklarını denetlemelerine izin vermediler. Galbatorix'in iktidara yükselmesi yalnızca Süvariler ve ejderhalarla bir daha uğraşmamanın daha iyi olduğu konusundaki inançlarını güçlendirdi." Sözleri Saphira'ya yönelikti.

Eragon yavaşça, "Neden Galbatorix, Farthen Dûr ya da Ellesmera'nın nerde olduğunu bilmiyor? Süvariler tarafından eğitildiği zaman buraları öğrenmiştir," dedi.

"Buralardan haberi var, evet, ama yerlerinden haberi yok. Farthen Dûr'un bu dağlarda olduğunu bilmek bir şey, onu bulmak bambaşka bir şey. Galbatorix ejderhası öldürülmeden önce ne buraya, ne de Elflerin krallıklarına götürülmedi. Sonra da Süvariler, ona güvenmedi elbet. Asilik döneminde birkaç Süvari'den buraların yerini zorla öğrenmeye çalıştı, ama ona söylemektense ölmeyi tercih ettiler. Cücelere gelince, hiçbirini canlı yakalamayı başaramadı, ama bu yalnızca an meselesi."

"Peki neden bir orduyla birlikte Ellesmera'yı bulana dek Du Weldenwarden'ı taramıyor?" diye sordu, Eragon.

"Çünkü Elflerin ona karşı koyacak güçleri hâlâ var," dedi, Ajihad. "Onları nkine karşı gücünü sınamaya cesaret edemiyor, en azından şimdilik. Ama lanetli büyücülüğü her yıl güçleniyor. Yanında bir Süvari daha olsa onu durdurmak imkânsız olur. İki yumurtasmdaki ejderhaları çıkarmak için uğraşıp duruyor, ama şimdiye dek başarısız oldu."

Eragon şaşırmişti. "Gücü nasıl artabilir? Vücudunun gücü yeteneklerini sınırlar... sonsuza kadar birikemez."

"Bunu bilemiyoruz," dedi Ajihad, geniş omuzlarını silkerek. "Elfler de bilmiyor. Yalnızca bir gün büyülerinden biriyle yok olacağını umuyoruz." Yeleğinin içine uzanıp yıpranmış bir parşömen çıkardı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu masaya bırakarak.

Eragon öne doğru eğilip kâğıdı inceledi. Yabancı bir dilde, siyah mürekkeple yazılmış bir yazıydı bu. Yazının büyük bölümleri kan damlalarıyla silinmişti. Parşömenin bir kenarı yanmıştı. "Hayır, bilmiyorum."

"Geçen gece yok ettiğimiz Urgal liderinden aldık. On iki adamımıza mal oldu... sizin güvenle kaçabilmeniz için kendilerini feda ettiler. Bu yazı kralın icadı, uşaklarıyla iletişim kurmak için kullanıyor. Biraz zamanımı aldı, ama anlamını çıkarabildim, en azından okunaklı olan yerlerin. Şöyle diyor:

...Ithrö Zhâda'daki muhafız bu kâğıdı taşıyanı ve yardımcılarını içeri alsın. Kendi türlerinden diğerleriyle kalacaklar ve... ama ancak diğer iki grup savaştan kaçarsa. Emir Tarok, Gashz, Durza, Yüce Ushnark tarafından verilecek.

"Ushnark Galbatorix. Urgal dilinde 'baba' anlamına geliyor, onu mutlu eden bir özentisi bu."

Uygun olan şeyi bulun ve... uşaklar ve... ayrı tutulacak. Hiçbir silah dağıtılmayacak ta ki... yürüyüş için.

"Burdan sonra başka bir şey okunmuyor, sadece belli belirsiz birkaç sözcük," dedi, Ajihad. "Ithrö Zhâda mı? Hiç duymadım."

"Ben de," dedi, Ajihad. "Bu yüzden Galbatorix'in kendi amaçları yüzünden var olan bir yere yeni bir isim verdiğinden şüpheleniyorum. Bunu çözdükten sonra yüzlerce Urgalın Beor Dağları'nda ne aradığını kendi kendime sordum. Parşömende 'kendi türlerinden diğerleriyle' diyor, bu yüzden varacakları yerde daha fazla Urgal olduğunu tahmin ediyorum. Kralın bu kadar büyük bir güç toplaması için tek bir neden var... bizi yok etmek için insan ve canavarlardan oluşan alışılmışın dışında bir ordu oluşturmak.

"Şimdilik beklemek ve izlemekten başka yapacak bir şey yok. Daha fazla bilgi olmadan bu Ithrö Zhâda'yı bulamayız. Yine de Farthen Dûr henüz bulunmadı, bu yüzden umut var. Burayı gören Urgallar dün gece öldürüldü."

"Geldiğimizi nerden bildiniz?" diye sordu, Eragon. "İkizlerden biri bizi bekliyordu ve Kull için pusu kurulmuştu." Saphira'nın konuşmalarını dikkatle dinlediğinin farkındaydı. Düşüncelerini şimdilik kendine saklı yorsa da daha sonra söyleyeceği şeyler olduğundan emindi.

"Geçtiğiniz vadinin girişinde –Beartooth Nehri'nin iki yakasında nöbetçilerimiz var. Bize bir uyarı güvercini gönderdiler," diye açıkladı, Ajihad.

Eragon, onun Saphira'nın yemeye çalıştığı güvercin olup olmadığını merak etti.

"Yumurta ve Arya ortadan kaybolduğunda bunu Brom'a bildirdiniz mi? Varden'den bir haber almadığımı söyledi."

"Onu uyarmaya çalıştık," dedi, Ajihad. "Ama galiba imparator tarafından adamlarımızın yolu kesildi ve öldürüldüler. Ra'zac başka neden Carvahall'e gitsin ki? Sonra da Brom seninle yolculuğa başladı ve ona haber ulaştırmak imkânsız oldu. Teirm'den bir haberciyle bana mesaj gönderince rahatladım. Jeod'a gitmesi beni şaşırtmadı; onlar eski dosttular. Ve Jeod rahatça haberci gönderebilirdi, çünkü Surda yoluyla bize gizlice malzeme gönderiyor.

"Bütün bunlar ciddi sorular uyandırdı. İmparator Arya'ya ve daha sonra da Carvahall'e giden habercilerimize nerde pusu kuracağını nasıl bildi? Galbatorix hangi tüccarların Varden'e yardım ettiğini nasıl öğrendi? Siz ordan ayrıldığınızdan beri Jeod'un işleri neredeyse tamamen battı, bizi destekleyen diğer tüccarları da öyle. Ne zaman bir gemileri yola çıksa ortadan kayboluyor. Cüceler bize ihtiyacımız olan her şeyi sağlayamıyor, bu yüzden Varden umutsuzca malzeme ihtiyacı içinde. Korkarım insanların zihinlerini incelemek için gösterdiğimiz bütün çabalara rağmen aramızda hain ya da hainler var."

Eragon öğrendikleri karşısında derin düşüncelere daldı. Ajihad sessizlikten rahatsız olmadı, sakın bir şekilde onun konuşmasını bekledi. Saphira'nın yumurtasını bulduğu andan beri ilk kez etrafında olanları anladığını hissediyordu. En sonunda Saphira'nın nereden geldiğini ve geleceğinde neler olabileceğini öğrenmişti. "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Tronjheim'de benden ne bekleniyor? Sizin ve Elflerin benim cin planlarımız var, ama ya ben bu planları beğenmezsem?" Sesinde sert bir tonlama belirdi. "Gerektiğinde savaşıyorum, fırsat olduğunda eğlenirim, yas varsa üzülürüm ve zamanı gelince ölürüm... ama kimsenin beni işteşim dışında kullanmasına izin vermem." Sözlerinin anlaşılması için bekledi. "Eski Süvariler kendi zamanlarında liderlerinin üstünde olan adalet hâkimleriydiler. Ben böyle bir pozisyon talep etmiyorum... insanlar bütün hayatları boyunca özgür olmuşken bundan sonra böyle bir denetimi kabul edeceklerini sanmıyorum, özellikle de benim gibi genç birinin denetimini. Ama gücüm var ve uygun gördüğüm şekilde kullanacağım. Bilmek istediğim sizin beni nasıl kullanmayı planladığınız. Sonra bunu kabul edip etmeyeceğime karar vereceğim."

Ajihad, ona alaycı bir şekilde baktı. "Başka biri olsaydın ya da başka bir liderin karşısında olsaydın bu küstah konuşma için öldürülürdün. Sırf sen istiyorsun diye planlarımı sana açıklayacağımı nereden çıkardın?" Eragon kızardı, ama bakışlarını indirmede. "Ama yine de haklısın. Pozisyonun sana böyle şeyler söyleme ayrıcalığı veriyor. Konumunun neden olduğu politikalardan kaçamazsın... öyle ya da böyle bir şekilde etkileneceksin. Herhangi bir grubun ya da amacın maşası olmanı senin kadar ben de istemem. Özgürlüğünü korumalısın, çünkü gerçek gücün orda: bütün lider ve krallardan bağımsız olarak seçim yapma yeteneğini oluşturuyor bu güç. Benim senin üzerindeki yetkim sınırlı olacak, ama ben bunun daha iyi olacağına inanıyorum. Zor olan iktidardakilerin seni planlarına dâhil etmelerini sağlamakta yatıyor. Ayrıca, bütün itirazlarına rağmen, burdaki insanların senden bazı beklentileri var. Sana ne kadar önemsiz olursa olsun sorunlarını anlatıp çözmeni isteyecekler." Ajihad öne doğru eğildi, sesi son derece ciddiydi. "Birisinin geleceğinin senin ellerinde olduğu durumlar olacak... tek bir sözle onları mutluluğa ya da perişanlığa gönderebilirsin. Genç kadınlar kiminle evlenmeleri gerektiği konusunda senin fikrini isteyecekler –çoğu seninle evlenmeye çalışacak– ve yaşlı adamlar hangi çocuklarının miras alması gerektiğini sana soracak. Onlara karşı nazik ve bilge olmalısın. çünkü sana güvenecekler. Saygısız ya da düşüncesizce konuşma, çünkü sözlerin amacının çok ötesinde anlam taşıyacak."

Ajihad gözleri yarı kapalı arkasına yaslandı. "Liderliğin yükü sorumluluğun altındaki insanların refahıdır. Ben Varden'in başına seçtiğim günden beri bunun için uğraşıyorum ve sen de aynı şeyi yapmalısın. Dikkatli ol. Emrim altında adaletsizliğe izin vermem. Gençliğin ve deneyimsizliğin konusunda endişelenme; bunlar çabuk geçecektir."

Eragon insanların kendisinden tavsiye istemesi konusunda rahatsızdı. "Ama hâlâ burda ne yapacağımı söylemediniz bana."

"Şimdilik, hiçbir şey. Sekiz günde yüz otuz fersahlık yol teptin, gurur duyulacak bir başarı bu. Eminim dinlenmeyi istiyorsundur. Toparlandığında silahlar ve sihir konusundaki yeteneklerini sınavacağız. Ondan sonra... şey, seçeneklerini açıklarım, sen de yolunu seçersin."

"Ya Murtagh ne olacak?" diye sordu, Eragon.

Ajihad'ın yüzü karardı. Masasının altına eğilip Zar'roc'u çıkardı. Kılıcın cilalı kını ışıpta parlıyordu. Ajihad elini üstünde gezdirdi, kenarındaki sembolün üstünde biraz oyalandı. "İkizlerin zihnini incelemesine izin verene kadar burda kalacak."

"Onu hapse atamazsınız," diye itiraz etti, Eragon, "Hiçbir suç işlemedi!"

"Bize karşı dönmeyeceğini anlamadan ona özgürlüğünü veremeyiz. Masum olsa da olmasa da bizim için potansiyel olarak babası kadar tehlikeli," dedi üzüntülü bir ifadeyle.

Eragon, Ajihad'ın aksine ikna edilemeyeceğini ve endişesinin haklı olduğunu anlamıştı. "Sesini nasıl tanıdınız?"

"Babasıyla bir kez karşılaşmıştım," dedi kısaca. Zar'roc'un kabzasına dokundu. "Keşke Brom bana Morzan'ın kılıcını aldığını söyleseydi. Farthen Dûr'da onu taşımanı tavsiye etmem. Çoğu kişi Morzan dönemini nefretle hatırlıyor, özellikle de Cüceler."

"Bunu unutmayacağım," diye söz verdi, Eragon.

Ajihad, Zar'roc'u ona verdi. "Şimdi aklıma geldi, Brom haberciye inanmamız için yüzüğünü de göndermişti. Tronjheim'e döndüğünde ona vermek için saklıyordum. Artık o öldüğüne göre sanırım yüzük sana ait. Herhalde senin sahip olmanı isterdi." Çekmecesini açıp yüzüğü çıkardı.

Eragon yüzüğü büyük bir saygıyla kabul etti. Yüzüğün üstündeki sembol Arya'nın omzundaki dövmeyle aynıydı. Yüzüğü işaret parmağına taktı. Işığı nasıl yansıttığına hayranlıkla baktı. "Ben... ben onur duydum."

Ajihad ciddi bir biçimde başını salladı, sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Saphira'ya dönüp güçlü bir sesle onunla konuştu. "Seni unuttuğumu sanma, yüce ejderha. Bunları Eragon'un olduğu kadar senin iyiliğin için de anlattım. Hatta bunları senin bilmen daha önemli, çünkü bu tehlikeli zamanlarda onu koruma görevi sana düşüyor. Gücünü küçümseme ve onun yanında tereddüt etme, çünkü sen olmadan başarısız olacağı kesin."

Saphira gözleri aynı hizaya gelene dek başını eğdi ve bir çizgi halindeki gözbebekleriyle ona baktı. Birbirlerini sessizce incelediler, ikisi de gözlerini kırpmıyordu. İlk kıpırdayan Ajihad oldu. Bakışlarını indirip yumuşak bir şekilde, "Seninle tanışmak gerçekten büyük bir ayrıcalık," dedi.

O iyi biri, dedi, Saphira saygıyla. Başını Eragon'a doğru çevirdi. Ona Tronjheim'den ve kendisinden çok etkilendiğini söyle. İmparator ondan korkmakta haklı. Ama şunu da söyle, eğer seni öldürmeye karar verirse Tronjheim'i yerle bir eder, onu da dışlerimle parçalarım.

Eragon sesindeki düşmanlığa şaşırarak tereddüt etti, ama mesaj ilettiler. Ajihad ciddiyetle baktı ona. "Bu kadar soylu birinden daha azını beklemezdim, ama ikizleri geçebileceğini sanmıyorum."

Saphira alaycı bir şekilde homurdandı. Peh!

Ne demek istediğini anlayan Eragon, "Göründüklerinden daha güçlü olmalılar," dedi. "Bir ejderhanın gazabıyla karşılaşsalar eminim çok korkarlardı. İkisi beni yenebilir, ama Saphira'yı asla. Bir Süvari'nin ejderhasının onun sihir gücünü normal bir büyücününkinden daha fazla güçlendirebileceğini biliyorsunuzdur. Bu yüzden Brom her zaman benden daha zayıftı. Bence Süvariler'in yokluğunda ikizler güçlerini biraz abartmışlar."

Ajihad sıkıntılı görünüyordu. "Brom bizim en iyi büyücülerimizden biri olarak kabul edilirdi. Yalnızca Elfler onu geçebilirdi. Eğer söylediklerin doğruysa pek çok önemli konuyu yeniden düşünmemiz gerekecek." Saphira'ya doğru başını eğdi. "Bu durumda ikinizden birine zarar vermek gerekmediği için memnunuz." Saphira karşılık olarak başını indirdi.

Ajihad görkemli bir şekilde doğrulup, "Orik!" diye seslendi. Cüce aceleyle odaya girip masanın önünde durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. Ajihad, ona sinirlenerek baktı. "Başıma çok büyük dertler açtın, Orik. Bütün sabah ikizlerden birinin senin itaatsizliğin konusundaki şikâyetlerini dinlemek zorunda kaldım. Sen ceza alana kadar bu işin peşini bırakmayacaklar. Ne yazık ki haklılar. Bu boş verilemeyecek kadar önemli bir konu. Hesap vermen gerekiyor."

Orik'in gözleri Eragon'a doğru kaydı, ama yüzünden herhangi bir şey okunmuyordu. Boğuk bir sesle hızla konuştu. "Kull nerdeyse Köstha-merna'nın etrafındaydı. Ejderhaya, Eragon'a ve Murtagh'a ok atıyorlardı, ama ikizler onları durdurmak için bir şey yapmıyorlardı. Eragon'un suyun karşı tarafından açılış cümlesini söylediğini duyduğumuz halde kapıyı açmıyorlardı. Eragon sudan çıkmayınca da bir şey yapmadılar. Belki hata yaptım, ama bir Süvari'nin ölmesine göz yumamazdım."

"Sudan tek başıma çıkacak gücüm yoktu," dedi, Eragon. "Beni yukan çekmeseydi boğulurdum." Ajihad önce ona baktı, sonra Orik'e ciddi bir şekilde sordu. "Ya sonra. Neden onlara karşı çıktın?"

Orik asi bir şekilde çenesini kaldırdı. "Murtagh'ın zihnine zorla girmeye çalışmaları doğru değildi. Ama kim olduğunu bilseydim onları durdurmazdım."

"Hayır, sen doğru olanı yaptın, ama yapmasaydın durum daha basit olurdu. Kim olurlarsa olsunlar insanların zihnine zorla girmek bizim işimiz değil." Ajihad sakalını sıvazladı. "Davranışın saygıya değer, ama komutanının emrine karşı geldin. Bunun cezası her zaman ölümdür." Orik'in sırtı gerildi.

"Bunun için onu öldüremezsiniz. O yalnızca bana yardım ediyordu," diye bağırdı, Eragon.

"Sen müdahale edecek konumda değilsin," dedi, Ajihad sertçe. "Orik bir kanunu çiğnedi ve sonuçlarına katlanmak zorunda." Eragon tekrar itiraz etmeye kalktı, ama Ajihad elini kaldırarak onu durdurdu. "Ama haklısın. Şartlar yüzünden suç hafifliyor. Orik, şu andan itibaren aktif hizmetten alındın ve benim komutam altında herhangi bir askeri harekâta katılman yasaklandı. Anladın mı?"

Orik'in yüzü karardı, ama sonra yalnızca şaşkın bir ifade belirdi yüzünde. Sertçe başını salladı. "Evet."

"Normal görevlerin olmadığına göre, sen burda kaldıkları sürece Eragon ve Saphira'ya rehberlik edeceksin. Sunabileceğimiz her türlü konforu ve yardımı almalarını sağlayacaksın. Saphira, Isidar Mithrim'in üstünde kalacak. Eragon istediği her yerde kalabilir. Yolculuğun yorgunluğunu atınca onu eğitim sahalarına götür. Onu bekliyor olacaklar," dedi Ajihad, gözlerinde muzip bir parıltı yanıp

sönerken.

Orik başını eğdi. "Anlaşıldı."

"Çok güzel, hepiniz gidebilirsiniz. Çıkarken ikizleri içeri gönder."

Eragon selam verip çıkmak üzereyken, "Arya'yı nerde bulabilirim? Onu görmek isterim," dedi. "Kimse onu göremez. O sana gelene dek beklemek zorundasın." Ajihad masasına bakarak artık gitmeleri gerektiğini açıkça gösterdi.

Çocuğu Kutsa, Argetlam

Eragon koridorda iyice gerindi; o kadar uzun süre oturduğu için her yeri kaskatı kesilmişti. Arkasından ikizler, Ajihad'ın odasına girip kapıyı kapattılar. Eragon, Orik'e baktı. "Benim yüzümden başın derde girdiği için üzgünüm," diye özür diledi. "Kendini üzme," diye homurdandı Orik, sakalını çekiştirerek. "Ajihad bana istediğimi verdi."

Bu sözlere Saphira bile şaşırılmıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, Eragon. "Ne eğitim verebilir, ne de savaşabilirsin ve beni korumayla görevlendirildin. Bu nasıl istediğin bir şey olabilir?"

Cüce sessizce ona baktı. "Ajihad iyi bir liderdir. Kanunları uygularken nasıl adil olacağını iyi bilir. Onun emriyle cezalandırıldım, ama ben aynı zamanda Hrothgar'ın tebaasıyım. Onun kanunlarına göre istediğimi yapmakta özgürüm."

Eragon, Orik'in ikili sadakatini ve Tronjheim içindeki gücün dağılımının yapısını unutmanın aptallık olacağını fark etti. "Ajihad seni güçlü bir pozisyona getirdi, değil mi?"

Orik derinden gelen bir kahkaha attı. "Öyle ve bu şekilde ikizler artık şikâyet de edemezler. Bunun onları sinir edeceği kesin. Ajihad kurnaz biridir. Gel, evlat, aç olduğuna eminim. Ve ejderhamı da yerleştirmemiz gerekiyor."

Saphira tısladı. Eragon, "Onun adı Saphira," dedi. Orik, onu hafifçe selamladı. "Özür dilerim, bunu hiç unutmayacağım." Duvardan turuncu renkte bir lamba alıp koridorda yürümeye başladı.

"Farthen Dûr'da başkaları sihir yapabiliyor mu?" diye sordu Eragon, Cücenin hızına ulaşmaya çalışarak. Zar'roc'u dikkatle taşıyor, kabzasındaki sembolü gizlemeye çalışıyordu.

"Yeterince az kişi," dedi, Orik zırhının altında omuz silkerek. "Ve onlar da morlukları iyileştirmekten fazla bir şey yapamazlar. Onu iyileştirmek için gereken güç yüzünden hepsi birlikte Arya'yla ilgilenmek zorunda."

"İkizler hariç."

"İğğğ," diye homurdandı, Orik. "Arya onların yardımını istemezdi zaten; onların becerisi iyileştirmek için değildir. Onlar güç kazanmak için dalavere yapmak ve kumpas kurmaktan anlarlar. Ajihad'dan önce gelen lider Deynor onların Varden'e katılmalarına izin verdi, çünkü desteklerine ihtiyacı vardı... savaş alanında kendini koruyan büyücülerin olmadan imparatora karşı koyamazsın. Kötü bir çifttir, ama işe yaradıkları yerler var."

Tronjheim'i bölen dört ana tünelden birine girdiler. Cüce ve insan yığınları bu tünellerde dolaşüyor, sesleri cilalı döşemelerde yüksek sesle yankılanıyordu. Saphira'yı gördükleri anda sesler birden kesildi; gözler üzerine sabitlendi. Orik seyircilere aldırmayarak sola döndü, Tronjheim'in uzaktaki kapılarından birine yöneldi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, Eragon.

"Saphira'nın Isidar Mithrim, yani Yıldız Gül'ün üstündeki ejderha yuvasına uçabilmesi için bu koridorlardan çıkacağız. Ejderha yuvasının Çatısı yoktur –Tronjheim'in zirvesi gökyüzüne açıktır, Farthen Dûr'ununki gibi– bu yüzden Saphira, doğruca yuvaya girebilir. Eskiden Tronjheim'i ziyaret ettiklerinde Süvariler orda kalırlardı."

"Çatısı yoksa soğuk ve nemli olmuyor mu?" diye sordu, Eragon.

"Yok." Orik başını iki yana salladı. "Farthen Dûr bizi havadan korur. Ne yağmur, ne de kar içeri girer. Üstelik yuvanın duvarlarında ejderhalar için mermer mağaralar vardır. Gerekli bütün sığınağı sağlar orası. Korkmanız gereken tek şey buz sarkıtlarıdır; düştüklerinde bir atı ikiye ayırdıkları biliniyor."

Bana bir şey olmaz, diye güvence verdi, Saphira. Mermer bir mağara kaldığımız bütün o yerlerden daha güvenli.

Olabilir... Sence Murtagh ne olacak?

Ajihad onurlu bir adam gibi görünüyor. Murtagh kaçmaya çalışmadıkça ona zarar vereceğini sanmam.

Eragon daha fazla konuşmak istemeyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir gün öncesine göre şartlarında meydana gelen değişiklik başını döndürüyordu. Gil'ead'dan beri sürdürdükleri delice yarış nihayet bitmişti, ama vücudu koşmaya ve ata binmeye devam etmeyi bekliyordu. "Atlarımız nerde?"

"Kapının yanındaki ahırlarda. Tronjheim'den çıkmadan önce onlara bakabiliriz."

Tronjheim'den girdikleri kapıdan çıktılar. Altın aslanlar fenerlerden gelen renkli ışıklarla parlıyordu. Güneş, Eragon'un Ajihad'la yaptığı konuşma sırasında yer değiştirmişti, artık krater açıklığından Farthen Dûr'a ışık girmiyordu. Oyuk dağın içi toz zerreciklerinin yayıldığı ışık huzmeleri olmaksızın kadifemsi bir siyahlık içindeydi. Tronjheim'den gelen tek ışık kaynağı loş bölgede göz alıcı şekilde parlıyordu. Dağ-şehrinin ışığı yüzlerce metre ötesini aydınlatacak kadar parlaktı.

Orik, Tronjheim'in en yüksek beyaz noktasını işaret etti. "Seni orda taze et ve saf dağ suyu bekliyor," dedi, Saphira'ya. "İstedığın mağarada kalabilirsin. Seçimini yaptıktan sonra yatağın yapılacak ve ondan sonra seni kimse rahatsız etmeyecek."

"Birlikte gideceğimizi sanıyordum. Ondan ayrılmak istemiyorum," diye itiraz etti, Eragon.

Orik, ona döndü. "Süvari Eragon, sizi rahat ettirmek için her şeyi yapacağım, ama sen yemek yerken Saphira'nın ejderha yuvasında beklemesi daha iyi. Ziyafet salonuna giden koridorlar onun geçebileceği kadar geniş değil."

"Neden onun yuvasına benim için de yiyecek getirmiyorsunuz?"

"Çünkü," dedi, Orik ifadesi anlaşılmasın bir şekilde. "Yemek aşağıda hazırlanıyor ve yukarıya kadar giden yol çok uzun. Eğer istersen bir uşak sana yemek getirebilir. Biraz zaman alır, ama Saphira'yla birlikte yemek yiyebilirsin."

Bunu içten söylüyor, diye düşündü, Eragon. Kendisi için bu kadar şey yapmalarına çok şaşırılmıştı. Ama Orik'in söyleyiş tarzı Cücenin kendisini bir şekilde sınavı sınamadığını merak etmesine neden oldu.

Ben yorgunum, dedi, Saphira. Ve ejderha yuvası hoşlanacağım bir yere benziyor. Gidip yemeğini ye, sonra yanıma gel. Vahşi hayvanlar ve askerler korkusu olmadan birlikte dinlenmek rahatlatıcı olacaktır. Yolculuğun zorluklarına çok uzun süre dayandık.

Eragon, ona düşünceli bir şekilde baktı, sonra Orik'e, "Aşağıda yiyeceğim," dedi. Cüce tatmin

olmuş gibi gülümsedi. Eragon yatarken rahatsız olmasın diye Saphira'nın eyerini çözdü. Zar'roc'u yanında götürür müsün?

Evet, diyerek eyeri ve Zar'roc'u pençeleriyle kavradı. Ama yayın sende kalsın. Bu insanlara güvenmeliyiz, ama aptallık derecesinde değil.

Biliyorum, dedi Eragon, suskun bir şekilde.

Saphira gürültüyle havalanıp yükseldi. Karanlıkta çıkan tek ses kanatlarının hışırtısıydı. Tronjheim'in zirvesinin kıyısında gözden kaybolurken Orik uzun bir nefes verdi. "Oh Tanrım, gerçekten çok şanslısın. Birden yüreğimde açık gökyüzünde ve tepelerde uçmak ve bir kartal gibi avlanmak için büyük bir özlem duydum. Yine de ayaklarım yerde, hatta yerin altında olsa daha iyi."

Ellerini yüksek sesle çırdı. "Ev sahibi olarak görevlerimi ihmal ettim. İkizlerin sana layık gördüğü o berbat yemekten sonra bir şey yemelin. Hadi gel, aşçıları bulup onlardan ekmek ve et dilenelim!"

Eragon, Cüceyi takip ederek tekrar Tronjheim'e döndü. Yine koridorlardan oluşan labirentten geçip yalnızca Cücelere yetecek yükseklikte taş masalarla dolu uzun bir odaya geldiler. Uzun bir tezgâhın arkasındaki sabun taşından yapılmış fırınlarda alevler oynaşıyordu.

Orik sağlam görünüşlü, kırmızı suratlı bir Cüceye anlaşılmasız dilde bir şeyler söyledi, adam onlara hemen buharı tüten mantarlar ve balıklarla dolu taş tabaklar getirdi. Orik, Eragon'u birkaç kat merdivenden çıkıp Tronjheim'in dış duvarına oyulmuş küçük bir cumbaya getirdi. Oraya bağdaş kurup oturdular. Eragon hiçbir şey söylemeden yemeğine uzandı.

Tabakları boşalınca Orik memnuniyetle içini çekip uzun saplı bir pipo çıkardı. Yakıp, "Güzel bir yemekti, ama gereği gibi mideye yerleşmesini sağlamak için iyi bir içki gerekiyor," dedi.

Eragon aşağıdaki araziye taradı. "Farthen Dûr'da çiftçilik yapıyor musunuz?"

"Hayır, burda yalnızca yosun, mantar ve küfe yetecek kadar gün ışığı var. Tronjheim çevredeki vadilerden gelen erzaklar olmasa yaşayamaz. Çoğumuzun Beor Dağları'ndaki başka bir yerde yaşamayı seçmemizin bir nedeni bu."

"Yani Cücelerin yaşadığı başka şehirler de var?"

"İstediğimiz kadar fazla sayıda değil. Ve Tronjheim en büyüğü." Orik dirseğine dayanarak piposundan derin bir nefes çekti. "Daha yalnızca alt katları gördün, bu yüzden çok belli olmuyor, ama Tronjheim'in büyük bir bölümü boştur. Yukarı çıktıkça ıssızlaşır. Yüzyıllardır dokunulmamış katlar var. Cücelerin çoğu Tronjheim'in ve Farthen Dûr'un altında kayaları delik deşik eden mağaralarda ve geçitlerde yaşamayı tercih ediyor. Yüzyıllardır Beor Dağları'nın altında büyük tüneller açtık. Yüzeye ayak basmadan dağın bir ucundan diğerine gitmek mümkün."

"Tronjheim'de o kadar kullanılmayan alanın olması ne büyük kayıp," diye yorumda bulundu, Eragon.

Orik başını salladı. "Bazıları kaynaklarımızı tükettiği için burayı terk etmeyi istiyor, ama Tronjheim'in paha biçilmez bir görevi var."

"Neymiş o?"

"Zor zamanlarda bütün ülkeyi içine alabiliyor. Tarihte üç kez bunu yapmak zorunda kaldık, ama her seferinde bizi kesin ve mutlak bir tahribattan korudu. Bu yüzden burda her zaman asker hazır"

bulundurarak kullanıma hazır tutuyoruz."

"Daha önce hiç böyle muhteşem bir yer görmedim," diye itiraf etti, Eragon.

Orik piposunun ardından gülümsedi. "Böyle düşündüğüne sevindim. Tronjheim'i inşa etmek nesiller boyu sürdü, bizim ömürlerimiz insanlarınkinden daha uzundur. Ne yazık ki lanetli imparator yüzünden çok az yabancı buranın ihtişamını görebiliyor."

"Burda kaç Varden var?"

"Cüceler mi yoksa insanlar mı?"

"İnsanlar. Kaç kişinin imparatorundan kaçtığını bilmek istiyorum."

Orik'in üflediği uzun duman başının üstünde tembelce yuvarlanarak yükseldi. "Senin türünden dört bin kişi var burda. Ama bilmek istediğin şeyi çok iyi göstermiyor bu rakam. Yalnızca savaşmak isteyen insanlar buraya geliyor. Gerisi Surda'da Kral Orrin'in koruması altında."

O kadar az mı, diye düşündü Eragon yüreği burkularak. Urgallar sayılmazsa tek başına kraliyet ordusu neredeyse on altı bin askerden oluşuyordu. "Neden Orrin, imparatorla savaşmıyor?"

"Açık düşmanlık göstermeye kalksa Galbatorix onu ezip geçer. Surda'yı çok küçük bir tehdit olarak gördüğü için böyle bir şey yapmıyor, ama bu büyük bir hata. Varden silahlarının ve malzemelerinin çoğunu Orrin'in yardımıyla buluyor. O olmasa imparatora direnç diye bir şey kalmaz.

"Tronjheim'deki insanların sayısının azlığı seni üzmesin. Burda bir sürü Cüce var –gördüklerinden çok daha fazla– ve zamanı gelince hepsi savaşır. Orrin, Galbatorix'le savaştığımız zaman asker göndermeye de söz verdi. Elfler de yardım ediyor."

Eragon dalgınlıkla Saphira'nın zihnine uzanıp büyük bir iştahla kanlı bir et parçası yediğini gördü. Orik'in miğferindeki çekiç ve yıldız sembolünü bir kez daha fark etti. "Bunun anlamı ne? Tronjheim'in zemininde de gördüm."

Orik demir bantlı başlığını çıkarıp kaba parmaklarını sembolün üstünde gezdirdi. "Klanımın sembolü. Biz Ingietum'uz, yani metal işçileri ve usta demirciler. Çekiç ve yıldızlar Tronjheim'in döşemesine işlendi, çünkü kurucumuz Korgan'ın kişisel armasıydı. Bir klan yönetirken on ikisi etrafını çevreliyor. Kral Hrothgar aynı zamanda Dûrgrimst Ingietum'dur; evimize büyük görkem ve onur getirmiştir."

Tabakları açığıya geri götürürken koridorda bir Cücenin yanından geçtiler. Cüce, Eragon'un önünde durup selam verdi, saygıyla, "Argetlam," dedi.

Eragon verecek bir cevap aramırken Cüce yanlarından ayrıldı. Hem huzursuzlukla kızarmış, hem de bu hareketten garip bir biçimde zevk almıştı. Daha önce kimse önünde eğilmemişti onun. "Ne dedi?" diye sordu, Orik'e doğru eğilerek.

Orik omuz silkti, utanmıştı. "Eskiden Süvariler için kullanılan bir Elf sözcüğüydü bu. 'Gümüş el' anlamına gelir." Eragon eldivenli eline bakıp avucunu beyazlaştıran gedwey ignasia'yı düşündü. "Saphira'nın yanına dönmek istiyor musun?"

"Önce yıkanabileceğim bir yer var mı? Uzun süredir yolun pisliğini üstümden atamadım. Ayrıca gömleğim kan lekeli, yırtık ve leş gibi kokuyor. Yenisini almak isterim, ama param yok. Çalışıp bir gömlek parası çıkarmamın bir yolu var mı?"

"Hrothgar'ın misafirperverliğine hakaret mi etmek istiyorsun, Eragon?" diye sordu, Orik. "Tronjheim'de olduğun sürece hiçbir şey almak zorunda değilsin. Bedelini başka şekillerde ödersin... Ajihad ve Hrothgar bunu sağlar. Gel. Sana nerde yıkanabileceğim göstereyim, sonra bir gömlek buluruz."

Eragon'u Tronjheim'in epey altına indiren uzun bir merdivene götürdü. Koridorlar artık tünellere dönüşmüştü... yalnızca bir buçuk metre yüksekliğinde oldukları için Eragon eğilerek yürümek zorunda kalıyordu ve bütün fenerler kırmızıydı. "Böylece karanlık bir mağaraya girip çıktığında ışık seni kör etmez," diye açıkladı, Orik.

Uzak köşesinde küçük bir kapı olan çıplak bir odaya girdiler. Orik işaret etti. "Havuzlar şu kapının ardında, fırça ve sabun da var. Giysilerini burda bırak. Çıktığında ben yenilerini hazırlatmış olacağım."

Eragon teşekkür edip soyunmaya başladı. Yeraltında ve alçak tavanlı bir yerde olduğu için bunaldığını hissediyordu. Hızla soyunup üşüyerek kapıdan geçti, tam bir karanlığa gömüldü. Ayağı sıcak suya dokunana kadar milim milim ilerledi, sonra kendini suya bıraktı.

Havuz hafifçe tuzluydu, ama rahatlatıcı ve sakinleştiriciydi. Bir an kapıdan uzaklaşıp suyun derinliklerine gitmekten korktu, ama ilerledikçe suyun yalnızca beline geldiğini fark etti. Kaygan duvarı yoklayarak sabunu ve fırçayı buldu, yıkanmaya başladı. Sonra sıcaklığın tadını çıkararak gözlerini kapadı, yüzmeye başladı.

Suları damlayarak tekrar aydınlık odaya çıktığında bir havlu, güzel keten bir gömlek ve külot pantolon buldu. Giysiler üzerine çok iyi uydu. Memnun olarak tünele girdi.

Orik elinde piposuyla onu bekliyordu. Tekrar Tronjheim'e çıkan merdivenlere geri döndüler, sonra dağ-şehirden çıktılar. Eragon, Tronjheim'in zirvesine bakıp zihniyle Saphira'yı çağırdı. Saphira ejderha yuvasından aşağıya inerken Eragon, "Tronjheim'in tepesindeki insanlarla nasıl iletişim kuruyorsunuz?" diye sordu.

Orik güldü. "Bu uzun zaman önce çözdüğümüz bir sorun. Sen fark etmedin, ama her kattaki kemerli geçitlerin arkasında, Tronjheim'in merkez salonunun duvarının etrafını helezon şeklinde çeviren bir merdiven vardır. Bu merdiven Isidar Mithrim'in yukarsındaki ejderha yuvasına kadar çıkar. Biz ona Vol Turin, yani Sonsuz Merdiven diyoruz. Acil durumlarda hızla inip çıkılmaz, ayrıca gündelik kullanım için de uygun de ğildir. Bu nedenle mesaj iletmek için fener yakıp söndürürüz. Bir başka yol daha var, ama çok nadir kullanılır. Vol Turin inşa edildiği zaman yanına cilalı bir oluk açıldı. Bu oluk dağ yüksekliğinde dev bir kayak görevi görüyor."

Eragon gülümsedi. "Tehlikeli midir?"

"Denemeye kalkma. Kayak Cüceler için yapılmıştır ve bir insan için çok dardır. Üstünden kayıp fırlarsan merdivenlere, geçitlere çarpar, hatta boşluğa düşebilirsin."

Saphira kanatları kuru bir sesle hışırdayarak birkaç adım ileriye indi. Eragon'u selamlarken insanlar ve Cüceler ilgiyle mırıldanarak yanına toplanmaya başladılar. Eragon huzursuz bir şekilde büyüyen kalabalığa baktı. "Gitsen iyi olur," dedi Orik, onu ileri doğru iterek. "Yarın sabah bu kapıda buluşalım. Seni bekliyor olacağım."

Eragon şaşırıldı. "Sabah olduğunu nereden bileceğim?"

"Birisinin seni uyandırmasını sağlarım. Artık git!" Eragon daha fazla itiraz etmeden Saphira'nın

etrafını saran kalabalığın arasından geçerek ejderhanın sırtına bindi.

Saphira havalanamadan yaşlı bir kadın ileri atılıp Eragon'un ayağını sıkıca yakaladı. Eragon ayağını çekmeye çalıştı, ama kadının eli ayak bileğini demirden bir pençe gibi tuttuğu için ayağını kurtaramadı. Üzerine diktiği gri gözlerinin etrafında bir ömrün kırışıkları doluydu, derisi çökük avurtlarına doğru uzun kırışıklar halinde katlanıyordu. Sol kolunun altında yırtık pırtık bir bohça vardı.

Korkan Eragon, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kadın kolunu kaldırdı, bohçadan bir bez düşerek bir bebeğin yüzünü ortaya çıkardı. Çaresiz kadının umutsuz sesi, "Çocuğun annesi babası yok, ona benden başka bakacak kimse yok ve ben de çok güçsüzüm. Onu gücünle kutsa, Argetlam. Ona şans bağışla!"

Eragon yardım için Orik'e baktı, ama Cüce ifadesiz bir yüzle onu seyrediyordu. Kalabalık sessizleşip cevabını beklemeye başladı. Kadının gözleri üzerinden ayrılmıyordu. "Onu kutsa, Argetlam, kutsa," diye ısrar etti.

Eragon daha önce hiç birini kutsamamıştı. Alagaesia'da kaygısızca yapılan bir şey değildi bu, çünkü kutsama işi kolayca ters gidebilir ve bir lütuf yerine lanete dönüşebilirdi... özellikle de kötü niyetle veya inanç eksikliğiyle söylenirse. Bu sorumluluğu alabilir miyim, diye düşündü.

"Onu kutsa, Argetlam, onu kutsa."

Birden karar vererek kullanacağı ifadeyi aradı. Önce aklına bir şey gelmedi, ama sonra antik dili düşünmeye başladı. Bu, güç sözcükleriyle ifade edilen gerçek bir kutsama olacaktı.

Eğilip sağ elindeki eldiveni çıkardı. Avucunu bebeğin alnına koyarak, "Atra gülai un ilian tauthr ono un atra ono waise skölir frâ rauthr," dedi. Sözler sanki sihir yapıyormuş gibi beklenmedik derecede zayıf çıkmıştı. Eldiveni yavaşça tekrar giyip kadına, "Onun için yapabileceğim tek şey bu," dedi. "Eğer bir trajediyi önleyecek bir söz varsa o da budur."

"Teşekkür ederim, Argetlam," diye fısıldayarak kadın hafifçe selam verdi. Bebeğin yüzünü tekrar örtmeye çalıştı, ama Saphira homurtuyla başını bebeğe doğru çevirdi. Kadın kaskatı oldu; nefesi kesildi, Saphira burnunu eğerek bebeğin gözlerinin arasına sürdü, sonra yavaşça geri çekildi.

Kalabalık şaşkınlıkla yutkundu, çünkü bebeğin alnında, Saphira'nın dokunduğu yerde yıldız biçiminde, Eragon'un gedwey ignasia'sı kadar beyaz ve gümüşümsü bir leke oluşmuştu. Kadın sözsüz teşekkür ifadesiyle, ateş gibi gözlerle Saphira'ya baktı.

Saphira birden havalanıp şaşkın seyircileri güçlü kanatlarının rüzgârında bıraktı. Yer, altlarında uzaklaşırken Eragon derin bir soluk alıp sıkıca Saphira'nın boynuna sarıldı. Ne yaptın, diye sordu yumuşak bir sesle.

Ona umut verdim. Sende bir gelecek.

Birden Saphira'nın varlığına rağmen Eragon'un içinde bir yalnızlık hissi belirdi. Çevreleri o kadar yabancıydı ki... evinden ne kadar uzak olduğunu ilk kez fark ediyordu. Yakılıp yıkılmış bir ev olsa da kalbi hâlâ oradaydı. Ben ne hale geldim, Saphira, diye sordu. Daha erkekliğin ilk yılındayım, ama Varden'in lideriyle konuştum, Galbatorix tarafından kovalandım ve Morzan'ın oğluyla yolculuk yaptım ve şimdi benden insanları kutsamamı istiyorlar! İnsanlara şimdiye kadar duymadıkları bir bilgeliği nasıl verebilirim? Bir ordunun daha iyisini yapamayacağı hangi işleri başarabilirim? Bu

delilik! Roran'la birlikte Carvahall'de olmalıyım.

Saphira'nın cevap vermesi uzun zaman aldı, ama sözcükleri yumuşaktı. Sen yumurtadan yeni çıkmış bir yavrusun. Dünyaya alışmak için mücadele eden bir yavru. Ben yaşça senden küçük olabilirim, ama düşüncelerim çok eskiye dayanıyor. Bu konularda endişelenme. İçinde bulunduğun yerde ve kimlikte huzur bulmaya çalış. İnsanlar genellikle ne yapılması gerektiğini bilirler. Onlara bütün göstermen gereken yoldur, bilgelik budur. Başarılarla gelince, hiçbir ordu senin yaptığın gibi kutsayamazdı o bebeği.

Ama bu hiçbir şeydi, diye itiraz etti, Eragon. Çok önemsizdi.

Hayır, değildi. Gördüğün şey başka bir hikâyenin başlangıcı, başka bir efsaneydi. O çocuğun alnında ejderha izi varken ve üzerinde senin sözlerim taşırken lokanta işletmecisi ya da çiftçi olmaktan mutlu olacağını mı sanıyorsun? Gücümüzü ve kaderi küçümsüyorsun.

Eragon başını önüne eğdi. Bu çok ezici bir şey. Bir illüzyonda yaşadığımı hissediyorum, her şeyin mümkün olduğu bir rüyada. Şaşırtıcı şeylerin olduğunu biliyorum, ama her zaman başkalarının başına geldiğini, her zaman çok uzak yerlerde ve zamanda olduğunu düşünürdüm. Ama senin yumurtanı buldum, bir Süvari'den eğitim aldım ve bir Shade'le düello yaptım. Bunlar benim gibi bir çiftçi çocuğunun hareketleri olamaz. İçimde bir şey değişiyor.

Seni biçimlendiren şey kaderindir, dedi, Saphira. Her yaşın bir ikona ihtiyacı vardır... belki bu şans sana güldü. Çiftçi çocuklara bir nedeni olmadan ilk Süvari'nin adı verilmez. Adın bir başlangıçtı ve sen de onun uzantısıydın. Ya da sonu.

Ah, dedi Eragon, başını iki yana sallayarak. Bilmece gibi konuşuyorum... Ama eğer her şey insanın alnına yazılmışsa seçimlerimizin bir anlamı var mı ? Yoksa yalnızca kaderimizi kabul etmeyi mi öğrenmeliyiz?

Saphira sert bir şekilde, Eragon, dedi. Ben yumurtamın içindeyken serti seçtim. Çoğu insanın uğrunda öleceği bir şans sunuldu sana. Bu yüzden mutsuz musun? Aklını böyle düşüncelerden temizle. Bu sorular cevaplanamaz ve seni daha mutlu edemez.

Doğru, dedi, Eragon somurtarak. Yine de kafatasımın içinde oradan oraya zıplayıp duruyorlar. Şeyden... Brom'un ölümünden beri her şey karıştı. Bu beni de huzursuz ediyor, diye itiraf etti,

Saphira. Bu Eragon'u şaşırttı, çünkü Saphira nadiren endişeli görünürdü. Artık ikisi de Tronjheim'deydiler. Eragon zirvedeki açıklıktan aşağıya bakıp ejderha yuvasının yerini gördü: Isidar Mithrim, büyük safir yıldız. Altında Tronjheim'in büyük merkez salonundan başka bir şey olmadığını biliyordu. Saphira kanatlarını sessizce katlayarak ejderha yuvasına indi. Kenarından aşağıya kayıp Isidar Mithrim'e düştü ve pençelerini sertçe yere çarparak durdu.

Pençelerin onu çizmez mi, diye sordu, Eragon.

Sanmam. Sıradan bir taş değil bu. Eragon, onun sırtından inip yavaşça etrafında döndü ve olağandışı manzarayı inceledi. On sekiz metre yüksekliğinde, on sekiz metre genişliğinde yuvarlak, çatısız bir yerdediler. Duvarlarda, büyüklükleri küçük mağaracıklardan bir ev büyüklüğündeki Mağaralara kadar değişen karanlık oyuklar vardı. İnsanların en yüksek mağaraya ulaşabilmeleri için mermer duvarlara parlak basamaklar yapılmıştı. Ejderha yuvasından dev bir kemerli geçit çıkıyordu.

Eragon ayaklarının altındaki muhteşem mücevheri inceleyip içgüdüsel olarak üstüne yattı. Yanağını soğuk safire dayayıp içini görmeye çalıştı. Taşın içinde çarpık çizgiler ve dalgalı benekler

parlıyordu, ama kalınlığı bir mil altlarındaki odanın döşemesinde bulunan bir şeyin açıkça görülmesini imkânsız kılıyordu.

Senden ayrı mı uyumak zorundayım, diye sordu.

Saphira dev başını iki yana salladı. Hayır, mağaramda senin için de bir yatak var. Gel de gör. Saphira döndü, kanatlarını çırpmadan havada altı metre zıplayıp orta büyüklükteki mağaraya indi. Eragon, onun arkasından yukarı tırmandı.

Mağaranın içi koyu kahverengiydi ve beklediğinden daha derindi. Kabaca yontulmuş duvarlar doğal bir oluşum izlenimi veriyordu. Arka duvarın yakınında Saphira'nın üzerine kıvrılabileceği büyüklükte kalın bir minder vardı. Onun yanına bir yatak yapılmıştı. Mağara kırmızı bir fenerle aydınlatılıyordu. Kapakları fenerin ışığının istendiği zaman kısılmasına olanak veriyordu.

Çok hoşuma gitti, dedi, Eragon. İnsan kendini burada güvende hissediyor.

Evet. Saphira minderin üstüne kıvrılıp ona baktı. Eragon içini çekerek mindere çöktü, yorgunluk etkisini göstermeye başlamıştı.

Saphira, buraya geldiğimizden beri fazla bir şey söylemedin. Tronjheim ve Ajihad hakkında ne düşünüyorsun?

Bakalım... Görünen o ki Eragon, burada yeni bir savaşa girdik. Kılıçlar ve pençeler işe yaramıyor, ama sözler ve ittifaklar aynı etkiye sahip gibi. ikizler bizden hoşlanmıyor, onların çevirebilecekleri dolaplara karşı tetikte olmalıyız. Cücelerin çoğu bizden hoşlanmıyor. Elfler insan Süvari istemiyorlar, bu yüzden onların da itirazı olacaktır. Yapmamız gereken şey iktidardakilen tanıyıp onlarla arkadaş olmak. Ve bunu çabuk yapmalıyız.

Farklı liderlerden bağımsız olmak sence mümkün mü?

Saphira kanatlarını oynatarak daha rahat bir pozisyona soktu. Ajihad özgürlüğümüzü destekliyor, fakat oyada bu grubasadek olmadan hayatta kalamayabiliriz. İki yolu da yakında göreceğiz.

Adamotu Kökü ve Kurbağa Dili

Uyandığında örtüleri Eragon'un altına sıkışmıştı, ama hâlâ sıcaktı. Saphira minderinde uyuyor, soluklan sabit hava akımı gibi çıkıyordu.

Farthen Dûr'a girdiklerinden beri ilk kez Eragon kendini güvende ve umutlu hissediyordu. Isınıyordu, karnı doyuruluyordu ve istediği kadar uyuyabiliyordu. İçindeki gerilim hafiflemişti... Brom'un ölümü, hatta öncesinde, Palancar Vadisi'nden ayrıldığından beri içinde biriken gerilimdi bu.

Artık korkmam gerekmiyor. Ama ya Murtagh? Varden'in misafirperverliğine rağmen Eragon, Murtagh'ı –bilerek ya da bilmeden– hapse kendisinin gönderdiğini bildiği için bu vicdanında bir yük olarak kalıyordu. Durumun bir şekilde çözülmesi gerekiyordu.

Arya'yı düşünürken bakışları mağaranın pürüzlü tavanında dolaştı. Hayal kurduğu için kendini azarlayıp başını yana eğdi ve dışarıya, ejderha yuvasına baktı. Mağaranın kenarında iri bir kedi oturmuş patilerini yalıyordu. Kendisine bakınca çekik kırmızı gözlerin parıltısını gördü.

Solembum, diye sordu merakla.

Tabi ki. Kedi adam yelelerini sallayıp uzun dişlerini göstererek kocaman esnedi. Gerinip mağaradan dışarı atlayıp tok bir sesle altı metre aşağıdaki Isidar Mithrim'in üstüne indi. Geliyor musun?

Eragon, Saphira'ya baktı. Artık uyanmış ona bakıyordu. Git. Ben iyiyim, diye mırıldandı. Solembum,

Tronjheim'e giden kemerli geçitin altın da onu bekliyordu. Eragon'un ayakları Isidar Mithrim'e dokunur dokunmaz kedi patilerinin hızlı bir hareketiyle geçitte kayboldu. Eragon yüzünü ovuşturup uykusunu açmaya çalışarak peşinden koştu. Geçitten geçince kendini Vol Turin, Sonsuz Merdiven'lerin tepesinde buldu. Gidebileceği başka bir yer yoktu, bu yüzden bir alt kata indi.

Yumuşak bir şekilde sola kıvrılıp Tronjheim'in merkez salonunu kuşatan üstü açık pasajda durdu. Kemerleri destekleyen ince sütunların arasından yukarıda parlayan Isidar Mithrim'le dağ-şehrin uzaktaki eteklerini görebiliyordu. Merkez salonun çevresi her katta biraz daha genişliyordu. Merdivenler pasajdan bir alttaki benzer kata iniyor, aşağılarda görünmez olana kadar bir dizi pasajdan geçmeye devam ediyordu. Merdivenlerinin kıvrımının dışında, kayak biçimindeki oluk uzanıyordu. Vol Turin'in tepesine üzerinde kayılacak kare biçiminde deri parçalar yığılmıştı. Eragon'un solundaki tozlu koridor o katın odalarına ve dairelerine gidiyordu. Solembum kuyruğunu sallayarak koridorda yürüdü.

Bekle, dedi, Eragon.

Solembum'a yetişmeye çalıştı, ama onun yalnızca boş geçitte hızla uzaklaştığını görebildi. Bir köşeyi dönünce kedinin bir kapının önünde durmuş miyavladığını gördü. Kapı neredeyse kendi kendine açıldı. Solembum içeri girdi, kapı kapandı. Eragon şaşırarak kapının önünde durdu. Vurmak için elini kaldırdı, ama ondan önce kapı bir kez daha açıldı ve dışarı sıcak bir ışık süzüldü. Bir anlık kararsızlıktan sonra içeri girdi.

Oyma ahşap eşyalar ve sarmaşık bitkilerle zengin bir şekilde döşenmiş iki odalı bir daireydi burası. Hava sıcak, ferahlatıcı ve nemliydi. Duvarlarda ve alçak tavanda parlak fenerler asılıydı. Yerlere köşeleri gizleyen ilginç eşyalar serpiştirilmişti. Odanın uzak köşesindeki dört direkli geniş

yatağın etrafı yine bitkilerle çevriliydi.

Ana odanın ortasında lüks bir deri koltuğun üstünde falcı ve cadı Angela oturuyordu. Eragon'a neşeyle gülümsedi.

"Burda ne arıyorsun?" diye sordu, Eragon şaşkınlıkla.

Angela ellerini kucığında kavuşturdu. "Yere otur, ben de anlatayım. Sana bir koltuk vermek isterdim, ama mevcut tek koltukta da ben oturuyorum."

Keskin kokulu kaynayan iki yeşil iksir şişesinin arasına otururken Eragon'un zihninde bir sürü soru belirmişti.

"Eee!" dedi, Angela öne doğru eğilerek. "Demek bir Süvari'sin. Bundan şüphelenmiştim, ama düne kadar kesin olarak bilmiyordum. Eminim Solebum biliyordu, ama bana bir şey söylemedi. Brom'dan bahsettiğin an bunu anlamalıydım. Saphira... bu adı çok severim... bir ejderhaya çok uygun."

"Brom öldü," dedi, Eragon birden. "Ra'zac öldürdü."

Angela çok şaşırmişti. Sık lülelerinden biriyle oynadı. "Üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm," dedi yumuşak bir şekilde.

Eragon'un yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Ama şaşırmadın, değil mi? Ne de olsa öleceğini önceden bilmiştin."

"Kimin öleceğini bilmiyordum," dedi Angela, başını iki yana sallayarak. "Ama hayır... şaşırmadım. Brom'la bir iki kez karşılaştım. Benim sihre karşı 'ciddiyetsiz' tutumumdan hoşlanmıyordu. Bu onun sinirine dokunuyordu."

Eragon kaşlarını çattı. "Teirm'de onun kaderine gülüp bunun şaka gibi bir şey olduğunu söylemiştin. Neden?"

Angela'nın yüzü bir an gerildi. "Geriye dönüp bakınca kötü bir deneyim olduğunu söyleyebilirim, ama başına ne geleceğini bilmiyordum. Bunu nasıl söyleyebilirim?... Brom bir bakıma lanetliydi. Biri hariç bütün görevlerinde başarısız olmak onun kaderiydi, ama kendi hatası yüzünden olmayacaktı bu başarısızlıkları. Bir Süvari olarak seçilmişti, ama ejderhası ölmüştü. Bir kadını sevdi, ama kadının mahvolmasına neden olan şey onun sevgisi oldu. Ve sanırım seni korumak ve eğitmek için seçildi, ama sonunda bunda da başarısız oldu. Başarılı olduğu tek şey Morzan'ı öldürmekti ve daha iyi bir iş yapamazdı."

"Brom, bana hiç kadından bahsetmedi," diye karşılık verdi, Eragon.

Angela kayıtsızca omuz silkti. "Ben yalan söylemeyecek birinden duydum. Ama bu kadar konuşma yeter! Hayat devam ediyor ve ölüleri endişelerimizle rahatsız etmemeliyiz." Yerden bir saz yığını alıp becerikli bir şekilde örmeye başladı, konu kapanmıştı.

Eragon biraz tereddüt ettikten sonra ona boyun eğdi. "Pekâlâ. Neden Teirm yerine Tronjheim'desin?"

"Ah, işte sonunda ilginç bir soru," dedi, Angela. "Ziyaretin sırasında Brom'un adını duyunca Alagaesia'ya geçmişin geri döndüğünü hissettim. İnsanlar imparatorun bir Süvari'nin peşinde olduğunu fısıldaşıyorlardı. O zaman Varden'in yumurtasından ejderhanın çıktığını anladım ve dükkânımı kapatıp daha fazlasını öğrenmek için yola çıktım."

"Yumurtadan haberin var mıydı?"

"Elbette vardı. Ben aptal biri değilim. İnanamayacağın kadar uzun bir süredir hayattayım. Benim bilmediğim çok az şey olur." Durup dikkatini yaptığı işe verdi. "Neyse, Varden'e olabildiğince çabuk gitmem gerektiğini biliyordum. Nerdeyse bir aydır hurdayım, ama burası pek umurumda değil, bana göre fazla küflü. Ve Farthen Dûr'da herkes o kadar soylu ve ciddi ki. Büyük olasılıkla hepsini trajik bir ölüm bekliyor." Uzun bir şekilde iç çekti, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Ve Cüceler de bütün hayatları boyunca kayalara çekiç sallamaktan mutlu olan batıl inançlı bir yığın ahmaktan oluşuyor. Buranın tek iyi yanı Farthen Dûr'da yetişen mantarlar."

"O zaman neden burda kalıyorsun?" diye sordu, Eragon gülerek.

"Çünkü önemli olayların gerçekleştiği yerlerde olmayı severim," dedi Angela, başını yana eğerek. "Üstelik eğer Teirm'de kalsaydım Solembum bensiz giderdi ve ben onun yanımda olmasından hoşlanıyorum. Ama söyle bana, son görüşmemizden beri hangi maceraları yaşadın?"

Eragon sonraki bir saat boyunca son iki buçuk ayın maceralarını özetledi. Angela sessizce dinledi, ama Murtagh'ın adı geçince, "Murtagh!" diye kekeleydi.

Eragon başını evet anlamında salladı. "Bana kim olduğunu söyledi. Ama bir hükme varmadan önce hikâyemi bitirmeme izin ver." Hikâyesine devam etti. Tamamladığında Angela düşünceli bir şekilde arkasına yaslanmış, elindeki sazları unutmuştu. Solembum bir uyarıda bulunmadan gizlendiği yerden çıkıp kucağına atladı. Kıvrılıp mağrur bir şekilde Eragon'a baktı.

Angela kediye okşadı. "Büyüleyici. Galbatorix Urgallarla işbirliği içine girdi ve Murtagh sonunda ortaya çıktı... Murtagh konusunda dikkatli olmanı öneririm, ama belli ki tehlikenin farkındasın."

"Murtagh sarsılmaz bir dost ve sağlam bir yandaş oldu," dedi, Eragon kararlı bir şekilde.

"Yine de bence dikkatli ol." Angela duraksayıp keyifsiz bir şekilde, "Ve bir de Shade, Durza konusu var," dedi. "Bence şu anda Varden için Galbatorix'in yanı sıra en büyük tehlike o. Shade'lerden nefret ederim... kara büyüden sonra en kötü büyüleri yaparlar. Kör bir saç tokasıyla kalbini çıkarıp domuzlara vermeyi isterdim!"

Eragon, onun ani öfkesi karşısında şaşırıldı. "Anlamıyorum. Brom bana Shade'lerin isteklerini gerçekleştirmek için ruhları kullanan büyücüler olduklarını söylemişti. Bu onları neden bu kadar kötü yapıyor ki?"

Angela başını iki yana salladı. "Yapmıyor. Sıradan büyücüler yalnızca sıradandırlar... diğerlerinden ne daha iyi, ne de daha kötüdürler. Ruhları ve ruhların güçlerini kontrol etmek için sihirli güçlerini kullanırlar. Ama Shade'ler daha büyük güç için bu kontrolden vazgeçer ve vücutlarının ruhlar tarafından kontrol edilmesine izin verirler. Ne yazık ki yalnızca en kötü ruhlar insanları ele geçirir ve bir kez yerleştikten sonra da bir daha asla ayrılmazlar. Eğer bir büyücü kendisinden daha güçlü bir ruhu çağırıyorsa böyle bir şey kazayla gerçekleşebilir. Sorun şu ki, Shade bir kez meydana geldikten sonra onu öldürmek çok zordur. Eminim sen de biliyorsundur yalnızca iki lişi, Elf Laetri ve Süvari Irnstad böyle bir şeyi başardı."

"Hikâyelerini duymuştum." Eragon odayı işaret etti. "Neden Tronjheim'de bu kadar yukarda yaşıyorsun? Yalnız olmak rahatsızlık verici değil mi? Ve bütün bu şeyleri buraya nasıl çıkardın?"

Angela başını geriye atıp alaycı bir kahkaha attı. "Gerçeği mi istiyorsun? Saklanıyorum. Tronjheim'e ilk geldiğimde birkaç günü huzur içinde geçirdim. Ama beni Farthen Dûr'a alan muhafız

kim olduğumu ağzından kaçırdı. Sonra burdaki bütün büyücüler, bu sıfatı zor hak etseler bile, gizli gruplarına katılmam için beni sıkıştırıp durdular. Özellikle de grubu yöneten o drajl ikizler. Sonunda, hepsini kurbağaya çevirmekle tehdit ettim, ama bu onları vazgeçirmedi, bu yüzden ben de bir gece bu kata sıvıştım. Tahmininden daha basit bir işti, özellikle de benim yeteneklerim için."

"Farthen Dûr'a kabul edilmeden önce ikizlerin zihnini incelemelerine izin verdin mi?" diye sordu, Eragon. "Ben hatıralarımı taramalarına izin vermek zorunda kaldım."

Angela'nın gözlerinde soğuk bir parıltı belirdi. "İkizler onlara yapabileceklerimden korktukları için beni incelemeye cesaret edemezlerdi. Oh, bunu çok isterlerdi, ama böyle bir çabanın onları mahvedip abuk sabuk konuşmalarına neden olacağını biliyorlardı. Ben buraya Varden'in insanların zihinlerini incelemeye başlamadan önce de gelip gidiyordum.. bu yüzden beni şimdi incelemeye alamazlar."

Öteki odaya bakıp, "Eh! Bu çok aydınlatıcı bir konuşma oldu, ama korkarım artık gitmen gerekiyor," dedi. "Adamotu kökü ve kurbağa dilli güvercin kaynamak üzeredir, onunla ilgilenmem gerek. Zamanın olunca yine gel. Ve lütfen kimseye burda olduğumu söyleme. Tekrar taşınmak hiç hoşuma gitmez. Asabım bozuluyor... sinirleniyorum. Ve beni sinirli görmeyi hiç istemezsin!"

"Sırrını saklayacağım," dedi, Eragon ayağa kalkarak.

Solembum ayağa kalkan Angela'nın kucağından yere atladı. "Güzel!" dedi.

Eragon veda edip odadan çıktı. Solembum ejderha yuvasına kadar ona eşlik etti, sonra kuyruğunu sallayarak onu gönderip salına salına uzaklaştı.

Dağ Kralının Sonu

Ejderha yuvasında Eragon'u bir Cüce bekliyordu. Selam verip, "Argetlam," diye mırıldandıktan sonra ağır bir aksanla, "Güzel. Uyanıksın," dedi. "Knurla Orik seni bekliyor." Tekrar selam verip aceleyle uzaklaştı. Saphira mağarasından atlayıp Eragon'un yanına indi. Zar'roc pençelerindeydi.

Bu ne için, diye sordu, Eragon kaşlarını çatarak.

Saphira başını yana eğdi. Bunu tak. Sen bir Süvari'sin ve Süvari kılıcı taşımalsın. Zar'roc'un kanlı bir geçmişi olabilir, ama bu senin hareketlerini biçimlendirmemen. Bu kılıç için yeni bir tarih yarat ve onu gururla taşı.

Emin misin? Ajihad'ın uyarısını hatırlıyorsun.

Saphira homurdanıp burun deliklerinden duman çıkardı. Tak şunu Eragon. Buradaki güçlerin üstünde kalmak istiyorsan kimsenin hoşnutsuzluğunun senin hareketlerini belirlemesine izin verme.

Nasıl istersen, dedi isteksizce kılıcı takarak. Saphira'nın sırtına tırmandı ve Saphira havalandı. Şu anda Farthen Dûr'da yeterince ışık olduğu için –iki yöne doğru beş mil boyunca uzanan– krater duvarlarının bulanık görüntüsü artık berraklaşmıştı. Dağ-şehrinin eteklerine dönerek inerken Eragon, Saphira'ya Angela'yla karşılaşmasını anlattı.

Tronjheim'in kapılarından birinin yanına indiklerinde Orik, Saphira'nın yanına koştu. "Kralım Hrothgar ikinizi de görmek istiyor. Hemen in. Acele etmeliyiz."

Eragon, Cücenin peşinden Tronjheim'e girdi. Saphira arkalarından takip ediyordu. Yükselen koridordaki insanların bakışlarına aldırmayan Eragon, "Hrothgar'la nerde buluşacağız?" diye sordu.

Orik yavaşlamadan, "Şehrin altındaki taht odasında," dedi. "Bir otho 'inanç' gösterisi olarak özel bir görüşme olacak bu. Ona herhangi bir şekilde hitap etmen gerekmiyor, ama onunla saygılı bir şekilde konuş. Hrothgar çabuk sinirlenir, ama akıllıdır ve insanların zihinlerini keskin bir şekilde görür, bu yüzden konuşmadan önce dikkatle düşün."

Tronjheim'in merkez salonuna girdikten sonra Orik onları karşı salonun iki yanında bulunan merdivenlere götürdü. Sağ taraftaki merdivenlerden aşağıya inmeye başladılar. Merdivenler yumuşak bir kıvrımla geldikleri yöne dönüyordu. Diğer merdivenler bunlarla birleşip otuz metre aşağıda iki granit kapının önünde son bulan loş bir basamak seli oluşturuyordu. İki kapının üstüne de yedi uçlu taç işlenmişti.

Kapıların iki yanında yedi tane Cüce duruyordu. Ellerinde cilalı kazmalar, bellerinde mücevher kaplı kemerler vardı. Eragon, Orik ve Saphira yaklaşırken Cüceler kazmaların saplarıyla yere vurdular. Derin bir gümbürtü merdivenlerden yukarı doğru yükseldi. Kapılar içe doğru açıldı.

Önlerinde ok menzili uzunluğunda karanlık bir koridor uzanıyordu. Taht odası doğal bir mağaraydı; duvarlarda bir insandan daha iri sarkıt ve dikitler sıralanıyordu. Aralıklı olarak dizilmiş fenerler loş ışık yansıtıyordu. Kahverengi döşeme pürüzsüz ve cilalıydı. Koridorun uzak ucunda siyah bir taht vardı ve üzerinde hareketsiz biri oturuyordu.

Orik selam verdi. "Kral sizi bekliyor." Eragon elini Saphira'nın böğrüne koydu ve ikisi birlikte yürümeye başladılar. Kapılar arkalarından kapandı, taht odasında kralla yalnız kaldılar.

Tahta doğru yaklaşırlarken ayak sesleri salonda yankılanıyordu. Sarkıt ve dikitlerin arasındaki boşlukta iri heykeller duruyordu. Her heykel taç giyip tahta oturmuş Cüce Kralları tasvir ediyordu; görmeyen bakışları uzaklara dalmış, kırışık yüzlerine öfkeli bir ifade yerleşmişti. Her birinin ayaklarının aşağısına isimleri kazınmıştı.

Eragon ve Saphira öleli uzun zaman olmuş iki sıra hükümdarın arasında ciddi şekilde yürümeye devam ettiler. Kırktan fazla heykeli ve gelecekteki kralları bekleyen karanlık ve boş girintileri geçtiler. Koridorun sonunda Hrothgar'ın önünde durdular.

Cüce Kral tek parça siyah mermerden oyulmuş yüksek tahtında bir heykel gibi oturuyordu. İri, gösterişsiz ve kesin çizgilerle yontulmuş tahtı. Cücelerin, Elflerin veya insanların itirazı olmaksızın Alagaesia'yı yönettikleri antik zamanlara dayanan gücü yansıtıyordu. Hrothgar'ın başında taç yerine elmas ve yakutlarla süslü altın bir miğfer vardı. Acımasız çehresi, yıpranmış ve yılların deneyimiyle şekillenmişti. Girintili çıkıntılı alnının altındaki derine yerleşmiş gözleri ateşli ve delici bir şekilde bakıyordu. Güçlü göğsünün üstünde zırhlı bir gömlek dalgalanıyordu. Beyaz sakalı kemerine sokulmuştu ve kucağında tepesine Orik'in klanının sembolünün işlendiği heybetli bir savaş baltası vardı.

Eragon beceriksiz bir şekilde selam verip çömeldi. Saphira dik durmaya devam etti. Kral uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi kıpırdandı, sonra, "Kalk Süvari, bana saygı göstermek zorunda değilsin," dedi.

Doğrulan Eragon, Hrothgar'ın nüfuz edilemez gözlerine baktı. Kral onu sert bir bakışla inceleyip genizden gelen sesiyle, "Âz knurl deimi lanok," dedi. "'Kaya değişimlerine dikkat et'... bizim eski bir vecizemizdir... Ve bugünlerde kayalar gerçekten çok hızlı değişiyor." Savaş baltasına dokundu. "Ajihad gibi daha önce tanışmadım seninle, çünkü klanlar içindeki düşmanlarımla uğraşmam gerekiyordu. Senin buraya sığınmanı kabul etmeyip Farthen Dûr'dan kovmamı istediler. Onları aksine ikna etmem uzun zaman aldı."

"Teşekkür ederim," dedi, Eragon. "Gelişimin bu kadar sürtüşmeye neden olmasını beklemiyordum."

Kral teşekkürünü kabul edip çarpılmış eliyle işaret etti. "Şurayı, atalarımın tahtlarına oturdukları yeri görüyor musun Süvari Eragon? Kırk bir tane, ben kırk ikinciyim. Bu dünyadan tanrıların eline göçtüğüm zaman benimki de onlarınkine eklenecek. İlk heykel bu gürzü, Volund'ı yapan atam Korgan'a ait. Sekiz bin yıldan –ırkımızın doğuşundan– bu yana Cüceler Farthen Dûr'da hüküm sürdü. Ülkenin omurgası biziz Elflerden ve vahşi ejderhalardan daha eskiziz." Saphira hafifçe kıpırdandı.

Hrothgar öne doğru eğildi, sesi gıcırtılıydı ve derinden geliyordu.

"Ben bizim hesaplarımıza göre bile yaşlıyım, insan. Süvariler'in görkemli günlerini göreceksin, bu duvarların arasında bana saygılarını sunan son liderleri Vrael'le konuşacak kadar yaşlıyım. Bu kadar şeyi gören çok az kişi hâlâ hayattadır. Süvariler'i ve işlerimize nasıl karıştıklarını hatırlıyorum. Tronjheim'den Narda'ya zarar görmeden yürümeyi mümkün hale getiren barışı nasıl sağladıklarını da hatırlıyorum.

"Ve şimdi sen karşımda oturuyorsun... kayıp bir gelenek canlandı. Bana dürüstçe söyle, neden Farthen Dûr'a geldin? İmparator'dan kaçmana neden olan olayları biliyorum, ama şimdiki niyetin nedir?"

"Şimdilik Saphira ve ben Tronjheim'de yalnızca dinlenmek istiyoruz," diye cevap verdi, Eragon.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedik, yalnızca aylardır karşılaştığımız tehlikelerden korunmak için sığındık. Ajihad bizi Elflere gönderebilir, ama o zamana kadar burdan gitme arzusunda değiliz."

"O zaman sizi buraya iten şey yalnızca güvenlik miydi?" diye sordu, Hrothgar. "Yalnızca burda yaşayıp imparatorla olan sorunları mı unutmak istiyorsun?"

Eragon başını iki yana salladı, gururu böyle bir ifadeyi kabul etmesine izin veremezdi. "Ajihad size geçmişimi anlattıysa, imparatorluğu küle çevirene kadar savaşmaya yetecek kadar sıkıntı yaşadığımı biliyorsunuzdur. Ama ondan da öte... Galbatorix'ten kaçamayanlara, ki bunlara kuzenim de dâhil, yardım etmek istiyorum. Yardım edecek gücüm var, bu yüzden etmeliyim."

Kral cevabından tatmin olmuşa benziyordu. Saphira'ya dönüp, "Ejderha, sen bu konuda ne düşünüyorsun? Sen hangi nedenle geldin?" diye sordu.

Saphira kükremek için dudağını kıvırdı. Ona düşmanlarımın kanına susadığımı ve Galbatorix'e karşı savaşa gireceğimiz günü sabırsızlıkla beklediğimi söyle. Hainlere ve o sahte kral gibi yumurta kırıcılara karşı herhangi bir sevgim ya da merhametin yok. Yüz yıldan uzun bir süre beni elinde tuttu ve şimdi bile, mümkün olsa serbest bırakacağım kardeşlerimden ikisi elinde. Ye Hrothgar'a söyle sen bu görev için hazırsın.

Eragon bu sözler üzerine yüzünü buruşturdu, ama itaatkâr bir şekilde söylediklerini krala tekrarladı. Hrothgar'ın ağzının köşesi keyifsiz bir gülümsemeyle gerildi, kırışıkları derinleşti. "Ejderhaların yüzyıllardır değişmediklerini görüyorum." Parmak eklemleriyle tahtına vurdu. "Bu tahtın neden bu kadar düz ve köşeli olarak yapıldığını biliyor musunuz? Kimse üstüne rahat oturamasın diye. Ben oturmadım ve zamanım gelince hiç üzüntü duymadan ondan vazgeçeceğim. Sana sorumluluklarını hatırlatacak ne var, Eragon? İmparator düşerse Galbatorix'in yerini alıp krallığı talep edecek misin?"

"Ben taç giyme ya da tahta çıkma peşinde değilim," dedi Eragon, canı sıkılarak. "Süvari olmak yeterince büyük bir sorumluluk. Hayır, Urû'baen'de tahta çıkmazdım... bunu isteyen veya tahta çıkacak yeterlilikte birinin olmaması durumu hariç."

Hrothgar, onu ciddi biçimde uyardı. "Galbatorix'ten daha merhametli bir kral olacağın kesin, ama hiçbir ırkın yaşlanmayan ya da tahtı bırakmayan bir lideri olmamalı. Süvariler'in dönemi geçti, Eragon. Bir dana asla yükselmeyecekler... Galbatorix'in diğer yumurtalarından ejderhalar çıksa bile."

Eragon'a doğru bakarken yüzünden bir gölge geçti. "Düşmanın kılıcını taşıdığını görüyorum; bunu ve Tövbekâr'ın oğluyla yolculuk yaptığını duydum. Bu silahı görmek beni memnun etmiyor." Elini uzattı. "İncelemek isterdim."

Eragon, Zar'roc'u çekip kabzasını krala uzattı. Hrothgar kılıcı alın deneyimli gözlerini kırmızı bıçağında gezdirdi. Fenerin ışığı kılıca çarpıp yansıdı. Cüce Kral sivri ucunu avucuyla sınıadı. "Ustaca yapılmış bir kılıç Elfler nadiren kılıç yapar –onlar ok ve yayı tercih ederler– ama yaptıklarında sonuç eşsizdir. Bu kötü kaderli bir kılıç; krallığımda bu kılıcı gördüğüme memnun olmadım. Ama istiyorsan taşı; belki şansы değişir." Zar'roc'u iade etti. Eragon da kınına soktu. "Burda geçirdiğiniz zaman içinde yeğenim işinize yaradı mı?"

"Kim?"

Hrothgar tek kaşını kaldırdı. "Orik, en küçük kız kardeşimin oğludur. Varden'e desteğimi göstermek için Ajihad'a hizmet ediyor. Ama tekrar benim emrime verilmiş gibi görünüyor. Onu sözlerinle

koruduğunu duymak bana kıvanç verdi."

Eragon bunun Hrothgar için bir başka otho, "inanç" göstergesi olduğunu anladı. "Daha iyi bir rehber isteyemezdim."

"Güzel," dedi kral, açıkça memnun olarak. "Ne yazık ki, seninle daha fazla konuşamayacağım. Danışmanlarım beni bekliyor, çünkü uğraşmam gereken konular var. Ama şunu söyleyebilirim: krallığım içindeki Cücelerin desteğini istiyorsan önce kendini onlara kanıtlamalısın. Biz geçmişî kolay unutmaz ve acele karar vermeyiz. Aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz."

"Bunu unutmayacağım."

Hrothgar asil bir şekilde başını salladı. "O halde artık gidebilirsin."

Eragon, Saphira'ya döndü, dağ-kralının salonundan çıktılar. Orik yüzünde endişeli bir ifadeyle taş kapıların dışında bekliyordu. Tronjheim'in ana salonuna çıkarlarken sordu. "Her şey yolunda gitti mi? İyi karşılandınız mı?"

"Sanırım. Ama kralınız çok tedbirli," dedi, Eragon. "Bu yüzden bu kadar uzun zamandır hayatta."

Ben Hrothgar'ın bize kızmasını hiç istemezdim, dedi, Saphira.

Eragon, ona baktı. Ben de öyle. Senin hakkında ne düşündüğünden emin değilim... bunu açıkça söylemese deejderhaları onaylamıyor gibi.

Bu Saphira'nın hoşuna gitmiş gibiydi. Söylememekle iyi ediyor, özellikle de boyunun ancak dizime geldiği düşünülürse.

Tronjheim'in merkezinde Isidar Mithrim'in ortasında Orik, "Dünkü kutsaman Varden'ı ters çevrilmiş bir arı kovani gibi karıştırdı," dedi. "Saphira'nın dokunduğu çocuk geleceğin kahramanı olarak görülüyor. O ve bakıcısına en iyi odalar verildi. Herkes senin 'mucizen' hakkında konuşuyor. Bütün insan anneler seni bulup çocukları için aynı şeyi istemeyi düşünüyor."

Telaşa kapılan Eragon etrafına bakındı. "Ne yapacağız?"

"Yaptığımı geri almak dışında mı?" diye sordu, Orik kuru bir sesle. "Mümkün olduğunca gözden uzak dur. Ejderha yuvasına kimse giremez, bu yüzden orda rahatsız edilmezsin."

Eragon henüz ejderha yuvasına gitmek istemiyordu. Daha erkendi ve Saphira'yla birlikte Tronjheim'i keşfetmek istiyordu. Artık imparatorluğun dışında olduklarına göre, ayrılmalarına gerek yoktu. Ama dikkat çekmek istemiyordu, ki yanında Saphira'yla bu imkânsızdı. Saphira, ne yapmak istiyorsun?

Saphira burnuyla ona dokundu. Ejderha yuvasına geri döneceğim. Orada görüşmek istediğim biri var.

Sen istediğin kadar dolaş.

Tamam, dedi, Eragon. Ama sen kiminle görüşeceksin? Saphira yalnızca iri gözlerinden birini kırıp Tronjheim'in dört ana tünelinden birine girdi.

Eragon, Orik'e onun nereye gittiğini açıkladı, sonra, "Kahvaltı etmek istiyorum. Sonra da Tronjheim'i görmeyi; burası inanılmaz bir yer. Eğitim alanına yarın giderim, çünkü daha tam olarak toparlanamadım," dedi.

Orik başıyla onaylarken sakalı göğsüne inip kalkıyordu. "Bu durumda, Tronjheim'in kütüphanesine gitmek ister misin? Çok eskidir ve çok büyük değere sahip kâğıtlar saklanır orda. Alagaesia'nın Galbatorix tarafından çarpıtılmamış tarihini okumak ilgini çekebilir."

Eragon içi burkularak Brom'un kendisine okumayı nasıl öğrettiğini hatırladı. Hâlâ okuyup okuyamadığını merak etti. En son yazılı bir sözcük görmesinden bu yana çok uzun zaman geçmişti. "Evet, hadi gidelim."

"Çok güzel."

Kahvaltıdan sonra Orik, Eragon'u bir yığın koridordan geçirip hedeflerine götürdü. Kütüphanenin kemerli girişine vardıklarında Eragon hürmetkar bir şekilde içeri girdi.

Oda Eragon'a ormanı hatırlattı. Zarif sütun sıraları beş kat yukarıdaki karanlık, yivli tavana doğru uzanıyordu. Sütunların arasında siyah mermer kitaplıklar sırt sırta duruyordu. Aralarına üç döner merdivenle çıkılan dar iskelelerin yerleştirildiği, kâğıt tomarlarıyla dolu raflar duvarları kaplıyordu. Duvarların etrafına düzenli aralarla yüz yüze bakan taş sıralar konmuştu. Aralarında tabanları hiçbir iz bırakmadan yerle birleşen küçük masalar vardı.

Odada sayısız kitap ve kâğıt tomarı depolanmıştı. "Bunlar ırkımızın gerçek mirasıdır," dedi, Orik. "Burda antik zamanlardan bugüne kadar en büyük krallarımızın ve araştırmacılarımızın yazıları bulunuyor. Ayrıca sanatçılarımız tarafından üretilen şarkılar ve hikâyeler de kayıtlı. Bu kütüphane bizim en değerli varlığımız olabilir. Ama hepsi bizim eserimiz değil, insanlara ait yazılar da var. Seninki kısa ömürlü – ama üretken– bir ırk. Elflere ait pek bir şey yok. Onlar sırlarını büyük bir kıskançlıkla gizliyorlar."

"Ne kadar kalabilirim?" diye sordu Eragon, raflara doğru ilerleyerek. "İstediyin kadar. Bir sorun olursa bana gel."

Eragon ciltleri büyük bir keyifle inceledi, adları ya da kapakları ilgisini çekenlere hevesle uzandı. Şaşırtıcıdır ki Cüceler insanlarla aynı yazı türünü kullanmışlardı. Aylarca ihmal ettikten sonra okumanın ne kadar zorlaştığını görüp biraz düş kırıklığına uğradı. Kitaptan kitaba dolaşıp yavaş yavaş geniş kütüphanenin içine süzüldü. Sonunda onuncu Cüce Kral Döndar'ın şiir tercümelerine gömüldü.

Zarif satırları tararken arkasındaki raflardan tanımadığı ayak sesleri yaklaştı. Ses kendisini ürkütmüştü, ama aptallık ettiği için kendi kendini azarladı, kütüphanedeki tek insan kendisi olamazdı. Buna rağmen tehlikeyi sezerek kitabı sessizce yerine koyup oradan uzaklaştı. Böyle hislere aldırma edemeyecek kadar çok pusuya düşürülmüştü. Ayak seslerini tekrar duydu; ama bu kez iki çiftti. Endişeyle Orik'in nerede oturduğunu hatırlamaya çalışarak açıklığa doğru atıldı. Ayağı kayarak bir köşeden hızla döndü ve kendini, ikizlerle yüz yüze buldu.

İkizler yüzlerinde boş ifadeyle yan yana dikiliyorlardı. Siyah yılan gözleri onunkilere delercesine bakıyordu. Mor kaftanlarının içine gizlenmiş elleri hafifçe seğiriyordu. İkisi de eğilip selam verdi, ama bu hareket çok küstah ve alaycıydı.

"Seni arıyordum," dedi bir tanesi. Sesi rahatsız edici düzeyde Ra'zac'ınkine benziyordu.

Eragon ürpertisini bastırdı. "Ne için?" Zihniyle uzanıp Saphira'yla bağlantı kurdu. Saphira hemen onun düşünceleriyle birleşti.

"Sen Ajihad'la görüştüğünden beri biz davranışlarımız için... özür dilemek istiyorduk." Sözler

alaycıydı, ama Eragon'un meydan okuyabileceği biçimde değil. "Sana saygılarımızı sunmaya geldik." Tekrar eğilirlerken Eragon öfkeyle kızardı.

Dikkatli ol, diye uyardı, Saphira.

Eragon artan öfkesini zihninden uzaklaştırdı. Bu karşılaşmayla sinirleri bozulmamalıydı. Aklına bir fikir geldi ve hafifçe gülümseyerek, "Yo, saygısını sunması gereken kişi benim. Sizin onayınız olmasa Farhten Dûr'a asla giremezdim," dedi. Karşılık olarak onlara doğru eğilirken bu hareketin olabildiğince küçümseyici olması için gösterdi.

İkizlerin gözlerinde bir öfke parıltısı titreşti, ama gülümseyerek, "Sizin gibi bu kadar... önemli birinin bizim hakkımızda böyle düşünmesinden onur duyduk. Nazik sözleriniz için size borçluyuz," dediler.

Şimdi sinirlenme sırası yine Eragon'daydı. "İhtiyacım olduğunda bunu hatırlayacağım."

Saphira sert bir şekilde düşüncelerini böldü. Aşırıya kaçıyorsun. Pişman olacağın bir şey söyleme.

Sana karşı kullanabilecekleri her sözcüğü hatırlayacaklardır.

Senin yorumların olmadan da yeterince zor bir iş yapıyorum, diye parladı, Eragon. Saphira sabırsız bir homurtuyla sustu.

İkizler kaftanları yumuşak bir şekilde yere sürünerek ona doğru yaklaştılar. Sesleri daha hoş bir hal aldı. "Sizi başka bir nedenden ötürü daha arıyorduk, Süvari. Tronjheim'de yaşayan birkaç büyücü bir grup oluşturdu. Kendimize Du Vrangr Gata adını, yani..."

"Biliyorum, Kıvrılan Yol," diye sözünü kesti Eragon, Angela'nın söylediklerini hatırlayarak. "Antik dil konusundaki bilginiz çok etkileyici," dedi ikizlerden biri pürüzsüz bir sesle.

"Dediğimiz gibi Du Vrangr Gata sizin büyük başarılarınızı duymuş ve bize üye olmanız için sizi davet etmeye geldik. Sizin gibi birini üyemiz olarak görmek bize onur verecektir. Ve sanırım biz de size yardımcı olabiliriz."

"Nasıl?"

Diğer ikiz yanıt verdi. "İkimiz sihir konularında büyük deneyim kazandık. Size rehberlik edebiliriz... size bizim keşfettiğimiz büyülerini gösterebilir ve güç sözcüklerini öğretebiliriz. Hiçbir şey bizi size zafere giden yolda ufacık da olsa yardım etmekten daha fazla mutlu edemez. Karşılığında bir şey gerekmez, ama kendi bilgilerinizden uygun gördüğünüz kırıntıları bizimle paylaşırsanız bizim için yeterli olur."

İstedikleri şeyi anlayınca Eragon'un yüzü sertleşti. "Benim yarım akıllı olduğumu mu sanıyorsunuz?" diye sordu sertçe. "Brom'un bana öğrettiği sözcükleri öğrenebilmeniz için size çıraklık edecek değilim! Bunları zihnimden çalamamak sizi çok kızdırmış olmalı."

İkizler birden gülümsemeyi kesti. "Biz hafife alınacak birileri değiliz, çocuk! Yeteneklerini sihirle biz sınıyacağız. Ve bu iş çok can sıkıcı olabilir. Birisini öldürmek için yalnızca yanlış planlanmış bir büyüün yeterli olduğunu unutma. Sen bir Süvari olabilirsin, ama yine de ikimiz senden güçlüyüz."

Midesi düğüm düğüm olsa da Eragon bunun yüzünden anlaşılmasa için uğraşıyordu. "Teklifinizi düşüneneğim, ama belki..."

"O zaman cevabını yarın bekliyoruz. Doğru cevap olsun." Soğuk bir şekilde gülümseyip

kütüphanenin derinliklerinde kayboldular.

Eragon kaşlarını çattı. Ne yaparlarsa yapsınlar Du Vrangr Gata 'ya girmiyorum.

Angela'yla konuşmalısın, dedi Saphira. O ikizlerle uğraşmış daha önce. Belki seni sınırlarken orada bulunabilir. Bu sana zarar vermelerini engelleyebilir.

Bu iyi bir fikir. Eragon, Orik'in oturup savaş baltasını cilaladığı masayı bulana kadar rafların arasında dolaştı. "Ejderha yuvasına dönmek istiyorum."

Cüce baltasını belindeki halkaya geçirdi, sonra Eragon'a Saphira'nın beklediği kapıya kadar eşlik etti. İnsanlar şimdiden Saphira'nın etrafına toplanmaya başlamışlardı. Eragon onlara aldırmayarak Saphira'ya bindi ve gökyüzüne kaçtılar.

Bu sorun çabuk çözülmeli. İkizlerin sana gözdağı vermelerine izin veremezsin, dedi Saphira Isidar Mithrim'e inerken.

Biliyorum. Ama umarım onları kızdırmayız. Tehlikeli düşmanlar olabilirler. Elini Zar'roc'un kabzasından ayırmadan Saphira'nın üstünden hızla indi.

Sen de öyle. Onların yandaşın olmalarını istiyor musun?

Eragon başını iki yana salladı. Pek sayılmaz... Yarın onlara Du Vrangr Gata 'ya katılmayacağımı söyleyeceğim.

Eragon, Saphira'yı mağarada bırakıp ejderha yuvasından çıktı. Angela'yı görmek istiyordu, ama onun gizlendiği yeri nasıl bulacağını hatırlamıyordu ve kendisine rehberlik edecek Solembum da yoktu. Angela'yla tesadüfen karşılaşmayı umarak boş koridorlarda dolaşmaya başladı.

Boş odalara ve sonsuz gri duvarlara bakmaktan sıkıldığında ejderha yuvasına geri döndü. İçeri girmek üzereyken odada birisinin konuştuğunu duydu. Durup dinledi, ama ses kesildi. Saphira? İçeride kim var?

Bir kadın... bir kumandan edası var. Sen içeri girerken onun dikkatini dağıttım. Eragon, Zar'roc'u kınında gevşetti. Orik davetsiz misafirlerin ejderha yuvasından uzak tutulduklarını söyledi, peki bu gelen kim olabilir? Sınırlarını yatıştırıp elinde kılıcıyla içeri girdi.

Odanın ortasında duran genç bir kız merakla başını mağaradan çıkarmış olan Saphira'ya bakıyordu. Kız on yedi yaşlarındaydı. Safir yıldız yüzüne gül biçiminde ışık düşürüyor, Ajihad'ınki gibi koyu renk olan tenini vurguluyordu. Kadife elbisesi şarap kırmızısıydı ve zarif bir kesimi vardı. Kullanılmaktan yıpranmış mücevherli bir hançer belindeki deri kında asılıydı.

Eragon kollarını göğsünde kavuşturup kızın kendisini fark etmesi için bekledi. Kız, Saphira'ya bakmaya devam ediyordu, sonunda reverans yaparak hoş bir şekilde sordu. "Lütfen bana Süvari Eragon'un nerde olduğunu söyler misin?" Saphira'nın gözleri muzip bir şekilde parladı.

Eragon gülümseyerek, "Burdayım," dedi.

Kız, ona bakmak için dönerken eli hızla hançerine gitti. Badem biçimi gözleri, iri dudakları ve yuvarlak elmacık kemikleriyle çarpıcı bir yüzü vardı. Onu görünce rahatlayarak yeniden reverans yaptı. "Ben Nasuada."

Eragon başını yana eğdi. "Belli ki benim kim olduğumu biliyorsunuz, ama benden ne istiyorsunuz?" Nasuada büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Babam Ajihad bir mesaj gönderdi. Duymak ister misin?"

Varden'in lideri evlenecek ve babalık yapacak biri gibi gelmemişti Eragon'a. Nasuada'nın annesinin kim olduğunu merak etti. Ajihad'ı kendine çekebildiğine göre sıradışı bir kadın olmalıydı. "Evet, isterim."

Nasuada saçlarını geriye atıp konuştu. "İyi olduğuna seviniyor, ama seni dünkü gibi takdis olaylarına karşı uyarıyor. Bunlar çözmekten çok sorun çıkaran türde davranışlar. Ayrıca mümkün olduğunca çabuk sınanmadan geçmeni istiyor... Elflerle bağlantıya girmeden önce senin yeteneklerini görmek zorunda."

"Bunları söylemek için mi buraya kadar tırmandın?" diye sordu Vol Turin'in yüksekliğini düşünerek.

Nasuada başını iki yana salladı. "Üst katlara eşyaları taşıyan palanga sistemini kullandım. Mesajı işaretlerle de gönderebilirdik, ama ben kendim gelip seninle şahsen tanışmak istedim."

"Oturmak ister misin?" diye sordu, Eragon. Saphira'nın mağarasını işaret etti.

Nasuada neşeye güldü. "Hayır, başka bir yerde bekliyorlar beni. Ayrıca eğer istersen Murtagh'ı görebileceğini söyledi babam." Önceden sakin olan yüz hatları ciddi bir ifadeyle bozuldu. "Murtagh'la daha önce tanıştım... Seninle görüşmeyi çok istiyor. Yalnız görünüyor; onu ziyaret etmelisin." Eragon'a Murtagh'ın hücresinin yerini söyledi.

Eragon, ona getirdiği haberler için teşekkür etti, sonra sordu. "Ya Arya? Daha iyi mi? Onu görebilir miyim? Orik bana fazla bir şey söyleyemedi."

Nasuada muzip bir şekilde gülümsedi. "Arya bütün Elfler gibi hızla iyileşiyor. Babam, Hrothgar ve şifacılar haricinde kimsenin onu görmesine izin verilmiyor. Şifacılar onunla uzun zaman geçirdiler, hapiste kaldığı sürede neler olduğunu öğrendiler." Bakışları Saphira'ya gitti. "Artık gitmeliyim. Ajihad'a götürmemi istediğin bir mesaj var mı?"

"Hayır, yalnızca Arya'yı ziyaret etme isteğim dışında bir şey yok. Ve bize gösterdiği misafirperverlik için ona teşekkürlerimi ilet."

"Sözlerini doğruca ona iletacağım. Hoşça kal, Süvari Eragon. Umarım yakında yine görüşürüz." Reverans yapıp başı dimdik ejderha yuvasından çıktı.

Eğer buraya kadar –palangayla ya da başka türlü– sırf benimle tanışmak için geldiyse, bu görüşmenin boş sohbetin ötesinde bir anlamı olmalı, diye düşündü, Eragon.

Evet, dedi Saphira, başını mağaraya geri çekerek. Eragon, onun sırtına çıkınca Solembum'un rahat bir şekilde Saphira'nın ensesindeki boşluğa yerleşmiş olduğunu görüp şaşırıldı. Kedi derin derin mırlıyor, ucu siyah kuyruğu ileri geri sallanıyordu. İkisi birden, "Ne var?" der gibi arsız bir şekilde baktılar ona.

Eragon gülerek başını iki yana salladı. Saphira, buluşmak istediğin kişi Solembum muydu?

İkisi birlikte ona göz kırıp, evet, dediler.

Yalnızca merak ettim, dedi, içinde sevinç kırıltılarıyla. Birbirleriyle arkadaş olmaları mantıklıydı, kişilikleri benziyordu ve ikisi de sihirli yaratıklardı. İçini çekerek Zar'roc'u çıkarırken günün gerilimli olaylarını anlattı. Solembum, Angela'nın nerede olduğunu biliyor musun? Onu bulamıyorum ve tavsiyesine ihtiyacım var.

Solembum patilerini Saphira'nın pullu sırtına bastırđı. Tronjheim'de bir yerlerde. Ne zaman dönecek?

Yakında.

Ne kadar yakında, diye sordu sabırsızlıkla. Onunla bugün konuşmam gerekiyor. O kadar yakında değil.

Kedi, Eragon'un ısrarlı çabalarına rağmen daha fazla şey söylemedi. Eragon vazgeçip Saphira'ya yaslandı. Solembum'un mırıltısı alçak sesli homurtu gibi geliyordu Eragon'a. Yarın Murtagh'ı ziyaret etmeliyim, diye düşündü, Brom'un yüzüğünü okşayarak.

Arya'nın Sınavı

Tronjheim'deki üçüncü günlerinin sabahında Eragon canlanmış ve tazelenmiş bir şekilde yataktan kalktı. Zar'roc'u beline takıp yayını ve yarısı dolu okluğunu sırtına astı. Farthen Dür'un içinde Saphira'yla rahat bir uçuştan sonra Tronjheim'in dört ana kapısından birinin yanında Orik'le buluştu. Eragon, ona Nasuada'yı sordu.

"Sıradışı bir kızdır," diye cevap verdi Orik, Zar'roc'a onaylamadan bakarak. "Babasına çok sadıktır ve bütün zamanını ona yardım ederek geçirir. Bence Ajihad için onun bildiğinden çok daha fazla şey yapıyor... düşmanlarını Ajihad'ın haberi bile olmadan ustaca geri çevirdiği zamanlar olmuştur."

"Annesi kim?"

"Onu bilmiyorum. Nasuada'yı yeni doğmuş bir bebekken Farthen Dür'a getirdiğinde Ajihad yalnızdı. O ve Nasuada'nın nerden geldiklerini hiç söylemedi."

Yani annesini tanımadan büyüdü. Bu düşüncüyü zihninden sildi. "Yerimde duramıyorum. Kaslarımı kullanmam iyi olacak. Ajihad'ın beni sınaması için nereye gitmem gerekiyor?"

Orik, Farthen Dür'da bir yeri işaret etti. "Eğitim sahası Tronjheim'den yarım mil uzakta, ama burdan göremezsin, çünkü dağ-şehrin arkasında kalıyor. Cücelerin ve insanların alıştırma yaptığı geniş bir alan."

Ben de geliyorum, dedi, Saphira.

Eragon, Orik'e bunu söyledi, Cüce sakalını çekiştirdi. Eğitim sahasında bir sürü insan var; dikkat çekersiniz.

Saphira yüksek sesle kükredi. Geleceğim! Ve konu kapandı.

Sahadan gelen çarpışma sesleri onlara kadar ulaşıyordu: çeliğe çarpan çelik şangırtısı, destekli hedefleri vuran okların tok sesi, tahta sopaların çatırtısı ve dövüş talimi yapan adamların çığlıkları. Sesler kafa karıştırıcıydı, ama her grubun eşsiz bir ritmi ve biçimi vardı.

Eğitim sahasının büyük bölümü, kalkanlar ve neredeyse kendileri kadar uzun savaş baltalarıyla mücadele eden piyadelerle doluydu. Belirli bir düzen içinde talim yapıyorlardı. Yanlarında kılıçlar, mızraklar, fiçı tahtaları, harman sopalan, her türde ve büyüklükte kalkanlarla ve hatta Eragon'un gördüğüne göre harman yabalarıyla donanmış yüzlerce bireysel savaşçı alıştırma yapıyordu. Neredeyse bütün savaşçılar zincir zırh giyip miğfer takmıştı; plaka şeklinde zırhlar o kadar yaygın değildi. İnsanların sayısı kadar Cüce de vardı, ama iki grup çoğunlukla kendi gruplarıyla çalışıyordu. Mızrakla dövüşen savaşçıların arkasına sıralanmış geniş bir okçu grubu gri çuvaldan yapılmış kuklalara ok atıyorlardı.

Eragon ne yapacağını düşünecek zamanı bulamadan kafası ve geniş omuzları zırhla kaplanmış olan sakallı bir adam onlara doğru geldi. Vücudunun geri kalanı üzerinde hâlâ tüylerin olduğu öküz derisiyle korunuyordu. Geniş sırtında dev bir kılıç –neredeyse Eragon kadar uzundu– asılıydı. Ne kadar tehlikeli olduklarını değerlendirmek istercesine Saphira ve Eragon'a hızla bir göz atıp boğuk bir sesle, "Knurla Orik," dedi. "Uzun süredir ortalıkta yoksun. Mızrak dövüşü yapabileceğim kimse

kalmadı."

Orik gülümsedi. "Oei, ama bunun nedeni dev kılıcınla herkesi baştan aşağı yaralamam."

"Sen hariç herkesi," diye düzeltti.

Adam tekrar Eragon'a baktı. "Ben Fredric. Ne yapabildiğini öğrenmem istendi. Ne kadar güçlüsün?"

"Yeterince," diye cevap verdi, Eragon. "Sihirle dövüşmek için uygun durumda olmalıyım."

Fredric başını iki yana salladı, zırlı bir zincir torbası gibi çınladı. "Bizim burda yaptığımız şeyde sihrin yeri yok. Bir orduda bulunmadığın takdirde giriştiğin çarpışmaların birkaç dakikadan fazla sürdüğünü sanmıyorum. Bizim öğrenmek istediğimiz şey saatler, hatta eğer bir kuşatma varsa aylarca süren bir çarpışmaya ne kadar dayanabileceğin. O kılıç ve ok hariç kullanabildiğin başka bir silah var mı?"

Eragon biraz düşündü. "Yalnızca yumruklarım."

"Güzel cevap!" diye güldü, Fredric. "Okla başlayıp neler yapabildiğini bir görelim. Sonra sahada biraz yer açılınca..." Birden sözlerini kesip öfkeyle Eragon'un arkasına doğru baktı.

Soluk renkli kel kafaları mor kaftanlarının içinde parlayan ikizler onlara doğru geliyordu. Orik savaş baltasını belinden çıkarırken kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Size eğitim sahasından uzak durmanızı söylemiştim," dedi Fredric, tehditkâr bir şekilde ilerleyerek. İkizler onun dev cüssesi karşısında çok çelimsiz görünüyorlardı.

Ukala bir şekilde ona baktılar. "Ajjihad bize Eragon'un sihir yeteneğini ölçmemizi emretti... sen onu metal parçalarıyla yormadan önce."

Fredric öfkeyle onlara baktı. "Neden başka biri sınıamıyor onu?"

"Kimse yeterince güçlü değil," diye burun kıvırdılar. Saphira derinden kükreyerek ateş saçan gözlerle onlara baktı. Burun deliklerinden duman çıkmaya başladı, ama kimse ona aldırmadı. "Bizimle gel," diye emrederek sahanın boş bir bölümüne yürüdüler.

Omuz silken Eragon, Saphira'yla birlikte onları takip etti. Arkalarından Fredric'in Orik'e, "Çok ileri gitmeden önce onları durdurmalıyız," dediğini duydu.

"Biliyorum," dedi, Orik alçak sesle. "Ama ben tekrar müdahale edemem. Hrothgar bir daha aynı şey olduğunda beni korumayacağını açıkça gösterdi."

Eragon artan endişesini bastırmaya çalışıyordu. İkizler daha fazla teknik ve sözcük biliyor olabilirlerdi... Yine de Brom'un kendisine söylediği şeyi hatırlıyordu: Süvariler sihir bakımından sıradan insanlardan daha güçlüdürler. Ama bu ikizlerin birleşmiş gücüne karşı direnmesine yetecek miydi?

Fazla endişelenme; sana yardım edeceğim, dedi, Saphira. Biz de iki kişiyiz.

Onun bu sözleriyle rahatlayan Eragon yavaşça onun bacağına dokundu. İkizler, Eragon'a bakıp, "Cevabın nedir, Eragon?" diye sordular.

Yanıdakilerin şaşkın bakışları altında tekdüze bir biçimde, "Hayır," dedi.

İkizlerin ağızlarının kenarında keskin çizgiler belirdi. Eragon'a yandan bakacak şekilde dönüp

eğildiler, yere beş köşeli bir yıldız çizdiler. Yıldızın ortasına geçip sertçe, "Başlıyoruz," dediler. "Sana verdiğimiz görevleri yapmaya çalışacaksın... hepsi bu."

İkizlerden biri kaftanının cebinden Eragon'un yumruğu büyüklüğünde cilalı bir taş çıkarıp yere koydu. "Bunu göz seviyesine yükselt."

Bu çok kolay, dedi Eragon, Saphira'ya. "Stenr reisa!" Taş kıpırdadı, sonra yükselmeye başladı. Otuz santim kadar yükselmişti ki beklenmedik bir direnç onu havada tutmaya başladı. İkizlerin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Eragon öfkeyle onlara baktı... başarısız olmasını sağlamaya çalışıyorlardı! Eğer şimdi yorulursa daha zor işleri yapamazdı. Birleşik güçlerinin onu kolayca yoracağını biliyorlardı.

Ama ben de yalnız değilim, dedi Eragon kendi kendine. Saphira, şimdi! Saphira'nın zihni onunkiyle birleşti ve taş titreyerek göz seviyesine yükseldi. İkizlerin gözleri acımasızca kısıldı.

"Çok... güzel," diye tısladılar. Bu sihir gösterisi Fredric'in sınırlarını bozmuş gibi görünüyordu. "Şimdi taşla bir daire çiz." Eragon yine onların çabalarına karşı mücadele verdi ve tekrar –onların belirgin öfkelerine rağmen– başarılı oldu. İstekleri hızla karmaşıklıkla zorlaştı. Artık Eragon'un hangi sözcüğü kullanacağını dikkatle düşünmesi gerekiyordu. Ve her seferinde ikizler onunla acımasızca mücadele ediyorlardı, ama bu çabaları yüzlerinden hiç okunmuyordu.

Yalnızca Saphira'nın desteğiyle dayanabiliyordu Eragon. İki görev arasında Eragon, neden bu sınava devam ediyorlar, diye sordu. Yeteneklerimizi zihnimde kolayca gördüler. Saphira başını yavaşça yana eğdi. Biliyor musun, dedi Eragon aklına bir şey gelirken. Bence bu işi hangi antik sözcükleri bildiğimi görmek ve belki de yenilerini öğrenmek için bir fırsat olarak kullanıyorlar.

O zaman alçak sesle konuş, seni duyamasınlar ve mümkün olan en basit sözcükleri söyle.

O andan itibaren Eragon işleri tamamlamak için yalnızca bir avuç basit sözcüğü kullanmaya başladı. Ama bu sözcüklerin, uzun bir cümle ya da ifadeyle aynı şekilde işe yaramasını sağlamak için zekâsını sonuna kadar kullanması gerekiyordu. Karşılık olarak aldığı ödül ikizlerin yüz ifadelerini çarpıtan düş kırıklığıydı. Ne denerlerse denesinler antik dilden daha fazla sözcük kullanmasını sağlayamıyorlardı.

Bir saatten uzun bir zaman geçmişti, ama ikizler durmak bilmiyorlardı. Eragon terleyip susamıştı, ama bir erteleme isteyemiyordu... onlar ettiği sürece o da devam edecekti. Bir sürü sınav vardı: suyu kontrol etmek, ateş yakmak, kristal görüntü, kayaları havaya atmak, deriyi sertleştirmek, maddeleri dondurmak, okla mücadeleyi kontrol etmek ve sıyrıkları iyileştirmek. İkizlerin aklındaki fikirlerin ne zaman biteceğini merak ediyordu.

Sonunda ikizler ellerini kaldırıp, "Yapacak yalnızca tek bir şey kaldı," dediler. "Oldukça basit bir iş... ve işinin ehli her büyücü bunu çok kolay bulur." Bir tanesi parmağından gümüş bir yüzük çıkarıp halinden memnun bir şekilde Eragon'a verdi. "Gümüşün özünü çıkar."

Eragon şaşırarak yüzüğe baktı. Ne yapması gerekiyordu? Gümüşün özü de neydi? Ve onu nasıl çıkaracaktı? Saphira'nın da bir fikri yoktu ve ikizler yardımcı olmayacaktı. Antik dilde gümüşün adını bilmiyordu, ama argetlam'ın bir parçası olması gerektiğini biliyordu. Umutsuzlukla işe yarayabilecek tek sözcük olan ethgri, yani çağırma sözcüğünü arget'le birleştirdi.

Doğrularak kalan bütün gücünü topladı ve sözcüğü söylemek için dudaklarını araladı. Birden berrak, canlı bir ses havayı yardı.

"Dur!"

Bu sözcük soğuk su gibi çarptı Eragon'a... ses garip şekilde tanıdıktı, yarım hatırlanan bir melodi gibi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Yavaşça sesin geldiği yöne doğru döndü.

Arkasında tek başına biri duruyordu: Arya. Alnına sarılmış deri kayış parlak bir çavlan gibi omuzlarına dökülen hacimli saçlarını tutuyordu. İnce kılıcı kalçasında sallanıyordu, yayını sırtına asmıştı. Biçimli vücudunu böyle güzel biri için çok basit bir giysi olan siyah bir deri örtüyordu. Adamların çoğundan daha uzundu ve duruşu son derece dengeli ve rahattı. Hiçbir izin bulunmadığı yüzü katlanmak zorunda kaldığı korkunç tacizleri yansıtmıyordu.

Arya'nın ateş gibi bakan zümrüt yeşili gözleri ikizlerin üstüne sabitlenmiş, adamların korkudan renkleri solmuştu. Arya sessiz adımlarla yaklaşıp yumuşak, ama tehditkâr bir ses tonuyla, "Ayıp! Yalnızca bir ustanın yapabileceği bir şeyi ondan istemek çok ayıp!" dedi. "Böyle yöntemler kullanmanız çok ayıp. Ajihad'a Eragon'un yeteneklerini bilmediğinizi söylemeniz çok ayıp. O yetenekli biri. Şimdi gidin burdan!" Arya tehlikeli bir şekilde kaşlarını çattı, eğimli kaşları keskin bir V çizen iki yıldırım gibi birleşti. Eragon'un elindeki yüzüğü işaret edip gök gürültüsünü andıran bir sesle, "Arget!" dedi.

Gümüş titreşti ve yüzüğün yanında hayaleti andıran bir görüntüsü belirdi. İki yüzük birbirine çok benziyordu, yalnız hayal olan daha saftı ve bembeyaz parlıyordu. Bunu gören ikizler topuklarının üstünde dönüp kaftanları delice savrularak kaçtılar. Gerçek olmayan yüzük Eragon'un elinden kayboldu. Orik ve Fredric dikkatle Arya'ya bakıyorlardı. Saphira harekete hazır biçimde çömelmişti.

Elf, onları inceledi. Gözleri Eragon'un üstünde durdu. Sonra dönüp eğitim sahasının merkezine gitti. Savaşçılar dövüşü bırakıp hayranlıkla ona baktılar. Birkaç dakika içinde bütün saha onun varlığının neden olduğu huşuyla sessizleşmişti.

Eragon büyülenmiş gibi karşı konulamaz bir şekilde ona doğru sürükleniyordu. Saphira bir şey söyledi, ama Eragon, onu duymadı bile. Arya'nın etrafında geniş bir halka oluştu. Eragon'a bakarak, "Silahla deneme hakkını talep ediyorum. Kılıcımı çek," dedi.

Benimle düello yapmak istiyor.

Ama bence sana zarar vermek için değil, dedi Saphira yavaşça. Onu burnuyla dürttü. Gidip kendini göster. Ben seyrediyor olacağım.

Eragon isteksizce öne çıktı. Sihir yapmaktan yorgun düşmüştü. Ve bu kadar insan seyrederken dövüşmek istemiyordu. Üstelik Arya dövüşecek durumda olamazdı. Tünevör'un Nektarı'nı alalı yalnızca iki gün olmuştu. Ona zarar vermemek için darbelerimi yumuşatacağım, diye karar verdi.

Savaşçıların oluşturduğu halkanın içinde birbirleriyle karşı karşıya geldiler. Arya ani bir hamleyle üstüne atılıp kılıcını kaburgalarına doğru savurdu. Eragon refleksiyle darbeyi geçiştirdi ve kılıçları kıvılcımlar çıkararak buluştu. Zar'roc bir sinek kadar hafifmiş gibi kenara kaydı. Arya bu fırsattan yararlanmamakla birlikte saçları havada savrularak sağına dönüp Eragon'un diğer yanına vurdu. Darbeyi zor savuşturan Eragon çılgın gibi geriledi, Arya'nın hızı ve yırtıcılığı onu çok şaşırtmıştı.

Gecikmiş bir şekilde Brom'un en zayıf Elfin bile bir insanı yenebileceği uyarısını hatırladı. Arya'yı yenme konusundaki şansı Durza'yı yenmesiyle aynıydı. Arya bu kez kafasına doğru saldırdı. Eragon eğilerek jilet keskinliğindeki kılıcından kaçtı. Peki o zaman neden... oynuyordu kendisiyle? Birkaç uzun saniye boyunca onun saldırılarına karşılık vermekle meşgul olduğu için düşünemedi, ama sonra

birden fark etti, ne kadar yetenekli olduğumu göstermek istiyor.

Bunu anladığı an bildiği en karmaşık saldırı dizisini gerçekleştirmeye başladı. Bir duruştan ötekine geçip saldırıları amansızca birbirine ekliyor, mümkün olan her şekilde değiştiriyordu. Ama ne kadar yaratıcı olsa da Arya'nın kılıcı her zaman durduruyordu onunkini. Eragon'un çabalarına gayretsiz bir zarafetle karşılık veriyordu.

Ateşli bir dansla vücutları birbirine bağlanıyor, sonra kılıçların kıvılcımıyla birbirinden ayrılıyordu. Zaman zaman birbirlerine neredeyse dokunuyor, gergin derilerinin arasında yalnızca kıl kadar ince bir aralık kalıyor, sonra ivmeleri onları birbirinden savurarak ayırıyor, bir saniye için ayrılıyor, sonra tekrar birleşiyorlardı. Kıvrımlı vücutları rüzgârın savurduğu, birbirine dolanmış ipler gibi birlikte bükülüyordu.

Eragon ne kadar dövüştüklerini hiç hatırlamıyordu. Hareket ve karşı tepkiyle dolu sonsuz gibi gelen bir süreydi. Zar'roc elinde kurşun gibi ağırlaşmıştı; her darbeyle kolu ateş gibi yanıyordu. En sonunda Eragon ileri atılırken Arya çevik bir şekilde yana kaydı, olağanüstü bir hızla kılıcının sivri ucunu Eragon'un çene kemiğine doğrulttu.

Buz gibi metal derisine dokununca Eragon donup kaldı. Kasları yorgunluktan titriyordu. Saphira'nın öttüğünü ve savaşçıların etraflarında kabaca çığlıklar attıklarını belli belirsiz duyuyordu. Arya kılıcını indirip kınına soktu. "Geçtin," dedi gürültünün arasında sessizce.

Sersemlemiş durumdaki Eragon yavaşça doğruldu. Fredric yanındaydı ve coşkuyla sırtına vuruyordu. "Bu inanılmaz bir kılıç ustalığı! İkinizi seyrederken ben bile birkaç yeni hamle öğrendim. Ve Elf... çarpıcıydı!"

Ama kaybettim, diye itiraz etti sessizce. Orik performansını geniş bir gülümsemeye takdir etti, ama Eragon'un bütün gördüğü tek başına ve sessizce dikilen Arya'ydı. Arya parmağıyla hafifçe talim sahasından bir mil uzaktaki tepeyi işaret etti, sonra dönüp uzaklaştı. Kalabalık onun önünden çekildi. O geçerken adamlar ve Cüceler sessizleşti.

Eragon, Orik'e döndü. "Gitmem lazım. Kısa süre sonra ejderha yuvasına dönerim." Hızlı bir hareketle Zar'roc'u kınına sokup Saphira'nın üstüne atladı. Saphira herkes onlara bakınca yüz denizine dönen talim sahasının üstünde havalandı.

Tepeye doğru uçarlarken Eragon, Arya'nın aşağıda sakin, rahat hareketlerle koştuğunu gördü.

Vücudunu çok hoş buluyorsun, değil mi, diye sordu, Saphira.

Evet, diye itiraf etti Eragon, kızararak.

Yüzü çoğu insanınkinden daha özellikli, dedi burun kıvrırarak. Ama bir atınki kadar uzun ve genel olarak çok biçimsiz.

Eragon hayretle Saphira'ya baktı. Onu kıskanıyorsun, değil mi! Bu mümkün değil. Ben hiç kıskanmam, dedi, Saphira gücenerek. Kabul et, şimdi kıskanıyorsun, diye güldü, Eragon.

Saphira çenesini gürültülü bir şekilde kapattı. Kıskanmıyorum! Eragon gülerek başını iki yana salladı, ama inkâr etmesine izin verdi. Saphira tepeye sertçe inerek Eragon'u sertçe zıplattı. Eragon bu konuda bir şey söylemeden yere atladı.

Arya arkalarındaydı. Adımları onu Eragon'un gördüğü bütün koşuculardan daha hızlı bir şekilde taşıyordu. Tepeye vardığında solukları düzenli ve normaldi. Birden dili bağlanan Eragon bakışlarını

yere indirdi. Arya, onun yanından geçip Saphira'ya, "Skulblaka, eka celöbra ono un mulabra ono un onr Shur'tugal ne haina. Atra nosu waise fricai," dedi.

Eragon söylediklerinin çoğunu anlamadı, ama belli ki Saphira mesajı anlamıştı. Kanatlarını düzelterip Arya'yı merakla inceledi. Sonra başını onaylarcasına sallayıp derinden mırladı. Arya gülümsedi. "İyileştğine sevindim," dedi, Eragon. "Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorduk."

"Bugün bu yüzden buraya geldim," dedi, Arya, ona dönerek. Güçlü sesi aksanlı ve egzotikti. Şarkı söyleyecekmiş gibi hafifçe titreyen sesiyle berrak bir şekilde konuşuyordu. "Sana ödemem gereken bir borcum var. Hayatımı kurtardın. Bunu unutamam."

"Bu... bu önemli değil," dedi Eragon, doğru olmadıklarını bildiği sözcükleri bulmak için çabalayarak. Sonra utanarak konuyu değiştirdi. "Neden Gil'ead'daydın?"

Arya'nın yüzünde bir acı belirdi. Uzaklara baktı. "Biraz yürüyelim." Tepeden inip Farthen Dûr'a doğru yürümeye başladılar. Yürürlerken Eragon, Arya'nın sessizliğine saygı gösterdi. Saphira sessizce arkalarından geliyordu. Sonunda Arya başını kaldırıp türünün bütün zarafetiyle konuştu.

"Ajihad bana Saphira'nın yumurtası düştüğünde senin orda olduğunu söyledi."

"Evet." Eragon yumurtayı Du Weldenvarden'la Spine'dan ayıran fersahlarca yolda taşımanın ne kadar enerji gerektirmiş olabileceğini ilk kez düşünüyordu. Böyle bir işe girişmek ölüm olmasa bile felakete davetiye çıkarmak demektir.

Arya'nın sonraki sözleri ağırdı. "O halde şunu bilmelisin: sen yumurtayı ilk kez eline aldığında ben Durza tarafından yakalanmıştım." Acı dolu sesi buruktu. "Arkadaşlarım Faolin ve Glemwing'i pusuya düşürüp öldüren Urgalları yöneten oydu. Her nasılsa bizi nerde bekleyeceğini biliyordu... hiçbir uyarı almamıştık. Bana uyuşturucu verip Gil'ead'a götürdüler. Orda, Galbatorix, Durza'ya benim yumurtayı nereye gönderdiğimi ve Ellesmera konusunda bütün bildiklerimi öğrenme görevini verdi."

Buz gibi bakışlarla boşluğa bakarken çeneleri sıkıldı. "Aylarca denedi, ama başarılı olamadı. Yöntemleri çok... sertti. İşkence bir işe yaramayınca askerlerine beni istedikleri gibi kullanmalarını emretti. Neyse ki, hâlâ zihinlerini kontrol edip onları başarısız hale getirecek gücüm vardı. Sonunda Galbatorix, Urû'baen'e getirilmemi emretti. Bunu öğrenince içimi büyük bir korku kapladı, çünkü hem zihnimin, hem de bedenimin ona direnecek gücü yoktu. Sen olmasaydın bir hafta içinde Galbatorix'in karşısında olurdu."

Eragon içten içe ürperdi. Arya'nın yaşadığı şeyler inanılmazdı. Yaralarının anıları zihninde hâlâ çok canlıydı. Yumuşak bir şekilde, "Neden bana bunları anlatıyorsun?" diye sordu.

"Beni nasıl bir şeyden kurtardığını bilmen için. Yaptığın işi umursamadığımı sanma."

Eragon alçak gönüllülükle başını önüne eğdi. "Şimdi ne yapacaksın, Ellesmera'ya geri mi döneceksin?"

"Hayır, henüz değil. Burda yapılması gereken çok şey var. Varden'ı bırakamam, Ajihad'ın yardımına ihtiyacı var. Bugün hem silah, hem de sihir bakımından sınılandığını gördüm. Brom seni iyi eğitmiş. Eğitimine devam etmeye hazırsın."

"Ellesmera'ya gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

Eragon sinirlendiğini hissetti. Saphira ve kendisinin bu konuda söyleyeceği bir şey olmayacak mıydı? "Ne zaman?"

"Buna henüz karar verilmedi, ama daha birkaç hafta var."

En azından bu kadar zaman veriyorlar bize, diye düşündü, Eragon. Saphira, ona bir şey söyleyince Arya'ya dönüp sordu. "İkizler ne yapmamı istedi?"

Arya'nın biçimli dudakları tiksintiyle büküldü. "Onların bile başaramadığı bir şeyi. Bir nesnenin adını antik dilde söyleyip gerçek biçimini çağırmak mümkündür. Yıllarca çalışmak ve büyük disiplin gerektirir, ama karşılığı o nesnenin tam kontrolüdür. Bu yüzden birinin gerçek adı gizli tutulur, çünkü yüreğinde kötülük olan biri tarafından öğrenilirse sana tamamen hâkim olabilirler."

"Garip," dedi, Eragon bir an sonra. "Ama ben Gil'ead'da yakalanmadan önce seni rüyalarımnda gördüm. Kristal görüş gibi bir şeydi, ama hep rüyalarımnda görüyordum.. daha sonra seni kristal görüşle görebildim."

Arya dudaklarını düşünceli bir şekilde sıktı. "Zaman zaman biri beni seyrediyormuş gibi hissediyordum, ama çoğu zaman kafam karışıktı ve ateşliydim. Ne eski kültürlerde, ne de efsanelerde uykusunda kristal görüş yapabilen birini hiç duymamıştım."

"Ben de anlamadım," dedi, Eragon ellerine bakarak. Parmağındaki Brom'un yüzüğünü döndürdü. "Omzundaki o dövmenin anlamı ne? Özellikle bakmadım, ama yaralarını iyileştirirken.. istemeden gördüm. Bu yüzükteki sembolle aynı."

"Üzerinde yawe olan bir yüzüğün mü var?" diye sordu sertçe. "Evet. Brom'undu. Bak."

Yüzüğü uzattı. Arya safiri inceledi. "Bu yalnızca en değerli Elf dostlarına verilen bir işarettir, aslında o kadar değerlidir ki yüzyıllardır kullanılmıyor. Ya da ben öyle sanıyordum. Kraliçe Islanzadi'nin Brom hakkında böyle düşündüğünü hiç bilmiyordum."

"O zaman ben takmamalıyım," dedi Eragon, haddini bilmezlik etmekten korkarak.

"Hayır, tak. Tesadüfen halkımla karşılaşırısan seni koruyacaktır ve kraliçenin gözünde de değer kazanmanı sağlayabilir. Kimseye dövmemden söz etme. Bu hiç açıklanmamalı."

"Tamam."

Arya'yla konuşmaktan çok hoşlanmıştı ve sohbetlerinin sonsuza dek sürmesini istiyordu. Ayrıldıkları zaman Eragon, Farthen Dûr'da dolaşıp Saphira'yla sohbet etti. Eragon'un zorlamalarına rağmen Saphira, Arya'nın kendisine ne dediğini söylememekte direniyordu. Sonunda Eragon'un düşünceleri Murtagh'a ve Nasuada'nın tavsiyesine gitti. Bir şeyler yiyip onu ziyarete gideceğim, dedi. Birlikte ejderha yuvasına dönmek için beni bekler misin?

Beklerim, git, dedi, Saphira.

Eragon müteşekkir bir şekilde gülümseyerek Tronjheim'e daldı, mutfağın gizli bir köşesinde yemek yiyip Nasuada'nın talimatlarını takip etti. Bir adam ve Cüce tarafından korunan gri kapıya ulaştı. İçeri girmek isteyince Cüce kapıya üç kez vurdu, kapının kilidi açıldı. "Çıkmak istediğinde bağır," dedi adam dostça bir gülümsemeyle.

Hücre sıcak ve aydınlıktı, bir köşede lavabo ve diğerinde üzerinde mürekkep ve tüy kalem olan bir

masa vardı. Tavana çeşitli figürler oyulup verniklenmişti; yer lüks bir halıyla kaplıydı. Murtagh karyolaya uzanmış bir şeyler okuyordu. Onu görünce şaşırıp sevinçle, "Eragon!" dedi. "Geleceğini umuyordum!"

"Sen nasıl... yani ben sandım ki..."

"Bir fare deliğine tıklıp peksimet kemiriyor olacağımı sanıyordun değil mi?" dedi, Murtagh sırıtarak doğrulurken. "Aslında ben de aynı şeyi bekliyordum, ama Ajihad belaya yol açmadığım takdirde bütün bunlara sahip olmama izin verdi. Üstelik bana bol bol yemek ve kütüphaneden istediğim kitabı getiriyorlar. Eğer dikkat etmezsem şişko bir âlime dönüşeceğim."

Eragon bir kahkaha atıp merakla Murtagh'ın yanına oturdu. "Ama kızgın değil misin? Hâlâ bir mahkûmsun."

"Oh, başta kızgındım," dedi, Murtagh omuz silkerek. "Ama düşündükçe buranın benim için en iyi yer olduğuna karar verdim. Ajihad, bana özgürlüğümü verse bile zamanımın çoğunu odamda geçirirdim."

"Ama neden?"

"Yeterince şey biliyorsun. Gerçek kimliğimi bilen kimse etrafımda rahat edemiyor ve kendilerini sert bakış veya sözlerle sınırlayamayan insanlar her zaman olacaktır. Ama bu kadarı yeter. Olanları öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Hadi, anlat bana."

Eragon kütüphanede ikizlerle karşılaşması dâhil son iki günün olaylarını anlattı. Sözlerini bitirdiğinde Murtagh düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. "Bence Arya ikimizin de sandığından daha önemli. Öğrendiklerini düşün: o bir kılıç ustası, sihir konusunda çok güçlü ve en önemlisi de Saphira'nın yumurtasını korumak için seçilmiş. Elfler arasında bile sıradan biri olamaz."

Eragon aynı fikirdeydi.

Murtagh tavana baktı. "Biliyorsun, bu hapis hayatını garip biçimde huzur verici buluyorum. Hayatımda ilk kez korkmam gerekmiyor. Korkmam gerektiğini biliyorum... ama burda bir şey beni rahatlatıyor. İyi bir gece uykusunun da yararı var tabii."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi, Eragon alaycı bir şekilde. Yatakta daha yumuşak bir yere oturdu. "Nasuada seni ziyaret ettiğini söyledi. İlginç bir şey söyledi mi?"

Murtagh'ın bakışları uzaklara daldı, başını iki yana salladı. "Hayır, yalnızca benimle tanışmak istemiş. Bir prensese benziyor, değil mi? Hele o duruşu! Şu kapıdan ilk girdiğinde Galbatorix'in sarayının en önemli leydilerinden biri olduğunu sandım. Gördüğüm pek çok lordun ve kontun karısı onunla kıyaslanınca soylu bir hayattan çok domuz ağılında yaşamaya uygundu."

Eragon onun övgülerini artan bir endişeyle dinliyordu. Bir anlamı ol mayabilir, diye hatırlattı kendi kendine. Hemen bir sonuca varma. Ama kötü bir önsezi onu rahat bırakmıyordu. Bu duygudan kurtulmaya çalışarak, "Ne kadar süre hapiste kalacaksın, Murtagh?" diye sordu. "Sonsuz dek saklanamazsın."

Murtagh kayıtsızca omuz silkti, ama sözlerinin ardında büyük bir ağırlık gizliydi. "Şimdilik burda kalıp dinlenmekten memnunum. Sığına cık başka bir yer aramam ya da kendimi ikizlerin incelemesine teslim etmem için bir neden yok. Sonunda bu durumdan sıkılacağımdan kuşku yok, ama şimdilik... mutluyum."

Uzayan Gölgeleler

Saphira, Eragon'u uyandırmak için burnuyla dürtüp sert çenesiyle dokunduğu yeri morarttı. "Ah!" diye bağırdı Eragon doğrulup oturarak. Kapakları kapalı fenerden süzülen soluk ışık hariç mağara karanlıktı. Ejderha yuvasının dışındaki Isidar Mithrim binlerce farklı renkte parlıyor, etrafındaki fener kuşağıyla aydınlanıyordu.

Mağaranın girişinde sinirli bir Cüce dikilmiş ellerini ovuşturuyordu. "Hemen gelmelisin, Argetlam! Büyük bir bela var, Ajihad seni çağırıyor. Hiç zaman yok!"

"Ne oldu?" diye sordu, Eragon.

Cüce yalnızca başını sallıyordu. "Gitmelisin! Carkna bragha! Hemen!"

Eragon, Zar'roc'u kuşanıp okunu ve yayını aldı, sonra Saphira'nın eyerini taktı. Bu kadar gece uykusu yeter, diye söylendi Saphira, Eragon'un sırtına çıkabilmesi için çömelerek. Saphira mağaradan havalanırken Eragon gürültülü bir şekilde esnedi.

Tronjheim'in kapılarına vardıklarında Orik onları bekliyordu. "Gelin, ötekiler sizi bekliyor." Onları Tronjheim'den geçirip Ajihad'ın çalışma odasına götürdü. Eragon yolda ona bir sürü soru sordu, ama Orik yalnızca, "Ben de ne olduğunu yeterince bilmiyorum.. Ajihad'dan duyana kadar bekle," dedi.

Çalışma odasının geniş kapısı iriyarı muhafızlar tarafından açıldı Ajihad masasının arkasında durmuş düşünceli bir şekilde önündeki haritayı inceliyordu. Arya ve incecik kollu bir adam daha vardı odada. Ajihad başını kaldırdı. "Güzel, demek geldin Eragon. İkinci subayım Jörmundur'la tanış."

Birbirlerini selamlayıp dikkatlerini Ajihad'a çevirdiler. "Beşinizi çağırdım, çünkü büyük bir tehlike altındayız. Yarım saat kadar önce Tronjheim'in altındaki terk edilmiş bir tünelden bir Cüce koşarak geldi. Kanlar içindeydi ve anlamsız konuşuyordu, ama Cücelere kendisini bir Urgal ordusunun takip ettiğini ve bir günlük mesafede olduklarını söyleyecek kadar aklı kalmıştı."

Çalışma odasını şaşkın bir sessizlik doldurdu. Jörmundur şiddetli küfürler savurup Orik'le aynı anda sorular sormaya başladı. Arya sessizdi. Ajihad ellerini kaldırdı. "Sessiz olun! Dahası var. Urgallar toprağın üstünden değil, altından yaklaşıyorlar. Tünellerdeler.. aşağıdan saldırıya uğrayacağız."

Eragon sesini yükselterek, "Neden Cüceler bunu daha önce öğrenmedi? Urgallar tünelleri nasıl buldu?" diye sordu.

"Bu kadar erken öğrendiğimiz için şanslıyız," diye kükredi, Orik. Herkes onu dinlemek için sustu. "Beor Dağları boyunca kazdığımız günden beri boş olan yüzlerce tünel vardır. Oraya bir tek kimseyle ilişkisi olmasını istemeyen ayrıksı Cüceler girer. Bu yüzden hiçbir uyarı almayabilirdik."

Ajihad haritayı işaret edince Eragon biraz daha yaklaştı. Harita Alagaesia'nın güney yarısını gösteriyordu, ama Eragon'un haritasının aksine Beor Dağı'nı bütün ayrıntılarıyla tasvir ediyordu. Ajihad'ın parmağı Beor Dağları'nın Surda'nın doğu sınırına dokunan kesimi üzerindeydi. "Burası, Cücenin geldiğini iddia ettiği yer."

"Orthiad!" dedi, Orik heyecanla. Jörmundur'un şaşkın ifadesi üzerine açıklama yaptı. "Tronjheim

yapılınca terk ettiğimiz eski yaşam alanımızdı. O dönemler en büyük şehirlerimizdendi. Ama yüzyıllardır kimse yaşamıyor orda."

"Ve bazı tünelleri çökecek kadar da eski," dedi, Ajihad. "Yüzeyden böyle keşfedildiğini tahmin ediyoruz. Orthiad şu anda Ithrö Zhâda olarak adlandırılıyor sanırım. Eragon ve Saphira'yı takip eden Urgalların oraya gitmesi gerekiyordu ve eminim bir yıldır Urgalların göç ettiği yer de orası. Ithrö Zhâda'dan Beor Dağları'nda istedikleri yere gidebilirler. Varden ve Cüceleri yok edecek güçleri var."

Jörmundur haritanın üstüne eğilip dikkatle inceledi. "Orda kaç Urgalın olduğunu biliyor musunuz? Galbatorix'in askerleri onlarla birlikte mi? Ordunun büyüklüğünü öğrenmeden bir savunma planlanmaz."

Ajihad mutsuz bir şekilde cevap verdi. "Henüz bu konuda emin değiliz, ama hayatta kalmamız son soruya bağlı. Galbatorix, Urgalları kendi adamlarıyla destekliyorsa hiç şansımız yok. Ama eğer desteklemediyse –çünkü hâlâ Urgallarla olan bağının açıklanmasını istemiyor ya da başka bir nedeni var– kazanma şansımız var. Bu saatten sonra ne Orrin, ne de Elfler yardım edebilir bize. Yine de ikisine de içinde bulunduğumuz durumu anlatan mesajlar gönderdim. En azından eğer yenilsek şaşırmayacaklar."

Elini kömür siyahı kaşlarında gezdirdi. "Hrothgar'la konuştum ve bir hareket seyri belirledik. Tek umudumuz Urgalları en büyük üç tünelde tutmak ve Farthen Dûr'un içine kanalize etmek, böylece çekirge sürüsü gibi Tronjheim'in altını istila etmezler."

"Eragon ve Arya, sizden Cücelere büyük tünelleri yıkmada yardım etmenizi istiyorum. Normal araçlarla çok büyük bir iş bu. İki grup Cüce bu konuda çalışmalara başladı bile: biri Tronjheim'in dışında, diğeri de altında. Eragon sen dışardaki grupla çalışacaksın, Arya, sen de yeraltındaki; Orik oraya gidişinizde size rehberlik edecek."

"En büyüklerini bırakmak yerine neden bütün tünelleri yıkmıyoruz?" diye sordu, Eragon. "Çünkü," dedi, Orik. "O zaman Urgallar molozları temizleyip bizim istemediğimiz bir yerden içeri girmeye kalkabilirler. Üstelik eğer biz kendimizi dışarı kaparsak başka Cüce şehirlerine saldırabilirler, buna da zamanında müdahale edemeyebiliriz."

"Başka nedenler de var," dedi, Ajihad. "Hrothgar beni Tronjheim'in çok yoğun bir tünel ağı üstüne oturduğu konusunda uyardı. Eğer çok fazla sayıda tünel zayıflarsa şehrin bazı kesimleri kendi ağırlığıyla çökebilirmiş. Bu riske giremeyiz."

Jörmundur onları dikkatle dinleyip, "Yani Tronjheim'in içinde bir çatışma olmayacak, öyle mi? Urgalların şehrin dışına, Farthen Dûr'a yönlendirileceklerini söyledin."

Ajihad hemen cevap verdi. "Doğru. Tronjheim'in bütün çevresini savunamayız –gücümüzün yetmeyeceği kadar geniş– bu yüzden ona giden bütün geçitleri ve kapıları kapayacağız. Böylece Urgallar, Tronjheim'in etrafındaki düzlüklerde kalacaklar, orda da ordularımızın manevra yapması için bol bol yer var. Urgallar tünellere girdiklerine göre uzun süreli bir çarpışmayı göze alamayız. Onlar burda olduğu sürece, her zaman Tronjheim'in zeminini kazıp yukarı çıkmaları tehlikesi altında olacağız. Urgalların Tronjheim'i almalarını önlemeliyiz. Eğer alırlarsa onları yeniliye uğratabilecek gücümüzün kalacağı şüpheli."

"Ya ailelerimiz?" diye sordu, Jörmundur. "Karımın ve çocuklarımdan Urgallar tarafından öldürülmesine izin vermem."

Ajihad'ın yüzündeki çizgiler derinleşti. "Bütün kadınlar ve çocuklar burdan çıkarılarak civardaki vadilere taşınacak. Eğer yenilsek yanlarında onları Surda'ya götürecek rehberleri bulunacak. Bu şartlar altında yapabileceklerim bu kadar."

Jörmundur rahatladığını gizlemeye çalıştı. "Efendim, Nasuada da gidiyor mu?"

"Buna memnun olmadı, ama evet." Bütün gözler Ajihad'daydı. Omuzlarını dikleştirip, "Urgallar birkaç saat içinde gelecekler," dedi. "Sayılarının çok fazla olduğunu biliyoruz, ama Farthen Dûr'u savunmalıyız. Yenilgi Cücelerin çöküşü, Varden'in ölümü –ve eninde sonunda Surda'nın ve Elflerin yenilgisi– anlamına gelir. Şimdi gidip görevlerinizi tamamlayın! Jörmundur, adamları savaşa hazırla."

Çalışma odasından çıkıp dağıldılar: Jörmundur kışlaya, Orik ve Arya yeraltına giden merdivenlere, Eragon ve Saphira da Tronjheim'in dört ana koridorlarından birine. Erken saate rağmen dağ-şehri bir karınca yuvası gibi hareketliydi. İnsanlar oradan oraya koşuyor, bağıarak mesajlar iletiyor, eşyalar taşıyorlardı.

Eragon daha önce de savaşmış ve adam öldürmüştü, ama onları bekleyen savaş göğsüne korku şişleri saplıyordu. Daha önce hiç savaşmayı beklediği olmamıştı. Şimdi beklediği için içini büyük bir korku kaplamıştı. Birkaç rakiple karşı karşıya geldiğinde kendine güveniyordu –Zar'roc ve sihirle birkaç Urgalı yenebilirdi– ama bu kadar büyük bir çarpışmada her şey olabilirdi.

Tronjheim'den çıkıp yardım edecekleri Cüceleri aramaya başladılar. Ay ya da gün ışığı olmadığı için kraterde sallanan tek tük fenerle aydınlanan Farthen Dûr'un içi is karasıydı. Belki Tronjheim'in öteki tarafındadırlar, dedi, Saphira. Eragon onaylayıp sırtına atladı.

Bir grup feneri görene kadar Tronjheim'in etrafında uçtular. Saphira onlara doğru alçaldı, bir fısıltıdan daha fazla ses çıkarmadan inerek baltalarıyla yeri kazmakla meşgul olan Cüceleri şaşırttı. Eragon hızla neden orada olduklarını açıkladı. Sivri burunlu bir Cüce, "Tam altımızda üç buçuk metre uzunluğunda bir tünel var. Bize yardım edebilirsiniz çok seviniriz."

"Tünelin üstündeki alanı boşaltırsanız ne yapabileceğime bakarım." Sivri burunlu Cüce şüpheli görünüyordu, ama kazıcıları orayı boşaltmalarını emretti.

Eragon yavaşça nefes alarak sihir yapmaya hazırlandı. Tüneldeki bütün toprağı açmak mümkün olabilirdi, ama gücünü daha sonraya saklaması gerekiyordu. Onun yerine tavanın zayıf noktalarına güç uygulayarak tüneli çökertmeye çalışacaktı.

"Thrysta deloi," diye fısıldadı ve toprağı güç hatları gönderdi. Neresedyse hemen bir kayayla karşılaştı. Kayaya aldırılmayarak altına doğru yoluna devam etti, ta ki tünelin boşluğunu hissedene dek. Sonra kayada boşluklar aramaya başladı. Bulduğunda bu boşluğu zorluyor, uzatıp genişletiyordu. Zorlu bir işti, ama bir taşı elle parçalamaktan daha zor değildi. Gözle görülür bir ilerleme kaydedemiyordu ve bu sabırsız Cücelerin gözlerinden kaçmıyordu.

Eragon sebat etti. Çabasının karşılığı olarak kısa süre sonra yüzeyde üçlü bir çatırtı hissettiler. Sürekli bir gıcırtı sesi duyuldu, derken zemin bir küvetten çekilen su gibi çökerek geride altı metre genişliğinde bir boşluk bıraktı.

Sevinen Cüceler tüneli molozlarla kapatırken sivri burunlu Cüce Eragon'u bir sonraki tünele götürdü. Bunu çökertmek daha zordu, ama başardı. Sonraki birkaç saat içinde Saphira'nın yardımıyla

Farthen Dûr'daki yarım düzineden fazla tüneli çökertti.

Çalışırken yukarıdaki küçük açıklıktan içeri ışık süzölmeye başlamış. Önlerini görmeye yetecek kadar ışık yoktu, ama Eragon'un güvenini artırmıştı. Son tünelin yıkıntılarından uzaklaşıp etrafı ilgiyle inceledi.

Varden'in yaşlılarının da aralarında bulunduğu kalabalık bir kadın ve çocuk grubu Tronjheim'den akın akın çıkıyordu. Herkes erzak, giysi ve özel eşyalarını taşıyordu. Erkek çocuklar ve yaşlı adamlardan oluşan küçük bir savaşçı grubu onlara eşlik ediyordu.

Ama hareketin çoğu, Varden ve Cücelerin üç tabura ayrılan ordularını topladığı, Tronjheim'in alt kısmında gerçekleşiyordu. Her tabur Varden sancağı taşıyordu: mor zemin üzerinde ucu aşağıya doğru bakan bir kılıcın üstünde bir gül tutan beyaz bir ejderha.

Adamlar sessiz, demir gibi yumrukları şifalıydı. Saçları miğferlerinin altından özgürce fişkınıyordu. Çoğu savaşçının yalnızca kılıcı ve kalkanı vardı, ama birkaç sıra da mızraklı askerler bulunuyordu. Taburların arkasında okçular yaylarını sınıyorlardı.

Cüceler ağır savaş giysilerini giymişlerdi. Cilalı çelik zincirden dizlerine kadar inen zırhlar giyip klanlarının armasını taşıyan kalın, yuvarlak kalkanları da sol kollarına asmışlardı. Bellerindeki kınlarda fasa kılıçlar sallanıyordu. Sağ ellerinde savaş baltalan veya kazma taşıyorlardı. Bacakları da ayrıca ince zincir zırhlarla örtölmüştü. Demir miğferler takmış, pirinç düğmeli çizmeler giymişlerdi.

Uzaktaki taburdan ayrılan ufak tefek biri aceleyle Eragon ve Saphira'nın yanına geldi. Öteki Cüceler gibi giyinmiş Orik'ti bu. 'A Jihad senin orduya katılmamı istiyor,' dedi. "Yıkılacak başka tünel kalmadı. Yiyecekleriniz sizi bekliyor."

Eragon ve Saphira, Orik'in peşinden bir çadıra girdiler. Eragon için ekmek ve su, Saphira için de kuru et vardı. Şikâyet etmeden yediler; savaşa aç gitmekten iyiydi.

Bitirdikleri zaman Orik onlara orada bekle melerini söyleyip askerlerin arasında gözden kayboldu. Az sonra, plaka şeklinde düz zırhlar yüklenmiş bir grup Cüceyle geri döndü. Zırhlardan birini alıp Eragon'a döndü.

"Nedir bu?" diye sordu Eragon, cilalı metale dokunarak. Zırh, gravür ve altın tellerle karmaşık şekilde biçimlendirilmişti. Bazı yerleri ifa üç santim kalınlığındaydı ve oldukça ağırdı. Böyle bir ağırlığın altında kimse savaşamazdı. Ve bir kişinin taşıması gereken bir sürü parça vardı.

"Hrothgar'dan bir armağan," dedi Orik, memnun bir şekilde. "Diğer hazinelerimizin arasında o kadar uzun süredir bekliyor fa neredeyse unutulup gitmişti. Başka bir çağda, Süvariler'in düşüşünden önce yapıldı."

"Peki ama ne bu?" diye sordu, Eragon.

"Bir ejderha zırhı tabi ki! Ejderhaların savaşa korunmasız bir şekilde girdiklerini düşünmüyorsun herhalde? Tam takım çok nadiren bulunur, çünkü ejderhalar sürekli büyüdükleri için yapması çok uzun sürer. Yine de Saphira henüz o kadar büyük değil, bu yüzden bu zırh ona çok güzel uyar."

Ejderha zırhı! Saphira burnuyla parçalara dokunurken Eragon, ne düşünmüyorsun, diye sordu.

Bir deneyelim, dedi, Saphira gözünde ateşli bir parıltıyla.

Büyük bir mücadeleden sonra Eragon ve Orik bir adım geri çekilerek sonuca hayranlıkla baktılar. Saphira'nın bütün boynu –sırtındaki dikenler hariç– üst üste binen zırhın üçgen pullarıyla kaplanmıştı. Karnı ve göğsü en ağır plakalarla korunuyordu, en hafifleriye kuyruğundaydı. Bacakları ve sırtı tamamen örtülmüştü. Kanatları açıktaydı. Başında tek parçadan oluşan bir zırh vardı ve ısırabilmesi için alt çenesini açıkta bırakıyordu.

Saphira denemek için boynunu geriye eğdi ve zırh onunla birlikte esnek bir şekilde büküldü. Bu beni yavaşlatacak, ama okları durdurumama yardımcı olacak. Nasıl görünüyorum?

Ürkütücü, dedi, Eragon düşünceli bir şekilde. Bu Saphira'yı mutlu etti.

Orik yerden geriye kalan parçaları aldı. "Senin zırhını da getirdim, ama senin ölçülerine uygun bir zırh bulmam biraz zaman aldı. İnsanlar veya Elfler için nadiren zırh yaparız. Bunun kimin için yapıldığını bilmiyorum, ama hiç kullanılmadı. İşine yarayacaktır."

Eragon'un başının üstünden geçirdikleri deri sırtlı, zincir zırh bir gömlek gibi dizlerine kadar indi. Omuzlarına ağır bir şekilde oturdu. Hareket ederken şingirdiyordu. Üstüne taktığı Zar'roc zırhın savrulmasını engelliyordu. Başına deri bir başlık, ardından zincir zırh ve son olarak da altın-gümüş bir miğfer geçirildi. Kollarına yayını koruyacak deri kılıflar, bacaklarına bacak zırhları takıldı. Elleri için zincirden örülmüş siyah eldivenler vardı. Son olarak Orik, ona meşe ağacıyla süslenmiş geniş bir kalkan uzattı.

Saphira'ya ve kendisine verilenlerin bir servet değerinde olduğunu bilen Eragon başıyla selam verip, "Armağanlarınız için teşekkürler. Hrothgar'ın hediyeleri takdire değer," dedi.

"Şimdi teşekkür etme," dedi, Orik gülererek. "Zırh hayatını kurtarana kadar bekle."

Etraflarındaki savaşçılar uygun adım yürümeye başladı. Üç tabur Farthen Dûr'un farklı bölümlerine yerleşmeye başladılar. Eragon ne yapacağından emin olmayarak Orik'e baktı, o da omuz silkip, "Sanırım onlara eşlik etmemiz gerekiyor," dedi. Krater duvarına doğru giden bir taburun peşine takıldılar. Eragon, Urgalları sordu, ama Orik yalnızca yeraltındaki tünellere gözcüler yerleştirildiğini ve onlardan henüz bir haber gelmediğini biliyordu.

Tabur çökertilmiş tünellerden birinde durdu. Cüceler tünelin içindeki birinin kolayca dışarı çıkabilmesi için molozları yığmışlardı. Burası Urgalların dışarı çıkmasını istedikleri yerlerden biri olmalı, dedi, Saphira.

Yüzlerce fener direklerin üstüne asılmış, yerlere saplanmıştı. Akşam güneşi gibi parlayan bir ışık sağlıyorlardı. Tünelin çatısının kenarlarında alevler parlıyor, kaynayan dev katran kazanlarının sıcaklığı üzerlerine yayılıyordu. Eragon uzaklara bakarak tiksintisini yok etmeye çalıştı. Urgal bile olsa birini öldürmek için korkunç bir yoldu bu.

Taburla tünel arasında dikenli bir engel oluşturmak amacıyla sivriltilmiş kütükler yere saplandı. Eragon yardım etmek için bir fırsat görüp kütükler arasında hendekler kazan bir grup adamın yanına gitti. Saphira da onlara yardım edip dev pençeleriyle toprağı kazdı. Onlar çalışırken Orik okçulara kalkan olacak engelin yapımını denetlemek üzere yanlarından ayrıldı. Eragon etrafta dolaştırılan şarap torbası kendisine geldikçe müteşekkir bir şekilde içti. Hendeklerin kazılması ve sivri kazıkların çakılması bittikten sonra Saphira ve Eragon biraz dinlendi.

Orik geri döndüğünde onları otururken buldu. Alnındaki teri sildi. Bütün adamlar ve Cüceler savaş alanında. Tronjheim'in etrafı kapatıldı, Hrothgar solumuzdaki taburun kontrolünü ele aldı. Ajihad

önümüzdekine komuta edecek."

"Ya bize?"

"Jörmundur." Orik homurtuyla oturup baltasını yere bıraktı.

Saphira, Eragon'u dürttü. Bak. Miğferini, Cücelere ait bir kalkanı ve on beş santimlik hançerini kuşanmış Murtagh'ın Tornac'la yaklaştığını görünce Zar'roc'u tutan eli kasıldı.

Orik bir küfür savurup ayağa fırladı, ama Murtagh hemen, "Tamam, tamam; Ajihad beni serbest bıraktı," dedi.

"Neden böyle bir şey yaptı?" diye sordu, Orik.

Murtagh alaycı bir şekilde güldü. "Bunun iyi niyetimi kanıtlamam için bir fırsat olduğunu söyledi. Belli ki Varden'e saldırsam bile fazla bir zarar veremeyeceğimi düşünüyor."

Eragon hoş geldin anlamında başını sallayıp elini gevşetti. Murtagh mükemmel ve amansız bir savaşçıydı, savaş sahasında Eragon'un kesinlikle yanında isteyebileceği biriydi.

"Yalan söylemediğini nereden bilelim?" diye sordu, Orik.

"Çünkü ben öyle söylüyorum," dedi sert bir ses. Göğüs zırhını takıp ve fildişi saplı kılıcını kuşanmış olan Ajihad aralarına girdi. Güçlü elini Eragon'un omzuna koyup onu konuşmalarını diğerlerinin duyamayacağı bir yere çekti. Eragon'un zırhını inceledi. "Güzel. Orik seni iyi giydirmiş."

"Evet... tünellerde bir şey oldu mu?"

"Hiçbir şey." Ajihad kılıcına yaslandı. "İkizlerden biri Tronjheim'de kalıyor. Savaşı ejderha yuvasından izleyip kardeşi aracılığıyla bana haber gönderecek. Senin zihinden konuşabildiğini biliyorum. Savaşırken gördüğün sıradışı bir şeyi, ama ne olursa olsun ikizlere söylemeni istiyorum. Ayrıca onlar aracılığıyla sana emirler vereceğim. Anlıyor musun?"

İkizlerle zihin bağlantısı kurmak Eragon'un hiç hoşuna gitmedi, ama yapması gerektiğini biliyordu. "Anlıyorum."

Ajihad durakladı. "Sen aptal bir piyade, atlı ya da komuta etmeye alıştığım türde herhangi bir savaşçı değilsin. Çarpışma tersini gösterebilir, ama Saphira ve senin yerde daha güvende olacağınızı düşünüyorum. Havada Urgal okçularının açık hedefi haline gelirsiniz. Saphira'nın sırtında mı savaşacaksınız?"

Eragon, Saphira bir yana, bir atın üstünde bile savaşa katılmamıştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum.

Saphira'nın sırtındayken Kull hariç bir şey öldüremeyecek kadar yüksekte kalırım."

"Korkarım bir sürü Kull olacak," dedi Ajihad. Doğrulup kılıcını yerden çekti. "Sana verebileceğim tek öğüt gereksiz risklerden kaçman olabilir. Varden seni kaybetmeyi kaldıramaz." Bunu söyledikten sonra dönüp gitti.

Eragon, Orik ve Murtagh'ın yanına dönüp Saphira'nın yanına çöktü, kalkanını dizlerine dayadı. Dördü etraflarındaki yüzlerce savaşçı gibi beklemeye başladılar. Güneş krater duvarının altına indikçe Farthen Dûr'daki açıklıktan giren ışık azalmaya başladı.

Eragon kamp alanını taramak için döndüğünde donup kaldı, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Dokuz metre kadar uzakta kucağında yayıyla Arya oturuyordu. Bunun mantıksız olduğunu bilse de

onun da Farthen Dûr'dan çıkan diğer kadınlarla birlikte olabileceğini ummuştu. Endişelenerek onun yanına koştu. "Savaşacak mısın?"

"Yapmam gerekeni yapmalıyım," dedi, Arya sakın bir şekilde. "Ama çok tehlikeli!"

Arya'nın yüzü karardı. "Beni korumaya çalışma, insan. Elfler erkek ve kadınlarını savaşmak için eğitirler. Ben sizin ne zaman bir tehlike olsa dönüp kaçan çaresiz kadınlarınızdan biri değilim. Bana Saphira'nın yumurtasını koruma görevi verildi... ama başaramadım. Ailemin onuru kırıldı. Eğer bu sahada seni ve Saphira'yı korumazsam daha da büyük bir utanç kaynağı olacağım. Sihir konusunda burdaki sen dâhil herkesten daha güçlü olduğumu unutuyorsun. Eğer Shade gelirse onu benden başka kim yenebilir ki? Ve bu hakka başka kim sahip?"

Eragon haklı olduğunu biliyor, bundan gerçekten nefret ediyordu. Çaresizce baktı ona. "O halde, güvenle kal." Umutsuzca antik dilde ekledi. "Wiol pömnuria ilian." Benim mutluluğum için.

Arya bakışlarını huzursuzca uzaklara çevirdi, bir tutam saçı yüzünü izledi. Elini cilalı yayında gezdirip, "Burda olmak benim kaderim. Borcumu ödemeliyim," diye mırıldandı.

Eragon aniden Saphira'nın yanına geri döndü. Murtagh merakla ona aktı. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

Saatler geçerken kendi düşüncelerine gömülmüş savaşçılar sessizlik içinde bekliyordu. Kırmızı fenerlerin ışığı ve katranı kaynatan alevlerin parıltısı hariç Farthen Dûr'un krateri yeniden kararmıştı. Eragon'un bakışları zincir zırhının bağlantılarıyla Arya arasında gidip geliyordu. Orik bileği taşı durmadan baltasına sürtüp keskinliğini kontrol ediyordu; metalin taşa sürterken çıkardığı ses sinir bozucuydu. Murtagh yalnızca boşluğa bakıyordu.

Ara sıra haberciler kampın içinden geçip savaşçıların ayağa fırlamama neden oluyordu. Ama her zaman yanlış alarm oluyordu. Adamlar ve Cüceler geriliyor, öfkeli sesler duyuluyordu. Farthen Dûr'un en kötü yanı hiç rüzgârın olmamasıydı, hava ölü gibi hareketsizdi. Isındığında, boğucu hale geldiğinde ve dumanla dolduğunda bundan bir kurtuluş olmuyordu.

Gece uzarken savaş alanına ölüm sessizliği hâkimdi. Kaslar beklemekten gerilmişti. Eragon ağırlaşan gözkapaklarının altından anlamsızca karanlığa bakıyordu. Şöyle bir silkinip hareketsizliğine rağmen dikkatini toparlamaya çalıştı.

Sonunda Orik, "Geç oldu. Uyumahyız. Bir şey olursa diğerleri bizi uyandırır," dedi. Murtagh bir şeyler homurdandı, ama Eragon şikâyet edemeyecek kadar yorgundu. Kalkanını yastık gibi kullanarak Saphira'ya doğru sokuldu. Gözleri kapanırken Arya'nın hâlâ uyanık olduğunu ve kendilerine baktığını gördü.

Boynuzlu yaratıklar ve görünmeyen kötülüklerle dolu rüyaları karışık ve rahatsız ediciydi. Derin bir sesin tekrar tekrar, "Hazır mısın?" diye sorduğunu duyuyordu. Ama verecek bir cevabı yoktu. Böyle görüntülerle bozulan uykusu sığ ve huzursuzdu. Birisi koluna dokununca irkilerek uyandı.

Farthen Dûr'un Altında Savaş

"Başladı," dedi, Arya kederli bir ifadeyle. Kamptaki askerler silahlarını çekerek tetikte bekliyorlardı. Orik yeterli yeri olup olmadığını görmek için baltasını savurdu. Arya yayına bir ok takıp fırlatmaya hazırlandı.

"Birkaç dakika önce tünelden bir gözcü geldi," dedi Murtagh, Eragon'a. "Urgallar geliyor." Adamların ve sivriltilmiş kazıkların arasından karanlık tünelin ağzına baktılar. Bir dakika geçti, derken bir daha... ve bir dakika daha. Eragon gözlerini tünelin ağzından ayırmadan elinde Zar'roc'uyla Saphira'nın sırtına çıktı. Murtagh, Tornac'a bindi. Derken bir adam haykırdı. "Onları duyuyorum!"

Savaşçılar gerildi; silahlarını daha sıkı kavradılar. Kimse kıpırdamıyordu... kimse nefes bile almıyordu. Bir yerlerde bir at kişnedi.

Karanlık figürler tüneldeki açıklıktan yukarıya doğru akarken boğuk Urgal çığlıkları havayı doldurdu. Verilen bir emirle katran kazanları ters çevrildi, kaynak sıvı tünelin aç boğazına döküldü. Yaratıklar acı içinde uluyup çırpınmaya başladılar. Kaynayan katrana bir meşale atıldı ve yağlı alevlerden oluşan turuncu bir sütun açıklığa doğru yükselerek Urgalları cehennem ateşiyle kuşattı. Midesi bulanık Eragon, Farthen Dûr'daki diğer iki tabura baktı ve her birinde benzer ateşleri gördü. Zar'roc'u kınına sokup yayını gerdi.

Kısa süre sonra daha fazla sayıda Urgal, katranı toprakla bastırıp yanan kardeşlerinin üstünden geçerek tünelden çıktılar. Bir araya gelip Cüceler ve adamlara karşı sağlam bir duvar oluşturdular. Orik'in yapılmasına yardım ettiği siper kazıklarının ardındaki okçular yaylarını gerip bir dizi ok fırlattılar. Eragon ve Arya da yaylarını gerip ölümcül okçuların saflarına katılıp Urgallara ok yağdırmaya başladılar.

Urgalların oluşturduğu sıra sarsılarak bozulacak gibi oldu, ama kendilerini kalkanlarıyla koruyarak saldırıdan kurtuldular. Okçular tekrar saldırıya geçtiler, ama Urgallar yüzeye inanılmaz bir hızla çıkmaya devam ediyorlardı.

Sayıları Eragon'un keyfini kaçırdı. Hepsini tek tek öldürmeleri mi gerekiyordu? Delice bir iş gibi görünüyordu bu. Ona cesaret veren tek şey Galbatorix'in ordusundan kimsenin Urgalların yanında görünmemesiydi. En azından şimdilik.

Düşman ordusu ordu sonsuza dek uzanıyor gibi görünen, vücutlardan meydana gelen sağlam bir yığın oluşturuyordu. Yırtık pırtık sancaklar canavarların arasında yükseliyordu. Savaş boruları çalarken Farthen Dûr'da uğursuz sesler yankılanıyordu. Bütün Urgal grubu vahşi savaş çığlıklarıyla ileri fırlıyorlardı.

Kazıklara atılan öncüler sivri uçlara çarparken onları kaygan kanla kaplıyordu. Gevşek cesetler yere düşerken siyah oklardan oluşan bir bulut engelin üstünden çömelmiş savunmacılara doğru uçtu. Eragon kalkanının arkasına saklanırken Saphira da başını korudu. Oklar zarar vermeksizin zırhına çarptı.

Kazıklarla bir an durdurulan Urgal sürüsü şaşkınlık içinde kıpırdanıyordu. Varden bir araya toplanıp bir sonraki saldırıyı beklemeye başladı. Kısa bir duraklamadan sonra Urgallar ileri atılırken savaş çığlıkları yeniden duyulmaya başladı. Saldırı acımasızdı. Urgallar hızla kazıklara doğru atıldılar, mızraklı askerler onları püskürtmeye çalışarak karşı saldırıya geçtiler. Mızraklılar kısa bir

an için dayandılar, ama ezici çoğunluktaki Urgal dalgasını durdurmak imkânsızdı.

İlk savunma hattı aşıldı ve iki güç ilk kez göğüs göğüse çarpışmaya başladı. Çarpışmanın içine giren adam ve Cücelerden sağır edici bir gürültü yükseldi. Saphira kükreyerek gürültü ve hızlı hareketlerden oluşan savaşın içine atladı.

Pençeleri ve çeneleriyle bir Urgalı parçaladı. Dişleri kılıç kadar keskindi, kuyruğu dev bir mızrak gibiydi. Sırtındaki Eragon bir Urgal liderinin balta darbesini engelleyip onun savunmasız kanatlarını korudu. Zar'roc'un ucundan taptaze kırmızı kan akıyordu.

Eragon gözünün ucuyla Orik'in baltasının güçlü darbeleriyle Urgalların boyunlarını kestiğini gördü. Cücenin yanında, yüzü kötü bir gülümsemeye çarpılmış Murtagh kılıcını öfkeyle sallayarak, her savunmayı aşıyordu. Sonra Saphira arkasına döndü ve Eragon, Arya'nın bir rakibinin cansız bedeninin üstünden atladığını gördü.

Bir Urgal yaralı bir Cücenin üstünden atlayıp Saphira'nın sağ ön ayağına bir darbe indirdi. Saphira'nın zırhına çarpan kılıcından kıvılcımlar çıktı. Eragon, onun kafasına vurdu, ama Zar'roc Urgalm boynuzlarına takılıp elinden kaydı. Eragon küfrederek Saphira'nın üstünden Urgala doğru atlayarak yüzüne kalkarıyla çarptı. Zar'roc'u boynuzlarından çekti, başka bir Urgal üstüne atılırken eğildi.

Saphira, sana ihtiyacım var, diye bağırdı, fakat savaş dalgası onları ayırmıştı. Birden bir Kull elinde bir sopayla üstüne atıldı. Kalkanını zamanında kaldıramayan Eragon, "Jierda!" dedi. Kull'un başı sert bir şekilde geriye yatarak boynu kırıldı. Dört Urgal daha Zar'roc'un açgözlü darbesi karşısında dayanamadı. Sonra Murtagh, Eragon'un yanına gelip yakaşan Urgalları geriye savurdu.

"Gel!" diye bağırdı ve Tornac'ın üstünden eğilip Eragon'u ata çekti. Düşmanın arasında mücadele veren Saphira'ya doğru hızla atıldı. Mızraklı on iki Urgal, Saphira'nın çevresini sarmış mızraklarını ona saplamaya çalışıyorlardı. İki kanadını delmeyi başarmışlardı. Kanı yere damlıyordu. Ne zaman bir Urgalın üstüne atılsa bir araya gelip mızraklarını gözlerine doğru savuruyor, geri çekilmesine neden oluyorlardı. Saphira pençeleriyle mızraklarını düşürmeye çalıştı, ama Urgallar geri çekilip ondan kaçtılar.

Saphira'nın kanlı görüntüsü Eragon'u deliye çevirdi. Vahşi bir çığlıkla Tornac'ın üstünden atlayıp en yakındaki Urgalı göğsünden vurdu. Saphira'ya yardım etme çabasına hiçbir şey engel olamazdı. Onun saldırısı Saphira'nın kurtulması için gerekli dikkat dağınıklığını sağlamıştı. Bir tekmeyle Urgallardan birini uzağa fırlattı, sonra Eragon'a doğru geldi. Eragon, onun sırtındaki dikenlerden birini kavrayıp eyerine atladı. Murtagh elini kaldırıp başka bir Urgal grubuna saldırdı.

Saphira bir şey söylemeden havalanarak mücadele eden orduların üstüne çıkıp bu delilikten biraz kurtulmaya çalıştı. Eragon'un nefesi titriyordu. Kaslarını germiş, bir sonraki saldırıyı def etmeye hazırdı. Varlığının her zerresi enerjiyle doluydu ve bu onu her zamankinden daha canlı hissetmesini sağlıyordu. Saphira güçlerini yeniden toplamalarına yetecek bir süre için havada dolaştıktan sonra Urgallara doğru dalışa geçti. Canavarlar tarafından görülmemeye çalışarak, okçularının yer aldığı arkadan yaklaştı.

Urgallar ne olduğunu anlayamadan Eragon okçulardan ikisinin kafasını uçurdu, Saphira üçünün bağırsaklarını boşalttı. Alarmlar çalarken tekrar havalanıp hızla ok menziline çıktı.

Bu taktiği ordunun farklı cephelerinde tekrarladılar. Saphira'nın loş ışıkla birleşen sinsiliği ve hızı Urgalların onun nereden vuracağını tahmin etmesini engelliyordu. Saphira ne zaman havalansa Eragon

yayını kullanıyordu, ama kısa süre sonra okları tükendi. Bir süre sonra elinde yalnızca sihir kalmıştı, ama o bunu umutsuzca ihtiyaç duyacağı zamana kadar saklıyordu.

Saphira havada uçarken Eragon savaşçıları yukarıdan görebildiğinden çatışmanın nasıl gittiğini anlayabiliyordu. Farthen Dûr'da her tünellingirişinde üç ayrı savaş sürüyordu. Urgallar güçlerinin dağılımı ve güçlerini tünellerden hep birden çıkaramamaları yüzünden dezavantajlı durumdaydılar. Buna rağmen Varden ve Cüceler canavarların üstünlük kazanmasına engel olamıyor ve yavaşça Tronjheim'e doğru geriliyorlardı. Savunmacılar tünellerden çıkmaya devam ettikçe artan Urgalların büyüklüğü karşısında çok yetersiz görünüyorlardı.

Urgallar her biri bir klanı temsil eden birkaç sancak etrafında toplanmışlardı, fakat hepsini kimin kontrol ettiği açık değildi. Klanlar sanki başka bir yerden emir alıyormuş gibi birbirlerini umursamıyorlardı. Eragon komutanın kimde olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu, böylece Saphira'yla birlikte onu öldürebilirlerdi.

Ajihad'ın emirlerini hatırlayarak bu bilgiyi ikizlere aktarmaya başladı. Urgalların belirgin bir liderleri olmaması konusunda söylediklerini ilgiyle dinleyerek onu yakından sorguladılar. Konuşma sorunsuz ve kısaydı. İkizler, ona, Hrothgar'a yardım etmen emredildi; onun savaşı kötü gidiyor, dediler.

Anlaşıldı, diye cevap verdi, Eragon.

Saphira hızla kuşatılmış Cüceler yanına uçup Hrothgar'a doğru alçaldı. Altın zırhını kuşanmış Cüce Kral, elinde atalarının baltası Volund'la kendi türünden oluşan küçük bir grubun önünde duruyordu. Saphira'ya bakarken beyaz sakalı fenerin ışığıyla aydınlanıyordu. Gözlerinde bir hayranlık parıltısı belirdi.

Saphira Cüceler yanına inip yaklaşan Urgallara döndü. En cesur Kull bile onun yırtıcılığından ürkip Cüceler ilerlemesine izin verdi, Eragon, Saphira'yı güvende tutmaya çalışıyordu. Sol tarafı Cüceler tarafından korunuyordu, ama önü ve sağ tarafı düşman deniziyle kuşatılmıştı, Eragon onlara hiç acıymıyor, her avantajı kullanmaya çalışıyor, Zar'roc kendisine yardım edemediğinde sihir yapıyordu. Bir mızrak kalkanından sekip omzunu incitti. Acıyı unutmaya çalışarak bir Urgalın kafasını yardı.

Hem insan, hem de Cüceler standartlarına göre yaşlı olmasına rağmen savaş alanında devleşen Hrothgar'a hayranlık duyuyordu. Kull olsun olmasın hiçbir Urgal, Cüce Kral ve muhafızlarının karşısında duramıyordu. Bir mızrak adamlarından birini devirince Hrothgar bu mızrağı kapıp şaşırtıcı bir güçle yirmi metre ötedeki sahibine fırlattı. Böylesi bir kahramanlık Eragon'un daha büyük risklere girmesine ve güçlü kralla birlikte kendini korumasını sağladı.

Uzanamayacağı bir yerdeki dev bir Kulla doğru atılınca neredeyse Saphira'nın üstünden yere düşüyordu. O daha toparlanmadan Kull, Saphira'nın savunmasını aşip kılıcını savurdu. Darbe Eragon'un miğferinin yan tarafına indi, onu geriye doğru savurup kulaklarının çınlamasına ve görüşünün bulanıklaşmasına neden oldu.

Sersemledi ve doğrulmaya çalıştı, ama Kull yeni bir darbe için hazırlanmıştı bile. Kullun kolu aşağıya inerken birden göğsünde ince bir kılıç belirdi. Canavar uluyarak yana düşünce arkasındaki Angela ortaya çıktı.

Cadı, siyah ve yeşil renkli tuhaf çıkıntılı bir zırhın üzerine uzun kırmızı bir pelerin giymişti. İki saplı garip bir silah taşıyordu... iki ucuna birer kılıcın takılı olduğu uzun tahta bir sopaydı bu. Muzip

bir şekilde Eragon'a göz kırpıp asa-kılıcını bir derviş gibi döndürerek hızla uzaklaştı. Yakınında dağınık saçlı bir genç görünümündeki Solembum vardı. Elinde siyah bir hançer vardı. Ölümçül gülümsemesiyle sivri dişleri ortaya çıkmıştı.

Darbenin etkisiyle hâlâ sersem durumda olan Eragon eyerde kendini düzeltmeyi başardı. Saphira, onun iyileşmesi için havalanıp iyice yükseldi. Eragon, Farthen Dûr'un ovalarını inceleyince üzüntüyle üç savaşın da kötü gittiğini gördü. Ajihad, Jörmundur ve de Hrothgar'ın Urgalların karşısında direnme şansları çok azdı. Çünkü onlar sayıcı çok fazlaydı.

Eragon sihirle bir kerede ne kadar Urgal öldürebileceğini merak etti. Sınırlarını oldukça iyi biliyordu. Bir fark yaratacak kadar Urgal öldürse... bu intihar olurdu. Kazanmak için gereken şey bu olabilirdi.

Çarpışma hâlâ devam ediyordu. Varden ve Cüceler çok yorulmuşlardı, ama Urgallar yeni takviyeyle capcanlıydılar.

Bu durum Eragon için bir kâbustu. O ve Saphira elinden geleni yapsa da öldürdüklerinin yerini başka bir Urgal alıyordu. Bütün bedeni ağırlar içindeydi... özellikle başı. Sihir yaptıkça daha fazla enerji kaybediyordu. Saphira daha iyi durumdaydı, ama kanatlarında küçük yaralar vardı.

Eragon bir darbeyi savuştururken ikizler onunla acilen bir bağlantı kurdular. Tronjheim'in altından gürültüler geliyor. Görünüşe göre Urgallar şehre girmeye çalışıyor! Senin ve Arya'nın kazdıkları tünelleri çökertmeniz gerekiyor.

Eragon rakibini bir kılıç darbesiyle uzağa savurdu. Hemen gidiyoruz. Arya'yı aradı ve bir grup Urgalla mücadele ettiğini gördü. Saphira hemen Elfe doğru bir yol açarak geride ezilmiş bir sürü ceset bıraktı. Eragon elini uzatıp, "Bin," dedi.

Arya hiç tereddüt etmeden Saphira'nın sırtına atladı. Sağ kolunu Eragon'un beline sarıp kan lekeli kılıcını diğer eliyle tuttu. Saphira havalanmak için çömelirken bir Urgal uluyarak ona doğru atıldı, baltasını çıkarıp Saphira'nın göğsüne indirdi.

Saphira acıyla kükreyip öne doğru atıldı. Ayakları yerden kesilirken inatları açıldı. Düşmemek için çabalarken yan yattı. Altlarındaki Urgal baltasını fırlatmaya hazırlanıyordu ki, Arya elini uzatıp bağırdı ve elinden fırlayan zümrüt rengi enerji topu Urgalı anında öldürdü. Saphira omuzlarını geriye çekerek duruşunu düzeltti, savaşçıların başlarının hemen üstünden uçuyordu. Güçlü kanat çırpışlarıyla savaş alanından uzaklaştı.

İyi misin, diye sordu, Eragon endişeli bir şekilde.

Yaşayacağım, dedi, Saphira keyifsizce. Ama zırhımın ön tarafı ezilerek birbirine girdi. Göğsümü acıtıyor ve hareket etmede zorlanıyorum.

Bizi ejderha yuvasına götürebilir misin?

...Bakacağız.

Eragon, Arya'ya Saphira'nın durumunu açıkladı. "İndiğimiz zaman onun yanında kalıp Saphira'ya yardım ederim," dedi, Arya. "Zırhını çıkardıktan sonra da sana katılırım."

"Teşekkürler," dedi, Eragon. Uçuş Saphira için çok zorluydu; mümkün oldukça kanat çırpmadan havada süzülüyordu. Ejderha yuvasına vardıklarında hızla Isidar Mithrim'e indi. İkizlerin savaşı oradan seyrediyor olmaları gerekiyordu, ama orası boştu. Eragon yere atlayıp Urgalların yaptığı

tahribatı görerek yüzünü buruşturdu. Saphira'nın göğsündeki metal plakalardan dördü birbirine girmiş, eğilmesini ve nefes almasını zorlaştırıyordu. "İyileş," dedi, Eragon elini böğrüne koyarak. Sonra hemen kemerli geçitten dışarı koştu.

Durup küfretti. Vol Turin'in, Sonsuz Merdivenlerin tepesindeydi. Saphira için endişelendiğinden Urgalların içeri girmekte olduğu Tronjheim'in tabanına nasıl ineceğini düşünmemişti. Merdivenlerden aşağıya incek zaman yoktu. Merdivenlerin yan tarafındaki dar oluğa baktı, sonra deri minderlerden birini kapıp kendini aşağı bıraktı.

Taş kayak vernikli ahşap kadar pürüzsüzdü. Altındaki deriyle neredeyse anında inanılmaz bir hıza ulaştı. Duvarlar hızla yanından kayıp geçiyor, meyil yüzünden duvara dayanıyordu. Daha hızlı gidebilmek için dümdüz uzandı. Miğferine dolan hava şiddetli rüzgârdaki bir pervane gibi sarsılmasına neden oluyordu. Oluk onun için fazlasıyla dardı ve üstünden uçup gitmeye tehlikeli derecede yaklaşmıştı, ama kollarını ve bacaklarını hareketsiz tuttuğu sürece güvendedi.

Hızlı bir iniş olmasına rağmen aşağıya kadar varması on dakikasını aldı. Kayak en altta düzleşerek onu akik taşından yapılan döşemenin yansıma kadar fırlattı.

Sonunda durduğunda başı yürüyemeyecek kadar hızlı dönüyordu. Ayağa kalkma girişimiyle birlikte midesi bulandı, bu yüzden yere kıvrılıp başını ellerinin arasına aldı, her şeyin dönmesinin bitmesini bekledi. Kendini daha iyi hissettiğinde ayağa kalkıp dikkatle etrafına bakındı.

Büyük salon tamamen boştu, sessizlik rahatsız ediciydi. Isidar Mithrim'den gül biçiminde ışık süzülerek aşağıya iniyordu. Duraksayarak –nereye gitmesi gerekiyordu?– zihniyle ikizlere ulaşmaya çalıştı. Bir şey olmadı. Tronjheim'de yüksek sesli bir darbe sesi yankılanırken donup kaldı.

Bir patlama havayı yarıdı. Salonun döşemesinden kopan büyük bir parça on metre havaya fırladı. Taş yere düşerken küçük taşlar iğne gibi etrafa saçıldı. Eragon şaşkınlıkla geriye sendeleyip Zar'roc'u kavradı. Urgalların çarpık vücutları yerdeki delikten yukarı çıkmaya başladı.

Eragon durakladı. Kaçmalı mıydı? Yoksa kalıp tüneli kapamaya mı çalışmalıydı? Urgallar kendisine saldırmadan önce deliği kapamayı başarsa bile ya Tronjheim'in başka bir yeri daha açıldıysa? Dağ-şehrin ele geçirilmesini önlemek için her deliği aynı anda bulamazdı. Ama eğer Tronjheim'in kapılarından birine gider ve patlatarak açarsam Varden kuşatmak zorunda kalmadan Tronjheim'i yeniden geri alabilir. O daha karar veremedi tamamen siyahlar içindeki uzun boylu bir adam tünelden çıkıp doğruca ona baktı.

Bu Durza'ydı.

Shade, Ajihad ile dövüştüğü üstü çiziklerle dolu soluk renkli kılıcını kuşanmıştı. Kolunda üzerinde kırmızı armanın bulunduğu siyah yuvarlak bir zırh vardı. Siyah miğferi bir generalinki gibi göz alıcı biçimde süslüydü ve uzun yılan derisi pelerini iki yana savruluyordu. Kestane rengi gözleri deli gibi parlıyordu. Güçten hoşlanan ve onu kullanacak pozisyonda olduğunu gören birinin deliliği bu.

Eragon karşısındaki düşmandan kaçacak kadar hızlı ve güçlü olmadığını biliyordu. Hemen Saphira'yı uyardı, ama kendisini kurtarmasının mümkün olmadığını biliyordu. Çömelerek Brom'un bir başka sihirbazla savaş konusunda öğrettiklerini hatırlamaya çalıştı. Hatırladıkları pek cesaret verici değildi. Ve Ajihad'ın Shade'ler hakkında söylediklerine göre yalnızca kalpleri parçalanınca ölüyorlardı. Durza küçümseyerek ona baktı ve, "Kaz jtierl trazhid! Otrag bagh!" dedi. Urgallar şüpheyle Eragon'a bakıp odanın etrafında bir halka oluşturdular. Durza yüzünde zafer dolu bir ifadeyle yavaşça Eragon'a yaklaştı. "İşte, genç Süvari'm, yeniden karşılaştık. Gil'ead'da benden

kaçmakla aptallık ettin. Bu yalnızca sonunu daha da kötüleştirecek."

"Beni canlı olarak asla yakalayamazsın," diye kükredi, Eragon.

"Öyle mi?" diye sordu Shade, tek kaşını kaldırarak. Yıldız biçimindeki safir hayalet gibi görünmesine neden oluyordu. "Sana yardım edecek 'arkadaşın' Murtagh'ı göremiyorum. Artık beni durduramazsın. Kimse durduramaz!"

Korku Eragon'un yakasına yapıştı. Murtagh'ı nereden biliyor? Sesine bütün alaycılığını vermeye çalışarak, "Vurulmak nasıldı?" diye sordu.

Durza'nın yüzü bir an gerildi. "Bunun bedelini kanla ödeteceğim. Şimdi bana ejderhanın nerde saklandığını söyle."

"Asla."

Shade'in yüzü karardı. "O zaman senden zorla öğreneceğim!" Kılıcı havada bir ıslık çaldı. Eragon kılıcını kalkamıyla karşıladığı an, zihinsel bir sonda zorla zihninin derinliklerine girdi. Bilincini korumak için mücadele ederek Durza'yı geriye itti, kendi zihniyle saldırıya geçti.

Eragon, Durza'nın zihninin etrafındaki demirden savunmalara bütün gücüyle darbeler indirdi, ama hepsi boşaydı. Durza'yı hazırlıksız yakalamaya çalışarak Zar'roc'u savurdu. Shade kılıcı hiç çaba harcamadan savuşturup yıldırım hızıyla karşı saldırıya geçti.

Kılıcın ucu Eragon'un kaburgalarına çarpıp zırhı deldi, soluğunu kesti. Ama zırh kaydı ve kılıç kıl payı Eragon'un böğrüne saplanmaktan kurtuldu. Durza'nın ihtiyacı olan şey de bu dikkat dağınıklığıydı. Hemen Eragon'un zihnine yeniden saldırıp kontrolü ele geçirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Eragon kendini Shade'e doğru atarak. Yüzünde çarpılmış bir ifadeyle Durza'yla mücadele etmeye başladı. Durza, Eragon'un elini kesmeye çalıştı, ama zırhlı eldiveni kılıcı aşağıya kaydırıldı. Eragon, onun bacağını tekmelerken Durza hırlayarak kalkanını savurdu, onu yere düşürdü. Eragon ağzında kan tadı hissetti; boynu zonkluyordu. Yaralarına aldırılmayarak yana yuvarlandı ve kalkanını Durza'ya fırlattı.

Shade'in müthiş hızına rağmen ağır kalkan kalçasına çarptı. Durza sendelerken Eragon, Zar'roc'u onun koluna indirdi. Shade'in kolundan kan akmaya başladı.

Eragon zihniyle Shade'i iterek zayıflamış savunmalarından içeri girmeye çalıştı. Birden bir dizi hayal etrafını sarıp bilincine hücum etmeye başladı...

Durza küçük bir çocukken anne babasıyla birlikte boş ovalarda göçebe olarak yaşadı. Kabile babasına "Sadakat yeminini bozan," diye bağırarak onları terk etti. O zamanlar bir tek Durza yok, bir de Carsaib var; annesi onun saçlarını tararken bu ismi mırıldanırdı...

Shade yüzünü acıyla buruşturarak sendeledi. Eragon anı fırtınasını kontrol etmeye çalıştı, ama güçleri eziciydi.

Durza anne babasının mezarlarının başında durup adamlar kendisini de öldürmediği için ağlıyor. Sonra dönüp yalpalayarak çöle giriyor...

Durza, Eragon'a döndü. Kestane rengi gözlerinden korkunç bir nefret akıyordu. Eragon bir dizinin üstündeydi... zihnini kapatmaya çalışıyordu.

Carsaib'in kum tepesinde ölmek üzere yattığını gördüğünde yaşlı adamın görünüşü. Carsaib'in iyileşmesi için geçen günler ve kendisini kurtaran adamın bir büyücü olduğunu öğrenişi. Ruhları kontrol etmeyi öğrenmek için yalvarışı. Sonunda Haeg'in bunu nasıl kabul ettiği. Ona "Çöl Faresi" deyişi...

Eragon ayağa kalkmıştı artık. Durza ileri atıldı... kılıcını kaldırdı... öfkesinin etkisiyle kalkanını almayı unuttu.

Kızgın güneşin altında eğitimle geçen günler, yemek için kertenkele arayışları. Gücünün yavaş yavaş artışı, ona güven ve gurur verışı. Başarısız olan bir büyüden sonra hasta efendisine bakmak için geçirdiği haftalar. Haeg iyileştiğinde duyduğu sevinç...

Tepki verecek zamanı yoktu... zaman yoktu...

Gece saldırıp Haeg'i öldüren haydutlar. Carsaib'in hissettiği öfke ve intikam için çağırdığı ruhlar. Ama ruhlar beklediğinden güçlüydü. Ona karşı gelip ruhunu ve zihnini ele geçirdiler. BEN DURZA'YIM! diye haykırışı.

Kılıç sertçe Eragon'un sırtına indi, zırhını ve derisini kesti. Acı içini parçalayıp dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu. Çektiği acı onu iki büklüm edip bütün düşüncelerini sildi. Sıcak kan sırtından aşağıya süzülürken bilincini kaybetmek üzereydi. O sendelerken Durza anlayamadığı bir şey söyledi.

Eragon gözünde yaşlarla bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Başarısız olmuştu. Varden ve Cüceler yeniliyordu. O yenilmişti. Saphira, onun için kendini feda edecekti –bunu daha önce yapmıştı– ve Arya yeniden yakalanacak ya da öldürülecekti. Neden böyle sona ermişti? Bu nasıl bir adalet olabilirdi? Her şeyin sonu bir hiç olmuştu.

Acı içindeki bedeninden çok yukarıda olan Isidar Mithrim'e bakarken zihninde beliren bir ışık onu kör etti. Bir saniye sonra salon kulakları sağır edici bir patlama sesiyle çınladı. Sonra görüşü açıldı ve gördüğüne inanamayarak yutkundu.

Safir yıldız parçalanmıştı. Hançere benzer iri parçalar hızla uzaktaki zemine doğru düşüyordu... parlak parçalar duvarın dibinde titreşiyordu. Salonun ortasında baş aşağı büyük bir hızla inen Saphira vardı. Ağzı açıktı ve içinden aralarında mavi tonların da bulunduğu parlak sarı bir alev çıkıyordu. Arya sırtındaydı: saçları vahşice savruluyordu. Bir eli havaya kalkmış, etrafını yeşil bir sihir halesi sarmıştı.

Eragon, Durza'nın başını havaya doğru kaldırdığını görürken zaman yavaşlamış gibiydi. Shade'in yüzü önce şaşkınlık, sonra öfkeyle çarpıldı.

Alaycı bir şekilde gülerek elini kaldırıp Saphira'yı işaret etti, dudaklarından bir sözcük döküldü. Eragon'un içindeki gizli bir yerlerde, varlığının en derinlerinde aniden büyük bir güç birikti.

Parmakları kılıcının kabzasını kavradı. Zihnindeki engeli aşıp sihre sıkıca tutundu. Bütün acısı ve öfkesi tek bir sözcüğe odaklandı:

"Brisingr"

Üzerinde yakıcı olmayan alevlerin oynadığı Zar'roc kan rengi ışığıyla parladı... Eragon onu ileri doğru fırlattı...

Ve Durza'nın kalbine gömdü.

Durza göğsünden çıkan kılıca şaşkınlıkla baktı. Ağzı açıktı, ama sözcükler yerine korkunç bir feryat döküldü dudaklarından. Kılıcı hissiz parmaklarının arasından düştü. Çekecekmiş gibi Zar'roc'u tuttu, ama kılıç eline sıkıca yapıştı.

Derken Durza'nın derisi şeffaflaştı. Altında ne kemik, ne de et vardı, yalnızca dönen karanlık halkalar görünüyordu. Karanlık titreşip derisi yarılırken daha da yüksek sesle haykırdı. Durza baştan ayağa yarılırken içinde serbest kalan karanlık üçe bölünüp Tronjheim'in duvarlarından geçerek Farthen Dûr'u terk etti. Shade gitmişti.

Gücü iyice tükenen Eragon kollarını açarak sırtüstü düştü. Saphira ve Arya neredeyse yere inmek üzereydi, Isidar Mithrim'in ölümcül kalıntılarıyla birlikte yere çarpacak gibi görünüyorlardı. Eragon'un görüşü bulanıklaşırken Saphira, Arya ve binlerce parça, hepsi düşmeyi bırakıp havada hareketsiz kaldılar.

Kederli Bilge

Durza'nın anılarının parçaları Eragon'un zihnine akmaya devam etti. Karanlık olaylar ve duygular girdabı onu etkisi altına alıyor, düşünmesini imkânsız hale getiriyordu. Bu şiddetli kasırganın altında kalan Eragon ne kim olduğunu, ne de nerede olduğunu biliyordu. Kendini zihnini bulandıran yabancı varlıktan temizleyemeyecek kadar zayıftı. Shade'in geçmişinden gelen şiddetli, vahşi hayaller, ruhu bu kanlı görüntüler yüzünden acıyla feryat edene kadar gözlerinin önünde belirmeye devam etti.

Önünde bir ceset yığını vardı... Shade'in emirleriyle katledilen masumlar. Büyücünün eli ya da sözüyle hayatları alınan daha fazla ceset –bir köy dolusu– gördü. Etrafını saran katliamdan kaçmanın bir yolu yoktu. Kötülük dalgasına dayanamayarak bir mum alevi gibi titredi. Birisinin kendisini bu kâbustan kurtarması için dua etti, ama ona rehberlik edecek kimse yoktu. Keşke ne olması gerektiğini hatırlayabilseydi: çocuk ya da erkek, suçluya da kahraman, Shade ya da Süvari; hepsi anlamsız bir cinnet halinde bir araya toplanmıştı. Bu şiddetli karışıklığın içinde tamamen kaybolmuştu.

Birden Shade'in kötülük dolu zihninin geride bıraktığı kasvetli bulutun arasından kendi anılarından oluşan bir yığın beliriverdi. Saphira'nın yumurtasının kendisine geldiğinden beri gerçekleşen olaylar soğuk bir ışık altında tek tek zihninde göründü. Başarıları ve başarısızlıkları aynı şekilde gösterildi. Kendisi için önemli olan pek çok şeyi kaybetmişti, fakat kader ona nadir bulunan çok büyük armağanlar vermişti; ilk kez kim olduğuyla gurur duyuyordu. Sanki bu kısa kendine güven anına bir karşılık vermiş gibi Shade'in boğucu karanlığı yeniden saldırıya geçti. Belirsizlik ve korku algılarını tüketirken kimliği bir boşluğa düştü. Kim olduğunu sanıyordu ki o? Alagaesia'daki güçlere meydan okuyup hayatta kalabileceğini mi düşünmüştü?

Shade'in kötü düşüncelerine karşı savaşmaya çalıştı, başta zayıftı, ama sonra daha güçlü bir şekilde mücadele etti. Antik dilde sözcükler fisıldayıp bunun kendisine zihnini bulandıran gölgeye dayanmasına yetecek kadar güç verdiğini gördü. Savunmaları tehlikeli şekilde sarsılmış olsa da parçalanmış bilincini, özünün etrafında küçük parlak bir kabuk halinde toplamaya başladı. Zihninin dışındaki büyük acının farkındaydı. Bu acı o kadar büyüktü ki, hayatını almakla tehdit ediyordu, ama bir şey –ya da birisi– onu uzakta tutuyor gibiydi.

Zihnini tamamen arındıramayacak kadar zayıftı, ama Carvahall'den beri yaşadıklarını inceleyecek kadar bilinci yerindeydi. Şimdi nereye gidecekti... ve kendisine yolu kim gösterecekti? Brom olmadan kendisine rehberlik edecek ya da ders verecek kimse yoktu.

Bana gel.

Başka bir bilincin dokunuşuyla geri çekildi... bu o kadar büyük ve güçlü biriydi ki bir dağ gibi tepesinde yükseliyordu. Eragon, onun acıyı engelleyen kişi olduğunu fark etti. Arya'nın zihni gibi, içinden müzik akıyordu: bilgece bir melankoliyle inleyen derin kehribar-altın rengi çalgı telleri.

Sonunda sormaya cesaret edebildi, kim... kimsiniz siz?

Yardım edebilecek biri. Shade'in etkisi söze dökülmemiş bir düşünceyle istenmeyen bir örümcek ağı gibi bir kenara itildi. Boğucu ağırlıktan kurtulan Eragon, zihnini, ötesine geçemediği engele dokunana dek genişletti. Seni elimden geldiğince korudum, ama o kadar uzaktasın ki aklını acıdan korumaktan başka bir şey yapamıyorum.

Tekrar: Kimsiniz ki bunu yapıyorsunuz?

Alçak sesli bir homurtu duyuldu. Ben Osthato Chetowâ, Kederli Bilge. Ve Togira Ikonoka, Sağlıklı Kötürüm. Bana gel Eragon, çünkü bütün sorularının cevabı bende. Beni bulana kadar güvende olmayacaksın.

Ama nerede olduğunuzu bilmeden sizi nasıl bulabilirim, diye sordu umutsuzca.

Arya'ya güven ve onunla Ellesmera'ya git... orada olacağım. Çok uzun zaman bekledim, bu yüzden gecikme, yoksa çok geç olabilir... Sen sandığından daha büyüksün, Eragon. Yaptıklarını düşün ve mutlu ol, çünkü ülkeyi büyük bir kötülükten kurtardın. Başka kimsenin yapamadığı bir işi yaptın. Pek çok kişi sana borçlu.

Yabancı haklıydı; başardığı şey onurlandırılmayı, tanınmayı hak ediyordu. Gelecekte karşılaşacağı denemeler ne olursa olsun artık güç oyununda yalnızca bir maşa değildi o. Bunu aşmıştı ve artık başka bir şey, daha önemli bir şeydi. Ajihad'ın istediği şey olmuştu: bütün kral ve liderlerden bağımsız bir otorite.

Bu sonuca varırken onaylandığını hissetti. Öğreniyorsun, dedi Kederli Bilge, yaklaşarak. Ondan Eragon'a bir görüntü geçti: zihninde açan bir çiçek, güneşe doymuş kayalık bir yamaçta dikilen kamburu çıkmış beyaz elbiseli bir figüre dönüştü. Dinlenme zamanı geldi, Eragon. Uyandığında benden kimseye söz etme, dedi figür yumuşak bir şekilde, yüzü gümüş bir haleyle örtülmüş bir halde. Elflere gitmen gerektiğini unutma. Şimdi uyu... Takdis edermiş gibi elini kaldırdı ve Eragon'un içini bir huzur kapladı.

Son düşüncesi Brom'un kendisiyle gurur duyacağıydı.

"Uyan," diye emretti bir ses. "Uyan, Eragon, çünkü çok uzun süre uyudun." Eragon isteksizce kıpırdandı, sesi dinlemek istemiyordu. Etrafını saran sıcaklık bırakmak istemediği kadar rahattı. Ses tekrar duyuldu. "Kalk, Argetlam! Sana ihtiyacımız var!"

Gönülsüzce zorla gözlerini açtı ve kendini örtülerle sarılmış uzun bir yatakta buldu. Angela yanındaki sandalyeye oturmuş, dikkatle yüzüne bakıyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Nerede olduğunu anlayamayan, şaşkın durumdaki Eragon gözlerini küçük odada dolaştırdı. "Ben... ben bilmiyorum," dedi ağzı kurumuş bir şekilde.

"O zaman kıpırdama. Gücünü korumalısın," dedi Angela, elini kıvırcık saçlarının arasından geçirerek. Eragon, onun zırhının hâlâ üzerinde olduğunu gördü. Bunun nedeni neydi? Bir öksürük nöbeti başının dönmesine neden oldu ve her yeri acıdı. Ateşli uzuvları taş gibi ağırdı. Angela yerden yaldızlı bir boynuz alıp dudaklarına getirdi. "Al, iç."

Serin içki boğazına inerek onu canlandırdı. Midesinde patlayan sıcaklık yanaklarına kadar yükseldi. Tekrar öksürdü, bu da zonklayan başının acısını daha da artırdı. Buraya nasıl geldim? Savaş vardı... kaybediyorduk... sonra Durza ve... "Saphira!" dedi birden doğrularak. Birden başı dönerek tekrar geriye yattı, gözlerini sımsıkı yumdu, midesi bulanıyordu. "Saphira'ya ne oldu? İyi mi? Urgallar kazanıyordu... Saphira düşüyordu ve Arya!"

"Yaşıyorlar," dedi, Angela. "Senin uyanmanı bekliyoruz. Onları görmek ister misin?" Eragon hafifçe başını salladı. Angela ayağa kalkıp kapıyı açtı. Arya ve Murtagh içeri girdi. Peşlerinden Saphira başını içeri uzattı, kapıdan geçemeyecek kadar iriydi. Derin derin solurken göğsü inip kalkıyor, gözleri parlıyordu.

Gülümseyen Eragon rahatlama ve minnettarlık hissiyle onun düşüncelerine dokundu. İyi olduğunu

görmek çok güzel ufaklık, dedi, Saphira şefkatle.

Senin de öyle, ama nasıl?...

Ötekiler anlatmak isteyecektir, bu yüzden sözü onlara bırakıyorum. Ağzından ateş çıkardın! Seni gördüm.

Evet, dedi, Saphira gururla.

Hâlâ şaşkınlıktan kurtulamayan Eragon hafifçe gülümseyerek Arya'ya ve Murtagh'a baktı. İkisi de sargılar içindeydi: Arya'nın, Murtagh'ın başındaki yaralar sarılmıştı. Murtagh kocaman sırtıyordu. "Artık uyanmanın zamanı gelmişti. Saatlerdir koridorda oturuyoruz."

"Neler... neler oldu?" diye sordu, Eragon.

Arya üzgün görünüyordu. Ama Murtagh böbürlenerek konuştu, "Kazandık! İnanılmazdı! Shade'in ruhları –yani öyle olduklarını tahmin ediyorum. Farthen Dûr'un üstünde uçunca Urgallar savaşmayı bırakıp onların gidişini seyretti. O zaman bir büyüden kurtulmuş gibi oldular, çünkü klanları birden dönüp birbirine saldırmaya başladı. Bütün ordu birkaç dakika içinde dağıldı. Bunun üzerine onları bozguna uğrattık."

"Hepsi öldü mü?" diye sordu, Eragon.

Murtagh başını salladı. "Hayır, çoğu tünellere kaçtı. Varden ve Cüceler şu anda onları kovmakla meşgul, ama bu iş biraz zaman alacaktır. Ben de onlara yardım ediyordum ki bir Urgal kafama vurdu ve buraya gönderildim."

"Seni yeniden hapsedecekler mi?"

Murtagh'ın yüzü ciddileşti. "Şu anda bu kimsenin umurunda değil. Bir sürü Varden ve Cüce öldü; hayatta kalanlar savaşın etkilerinden kurtulmaya çalışıyor. Ama en azından senin mutlu olmak için bir nedenin var. Sen bir kahramansın! Herkes senin Durza'yı nasıl öldürdüğünü konuşuyor. Sen olmasaydın savaşı kaybederdik."

Sözleri Eragon'un canını sıkımişti, ama konuyu daha sonraya bıraktı. "İkizler nerdeydi? Olmaları gereken yerde değildiler... onlarla bağlantı kuramadım. Yardımlarına ihtiyacım vardı."

Murtagh omuz silkti. "Başka bir yerden Tronjheim'e giren bir grup Urgalla cesurca savaştıklarını duydum. O sırada seninle konuşamayacak kadar meşgul olmalıydılar."

Bu nedense Eragon'a mantıklı gelmedi, ama nedenini anlayamadı. Arya'ya döndü. İri gözleri başından beri Eragon'a sabitlenmişti. "Nasıl oldu da yere çarpmadınız? Sen ve Saphira..." Sesi kesildi.

"Sen Saphira'yı Durza konusunda uyardığın sırada onun zedelene zırhını çıkarmaya çalışıyordum. Zırh çıkana kadar Vol Turin'den aşağıya inemeyeceğimiz kadar geç kalmıştık... ben dibe ulaşana kadar sen yakalanmış olurdun. Üstelik Durza seni kurtarmama izin vermeden önce öldürürdü." Sesinde bir pişmanlık vardı. "Bu yüzden dikkatini dağıtabileceğim tek şeyi yaptım: safir yıldızı parçaladım."

Ve ben de Arya'yı aşağıya taşıdım, diye ekledi

Yeni bir baş dönmesi dalgası gözleri Eragon olanları anlamaya çalışıyordu. "Ama neden parçalardan biri sana ya da bana çarpmadı?"

"Buna izin vermedim. Biz yere inmek üzereyken onların havada hareketsiz kalmalarını sağladım, sonra yavaşça yere indirdim... yoksa binlerce parçaya ayrılıp seni öldürürlerdi," dedi, Arya basitçe. Ama sözleri içindeki gücü açıkça ortaya koyuyordu.

Angela huysuz bir şekilde ekledi. "Evet, nerdeyse de öldürüyorlardı. Siz ikinizi hayatta tutmak için bütün becerilerimi kullanmam gerekti."

Başının zonklamasına eşit keskin bir huzursuzluk hissi Eragon'un içine doldu. Sırtım.. Ama orda bandaj olduğunu hissetmiyordu. "Ne kadar zamandır hurdayım?" diye sordu telaşla.

"Yalnızca bir buçuk gün," dedi, Angela. "Civarda olduğum için şanslısın, yoksa iyileşmen haftalar alırdı, o da eğer yaşarsan." Paniğe kapılan Eragon örtüleri üstünden atıp göğsüne dokunmak hissetmek için döndü. Angela gözlerinde endişeyle onun elini yakaladı. "Eragon.. benim gücümün seninki ya da Arya'nınki gibi olmadığını anlamalısın. Şifalı otlara ve iksirlere dayanıyor. Yapabildiklerim sınırlı, özellikle bu kadar büyük bir..."

Eragon elini çekip onunkinden kurtardı, parmaklarıyla sırtına uzanıp yoklamaya başladı. Sırtındaki deri pürüzsüz, sıcak ve kusursuzdu. Kıpırdadıkça parmak uçlarının altındaki sert kasları hissediyordu. Elini ensesine doğru götürdü ve bir santim genişliğinde sert bir yumruyla karşılaştı. Artan bir dehşetle onu aşağıya kadar takip etti. Durza'nın darbesi sağ omzundan kalçasına kadar inen kocaman, berbat bir yara izine neden olmuştu.

Arya yüzünde bir acıma ifadesiyle mırıldandı. "Yaptığın iş karşılığında korkunç bir bedel ödedin, Eragon Shade Katili."

Murtagh boğuk bir sesle güldü. "Evet. Artık tıpkı bana benziyorsun."

İçi ümitsizlikle dolan Eragon gözlerini kapadı. Vücudu bozulmuştu. Sonra aklına baygın yattığı anlardan kalan bir şeyler geldi... kendisine yardım eden beyaz bir figür. Sağlıklı kötürüm.. Togira Ikonoka. Bu kişi, yaptığın şeyi düşün ve mutlu ol, çünkü bu ülkeyi korkunç bir kötülükten kurtardın. Başka kimsenin yapamayacağı bir işi başardın. Pek çok kişi sana borçlu...Bana gel Eragon, çünkü aradığın bütün cevaplar bende, demişti.

Büyük bir huzur ve tatmin hissi Eragon'u teselli etti.

Geleceğim.

Birinci kitabın sonu.

Hikâye Mirası'nın ikinci kitabı olan Eldest'te devam edecek.

Telaffuz Rehberi ve Sözlük

Telaffuz

Ajihad: AH-zhi-hod

Alagaesia: al-uh-GAY-zee-uh

Arya: Ar-ee-uh

Carvahall: CAR-vuh-hall

Dras-Leona: DRAHS-lee-OH-nuh

Du Weldenvarden: doo WELL-den-VAR-denuh

Eragon: EHR-uh-gahn

Farthen Dûr: FAR-then DURE (dure lure gibi okunur.)

Galbatorix: gal-buh-TOR-icks

Gil'ead: GILL-ee-id

Jeod: JODE (load gibi okunur)

Murtagh: MUR-tag (mur purr gibi okunur.)

Ra'zac: RAA-zack

Saphira: suh-FEAR-uh

Shruikan: SHREW-kin

Teirm: TEERM

Tronjheim: TRONJ-heem

Vrael: VRAIL

Yazuac: YAA-zoo-ack

Zar'roc: Zarrock

Antik Dil

Not: Eragon henüz antik dil konusunda bir usta olmadığı için, okuyucuyu kötü bir gramerle karşı karşıya bırakmamak amacıyla sözleri ve ifadeleri gerçek anlamıyla tercüme edilmedi. Ancak diğer karakterlerin sözleri dokunulmadan bırakıldı.

Ai varden abr du Shur'tugals gata vanta: Bir Süvari içeri girmek istiyor.

Aiedail: Sabah yıldızı

Arget: Gümüş

Argetlam: Gümüş El

Atta gülai un ilian tauthr ono un atra ono waise skölr frâ râuthr: Şans ve mutluluk seni takip etsin ve seni talihsizlikten korusun.

Böetq istalrü: Büyük ateş!

Breoal: Aile; ev

Brisingr: Ateş

Deloi moi: Yeryüzü, değiş!

Delois: Mor çiçekli, yeşil yapraklı bitki

Domia abr Wyrda: Kaderin Üstünlüğü (kitap)

Dras: Şehir

Draumr köpa: Rüya bakışı

Du grind huildr!: Kapıyı tut!

Du Silbena Datia: İç Çeken Sis (şiir)

Du Sûndavar Freohr: Gölgelelerin Ölümü

Du Vrangr Gata: Kıvrılan Yol

Du Weldenvarden: Koruyucu Orman

Edoc'sil: Fethedilmez

Eitha: Git; ayrıl

Eka ai fricai un Shur'tugal!: Ben bir Süvari ve dostum!

Ethgri: Rica

Fethrblaka, eka vveohnata neiat haina ono. Blaka eom iet lam: Kuş, sana zarar vermeyeceğim. Elime uç.

Garjzla: Işık

Gath un reisa du rakt!: Birleş ve sisi kaldır!

Gedwey ignasia: Parlayan avuç

Geuloth du knifr!: Bıçağı körleştir!

Helgrind: Ölüm Kapıları

Iet: Benim

Jierda: Kır, vur

Jierda theirra kalfis: Bacaklarımı kır!

Manin! Wyrda! Hugin!: Hafıza! Kader! Düşünce!

Moi stenr!: Taş, değiş!

Nagz reisa!: Örtü, kalk!

Osthato Chetowâ: Kederli Bilge

Pömnuria: Benim (resmi)

Ristvak'baen: Keder Yeri (Baen –burada ve imparatorluğun başkenti Urû'baen'de kullanılan– her zaman bane gibi telaffuz edilir ve büyük bir keder, üzüntü ifadesidir.)

Seithr: Cadı

Shur'tugal: Ejderha Süvarisi.

Skulblama, eka celöbra ono un mulabra ono un onr Shur'tugal ne haina. Atra nosu waise

fricai: Ejderha, seni onurlandırıyorum ve senin ve Süvari'nin zarar görmenizi istemiyorum. Dost olalım.

Slytha: Uyku

Stenr reisa!: Taş yüksel!

Thrysta: İt, sıkıştır

Thrysta deloi: Yezyüzünü sıkıştır

Thverr stenr un atra eka hörna: Taşı yürüt ve duymamı sağla!

Togira Ikonoka: Sağlıklı Kötürüm

Tuatha du orothim: Aptalın bilgeliğini hafifletmek (Süvarilerin eğitiminde bir aşama)

Varden: Bekçiler

Vöndr: İnce, düz sopa

Waise heill: İyileş

Wiol pömnuria ilian: Benim mutluluğum için

Wyrda: Kader, Güven bağı

Cüce Dili

Akh Gunteraz dorzâda! Guntera'nın hayranlığı için!

Az knurl deimi lanok: Dikkat et, taş değişiyor.

Barzul: Lanet; kötü kader

Carkna bragha!: Büyük tehlike

Dûrgdirmst: Klan (kelimenin gerçek anlamıyla, salonumuz/evimiz)

Egraz Carn: Kel olan

Farthen Dür: Babamız

Hirna: Benzer; heykel

Uf carnz orodüm: İnsanın yükümlülüğü/kaderi

Ingietum: Metal işçileri; usta demirciler

Isidar Mithrim: Yıldız Gül

Knurl: Taş; kaya

Knurla: Cüce (kelimenin gerçek anlamıyla, taştan)

Köstha-merna: Ayak Havuzu (göl)

Oei: Evet, olumlu

Otho: Kader

Sheilven: Aptallar

Tronjheim: Devlerin Miğferi

Vol Turin: Sonsuz Merdiven

Urgal Dili

Drajl: Kurt sineği yumurtası

Ithrö Zhâda (Orthiad): Asinin Sonu

Kaz jtierl trazhid! Otragh bagh: Saldırma! Etrafinı kuşat.

Ushmark: Baba

Teşekkür

Eragon'u ben yarattım, ama başarısı arkadaşlarımla, ailemin, kütüphanecilerin, öğretmenlerin, öğrencilerin, okul idarecilerinin, dağıtımcıların, kitapçıların ve daha pek çoklarının hevesli gayretlerinin bir sonucudur. Keşke yardımcı olan herkesi tek tek sayabilsem, ama liste çok uzun. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz, ama ben hepimize teşekkür ediyorum!

Eragon ilk olarak 2002'de anne ve babamın yayınevi olan Paolini International LLC. Tarafından basıldı. Daha önce üç kitap basmışlardı ve Eragon'u basmaları da çok doğaldı. Eragon'un geniş bir okuyucu kitlesini etkileyeceğini biliyorduk; bizim için zor olan bunu herkese duyurmaktı.

2002'de ve 2003'ün başında Birleşik Devletler'i dolaşıp 130'un üzerinde imza günü; okullarda, kitapçılarda ve kütüphanelerde tanıtım yaptım. Bütün bunları annem ve ben ayarladık. Başta ayda yalnızca bir iki tanıtıma katılıyordum, ama program konusunda daha becerikli bir hale geldikçe ev yapımı kitabımız neredeyse sürekli yollarda olduğum bir noktaya geldi.

Binlerce harika insanla tanıştım, çoğu sadık hayranım ve arkadaşım oldu. Bu hayranlardan biri olan ve bana Eragon'u satın alma teklifiyle yaklaşan Michelle Fay, şu anda genç okuyuculara yönelik Knopf Books'taki yeni editörüm. Knopf'un kitabımla ilgilenmesinden büyük sevinç duyduğumu söylemememe gerek yok.

Bu yüzden teşekkürü hak eden iki grup insan var. Birincisi Eragon'un Paolini International LLC. Baskısının üretiminde yardımcı oldu, ikincisiyse Knopf baskısından sorumlu.

İşte Eragon'un var olmasına yardımcı cesur insanlar:

Orijinal Çete: Düşünceli kırmızı kalemi ve virgüller, iki noktalar, noktalı virgüller ve diğer türlü rezilliklerim konusundaki harika yardımı için annem; çıkardığı müthiş editörlük başarısı, bütün zamanımı benim belirsiz, değişken düşüncelerimi bir yola soktuğu, kitabı planlayıp kapağını tasarladığı ve çok sayıda sunumumu dinlediği için babam; güzel bir başlangıç ve son yaratmama yardımcı olduğu için büyükannem Shirley; hikâye konusundaki tavsiyesi, Eragon'da şifalı otlar satıcısı olarak tasvir edilmesini neşeyle karşıladığı ve Saphira'nın gözlerini kapağa koymak için Photoshop'la geçirdiği saatler için kız kardeşim; bana acımasız olmam için gerekli araçları verdiği ve ilk üç bölümü yeniden yazmamı –ki çok gerekliydi– sağladığı için Kathy Tyers; tavsiyeleri ve harika eleştirileri için John Taliaferro; pek çok redaksiyon hatası yakalayan Tornado –Eugene Walker– adlı bir hayran; hikâyeye bayıldığı, tavsiyeler verdiği ve eksilti anlatımlar, dullar, yetimler, silahlar ve sürüp giden cümleler konusundaki dikkatli gözlemleri için Donna Overall. Eğer gerçekte bir Ejderha Süvarisi var olsaydı bu o olurdu –kendini hiç düşünmeden Virgüller Bataklığında kaybolan yazarları kurtarmaya koşar. Ve beni yürekten destekledikleri... ve tabi bu destanı aklı başında herhangi bir insanın okuyabileceğinden defalarca fazla okudukları için aileme teşekkür ederim.

Yeni Çete: Hikâyeyi ergenlik çağında bir çocuk tarafından yazılmış epik bir fanteziyle riske girecek kadar sevmekle kalmayıp Eragon'un onun mantıklı editörlüğünden geçmesini de sağladığı için Michelle Frey; Eragon için en iyi evi bulmama yardım eden Simon Lipskar; harika teklifi için Chip Gibson ve Beverly Horowitz; neşeli ruh hali ve yasal tavsiyeleri için Lawrence Levy; birinci sınıf reklam dehası olan Judith Haut; övgüyü hak eden pazarlama kampanyaları için Daisy Kline; güzel bir kitap kapağı, içi ve haritayı tasarladığı için Isabel Warren-Lynch; kapak resmini yapan John Jude Palencar (aslında onun adını Palancar Vadisi'ne o daha Eragon üzerinde çalışmaya başlamadan önce

vermiştim); redaksiyon duayeni Artie Bennett ve bu maceranın mümkün olmasını sağlayan bütün Knopf ekibine teşekkür ederim.

Son olarak, onları karşılaşmak zorunda bıraktığım tehlikelerle cesurca yüzleşen ve onlar olmadan bir hikyemin olmayacağı karakterlerime özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Kılıçlarınız keskin olsun!

Christopher Paolini

Yazar Hakkında

Christopher Paolini'nin sonsuz fantezi ve bilimkurgu sevgisi ona, on beş yaşında liseden mezun olduğunda bu ilk romanı Eragon'u yazması için ilham verdi. Şu anda on dokuz yaşında olan Paolini, Miras üçlemesinin ikinci kitabı olan Eldest üzerinde çalıştığı Paradise Valley, Montana'da ailesiyle birlikte yaşıyor.

www.alagaesia.com'da Christopher, Eragon ve Miras hakkında daha fazla şey bulabilirsiniz.

Dipnotlar

[1] Halk ozanı, saz şairi.